

James Potter

ÉS A
KAPUŐR ÁTKA

G. NORMAN LIPPERT

J. K. ROWLING VILÁGA ÉS KARAKTEREI ALAPJÁN

JAMES POTTER
ÉS A
KAPUÓR ÁTKA

G. Norman Lippert
J. K. Rowling világa és karakterei alapján

Kedves Olvasó!

Egy szót szólnék, mielőtt belekezdünk. Ugye nem bánod? Szeretném tisztába tenni, hogy kinek szól ez a történet, és kinek nem.

Ha te azok közé a Harry Potter rajongók közé tartozol, akik szúrós szemmel figyelik a „Morgacsardi Gulubánc” és hasonló kifejezések pontos betűzését, akkor ez a történet nem neked szól.

Ha azoknak a hűséges rajongóknak a csapatát erősíted, akik képtelenek elviselni bárminemű változást a McGalagony professzor skótkockás ruháján lévő gombok számában (hat van belőlük; teknőcmintás), vagy öltre mennél a thesztrálok átlagos húzó- és szállítóerejét illetően (egyenként 1120 illetve 70 kilogramm), esetleg kiver a hideg veríték, ha elírást veszel észre az adott kviddicsszezon mérkőzéseinek rendjében (lásd: a Harry Potter Lexicon „Quidditch” kulcsszava alatt), akkor ez a történet nem neked való.

Ha te egy olyan elragadó és kitartó HP fan vagy, aki szentül hiszi, hogy a Harry Potter történetek és témák *csakis* azért léteznek, hogy támogassák a „canon” Harry Potter univerzumot, nem pedig fordítva, akkor ez a sztori kétségtelenül és határozottan *nem* neked szól.

Másrésről viszont, ha egyszerűen csak szereted a Harry Potter történeteket és karaktereket, és elszomorodtál, mikor láttad, hogy véget értek, akkor Isten hozott! Ha jobban kedveled a közös kalandozást, mint a magányos köldöknézegetést, gyere és csatlakozz hozzánk! Ha inkább harcolsz a gonosz, mint egy társad ellen, akkor barátok közt vagy. Ha őszintén hiszed, hogy a történet a lényeg, akkor ez a sztori minden kétséget kizáróan neked szól. Lépj be a varázslat kapuján, és szegődj mellénk ebben a kalandban! Remélem, élvezni fogod.

Ami a többieket illeti, bizonyára most is folyik valahol egy vita arról, ki volt a jobb filmes Dumbledore. Nem venném a szívemre, ha lemaradnátok róla.

(Megjegyzés: ez a könyv egy másik történet folytatása, melynek címe „James Potter és az Ősök udvara”. Habár a sztori, ha az olvasónak egy kicsit is élénk a képzelete, magában is megállja a helyét, legjobban mégis a sorozat részeként funkcionál. Az első könyvet itt találhatjátok meg: <http://osokudvara.files.wordpress.com/2009/04/jpou.pdf>.)

—GNL

Tartalomjegyzék

Prológus	
Kezdet és vég	
A borley	
A beosztás	
Az aranykötél próbája	
Albus és a seprű	
A macskák királya	
Amsera Certh	
A meghallgatás	
A tó úrnője	
A jelzőkő	
Kilencek köre	
Bizalom kérdése	
Karácsony a Roxfortban	
Artis Decerto	
A roxmortsi kiruccanás	
Váratlan találkozás	
A vérvonal	
Triumvirátus	
Áldozat	
Hosszú út hazafelé	

Greernek
Az egyetlen és hamisítatlan Rose-nak

PROLÓGUS

A hatalmas cseppekben hulló eső olyan erővel püfölte a járdát, hogy sűrű porfelhőt vert fel. A sarkon, az egyetlen működő utcalámpa alatt megállt egy alacsony férfi, és végignézett az utcán. Annak egyik oldalán elhagyott lakóházak sorakoztak, sötét, nehézkes alakjuk halott dinoszauruszokra emlékeztetett. A másik oldalt egy legalább olyan lehangoló külsejű gyárépület uralta, melyet drótkerítéssel kerítettek körbe. A kerítésen különféle veszélyekre figyelmeztető táblák csikorogtak és csörömpöltek a szélben. Az útpadka mentén egy kocsi parkolt, de ránézésre már olyan régen ott állhatott, hogy mostanra a helyi ökoszisztéma részévé vált. Az alacsony férfi csoszogni kezdett, kopasz fején esőcseppek szikráztak. Válla fölött hátrapillantott az élettől nyüzsgő utca irányába, amelyről az imént érkezett, és felhorkantott. Kihúzta öklét a kabátja zsebéből, a fény felé nyújtotta, majd kitárta ujjait. Markában egy apró, megviselt pergamendarab hevert. Tizedszerre is végigolvasta a papírra írt szavakat. Az utca neve volt, semmi más. A férfi bosszúsan megrázta a fejét.

Éppen újra össze akarta zárni az öklét, mikor a pergamenre írt betűk szétfolytak az esőcseppek hatására. Az alacsony férfi az üres cetlire pislogott. Lassanként új szavak bukkantak elő a papírlapon, mintha csak egy láthatatlan kéz róná oda: egy cím.

A férfi összevont szemöldökkel a pergamenre hunyorgott, majd visszasüllyesztette azt a zsebébe. Oldalra pillantott, és megkereste a legközelebbi üres épület ajtaja felett lógó házszámot. Felsőhajtott, majd kísértalt az utcalámpa sárga fénysávja alól, és oda sem figyelve átgázolt az út mentén futó keskeny vízelvezető árkon.

A legtöbb ember, aki tudja, hogyan nézze, rögtön rájött volna, hogy az alacsony emberke nem is igazán ember. Kobold volt. Forge-nak hívták, és ki nem állhatta az emberek világát. Nem mintha valaha valaki is észrevette volna szokatlan méretét és

furcsa vonásait. Tíz centiméter vastag talpú bakancsot viselt, és a *visum-ineptio* bűbájnak köszönhetően, aki ránézett, egy kedves, kissé hajlott hátú idős bácsikát látott. Egyszerűen csak nem kedvelte az embereket. Mocskosak voltak, mihasznák, és csak a baj volt velük. Forge olyannak szerette a világot, mint amilyen a műhelye is volt: takarosnak és rendezettnek, ahol nincs helye semmiféle haszontalan holminak. Nem arról volt szó, hogy Forge azt kívánta, bárcsak ne volnának emberek; csupán örült neki, hogy nekik megvan a saját, külön világuk, ahová neki csak nagyon ritkán kell betennie a lábát, akár egy állatkertbe.

Majdnem úgy döntött, hogy nem jön el ma este. Valahogy rossz érzése volt ezzel a találkozóval kapcsolatban. Figyelembe véve Froge egyedi képességeit, nem volt szokatlan, hogy nem ismerte a kuncaft nevét, de azért kicsit több információhoz szokott, mint egy üzenet és egy szám. Forge mindenesetre tudta, mit takar a szám: a szolgálataiért felajánlott fizetséget, mégpedig egy egész meglepő összeget. Elég meglepőt ahhoz, hogy kicsalja Forge-ot a műhelyéből, erre a lerobbant emberi pusztaságra, hogy egy titokzatos cím után vadásszon, dacára a zaklatottságának. Elvégre Forge *kobold* volt.

Megtorpant, és felpillantott a mellette álló ház számára, majd összevont szemöldökkel az utca túlsó oldalára nézett. A gyárépület kerítését már rég maga mögött hagyta, helyén egy üres telek állt, melyet már felvetett a gyom, s az egyébként sem túl szép füvet szélfúttá szeméthalmok és törött palackok csúfították. A sarokban egy elhagyott kisteherautó álldogált, defektes kerekei mélyen belesüppedtek a sárba, magas fű nőtte körbe őket. Az üres parcella közepén félig kidőlt fatáblán megfakult betűk hirdették: „Itt épül a Kiméra Öröklakás és Rekreációs Központ.” Forge ismét kihúzta öklét a zsebéből, és kitérta ujjait. A cím eltűnt a pergamenről, helyettük két újabb szó rajzolódott ki:

Fordulj meg!

Forge az oldala mellé ejtette a kezét, és alsó ajkát harapdálva bámulta az üres telket. Vajon ezt figyelmeztetésnek szánták, hogy menjen vissza? Egy része ebben reménykedett, de közben kételkedett benne, hogy erről volna szó. Lassan sarkon fordult, és a kihalt utca közepéről meredt az előtte álló sötét épületre. A ház egyik törött ablaka úgy bámulta őt, akár egy koponya szeme. A feltámadó szél már kirángatta a függönyt az üveg maradványai között, és most zászlóként lobogtatta azt. Forge felsóhajtott, és újra lenézett a cetlire.

Indulj! Hátrafelé.

- Hát - mormolta Forge az orra alatt -, aki á-t mond, mondjon bé-t is.

Óvatosan emelgetve lábait, nehogy felbukjon a járdaszegélyben, vagy egy szemétkupacban, elindult hátrafelé. Átlépkedett a járdán, és szinte már érezte az elhagyott telek gyomját a talpa alatt, azonban a járda szélesebbnek bizonyult, mint arra számított; egyre csak tömör kövön kopogott a cipője. Forge lepillantott. A talpa alatt gondosan lerakott járóköveket látott a járda betonja helyett. Ismét felemelte a tekintetét, majd szinte rögtön levegőért kapott. Két hatalmas alak borult föléje. Vízköpők voltak, mindkettő egy-egy magas oszlop tetején foglalt helyet. Az eső ütemesen kopogott a fejükön, és végigfolyt szörnyű arcukon. Az oszlopok egy magas kovácsoltvas kaput fogtak közre, mely Forge szeme láttára, visszhangzó csattanással becsapódott, elzárva a kobold elől az egyetlen kiutat. A férfi hevesen dobogó szívvel

fordult meg, és azonnal látta, hogy a telket a kapuhoz hasonló kovácsoltvas kerítés veszi körül, mely két méter magas volt, tetején pedig éles tüskék futottak végig. Az udvart már nem borította szemét. A gondosan nyírt gyeper minden egyes fűszála ugyanakkora volt, mint a mellette álló. A borotvaéles fűszálakon kristályokként szikráztak az esőcseppek. Ahol korábban a lerobbant teherkocsi állt, most egy cirádásan díszített, makulátlanul csillogó fekete fiáker volt. Forge összerezett, aztán a telek közepe felé pillantott.

Ahol ezelőtt a rozoga tábla ácsorgott, most egy ház állt. Nem volt nagy, azonban természetellenesen magasra építették. Redőnyözött ablakai csaknem hét méter magasan helyezkedtek el, felnézve a padlásszobára pedig olyan érzése támadt a szemlélőnek, mintha az épület menten rádőlne. A fekete bejárati ajtót újabb oszlopok keretezték, közepén óriási rézkopogtató díszelgett. Forge nagyot nyelt, aztán erőt véve magán közelebb lépdelt.

Ahogy felkaptatott a lépcsőn, már meg sem lepődött, mikor meglátta, hogy a kopogtató egy smaragdszemű kígyót formáz. Az sem lepte meg, hogy közeledtére a kígyó életre kelt, felemelte fejét a farkáról, és kidugta villás aranynyelvét.

- Nálad a pergamen? – sziszegte a kígyó.

- Még jó, hogy. Nyiss ajtót, mielőtt elpatkolnék itt az esőben.

- Mutasssd!

- Nem azért jöttem idáig, hogy egy megbűvölt fémdarabbal vitatkozzak. Nyisd ki azt az átkozott ajtót, és jelents be engem a gazdádnak!

A kígyó feje kissé feljebb emelkedett, épp csak annyira, hogy le kelljen néznie Forge-ra. A szemek zölden villantak, és a kígyó ismét kidugta villás nyelvét.

- Mutasssd a pergament!

Forge felnézett a kígyófejre, amely lágyan ingadozott, és időnként a nyelvét nyújtogatta. A kobold kovács gyermekeként nőtt fel, nagyon jól tudta, hogyan készülnek az elvarázsolt dísz tárgyak, azonban volt valami az ide-oda hintázó rézfejben és az aranynyelvben, ami nem tetszett neki. Belenyúlt kabátja zsebébe, és felmutatta a pergament.

- Itt van. Látod? – mondta, és igyekezett visszafogni hangja remegését. – Most nyiss ajtót!

A kígyó előre hajolt, a Forge kezében lévő papírlap felé, amely hirtelen a levegőbe szökött, és zöld lángok csaptak ki belőle. Forge elrántotta kezét, ahogy a cetlit elemésztette a tűz. A kígyó szeme felparázslott, és még inkább elhajolt az ajtótól, egyenesen Forge arca felé. A férfi szinte biztosra vette, hogy lehetetlen, de olyan érzése támadt, mintha a kopogtató rávigyorgott volna.

- Mehetssz – mondta, mire az ajtó kattant egyet, majd kivágódott.

Forge lassan belépett, és körbekémlt. Egy hosszú folyosón találta magát, melyen pompás, bár kissé kopott vörös szőnyeg futott végig. Mindkét oldalon vastag, fekete, tükörként csillogó ajtók sorakoztak. Mindegyik csukva volt, kivéve egyet, a legtávolabbit. Amögül hangok szűrődtek ki, de olyan visszhangosan érkeztek Forge fülébe, hogy ő alig pár szót értett meg. Éppen kinyitotta a száját, hogy bejelentse érkezését, mikor az ajtó hirtelen becsapódott mögötte. A férfi rémült, kerekre nyílt szemekkel hátrapillantott, aztán hallgatózni kezdett. A beszélgetés tovább

folytatódott. A ház urainak hallania kellett a becsapódó ajtót, így nyilván azt is tudták, hogy ő itt van. Forge kabátjából szüntelenül csöpögött a víz, ahogy halkan előrébb sétált, a nyitott ajtó és a hangok felé.

Az ajtó egy újabb sötét szobába nyílt, melynek egyik falánál egy pad állt, a másikon pedig egy díszes keretű, hosszú tükör lógott. A sarokban egy harmadik helyiségbe vezető, másik ajtó állt, résnyire nyitva. Forge szerint leginkább egy könyvtárszobára hasonlított. Odabent lobogó tűz fénye látszott, a falon elnyújtott árnyak táncoltak. A beszélgetés innen már jóval érthetőbb volt.

- Sötét van – hallatszott egy nő recsegő hangja. – Túl távol vagyunk, uram. Lehetetlen biztosat mondani.

- Könyörgöm, ne mondj ilyet! – felelte egy férfi hang. – A „lehetetlen” olyan... *végleges* szó. Talán érdemes volna egy kicsit árnyaltabban fogalmaznia, asszonyom.

- Igen – vágta rá gyorsan a nő. – Hibáztam, uram. Hadd nézzem meg újra.

Mozgolódás támadt, mintha valaki arrébb tolt volna egy nagy széket, majd egy másik, türelmetlen férfi hangja csattant fel.

- Csak mondd, mit látsz, asszony! Majd mi eldöntjük, mi is az valójában.

A nő felnyögött, de hogy a félelemtől vagy a koncentrációtól, azt nem lehetett tudni.

- Három alakot látok... alacsonyok. Ők... nem, nem alacsonyok. Fiatalok. Az egyikük nagyobb, a másik szőke. Ők most... nyugtalanság van. Harc.

Forge, mivel nem tudta, mit kéne tennie, tovább hallgatózott. Körülnézett a könyvtár sötét előszobájában, és egy kabátfogast vett észre az ajtó mellett. Lerázta magáról kabátját, és felakasztotta. A nehéz anyagból tovább csorgott a víz, egyre terjedő tócsát alkotva a fogas körül. Úgy tűnt, azt várják tőle, hogy várakozzon, míg a jelenlegi megbeszélésnek vége lesz. A pad mellé sétált, de nem ült le. A szemben lévő tükörben Forge látta az ajtó mögötti könyvtárszoba tükörképét. Három hatalmas karosszék állt a kandalló előtt, de a férfi mindnek csak a hátát látta.

- Van ott még valaki – recsegte a nő. – Vékony és magas. Egy hasonmás, ha jól olvasom a pszichés jeleket. A fiúk vele harcolnak. Látok... látok egy egyre terjedő felhőt. Attól tartok, elveszítem a látomást...

- Hadd nézzem! – követelte a türelmetlen férfi.

- Csak nyugalom, Gregor. A jóslástan nem tartozik az erősségeid közé – mondta az első hang mézesházosan. – Hagyd, hogy az asszony kibontakoztassa a tehetségét.

A tükörben Forge látta, hogy az egyik szék karfáján megmozdul egy kéz. Rettentő fehér volt, egyik ujján pedig egy nagy, fekete gyűrű csillogott. A nő árnyéka megmoccant a könyvtár falán. Görbe hátáról és a süvegéről Forge rájött, hogy valószínűleg egy banya lehet, aki éppen a kristálygömbje fölé hajol.

- Nem... - lehelte a banya teljesen belefeledkezve a munkájába. – Ez nem a távolság köde, sem valamiféle konfúziós búbáj. Ez valami más. Valami, ami ott jelen van. Valami ami... most ölt testet.

Feszült csend támadt. Forge érezte, és tudta, hogy a két férfi izgatottan várja a folytatást.

- A harc eldőlt... - jelentette be a banya dallamos hangon. Mostanra teljesen elfelejtkezett arról, hogy hol van. – Most megjelent egy szellem is... segít a hasonmásnak... vagyis, inkább másként fogalmaznék. Ellentmondás van az éterben.

A köd egyre ereszkedik. Formálódik... az alakja olyan, mint... mint...

A banya hirtelen levegőért kapott. Forge látta, hogy az árnyéka a fejét fogva hátrálni kezd. Csörömpölés majd csattanás hallatszott, ahogy leesett valami.

- Figyeld tovább! – kiáltotta a türelmetlen hang gazdája, Gregor. – Nézd és beszélj, különben...

- Állj! – mondta a másik férfi már-már játékosan. Hangjában mosoly bujkált. – Hagyd békén szegény asszonyt, Gregor! Nyilvánvaló, hogy olyasmit látott, amely nagyban megzavarta a lelki nyugalma.

A banya erősen zihált, aztán egy újabb különös, rettenetes hang szólalt meg. Csaknem képtelenül éles, magas és hűvös volt. Forge nem hallotta, mit mond, de a hanglejtése kimondottan jókedvűnek tűnt, amitől az a néhány hajsza, amely még megmaradt Forge tarkóján, rögtön vigyázzba vágta magát.

- Mit láttál? – követelőzött Gregor, oda sem figyelve az éles, motyogó hangra. – Mi volt az?

- Ne hajszoljuk túl szegény asszonyt – szólt az első hang. – Elég jó szolgálatot tett nekünk. Megérdemli a fizetséget, amiben megállapodtunk. Köszönjük, asszonyom.

- Egy férfi volt – nyögte a banya remegő hangon. – De aztán...

- Igen, köszönjük – nyugtatgatta a férfi. – Azt hiszem, eleget hallottunk. Gregor, volnál olyan szíves, és megmutatnád a vendégünknek...

- Rettenetes! – kiáltotta a nő, aztán zokogni kezdett. Forge figyelte, amint a banya árnyéka összeroskad, aztán egy újabb alak, egy kövér férfi felugrott, és megtartotta.

- Igen – mondta ismét az első férfi. – A férfi rettenetes volt. Köszönjük.

- Nem! – óbégatott a banya. Forge látta, hogy az árnyéka feléledt, és eltolta magától Gregor árnyékát. – *Nem* a férfi! Ő is elég borzalmas volt, de *aztán*...

Csend következett, és félt volt, hogy a banya ismét összeesik. A szék karfáján nyugvó kéz kissé felemelkedett, a fekete gyűrűn megbicsaklott a tűz fénye.

- Aztán?

A banya összerázkódott.

- Valami más. Valami... *átjött*...

Úgy tűnt, nem képes folytatni. A fehér kéz mozdulatlan maradt, olyan szögben dermedt meg, mintha áldását adná arra, hogy a nő beszéljen. A tűz fénye ide-oda táncolt, s halk pattogás töltötte be a szobát. A rémes, túlvilági hang tovább zümmögött és motyogott magában.

- Füst – mondta végül a banya. Hangja magasabb régiókba kúszott, szinte fejhangon szólalt meg, akár egy gyerek. – Fekete tűz. Hamu és... és... szemek... és semmi. *Élő semmi*.

Szünet következett, aztán a fehér kéz ujjai lassan ökölbe szorultak.

- Nos – szólt az első férfi lezseren –, ez megváltoztatja a dolgokat. Talán jobb szeretné, ha itt és most kifizetnék, asszonyom. Még ma éjjel. Lemuel, kérem, kísérje a vendégünket... ööö... valahova máshova! Találni fog megfelelő helyet a kifizetéshez, ezt biztosra veszem.

Az árnyékok mozgolódni kezdtek. Egy eddig még nem látott alak jelent meg, és kivezette a banyát a tűz fényéből. Forge hirtelen pánikba esett, hogy valaki mindjárt kilép az ajtón, és ott találja őt az előszobában, de aztán eszébe jutott, hogy

engedéllyel van jelen. Tudják, hogy itt van. Átfutott az agyán, hogy vajon túlságosan késő-e most kiosonni. Pénz ide vagy oda, úgy tűnt, elég rossz társaságba keveredett. Forge nagy megkönnyebbülésére, Lemuel egy másik ajtón vezette ki a banyát a könyvtárból, s közben úgy mozgott, mint egy gyakorlott szolgálgó, habár sokkal öregebbnek tűnt, mint azt Forge képzelte. A banya kábán tántorgott, szemei szürkék és üresek voltak. Egyikük sem törődött Forge-dzsal.

- Akkor hát vége - mondta Gregor, amint a könyvtárszoba hátsóajtaja becsukódott. - Merlinus visszatért. A terved bevégeztetett.

- A terv még távol áll a bevégeztetéstől, de igen, eddig minden úgy alakul, ahogy arra számítottunk. Meg kell szabadulnunk attól a Delacroix nőszemélytől. A Potter fiút a porba sújtja majd, ha megtudja, hogy mindvégig csupán eszközként szolgált a céljaink elérésének érdekében. És Merlinus Ambrosius ismét rászabadult a világra. Azonban, Gregor, óvatosabbnak kellene lenned, mikor az *én* tervemnek hívod. Te is tudod, ki találta ki. Nem aratom le a babérokat a Sötét Nagyúr munkájáért.

Gregor nem törődött a rendreutasítással.

- Hogyan bizonyosodhatnánk meg arról, hogy Merlin közülünk való?

- Sehogy. Merlin mindig is csupán magához volt hűséges. Épp ezért nem érdekelt a Sötét Nagyurat, mint szövetséges, amíg még életben volt. Merlin sosem volt egy főnyeremény, ahogy tudod.

Forge hallotta, hogy Gregor ismét fészkelődni kezd ültében.

- Nem mindenki hiszi el ezeket a meséket - felelte halkán.

- Csak a bolondok kételkednek a Másvilág létezésében. Még a muglik is hisznek mennyben és pokolban. Számunkra csak az a fontos, hogy a Sötét Nagyúr hitt bennük. Ha nem bukott volna el, sosem folyamodtunk volna ehhez. De még ő is látta egy biztonsági terv értékét.

- Igen - felelte Gregor. - Biztonsági terv. A vérvonal.

- Nem - mondta az első hang csendesen. - A vérvonal még nem tökéletes. Még nem tudja, ki is ő valójában. Még nem fedezte fel a hatalmát. A vérvonalat még nem erősítette meg a halál páncélja, ahogy annak idején a teremtőjét, a Sötét Nagyurat. Még... pallérozni kell.

- Ez a másvilági dolga?

- Többek között.

Gregor színpadiasan felsóhajtott.

- Akkor is, a hűségesekek szétszóródtak. Sokan az Azkabanba kerültek, még többen meghaltak. Az a kutya Fletcher a minisztérium felügyelete alatt van. A nyelvragasztó rontás elnémítja, a kilétére pedig még mindig nem derült fény, de ha az összeesküvés lebukik, könnyedén visszakövethetők a kapcsolatok. Potter emlékezni fog rá, még a Rend idejéből. Módot találnak rá, hogy kommunikáljanak vele. Sacarhina és Recreant keveredik először gyanúba, de aztán közvetlen te jössz. Elvégre te is ott voltál velük a trón barlangjában. Te magad küldted rájuk a rontást. Fletcher be fog köpni.

- Fletcher semmi olyasmit nem tud, amit a minisztérium felhasználhat ellenünk - ellenkezett a bársonyos hang. - Mint minden gyenge lábakon álló kormány, ők is szerelmesek az ideába, hogy az igazság legyőzi az összes minden hájjal megkent ellenséget. Potter figyelni fog bennünket mindig és mindenhol, amikor és ahol csak

tud, de semmi több. Hadd tegye. Ő azt hiszi, a csatának vége. Látta, amint a Sötét Nagyúr levágta önmaga tolvaj kezét. Mondjak valami igazán megdöbbentőt, barátom? Talán így volt a legjobb. Végül is a mának el kell halnia, hogy kibontsa szirmát a virág. Talán az volt a legjobb, hogy a mi Nagyurunkat legyőzte az a gyáva Harry Potter. Ő és szövetségesei mindezen évek során a biztonság illúziójába ringatták magukat. Azt hiszik, hogy mi olyanok vagyunk, mint ők: gyávák, akik nem táplálnak bosszút szívükben. És nem feledhetjük a legendát, Gregor! Talán tényleg csak eszközök vagyunk a legnagyobb ősapánk kezében. Lehet, hogy mi kapjuk a küldetést, hogy lezárjuk az ősi bosszú körét, egy kört, melyet több mint ezer éve nyitottak. Barátom, merem azt állítani, hogy a terv, mely a Sötét Nagyúr halálával lépett működésbe, talán még az eredeti törekvéseinél is nagyvonalúbb. Figyelembe véve, amit felfedeztünk, biztos vagyok benne, hogy ő is egyetértene.

Gregor árnyéka előre hajolt.

- Biztos vagy, barátom?

- Hívhatod tapasztalatból eredő tippnek is. Végül is a legközelebbi és leghűségesebb szolgálói közé tartoztam. Te is olyan jól ismered a... nehézségeket, amellyel szembe kell néznünk, mint én. Egyelőre.

Halk csilingelés hallatszott, ahogy Gregor egy borospohárért nyúlt.

- Talán nem kéne többet mondanunk a vendégünk előtt.

- Á, igen – felelte a bársonyos hang. – Micsoda faragatlanság tőlem úgy beszélni róla, mintha itt sem volna. Mr. Forge, volna szíves csatlakozni hozzánk?

Forge felugrott ijedtében. Annyira belemerült a beszélgetésbe, hogy egészen elfelejtkezett róla, hogy már várták őt. Bedugta fejét a könyvtárszoba ajtaján. A tűz fénye halovány kontúrt rajzolt a bőrfotelek köré.

- Igen, köszönjük, Mr. Forge – mondta a bársonyos hang könnyedén. A fehér kéz hívogató mozdulatokat tett, s ezzel egy időben a három karosszék közül kettő kezdett megfordulni. A művelet olyan csendben zajlott, hogy Forge akaratlanul is a fotelek lábára pillantott, melyek valamivel a padló fölött lebegtek. – Mondja, kobold barátom, hallott valaha a *Transitus Nihilóról*?

- Nem, uram – felelte Forge azonnal, és csak remélhette, hogy a hangja nem árulja el idegességét. – Én csak egy egyszerű kereskedő kobold vagyok. Nem tudok az efféle dolgokról. Ami azt illeti, fogadni mernék, hogy minden egyes szó kimegy a fejből, amint ötvenlépésnyire eltávolodom ettől a háztól.

A székek végre megálltak, és Forge megpillanthatta a két embert, akik bennük foglaltak helyet. A baloldali kissé koros, de jóképű férfi arcát hosszú, szőke haj keretezte. Lefegyverzően mosolygott, mintha épp az imént osztott volna meg Forge-dzsál egy viccet. A jobboldali, Gregor, kövérebb volt, pirospozsgás, arcán olyan lenéző kifejezés ült, mely hosszú, szabad, aranyvérű életről tanúskodott.

- Ne féljen, barátom! – mondta a sápadt férfi. – A szolgálataira inkább szükségünk van, mint a vérére. Engedje, hogy felvilágosítsam! A *Transitus Nihilo* egy átkelőhely. A semmi a mi világunk, és a következő között. Mondja, ugye hisz a következő világban?

- Abban hiszek, amiben csak akarja, ha így kevesebb, mint két darabban léphetek ki az ajtaján, uram.

A férfi felnevetett.

- Ezt szeretem a koboldokban, Gregor. Olyan őszinték, amilyen hosszú a nap. – Visszafordult Forge-hoz. – Akkor kap tőlem valamit, amiben hihet, barátom. Ősapáink hitték, hogy többől áll a világunk annál, amit látunk, és tapasztalunk az érzékeinkkel. Hitték, hogy léteznek láthatatlan entitások, lények, melyek nagyobbak nálunk, erősebbek, halhatatlanok és érzéketlenek. Nem csak odaát léteznek, hanem a köztes semmiben is. Szavuk is volt rájuk, de azokkal nem terhelném, több száz nevük volt. Azonban van egy, amely felkeltheti egy becsvágyó ember érdeklődését. Néha úgy hívták őket, hogy *Kapuőr*, vagy a *Füst és hamu teremtménye*. Nem tör be a mi világunkba, nem is ismer bennünket. Semmiből áll, éppen az ellentétünk; ennek következtében nem is gyanítja, hogy létezőnk, vagy, hogy bármi más létezik. Elhatárolja a tökéletes tudatlanság. És ez, gondolhatja, jó dolog, ugye, Mr. Forge?

A kobold mereven állt, és a férfi világos szemébe bámult. Bólintott.

- Igen, hát persze, hogy azt gondolja. Hiszen egy ilyen embertelen, figyelmetlen teremtmény mi mást hozhatna a fejünkre, ha nem pusztulást? Jó dolog, hogy az odakint van... mi meg idebent. Kisgyermekes alszanak el nap mint nap megértve az igazságot: a világ tele van rossz dolgokkal, igen, de nem a *legrosszabb* dolgokkal. Az nem ismer minket. Mégis... - A férfi egy másodpercre elfordította a pillantását, szemei összeszűkültek. – Mi van, ha *valami* felhívja ránk a figyelmét? Végül is állandóan ki-be járunk az átkelőhelyen, nem igaz? Mikor meghalunk, átkelünk, igen. De amikor végrehajtunk bizonyos varázslatokat, mikor hoppanálunk, nem mártózzunk meg ugyanúgy a semmiben? Szerencsére a Kapuőr az idő korlátain kívül él, így nem veszi észre az időhöz kötött létezésünket. Azonban mi van, ha az egyikünk meghajlítja ezeket a szabályokat, épp csak egy egészen kicsit? Mi van, ha egyikünk, egy rendkívül hatalmas ember *kilép* az időből, be a semmibe? Mi van, ha ez a személy elég ideig marad, hogy a Kapuőr *észrevegye*?

A kobold nem igazán figyelt oda, kizárólag az foglalkoztatta, hogy hogyan juthatna ki élve ebből a házból, de hirtelen eszébe ötlöttek a banya szavai: *fekete tűz. Hamu... szemek... és semmi. Élő semmi.*

- Mit művelt? – nyögte elhalón.

- Én? – vont a szemöldökét a sápadt férfi. – Az ég világon semmit. Csak az időmet töltöm. Gregor az, aki az ehhez hasonló fantasztikus történetekben hisz. Egyszerűen odáig van értük.

Gregor morogva forgatta a szemét. Ismét felhangzott a szörnyű, nyávogó hang, és mintha az utolsó fotel felől érkezett volna, amely még mindig a kandalló felé fordult. Forge úgy érezte, mintha kopasz fejbőre hirtelen túl szűk lett volna a koponyájára. A hang tébolyodottan csengett, a hideg is kirázta tőle.

- De térjünk rá az üzletre – folytatta a sápadt férfi. – Mr. Forge, a szolgálataira van szükségünk. Úgy értesültünk, ön igazi kiválóságnak számít a... *restaurálás* terén. Igaz ez?

Forge mocorogni kezdett.

- Én csak egy egyszerű kereskedő kobold vagyok, uram...

- Egy igazi mester – ütötte tovább a vasat a sápadt alak. Hangja olyan fagyossá vált, akár egy jégcsap. – Mondja, hogy így van! Gyűlölnék arra gondolni, hogy talán hiába fáradt ide.

- Í-így van, uram – vágta rá gyorsan Forge, és igyekezett nem reszketni.

- Kiváló – felelte a férfi élénken, és kényelmesen hátradőlt a székében. – Azt is hallottam, hogy ez a szakértelem különösen igaz, ha festmények restaurálásáról van szó. Jól tudom? Ne hazudjon nekem, Mr. Forge! Tudni fogom.

Forge nagyot nyelt, és lopva Gregor felé pillantott. A férfi látszólag oda sem figyelt, lustán bámulta a kezében forgatott pohár borban kavargó örvényt.

- Én... igen – mondta Forge. – Persze, több időbe telik, hiszen nem csupán a festék újbóli felviteléről van szó. Minden egyes színhez elő kell állítani a helyes bájitalt... a lényegtelen részeket le kell kaparni, hogy felhasználjam őket a kompozíció kiegészítéséhez... aprólékos munka, de értek hozzá.

- Hát ez csodálatos – szölt a sápadt férfi, és kék szemét mélyen a koboldéba fúrta.

Ez örült, gondolta Forge. Nincs ki mind a négy kereke. Kíváncsi volnék, vajon a másik tudja-e. Valószínűleg mindkettő hibbant, csak más módon.

A sápadt férfi felállt.

- Volna egy munka az ön számára, Mr. Forge. Attól tartok, elég nehéz dolga lesz, de egy kobold, akiben olyan nyilvánvaló képesség rejlik, mint önben, feltehetően csak a feladatban rejlő kihívást látja benne. Egy felbecsülhetetlen családi örökségről volna szó. Mindeddig azt hittük, elveszett. Különös, hogy a dolgok hajlamosak éppen akkor előbukkanni, mikor a legnagyobb szükség van rájuk, hát nem? Sajnos, néhány, ööö, vandál miatt meglehetősen rémes állapotban van. Azonban, ha bármiben is tudna nekünk segíteni, végtelenül... hálásak volnánk.

Az éles hang újra halandzsázni kezdett, ahogy a sápadt férfi kezdte megfordítani a középső fotelt. Forge nem akarta látni, mi van benne. El akart futni, de legalábbis eltakarni a szemét. Biztosra vette, hogy ha bármelyiket is megtette volna, valószínűleg azonnal megölik. Lélegzetvisszafojtva figyelt és hallgatózott tehát, és mikor a karosszék végre feléje fordult, végre megértette a szavakat.

- *Mutassátoook!* – recsegte szörnyűséges, halk, megtört hangján. – *Mutassátoook!* – Aztán magas, tébolyult hangján nevetni kezdett.

A festmény nem volt nagy, és majdnem teljesen megsemmisült. Alig néhány töredékfoszlány maradt meg belőle: a száj széle, két vékony, hosszú ujj, és egyetlen vörösen parázsló szem. A vásznat széthasogatták, és a keretet is számtalan mély vágás és lyuk csúfította.

- *Javítasszatok meeeg...* – sikoltotta a portré éles, meghasadt hangján. – *Rajta, Luciussss! Javítass meg veleee...*

- Örömmel teszi majd, Nagyúr – mosolygott a sápadt férfi, majd csillogó szemekkel Forge-ra pillantott.

- N-nagyúr? – dadogta Gregor, mintha megdöbbenette volna, hogy a festmény ilyen tisztán beszél. – Hiszen te megmaradtál! Azt hittük...

- *Nem ssszámúút!* – kiáltotta Voldemort portréja. – *A Kapuőr megérkezeeett! Ősapáink munkája hamarosan bevégeztetik! Bossszú!*

Gregor reménytelenül pislogott az események hirtelen változása miatt.

- De... hogyan találjuk meg, Nagyúr?

- *Sehoogy...* – sziszegte a portré. Rekedt hangjától meglebbent a vászon egyik lelógó foszlánya. Forge megrettent a rémes tárgy látványától, és attól, amit tőle várnak. De leginkább attól szállt inába a bátorsága, hogy sejtette, mi lesz a folytatás.

A festmény mély levegőt vett, s miközben kilélegzett, így szólt:

- *Majd az talál meg minkeet...*

1. KEZDET ÉSVÉG

- Ne már, James! - kiabálta Albus, és közben türelmetlenül szökdécselt. - Hadd próbáljam ki! Senkinek sem mondom el.

- Te is tudod, hogy nem lehet, te kis szurcsók - felelte James hűvösen, majd átvette lábát Mennykőcsapása nyelén. - Még túl fiatal vagy hozzá. Majd az iskolában megtanulod, ahogy mindenki más.

Elrúgta magát a talajtól, majd előre dőlt, és kilőtt a kert fölé.

- Csak azt akarod, hogy én is úgy leégjek a seprűn, mint te, mikor első éves voltál! - kiabálta Albus, és a bátyja után eredt. - De ez nem fog bejönni. Szenzációs leszek! Ott fogok körülöttem repkedni, majd meglátod!

James elmosolyodott, ahogy a szél belekapott a hajába. Megemelte a seprű orrát, és egy hajtúkanyarral visszafordult Albus felé. Albus megtorpant, majd hasra vágta magát, mikor James elhúzott mellette, és megborzolta az öccse haját.

James ráhajolt a seprűnyélre, aztán egy dugóhúzóval kilőtt az ég kék kupolájának irányába. Alatta az Odú lustán pörgött, árnyéka szétfolyt a kertben és a közeli rét fűvén. James mély lélegzetet vett a süvítő levegőből, azután egy hirtelen mozdulattal megállította a seprűt, és lebukott. Tudta, hogy nem volna szabad felvágnia az öccse előtt, de rendkívül büszke volt az egyre fejlődő képességeire. Az édesapja sokat gyakorolt vele a nyár folyamán, és James lassanként egészen bizonyos lett, hogy idén végre bekerül a háza kviddicscsapatába.

- Épp időben, Potter - kiáltotta Ted, aki James mellé csapódott régi, de jól karbantartott Nimbusz 2000-ével. - A három a három elleni játék még a tapasztalt játékosok számára sem könnyű. Te leszel a terelő és a fogó posztján is. Fél szemmel figyelj Angelinára! Elhiteti veled, hogy kecses, akár egy nyári szellőben hajladozó virágszál, aztán meg felken az első fára. George terelőként és őrzőként is játszik, szóval kicsit elfoglalt lesz, de a hosszú hatótávú gurkója még így is eltrafálhat, ha egy

kicsit elbambulsz. De akire nagyon oda kell figyelned, az...

Valami vörös és zöld száguldott el Ted és James között, szétrebentve a rögtönzött kupaktanácsot. James megragadta a seprűje nyelét, egy éles kanyarral megfordította azt, és körbenézett. Az anyja farolva megállította a saját seprűjét, majd könnyedén a fia fölé röppent. Kipirult arccal vigyorgott, haját gondosan hátrafogta egy takaros lófarokba. A régi Holyheadi Hárpiák meze volt rajta.

- Mit gondolsz, James? Még mindig jó rám!

James elismerő füttyögést hallott lenről. Lenézett, és meglátta, hogy nem messze tőlük az apja Ginnyre mosolyog, s közben irányba állítja saját seprűjét.

- Apa! Anya! - harsogta James szemrehányóan, de el kellett fojtania egy vigyort. - Szégyent hoztok rám!

Ginny kifújta egy kósza hajtincset a szeméből.

- Csak vigyázz a hátadra, szívem! Lehet, hogy az anyád vagyok, de ez nem azt jelenti, hogy nem tiporlak a sárba, ha az kell, hogy megszerezem a cikeszt. - A fiára vigyorgott, aztán megpördült a seprűjével, és elszáguldott a pálya túlsó vége felé.

- Csak viccel - fordult Tedhez James.

- Reméljük, a te érdekedben - felelte Ted a távolodó Ginnyt figyelve. - Korábban már játszottam ellene, és hajlamos vagyok azt hinni, az egyetlen esélyed, hogy a saját fiát talán mégsem taszítja le a mélybe egy jól irányzott gurkóval.

- Biztató - jegyezte meg James, de Ted addigra már a helyére repült.

- Lök le Jamest a seprűjéről, anya! - kiabálta Albus odalentről. James lenézett, és meglátta, hogy az öccse a gyümölcsöskert szélén ácsorog. Nem messze tőle Lily, Rose és Hugo egy hatalmas, skótkockás pléden ültek, és vigyorogva hunyorogtak felfelé az éles napfényben. Charlie ikrei, Harold és Jules a szénapajta melletti vén, göcsörtös tölgyfa ágain találtak maguknak helyet.

Rose könyökével oldalba bökte Lilyt.

- Rajta, Ginny néni! Taszítsd a mélybe! Lehet még másik gyereked helyette! Olyan, akinek jobb a modora, és kevésbé büdös a lába!

- Ezt hallottam! - kiáltotta vissza James.

- Reméltem is - mondta Rose kimérten, közben csípőre vágva a kezét kihívón mosolygott a fiúra. Lily hangosan hahotázott.

- Elég legyen, Rose - intette meg lányát Hermione néni, aki a kert szélén üldögélt egy összecsukható kempingszéken.

- Játszanék a csapatodban, Harry - kiáltotta Ron a felesége melletti székről. - De a három a három ellen mára hagyomány. Talán valaki megsérül annyira, hogy be kell ugranom helyette.

Hermione elfintorodott, és meglegyintette a férjét.

- Most mi van? A férfi míg él, remél - védekezett Ron, majd visszafordult Harryhez.

- Jövőre jó volna bajnokságot rendezni!

Harry bólintott.

- Egyikünk sem viccelt, mikor azt mondtuk, hogy szeretnénk összehozni egy kviddicscsapatra való gyerekereget, mi? - kiáltotta vissza.

Charlie a kert közepére sétált, a játékosok alá, és egyik lábát a vénséges vén, ütött-kopott családi kviddicsládára tette. Jobb kezében ott virított a kifakult, fűfoltos kvaff.

- A szokásos éves Weasley családi kviddicsmérkőzést ezennel megnyitom! - harsogta vigyorogva. - Egy átlagos meccset akarok látni, szóval lökdösődjetelek és

rugdosódjatok nyugodtan. Bármely játékos, aki nem lesz véres a meccs végeztével, az Weasleyhez méltatlannak lesz ítélve, és át kell állnia a Potterekhez. Értve vagyok?
- Dobd már fel azt a kvaffot, vagy szállj seprűre, Pötyi! – kiáltott Harry, mire odalentről nevetés és hurrogás keveréke hallatszott. Charlie felvillantott egy alattomos vigyort.

- Mennek a labdák! – kiáltotta, majd a levegőbe hajította a kvaffot, és azzal egy időben levette lábát a kviddicsládáról. A láda fedele felcsapódott, és kiszáguldott belőle a többi labda is.

James nagyot nyelt, aztán a seprűjére hajolva belevetette magát a játékba.

Nem ez volt az első kviddicsmeccse. Már számtalanszor játszott a nyár folyamán azzal, aki éppen ráért, igaz, ezek általában kettő a kettő elleni mérkőzések voltak, esetleg egy-két „szellemjátékos” közreműködésével, amiket Ted egy George-tól vásárolt kis dobozból eresztett ki, ha szükség volt rájuk. A Weasley Varázsvicc Vállalat tesztelésre váró termékei voltak, s mikor a kis fadoboz kinyílt, négy mumus repült ki belőle, azonban mindet úgy bűvölték meg, hogy csakis híres, halott kviddicsjátékosok alakját vehették fel. Tökéletes másolatok voltak, még ha kicsit át is látszottak. Az egyetlen probléma az volt, hogy a mumusoknak gőzük sem volt a kviddics szabályairól, így a lenyűgöző megjelenésük ellenére hajlamosak voltak véletlenszerűen, kinyújtott karokkal körbe-körbe repkedni a pályán, és hozzá kísérteties hangon búgni. Még a gurkók is átrepültek rajtuk.

- De azért – fejtette ki George – ad egy bizonyos zamatot a meccsnek, hogy annyi játékos van a pályán, amennyi kell, nem?

Azonban James egyik korábbi meccse sem volt a mostanihoz fogható. Nem csak arról volt szó, hogy a Weasleyk meglehetősen szenvedélyes versenytársnak bizonyultak, hanem arról is, hogy az összes játékos jól ismerte a többit. Ebből néha előnyük származott, például mikor George lebukott egy gurkó elől, és aztán hátrahajította a feje fölött a kvaffot, tudván, hogy Angelina ott lesz, és könnyedén gólt szerez. Máskor ez szörnyű hátrány volt, mint amikor Ginny előre tudta, hogy Ted a kedvenc cselére készül, így az utolsó pillanatban meg tudta szerezni a kvaffot a fiú kezéből, egyszerűen átnyúlva a hóna alatt. Bármilyen tüzes volt is azonban a játék, rengeteget nevettek, és mindkét oldalt elszántan buzdították odalentről.

James tudatában volt, hogy vajmi kevésbé befolyásolja a meccs végkimenetelét. Az idő nagy részében leginkább azon igyekezett, hogy a seprűjén tudjon maradni, és nehogy bolondot csináljon belőle a saját anyja Rose és a többiek szeme láttára. Legnagyobb öröme azonban sikerült pár jól sikerült ütést bevinnie, és esetenként egész pontosan célzott az öreg gurkókkal. Az egyik eltrafálta George seprűjének végét, amitől a fiú vad pörgésbe kezdett a levegőben. Mikor végre sikerült újra egyenesbe hoznia megbokrosodott seprűt, George, arcán széles vigyorral, James felé pillantott.

- Nézzenek oda, James! – kiáltotta, hogy a többi játékos is jól hallja. – Figyelmeztető lövés az őrzőnek! A következőt a fejemre kapom, mi? Szép volt, James! – Még be sem fejezte a mondandóját, már le is bukott, és ismét becsatlakozott a játékba.

Ron tehetetlenségében körbe-körbe rohangált a pálya szélén, és tölcsér alakúra formált tenyerei között instrukciók és figyelmeztetések özönét zúdította a fentiekre.

- Sárkányformáció! – bömbölte ádázul. – Sárkányformáció, George-ot a szárnyba! Harry bal keze gyenge, mióta összeütközött Angelinával! Nincs védelmük! Ginny, jobbra sodródsz! Nézd meg a seprűd! A seprűd! Ó, gyere le, és add ide azt az átkozott seprűt!

Mellette Albus szökdécselt, és versenyt kiabált vele, időnként két kézzel toltá arrébb útjában lévő nagybátyját.

- Waterloo becsúszásra készülnek, apa! Gyorsan, fel, morzsold le őket! Ted! Anya megállt, hogy rendbe tegye a seprűjét! Védtelen! Felejtsd el, hogy lány, és gurkózd vissza őt a kőkorba!

Hermione időközben átköltözött a pokrócra, Fleur mellé. Őket, kettejüket teljességgel hidegen hagyta a meccs, elmerültek saját kis beszélgetésükben.

És akkor, épp mikor a lemenő nap felöltötte bíbor ruháját, James arany szín villanást pillantott meg a szeme sarkából, valahol az Odú ötödik emelete táján. Körbepillantott, és már nyitotta a száját, hogy szóljon a fogónak, mikor eszébe jutott, hogy ő volt a fogó. Szívverése felgyorsult, és annyira előrehajolt seprűjén, hogy arca a nyelet érintette. Kilőtt előre, s épphogy csak ki tudta kerülni Angelinát, meg egy veszettül pörgő gurkót. Az Odú roskatag falai meginogtak a szeme előtt, ablakai szétszórták a lenyugvó nap fényét, egészen elvakítva őt. Ismét ott volt, aranyos villanás az udvar szélén sorakozó nyírfák között. James előre dőlt, mire a Mennykőcsapás, mintha csak a gondolataiban olvasott volna, azonnal célba vette a valamivel lejjebb, jobbra lebegő cikeszt. A teste megfeszült, ahogy szinte fél kézzel kapaszkodva lógott a seprű végéről, és a patinás aranylabda felé nyúlt.

A cikesz hirtelen felszökkent, éppen elkerülve James összezáródó ujjait. A fiú hangosan szitkozódni kezdett, de aztán válla közé rántotta nyakát, mikor a seprűjével átszáguldott a nyírfák ágai között. Azok alaposan megszagatták a ruháját, de ő észre sem vette. Olyannyira előre hajolt, hogy kis híján lebucskázott a seprűről, és éles kanyarral megállt, majd nyakát nyújtogatva, szemével keresni kezdte a cikeszt. A vöröslő nap elvakította. James hunyorgott, és már észre is vette az aranylabda kis gömbjét az Odú tetejének sarkánál; úgy döngicsélt, akár egy dongó. Váratlanul valami kitakarta a napot, és egy sötét árnyék vetült Jamesre. Ginny először a cikeszre pillantott, majd Jamesre, végül elvigyorodott, és a seprűje nyelét ölelve kilőtt előre.

- Azt már nem! – mordult fel James. Előre lendült, és kényszerítette magát, hogy a szemét a cikeszen tartsa, ne pedig azt figyelje, hol van az anyja. A cikesz mintha megérezte volna, hogy üldözőbe vették, beröppent a pályára, a többi játékos közé. James ráhajolt a seprűjére, és minden vágya az volt, hogy még gyorsabban menjen, amikor eszébe jutott, hogy a Mennykőcsapás rendelkezik egy olyan alapszintű képességgel, mellyel képes olvasni a gazdája agyában. A seprű megugrott, és olyan sebesen száguldott, amilyen gyorsan James még soha sem ment. Lebukott Ted és az apja alá, akik, amint látták, hogy elsuhan közöttük az aranylabda, rekedt hangon biztatni kezdték a fogójukat. Árnyék esett a seprűje végére, és James akaratlanul is felpillantott. Az anyja pontosan felette volt, köpenye vadul csapkodott mögötte, ahogy a cikesz felé száguldott. James azt tette, ami először az eszébe jutott: hirtelen kitért balra, el a cikesztől, és ezzel egy időben előre kapott, mintha nyúlna valamiért. Egy pillanattal később ismét módosította a pályáját, és előrébb csusszant a seprűnyélen. Működött! A szeme sarkából látta, ahogy mögötte Ginny kimozdul balra, abban a hiszemben, hogy James látta, amint a cikesz oldalra röppent. A fiát figyelte ahelyett, hogy a cikeszen tartotta volna a szemét! A cikesz ez alkalommal nem tette lóvá Jamest. Teste megfeszült, tenyere megérintette a lágyan lebegő aranylabdát, aztán összezárta körülötte az ujjait. Az apró szárnyak még zümmögtek egy kicsit a markában, mielőtt elcsendesedtek volna. A játék véget ért.

James diadalittasan fordult meg a seprűjén, feje fölé tartott markában ott csillogott a

cikesz. Mögötte Harry és Ted egyre csak integettek, és kiáltoztak valamit. Egy pillanattal később James rájött, hogy nem ünnepelnek, hanem figyelmeztetni próbálják őt valamire. James előre pördült még mindig száguldó seprűjén, hogy lássa, hová tart, de a kilátást teljesen eltakarta a pálya végén álló hatalmas, göcsörtös törzsű almafa. Minden levegő kiszaladt a tüdejéből, ahogy az egyik vastag át letaszította őt a seprűjéről. Egy másodpercig émelyítő súlytalanságot érzett, aztán a földre zuhant.

Fájdalmasan felnyögött. Futó léptek zaja hallatszott, kis idő múlva pedig az anyja térdre vetette magát mellette.

- James! Ugye jól vagy? – aggodalmaskodott. Mellette Lily feje bukkant elő, szemei tágra nyíltak a riadalomtól.

- Nincsen semmi baja, emberek! – nevetett Ted, miközben nem messze a csődülettől földet ért. – Alig három métert zuhant. Különben is, puhára esett, teli a föld rohadt almákkal.

James felült, és valóban érezte, hogy a hátára vagy egy tucatnyi nyálkás, rohadt alma tapadt. Ismét felnyögött, majd megrázta a fejét, s ezzel a többieket is beterítette a pépes almadarabokkal, amelyek eddig a hajában voltak.

- Fúj! – sikította Lily. – Legközelebb szólj, ha ilyesmit csinálsz, idióta!

Hirtelen Jamesnek eszébe jutott a cikesz. Lepillantott a kezére, aztán felmutatta tenyerét az anyjának, és ezzel egy időben hatalmas vigyor ült ki az arcára, amire Ginny hamiskás mosollyal felelt.

- Szép volt, fiam. De ne is reméld, hogy ez még egyszer sikerülni fog.

- Akkor nyertünk? – kérdezte James, mialatt Ginny felsegítette őt a földről.

- Úgy hallom, Albus és a bácsikád még most is ezen vitatkoznak, de azt hiszem, igen, ti győztetek.

A távolból James hallotta, amint Ron és Albus egyre inkább belelovallják magukat a végeredményről szóló vitájukba.

- Szép kapás volt, James – dicsérte meg Harry is a fiát, és lesöpört pár rohadt almát a hátáról. Elindultak vissza, az Odúba.

- Az bizony – értett egyet Ted boldogan. – Jól használtad az ősrégi kitérős cselet. Biztosra vettem, hogy a mamádé lesz az arany, de neked sikerült elhalásznod előle.

- Nem is tudom – jegyezte meg George keserű hangon. Megfordult, és hátrálva ment tovább, hogy rajta tarthassa a szemét a hűgán. – Eddig úgy tudtam, hogy ezt a manővert konkrétan a *mi* családuknak egyik tagja találta ki.

Ginny ártatlan arccal meredt a bátyjára.

- A leghalványabb elképzelésem sincs, hogy mire gondolsz, George.

- Tényleg? Hmm! Ha nem csal az emlékezetem – és *nem* csal –, a Hárpiák bemonzója úgy hívja ezt a megmozdulást, hogy „Ginevra Húzás”. Vicces, hogy bedólsz egy cselnek, amit *rólád* neveztek el, hát nem? Ami azt illeti, kissé gyanús is.

Ginny csak megvonta a vállát, és elmosolyodott. George továbbra is hátramenetben morgolódott, míg Angelina gáncsot nem vetett neki.

- James, miért nem szeded össze az öcsédet és unokatestvéreidet? Mindjárt kezdődik a vacsora – borzolta meg fia fejét Harry. – A nagypapád nemsoká hazaér, és úgy volna jó, ha mindenki ott lenne, mikor meglepjük.

- Most nézd meg, mit műveltél, apa – szólalt meg James, és próbálta lelapogatni égnek álló haját. – Tisztára úgy festek, mint te a régi fotóidon.

- A rohadt alma jobb, mint azok a hajzselék, amiket Hermione használ – jegyezte meg Ted. – Szólnod kéne róla neki. Ron szerint több pénzt költ mugli hajápoló szerekre, mint kajára.

- Tessék? – sikoltotta Hermione oldalba bokszolva a férjét. – Ez nem is igaz!

James nem várta ki a folytatást. Átadta a Mennykőcsapást az apjának, aztán visszafordult az unokatestvérei zsvivaja felé.

- Mindjárt vacsora! – jelentette be, ahogy belépett a Weasley család apró, kőből épült garázsának árnyékába. Mint mindig, az ajtók most is tárva-nyitva álltak. A földpadló és a poros polcok hűvös, ismerős illata semmi perc alatt körbelengte őt. Boldogan mély levegőt vett.

- Szép fogás volt, James – mondták kórusban az ikrek, Harold és Jules, mikor James közelebb ért.

- Kösz!

- Kár, hogy aztán mindent elrontottál, mikor közeli kapcsolatba kerültél az almával – tette hozzá Rose láblógázva. – Elég ciki.

- Hé! – kiáltotta James figyelembe se véve Rose megjegyzését. – De hiszen ez Merlin kocsija! Mit keres ez itt?

Rose lepillantott a kocsni motorháztetejére, amelyen ücsörgött. A vén Angliát alaposan lemosták, félig újra is volt festve, de az egyik első lámpája még csálén lógott a foglalatából.

- Ez nem Merliné, te tökfilkó – korholta őt Rose. – Nagypapáé. Nem emlékszel a mesékre a repülő Fordról? Az apáink egyszer ezen utaztak vissza az iskolába, de végül elveszett a Tiltott Rengetegben. Merlinnek csak annyi köze van hozzá, hogy megtalálta. Mikor megtudta, kié, intézkedett róla, hogy visszakerüljön a jogos tulajdonosához. Nagypapa szépen kipofozta a nyár folyamán, nem?

- Tett pár durva átalakítást is rajta! – dugta ki fejét a vezetőülés ablakán Hugo. – Ezt figyeljétek!

Ismét eltűnt, aztán a kocsni himbálózni kezdett, ahogy ő és Albus helyet cseréltek az első üléseken.

- Valószínűleg nem túl jó ötlet... - kezdte volna James, aztán ijedten hátrébb ugrott, mikor az autó oldalából két fából és vászonból eszkábált szárny csapódott ki, amelyek aztán kattogva és nyikorogva kitárultak. Veszett mód verdesni kezdtek, amitől az egész kocsni rázkódott és egy helyben ugrándozott. Egy pillanattal később a szárnyak csikorogva leálltak.

- Még jó, hogy tudjátok, hogy kell leállítani! – kiáltotta James nagyra nyílt szemekkel.

- Nem tudom! – felelte Albus, és közben végigzongorázott az autó műszerfalán lévő tömérdek gombon és kallantyún. – Maguktól álltak le. Úgy tűnik, még nincs teljesen befejezve. Remélem, nem törtük el. Hé, Hugo, mássz hátra, és ugrálj rajtuk egy kicsit!

- Ne, majd mi! – kiabálták az ikrek, és már meg is indultak a szárnyak felé.

- Állj! – emelte a levegőbe kezeit James. – Senki nem ugrál semmin! Nagypapa rontást küld rátok, ha eltöritek a cuccait.

Hugo oda sem figyelve összevonta a szemöldökét.

- Kár, hogy Percy bácsi és Audrey néni nincsenek itt. Lucy a műszaki zseni, ő biztos a levegőbe tudná emelni ezt a micsodát.

- Egyáltalán, minek kellene a szárnyak? – töprengett Rose. – Azt hittem, magától repül.

- Harry bácsi összetörte a fúriafűzön, a Roxfortban, nem emlékszel? – mondta Hugo.
 - Totálkáros lett. Ezért menekült a Rengetegbe, és vadult el.
 - Rosszul tudod – ellenkezett Albus. – A te papád vezetett. Ha az enyém lett volna a volán mögött, ő simán letette volna ezt a csotrogányt.
 - Persze – bólogatott Rose. – A nagyterem kellős közepén.
- Az ikrek felröhögtek, majd futkározni kezdtek a kocsik körül, eljátszva a híres hírhedt balesetet. Harold volt a fúriafűz, csépelni kezdte az öccsét, aki a földre vetette, és halottnak tette magát.
- Mindegy – vette fel ismét a fonalat Hugo –, szóval, mindenki hallott az Alma Aleronról, meg a repülő kocsijaikról. Nagyapa biztos ki akarta próbálni, hogy repülésre tudja-e még bírni a régi autót.
- James elvigyorodott.
- Jól van, befelé! Nemsokára hazaér. Ha nem megyünk be, még a végén lekéssük a meglepetést.
 - És a tortát! – tette hozzá Rose.
- Ez aztán elég figyelemfelkeltőnek bizonyult. Jules és Harold megpördült, majd visítózva, nevetgélve elszáguldottak James mellett, és közben igyekeztek ellökdösni a másikat az útból. Albus vállvonogatva követte Hugót, ki a vezető felőli ajtón. Rose lecsusszant a motorháztetőről, aztán leporolta magát.
- Nagyapa elég különös ember, nem? – kérdezte, és tekintete végigsiklott az Anglián, meg a közeli polcokon feltornyozott mugli holmik összevisszaságán. James már több százszor látta a polcok tartalmát, de mindig volt egy-egy új szerzemény. Követte Rose-t a falhoz. A lány könnyedén végigfuttatta ujjait a rakás pár darabján, érintése nyomán tiszta csíkok maradtak a mindent befedő porban. A már jól ismert elemgyűjtemény és elektromos konzervnyitók, hosszabbító vezetékek és orrszőrnyírók mellett James észrevette az újakat is. Volt ott egy régi laptop számítógép, egy videojáték irányítója, és egy rajzfilmfigura alakú digitális ébresztőóra.
 - Miért szeretheti annyira ezt a sok kacatot? – értetlenkedett Rose.
 - Dunsztom sincs – felelte James. – Azt hiszem, részben talán azért, mert varázslóként nőtt fel, nem úgy, mint mi. Az én papám muglik között nevelkedett, ahogy a te mamád is. Ők magukkal hoztak egy kicsit a mugli világból, így nekünk mindez nem titokzatos. De nagyapának a mugli világ legalább olyan idegen lehet, mint nekünk lenne az űrlényeké. Szereti kitalálni, mi hogyan működik, és mire használják.
 - Manapság egyszerűen csak fel kéne vennie a mugliismeretet – vélekedett Rose, miközben a két gyerek megindult az ajtó felé. – Akkoriban, mikor ő még az iskolába járt, nekik nem volt olyan órájuk.
- James vállat vont.
- Lehet. Viszont nem hinném, hogy úgy akarná tanulni. Neki nem az a lényeg. Habár, nem igazán tudnám megmondani, hogy akkor mégis micsoda.
- Rose oldalra döntötte a fejét.
- Talán csak a tárgyakban rejlő titkokat szereti.
 - Mi értelme a titkoknak, ha nem jössz rá a nyitjukra? – vonta össze a szemöldökét James.
 - Olyan kisfiú vagy még, James. Ha rájössz egy titok nyitjára, az többé már nem titok.
 - Nagyapa is fiú.
 - Nem, nagyapa *férfi*.

James az égre emelte tekintetét.

- Nem mindegy? Mi a különbség?

- Egy férfi el tudja kapni a cikeszt anélkül, hogy utána olyan szagot árásson, mint egy almaborleparló üzem.

James végigkergette őt a hátsó ajtóig hátralévő úton.

Odabent Weasley nagymama az utolsó simításokat végezte az ünnepélyre, miközben a család többi része igyekezett kikerülni az útjából.

- Hugo! Dominique! Viszitek el az ujjatokat attól a tortától, de most rögtön?! – szólt rá a fiúkra csak úgy mellékesen, miközben egy nagy rakás tányérral és evőeszközzel a kezében elsietett az asztal mellett. – Fleur, volnál olyan kedves, és segítenél nekem a pudínggal? Az Arthur kedvence, és azt akarom, hogy pontosan az asztal közepére kerüljön. Ó, mikor lett ez a család akkora, hogy nem ehetünk idebent, csak ha egymás ölébe fészkeljük magunkat?

- Ez csakis kizárólag a te hibád, anya – mondta George. – Nem várhatod el, hogy hét gyerek után ne próbáljunk téged túlszárnyalni.

- Ne kezd! – fintorgott Angelina, és George nyaka köré fonta a karját.

- Tudtad, mibe vágod a fejszédet, mikor igent mondtál – felelte a férfi könnyedén. – Áldott állapotban szeretlek téged a legjobban.

Angelina szorítása erősödött párja nyakán, és a nappaliba húzta őt, ahol a többiek is gyülekeztek.

- Hogy ment a játék, James? – kérdezte Bill a fia, Louis melletti székről.

James vigyorogva vállat vont.

- Egész jól. Senki nem halt meg, és én kaptam el a cikeszt.

- Rose már beszámolt róla – villantott fel egy alattomos mosolyt Louis.

James csak a szemét forgatta, miközben Bill a fia vállát veregetve kacagott.

- Ó! Arthur bármelyik pillanatban itt lehet! – aggodalmaskodott Molly, s közben kötényébe törölgetve kezét végignézett az összegyűlteken. – Tudom, hogy elfelejtettem valamit. Olyan nehéz őt meglepni. James! Nem öltöztél át! Csupa rohadt alma vagy! Ne! Ne ülj a kanapéra! Túl késő bármit is tenni, de...

- Anya – kiáltotta Charlie. – Nyugalom. Ez egy születési parti, nem pedig valami hadjárat.

Az asszony kieresztett egy gyors sóhajt, és hagyta, hogy Charlie megmasszírozza a vállát.

- Akárhogy is, örülök, hogy elfogadta azt a tanácsadói állást a minisztériumnál. Legalább heti pár napra elhagyja az Odút. Máskülönben sosem tudtam volna elcibálni innen, hogy elég idő legyen mindent előkészíteni. Főleg mióta az a Merlin fickó visszahozta azt a rémes kocsi... Ó! Ez az! Ezt felejtettem el! Ronald! Nálad van a...

- A csőkulcs készlet – bólintott Ron csüggedten. – Egyenesen a mugli vasáru kereskedésből. Ott van az asztalon becsomagolva, a többi ajándék között. Imádni fogja. Nyugi, anya, különben én és George beléd diktálunk egy adag Lángnyelv whiskyt.

- Psszt! – intette csendre a családot James mamája. – Itt jön!

Előre hajolt, belekarolt Harrybe, és magához húzta őt. A szobára csend telepedett, mindenki lélegzetvisszafojtva várta, hogy elkiálthassa magát.

A kandallóban lévő hamu örvényleni kezdett, aztán hirtelen lángokban tört ki. A tűz

kiöblösödött, majd egy alakot lökött ki magából, aki gyakorlott mozdulattal lépett ki a nappaliba.

- Meglepetés... - kiáltotta mindenki, de a harmadik szótagra már alig maradt valami a hangerőből. A jövevény nem Arthur Weasley volt. Feszült csend töltötte be a helyiséget, mindenki a váratlan vendégre meredt. Kingsley Shacklebolt komor képpel nézett végig az arcokon, míg végül megtalálta Mollyt.

- Jaj, ne - mondta az asszony egyszerűen.

Kingsley arckifejezése nem változott. Ő és Molly egyszerre pillantottak a Weasley család órája felé.

- Jaj, ne! - ismételte Molly. Lassan a szájára szorította jobb kezét, tágra nyílt szeme ragyogott.

A többiek is a mágikus órára néztek, amely mindig a Weasley család tagjainak tartózkodási helyét és hogylétét hirdette. A legtöbb családtag mutatója az *Odú: Nappali* feliraton állt. Az Arthur Weasleyt képviselő kar azonban egyenesen lefelé mutatott, két apró, vörössel írt szóra.

Nincs többé.

- Arthur Weasley az egyik legkiválóbb és legtisztéletreméltóbb ember volt, akit valaha ismertem - szöjt Kingsley nyugodt, megfontolt hangon. Azokkal, akiket szeretett, kivétel nélkül mindig nyájasan, hűségesen és bölcsen viselkedett. Azokkal szemben pedig, akik kiérdemelték haragját, mindig igazságosan és állhatatosan bánt, de ha szükséges volt, tüzes is tudott lenni. Akik vele nőttek fel, feltehetően sosem gondolták volna, hogy ez a halk szavú, néha kissé mulatságos ember egy napon minden idők legnagyobb ellenségével kell, hogy szembenézzon. Mégis ez történt, megtette, azzal a csendes bátorsággal, mely csak az igazán szerető és szeretett emberek sajátja.

James a második sorban ült, Albus és Lily között. Ádázul a beszélő Kingsley arcára koncentrált, a szavaira, és mindent megtett, hogy ne kelljen a magas férfi mögött lévő csillogóra polírozott fadobozra néznie. Annak fedele nyitva állt, kilátszott a hófehér, párnázott belseje. James mellett Lily anyja vállának dőlve halkán szipogott. Albus szálfaegyenes derékkal ült, sápadt arca semmilyen érzelmet nem tükrözött. Widra St. Capdel aprócska temploma zsúfolásig megtelt, odabent szörnyű hőség uralkodott.

- Élete során Arthur - folytatta Kingsley - látott nagyszerű és borzasztó dolgokat egyaránt. A családjában tanúja volt a legtisztább örömnak, és ami még fontosabb, olyan ember volt, aki ki is tudta élvezni azt. Kiállta a legszörnyűbb próbákat, meghozta a legnagyobb áldozatokat. Mégis, a szíve elég tiszta maradt ahhoz, hogy mindez ne keserítse meg. Ebben az emberben nem volt hely gyűlölet számára. A rosszindulat sosem ismerte meg. Korrupció nem piszkíthatta be.

James alig bírt tudomással arról a rengeteg családtagról és barátról, akik az ország

másik végéből is ideutaztak, hogy jelen lehessenek. Láttá Hagridot, mikor megjött, és most hallotta, hogy a félóriás valahol mögötte az orrát fújja. Luna még régebben érkezett új, vézna vőlegénye, Rolf Salamander társaságában, aki barna öltönyében és hatalmas szemüvegében távolról azoknak a bogaraknak az emberi kiadására emlékeztette Jamest, amelyeket a természet olyan okos álruhával ajándékozott, mintha csak egy-egy száraz gally volnának. Neville Longbottom is jelen volt, ahogy Diggoryék is, akik a közeli faluban éltek. A nagypapája rengeteg minisztériumi munkatársa is eljött, legtöbbször egyenesen Londonból.

A nagyanya közvetlenül James előtt ült. Molly válla ütemesen rázkódott, de egy hang sem hallatszott felőle. A mellette ülő Bill csillogó szemekkel átölelte. Kissé összevont szemöldökkel hallgatta Kingsley szavait.

- Vannak olyanok, akik a becsületnek szentelik az életüket, akik tanulnak, harcolnak és szolgálatba hívnak. Vannak olyanok, akik folyton folyvást a hatalmat és a befolyást keresik, akikre nagy felelősség hárul, és hatalmas horderejű döntéseket hoznak. És olyanok is vannak, akik egész életükben a háborúra készülnek, akik legendás módon bánnak a pálcával és a karddal, akik elsőként indulnak csatába, és utolsóként vonulnak vissza. Arthur Weasley ezek közül egyik sem volt. Ő mindnél jobb volt. A jóindulata nem a büntudatban gyökerezett. A pozíció, amelybe felküzdötte magát, nem olyan, amilyenről az emberek általában álmodnak. És nem a dicsőség miatt harcolt. Ő könnyedén olyan tudott lenni, amilyenek mi mind lenni szeretnénk, és amiért igencsak meg kell dolgoznunk. Egyenes ember volt, a kötelességtudat és hűség embere, akiben ott lakozott a jó és a szeretet. De, ami a legfontosabb, Arthur Weasley főként apa volt... férj... és barát.

Kingsley, most először, lesütötte a szemét. Összeszorította száját, aztán levette a szemüvegét. Végül, még mindig az előtte álló kis emelvényt figyelve, így zárta a beszédét:

- Arthur Weasley a legjobb volt a fajtájából. Mindnyájunknak hiányozni fog.

A beálló csendben James visszanyelte a könnyeit. Zavarban volt. Mikor először megértette, mi is történt, azon a délutánon, ahogy a nappaliban állt és a nagypapát jelképező óramutatóra pillantott, furcsán tompának érezte magát. Tudta, hogy bánkódnia kéne, vagy haragudnia, esetleg meg kellett volna rémülnie, de ehelyett csak különös, kongó ürességet érzett. Míg a család többi része szétszóródott, és zavart beszélgetésbe fogott – ki magyarázatot követelt, ki a szomorúságát fejezte ki –, Harry fogta Lilyt, Albust és Jamest, és beterelte őket a szobába, amelyen olyan gyakran osztoztak.

- Értitek, mit jelent ez? – kérdezte őket, és egyenként a szemükbe nézett. Arca komoly volt, és szomorú. Lily és Albus némán bólintottak, azonban James nem mozdult. Elvégre, ha megértette volna, ami nagypapával történt, éreznie kellett volna valamit, nem igaz? Harry mindhárom gyereket egyszerre ölelte át, James a vállán érezte apja arcát. Forrónak tűnt.

Most, ahogy James a nagyanyját és Billt nézte, amint a koporsóhoz lépednek, alig bírta ellenállni a hirtelen rátörő bánatnak. A toroka sajgott a visszafojtott sírástól, szeme pedig égett, de ismét visszapislogta a könnyeket. Szégyellte kiereszteni, de valahogy mégsem érezte helyesnek benntartani őket. Valami elszakadt benne.

Mindezek után miért pont egy hülye *szívrohannak* kellett elvinnie nagypapát? A nagy varázslók nem ilyesmibe szoktak belehalni. Hiszen ez az ember szembenézett

Voldemort kígyójával, és túlélte. Hogy lehet, hogy egy férfi, aki harcolt a valaha élt leggonoszabb ellenségek ellen, aki olyan szörnyű áldozatokat hozott, mint ő, ilyen buta véget érjen? Az igazságtalanság mázsás kőként telepedett James szívére. Nagyapa nem érdemelt ki felmentést az ilyen halál alól? Nem érdemelt volna még pár évet, hogy lássa felnőni az unokáit? Lemarad James első évéről a Griffendél kviddicscsapatában. Nem lehet ott George és Angelina esküvőjén, nem ismerheti meg a gyerekeiket. Sosem csomagolhatja ki a mugli csókulcs készletet, és nem bütykölheti vele a régi-új Ford Angliája saját készítésű szárnyait. Ott marad a garázsban, félig befestve, egyik lámpája örökké lógni fog, míg meg nem eszi a rozsa, és minden lélek odavész belőle, amit a nagyapjától kapott. Többé senkit sem érdekelt. Végül lehet, hogy elvontatják valahova, és megszabadulnak tőle. Eltemetik. A sor végén Harry felsegítette Ginnyt. Lily és Albus is felálltak, de James a helyén maradt. Mereven bámult maga elé, égett az arca. Egyszerűen képtelen volt megtenni. Egy pillanattal később Ginny végigvezette Albust és Lilyt a sorok közötti folyosón, a koporsóhoz. James érzékelte, hogy az apja visszaül mellé. Egyikük sem szólt egy szót sem, de James érezte, amint egy kéz ereszkedik a hátára. Kissé megnyugodott tőle, de csak egy egészen kicsit.

Pár perccel később a terem kis híján teljesen kiürült. James körbepislogott; alig vette észre, mikor a többiek sorban kimasíroztak a vakító napfényre. Harry még mindig mellette ült. James felpillantott rá, egy pillanatig az apja arcát fürkészte, aztán lesütötte a szemét. Együtt felálltak, és lassan a koporsóhoz ballagtak.

James még sosem volt temetésen korábban, de egyről már hallott. Albus névrokona, Dumbledore igazgató rettentően sokat jelentett az apja számára. Hallotta, hogy Dumbledore temetésén Fawkes, a fénix hirtelen felröppent, mire a sír dicső lángtengerbe borult. Ahogy a nagyapja koporsója felé közeledtek, James azt kívánta, bárcsak most is valami ilyesmi történné! James sosem ismerte Dumbledore-t, de el sem tudta képzelni, hogy lehetett volna nemesebb az ő nagyapjánál? Miért ne történhetne valami dicső és gyönyörű most, hogy Arthur Weasley fekszik a koporsóban? Mégis, szomorú bizonyossággal tudta, hogy nem fog.

Felmászott a lépcsőn, a koporsóhoz, és belenézett. Képtelen lett volna megtenni, ha az apja nem lett volna ott vele, kezével James vállán. A nagyapja ugyanúgy festett, mégis máshogy. Volt valami baj az arcával. James először nem tudta volna megmondani, egészen pontosan mi az, de aztán rájött: nagyapa halott volt. Ez minden. Váratlanul egy emlék villant James fejébe. Látta a nagyapját a régi garázsban, amint egy kis széken ül, térdén a sokkal fiatalabb Jameszel, és egy játékreplőt mutogat neki. Felemelte azt, közvetlenül James csodálkozó szemei elé, aztán ide-oda reptette a munkapad fölött, s közben a motor hangját utánozta. James akkor nem tudta, de most, hogy visszaemlékezett, észrevette: a nagyapja végig fordítva tartotta a kis replőt, farkával előre. Csillogó szemekkel mosolygott Jamesre. - Ez olyan, mint egy seprű, amire száz mugli is felfér - kuncogott. - Tudod, James, még sosem láttam igazából egyet sem, de remélem, hogy egyszer fogok. Nagyon remélem, fiam.

James olyan szorosan hunyta le szemét, ahogy csak tudta, de hasztalan. Felzokogott, és a koporsó szegélyére hajolt. Harry Potter egyik kezével átölelte fia vállát, szorosan tartotta őt, és lágyan ringatta, míg ő reménytelenül és gyámoltalanul sírt, akár egy gyerek. De hiszen az is volt.

- Persze, valójában nem volt születésnapja – magyarázta Molly Audreynak, Percy feleségének. Az Odú napsütötte udvarán álltak, puncsos pohárral a kezükben. – Igazából februárban született. Idestova ez lett volna a hetvennyolc és feledik születésnapja. Egyedül így tudtuk meglepni. Sejtettem volna, hogy úgymint ő nevet utoljára, az Isten áldja! Ó, Audrey!

James gyorsan mert magának egy pohár puncsot, aztán el is jött az asztaltól; nem akart többet hallani. Hagrid kényelmetlenül feszengett az egyik kis kerti széken, mely mélyen a földbe süppedt alatta.

- Tudja, még iskolás korából ismertem Arthurt – mondta éppen Andromeda Tonksnak, akivel az asztalon osztozott. – Sosem ismertem nála szelídebb embert. Mindig kész volt mosolyogni és mesélni. A maga módján még eszes is volt.

James igyekezett olyan észrevétlenül elcsusszanni mellettük, amennyire csak tőle telt. Szerette Hagridot, de túlságosan kimerültnak és elmosódottnak érezte magát a templomban történetek miatt. Képtelen lett volna végighallgatni bármilyen történetet a nagyapja gyerekkorából. Túl szomorú volt.

Meglátta Rose-t, Albust és Louist az egyik asztalnál, és csatlakozott hozzájuk.

- Azt hallottam, hogy nagymama talán eladja az Odút – mondta Louis, ahogy James odahúzott magának egy széket.

- Az nem lehet! – vágta rá Rose döbbenten. – A Weasleyk itt élnek már... már... hát, fogalmam sincs, mióta, de már jóval azelőtt itt éltek, mielőtt a szüleink megszülettek volna! Hozzátartozik a családhoz.

Louis vállat vont.

- Apa szerint túl nagy, hogy egyedül fenntartsa. De tényleg, a háznak hét emelete van, nem számítva a pincét és a padlást. És különben is csak a varázslat tartja össze. Most, hogy minden gyerek kiköltözött, és nagypapa is elment, túl sok dolga volna vele egyedül.

- Ez akkor sem helyes – rúgott bele az asztal lábába Rose. Hirtelen felpillantott, szeme tágra nyílt egy hirtelen ötlettől. – Miért nem költözik vissza valaki? George jöhetne ide Angelinával, miután összeházasodnak, nem?

James a közelben ácsorgó, morózus családtagok és barátok felé pillantott.

- George nem maradhat az Odúban – rázta meg a fejét. – Neki ott van az üzlet. Ráadásul Angelina is munkát kapott Roxmortsban. Nemrég találtak egy kis bérelhető lakást, alig egy utcányira a bolttól.

- Állítólag Ted náluk fog lakni, a felső szinten – vágta rá Louis felélénkülve. – Megpróbál bejutni a nemzetközi kviddicscsapatba, és George felajánlotta, hogy beköltözhet, és dolgozhat az üzletben az edzések alatt.

- Ezt nem gondolhatja komolyan – fintorgott Rose. – Ted nem rossz, de tényleg azt hiszi, hogy van esélye nemzetközi szinten?

Louis megint megvonta a vállát.

- Anya szerint George hibát követ el azzal, hogy befogadja. Azt mondja, Ted egyszerűen nem tudja, mihez kezdjen magával, és bele kéne húznia, hogy találjon egy normális munkát.

- Fleur néninek szinte mindenkiről ez a véleménye – jegyezte meg Rose.

- Várjátok már a jövő hetet, hogy elkezdődjön az iskola? – kérdezte gyorsan James, mielőtt Louis visszavághatott volna.

- A halflinger gyökér főzet fő összetevője a halflinger gyökér? – ült fel izgatottan Rose.

James pislogott.

- Felteszem, erre a válasz: *igen*.

- Az új igazgató bevezetett pár változtatást tavalyhoz képest – mutatott rá Louis. – Mostantól évfolyamonként lesznek beosztva a hálók, és a tanrendet is gatyába rázták egy kicsit. Nem adhatod le a másodlagos tárgyakat az utolsó évig. Teljesen eltörölte azokat a változtatásokat, amiket a McGalagony előtti igazgató vezetett be. Tyram Ackarky, vagy mi volt a neve.

- Nekem tetszett, hogy felsőbb évesekkel osztottam a szobán – motyogta James.

- Mindegy, anya szerint Tyram „előrelátó gondolkodása” vezetett a Haladó elemhez, meg a többi megreformált Voldemort szeméthez – bölcsekedett Louis felvont szemöldökkel.

James erre nem tudott mit mondani. Mindazonáltal egyáltalán nem lepte meg a tény, hogy Merlin, amint tehetett, visszaállította a Roxfortban a nagy csata előtti állapotokat.

- Mit gondolsz, melyik házba kerülünk majd, James? – kérdezte Rose. – Apa szerint griffendéles leszek, de ő mi mást mondana? Személy szerint én abban reménykedem, hogy a Hollóházba osztanak be.

- A leghalványabb elképzelésem sincs, hogy vajon hova kerülnék – ismerte be James.

- Még maga a Teszlek Süveg sem tudja megmondani, amíg rá nem kerül a fejetekre. Azon sem csodálkoznék, ha rád nézne, és kapásból hozzád vágna vagy tizenegy RBF-et.

Rose zavartan igazgatni kezdte maga előtt a szalvétáját.

- Csak mert az anyám lánya vagyok, még nem azt jelenti, hogy valami rendellenes géniusz volnék.

- Tényleg nem – bólogatott Louis. – De az, hogy végigolvastad a Mágikus mérgek és ellenmérgek enciklopédiáját, és fejből tudod, hogy pontosan melyik oldalon van a barglenarf balzsam receptje... az igen.

- Ez nem is igaz! – ellenkezett Rose elvörösödő arccal. – Anya hónapok óta mindenkinek ezt meséli, de szemenszedett hazugság. A tizedik születésnapomra kaptam azokat a lexikonokat, Merlinre! Csak és kizárólag azért olvastam el őket, mert meg akartam tudni hogyan készíthetek el egy csepp... ööö...

Louis szája udvarias mosolyra húzódott, majd felvonta a szemöldökét.

- Egy csepp...?

- Nem igazán számít – felelte Rose hűvösen. Ujjai még mindig a szalvétával babráltak. – Nem tehetek róla, hogy a fejem fogékony a részletekre. Különben is, az csak a repkénymérgezés ellenszere, és nem is emlékszem, melyik oldalon van. Csak hogy melyik fejezetben.

- Ó, az mindjárt más – mondta Louis cinikusan.

- Ne is próbáld ezt a nézést! – dobta Rose a fiú arcába a szalvétát. – Úgysem érhetsz Fleur néni nyomába, senki sem tud. Ő gyakorlatilag azzal a kifejezéssel az arcán született.

- Szerintem én hugarbugos leszek – hajította vissza Rose-nak a szalvétát Louis, és közben igyekezett higgadt képet vágni. – Az a ház a szorgalomról és kemény munkáról híres. Nagyon komolyan fogom venni az iskolát.

Rose az égre emelte tekintetét, és némán eltátogta Louis szavait. James elmosolyodott.

- És te, Albus? – bökte oldalba Louis James öccsét.

Albus hátradőlt a székén, és körbepillantott.

- Mégis mit számít?

- *Mégis mit számít?* – ismételte Louis hitetlenkedve. – Igaz is, elvégre csak ez határozza meg az egész iskolai életedet. Most komolyan, mi van, ha rossz házba kerülsz?

- És az melyik ház volna? – kérdezte Albus csípősen.

- Hát... mit tudom én – tette szét karjait Louis. – Mindenkinek más.

- Albus *Perselus* Potter – szólta Rose, kihangsúlyozva a második nevet. – Louis még nem jött rá. Ennyit a szorgalomról, meg a kemény munkáról.

Louis összevont szemöldökkel meredt Rose-ra.

- Már jó pár évvel ez előtt rájöttem Albus középső nevére, kösz!

- Akkor bizonyára azt is tudod, honnan kapta, fafej! – szólta Rose kimérten. – *Perselus*, mint *Perselus Piton*. A piton egy kígyófajta.

- Vagyis?

- Albus attól fél, hogy a Mardekárba kerül – forgatta a szemét James. – Ez afféle családi tréfa. Az első Potter a kígyók között.

- Ó, fogd már be! – mordult fel Albus.

- Most mi van? – kérdezte James. – Megeshet. Én is majdnem oda kerültem.

- Persze, egyfolytában ezt mondogatod – szólta halkán Albus. – De aztán a Griffendélben kötöttél ki, halleluja. Harry Potter elsőszülött fiacskája az apuci házába került. Ki gondolta volna?

- Ez igaz, Al, de ne csináld már! A Mardekár egyáltalán nem olyan rossz, mint régen – érvelt James. – Ralph is ott van, és nincs vele semmi gond. Szövetkezhetnek, és kifordítják a régi mardekáros legendákat, mit szólsz?

Albus összevont szemekkel meredt előre, és állát az asztalon heverő karjára tette.

- A zöld igazán a te színed, Albus – elmélkedett Rose. – Illik a szemedhez és a sötét hajadhoz.

- Igen – kontrázott Louis. – Olyat is hallottam, hogy minden bútor sárkánybőrből van a klubhelyiségükben.

Albus hirtelen felállt, és a többiek tekintetének kereszttüzeiben elsétált az asztaltól.

Rose egyik szemöldökét felvonta, úgy meredt Louisra.

- Most mi van? – tette fel a kezét védekezőn a fiú. – Ez volt a legjobb, ami az eszembe jutott. Minden sárkánybőrből... állítólag a mardekáros családok sárkányokra vadásznak. – Az égnek emelte a tekintetét. – Mindegy, ez talán túl sok nektek.

- Nem bölcs dolog mindent elhinni, amit hallasz – szólalt meg közvetlen mögöttük egy hang. James megfordult, és felnézett a sápadt, éles vonásokkal rendelkező férfira. Mellette egy sötét hajú nő álldogált. A férfi feszélyezett mosolyra húzta a száját. –

Elnézést a közbeszólásért. Azt akartam megkérdezni, hogy jó helyen járok-e, de a bizonyíték itt van a szemem előtt. Felteszem, Mr. James Potterrel beszélek, igaz? James bólintott, s közben ide-oda járatta tekintetét a férfi és a sötéthajú nő között. Mindketten hideg szépséget árasztottak, és mindketten izléses, fekete ruhákba öltöztek. James hirtelen biztosra vette, hogy ha itt volna Zane, az amerikai barátja, volna hozzájuk egy-két keresetlen szava, mint például, hogy bátor dolog volt tőlük kimerészkedni a napfényre, vagy hogy hogyan tudták ilyen pedánsan kifésülni a hajukat, ha egyszer nem látják magukat a tükörben. Ezek után mondani se kell, kimondottan örült Zane távollétének.

- Volnál olyan kedves - folytatta a férfi -, és odavezetnél az apádhoz, James? A nevem...

- Draco?

James oldalra pillantott, és meglátta az anyját, amint lassan, bizonytalan léptekkel közelít. Arcán hitetlen, de óvatos kifejezéssel bámult az újonnan érkezőkre.

- Ginny - szólt a férfi. Hosszú, kényelmetlen szünet következett, melyet végül a sötéthajú nő tört meg.

- Szeretnék részvétünket kifejezni, Mrs. Potter. - Mosolyogni akart, de a próbálkozás kissé merevre sikerült.

- Harry tud róla, hogy itt... - kezdte volna Ginny még mindig a férfira meredve.

- Azt hiszem, már igen - vágott közbe Draco. Állát megemelve elnézett Ginny mellett.

Harry a felesége mellé lépett, és alaposan szemügyre vette a sápadt férfit.

- Örülök, hogy látlak, Draco.

Draco komótosan biccentett, ám kerülte a szemkontaktust Harryvel.

- Igen, rég volt már. Mikor hallottuk, hogy Mr. Weasley elment, úgy véltem... helyénvaló volna... ha részvétünket nyilvánítanánk.

James végre felismerte a sápadt alakot, még ha személyesen nem is találkozott vele eddig. Gondolatban összehasonlította a férfi arcát azzal a pár fényképpel, amit a fiatal Draco Malfoyról látott. Ugyanazok a szemek és ugyanaz a homlokból hátrafésült, szőke haj. Még a gúnyos kis mosoly árnyéka is ott látszott az arcán, mint a régi iskolai fotókon, habár, ahogy James jobban megnézte, ez az arckifejezés már egyáltalán nem volt jelentős, talán még tudatos sem. Egész egyszerűen olyan sokáig viselte az arcán Draco, hogy mára már ez volt nála a természetes.

Harry egy hosszú pillanatig némán meredt Dracóra, aztán elmosolyodott. James felismerte apja *udvarias* mosolyát.

- Köszönöm, Draco. Ginny és én igazán értékeljük. Ő a feleséged?

Draco a karcsú nő dereka köré fonta egyik karját.

- Hát persze, bocsánat. Ő itt Astoria.

Harry kissé meghajolt, Ginny pedig könnyedén megrázta a másik asszony kezét.

- Csatlakozik hozzám egy frissítőre odabenn? - kérdezte Ginny felélenkülve.

Astoria felvont szemöldökkel Draco felé fordult.

- Azt kérek, amit ő iszik - mondta Draco, s közben kis félmosollyal az arcán James felé pillantott. - Köszönöm, szívem.

Ginny ment előre, Astoria pedig követte őt az asztalok között, s egyszer hátranézett Harry és Draco kettősére.

- Hogy mennek a dolgok a Gringottsban, Draco? - kérdezte Harry. Láthatóan esze

ágában sem volt bevezetni a sápadt férfit a ház közelében gyülekező sokaságba. – Állítólag az emberekre oda sem figyelnek a bankügyekben, te mégis az alelnökségig vitted, legalábbis így hallottam. Ha valaki az iskolában azt állítja, hogy végül az angol varázslóbank világában helyezkedsz el, a képébe röhögtünk volna.

- Az iskolában – felelte halkán Draco, miközben még mindig kerülte Harry pillantását – azt is kiröhögtük volna, aki azt mondja, hogy egy nap ugyanazon az udvaron ácsorgunk, és nem fogjuk egymásra a pálcáinkat.

Harry mosolya megfakult.

- Igaz – ismerte be csendesen. – Így van.

Hosszú szünet következett. James hallotta a ház felől érkező beszélgetések elmosódott moráját, és a gyümölcsfákon csiripelő madarak dalát. Rose felé pillantott, aki szintén feszült figyelemmel nézte a jelenetet. A lány felvonta a szemöldökét, és kissé megrázta a fejét.

- Tudod – szólt Draco, miután kicsit humortalanul felnevetett –, az igazat megvallva, nem tudnék olyan dolgot mondani, ami pontosan úgy alakult az életünkben, ahogy azt az utolsó roxfordi éveinkben elképzeltük.

Harry mosolya teljesen eltűnt. Kiolvashatatlan szemekkel meredt a sápadt alakra.

- Mindketten úgy nőttünk fel, hogy mások szabták meg, kik legyünk – folytatta Draco. – És ritkán volt hozzá elég merszünk, hogy megkérdőjelezzünk bármit is. Olyanok lettünk, amilyené a családjaink alakítottak bennünket. Generációk hite formált minket. És ez a legtöbbször jó dolog. – Draco végre belenézett Harry szemébe, és érkezése óta most először, arcáról eltűnt a gúnyos mosoly árnyéka. – A legtöbbször ez igenis jó dolog, Harry. De néha, mikor felnövünk, és hosszú, nagyon hosszú idővel később, mikor már esélyünk sincs levetni magunkról ezt a hitet, visszanézünk. És eltűnődünk.

James Dracóról az apjára nézett. Az apja arca még mindig leolvashatatlan volt. Egy hosszú pillanattal később Harry visszapillantott a ház felé, és felsóhajtott.

- Nézd, Draco, bármit is akarsz mondani, bármit is remélsz...

Draco megrázta a fejét.

- Semmit sem remélek. Nem azért jöttem ide, hogy *megbocsáss*, Harry. Csak azért jöttem, hogy kifejezzem részvételemet neked és a családnak. Akármit is gondolsz, tudom, hogy Arthur Weasley erős és tiszteletreméltó ember volt. Az apám nem értene egyet velem, de, ahogy mondtam, idősebbek lettünk. Páran visszanézünk, és eltűnődünk.

Harry aprót biccentett.

- Köszönöm, Draco.

Draco közelebb lépett Harryhez.

- Azonban van még egy ok, amiért ma itt vagyok. Azt hiszem, nincs értelme tagadni: azért jöttem, hogy bizonyítsak magamnak valamit.

Harrynek a szeme sem rebbent.

- Mit akartál bizonyítani?

Draco apró mosolyra húzta a száját, de közben tekintetét még mindig mélyen Harryébe fúrta.

- Azt, hogy ide tudok jönni, és tudok veled beszélni. És, ami még fontosabb, te meg is hallgatsz.

Draco kinyújtotta jobb kezét. Anélkül, hogy lenézett volna, Harry lassan megrázta

azt. James, e két férfi történetét ismerve, alig hitt a szemének. Nem volt éppen az a klasszikus, könnyes kibékülés, és James biztosra vette, hogy Draco nem tette volna azt, amit, ha a legkisebb esélyjét is látná, hogy az egyik családtagja esetleg a tanúja lehet az eseményeknek, de ez akkor is fantasztikus volt. A kézfogás alig néhány másodpercig tartott, s kevesebb, mint öt perccel később Draco meg Astoria beültek hatalmas, fekete autójukba, és elhajtottak. De a kézszorítás képe, mely egyszerre volt merész és sebezhető, akár egy szappanbuborék, még hosszú ideig ott lebegett James lelki szemei előtt.

A közvetlen családtagok nagy része éjszakára is az Odúban maradt, és Jamesen szokatlan szomorúság lett úrrá a gondolatra, hogy talán most utoljára gyűlt össze az egész család a régi otthonukban. Dacára az esti nyüzsgésnek, a szobákat betöltötte a veszteség furcsa, hűvös érzete. Mintha gondolatban már mindenki porvédőkkel takargatná le a bútorokat, a képeket szedné a falról, vagy éppen az étkészletet csomagolná. James tétova, tehetetlen dühöt érzett emiatt; mintha nem volna épp elég baj, hogy a nagyapja meghalt. Mintha maga az Odú is haldokolt volna. Sehol nem volt már a régi, megszokott kényelem. Még az a hálószoba is hidegnek és üresnek érződött, amelyet oly sok éven keresztül osztott meg Albusszal és Lilyvel. Eddig sosem jutott eszébe, hogy ez a szoba egyszer másé lesz, egy olyan emberé, akit még csak nem is ismer. Vagy, ami annál is rosszabb, mi lesz, ha az új tulajdonos egyszerűen ledózerolja az egész épületet, és újat húz fel a helyére? Mi lesz, ha muglik veszik meg, akik nem tudják, hogyan tartsanak fenn egy ilyen helyet? Képtelen volt elviselni a gondolatot. Dühösen vágta be maga mögött az ajtót, és kezdte átvenni a pizsamáját.

Lily halkán felnyöszörgött, átfordult az ágyában, és fejére húzta a párnáját.

- Ne is törődj velünk – morogta Albus a sarokban álló nagy ágyból. – Épp csak aludni próbálunk. Szólj, ha esetleg zavarnánk.

- Bocs – motyogta James, majd lehuppant az ágyra, és lerúgta a cipőjét.

Albus felül, és a szoba ajtajára meredt. James követte a pillantását. Már vagy ezerszer látták: az ajtó belsejét kopott karcolások és vésetek borították. Előttük már jó pár személy lakott ebben a szobában, és mindenki hagyott maga után egy jelet, Weasley nagyi állandó bosszúságára. Habár az asszony könnyűszerrel rendbe hozhatta volna az ajtót, nem fáradt vele. James úgy vélte, tudja, miért. Az ajtó kellős közepén a többenél jóval régebbi bevésések díszeltek, s mintha napokat számoltak volna velük. Az apró strigulák fölött a „Még ennyi a szabadságig!” felirat állt, az utolsó sor alatt pedig ugyanazzal a kézírással a következő írás látszott: „Fred és George a ROXFORTBA és TOVÁBB! Sokáig éljen Fred és George!”

- Szerinted a nagyi tényleg eladja a házat? – kérdezte James, de továbbra is az ajtó véseteit figyelte.

Albus nem felelt. Egy pillanattal később a fal felé fordult, és magára húzta a takaró nagy részét is. James kibújt az ingéből, és felhúzta a pizsamafelsőjét, majd felállt, és a fürdőszoba felé indult, hogy megmossa a fogát.

A harmadik emeleti kis mosdón három hálósoba osztozott. Lucy, Percy lánya a réges-régi, lábakon álló fürdőkád szélén ücsörgött, és szorgalmasan fésülte fényes fekete haját.

- Szia, James – nézett fel a lány.

- Szia, Lucy.

- Örülök, hogy látlak. Mindenki úgy hiányzott ezen a nyáron – mondta Lucy, miközben a hajkefe újra és újra végigszántotta a haját. – Apa szerint jövőre több időt tudunk otthon tölteni. Egész máig nagyon boldog voltam emiatt, hiszen jövőre...

James bólintott.

- Igen.

- Hogy tetszett az első év az iskolában? – kérdezte Lucy, és ismét felpillantott. – Várod már a visszautat?

James biccentett, majd elvette a mosdókagylón álló poharat, mely teli volt a családtagok fogkeféivel. Grimaszolva forgatta, s próbálta megtalálni a sajátját.

- Alig várom, hogy iskolába mehessek – jegyezte meg Lucy, és visszatért a fésülködéshez. – Apa azt mondja, inkább élveznem kéne a szabadságot, amíg lehet, de nem igazán nevezném szabadságnak azt, hogy pár hetente más és más szállodába költözünk vele és anyával. Anya szerint az a legjobb, ha mindig apával tartunk a nemzetközi útjaira, hiszen így maradhatunk egy család. De ő *szere*t utazgatni. Állandóan elrángigál Mollyt és engem mindenféle történelmi helyekre, és mosolyognunk kell, amíg ő lefotóz bennünket ez előtt a szobor előtt, vagy az előtt a kő előtt, amelyen egyszer valami híres személy megállt egy nagy csatában. Sok levelet írok, de nem sokan írnak vissza, legalábbis nem olyan gyakran, mint szeretném.

Jelentősegteljesen a fiúra pillantott. James látta őt a tükörből, ahogy a fogát mosta.

- Mi baja van Albusnak? – kérdezte Lucy, miközben felállt és eltette a hajkefét.

James előblítette a fogkefét.

- Hogy érted?

- Szörnyen csendes volt egész este. Nem jellemző rá.

- Hát, most mindenki csendesebb, mint általában – felelte James. A válla fölött Lucyre pillantott, majd félmosolyra húzta a száját. – Majdnem mindenki.

A lány játékosan oldalba bökte Jamest, ahogy elhaladt mellette. Az ajtóban megtorpant, és hátranézett.

- Holnap valószínűleg már nem leszünk itt, mire felkeltek – mondta. – Apa szerint vissza kell mennünk Dániába.

- Ó, hát, akkor jó utat, Lucy – szólta James. – Kár, hogy Percy bácsi ennyire „a minisztérium embere”, ahogy apa szokta mondani. De előbb-utóbb úgyis vége lesz az utazásoknak, nem gondolod?

Lucy elmosolyodott.

- Jövőre már úgysem számít. Én is ott leszek veled, Albusszal, Louisszal, Rose-zal és Hugóval a Roxfortban. Jó móka lesz.

James biccentett. Volt valami különös a Lucyvel folytatott beszélgetéseiben. Nem mintha nem kedvelte volna őt. Sok értelemben jobban kedvelte a lányt, mint pár

másik unokatestvérét, kiváltképp Louist. Éppen csak Lucy *más* volt. James ezt annak a számlájára írta, hogy Percy bácsi és Audrey néni örökbe fogadták őt, mikor még azt hitték, nem lehet saját gyerekük. Lucyvel társalogni leginkább olyan volt, mint Luna Lovegooddal. Rendkívül, már-már hátborzongatóan intelligens volt, de Lucybe nem sok humorérzék szorult. Ami a szívéen, az a száján.

- Ugye idén írsz majd nekem egy-két levelet, James? – kérdezte. Fekete szeme komolyan csillogott. – Mesélj arról, hogy megy az iskola! Nevettesd meg! Abban jó vagy.

James ismét biccentett.

- Jól van, Lucy, megígérem.

Lucy finoman behajtotta maga mögött az ajtót, mely a hűgával közös szobába nyílt. James a saját hálószobájuk ajtaja felé fordult, azonban a szeme sarkából mozgást vett észre. Mozdulatlanná dermedt, és arrafelé pillantott. A folyosóra nyíló ajtó résnyire nyitva állt, odakint koromsötét volt. Valószínűleg valaki odakint arra vár, hogy végezzen, gondolta. Kitérte az ajtót, és kihajolt rajta.

- Kész vagyok – jelentette be. – Tied a fürdő.

A folyosó üres volt. James mindkét irányba körbekémlt. A levezető lépcső nagyon nyikorog, biztos észrevette volna, ha valaki rálépett volna. Összevonta a szemöldökét, és éppen el akart fordulni, mikor ismét megmozdult valami. A lépcsőforduló hatalmas ablaka előtt mintha egy árny táncikált volna, aztán minden újra néma és nyugodt lett.

James kilépett a fürdőszobából, és közben le sem vette szemét a beszűrődő holdfény által a falra és padlóra rajzolt világos négyszögről. Bármit is látott, már nem volt ott. Tett pár lépést a lépcsőforduló felé, mire a talpa alatt megnyikordult a padlódeszka. A zajra egy árnyék emelkedett ki a holdfényből. A mozgása olyan volt, akár egy gyíké, de sokkal hosszabb és bütykösebb karokkal és lábakkal rendelkezett. Mintha még egy nagy fej, hegyes fülek körvonalát is ki tudta volna venni, de aztán az árnyak nyoma veszett.

James libabőröző karokkal torpant meg. Az árnyék olyasfajta hangot hallatott mozgás közben, mint a köveken sodródó száraz avar. Ha hegyezte a fülét, James még mindig hallani vélte. Az alsó szint felől sietős léptek tompa nesze hallatszott. A fiú gondolkodás nélkül követte a hangokat.

Mint mindig, a lépcsőfokok most is fülsértően recsegték, de James egész elfeledkezett róla, mire leért a földszintre. A Weasley családi óra hangosan ketyegett a sötétben, ahogy a konyha felé tartva végigcsont a nappalin. Az ablakpárkányon félig elégett gyertya hullatta viaszkönnyeit. A rengeteg edény és serpenyő tükröződő felülete a holdfény szikrázó játékával töltötte be a helyiséget. James megállt, és fejét oldalra döntve hallgatózni kezdett.

A sietős léptek ismét felhangzottak, és ez alkalommal meg is látta a zaj forrását. Apró árnyék villant, és valami végigszaladt a konyhaszekrény előtt. Alakja hol felbukkant, hol eltűnt az ablakon beszűrődő fénysugarak között. Mintha a kamra irányába szedte volna a lábát. James gyorsan körbepillantott, és próbálta megtalálni a testet, ami az árnyéket vetette, de nem járt sikerrel.

Az árny mozdulatlanná dermedt a plafon sarkában, és egy pillanatra mintha lenézett volna a forgolódo fiúra. Alakja leginkább egy házimanóéra emlékeztetett, leszámítva a kezén és lábán lévő számtalan ízületet. Aztán a lény ismét megindult, James pedig

feléje lendült. Valahogy megérezte, hogy az a valami a hátsó ajtóhoz tart, s mikor odapillantott, meglepve látta, hogy az tárva-nyitva áll.

James kiszökkent a hűvös éjszakába. Vadul körbenézett, fülét hegyezte, hátha újra meghallja az osonó lépteket, azonban nyoma sem volt az árnyak.

- Jó estét, James – mondta mögötte egy hang, mire ő kis híján felkiáltott rémületében. Megpördült, és egy farakás tetején az apját pillantotta meg, kezében egy kis üveggel. Harry felnevetett. – Bocs, fiam. Nem akartalak megijeszteni. Mi zaklatott fel ennyire? James összevont szemöldökkel ismét körbenézett.

- Azt hittem... azt hittem, láttam valamit.

Harry is körbepillantott.

- Hát, ebben a házban elég sok látnivalót találhatsz. Ott van például a padlásszellem, meg a kerti törpék. Általában nem merészkednek be az épületbe, de időnként egy-két bátrabb beoson, hogy elcsenjen pár répát. Tudod, ők a zöldségek betakarítását úgy fogják fel, hogy lopunk tőlük, szóval néha vesznek egy kis revansot.

James a farakáshoz ballagott, és letelepedett az apja mellé.

- Mit iszol? – kérdezte az apja kezében lévő palackra sandítva.

Harry halkán újra felnevetett.

- Inkább mit *nem* iszom? Lángnyelv whisky. Sosem kívántam igazán, de a hagyomány az hagyomány.

- Miféle hagyomány?

Harry felsóhajtott.

- Így emlékezem. Egy hörpintés, hogy emlékezzek nagyapádra, és arra, amit nekünk jelentett. A nagyapáddal és George-dzsral tettünk így Fred bácsikád temetésének éjszakáján.

James egy darabig némán ücsörgött. Az udvart és a sötétségbe burkolózó gyümölcsöst fürkészte. A domb alól odalátszódott a garázs holdfénytől ragyogó teteje. Tücskök ciripelték állandó nyári dalukat.

- Örülök, hogy kijöttél hozzám, James – szólt Harry.

James felpillantott rá.

- Akkor miért nem hívtál ki?

Harry kissé megvonta a vállát.

- Mert nem tudtam, hogy örülnék, míg fel nem bukkantál.

James nekivetette hátát a ház kemény kőalapjához. Az kellemes hűvösséget árasztott a nappali meleg után. Az ég szokatlanul tiszta volt. A tejút hatalmas, ködös karként nyújtózkodott a falu gyümölcsösön túli derengése felé.

- Tudod, a nagyapád olyan volt számomra, akár egy apa – mondta Harry. – Éppen ez járt a fejemben. Persze, mindig úgy hívtam, de sosem gondoltam igazán bele. Nem vettem észre, mennyire így van. Felteszem, mivel eddig nem is nagyon kellett észrevennem.

James felnézett a holdra.

- Meg lehet érteni. Mármint, a saját apád meghalt, mikor még kicsi voltál. Nem is ismerted.

Harry biccentett.

- Vernon bácsi meg... bárcsak azt mondhatnám, mindent elkövetett, hogy igazi fiaként kezeljen, de épp eleget hallottál már erről, hogy tudd, nem ez az igazság. Az igazat megvallva, nem is igen voltam tudatában annak, hogy mit veszítek. Csak

annyit tudtam, hogy a dolgok nem úgy állnak, ahogy kellene nekik.

- Míg el nem vetted anyát, és tiszteletbeli Weasleyvé nem váltál?

Harry lemosolygott Jamesre, majd bólintott.

- Gondolom.

- Gondolod?

A mosoly fokozatosan hervadt le az apja arcáról. Végül elkapta pillantását, és az udvar sötétjébe meredt.

- Ott volt Sirius – mondta. – Ő volt az első apa, akit valaha ismertem. Persze, a szó szoros értelmében csak a keresztapám, de nem érdekelt. Felajánlotta, hogy magához vesz, és együtt élünk, családként, de nem jött össze. Menekülnie kellett a minisztérium elől, állandóan költözött és bujkált. Ennek ellenére minden tőle telhetőt megtett. Tőle kaptam a Tűzvillámot, ami azóta is a kedvenc seprűm.

Harry elhallgatott, majd kortyolt egyet a palackból. James csendben maradt.

- Így hát, itt ültem, és azon töprengtem, hogy a nagyapád igazából a harmadik apám, akit elveszítetek, és most ugyanott vagyok, ahonnan elindultam. Ha tudni akarod az igazat, fiam, magamat sajnálom. Sírúst még azelőtt meggyilkolták, hogy akár egyetlen családi képet is készíthettünk volna, ami emlékeztetne rá. Néha még az arcát is nehezemre esik visszaidézni, leszámítva persze a körözési plakáton lévőét. De az üresség, amit a szívemben hagyott maga után, sosem telt meg újra. Egy ideig próbáltam a régi igazgatómmal, Dumbledore-ral pótolni, de aztán ő is meghalt. Nagyapád hosszú, nagyon hosszú ideig segített feledni, de most ő is elment. Könnyebben fel kéne tudnom dolgozni, hiszen... hiszen már van gyakorlatom. Mégis, neked bevallom, édesanyád jobban kezeli ezt az egészet, mint én magam. Dühös vagyok, James. Vissza akarom kapni azokat, akiket elvesztettem. Én nem léptem tovább, mint a többiek. Itt ülök, és arra gondolok, hogy a nagyapád már túl sok. Többé nem akarom elfogadni. De mégis mit tehetnék? Nem lehet őket visszahozni, és ez után vágyakozni csak még keserűbbé teszi a helyzetet. Épp ez járt a fejemben, aztán tudod, mi történt?

James kíváncsian nézett fel az apjára.

- Mi?

Harry lassan elmosolyodott.

- Kiugrottál azon az ajtón, mintha rugót szereltek volna a talpadra, és úgy rám ijesztettél, hogy kis híján elejtettem az üvegemet.

James visszamosolygott, aztán elnevette magát.

- Szóval, amikor rám hoztad a frászt, csak visszaadtad, mi?

- Talán igen – ismerte be Harry még mindig mosolyogva. – De abban a pillanatban rájöttem valamire, és ezért örültem, hogy kijöttél és leültél mellém. Eszembe jutott, hogy még van esélyem az apa-gyermek kapcsolatokban, épp csak a másik oldalról. Ott vagytok nekem te, Albus és Lily. Megpróbálhatom megadni nektek mindazt, ami az én életemből annyira hiányzott. És tudod, mi a legvarázslatosabb az egészben? Mikor ezt teszem, valamennyit vissza is kapok belőle tőletek.

James komolyan meredt az apjára. Úgy vélte, megérti, de csak nagyon homályosan. Végül lenézett az üvegre, amit az apja a kezében szorongatott.

- Azt megiszod?

Harry lassan lepillantott a whiskysüvegre, majd megemelte azt.

- Tudod, fiam – mondta, miközben a holdat vizsgálgatta a borostyánszín folyadékon

át –, azt hiszem, épp ideje új hagyományt kezdeni. Nem gondolod? – Kinyújtotta karját, és magasba tartotta a palackot. – Ezt érted, Arthur. Azért az apáért, aki mindnyájunk számára voltál, köztük az én számomra is. És önért, Dumbledore, amiért a végletekig kitartott, és helyesen cselekedett... és az igazi apámért, az első Jamesért, akit, bár sosem ismertem, mindig szerettem...

James az apja kezében lévő üvegre meredt, míg Harry szünetet tartott. Végül a férfi lágyabb hangon fejezte be.

- És érted, Sirius Black, bárhol is légy. Hiányzol. Mindnyájan hiányoztok.

Szinte csak mellékesen, Harry kilötytyintette a maradék Lángnyelv whiskyt az üvegből. A folyadék a holdfényben szikrázva, ívben terjedt szét, míg végül a földre hullott, és nyoma veszett a sötét udvar fűvén. Harry mély lélegzetet vett, és kissé megborzongott, ahogy kieresztette. Hátradőlt, és fia köré fonta a karját. Így ültek egy darabig, nézték a holdat, hallgatták a gyümölcsösben ciripelő tücsköket. Mikor James álomba merült, apja felvitte őt az ágyába.

2. A BORLEY

- Nem lesz gond, James - bizonygatta Ginny, miközben vigyázva befarolt a kocsival egy üres helyre. - Nem fog fájni. Apádnak hatéves kora óta viselnie kell. Szerencséd van, hogy eddig nem volt rá szükséged.

James tovább mérgeződött, mögötte pedig Lily tizedszerre is belekezdett a nyafogásba.

- Én is akarok szemüveget!

Ginny kifújta egy kósza hajtincset az arcából, és parkoló állásba lökte a sebváltót.

- Lily, ha szerencséd lesz, napszemüvegen kívül nem kell majd mást hordanod, de azt bármikor felveheted, amikor csak akarsz, szívem.

- Nem akarok napszemüveget! - duzzogott Lily. - Igazi szemüveget akarok, mint amilyen Jamesnek lesz. Ő miért kap igazi szemüveget?

- Nem is olyan rossz a szemem - jegyezte meg James, és még mélyebbre fúrta magát az ülésben. - El tudom olvasni a tankönyveket, meg minden. Nem látom be, miért...

- Még nem olyan rossz a szemed - szögezte le Ginny. - Korrekciós lencsét kapsz. Remélhetőleg megfékezik a látásod romlását. Miért csinálsz ekkora ügyet belőle?

James összevonta a szemöldökét.

- Egyszerűen nem akarom hordani. Kompletten hülyének fogok látszani.

- Vigyázz a szádra! - szólt rá Ginny. - Különben is, apádnak sem áll rosszul. Gyerünk! Lily, te itt maradsz Siporral. Hoztunk egy kis ropogtatnivalót, ha esetleg kérnél, jó? Látni foglak az ablakból, és egy perc múlva visszajövök. Vigyázz rá, Sipor, rendben?

A hátsó ülésen Sipor mocomogni kezdett a világoskék gyerekülésében.

- Sipornak könnyebb dolga volna, ha nem volna lekötözve ebbe a mugli kínzóeszközbe, úrnőm, de Sipor mindent megtesz.

- Ezt már átvettük egyszer, Sipor. Függetlenül attól, amit a muglik gondolnak, mikor rád néznek, a gyerekeknek gyerekülésben a helyük. Épp elég baj, hogy nem vagy hajlandó mást felvenni a törölgető rongyra. Az emberek nincsenek hozzászokva a pelenkás ötévesek látványához.

- Ez a legjobb álruha, ami Siportól telt, úrnőm - recsegte a manó morcosan. - Sipornak sosem kellett a muglik társadalmához alkalmazkodnia, de Sipor minden tőle telhetőt megtesz azzal a kis mágia segítségével, amivel rendelkezik.

Ginny az égnek emelte tekintetét, míg kikászálódott a volán mögül.

- Csak dudálj, ha szükséged van valamire, jó? Felteszem, ennyi kitelik a „kis mágiából”.

Ginny a rendelő felé terelgette Jamest.

- Egyébként meg miért kell mugli szemorvoshoz mennem? - panaszkodott halkán a fiú. - A varázs-szemorvosoknak nincs, mit tudom én, mondjuk láthatatlan szemüvegük? Vagy olyan bűbájuk, ami megjavítja a szemet?

Ginny elmosolyodott.

- Nem oldhatsz meg mindent varázslattal, James. A mugli szemorvos ugyanolyan jó, mint a varázstudó, és ez még jobb is, mint az Abszol úton levő. Már voltál itt vizsgálaton. Nem értem, mitől félsz ennyire.

- Nem félek - vágta rá James undorodva, miközben beléptek a rendelő várószobájába. Körbenézett. A kis helyiségben semmi nem változott a legutóbbi látogatásuk óta, még a maszatos akváriumban úszkáló halak száma és az asztalon heverő magazinok sem.

- James Potter - mondta Ginny az üveg térelválasztó mögött ücsörgő kövér nőnek. - Kettőre beszéltek meg Prendergast doktorral.

James lehuppant arra a székre, amelyiken legutóbb is ült, és magában morgolódva rugdosni kezdte sarkával a megkopott szőnyeget.

Pár perccel később felbukkant Dr. Prendergast is, a maga vézna, pirosposzsgás és mosolygós valójában, és fehér köpenye zsebébe csúsztatta saját szemüvegét.

- Hát visszajöttél, James? - dalolta derűsen. - Anyukád is bejöhet, ha akar.

Ginny Jamesre sandított.

- Akarod, hogy bemenjek? Kimehetek Lilyért, ha szeretnéd.

A fiú nagyot sóhajtva feltápáskodott.

- Nem, menj csak, nézd meg Lilyt! Sipor valószínűleg már megint kaviárral tömi ropogtatnivaló gyanánt.

Ginny Dr. Prendergastra mosolygott, aztán gyors, figyelmeztető pillantást lövellt James felé.

- A szemüveg ki van fizetve, James. Gyere ki a kocsihoz, ha végeztetek a doktor úrral, rendben?

- Sipor valamiféle kis családi kedvenc? - érdeklődött Dr. Prendergast, ahogy James nyomában besétált a vizsgálóba.

- Ő a féltestvérem - felelte James. - A pincében él. Hetente kétszer adunk neki egy-egy vödör halfejet.

Dr. Prendergast bizonytalanul pislogott Jamesre, s mintha a mosolya is megtört

volna egy kicsit.

- Hát ez, ööö, lenyűgöző, James. Milyen különös fantáziád van!

James helyet foglalt a vizsgálószékben, közben az orvos felvette saját szemüvegét, és kotorászni kezdett egy szekrényben. Végül egy dobozt tett az asztalra, majd kinyitotta azt.

- Itt is van – jelentette be boldogan, és egy fekete szemüveget húzott elő. Mikor James meglátta, úgy érezte, mintha az legalább kétszerese volna a saját fejének. Beljebb süppedt a székben.

- Hadd segítsem fel, aztán leellenőrizzük a receptet. Gyorsan megleszünk.

A doktor James fejére csúsztotta a szemüveget. A fiú addig nem nyitotta ki a szemét, míg a lencsék meg nem állapodtak a szeme előtt. Mikor ismét kitérte a szemét, a világ mintha kissé összezsugorodott volna, a széleken pedig elmosódott. Körbenézett, igyekezett hozzászokni az érzéshez.

- Íme! – szólt az orvos vidáman. – Na, milyen?

James újra felsóhajtott.

- Azt hiszem, nem rossz. Egy kicsit furcsa.

- Ez természetes. Semmi perc alatt hozzászoksz.

James már el is határozta, hogy ez nem fog megtörténni. Úgy tervezte, hogy a következő két napban viselni fogja a rettegett szemüveget, csak hogy az édesanyja megnyugodjon, de amint felszáll a Roxfort Expresszre, elsüllyeszti a ládája mélyére. Igazából nem is volt rá szüksége. Ezt egészen biztosra vette.

Dr. Prendergast leültette Jamest a vizsgáló sarkában álló székre, majd a látásvizsgáló tábla felé fordította. James letakarta egyik, majd másik szemét, és bús monotonossággal, felülről lefelé leolvasta a táblázat sorait. Az orvos boldogan bólintott, aztán ismét levette a szemüvegét, és a sötétítőfüggönyt elrántva beengedte a délutáni napfényt a kis szobába.

- Nagyon jó, James – szólt, s kinyitotta a vizsgáló ajtaját. – Már majdnem megvagyunk. Csak utána nézek, mikor lesz a felülvizsgálat, aztán már mehetsz is.

Mikor James egyedül maradt a szobában, felállt, és az ablak melletti tükörhöz lépett. A szemüveg nem is volt olyan szörnyű, gondolta, de épp elég rossz. Mintha nagy súllyal húzta volna az arcát. Összevonta a szemöldökét, majd levette a szemüveget.

A tükörben látta, hogy megmozdul mögötte valami. James felkapta a fejét, és megperdült. Az ablakon beáradó napfény az egész helyiséget éles ragyogásba borította. James látta a falon a saját árnyékát, mely egy hatalmas, a szem felépítését részletező plakátra vetült. Az övé mellett azonban egy másik is ott mocorgott, és James azonnal felismerte a pár nappal korábban, az Odú folyosóján látott alakot. Gondolkodás nélkül a farzsebéhez kapott, de a pálcája, természetesen, nem volt nála. Az iskolán kívül még nem varázsolhatott, és az anyja megtiltotta, hogy magával hozza, mikor a mugli világban jártak.

Az árnyék feltáncolt a falon, majd ugrándozni kezdett. James szeme meglepetten elkerekedett, mikor az árny mintha levált volna a falról, és belevetette magát egy fénysugárba, mire szinte láthatatlanná vált. Az árnyékot nem egy lény *vetette*; valahogy maga a lény volt az árnyék. A vizsgálószék melletti kis asztalkára szökkent, és, James legnagyobb riadalmára, kezdte szertedobálni Prendergast doktor szerszámaikat és vizsgálóeszközeit. Azok hangos csörömpöléssel csapódtak a falnak, mire James zsebre vágta szemüvegét, és előre lendült, hogy legalább néhány tárgyat

elkaphasson.

- Állj! – súgta élesen a kis árnyék-impnek. – Mit művelsz? Bajba fogsz keverni!
James lebukott a vizsgálószék mögé, és kezdte felkapkodni a szétszóródott eszközöket. Eközben, mivel az asztalról már minden mozdíthatót letakarított, az árny átszökkent a székre, onnan pedig felkúszott a falra. Ahogy elérte a szekrényt, becsusszant egy sor vastag könyv mögé, és egyenként kezdte lelökdösni őket. James lecsapta a kezében lévő szerszámokat az asztalkára, másik kezével pedig a lehulló kötetek felé nyúlt, de képtelen volt elkapni őket, így azok nagy robajjal a földre estek. Lehajolt, hogy felszedegesse a padlón heverő könyveket, de ezzel csak azt érte el, hogy a további nehéz irományok a fejére hullottak, amitől a már összegyűjtött kötetek is kiestek a kezéből. Dühösen sarkon fordult, és a lényt kezdte keresni, hogy ha teheti, elkapja. Az árnyék a polcra átugrott a falra, és letépte a poszter egyik sarkát, ami vitorlaként borult James fejére. A fiú gyorsan kimászott alóla, és a lény felé lendült. Az átszökkent a plafonról lógó ventilátorra, és letelepedett az egyik lassan forgó lapátra. Mintha Jamesen gúnyolódott volna.

- Ez mugli hely! – sziszegte James a lénynek. – De én varázsló vagyok! Szerencséd, hogy nincs nálam a pálcám!

Az árnyék hátrahőkölt, mintha megértette volna. Megfordult, és az ablak felé ugrott. James, félig még mindig a plakát alól, a lény irányába vetette magát, de a vizsgálószék útban volt. Durván nekicsapódott, mire az a görgőin átszáguldott a szobán, és az ablak alatti falnak vágódott, épp mikor kinyílt az ajtó.

James a döbbenten pislogó Dr. Prendergasttal nézett farkasszemet.

- Nézze – mondta gyorsan James, és lemászott a vizsgálószékről. – Dunsztom sincs, mi volt az, de nem én tettem! Nem én varázoltam, nem én löktem le a könyveket, nem én téptem le a posztert a falról, és nem én csináltam ezt a nagy felfordulást. Egy fura kis árnyékszörny volt. Maga valószínűleg nem hisz az árnyékszörnyekben, és nincs is ezzel baj, mert egészen mostanáig én sem tudtam a létezésükről, de valószínűleg mindkettőnknek kitörlik majd az emlékezetét, szóval ugyan mindegy.

Dr. Prendergast továbbra sem vette le a pillantását Jamesről. Szemét hatalmasra nagyította a szemüvegének lencséje. James körbepillantott, hogy lássa, mekkora a rendetlenség a vizsgálóban. Legnagyobb meglepetésére semekkora sem volt. A könyvek ott sorakoztak a polcon, a poszter tökéletesen érintetlenül lógott a falon, a szemvizsgáló eszközök pedig takaros rendben heverték a kis asztalkán.

- Áá, ahah, hah! – nevetett Dr. Prendergast, de mosolya kissé nyugtalannak hatott. – Ez is olyan kis történet, mint a vödörből halfejet evő testvér, mi? Értem már! Ahogy mondtam, Mr. Potter, rendkívüli a fantáziád. Itt az emlékeztető a felülvizsgálatról. Azt hiszem, az édesanyád már, khm, vár rád odakint.

Szeptember elsejének reggelén James szokatlanul barátságtalan hangulatban ébredt.

Az időjárás igazodni látszott hozzá, a városra hűvös, nyirkos köd borult. James a kocsni ablakán látszó tükörképét figyelte, mialatt a család keresztülutazott a városon, a King's Cross pályaudvarra. Megpróbált beszélni anyjával a furcsa árnyéklényről, amit most már kétszer is látott, de az asszony ingerülten elhessegette, és azt mondta neki, hogy a megmagyarázhatatlan, képzeletbeli lények utáni kutatást inkább hagyja meg Luna Lovegoodnak, az az ő asztala. James elhatározta, hogy legközelebb, ha találkozik Lunával, mindenképpen utánakérdező a dolognak, de egyelőre épp elég volt neki felkészülni a visszaútra Roxfortba, a különösen mogorva öccsével, Albusszal való megbirkózásról nem is beszélve. Rövidesen ki is ment a fejéből az árny-imp.

Már reggel rosszul indultak a dolgok. James izgatottan várta az indulást, ládáját jó előre bepakolta, és a Potter ház ajtajában várta, hogy a többiek is elkészüljenek. Mikor felszaladt az emeletre a baglyáért, Nobbyért, Albus még mindig az ágyán üldögélt, és a cipőjét kötötte. Ládája az íróasztala mellett állt, félig bepakolva.

- Gyerünk már, Al - tette le James Nobby kalitkáját az asztalra. - Apa már kiállt a kocsival. Ha nem sietünk, el fogunk késni.

Albus azonban a legkisebb jelét sem adta, hogy sietni akarna. Lecsusszant az ágyáról, és kísétált a szobából. James hitetlenkedve nézett utána, aztán a szemét forgatva kezdte beleömleszteni Albus könyveit a ládába. Albus hóbaglya, ami annyira új volt, hogy még nevet sem kapott, Nobby mellett ücsörgött a saját ketrecében, és idegesen csattogtatta a csőrét.

- *Neked* legalább nem kell semmit bepakolnod - zúgolódott James a bagoly felé pillantva. - És bajkeverő öcséd sincsen.

- Albus! - hallatszott odalentről Ginny hangja. - James, indulnunk kell!

James kivette Albus új talárjait, meg egy marék más ruhát a szekrényből, beletömte a ládába, majd lecsapta a fedelet. Ha Albusnak nem lesz tiszta alsója a Roxfortban, az az ő baja. James épp megragadta a láda fogantyúját, és húzni kezdte azt az ajtó felé, mikor Albus visszaért.

- Az az én ládám? - kérdezte.

James szó nélkül elvonszolta mellette a ládát, ki a folyosóra.

- Csak hozd a baglyokat! El fogunk késni.

- Még nincs is bepakolva!

- Most már igen - vágta rá James dühbe gurulva. - Anya és apa odalent várnak. Mi van, végül úgy döntöttél, mégsem mész iskolába?

Albus szó nélkül felkapta a kalitkákat, és csörögve-csattogva követte bátyját le, a kocsinhoz.

Mikor a család megérkezett a King's Crosshoz, James próbálta megolvasztani a jeget.

- Gondolj bele, Al, ma éjjel már a hatalmas, kígyófejet formázó kandalló előtt ücsöröghetsz, és üvegszám ihatod a vajsört az új pajtásaiddal.

Albus morogva kinyitotta a kocsni ajtaját, és kilépett a ködbe. James szorosan a sarkában maradt.

- Legalább a kulit tolhatom? - kérdezte Lily lebiggyesztve alsó ajkát.

- Sajnálom, Lily - szolt Harry, és közben két kocsira tornyozta a ládákat és a baglyok ketrezeit. - Túl nehezek, és sietünk. Viszont mindjárt találkozhatasz Hugóval. Ha minden jól megy, együtt ebédelünk Hermione nénivel és Ron bácsival, amint elmegy a vonat. Ugye, milyen jó lesz?

- Nem akarok enni – felelte Lily sértődötten.

A család belépett az állomás hatalmas ajtaján, és keresztülfurakodott a többi utas között. Néhány szempár kíváncsian utánuk nézett, ahogy a baglyok huhogni kezdtek, és a szárnyaikkal csapkodtak. Lily követte a szüleit, és nyafogva próbálta rábeszélni őket, hogy inkább *idén* menjen a Roxfortba a bátyjaival, ne pedig jövőre.

- Már voltam a mardekáros klubhelyiségben – kezdett rá ismét James, miközben elindultak a peron irányába. – Ralph megmutatta. Zane még a lányok hálótermeiben is járt. Tisztára olyan, mint egy ötcsillagos szálloda a középkori Erdélyben, ha érted, mire gondolok. Tetszeni fog.

Albus Jamesre nézett.

- De semmiképp se leszek! Nem leszek mardekáros!

- Hagyd már békén az öcsédet, James! – szólt rá Ginny az idősebbik fiára.

- Én csak azt mondtam: lehet, hogy az lesz – felelte védekezően James, és közben Albusra vigyorgott. – Azzal mi a baj? Lehet, hogy mard...

Észrevette anyja figyelmeztető arckifejezését, és inkább elhallgatott. Kissé sértődötten átvette az asszonytól a kullit, válla fölött visszapillantott Albusra, aztán lendületet vett, és nekirohant a falnak. Csakúgy, mint előző évben, a fal ezúttal is mintha köddé vált volna, James keresztülrontott rajta, és már a kilenc és háromnegyedik vágány peronján fékezte le a kocsit. A peron ugyanolyan zsúfolt volt, mint tavaly, habár a füst és köd keveréke nemigen engedte, hogy alaposabban is körülnézzen. Valahonnan, a sűrű ködön túlról, James hallotta a Roxfort Expressz pöfögését és füttyögését, és aznap reggel először, jobban érezte magát. Meg sem várva a család többi részét nekifeszült a kulinak, és a tömegben át elindult a vonat hangja után.

- James! – kiáltotta egy hang. James körbepillantott, és Lucyt vette észre Percy bácsi mellett, aki láthatóan elmélyült beszélgetést folytatott egy halszájka mintás köpenyt viselő férfival. Percy felesége, Audrey is a közelben volt, kézen fogva álldogált Lucy húgával, és a menetrendet vizsgálgatta.

- Szia, Lucy – köszönt James, mikor végre sikerült odakormányoznia a kocsit. – Nem is gondoltam, hogy találkozunk. Mi a helyzet?

- Már megyünk is vissza – vont vállat a lány. – Felhívták apát. Volt valami mágikus zavar Wandsworthben, és a minisztérium visszarendelte őt. Legalább egy kis ideig hazajöttünk. Hol van Albus?

James arrafele intett, amerről ő is érkezett.

- Albus még mindig nem normális. Az Odú óta majd felrobban.

Lucy megértően bólintott, de nem szólt egy szót sem.

- Az lesz a legjobb, ha felviszem a vonatra a ládámat – mondta James. – Már így is késésben vagyunk. Viszlát, Lucy.

- Szia, James – felelte Lucy, majd hozzátette: – Vigyázz Albusra, jó?

Jamesnek furcsa, szúró büntudata támadt.

- Persze, Lucy – biccentett. – Elvégre a bátyja vagyok.

Lucy mosolyogva búcsút intett. James megfordult, és ismét tolni kezdte a kullit. Épp mikor összetalálkozott egy hordárral, a ködön át megpillantotta Teddy Lupint, aki pusmogva beszélgetett Victoire-ral. Miután megbizonyosodott róla, hogy a holmijai rendben felkerültek a vonatra, James odaügetett hozzájuk.

- Ted, Victoire, sziasztok! – kiáltotta.

A peron legvégében álltak, de Victoire közelebb hajolva Tedhez tovább beszélt.

- Épp itt az ideje – mondta komoly képpel. – Nem akarom az egész évet úgy eltölteni, hogy ez a titok kettőnk közé áll.

- Nem áll közénk, Vic – ellenkezett Ted. – Te is tudod, hogy a szüleid még nem készültek fel ránk. Anyád már így is azt hiszi, hogy egy időzített bomba vagyok. Adj egy kis időt, hogy elrendezzem a dolgokat Roxmortsban. Amint bizonyítom, hogy megkomolyodtam...

- Mégis kinek akarsz bizonyítani? – vont a szemöldökét Victoire. Hátrébb lépett.
- A szüleimnek, vagy magadnak?

Ted az égre emelte tekintetét, majd Jamesre pillantott.

- Így jár az, aki olyan lánnyal randizik, akinek gyerekkora óta ismeri a családját – jegyezte meg. – Túlságosan jól ismernek ahhoz, hogy működhessen az elbűvölő kisugárzásokom.

- Épp elég jól működik – szipogta Victoire. – Ami azt illeti, ha nem volna ez a kisugárzás, nem volna ennyi problémád.

- Bocs, hogy közbevágozok – emelte fel a kezét James. – Épp csak köszönök, aztán már vissza is süllyedek a ködbe.

- Egy pillanat – szólalt meg Ted töprengő arccal. – Van egy ötletem.

Hirtelen megragadta Victoire derekát, és szorosan magához húzta. A lány először ellenállt, de mikor a fiú megcsókolta, a teste elernyed. Lassan kicsúszta kezéből a kézitáskáját, és karjait Ted nyaka köré fonta. James idegesen körbekémlelve hátrált egy lépést.

- Ööö, ahogy mondtam... – kezdte volna, de Ted csókolózás közben kitarította mutatóját. Mikor Ted és Victoire szétváltak, a fiú mosolyogva Jamesre sandított.

- Láttad ezt, igaz? – kérdezte.

- Semmi mást nem láttam, *csak* azt – felelte James kényelmetlenül feszengve.

- Jól van. Most tégy meg nekem egy szívességet.

Victoire, karjaival még mindig Ted nyaka körül, összevonta a szemöldökét.

- Teddy, ne...

Ted mosolya nem lankadt.

- Menj, és mondd el mindenkinek, mit láttál!

- Tessék? – pislogott James.

- Mondd el nekik. Meséld el, hogy kijöttem elbúcsúzni Victoire-től, és láttál bennünket csókolózni a peronon. Mondd azt, hogy idejöttél hozzánk, de én elzavartalak. Ez a ma reggeli legszaftosabb pletyka az állomáson, és te oszthatod meg a többiekkel. Így legalább minden kiderül, és nekünk egy szót sem kell szólnunk – fordult Victoire-hoz. – Boldog vagy?

A lány dölyfösen oldalra döntötte a fejét, ám mosolygott.

- Huncut vagy – mondta, mire Ted vállat vont.

- Egyszerűen csak jó vagyok különböző indokok kitalálásában, hogy miért csókoljalak meg. Szóval, mit gondolsz, James? Menni fog?

James elvigyorodott.

- Zane-től tanultam hazudni. A legmocskosabb részletekbe is belemegyek.

- Kiváló – felelte Ted. – És most, csak hogy még realiztikusabb legyen az egész – komolyodott el az arca –, megtennéd, hogy elhúzol? Dolgom van.

Azzal ismét megcsókolta Victoire-t. A lány kuncogva igyekezte eltolni őt magától. James sarkon fordult, és belevetette magát az emberáradatba. Egy pillanattal később

meglátta a családját Ron bácsi és Hermione néni társaságában, ahogy a vonat közelében gyülekeztek. Mindnyájan visszafelé néztek, az állomás irányába. James követte a pillantásukat, és nem messze onnan észrevette Draco Malfoyt a feleségével és a fiával. Draco kurtán feléjük biccentett, aztán visszafordult a fiához. A fiúnak ugyanolyan éles vonásai és világosszőke haja volt. Szeme találkozott Jamesével, és mintha felismerte volna, azonban egy másodperccel később unottan elfordult.

Jamesnek eszébe jutottak a megosztásra váró hírek, így futva, lökdösődve a családja felé indult. Mikor közelebb ért, hallotta, amint Ron bácsi éppen azt mondja Rose-nak: - Csak ne vigyétek túlzásba a barátkozást. Weasley nagypapa sosem bocsátaná meg, ha aranyvérűhöz mennél feleségül. - James örült, hogy megszakíthatja a kínos csendet, mely a megjegyzést követte.

- Hahó! - kiáltotta, ahogy közelebb ért. Rose vette észre először, szája széles mosolyra húzódott. A család többi része kíváncsian fordult feléje. - Ott van Teddy. Most láttam. Tudjátok, mit csinál? Victoire-ral smárol!

A felnőttek kissé semmitmondó arckifejezéssel pislogtak le Jamesre, akinek a homlokára szaladt a szemöldöke a reakció mindennemű hiányától.

- A *mi* Teddynk! *Teddy Lupin!* A *mi* Victoire-unkkal smárol! Az unokatesónkkal! Megkérdeztem, mi a fenét csinál...

- Megzavartad őket? - hüledezett Ginny. - Istenem, olyan vagy, mint Ron...

James eltökélte, hogy mindent elmond, amire Ted megkérte.

- ... erre azt mondta, hogy csak kikísérte Victoire-t! Aztán meg elküldött. Smárolnak!

- De jó lenne, ha összeházasodnának! - suttogta ábrándos képpel Lily.

James a szemét forgatva elfordult, és nem figyelt oda a további párbeszédre. Legalább a rábízott üzenetet sikerült minden gond nélkül átadnia. Ted elégedett lehet. Egy pillanattal később James hallotta, amint az apja azt mondja:

- Egyszerűbb lenne felajánlani neki, hogy költözzön hozzánk.

- Tök jó! - vágta rá James azonnal. - Al szobájában ketten is elleszünk. Teddy megkaphatja az enyémet!

- Nem - szögezte le Harry. - Ha ti összeköltöztök, másnapra nem lenne fedél a fejünk fölött. - Ránézett az órájára, majd elmosolyodott. - Mindjárt tizenegy óra. Ideje felszállnotok.

James megölelte a szüleit, és egy perccel később már odafent volt a szerelvényen, s maga mögött hagyta a zajt és a gőzfelhőket. Rose-zal elfoglalták a legközelebbi fülkét, a lány pedig lehúzta az ablakot, és kihajolt, hogy integethessen. James melléje furakodott, és ő is kinézett. Albus még mindig a peronon volt, az apja ott guggolt mellette. Jamesben felrémlt, hogy előző évben Harry ugyanezt tette vele is, és szemernyi kételye sem volt, hogy ők is ugyanarról beszélgetnek. Ginny meglátta Jamest, és odaintett neki. Lily a közelben téblábolt, lazán tartotta anyja szabad kezét.

Albus elvált az apjától, megölelte az anyját, aztán felsietett a vonatra. Egy pillanattal később belépett James és Rose kupéjába. A vonat hosszában még számtalan diák dugta ki a fejét az ablakokon, és izgatottan diskuráltak a lent maradottakkal.

- Ezek meg mit bámulnak? - kérdezte Albus, mikor ő és Rose észrevették ezt.

A peronon Ron felvonta a vállát, és felkiáltott nekik.

- Ne foglalkozz velük. Engem néznek. Világhírű vagyok.

Albus elmosolyodott, aztán elnevette magát, és Rose is az apján kuncogott. A szerelvény megrázkódott, majd hangos csörömpölés közepette gurulni kezdett.

Jamesnek akaratlanul is feltűnt, hogy az öccse valamivel jobban néz ki. Albus mosolygott, és integetés közben mintha az izgalom árnyéka kúszott volna az arcára. A vonat mellett ott sétált az apjuk, arcán sóvár mosollyal. A szerelvény fokozatosan gyorsult, és James egyre kisebbnek látta a peronon maradt szüleit. Rose kihajolt az ablakon, még egyszer, utoljára odaintett Ronnak és Hermionénak, aztán egy nagy sóhajjal felhúzta az ablakot.

- Hát – mondta, s lehuppant a Jamesszel szemközti ülésre –, elindultunk.

James biccentett. Albus egészen addig az ablaknál állt, míg a peron el nem tűnt a szeme elől, akkor aztán leült Rose mellé. Hátradőlt, és a lassan tovasuhanó Londont figyelte.

- Szóval, mit gondolsz, Al? - kérdezte James, mikor eszébe jutott a Lucynek tett ígérete. - Várod már az iskolát?

Albus hosszan fürkészte James arcát, végül nagyot sóhajtott.

- Jobban várnám, ha biztosan tudhatnám, hogy pakoltál be nekem pár zoknit.

James pislogott néhányat, aztán mosolyogva belerúgott az öccse lábába.

- Úgysem váltod őket sosem. Nem hinném, hogy annál többre volna szükséged, ami a lábadon van.

- Ez undorító – szólalt meg Rose.

Valaki erőteljesen megkopogtatta a fülke ajtaját, mire a három gyerek felnézett.

Ralph kipirult, mosolygós arca bukkant fel az ajtórésben.

- Sziasztok! Van még egy hely?

- Tehát Zane idén az Alma Aleronba ment? – kérdezte Rose, s közben igyekezett úgy tenni, mintha nem is igazán érdekelné a válasz.

- Ezt már azóta tudod, hogy júliusban látogatóba jött a szüleivel – jegyezte meg Albus.

- Na, igen, de akkor még nem volt *teljesen* biztos. Akkor azt mondta, hogy talán még meghosszabbítják az apja szerződését.

- Nem – felelte Albus. – Azt mondta, hogy még ha meg is hosszabbítanák az apja szerződését, valószínűleg akkor is visszamennének az államokba az anyjával és a húgával. Csak te annyira belezúgtál, hogy azt hiszed, megrebegeted a szempilládat, és ő már rohan is vissza hozzád a Roxfortba, hegyen-vízen át.

Rose színpadiasan a fülke plafonjára emelte a tekintetét.

- Ne légy nevetséges! Alig ismerem, csak annyit tudok róla, hogy kibírhatatlan.

- Elég kibírhatatlan ahhoz, hogy megpróbálj Csábító cseppek főzetet készíteni? – vigyorgott Albus.

Rose szikrázó szemekkel fordult Albus felé.

- Nem is...!

Albus vállat vont, de a vigyor még mindig nem tűnt el az arcáról.

- Nem szabadna csak és kizárólag a vele járó nefelejts búbájra bíznod a naplód titkait. Igazán tudhatnád, milyen könnyű azt kijátszani.

- Te kis patkány! – sikoltotta Rose éles hangon. – Ha tudnám, hogyan szórjak átkot, már egy hatalmas mályvacukor volna a fejed helyén!

- Ez mindig így megy a családban? – kérdezte Ralph Jamest egy varázspálca nyalókán nyámmogva.

- Általában – biccentett James. – Még szerencse, hogy Louis eddig nem talált ránk. Ő aztán tényleg a legrosszabbat hozza ki Rose-ból.

- Ez nem a legrosszabb?

James beletúrt a hátizsákjába, és előkaparta belőle a pálcáját. Most, hogy a vonaton volt, végre újból használhatta. Szívesen játszott volna egy kör csiga és fúrót Ralphfal, de jól tudta, hogy a barátja könnyedén legyőzné őt hatalmas, zöldhegyű varázspálcájával. James szerette volna azt hinni, hogy Ralph képességei csak azért voltak olyan kiemelkedők előző évben, mert a pálcája valójában Merlin varázsbotjának egy része, de jobban ismerte őt ennél. Ralph igazi tehetség volt, és valószínűleg még csak nem is ismeri a saját határait. Ráadásul azért sem volna jó ötlet kikapni Ralphtól csiga és fúróban, mert akkor aztán egészen az iskoláig hallgathatná a barátja bocsánatkéréseit.

- Azért kár, hogy idén nem lesz velünk Zane – mondta James. – Kicsit furcsa lesz nélküle.

- Hát, ami azt illeti, *vele* is furcsa volt kicsit – jegyezte meg Ralph. – Szóval lehet, hogy ez a kettő kiüti egymást. Egyébként meg úgyis fogunk vele találkozni. Állítólag az Alma Aleronban új kommunikációs módszereken dolgoznak. Azt mondja, ő is benne lesz a tesztsapatban.

James biccentett.

- Úgy látszik, az öreg Franklyn kancellár nem tétlenkedett, mióta elment.

- Nem bizony – értett egyet Ralph. – Apa meglátogatta őket a nyáron, és ők körútra vitték az iskolában meg a birtokon. Az egész kampusz egyetlen, hatalmas udvarra van bezsúfolva, amit vastag kőfal vesz körül, valahol Philedelphia közelében. Még akkor sem vennéd észre, ha keresztülsétálnál rajta. Apropos, feltérképezhetetlenség! Még időzsilipjük is van!

James összeráncolta a homlokát.

- Mi az az időzsilip?

- Ó, az tök király! – lelkesedett Ralph. – Az az iskola egyetlen bejárata. Olyan, mint egy légszilip. Tudod, mint mikor az úrhajók rácsatlakoznak egy úrállomásra, és szükség van egy lezárt kamrára kettejük között.

James cinikusan felvonta a szemöldökét.

- Ja, tényleg – legyintett Ralph. – Mindig elfelejtem, hogy téged varázslók neveltek. Jól van, a légszilip igazából egy lezárt helyiség két olyan hely között, ahol egészen más a levegő. Mikor a te oldaladról belépsz ebben a kamrába, magaddal viszed a saját levegődet. Aztán az ajtó lezáródik, és a levegő kicserélődik a másik oldalon levőre. Az úrhajósok egyedül így juthatnak be a hajóba egy kiadós úrsétát követően.

James arckifejezése nem változott.

- Jól van, na – mondta Ralph védekezően. – Én tudományos-fantasztikus filmekben nőttem fel. Nem mindenki ezüstpálcával a szájában születik, mint egyesek.

James felnevetett.

- Folytasd, Ralphinator! Mi az az időzsilip?

- Épp az, aminek hangzik! Légzsilip az időben! Az Alma Aleront nem csak egy mágikus kőfal rejti el, amitől sokkal kisebbnek tűnik az egész, hanem még az időben is eldugták! Az időzsilipen keresztül kell bemenned, csak így cserélődhet ki a te időd arra, ami éppen a birtokon aktuális.

- Ez lehetetlen – szúrta közbe Rose, és lejjebb eresztette a könyvet, amelyet eddig bújt. – Az időutazás nem csak, hogy szörnyen bizonytalan, de rendkívül kockázatos is. A minisztérium éppen ezért vonta ki a forgalomból az időnyerőket, mert túl sokan nyirbálták meg az időszakos fluxáramot, és tiszta zagyva lett a történelem.

- Az „időszakos fluxáramot”? – pislogott Ralph.

- „Zagyva”? – vigyorodott el Albus.

- Rose-hoz hozzá kell szokni – magyarázta James. – De ha véletlenül repkénymérgezést kapnál, fordulj hozzá bizalommal.

- Vagy ha szerelmi bájitalra van szükséged – tette hozzá Albus.

- Csakis akkor működött volna, ha sikerül rávennem, hogy megigya – szögezte le Rose. – Egyébként is csak teszteltem rajta. Ő volt talán a legkevésbé ellenszenves közületek.

- Milyen a pálcád, Rosie? – váltott gyorsan témát James.

- Csak az apám hívhat így, Jameson – vetette oda Rose, de közben a táskájáért nyúlt. James elmosolyodott.

- Nem is „Jameson” a nevem.

- Fűzfa – mondta Rose, és a magasba tartotta a varázspálcáját. – Nyolc hüvelyk, egyszarvúszőr maggal.

- És a tiéd, Albus? – érdeklődött Ralph, majd a szájába dobta a varázspálca nyalóka utolsó darabkáját is.

Albus arca kissé megrándult, majd megvonta a vállát.

- Csak egy pálca. Nyolc és fél hüvelyk. Tiszafából készült.

Ralph biccentett.

- Na és a magja?

Albus arcán árnyék futott végig, ahogy kinézett az ablakon.

- A tiédnek miből készült a magja, Ralph? – kérdezte szúrósan.

Ralph nagyokat pislogott, aztán a táskájába nyúlt, és előhúzta a pálcáját. James jól emlékezett még rá, volt vagy harminc centi, és olyan vastag, akár egy seprűnyél. A hegyét kifaragták, és harsányzöldre mázolták. Épp olyan ostobán festett, mint máskor, azonban James jól tudta, talán mindenki másnál jobban, hogy mire is képes az a pálca Ralph kezében. Legalább egyszer már megmentette James életét.

- Nem is tudom – ismerte be Ralph. – Eredetileg úgy volt, hogy jetiszőr...

- Jetiszőr? – vigyorodott el Albus, és előre hajolt.

- Ezt már egyszer átbeszéltek – sóhajtott Rose. – Senki nem tudja, mi van Ralph pálcájában, kivéve talán Merlint. Őt viszont én biztos nem fogom megkérdezni. Tisztára a hideg ráz tőle.

James Rose-ra sandított.

- Tényleg? Miért?

Rose mélységesen lenéző pillantást vetett Jamesre.

- Talán csak, mert ő a leghírhedtebb, legönzőbb varázsló a varázsvilág történelmében, azért.

- Az lehet, de nem *gonosz*.

- Megfordult már a fejedben, hogy egy olyan hatalmas varázsló, mint Merlin, úgy is ijesztő lehet, ha nem gonosz, csupán *önző*?

James hitetlenkedve horkantott fel.

- Hát ezt meg honnan veszed? A saját szüleid is benne voltak abban a tanácsban, akik igazgatóvá tették.

Rose visszatette pálcáját a táskába, majd azt becsúsztatta az ülése alá.

- Maradjunk abban, hogy még a legelszántabb támogatói is egyetértenek abban, hogy sok mindenről nem tudunk vele kapcsolatban.

- Mint például? – érdeklődött James.

- Mint például azok a dolgok, amiket nem tudunk – bölcsekedett Rose. – Épp ez a lényeg: nem tudjuk, mit nem tudunk.

James fújtatva az ablak felé fordult, s közben a pálcáját babrálta.

Odakint a palaszürke égbolt esőt ígért. Egymást váltó mezők és szántóföldek zakatoltak el a vonat mellett álmosító monotonitással. James úgy döntött, megkeresi néhány másik barátját. Felállt, és félrecsúsztatta az ajtót.

- Hé – szólt utána Ralph. Fel sem nézett a magazinból, amit olvasott. – Ha látod a büfés boszorkányt, szólj neki, hogy guruljon erre, oké? Éhen halok.

James bólintott, és azzal kilépett a kupéból. Éppen vissza akarta csukni az ajtót, mikor Albus csusszant ki a résen, és csatlakozott hozzá a folyosón.

- Miért nem mondtad el Ralphnak, hogy miből van a pálcád magja? – kérdezte James, ahogy elindultak.

- Mi köze hozzá?

James vállat vont. Néhány pillanattal később Albus felsóhajtott.

- Nézd, már így is elég rossz, hogy mindenki a nevemen tréfálkozik. Perselus, mint Piton, ami egy kígyó, kac-kac. Ha még az is kiderülne, hogy a pálcám magja sárkány szívizomhúr...

- Szerintem az tök jó – vélekedett James. – Senki sem mer kekeckedni a sárkányokkal.

- Kivéve Charlie bácsit, Haroldot és Julest – felelte Albus, és kissé elvigyorodott.

- Igaz, de ők nem teljesen komplettek. Ha sárkányokról van szó, majdnem úgy viselkednek, mint Hagrid. – Megtorpant, és a szűk folyosón szembefordult Albusszal. – Nem olyan nagy dolog, ugye tudod? Én is szoktam ezzel viccelődni, persze, de csak azért, mert mikor az én beosztásom volt, tényleg megfordult a fejemben, hogy...

Valami felvillant nem messze tőlük, a folyosón. James megperdült, és vadul forgolódva fürkészte azt a helyet, ahol azt a valamit látta.

- Mi van? – kérdezte Albus, aki szintén körbepillantott.

James megrázta a fejét, és még mindig a folyosó árnyait vizsgálta.

- Nem tudom. Valami. Azt hiszem, már korábban is láttam, csak még nem tudom, mi az.

- Úgy látom az első iskolaév csordultig töltött tudással – jegyezte meg Albus.

James feltartott kezével jelezte öccsének, hogy maradjon csendben. A folyosó szórt fénye erőtlen volt, egyre másra sötét árnyékok hullámzottak végig a kocsin, ahogy egy-egy fasor száguldott el mellettük, de James felismerte a korábban látott kis árnyék-imp alakját és mozdulatait. Eltökélte, hogy most nem hagyja futni.

Hirtelen hangos szisszenés hallatszott, mire James nagyot ugrott. Ahogy felnézett,

egy kefehajú, hatalmas férfi lépett a folyosóra a szomszédos kocsiból. A varázsló könnyedén a helyére csúsztotta a csatlakozóba nyíló ajtót.

- Zord az idő odakinn, fiúk – dörögte, miközben elindult feléjük. – Jobb volna, ha visszamennétek a fülkéitekbe. Nem bölcs dolog elcsámborogni a mozgó vonaton.

- Mi csak, ööö, a barátainkat keressük – felelte James.

- Magam is – vigyorodott el a férfi, és eloldalazott mellettük. – Több szerencsét, mint nekem van!

A nagydarab varázsló a kocsi túlsó végébe sétált, ott feltépte az ajtót, mire a folyosót ismét betöltötte a hangos sziszegés, meg a zakatoló kerekek zaja. Egy pillanattal később az ajtó becsapódott a férfi mögött.

- Ez egy tanár? – nézett utána Albus.

- Még sosem láttam – felelte James. Észrevette, hogy az ajtó, amin át a férfi érkezett, nem csukódott be teljesen. A zár nem kattant a helyére, maradt egy keskeny rés, amin füttyülve furakodott be a folyosóra a hűvös levegő.

Az árny-imp hirtelen az ajtó elé szökkent, és a kis rést vizsgálta. James szeme elkerekedett, ahogy a lény hátrafordult feléje, mintha azt szeretne volna tudni, a fiú vajon követi-e. A nyílás túl apró volt, még a kis árnyéknak is, de aztán az imp megperdült, és kezdett beszivárogni a résbe, akár a füst.

James feléje vetette magát.

- Mi ez? – kérdezte Albus, aki ott loholt a sarkában.

- Te is láttad? – pillantott rá James, s közben igyekezett vigyázni, hová lép az izgő-mozgó padlón.

- Persze, hogy láttam! Olyan volt, mint egy árnyék, de mégsem az volt!

James a kilincsért nyúlt, és oldalra csúsztotta az átjáró ajtaját. A ködpamacsokat szállító szél, és a vonat kerekeinek zakatolása szó szerint arcon csapta. A keskeny átjáró a két vagon között nyugtalanítóan rázkódott, de a lény még mindig ott volt, és a másik kocsiba vezető ajtó előtt szökdécselt. James érte nyúlt, de az hirtelen olyan lapossá vált, akár egy pergamen, és átcsusszant az ajtó alatt.

- Gyerünk! – kiáltotta James, és a következő ajtót is kinyitotta. – Látni akarom, mi ez! Tartozom neki egy alapos veréssel!

A vonat következő kocsija épp olyan volt, akár az előző. A folyosó jobb felén ott sorakoztak a fülkék ajtajai, melyek mögött roxfortos diákok cseverésztek és nevetgéltek. James oda sem figyelt rájuk, ahogy végigcsörtetett a folyosón, a lény nyomában. Az hol feltűnt, hol nyoma veszett a villózó fényben, egyszer felkapott a falra, máskor leugrott a padlóra. James rájött, hogy a pálcáját még mindig a kezében szorongatja. Gyorsan próbálta felidézni mindazon varázsigéket, amiket Franklyn professzor előző évben tanított nekik sötét varázslatok kivédésén.

- Ott van! – mutatott előre Albus. – A gépterem felé tart! Oda nem követhetjük, igaz? James elhatározta, hogy mindenképp követi az árnyéklényt. Előre szaladt, ahogy az beprézelte magát az ajtó és a fal találkozási közötti vékony résbe, mely mögül ezüstös fény szűrődött ki. James belesett az ajtón lévő kis ablakon. A következő vagon nem az utasoké volt, hanem a szénnek volt fenntartva, mellyel a gépeket hajtották. A karmazsinvörös mozdony hangja észrevehetően hangosabbá vált. James a kilincsért nyúlt, és nagyot rántott rajta, de az nem engedett.

- Biztos, hogy ez jó ötlet? – aggodalmaskodott Albus, mikor James az ajtóra szegezte a pálcáját.

- Alohomora! – mondta hangosan James. Sárgás fény villant, majd az ajtó résnyire kinyílt. James megragadta a kilincset, és félrecsúszta az ajtót.

Hideg, ködös levegő száguldott végig a kocsin. A csuklós átjáró tulsó felén ott magasodott a szenes vagon fekete vasfala. Az átjáró alatt egyre-másra ott száguldottak el a síneket összekötő talpfák. Az árny-imp az átjárón táncolt, eddig sikeresen ellenállt a süvítő szél és a dobhártyaszaggató zakatolás szédítő kavalkádjának.

James előre szegezte pálcáját.

- Mi vagy te? – kiáltotta oda a lénynek. – Mit keresel itt?

Az árnyék hirtelen lehajolt, és bütykös karjaival átkarolta a két vagon egymáshoz csatoló szeget. Vadul cibálni kezdte, próbálta leválasztani egymásról a kocsikat.

- Fejezd be! – parancsolta James, és igyekezett célon tartani a pálcát a száguldó szélben. – Hagyd békén azt, különben elkábítalak!

A lény csak fokozta az erejét, és még vadabbul rángatta a szeget. James mély levegőt vett.

- Stupor! – kiáltotta ugyanabban a pillanatban, mikor egy hatalmas kéz megragadta a karját, és felrántotta. Az átok visszapattant a szenes kocsin vasfaláról, majd eltűnt a ködben. James nyakát tekerve hátrapillantott, úgy érezte, mintha satuba fogták volna a karját.

- Ez nem volna bölcs ötlet – szólt Merlin nyugodt, dörgő hangon. Közvetlenül James mögött állt, díszalárja és olajos szakállja szikrázni látszott, szemét le sem vette az árnyéklényről. Eleresztette James karját, de nem lépett hátrébb.

James oldalra lépett, ahogy a varázsló megindult előre. Albus tágra nyílt szemekkel ácsorgott mögöttük.

Merlin beszélni kezdett a lényhez. James ugyan nem értette a szavait, de felismerte a nyelvet; Merlin ugyanígy szólt McGalagony igazgatónőhöz a Sylvven torony tetején, az érkezése utáni reggelen. Bonyolult nyelv volt, dallamos kiejtéssel, és tele nyelvtörő hangokkal.

Az imp eleresztette a szeget, és lassan felegyenesedett, mintha hipnotizálták volna. Majdhogynem Merlin lábai között besétált a kocsiba, aztán lecövekelt, épp csak lágyan ringatózott a vonat rázkódásának ütemére. Merlin a helyére csúszta az ajtót, kizárta a szelet és a kerekek kattogását. Hátralépett, de még mindig az árnyékszerű alakon tartotta a tekintetét.

- Mr. Potter – mondta –, volna olyan kedves, és őrt állna egy kis ideig? El kell hoznom valamit a fülkémbe. Attól tartok, kissé felkészületlenül ért, mikor megláttam, hogy elrohan a borley után.

- Borley? – kérdezett vissza James, és lenézett a lassan hintázó teremtményre. – Ööö, igen, persze. Mit tegyek?

- Az égvilágon semmit – felelte Merlin. – Elbájoltam, de az ígézet nem tart soká. Csak figyeljen rá arra az esetre, ha netán felébredne.

- Mit tegyünk, ha magához tér? – vágott közbe Albus, és befurakodott Merlin és James közé.

Merlin lepillantott rá.

- Mondják el, merre ment – dörmögte, majd hatalmas léptekkel átvágott a vagon folyosóján. – Ó, és fiúk? – szólt hátra a válla fölött. – Bármi is történjék, ne varázsoljanak a borley jelenlétében.

Egy másodperccel később az átjáró ajtaja kinyílt, majd becsapódott, ahogy Merlin távozott.

- Mi a fene az a borley? – kérdezte Albus, és az elbájolt árnyra meredt.

- Dunsztom sincs.

- Szóval ő volt Merlin, mi?

James biccentett.

- Nehéz eltéveszteni.

A kocsi közepe táján az egyik ajtó félrecsúszott. A két Potter felkapta a fejét, mikor egy fiú lépett ki a folyosóra, aki először arra pillantott, ahol Merlin eltűnt, aztán Jameshez és Albushoz fordult. Szörnyen sápadt arcáról sütött az érdektelen hűvösség. James Draco Malfoy fiát ismerte fel benne.

- Máris bajt kevertetek? – jegyezte meg a fiú. – Ráadásul az új igazgató orra előtt?

- Nem mintha bármi közöd volna hozzá – vágta rá James, és igyekezett úgy helyezkedni, hogy eltakarja a kis árnyéklényt.

- Ismerlek titeket – szólt a fiú, majd összeszűkülő szemei alatt mosolyra húzta száját.

- A két Potter. Nem emlékszem a keresztneveitekre, de mit számít az?

- Mit akarsz? – James próbált tekintélyt csempészni a hangjába, elvégre másodéves volt. Nem sokat jelentett, de valamit mégiscsak.

- Először meg akartam nézni, hogy tényleg olyan nehéz felfogásúak vagytok-e, mint hallottam. A mardekárosok között az a pletyka járja, közületek az idősebbiknek olyan tévképzetei támadtak, hogy olyan nagy hős, mint amilyen állítólag az apátok volt. De most, hogy látom, csak két rémült kölyök vagytok, egyedül azt szeretném látni, amit fogtatok – bökött a fiú James lábai felé.

Albus előre lépett.

- Hallhattad, semmi közöd hozzá. Miért nem kotródasz el, *Scorpius*?

- Ami azt illeti, nem terveztem – felelte a sápadt fiú elnéző mosollyal. – Kíváncsi típus vagyok. Hadd nézzem!

- Láttam apádat múlt héten – szólalt meg James. Hirtelen rádöbrent, hogy a pálcája még mindig ott van a kezében.

- Igen – sóhajtotta Scorpius a szemét forgatva. – A vénember temetésén. Gondolom, úgy volt vele, hogy nemes dolog volna megjeleni. Anyám nem értett egyet, de követte apámat, ahogy azt egy jó feleségnek illik. Személy szerint, én nem láttam értelmét. Nehéz sajnálni egy halott Weasleyt, mikor annyian vannak, akik átveszik a helyét.

James érezte, hogy elsuhan mellette valami. Azzal a biztos tudattal pillantott oda, hogy az árnyéklény magához tért. Csak akkor döbrent rá, mi történik, mikor meghallotta a tompa puffanást. Albus nekirentett Scorpiusnak, és olyan erővel lökte a kocsi falának, hogy a másik fiú megtántorodott. Mindketten a földre zuhantak.

- Hogy merészeled? Vedd le rólam a kezed! – kiáltotta Scorpius, miközben minden erejét megfeszítve próbálta lelökni magáról Albust, aki a földre szorította őt.

- Szívd vissza! – ordította dühösen Albus. – Szívd vissza most rögtön!

Több ajtó is kinyílt, és vigyorgó, mutogató diákok dugták ki rajtuk a fejüket.

- James – lépett ki a folyosóra Sabrina Hildegard, egy felsőéves griffendéles. – Mi folyik itt? Először is, nyitva az átjáró ajtaja, másrészt...

Hirtelen nagyot csattant valami, és vörös fénysugár száguldott végig a vagonon. Scorpius hamuszín arccal tápászkodott fel. Vadul hadonászva előre szegezte pálcáját,

de Albus rávetette magát.

- Ne! – kiáltotta James. – Albus, állj!

Biztató kiáltások harsantak, ahogy Scorpius hátrafelé botorkálva próbálta elkerülni Albus kinyújtott karjait. Újabb átok kapott gellert a plafonon, mire Jamesnek eszébe jutott a borley. Megpördült, de a teremtménynek nyoma veszett. Kétségbeesve futtatta végig tekintetét a folyosón.

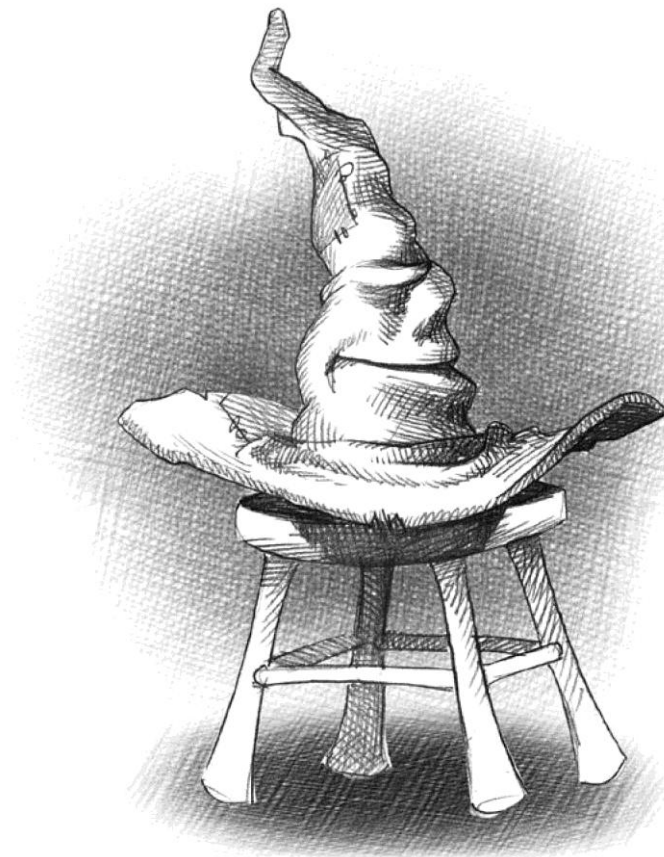
- Ne varázsoljatok! – kiáltotta. A magasba emelte kezét, de senki sem vette észre. James lassanként a falhoz szorult, ahogy mind több és több diák zsúfolódott össze a keskeny folyosón, hogy láthassák a verekedést. Megfordult, keresni kezdte a lényt, és hirtelen megpillantotta. A borley a tülekedő diákok árnyékában rejtőzködött. Sokkal nagyobb volt, mint korábban, és sokkal szilárdabbnak is tűnt. A padlóra szökkent, James hallotta a puffanást, ahogy földet ért. Gondolkodás nélkül rászegezte a pálcáját. A borley észrevette, és lendületet vett, mintha támadni akarna. James felrántotta a pálcája hegyét, és lebukott. A teremtmény átugrott a feje fölött, aztán eltűnt a folyosót betöltő csődületben.

- Nyugalom! – bömbölte egy mély hang. James rögtön tudta ki az, és grimaszolva simult a falhoz.

A nézelődők tömege azonnal elcsöndesedett. Egy pillanattal később a folyosó már ismét üres volt, a diákok sietve visszavonultak fülkéikbe, hátrahagyva Jamest, Albust és Scorpiust. Albus Scorpius talárját szorongatta, Scorpiusnál pedig még mindig ott volt a pálcája, amit lopva próbált a talárja alá rejteni.

Merlin lassan a koci plafonjára emelte tekintetét.

- Szóval – mondta mély, dörgő hangján –, meg tudja mondani *valamelyikük*, hogy merre ment?

3. A BEOSZTÁS

- Nem vonhat le tíz pontot a Griffendéltől, hiszen még el sem kezdődött az iskola! – hajtogatta James, miközben igyekezett nem lemaradni Merlin öles léptei mögött. Albus dühös pillantásokat vetve a háta mögé követte őket.

- A vétkes házaktól való pontlevonás a fegyelmezés elfogadott formája a Roxfortban, Mr. Potter – mondta Merlin. – Megkértem rá, hogy őrizze a borleyt, és hogy ne engedje a jelenlétében a varázslást. Ezekben kudarcot vallott, de legalább azt meg tudta mondani, hogy merre menekült. Nem tölteném be maradéktalanul az igazgatói posztot, ha nem szabnék ki valamiféle büntetést az utasításaim be nem tartása okán.

- De hiszen *Scorpius* varázsolt! – ellenkezett James, majd az igazgató elé ugrott, kényszerítve azt a megállásra. – Az nem az én hibám, hogy az a kölyök egy forrófejű idióta! Mindent megtettem, hogy megállítsam!

Merlin komótosan végignézett a folyosón.

- Tényleg *mindent* megtett, Mr. Potter?

James széttárta a karját.

- Hát, gondolom, ráülhettem volna Albus fejére, hogy ne támadja meg az a nyomorult nagyszájút!

Merlin bólintott, aztán lenézett Jamesre, és most először a teljes figyelmét feléje fordította.

- Való igaz, amit állítanak, Mr. Potter: más korból érkeztem. Ha én utasítást adok valamire, azt komolyan is gondolom. Elvárom, hogy megjegyyezze, az erőfeszítés hiánya egy utasítás betartására sokkal rosszabb, mint a túlzott fáradozás. Megértette? James gondolatban még egyszer végigfutott a mondat értelmén, aztán aprót biccentett. Felnézett az igazgatóra, végül mégiscsak megrázta a fejét.

- Azt jelenti – magyarázta Merlin lassan –, hogy elvárom magától, tegyen meg *minden* öntől telhetőt a kérésem teljesítése érdekében. Ha segített volna, ha az öccse fejére ül, legközelebb tegye pontosan azt. A borley elszökött, és ami még fontosabb, az ön gondatlanságának hála megnőtt az ereje is. A következő alkalommal nem lesz olyan egyszerű elbájosítani. És jó, ha tudja, egészen pár perccel ezelőttig, viszonylag ártalmatlan volt.

Merlin leeresztette szemöldökét, csillogó szemei Jamest fürkészték. A fiú még mindig úgy érezte, hogy igazságtalanul vádolják, de bólintott, hogy megértette.

- Mi ez? – kérdezte Albus. – Ez a borley izé.

Merlin elfordult, ezzel mintegy engedélyezve a fiúknak, hogy bármikor távozhattak.

- A homály egy formája: árnyék teremtmény. A borleyk szintiszta mágiából állnak, s mint ilyenek, mágiával táplálkoznak. Fiatal és buta varázslókon gúnyolódnak, hogy azok megátkozzák őket, így ehetnek és növekedhetnek. Mikor még kicsik, ártalmatlanok. Ahogy azonban megnőnek...

James követte Merlint, majd körülnézett a fülkében.

- Mi lesz belőlük, ha megnőnek?

- Úgy tudom – felelte Merlin komoran –, önök úgy hívják őket, „dementorok”.

Mindkét gyerek ismerte a dementorokat. James összerázkódott.

- Azt hiszem, ugyanezt a borleyt láttam múlt héten, a nagyszüleim kertjében – jegyezte meg. – Aztán később, a szemorvosnál. Szörnyű rumlit csinált, de egy pillanattal később, mikor a doktor bejött a szobába, hirtelen rend lett. Eltűnt a kupi. Azt hittem, csak képzeltem.

- Nem képzelte – szólt Merlin. A folyosó végén megtorpant, és a fiúk felé fordult. – A borleyk a mi világunkon túli valóságból érkeznek. Képesek manipulálni kis időzsebeket, hullámokat képeznek, olyanokat, akár a redők a takarón, aztán pedig keresztül döfnek rajta. Ön látta, mit művelt, ezért emlékezett rá, miután visszaugrott az időben, és helyrehozta azt.

Albus arca furcsa kifejezést öltött a koncentrációtól. Megrázta a fejét.

- De miért tennének ilyet?

- Védekező reflex – felelte Merlin kurtán. – Így tüntetik el a nyomaikat. Olyasmi, mint mikor a tintahal tintát spriccel, hogy összezavarja az ellenségét.

- Hát engem összezavart, az biztos – sóhajtotta James.

- Viszont, ha nem lehet mágiát használni az elkapásukhoz – kérdezősködött tovább Albus –, akkor mégis hogyan lehet fülön csípni őket? Mi tesz velük, miután, ööö, megbájosolta őket? Azt mondta, hoznia kell valamit. Abban a zsákban van?

- Most pedig, fiúk, kérem, menjenek vissza a fülkájukba – rendelkezett Merlin, majd megfordult, és eltolta a saját kupéjának ajtaját, a nagy, fekete zsákot pedig a vállára kanyarította. – Hamarosan befut a vonat az állomásra. Át kellene venniük a talárjaikat.

- Jó, de... - kezdte volna Albus, azonban a fülke eléje sikló ajtaja belé fojtotta a szót. A tejüveg ablak miatt még csak be sem lehetett látni.

- Ez aztán tanulságos volt - jegyezte meg Albus, ahogy megindultak visszafelé a vonat folyosóján.

James nem felelt. Rosszul esett neki, hogy Merlin őt tette felelőssé a borley elmeneküléséért. Hogyan hibáztathatta őt a varázsló, miközben Scorpiust egyetlen rossz szó nélkül útjára engedte? James alig várta az új iskolaév kezdetét, s főként azért, mert szoros kapcsolatban állt Merlinnel, az új igazgatóval. Végül is ő, James volt a felelős azért, hogy a híres varázsló visszatért a régmúltból, még ha véletlenül is. Év végén pedig remekül összedolgoztak, hogy megakadályozzák az összeesküvést, amely a mugli és varázsvilág közötti háború kibontakozásával fenyegetett. Csakhogy még meg sem érkeztek a Roxfortba, és James máris megismerhette Merlin másik oldalát.

Mialatt Albus és ő a kupéjuk felé sétáltak, Jamesnek eszébe jutottak Rose szavai, amiket a lány az út elején mondott: *egy olyan hatalmas varázsló, mint Merlin, úgy is ijesztő, ha nem gonosz, csupán önző.*

De hiszen ez nevetséges! Merlin nem önző, csupán másmilyen. James legalább annyira ismerte Merlint, mint bárki más. Hiszen még arról is kikérték a véleményét, hogy vajon jó igazgató válna-e belőle. Egyáltalán nem veszélyes. Egyszerűen csak másik korból való, ezt maga Merlin állította. Sokkal komorabb, nehezebb időből származik. Jamesnek nem csak, hogy nem szabad erről a tényről megfélemednie, de segítenie kell a diáktársainak, hogy ezt ők is megértsék.

Mire Albus félrehúzta a fülkéjük ajtaját, esni kezdett. A vonat ablakait hatalmas esőcseppek pötytyözték, melyek aztán szinte vízszintes csíkokat rajzoltak az üvegre. Ralphot elnyomta a buzgóság, mellkasán egyenletesen emelkedett és süllyedt a magazin. Rose a könyvébe temetkezett, alig vette észre a testvérek visszatértét. James egyre biztosabb volt benne, hogy ez a tanév mégsem fog olyan kellemesen telni, mint azt először gondolta.

Mikor odakint fakulni kezdett a fény, és végre az eső is csitulni látszott, James, Albus és Ralph előhalászták táskáikból a talárjaikat. Jamesére és Albuséra ráfért volna egy vasalás. Rose felpillantott a könyvéből, és nagyot csettintett a nyelvével.

- Titeket nem tanítottak meg, hogyan hajtsátok össze a ruháitokat?

- A fiúk nem tanulnak ilyesmit - felelte Albus, miközben próbálta a kezével kisimítani a talárja elejét. - Mi nő dolgokat tanulunk. Titkos, fiús dolgokat, amikről nem mesélhetek neked. Csak a lányok tanulnak pakolni, hogy a férjeik jól nézhessenek ki, mikor munkába indulnak.

- Erre inkább nem válaszolnék - szólt Rose szomorú fejrázás közepette. - Csak abban

reménykedem, hogy a húgotok jobban elsajátítja a leckéket, mint ti. Egy híres kviddicsező fiának több esze lehetne.

Ralph felvonta a szemöldökét.

- Azt hiszem, ismerek egy simító bűbajt. Kipróbáljuk?

- Kösz, nem, Ralph – vágta rá James. – Ne vedd sértésnek, de én még emlékszem arra a kopaszra égett csíkra Victoire fején.

- Az lefegyverző bűbáj volt – védekezett Ralph. – A pálcám egy kicsit érzékeny az olyasmikre. Különbösen sem az a baj, hogy a bűbajok nem működnek, hanem épp az, hogy túlságosan is jól sikerülnek.

- Hmm! – hümmögött Rose, és alaposan végigmérte a fiút. – Vajon miért?

- Szóval tényleg felöklelted? – fordult Ralph Albushoz, visszatérve az előző témához.

- Ledöntötte a lábáról – bizonygatta James, s közben könnyökével oldalba bökte az öccsét. – Egész jó volt, még ha bajba is keveredtem miatta.

- Önuralmat kell tanulnod, Albus – szolt Rose, és végre félretette a könyvét. – Lehet, hogy nem túl szeretnivaló fiú, de most már roxfordos vagy. Nem ronthat sz neki mindenkinek, aki valami neked nem tetszőt mond.

- Valami nekem nem tetszőt? – meredt Albus Rose-ra. – Neked kimaradt az a rész, hogy a halott nagyapánkat sértegette? Tudod, létezik olyan, hogy becsület! Legközelebb is nekimegyek, ha csak csúnyán néz is rám.

- Nem azt mondtam, hogy ne torold meg, Albus – szolt Rose jelentőségteljesen. – De most már a Roxfortban vagyunk. Torold meg varázslattal.

- Ejha! – nevetett fel James kissé idegesen. – Az alma veled aztán igazán messze esett a fájától, Rosie.

Rose sértődötten felhúzta az orrát.

- Lehet, hogy az anyám lánya vagyok, de ne felejtse el, hogy egyben Weasley is.

Albus elfintorodott.

- Még nem tudok egyetlen átkot sem. Különbösen is, olyan jól esett a földre küldeni őt.

Rose komoly pillantást vetett Jamesre.

- Remélem, edzeted nyáron a fenekedet, mert úgy tűnik, az év nagy részét a kisöcsédnél ülni töltheted.

- Mostantól leveszem róla a kezem – rázta a fejét James. – Egyébként Scorpius megérdemelte. Az a mocskos kis patkány el akarta kábítani Albust. Biztos tanult pár átkot a szüleitől. Még szerencse, hogy Albusnak jók a reflexei.

- Nos, ami engem illet, én utánanézek ennek a borleynak – jelentette be Rose, épp mikor a vonat lassítani kezdett a Roxmorts állomáshoz közeledvén.

Albus meglepetten felvonta a szemöldökét.

- Azt akarod mondani, hogy létezik olyan varázslény, amiről eddig nem olvastál?

- Még gond lehet belőle – ismerte be Ralph. – Ha Merlin szerint az a micsoda veszélyessé vált, tényleg érdemes volna utánajárni.

James összehúzta a cipzárt a hátizsákján, majd a vállára lendítette azt.

- Engem csak az érdekelne, hogy miért követ. Miért pont engem szűrt ki?

- Nyilván azt hitte, rávehet, hogy varázsolj – vélekedett Rose. – Kis híján sikerült is neki.

- Ezért futott el, mikor az orvosi rendelőben megfenyegetted – tette hozzá Ralph bólogatva. – Elmondtad neki, hogy varázsló vagy, de nincs nálad a pálcád. Rájött, hogy felesleges a felhajtás, úgysem lóhatsz rá átkot, így visszaugrott pár percet, és

elfedte a nyomait.

- Hát persze, fantasztikusak vagytok! – morogta James. – Szerettem volna látni, ti mihez kezdtetek volna az adott helyzetben. Egyébként meg Scorpius és Albus juttatta azt az izét egy kis varázsropihoz, szóval miattuk van most ez a kalamajka.

- Ne *engem* hibáztass – szólt rá Albus, aki még mindig a talárja elejét simítgatta. – Ha te segítesz megtámadni Scorpiust, lefegyverezhetted volna, mielőtt bármi is történt volna. Le merném fogadni, hogy *az* elnyerte volna az öreg Merlin tetszését.

Pár perccel később a vonat egy rándulással megállapodott. Mindenfelől nyíló ajtók, léptek és izgatott beszélgetés zaja hallatszott, ahogy a roxfordos diákok kiözönlöttek a folyosókra, és a tömeg a kijáratok felé hömpölygött. James, Albus, Rose és Ralph összeszedték a holmijaikat, és csatlakoztak társaikhoz.

Ahogy kimásztak a roxmortsi vasútállomás esőtől nedves peronjára, James észrevette Hagridot egy közeli lámpaoszlop alatt. A félóriás alig fért be alá.

- Elsőévesek! – kiáltotta mély, öblös hangján. – Elsőévesek, hozzám! A többiek menjenek előre, a fiákerek már ott várnak rájuk! Akik nem tudják az utat, szegődjenek olyanok nyomába, akik igen. Fürgén, szaporán!

James elkapta Albus talárját, és megállította őt.

- Hé, most komolyan – szólt halkán. – Ne aggódj a beosztás miatt, öcsi!

- Nem aggódom – felelte Albus vállvonogatva. – Apával megbeszéltük az állomáson. James nagyokat pislogott.

- Akkor jó. Mit mondott?

- Hogy a Teszlek Süveg figyelembe veszi az ember kívánságát. Azt mondta, ha *tényleg* nem akarom, a Süveg nem tesz a Mardekárba.

- *Te a Mardekárban?* – hallatszott mögülük Scorpius gúnyos kiáltása. James az égre emelte tekintetét; tudhatta volna, hogy a kis féreg szeret hallgatózni.

- Takarodj innen, Scorpius – szúrta Albus a fogai között.

- Különbén? – vigyorgott a másik fiú. – Megint bajba akarod sodorni a bátyókadat azzal, hogy nekem rontasz? Ez csak egyszer működött, Potter.

Albus biccentett.

- Pedig az lesz, és több is, ha nem vigyázol magadra.

- Ezért nem leszel soha mardekáros – dalolta Scorpius, miközben elfordult, hogy távozzon. – Ahogy a vonaton is láthattad, a mardekárosok az agyukkal és a pálcájukkal harcolnak. A te fajtád csak a nyers erőben bízhat. De hát mire is számíthatna az ember Harry Potter fiától?

Albus kész lett volna ismét Scorpiusra vetni magát, azonban James megragadta a vállát.

- Hagyd már! Éppen ezt akarja elérni.

- Apát sértegette! – sziszegte Albus.

- Csak *provokálni* akar. Tartogasd ezt későbbre! Előtted áll az egész tanév, hogy utálhasd.

- Így van, Potter – nézett hátra Scorpius. Még mindig vigyorgott. – Hallgass a bátyádra! Ő tudja, mi történik, ha egy mardekárossal packázol. Mesélt arról, mikor tavaly megpróbálta ellopni a Mardekár csapatkapitányának a seprűjét? Csúnya ügy volt. Úgy hallottam, fejjel a sárban kötöttél ki.

James eleresztette Albus vállát, arca elvörösödött a dühtől.

- Csak szeretnéd, Malfoy. Nem félünk a Mardekártól.

- Akkor bizony tényleg olyan ostobák vagytok, mint amilyennek látszotok – felelte Scorpius. Arcáról lehervadt a vigyor. – Ismét egy *Malfoy* a Mardekárban. *Mi* nem politizálunk. Jobb lesz, ha vigyáztok magatokra. – Végigmérte a két testvért, aztán sarkon fordult, és lobogó köpennyel belevetette magát a diákok áradatába.

- Arrogáns kis szemétláda – jegyezte meg Albus. James lepillantott rá, aztán elvigyorodott.

- Találkozunk a nagyteremben, Al.

- Oké – biccentett Albus, majd állával a fiákerek felé bökött. – Jó szórakozást a thesztrálokhoz! Ne ijedj meg nagyon tőlük!

- *Neked* voltak rémálmaid róluk, nem nekem – forgatta a szemét James. – Különben is, már mondtam, hogy láthatatlanok.

Albus kíváncsi arckifejezéssel meredt Jamesre.

- Mi van? – kérdezte James.

- Semmi – legyintett Albus. – Csak eszembe jutott még valami, amit apa a peronon mondott, mielőtt elindult volna a vonat.

James megtorpant, és összevonta a szemöldökét.

- Mi volt az?

Albus vállat vont.

- Azt mondta, „Jamest éri egy kis meglepetés a thesztrálokkal”.

Azzal Albus megfordult, vállára lendítette a táskáját, és megindult a peron túlsó vége felé, Hagrid irányába.

Nem voltak láthatatlanok; legalábbis nem teljesen. James óvakodott túl közel menni a rémes kinézetű, félig áttetsző teremtményekhez, amiket a fiákerek elé kötöttek. A legközelebbi lustán kitérte nagy bőrszárnycsücsökét, majd a fiúra meresztette groteszk, tejfehér szeméit.

- Látod őket, mi? – kérdezte egy hang. James felpillantott, és a pirosposzsgás, nagydarab Damien Damascuséval találkozott a tekintete. A barátja szintén a thesztrált fürkészte, szemöldöke összeszaladt a homloka közepén. – Én negyedik elején kezdtem látni őket. Nem kicsit megdöbbenem, mondhatom. Egész addig abban a hiszemben éltem, hogy a kocsi maguktól gurulnak a kastélyhoz. Noah félrevont, és mindent elmesélt a thesztrálokról. Ő második korában látta őket először. Egyébként teljesen ártalmatlanok, sőt, egész jó kis lények, ha hozzájuk szokik az ember.

James a fiákerbe hajította a hátizsákját, és felmászott a hátsó ülésre.

- Szia, James – köszöntötte őt Sabrina, ahogy elhelyezkedett az első ülésen. Hullámos, vörös hajába most is oda volt tűzve a szokásos tollszár, mely hetykén lengedezett, mikor a lány ültében hátrafordult Jameshez. – Mi volt az a dráma a vonaton? Merlin úgy festett, mint aki mindjárt halálsugarakat lödöz a szeméből.

James fáradtan beletúrt a hajába.

- Ne is mondd! Már így is tíz pont mínuszról indul a Griffendél miattam.

- Nem épp a legjobb évkezdés - jegyezte meg Petra Morganstern, és lehuppant Sabrina mellé. - Az ilyenekért igencsak megorrolhat rád a többi griffendéles. Még jó, hogy mi, hetedévesek már felül tudunk emelkedni az ilyesfajta apróságokon.

- Sabrina és én hatodévesek vagyunk - mondta Damien. - Az ő nevében ugyan nem nyilatkozhatok, de én legalább annyira orrolok miatta, mint a többiek. Még mindig nem bocsátottam meg nektek, hogy tavaly lemaradtunk a házkupáról. Ráadásul éppen a *Hugrabug* előzött be.

- Már bocsánat, de éppen világot mentettünk - igazgatta Petra a talárját. - Különben is, ha nem csal az emlékezetem, te is részt vettél abban a csínyben.

- Az lehet, de veletek ellentétben, az én közreműködésemet sosem tudták bizonyítani. Ezért választott engem a drága jó eltávozott Ted a Bajkeverők bűnbakjának. A gyanúsítgatások egész egyszerűen leperegnek rólam.

Sabrina komolyan biccentett.

- Örülök, hogy hasznát veszed a sikamlós irhádnek.

A kocsi megrándult, ahogy az előtte álló fantomthesztrál lassan megindult a kastély felé. James hunyorogva próbálta jobban kivenni az állat vonásait.

Damien közelebb hajolt hozzá, és halkán azt kérdezte:

- Na, és ki halt meg?

- Tessék? - rezzent össze James, majd a nagyobb fiúra meredt. Végül maga is lehalkította a hangját, úgy válaszolt. - Honnan tudod?

- A nagynéném harmadéves koromban halt meg - felelte Damien. - Ostoba baleset volt. Éppen hazafelé tartott nagyiéktől, mikor seprűbaleset érte. Anya próbálta jobb belátásra bírni, hogy ne repüljön viharban, de hát Aggie néni mindig is sérthetetlennek képzelte magát. Addig életben maradt, míg mind meg nem látogattuk őt a Szent Mungóban. Ott halt meg, a szemem előtt. Mikor a következő évben visszajöttem, életemben először megláttam a thesztrálokat. Azt hittem, tisztára megőrültem, míg Noah félre nem vont, és nem mesélt róluk. Azt mondta, csak azok látják őket, akik látták, és feldolgozták a halált. Szóval, ki halt meg?

James hátradőlt az ülésén, és mély levegőt vett.

- Weasley nagypapa - mondta halkán. - Szívroham.

Damien felvonta a szemöldökét.

- Az öreg Arthur Weasley?

- Ismerted?

- Nem személyesen - válaszolta a fiú. - De hát mégiscsak az apád apósa volt, és nézzünk szembe a tényekkel: az apád híresség. Egyébként meg Arthur Weasley szembenézett Voldi kígyójával. Nem rossz egy minisztériumi aktatologatótól! Ezt sokan tudják róla. Azt mondják, ez bizonyítja, hogy mikor arra kerül a sor, a bátorság sokkal fontosabb, mint a varázslat.

James meglepetten pislogott Damienre.

- Tényleg?

- Naná - bizonygatta Damien. - Mármint, olyanok mondják, akik hajnövesztő balzsammal kenetik a kobakjukat, miközben a Hírverőt lapozgatják, de attól még szokták mondani.

James visszapillantott a thesztrál ködös alakjára, amely könnyedén húzta a fiákert

annak ellenére, hogy olyan soványnak látszott, mint ami menten összerogy.

- Miért csak félig látszik? – kérdezte végül James.

- Úgy volna? – hajolt előrébb Damien. – Nekem elég tömörnek tűnik.

- Látom rajta keresztül az utat – rázkódott össze James.

- Ahogy mondtam – szólt Damien, és hátradőlt. A távolban lassan kiemelkedett a fák mögül a kastély robosztus alakja. – A thesztrálokat azok látják, akik látták és elfogadták a halált. Abból ítélve, amit meséltél, te nem láttad a saját szemeddel a nagyapád halálát, ahogy én a nagynénémét, de elég sokat jelenthetted neked, hogy a hatás ugyanaz maradjon.

- Vártuk, hogy hazajöjjön – magyarázta James élettelen hangon. – Vártuk, hogy kilépjen a kandallóból, de helyette más jött. Az üzenetet hozták, hogy meghalt.

- Tehát egyik pillanatban még úgy tudtad, él és virul, a következőben pedig letaglózott a halálhíre – bólogatott Damien. – Ez épp elég, hogy csak félig láthasd a thesztrálokat, de nem hinném, hogy csak erről volna szó. Szerintem még nem igazán fogadtad el a dolgot, igaz?

James felsóhajtott, és válasz helyett kimeredt az ablakon, a távolban derengő Roxfort felé. Ablakok ezrei szikráztak a ködös, borult ég alatt. James úgy vélte, megkereshetné a Griffendél torony ablakait, és akár még az ágyát is láthatná. Jó érzés volt visszatérni, még ha sok minden meg is változott nyár eleje óta. Valahogy minden más volt a nagyapja temetése óta, tudta, hogy a nagyapja nincs odakint valahol, mint eddig. Nem, jött rá James, *tényleg* nem fogadta el a nagyapja halálát. Még nem. És nem is akarta. Az nem volna igazságos a nagyapjával szemben, mintha úgy lemondana róla.

Egy pillanatra megfordult James fejében, hogy vajon Albus is így érez-e, aztán eszébe jutott, ahogy az öccse Scorpiusnak rontott, s közben azt kiabálta: „Szívd vissza! Szívd vissza most rögtön!” Még Albus sem fogadta el, hogy a nagyapjuk nincs többé. Csak annyiban különbözött a helyzetük, hogy Albus talált valakit, akin kitölthette a dühét és a lelkét mardosó bánatot. Ez valószínűleg egészségesebb módszer volt a történetek feldolgozására, mint amit James választott, de nem jutott eszébe jobb. Ami azt illeti, Scorpius meglehetősen könnyűvé tette, hogy Albus megutálja. James Albusszal nőtt fel, és ő aztán tudta, milyen szenvedélyes tud lenni az öccse. Ahogy erre gondolt, James nem tudta eldönteni, hogy megvesse-e Scorpiust, vagy inkább sajnálja.

James elámult azon, miképpen változtathatja meg az idő az ember észlelését. Alig egy éve félelemmel és aggodalommal telve lépdelt be először a nagyterembe, most viszont boldogan vetette bele magát diáktársai duruzsolásába, üdvözölte barátait, akikkel nem találkozott a nyáron, és őt is őszinte örömmel köszöntötték a Griffendél asztalánál. A fejük felett lebegő gyertyák meleg fényel töltötték be a termet, és izgalmas kontrasztot alkottak az átlátszó plafonon túl lomhán örvénylő szürke

felhőtömegekkel. Hóborc ide-oda repdesett a gyertyák között, és nyelvét kinyújtva, fröcsögve próbálta elfújni őket, de amint továbbszállt, az apró lángok halk pukkanással ismét felgyulladtak. James helyet foglalt a griffendéles asztalnál, és rögtön belemarkolt az előtte lévő, Bogoly Berti féle Mindenízű Drazséval teli tálba, majd oda sem nézve, bátran behajította egy szemet a szájába. Egy pillanattal később torz fintoiba futott az arca, de nem merte kiköpni a cukorkát.

- Azokkal légy különösen óvatos, James – figyelmeztette az egyik évfolyamtársa, Graham Warton. – A Weasley pajtásaid ingyenes termékmintái. Társultak Bogoly Bertivel, és egész új ízvilágot fejlesztettek ki. Mi vagyunk a tesztpiac.

- Mi a fene volt ez? – nyögte ki James, mikor végre sikerült lenyelnie a rémes drazsét, és egy kancsó sütőtöklével kiűzte az ízt a szájából.

- A nyelved színéből ítélve én azt mondanám, hogy citromos-kagyló drazsé – vélekedett Graham. – Van csoki-menta-mókus és ecetes-mogyoró ízű is.

- Damien épp az imént kapott be egy vesekő-pecsenyés drazsét! – kiáltotta Noah Metzker az asztal túlvégéről. – Mindenki hasra! Azt hiszem, kidobja a taccsot!

James nem bírta megállni a nevetést, mikor látta, hogy Damien leerőszakolja a torkán a cukorkát. Petra biztatón veregette a hátát, míg a fiú el nem toltta őt, hogy magához kaparintsa a töklevét.

Halk sutyorgás száguldott végig a termen, s mikor James felpillantott, látta, hogy Merlin előre sétált, a tanári asztal előtt álló pódiumhoz. Lángvörös talárt viselt magas, aranyszínű gallérral, és Jamesnek beletelt kis időbe, mire rájött, hogy ez valószínűleg a Merlin korabeli dísztalár lehet. A gallért és a talár ujját valódi aranyból és ékkövekből kirakott kacsaringós minta díszítette. Az óriási varázsló szakállja olajosan csillogott, és még most is ott volt nála a botja, mely hangosan kopogott menet közben. Merlin olyan magas volt, hogy a pódium eltörpült mellette. A varázsló kissé fölėje hajolt, és kifürkészhetetlen szemekkel nézett végig az elnémult diákseregen.

- Üdvözlöt a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola diákjainak és dolgozóinak – kezdte. Mély hangja az egész termet bezengte. – A nevem Merlinus Ambrosius, és ha esetleg valaki nem hallotta volna a rádióban, vagy nem forgatja a sajtót, én vagyok eme intézmény új igazgatója. Így hát nem szeretném többé hallani a nevemet káromkodásként, vagy a csodálkozás kifejezésére, ahogy az ebben a korban olyannyira elterjedt. Tudniuk kell, hogy ezt sem én, sem a gatyám egyáltalán nem tartjuk szórakoztatónak.

James tudta, hogy ez a megjegyzés máskor vicces volna, ha Merlin nem ilyen komolyan mondta volna. A varázsló még egyszer végigmérte a diákokat, hogy vajon mosolyogni vagy kuncogni mer-e valamelyikük. Végül látható elégedettséggel kiegyenesedett, és lefegyverző mosolyt villantott az összegyűltekre.

- Jól van. Igazgatóként Madam Minerva McGalagony örökébe lépek, aki, mint láthatják, kegyeskedett az iskolában maradni, és ezentúl tanácsadómként és átváltoztatástanárként fog dolgozni.

Tapsvihar tört ki, ami belefojtotta Merlinbe a folytatást. Helyette még egyszer végignézett a tömegben, kissé elmosolyodott, majd hátrébb lépett, és karjával az egykori igazgatónő felé intett, mire a taps álló ovációvá dagadt. Az emelvény előtt eközben Longbottom professzor irányításával felsorakoztak az elsősök. James szemével megkereste Albust és Rose-t, akik mindketten ámulva forgatták a fejüket.

Rose épp akkor pillantott a tanári asztal felé, mikor McGalagony professzor hátrtolta a székét, és felállt. Arcára furcsa mosoly telepedett, ahogy felemelte egyik kezét. Odalent Rose oldalba bökte Albust, és a tanárnőre mutatott.

- Köszönöm - kiabálta túl McGalagony az ujjongás, és intett, hogy elég lesz. - Köszönöm, nagyon kedves, de túl jól ismerek itt mindenkit ahhoz, hogy tudjam, néhányuk csak önös érdekeik miatt örülnek rég várt távozásomnak. Ettől függetlenül, értékelem a tapsot.

Nevetés váltotta fel az ujjongást, miközben McGalagony professzor ismét helyet foglalt, Merlin pedig visszalépdelt a pódiumhoz.

- Amellett, hogy új igazgatót kaptak, az idén visszatérők más változásokat is észlelni fognak. Nem utolsó sorban egy új varázsirodalom professzor, Juliet Knowles Revalvier személyében, aki elismert író, mint azt sokan tudjátok. Ezenfelül hadd mutassam be az új sötét varázslatok kivédése tanárt, Kendrick Debellows professzort.

Tiszteletteljes suttogás hullámzott végig a termen, ahogy egy nagydarab férfi felállt a tanári asztalnál, és arcán széles, díjnyertes mosollyal odaintett a diákoknak. James felismerte őt a vonatról. Ő volt az a varázsló, aki elment mellettük, míg ők a borlejt üldözték. James akkor nem ismerte fel, de most igen. A férfi őszülni kezdett, haját rendkívül kicsire vágatta, és fel is szedett pár kilót azóta, hogy véghezvitte a híres hőstetteit a Héják, azaz a varázsvilág elit különleges egysége parancsnokaként. James látta, hogy a terem másik végében Ralph zavartan pislog a férfira, míg a barátja, Trenton közelebb nem hajolt, és valószínűleg el nem magyarázta, hogy kicsoda Kendrick Debellows. Az emelvény előtt Scorpius Malfoy, arcán tétova undorral, elfordult.

- Otthon egy egész gyűjteményem van Debellows akciófiguráiból - hallotta James Noah jelentőségteljes suttogását. - Kiskoromban gyűjtöttem őket. Állandóan ráuszítottam őket Steven macskájára, míg az egyik kis híján görcsöt nem kötött a farkára.

- Úgy látom, sokan ismerik közületek Debellows professzort - jegyezte meg Merlin a pódium mögött. - Remélem, legalább olyan érdekesnek találjátok majd az óráit, mint amilyen kihívást jelentőnek. Most pedig, úgy hiszem, az iskola legrégebbi és legfontosabb hagyományának leszünk tanúi: az új tanulók házakba osztásának. McGalagony professzor, volna olyan szíves?

Épp mint előző évben, a tanári asztal elé egy faszéket tettek, melyen ott volt a viseltes, ősrégi Teszlek Süveg, mintha csak egy rég elfeledett, poros gardrób leselejtezett darabja volna. James tudatában volt, hogy a szülei idején, és előttük évszázadokon keresztül, a Süveg minden beosztás előtt elénekelt egy dalt. Előző évben azonban a Süveg nem dalolt, és James nem sokat töprengett ennek okain; megelégedett azzal a feltételezéssel, hogy mindazon századok után a Süveg megérdemelt egy kis szünetet. Most a Süveg mocoogni kezdett a széken, és láthatóan énekelni készült. A száj formájú repedés mintha kinyílt volna, vett egy mély lélegzetet, aztán a Süveg magas, dallamos hangja betöltötte a néma csendben várakozó nagytermet.

„Ezredévnél is több, mióta e falak közt dolgomat végzem

Előttem egy sereg gyerek, s nem maradhat a végére egy sem.

Ó dicső Roxfort! Tomboló korok dacára válladnak szép maradt tartása.

Ó Roxfort! Az idő tovaszáll, s lám az évek száma nem válik kárára.
 Gaz, lator ki a Pokol Kapuját újra és újra kitarja,
 E világon a maga hőségét megtalálja,
 Kinek szemében ott ég az igazság lángja.
 Nem is oly rég volt, hogy a rettegett Voldemort hatalmát féltük,
 S akkor, a sors kegyelméből,
 A megváltást a hős árvától, Harry Pottertől reméltük.
 Halljátok mesém az időről, s örök cselszövésről!
 Az élet színpadán sok a szín, s még több a szereplő,
 De a darab állandó marad:
 Mert a gonosz folyóást talál termékeny, friss földet,
 Hol szabadon gyökeret verhet.
 Ám ha a bátrak szíve erős és kitart
 A végzet végül enyhét nyújthat.
 Így hát, lassacskán visszatérünk hozzám,
 Mert én volnék a Teszlek Süveg, ez a posztom,
 Én pedig feladatom jól ellátom
 A terhet egyenlően felosztom:
 S romlott lélek útjába a romlatlant állítom.
 Szemtanúja voltam biz, azon nagy csatának hajnalán
 (Minek végső küzdelme olyan volt, milyet te még nem láttál, úgy biz' ám!)
 Fő, hogy legyen egy fő, ki az ellennel kiáll.
 Kötelességem tehát teljesítem, szolgállok és védlek
 Látom lényed velejét, így leli meg helyét minden egyes lélek.
 Oda teszem, hol a magocska gyümölcsöt hoz tavaszra,
 Az lesz az ő Háza, hol a legnagyobb lomb nőhet a fára.
 Hugarbugban borul virágba szorgalom, s hűség csírája.
 Hollóhátnál józan ésszel karöltve szakítható a tudás gyümölcse
 Bátor Griffendél vitézeket képez, ott ki mer, nyér, ez edzi a szívet.
 A Mardekárban azok jól indulnak, kiknek vágya is, célja is egyaránt nagy.
 Ez estétől fogva házuk jelképe képességük fő éke.
 Száz szónak is egy a vége, lássunk a dolgok mélyére:
 Tévedésbe ne ess, hogy a Süveg mely házba tesz,
 Efelett, lurkó, ne ítélj!
 A viselkedés az érték, az elemi mérték, mert
 Egységben az erő, ezt tartsátok szem előtt.
 Jó származhat minden házból, jelszavától független,
 Rossz fészkelhet minden lakban, vigyázzatok szüntelen.
 Csüccs ide a kalap alá, halld, mit fennen hirdetek,
 Nem számít, mit teszel, most már mindegy is,
 Hajad alól igaz valód kiolvasom rögvest itt!"

Mikor a Teszlek Süveg befejezte a dalt, a diákok újból tapsviharban törtek ki. James elvigyorodott, és nyakát nyújtogatva átnézett Ralphra, aki kissé bárgyún mosolygott vissza rá. Ha valakinek szüksége volt rá, hogy hallja a Süveg legújabb dalát, az Ralph volt, akinek a Mardekárba sorolása egész előző év során állandó megrökönyödést váltott ki mindenkiből. Ahogy elhalt a taps, McGalagony professzor a Süveg mellé sétált, s közben egy hosszú pergament húzott elő a talárja alól. Letekerte azt,

vizsgálta kis ideig a papírt, aztán bólintott, lejjebb eresztette a lapot és a csúcsánál fogva felemelte a Teszlek Süveget.

- Cameron Creevey – jelentette be hangosan. – Kérem, fáradjon ide hozzám!

Egy nagyon kicsi, nagyon ideges kinézetű fiú mászott fel a pár lépcsőfokon az emelvényre, és a székre csüccsent. *Kizárt, hogy én is ilyen fiatalnak és rémültnek látszotam, mikor azon a széken ültem,* mosolygott magában James. Jól emlékezett arra az estére: amint a varázssüveg hangja a fejében azon tanakodott, melyik ház volna számára a legideálisabb. Egy hajszálon múlt. Miközben az emelvényre tartott, miután McGalagony igazgatónő szólította, a mardekáros asztalnál tapsolni kezdtek. Egy gyönyörű, habár kimérten viselkedő, sötét hajú lány, Tabitha Violetus Corsica vezette a tapsot, és most, visszanézve, James arra gondolt, ez feltehetően csak csel volt, hogy a Mardekár házba csalogassák őt. És amilyen rémült és aggodalmas volt, mert követni akarta a híres apja által kitaposott ösvényt, James majdnem bedőlt nekik. Egy röpké pillanatig, a Süveg alatt, James valóban fontolgatta, hogy mardekáros lesz, a Süveg pedig egyetértett. Csak az utolsó másodpercben szilárdította meg elhatározását, hogy mégis a Griffendélbe akar kerülni, ahogy előtte a szülei is.

- Griffendél! – kiáltotta a Teszlek Süveg. McGalagony professzor leemelte a Süveget Creevey fejről, a Griffendél asztala örömujjongásba kezdett. Cameron Creevey elvigyorodott a nyilvánvaló megkönnyebbüléstől, és leszaladt a lépcsőn. Az asztal elején foglalt helyet Damien, és egy Hugo Paulson nevű hetedéves között.

- Thomas Danforth – olvasta fel a következő nevet McGalagony professzor. Kis idő múlva a Hollóhát asztala örvendezett, miközben a szégyenlősen mosolygó, szemüveges fiú csatlakozott újdonsült háztársaihoz. Mialatt a beosztás tovább folytatódott, James körbenézett a teremben, és ismerős arcok után kutatott. Hetedéves hugarbugos barátai körében ott ült Victoire sugárzó alakja. Gennifer Tellus és Horace Birch a hollóhátas asztal végében sugdolózott, mire Jamesnek eszébe jutott, hogy Zane említette, ők ketten a nyáron kezdtek találkozgatni. A terem másik végében megtalálta Tabitha Corsicát, arcán az elmaradhatatlan, udvarias mosollyal, kezét összetéve maga előtt az asztalon. Balján Philia Monstro ült, akinek egy rakás téglára emlékeztető arca kifejezéstelenebb volt, mint valaha. A Tabitha jobbán ücsörgő Tom Squallus szőke haja szokás szerint pedánsan volt fésülve, szeme már-már természetellenes éberséggel fürkészte a környéket. Majdhogynem olyan volt az összkép, mintha a mardekáros trió készülne valamire, de James emlékeztette magát, hogy ők mindig így festenek. Valószínűleg csak az új társuk beosztására várnak...

- Scorpius Malfoy – szolt McGalagony professzor, majd lejjebb eresztette a pergamenjét, és a megmaradt elsőévesekre pillantott. Scorpius szája széle furcsa fintorba rándult, ahogy felmászott a lépcsőn, gögösen lehuppant a székre, majd egyik lábát hanyagul kirúgta maga elé. Arca eltűnt a Süveg árnyékában, ahogy McGalagony professzor a fejére tette azt.

Teltek a másodpercek. A termen halk sutyorgás futott végig, az idősebb diákok kezdték unni a ceremóniát, de ismét csend lett, ahogy a szünet egyre tovább húzódott. A Süveg mozdulatlanul ült Scorpius fején, a fiú maga sem moccan. James a késedelemtől meglepetten körbenézett. Mindenki tudta, hogy a Malfoyok mardekárosok, hiszen a családjuk Voldemort legerősebb támogatói közé tartozott.

Lucius Malfoy, Scorpius nagyapja állítólag még mindig szökésben volt, miután elítélték halálalóskodásért, habár James apja tagadta ezt. „Csak szereti azt hinni, hogy ő a legkeresettebb ember a varázsvilágban – kuncogott Harry egyik reggel, reggeli közben. – Az a legfőbb büntetése, hogy egy olyan világban kell élnie, ahol a bálványa halott.” Ettől függetlenül, nem volt kérdés, hogy egy Malfoy melyik házba kerül. Hiszen majdhogynem *ők* a Mardekár ház definíciója. Talán valami baja van a Süvegnek. James oldalba bökte Grahamet, aki rápillantott, aztán kíváncsian megvonta a vállát.

- Griffendél! – rikoltotta hirtelen a Teszlek Süveg.

Döbönt, síri csend telepedett a nagyteremre, ahogy a Süveg lekerült Scorpius fejről. A fiú lehunyta szemét, álla lekonyult. Egy hosszú másodpercet követően végül lemaszott a székről, és lassan lelépdelt a lépcsőn. A griffendéles asztal tökéletes némasággal fogadta közeledtét. A fiú az asztal vége felé vette az irányt, ügyet sem vetett az elől sorakozó többi, nagy szemeket meresztő új griffendélesre. James őt figyelte, mialatt Scorpius szemlesütve végigsétált az asztal teljes hosszán. Mikor elérte az asztal végét, egy pillanatra megtorpant, mintha nem is akarna leülni. Végül helyet foglalt az egyik padon. Felpillantott, és James észrevette, hogy vörös a szeme. Találkozott a tekintetük, ám kis idő múlva Scorpius összeszorított ajkakkal, tüntetőleg a terem eleje felé fordult.

- Albus Potter – törte meg a csendet McGalagony professzor. James akaratlanul is Mardekár asztala felé pillantott. Tabitha ez alkalommal nem kezdeményezett tapsot, azonban, furcsamód, még mindig mosolygott, mintha egyáltalán nem zavarná Malfoy beosztása.

Albus, miközben az emelvényre sétált, hátranézett a válla fölött. James úgy vélte, feltehetően őt keresi, így hát bátorítóan rámosolygott, és odabólintott az öccsének. Albus nem mutatta jelét, hogy látta volna. Odalépett a székhez, és rámeredt egy darabig. McGalagony professzor kurtán biccentett, mire Albus vállat vont, megfordult és leült.

Egy hang sem hallatszott, míg a Teszlek Süveg Albus fején nyugodott. A teremben minden szem rászégeződött. Mindenki tudta, hogy Albus griffendéles lesz. James csak azért viccelődött annyit a témában, mert biztosra vett, hogy ez *tényleg* csupán egy vicc. Egy Potter sosem kerülhet a Mardekárba. De ahogy James erre gondolt, eszébe jutott az Albus arcáról sütő gyűlölet, mikor Malfoy a roxmortsi állomáson sértegette. Albus mindig is szenvedélyes fiú volt. Ez néha nagyon jól jött, gyönyörű dolog, de most, hogy James belegondolt, rájött, hogy egyben kicsit rémisztő is. James némi késéssel rádöbönt, hogy Albus nem őt, Jamest kereste a szemével, mikor a Teszlek Süveg felé menet hátrapillantott. Azért nézett hátra, hogy biztosra vegye, hogy a másik figyelni őt. Tudni akarta, hogy Scorpius egyetlen másodpercről sem marad le.

- Mardekár! – jelentette be a Süveg hangosan. A teremben mindenki hitetlenkedve kapott levegő után. McGalagony professzor leemelte a Süveget Albus fejről, de még őt is mélyen megdöbentette a beosztás eredménye.

Albus boldogan vigyorgott, de nem az új házának üdvivalgásban kitörő asztalára szegezte a pillantását. Albus a griffendéles asztal túlsó felét figyelte. Jamesnek nem kellett volna követnie öccse pillantását, hogy tudja, kit néz, mégis megtette.

Scorpius Malfoy baljóslatú tűzzel a szemében meredt vissza Albusra, és vékony,

fehér vonallá préselt szája a szintiszta gyűlölet torz fintorába szaladt.

4. AZ ARANYKÖTÉL PRÓBÁJA

Miután a vacsora megjelent az asztalon, és a diákok meg a tanárok enni kezdtek, James nem tudta megállni, és egyfolytában a Mardekár asztala felé pillantgatott. Albus Ralph mellett foglalt helyet, de Trenton Blochhal, Ralph legjobb mardekáros barátjával bonyolódott élénk beszélgetésbe. Amikor James odanézett, a két fiú éppen hatalmas nevetésben tört ki. Még a csirkecombot majszoló Ralph is bólogatva mosolygott.

- Valami baja van a nyakadnak, James? – kérdezte Graham, félig megrágott raguval borítva be maga előtt az asztalt.

- Csak arra próbálok rájönni, mi folyik itt – felelte James. – Ez nem stimmel! Albus nem lehet mardekáros!

Rose, aki még mindig sugárzott az örömtől, amiért a Griffendélbe került, közelebb hajolt Jameshez.

- Hiába ismételted, ha jól emlékszem, éppen te húztad ezzel az agyát egész nyáron.

- Igen, de sosem gondoltam komolyan!

Graham követte James pillantását a zöld lobogó alatti asztalig.

- Nekem úgy tűnik, jól érzi magát. Még Corsica is beszélget vele.

- Hát éppen ez az! – vágta rá James fogcsikorgatva. – Tavaly *velem* is jóban akart lenni, amíg hazugnak nem hívta az apámat az egész iskola előtt. Ki tudja, miféle

ostobaságokkal tömi tele a fejét?

- Albus tud magára vigyázni, James – legyintett Noah. – Különben meg, magad mondtad, hogy kis híján te is a Mardekárba kerültél.

- Oda kéne mennem hozzá – mondta James, és már állt is volna fel, azonban Damien visszanyomta a székére.

- Hagyd már! – mondta. – Nem úgy néz ki, mint akinek bármi baja volna.

- De hiszen *mardekáros*! – kiáltotta James bőszen. – Nem lehet mardekáros! Ő egy Potter!

- Ha már annyira meglepő dolgokról akarsz beszélgetni – halkította le a hangját Rose –, mit szólsz ahhoz, hogy egy *Malfoy* ott ül a *griffendéles* asztal végén?

James szinte el is felejtkezett Scorpiusról. Megfordult, és követte Rose tekintetét. Scorpius nem evett. A körülötte ülők levegőnek nézték, hangosan nevetgéltek és viccelődtek. Scorpius elkapta James pillantását, mire összeszűkítette a szemét, és groteszk mosolyra húzta száját, egyfajta paródiájaként a környező diáktársai viselkedésének. Végül a szemét forgatva elfordult.

- Na, az már jobban zavar – motyogta Graham. – Hogy kerül egy hozzá hasonló képmutató kis görcs a Griffendélbe?

Rose egy újabb zsemleért nyúlt.

- Nem tudhatod, mi lakozik a szívében – mondta. – A Teszlek Süveg azt látja, milyen maga az ember, nem pedig, hogy milyen a családja. Talán több van Scorpius Malfoyban, mint ami kívülről látszik.

James megrázta a fejét.

- Kizárt. Hallottam, hogy beszélt nagyapáról. Szörnyű kölyök. És egyébként is, úgy ékeskedett a mardekáros őseivel, mint páva a tollaival.

- Nem ettől lesz mardekáros – jegyezte meg Rose.

- Ez igaz – értett egyet Damien. – Attól, hogy valaki bunkó, még nem feltétlenül kerül a Mardekárba. A Süveg szerint az igaz mardekáros ismérve a nagyravágyás. Talán az után a pár évtized után, amely során a Malfoyok hibát hibára halmoztak, és egyre mélyebbre sülyedtek, nehezebben jön az ambíció.

- Na és mitől lenne *griffendéles*? – kérdezte Graham olyan hangsúllyal, mintha már a gondolat is undorítaná. – Alig bírok ránézni. Mi teszi griffendélessé?

Erre már senki nem felelt. James akaratlanul is visszaneézett az asztal vége felé. Scorpius tökéletesen érdektelenül meredt maga elé, de James tudta, hogy ez csak álca. Láta a fiú arcát, mikor leült a Griffendél asztalához. James még emlékezett a saját félelmeire a beosztása estéjén, mikor attól tartott, nem kerül be a Griffendélbe, hogy csalódást okoz a családjának, és nem lesz képes megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket Harry Potter fiaként támasztottak vele szemben. Lehet, hogy Scorpius ugyanebben a helyzetben van, csak épp fordítva? James úgy vélte, valószínűleg igen, de a büszkesége nem engedi, hogy kimutassa. Ráadásul ott volt Albus, akit, James legnagyobb megdöbbenésére, a Teszlek Süveg hagyott a Mardekárba menni, csak azért, hogy Albus Scorpiust bosszantsa.

James gondolkodás nélkül felállt, és az asztal végéhez sétált, Scorpiushoz. A sápadt fiú úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Hát – kezdte James, bár nem igazán tudta, mit is akar mondani –, úgy néz ki,

háztársak lettünk.

Scorpius még mindig nem nézett Jamesre. Félig lehunyt szemekkel meredt a többi asztalra, mintha unatkozna.

- Azt hiszem, a vonaton nem jöttünk ki túl jól – folytatta James. Érezte, hogy az egész asztal őt figyeli, és csak remélhette, hogy jó ötlet volt idejönni. – De mivel egész évben ugyanabban a toronyban fogunk élni, úgy gondoltam, az lenne a legjobb, ha újrakezdenénk. Üdv a Griffendélben, Scorpius!

James előre nyújtotta a kezét, épp ahogy Scorpius apja is tette, mikor a temetés után beszélt Harryvel. Scorpius rezzenéstelen képpel bámult tovább maga elé, végül lassan James felé fordult, és megvetően pislogott a kinyújtott kézre.

- Nagyon édes, Potter, de ne vesztegesd rám a jó modorodat – szólt Scorpius felemás vigyorra húzva a száját. – Talán egyazon házon osztozunk, de attól még nem leszünk társak. Azt hiszed, megszakad a szívem, amiért nem kerültem a Mardekárba? Hát tévedsz. Örülök, hogy griffendéles lettem. Ami azt illeti, ez mesés lehetőségek tárháza. Azt tervezem, megmutatom neked, mit is jelent griffendélesnek lenni. Annyi év laza hősködés és szerencsés szünet után majd én megmutatom neked, milyen az *igazi* bátorság.

James rájött, hogy még mindig előre tartja a kezét.

- Jól van – felelte, és az oldala mellé ejtette a karját. – Akkor, sok szerencsét hozzá. Ahogy gondolod. – Elfordult, de Scorpius újabb szavaira megtorpant.

- Viszont a mardekáros kis Albus helyzete egész más – mondta, mintha épp csak egy barátjával cseverészne. – Először biztosra vettem, hogy élve felfalják, de úgy látszik, tévedtem. A kis Potter fiúban talán tényleg csörgedezik egy kis mardekáros vér. Talán tényleg örökölt mást is Pitontól a nevéen kívül.

James visszapillantott Scorpiusra, akinek még mindig az a furcsa vigyor ült az arcán.

- Azt hittem, nem is tudod a keresztnevünket.

Scorpius ernyedten felvonta a vállát.

- Gondolom, hazudtam – felelte. – Az még akkor volt, mikor azt hittem, mardekáros leszek. Most viszont, hogy a vörös-arany csapatot erősítem, mindig őszintének kellennem, nem igaz?

Csodálatos módon, erre néhány griffendéles halkán felnevetett. Scorpius a serlegéért nyúlt, majd a magasba emelte azt, mintha tósztot akarna mondani.

- Az örökségre! – mondta hangosan, majd cinikusan felvonta egyik szemöldökét. – Ezzel a köszöntővel te is egyetértesz, ugye, Potter?

James végül csak a nagyteremből kifelé menet tudta utolérni Albust, aki láthatóan

elég nagy népszerűségnek örvendett új háztársai körében. Körbevették őt, és hangosan kacagtak a fiú megjegyzésein.

- Most komolyan, nem olyan nagy ügy – mondta éppen Albus. – Úgy értem, igen, megvan az előnye, ha az ember a világ leghíresebb varázslójának a fiaként nő fel, de ettől még itt, a Roxfortban, ez nem jelent semmit. Főleg *mellettetek*, mi?

Ismét nevetés harsant. Albus már nyilván feldolgozta a kissé megdöbbentő beosztását. James odafurakodott hozzá a tömegben keresztül, és megragadta a könyökét.

- Hé, nyugi, nagy testvér – kiáltotta Albus, ahogy James kezdte elvonszolni a kör közepéről. – Mindenki, ő itt a bátyám, James. Anyai ágról örökölte a főnökösödést. Ne kezdjétek nélkülem a bulit!

Albus csak a lépcsősor lábánál fordult James felé. Kihúzta könyökét a bátyja markából, és kissé zavarodott képpel pislogott rá.

- Mi olyan fontos, James? Látni akarom az új klubhelyiségetem.

- Mardekár! – sziszegte James. Hátralesett a válla fölött a valamivel odébb várakozó diákcsapatra, mire Tabitha Corsica alattomos mosollyal feléje biccentet.

- Igen, Mardekár – vont vállat Albus. – Ahogy egész nyáron hajtogattad.

James visszakapta a fejét.

- Ne tégy úgy, mintha én beszéltem volna beléd, Al! Te is tudod, hogy csak szórakoztam veled. Mondd el az igazat! Azért tetted, hogy kiszúrj Scorpiusszal?

Albus a plafonra emelte a tekintetét.

- Hagyj már békén, James! Honnan tudtam volna, hogy Malfoy a Griffendélben köt ki?

- Láttam, ahogy rá néztél, mikor felmentél az emelvényre. Meg akartad mutatni neki! Elég ostoba indok, hogy mardekáros légy. Ugyan már, Al! Ez az egész iskolás életedre kihat! Mostantól *mardekáros* leszel!

- Nem én választottam – mondta Albus. Lehalkította a hangját, és mélyen James szemébe nézett. – A Teszlek Süveg osztott be. Ez a dolga, James.

- De apa azt mondta...

- Igen, tudom, talán azóta megváltoztak a dolgok. Vagy az is lehet, hogy a Süveg úgy vélte, nem akarok eléggé griffendéles lenni. Akárhogy is, mikor a fejemre került, a sötétben egyetlen képet láttam magam előtt: ahogy ott ülök a zöld-ezüst lobogók alatt. Az igazat megvallva, most először, még tetszett is.

James összevonta a szemöldökét.

- De hiszen egész nyáron tiszta eszelős voltál miatta. Most komolyan, Al, nem szekáltalak volna annyit, ha nem lett volna eredménye.

Albus vállat vont, majd körbenézett. Tekintete elidőzött a lépcsőkön, és a nagyterem ajtaján, végül így szólt:

- Akkor talán azért csináltam, hogy *téged* bosszantsalak. Így legalább megtanulod, hogy nem érdemes ilyesmivel szórakoznod, mert a végén megyek, és tényleg megteszem.

James elfintorodott.

- Ne aggódj miattam, James – veregette meg a bátyja vállát Albus. – Már más idők

járnak. A másik dolog, amit apa a peronon mondott, hogy ha végül mégis mardekáros leszek, egy fantasztikus új tagot üdvözölhetnek a soraikban. Te lehetsz a Griffendél ház királya, oké? Én majd kezelésbe veszem a Mardekárt, és a végén az egész Roxfort a markunkban lesz.

James a fejét rázta, de azért elmosolyodott.

- Te vagy a legmerészebb eszement, akit valaha láttam, Al. Már-már hiszek neked. Biztos, hogy tudod, mit csinálsz?

- Egyáltalán nem – rántotta meg a vállát Albus. – De ez korábban sem állított meg. Figyelj, ne szólj anyáéknak erről. Én akarom elmondani nekik, jó?

- Mi vagyok én, spicli?

- Hát, Tedet és Victoire-t is beköpted reggel, az állomáson.

- Már mondtam, hogy...

Albus a kezét feltartva hátrálni kezdett.

- Ez csak rád tartozik, meg a lelkiismeretedre, nagy testvér. Jobb lesz, ha visszamegyek az új háztársaimhoz. Ralph szerint az első éjjel valódi töröksemege és finom torták várnak minket odalent. Alig várom már azt az üveg vajsört a kígyófejet formázó kandalló előtt.

James nagyot sóhajtott, ahogy Albus újfent csatlakozott háztársaihoz, és a csapat a pince felé vette az irányt. Mikor megfordult, hogy felmenjen a lépcsőn, Rose sodródott mellé.

- Ralph azt mondja, rajta tartja a szemét Albuson – szólt a lány megnyugtató hangon.

- Jó helyen lesz a Mardekárban, oda illik. Sosem tud nyugton maradni.

- Tudom – bólogatott James. – De sosem hittem volna, hogy tényleg megtörténik. Furcsa érzés, hogy van egy Potter a Mardekárban.

- Féltékeny vagy?

- Tessék? – méltatlankodott James, és mikor elérték a lépcsőfordulót, a szeme sarkából Rose-ra sandított. – Mi a fenéért volnék féltékeny?

Rose semmitmondóan megvonta a vállát.

- Hallom, a Bajkeverők terveznek valamit ma éjjelre.

- Hát ezt meg honnan tudod?

- Nos – felelte Rose szégyenlősen –, részben az én ötletem volt. Annyira megtetszett nekik, hogy megkértek, tartsak velük. Viszont nélküled nem működne a dolog.

James még jól emlékezett az előző tanév első éjszakájára, mikor a Bajkeverők elvarázsolták őt, hogy zöld úrlénynek nézzen ki, és rávették, hogy másszon elő egy hevenyészett repülő csészealjából, egy helyi mugli farmer legnagyobb meglepetésére.

- Ugye nem akarnak megint Marsalkót röptetni?

- Nem, úgy néz ki, Ted távoztával a Marsalkó is nyugdíjba vonult. Elég ízléstelen dolog a muglikat zaklatni, és különben is, nem volna túl jó ötlet most, hogy az igazgató látta, és azt is tudja, hová van elrejtve.

- Szörnyen sokat tudsz erről, Rose.

- Úgy látszik, bizonyos körökben sokat számítanak a Weasley gyökerek – felelte a lány boldogan.

Mikor beléptek a klubhelyiségbe, James akaratlanul is elmosolyodott. A beszélgetés és nevetés ismerős zivaja megáradt folyóként ömlött rájuk a portrélyukon keresztül. Griffendél Godrik mellszobra alig pár centivel a fejük fölött suhant el, ahogy pár

ötöd- és hatodéves csiga és fúrót játszott vele. Cameron Creevey már felért a nagyteremből, és a barátságosan pattogó kandalló melletti kanapéra fészkelte be magát néhány másik elsős társaságában. Mikor észrevette Jamest, Cameron tágra nyílt szemekkel bökölte meg a mellette ülő lányt.

- Szevasz, James – kiáltott oda neki Heth Thomas, az Griffendél egyik terelője. – Idén is ott leszel a kviddicsválogatáson? Fogadásokat kötünk, hogy vajon mekkora lyukat vájsz a pályába becsapódáskor.

- Én a helyzetekben óvatosan kockáztatnám a pénzemet – vigyorodott el James. – Gyakoroltam a nyáron.

- Persze – vágott közbe Graham. – Mikor éppen nem lökött le a seprúdról a saját apád, ahogy hallottam.

Erre aztán huhogás és jókedvű nevetés töltötte be a helyiséget. James cinikusan utánozta a kacajt, azonban az igazsághoz hozzátartozott, hogy élvezte a heccelést, és már alig várta a válogatást. Minél inkább azt várják, hogy a tavalyi teljesítményét ismétli meg, annál nagyobbat néznek majd.

Noah, Petra, Damien és Sabrina a sarokban álló asztal körül tömörültek. Damien és Sabrina egy hatalmas pergamen felé hajoltak, a pennáik szorgosan jártak a kezükben, és mintha pusmogva vitatkoztak volna valamin, a pergamen egy bizonyos pontjára mutogatva. Mikor felpillantottak, Noah és Petra egy intéssel odahívták Jamest és Rose-t.

- Nincs sok időnk – magyarázta Noah. – De szerencsére ez Damien és Sabrina baja. Különben meg hol romolhatna el a dolog? Ismét van egy Weasley a Roxfortban. Helyreállt a világ rendje.

- Hogy írod azt, hogy „ímhol”? – kérdezte Sabrina anélkül, hogy felnézett volna.

- Nem mindegy? – kérdezett vissza Damien feszülten. – Ha *mi* nem tudjuk, *senki* sem tudja.

- Mi a terv? – huppant le James egy közelben álló székre.

Noah egy pillantást vetett Rose-ra, majd visszanezett Jamesre.

- Úgy gondoltuk, jobb, ha nem tudod. Egyelőre.

- Később majd megköszönöd nekünk, James – bólogatott Rose.

- Mi van? – hüledezett James. – Miért ne kellene tudnom róla?

- Bízz bennünk, James – szólalt meg Petra is. – Jobban jársz, ha őszintén állíthatod, hogy nem tudsz semmiről.

- Ted is ezt mondta a vitán – morogta James. Éppen kinyitotta a száját, hogy tovább kérdezősködjön, de a légkör hirtelen megváltozása belé fojtotta a szót. Megint érkezett valaki a klubhelyiségbe. James odapillantott, hogy lássa, ki.

Scorpius Malfoy kissé ügyetlenül kászálódott be a portrélyukon, talárja minduntalan megakadt a téglafal kitüremkedéseiben. Végül felegyenesedett, és ingerülten nagyot rántott a talárján, aztán, sápadt arcán zord kifejezéssel fordult a helyiség belseje felé.

- Fura – szólt vontatottan. – Milyen különös! Arra számítottam, hogy majd mályvacukrot sütögetünk a kandalló mellett ülve, és boldog dalocskákat éneklünk egészen éjfélig. Meg tudná valaki mondani, hogy merre vannak a hálólhelyiségek?

- Arra – bökött hátra a válla fölött Graham. – Fel a lépcsőn, Malfoy. Hagyunk neked mályvacukrot.

James Scorpiust figyelte, amint az a hátizsákját igazgatva átvág a helyiségen, fittyet sem hányva az elnémult diákokra. Hugo Paulson, egy nagydarab hetedéves elterült

egy fotelben, és lábait kitette maga elé, eltorlaszolva Scorpius útját. Scorpius megállt, és várta, hogy Hugo megmozduljon. Hugo úgy tett, mintha még csak most venné észre Malfoyt, majd elvgyorodott, és elvette a lábát. Scorpius a szemét forgatva indult tovább.

James tudta, hogy figyelmeztetnie kellene Scorpiust, de egész egyszerűen nem tudta magát rávenni, hogy megtegye. A többi griffendéles élénken, mohón nézte, ahogy Scorpius vetett egy utolsó pillantást a háta mögé, majd eltűnt a sötétbe burkolózó lépcsőn.

A negyedik fokig jutott, mielőtt megszólalt volna a riasztó. A lépcsőfokok kilapultak, és durva kőcsúszdává alakultak. Scorpius igyekezett kapaszkodót találni a sima felületen, de hasztalan. Visszacsúszott a klubhelyiségbe, és elterült a padlón. Nevetés tört ki. Hugo felpattant, megragadta Scorpius karját, és talpra rántotta őt.

- A jó öreg „lányok hálója” trükk. Tényleg kéne valami jelzés, mi? Fel a fejjel, Malfoy – mondta Hugo, és hátra csapta a fiút. – Valahogy csak be kellett avatnunk téged, nem?

Scorpius visszavette hátára a táskáját, dühös pillantást vetett Graham irányába, majd szó nélkül átvágott a szobán, a szemben lévő lépcsősor felé.

- Ez aljas húzás volt – szólt Rose szelíden, miután Scorpius távozott.

- Ami azt illeti, jobban fogadta, mint gondoltam – jegyezte meg Noah. – Ismerve a fajtáját, azt hittem, csak úgy poénból *Avada Kedavrát* küld valakire.

- Talán éppen most kínoz meg pár pókot odafent a Cruciatus átokkal – felelte Graham.

- Fejezzétek be! – szólt rájuk Petra. – Ti sem vagytok jobbak nála. A Teszlek Süvegnek biztosan jó oka volt rá, hogy ide küldte. Adjatok neki esélyt, hadd bizonyítson!

- Csak vicc volt, Petra – motyogta Graham. – Tavaly Hugótól majd minden héten ennél rosszabbat kaptam.

A szobába lassanként visszatért az elmosódott alapzaj, és Damien meg Sabrina is folytatták furcsa, pusmogó munkájukat. Rose közelebb hajolt Jameshez.

- Gondolod, hogy Petrának igaza van? – kérdezte csendesen. – Szerinted tényleg a Griffendélbe tartozik?

Jamesnek eszébe jutott, hogy mikor előző évben Ralph a Mardekárba került, ő tökéletesen biztos volt benne, hogy csak valami tévedésről lehet szó. Most azonban, hogy többet tudott Ralphról, belátta, hogy a Süveg végül is talán jobban tudta náluk.

- Hagrid szerint a Süveg tudja, mit tesz – felelte. – Mármint, a Teszlek Süveget nem lehet becsapni.

Rose nem úgy festett, mint akit meggyőzött az érvelés.

- Valaki a Tűz serlegét is átverte a szüleink idejében. Minden lehetséges.

- De miért akart volna a Griffendélbe kerülni?

Rose vállat vont.

- Csak remélhetjük, hogy tényleg itt a helye, mert ha nem, a dolgok gyorsan eldurvulhatnak. Főleg a ma éjszakát követően.

- Ezt hogy érted? – vonta össze a szemöldökét James gyanakodva, azonban Rose ügyet sem vetett rá.

- Miért nem mész fel hozzá?

- A fenébe is, Rose! Először Lucy esket meg, hogy vigyázok Albusra, most meg azt akarod tőlem, hogy Scorpius Malfoy dadája legyenek?

- Csak menj fel, James! Mire visszajössz, Damien és Sabrina biztos készen lesznek, és indulhatunk.

- Hogy az a... - nyögte James, miközben feltápáskodott. - Sosem gondoltam volna rólad, hogy a rosszfiúkra buksz.

- Nem bukom rá - rázta a fejét Rose. - Csak bizonyosodj meg róla, hogy most egy ideig elfoglalja magát odafent!

James magában morogva vágott át a helyiségen a fiúk hálótermeihez vezető lépcső felé.

- Csak én vagyok az, James. Ne kábíts el, vagy ilyesmi! - kiáltott fel a lépcsőn menet közben. Legnagyobb meglepetésére nem az elsőévesek hálótermében találta Scorpiust, hanem a másodévesekében. - Hé, az az én ágyam!

James megtorpant a lépcső tetején. Scorpius félrelökdöste James ládáját, és a sajátját tolt az ágy lábához. Elutasítóan pillantott fel, miközben tovább pakolta ki a holmikat a ládából.

- Valóban? - kérdezte lustán. - Rajta van a neved?

- Ami azt illeti, rajta - förmedt rá James. - Ott van bevésve a fejtámlára, az orrod előtt!

- Hol? - kérdezte Scorpius, és közelebb hajolt a fejtámlához. Előhúzta a pálcáját a talárja zsebéből, és amolyan tessék-lássék módon célzott vele. Lila fénysugár csapódott az ágytámlának. Mikor a fény kialudt, James neve eltűnt egy ronda égésfolt alatt. - Nem látom. Lehet, hogy eltévesztetted az ágyat.

Scorpius körbenézett a szobában, majd ismét legyintett egyet a pálcájával, mire abból újabb lila fénysugár csapott ki.

- Na, nézd csak! - mondta, és visszafordult a ládájához. - *Azon* az ágyon rajta van a neved. Boldog vagy?

James odasétált a szoba tulsó végében álló ágyhoz, melynek fejtámláján lila, vésett betűk derengtek. A gótikus stílusú felirat a következő volt: „NYAFKA POTTER”.

- Nézd, ezt nem... - kezdte James, de aztán elhallgatott, és a betűkhöz hajolt. - Hogy csináltad? Ez nonverbális varázsige volt!

- Így jobb? - kérdezte Scorpius, majd újra előre szegezte a pálcáját. - *Mobiliarcha*.

James ládája keresztülszánkázott a szobán, csaknem ledöntve a fiút a lábáról. Az ágynak csapódott, teteje felnyílt, és James holmijának fele kiszóródott a padlóra. Scorpius elvigyorodott, majd kilebegtette könyveit a saját ládájából, és felsorakoztatta őket az ablakpárkányon.

- Ide figyelj, Malfoy! - fröcsögte James. - Ez nem a te szobád! Te elsőéves vagy! Nem költözködhetsz a saját szakálladra!

- Úgy néz ki, az elsőéves hálók szokatlanul telítettek idén - felelte Scorpius fel sem nézve. - Az én kedves évfolyamtársaim tájékoztattak, hogy keresnem kell magamnak egy másik ágyat. Igazából nekem teljesen mindegy, hogy a torony melyik szegletében telepszem le, de ha zavar, hogy itt vagyok, inkább maradok. Ha nem tetszik, beszélj az igazgatóval! Végül is a haverod, nem?

- Csak szórakoztak veled, te idióta - fakadt ki James reménytelenül.

- Már kezditek az éneklést? - pillantott fel végre rá Scorpius, s közben zsebre vágta a varázspálcát. - Vagy csak azért jöttél fel, hogy megnézd, hogyan pakol ki egy varázsló?

James sarkon fordult, és dühösen letrappolt a lépcsőn.

- Bármit is terveztek Malfoy ellen – mondta, s lehuppant az asztal melletti székre –, valószínűleg túl lágyszívűek lesztek.

- Ez a beszéd! – jegyezte meg Damien, de közben le sem vette a pillantását a pergamenről. James alaposabban is megnézte, mi az. Damien és Sabrina rajzoltak valamit, de hogy mit, azt James nem tudta kivenni a rengeteg nyíl, geometriai ábra és odafirkantott jegyzet miatt.

- Adjunk hálát az öreg Kőfal professzornak – vigyorgott Noah. – Ki mondta, hogy a technomanciának nincs gyakorlati haszna? Gyerünk, itt az idő.

- Ha még megvolna apád köpenye, nem kéne őrszem – érvelt Damien. – De mivel nincs meg, így ez a te dolgod lesz.

Sabrina szó szerint remegett az izgalomtól. A hajába tűzött tollszár meg-megrezzent.

- Odalent leszek a párkányon – mondta halkán. – Gyere, amint tudsz! Az írás a tiéd.

Damien biccentett, mire Noah, Rose, Petra és Sabrina leviharzottak a folyosó végi lépcsőn. James felsóhajtott.

- Oké, én leszek az őrszem. Mit tegyek, ha jön valaki?

- Kidolgoztuk a háttér sztorit is: a vécébe tartottál, de út közben eltévedtél – magyarázta Damien. – Játssz el, hogy rajtad a szapora, ugrálj fél lábon, vagy mit tudom én. A lényeg, hogy nyögdécselj jó sokat, és jó hangosan. Mi meghalljuk, így tudni fogjuk, hogy jön valaki.

James döbbenetesen rázta a fejét.

- Ez a terv több sebből is vérzik. Először is, másodéves vagyok! Hogyan tévednék el a mosdóba menet?

- Használd a képzeleted! – vont vállat Damien. – Mondjuk annyira ki kellett menned, hogy nem voltál magadnál, ilyesmi. A lényeg, hogy nagyon hangosan nyögdécselj, hogy meghallhassunk.

James ellenkezni akart, de mire kinyitotta a száját, Damien már el is tűnt a lépcsőn. Eleget téve a dolgának, James nekivetette hátát a falnak, és figyelt. Még mindig nem tudta, mire készülnek a Bajkeverők, csak annyit tudott, hogy az új Héraklész ablakkal terveznek valamit. Ezért mondta Rose, hogy nélküle nem működne a dolog. Előző évben, egy éjszakai fogócskát követően kilökte azon az ablakon a mugli behatolót. Frics dühöngött, mivel lehetetlen volt helyrehozni az ablakot, és igaza is lett. Hála a varázslatnak, nem kellett újragyártani a tökéletes másolatot. Az iskola egyszerűen beszerezett egy olyan, speciális festettüveg ablakot, melyet mágiával lehetett alakítani. Petra kifejtette, hogy az ablakon bűbájjal bármilyen formát és mintát ki lehet alakítani. Frics olyannyira ragaszkodott a hagyományokhoz, hogy az új ablak szakasztott mása lett a korábbinak, még a Héraklész jobb kisujjánál lévő repedést is lemásolták.

James úgy döntött, meglesi, hogy mit művelnek a Bajkeverők az ablakkal. Óvatosan

ellökte magát a faltól, és a lépcsősor tetejéhez lopózott. Hallotta, hogy Sabrina és Damien élénken sugdolóznak odalent, de semmit sem látott. James megfordult, hogy visszamenjen a rejtekhelyére, ám arccal belerohant Merlin szakállába.

- Fúj! – hőkölt hátra James nagyokat köpködve. – Miért lopózik így az ember háta mögé?

Merlin arca ugyanolyan érzelemmentes volt, mint máskor.

- Jól megy az örködés, Mr. Potter?

James leeresztett.

- Jól ment, amíg tele nem ment a szám a szakállával. Mit szokott rákenni? Olyan a szaga, mint annak a trutyinak, amivel anya az edényeket súrolja.

- Ne féljen, Mr. Potter. Ha valaki kérdi, majd azt mondom, mindent megtett, hogy távol tartson. Azért jöttem, hogy egy szívességet kérjek öntől. Nem kell megtennie, de ha mégis úgy önt, hogy segít, fontolóra veszem a házatól levont pontok visszaállítását.

James össze-összerezzenve próbálta ledörzsölni arcáról a Merlin szakálláról rátapadt olajat.

- Jól van, persze, mit tervez?

- Arra kérem, szóljon Mr. Deedle-nek és egy tetszőleges harmadik személynek, és segítsenek nekem elhozni pár tárgyat az irodámba. Elengedhetetlenek a munkámhoz, azonban szükségem van némi segítségre a beszerzésükhöz. Ön úgy mondaná, mostanáig raktárban voltak egy ideje.

- Mondjuk úgy ezer éve? – kérdezte James. – Nem hinném, hogy addig fenntartják bérelhető raktárakat. Honnan veszi, hogy még ott van a holmija?

- Az az én dolgom, Mr. Potter, nem az öné. Számíthatok a segítségére?

- Nem úgy hangzik, mintha szüksége volna ránk – motyogta James. – Miért nem visz pár tanárt?

- Elővigyázatos ember vagyok – felelte Merlin, és kissé elmosolyodott. – Jobb szeretném, ha nem sokan látnák a tárgyaimat, mivel a gyűjteményem egyes darabjainak eredete erősen megkérdőjelezhető. Ezért esett a választásom önre és Mr. Deedle-re. Önök ketten már bizonyították, hogy tudják, hogyan kezeljék a titkokat.

- Szóval a Griffendél visszakapja a tíz pontot, ha segítünk megszerezni a holmiját? Elég igazságosnak tűnik. De, felteszem, csak akkor áll az alku, ha nem szólunk róla senkinek, igaz? – kérdezte James, és felnézett a férfira.

Merlin bólintott.

- Épp ezért, vigyázva válassza ki a harmadik segítőt. Holnap délután indulunk. Találkozzunk a régi rotunda bejáratánál, és sétára készüljenek!

Merlin távozni készült, ahogy megfordult, talárja lebegett körülötte.

- Ööö, igazgató úr? – szólt utána James, és igyekezett visszafogni a hangerejét, nehogy riadóztassa odalent a Bajkeverőket. Merlin megtorpant, és egyik szemöldökét felvonva, félig hátrafordulva Jamesre sandított. – Van jele a borleynak?

Merlin megrázta a fejét.

- De ne féljen, Mr. Potter! Minden okom megvan azt feltételezni, hogy az öné az utolsó. Előbb vagy utóbb úgyis megmutatkozik. Legközelebb talán jobban el lesz látva, hogy elintézzé.

Egy pillanattal később a hatalmas termetű varázsló eltűnt, valahogy beleolvadt a folyosó árnyaiba, lépte nem hallatszottak. Határozottan volt valami rémisztő az ősi

varázslóban. Mintha mindenhová magával vitte volna a vadon és az éjszakai levegő illatát, még az iskola falain belül is. Merlinnek nyilván megvannak a maga módszerei, hogy megtudja, mi folyik a kastélyban. Végül is pontosan tudta, hol találja Jamest, és hogy a fiú miben sántikál. James úgy vélte, valószínűleg még a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében is nagy kihívást jelentene elosonni Merlin mellett.

A Bajkeverők hamarosan megjelentek a lépcső tetején. Rose lopakodott leghátul, száját eltakarva igyekezett visszafojtani a kuncogását.

Miközben visszafelé tartottak, a Griffendél klubhelyiségébe, Petra Jameshez fordult.

- Láttál valakit?

James felpillantott rá, és elgondolkodott, mit mondjon. Végül megrázta a fejét.

- Senki említésre méltót.

Ez állt legközelebb az igazsághoz.

Következő reggel, miközben James leszaladt a lépcsőn, hogy megreggelizzen, zajos tömeg állta útját a lépcsőfordulónál, melynek közepén Frics álldogált, és a Héraklész ablakra meredt. Arca kipirult, szemöldöke rángatózott a dühtől. Jamesnek remek rálátása nyílt az ablakra a lépcsősor közepéről. Héraklész képe eltűnt, helyén Mardekár Malazár meglehetősen jól megrajzolt alakja állt. Furcsamód, a varázsló vigyorogva szökdécselt egy girbegurba ösvényen, kart karba öltve egy kócos, sötét hajú fiúval: Albussal. Fölöttük egy zászló lobogott, rajta a szöveg: „EGYMÁSNAK TEREMTETTEK?”. Ami ennél is rosszabb volt, mögöttük az ösvényen egy éles vonásokkal rendelkező, világosszöke fiú fetrengett. Scorpius karikatúrájának szájából egy szövegbuborék tört elő, benne az „IGAZÁN, MALAZÁR! ÍMHOL ÖSSZETÖRT SZÍVEM!” felirattal.

- Ez egy klasszikus varázslószonett egyik sora - mondta Damien önelégülten, miközben ellépkedett James mellett. - Tíz emberből ha egy fogja tudni, de nekem valahogy tetszik.

- Hogy te mekkora stréber vagy, Damien! - jegyezte meg Sabrina szeretetteljes hangon.

A nap már magasan járt a szokatlanul meleg délutánon, amikor James és Ralph összefutott a régi rotunda hatalmas boltíve alatt. Arany fénysugarak csíkozták a márványpadlót és az alapítók egykori szobrának maradványait. Mindazon évek után már csak a talpzatuk, és a lábaik egy darabja maradt meg belőlük. Az évszázadok letompították a törött részeket.

- Jön már - sóhajtotta James, mikor lefékezett a barátja mellett. - Egy örökkévalóság, mire elkészül. Mi tarthat a lányoknak ennyi ideig?

Ralph vállat vont.

- Fiera Hutchins szerint a lányoknak azért tart tovább elkészülni, mert ők valóban készülődnek. Azt mondja, a fiúk csak lenyalják a hajukat, magukra fröcskölnek egy kis kölnit, és azt mondják, készen vannak.

- És ezzel mi a baj? – motyogta James.

Befutott Rose is, és Jamesnek el kellett ismernie, hogy a lány sokkal felkészültebbnek látszott, mint ő.

- Mondtam, hogy itt jövök mögöttem – rázta a fejét.

- Mi van a kosárban? – bökött Ralph a lány vállán lógó táská felé.

- Nézzük csak – mondta Rose, és felhajtotta a táská tetejét. – A pálcám, egy kis víz, kétszersült, bogárriasztó amulett, egy bicska, omniszkóp, tartalék zokni és egy napszemüveg. – Oda-vissza járatta tekintetét Ralph és James között. – Most mi van? Te mondtad, hogy sétára kell készülnünk!

James megrázta a fejét.

- Hogy hasonlíthatok ennyire a mamádra és a papádra *egyszerre*?

- Szerencsés csillagzat alatt születtem – szipogott Rose.

- Sétára kell készülnünk? – vontá össze a szemöldökét Ralph. – Ez olyasmi, mint a túrázás?

James átvágott a rotundán.

- Gyertek, Merlin azt mondta, a bejáratnál találkozunk, és ha ő utasítást ad valamire, azt komolyan is gondolja.

- Nekem nincs is túracipőm – panaszkodott Ralph, de követte a barátját.

A három fiatal kilépett a délutáni melegbe. Valamikor régen, évszázadokkal korábban, a rotunda bejárata volt a Roxfort kastély főbejárata. Mostanra azonban, gyakorlatilag, egyáltalán nem használták. Az oszlopcsarnok hatalmas kapuja szinte mindig tárva-nyitva állt, és szabad utat engedett a mögötte elterülő tágas, füves mezőre, mely a rengeteg határáig terjedt.

- Elég félelmetesek – szólt Rose, s közben visszanézett a homályba burkolózó rotundát körbeálló szobrok maradványaira. – Hatalmasak lehettek, mikor még egészben voltak. Mi történt velük?

- Az alapítók szobraival? – pillantott oda James is. – Megsemmisültek. Már régen, valami csatában.

- Fogalmad sincs, mi? – vigyorgott rá Rose, és kihívón felvonta a szemöldökét.

James valóban nem tudta, de eszében sem volt ezt elismerni. Ehelyett látványosan forgolódva kutatott Merlin után.

Ralph töprengve pislogott a háta mögé.

- Kíváncsi volnék, vajon mi lett a darabjaikkal. Gondoljátok, hogy még mindig itt vannak valahol, lepakolták őket a pincébe, vagy ilyesmi?

- Nem lennék meglepve – vont vállat Rose. – Épp elég hely van a kastélyban, hogy minden vacakot megtartsanak. Állítólag maguk az alapítók is itt vannak valahol eltemetve, habár senki sem tudja pontosan, hol. Mindegyikük, kivéve persze Mardekár Malazárt.

Ralph a lányra pislogott.

- Őt miért nem itt temették el?

- Azt hittem, azt mondtad, elolvastad a *Roxfort történetét*.

Ralph Jameshez fordult.

- Mindig ilyen? Ha igen, szólj rám, hogy többé ne kérdezzek tőle semmit.

- Azért nem itt temették el – felelte James –, mert elég csúnyán összekapott a többi alapítóval, és kidobták őt az iskolából.

Ralph elfintorodott.

- Nem akarom tudni, hogy min balhéztak, ugye?

- Hármat találhatsz – vonta meg a vállát James. – Még jó, hogy változnak az idők.

- Az idők sosem változnak – szólott egy mély hang. James felpillantott, és látta, hogy Merlin lépdel le a lépcsőn. – Csak az emberek. Üdvözlét, barátaim! Felkészültek a távozásra?

- Ha ezen azt érti, hogy felkészültünk-e a túrára – nyöszörögte Ralph –, még nem állok készen, hogy erre válaszoljak.

Merlin megfordult, és továbbindult a lépcsőn, a füves mező irányába. James Rose-ra és Ralphra pillantott, majd legyintve a férfi nyomába eredt.

- Na és hogy jutunk oda, igazgató úr? – kiáltott előre Rose. – Zsupszukulccsal? Seprűn? Társas hoppnálással?

- Azt hittem, Mr. Potter tájékoztatta önöket – felelte Merlin hátra sem nézve. – Sétálni fogunk.

- Egész úton? – hüledezett Ralph, és kis híján keresztülesett egy alacsony bokron.

Merlin láthatóan remekül szórakozott.

- Egyre könnyebb lesz, ahogy belejövünk, Mr. Deedle. Az én időmben – ami, bevallom, már nem mostanában volt – az emberek mindenhová gyalog jártak. A varázslóknak és boszorkányoknak jót tesz egy kis természetjárás. Emlékeztet rá, kik is vagyunk.

- Én *tudom*, ki vagyok – morogta Ralph. – Egy olyan srác, aki jobb szereti a csomagolt kaját, és akinek csupa mocsok lesz a cipője.

Mikor elérték a rengeteg szélét, Merlin lassítás nélkül lépett be a fák közé. Ösvény nem volt, a varázsló azonban mintha tudta volna, hogy hova lépjen. Alig hagyott maga után lábnyomot, és mintha a fűszálak is éppen hogy csak meghajlottak volna a súlya alatt. James tétován megtorpant az erdő szélén egy pillanatra, azonban Merlin nem várta be, és a fiú tudta, hogy ha lemarad, könnyedén elveszítheti szem elől a varázslót a fák között. Utána eredt hát, és igyekezett tartani Merlin hatalmas lépteit.

- Álljunk meg egy percre – kiáltotta Rose, s menet közben bogáncsot szedegetett a farmerjáról. – Nem mindenki tud egyezkedni a természet erőivel.

Ahogy azonban haladtak előre, James különös dolgot vett észre. Mintha, még ha csak egészen kicsit is, de *tényleg* összekapcsolódtak volna a körülöttük magasodó fákkal. Mintha elhaladtában Merlin összeolvadt volna az erdővel, mely kitérült, majd újra összezárult a férfi mögött. Ha James, Ralph és Rose elég közel maradtak, részei lehettek a kitérülésnek. A csipkebokrok elhajoltak előlük, a patakokból sima, száraz kövek emelkedtek ki, melyekre léphettek, és még a fű és moha is a földre lapult, hogy puhábbá tegye talpuk alatt a talajt. Még a fák ágai sem kapaszkodtak a ruháikba és hajukba, holott az erdő elég sűrű volt. Még a nap egyre vörösebb árnyalatot öltő fénye is megtalálta útját a lombok között, fényösvényt fektetve a

túrázók elé.

- Hé, James – súgta Ralph. – Mit gondolsz, merre járhatunk?

- Még csak úgy fél órája lehetünk úton – pillantott fel a napra James. – Szerintem alig valamivel lehetünk messzebb, mint a Roxfort-Roxmorts távolság. Nehéz megmondani.

Ralph biccentett.

- Tényleg nehéz. Esküszöm, egyszerre van olyan érzésem, mintha alig pár perce jönnénk, és közben több mint egy hete.

- Becsapnak az érzékeid – vélekedett Rose. – Hosszú utakon megesik. A monotonitás teszi. Ha kicsit ritkábban állnának a fák, valószínűleg még látnánk a kastélyt.

Rose még be sem fejezte, Merlin belépett egy narancssárga fénysugárba. James hunyorogva követte, aztán levegőért kapva kitette kezét, hogy megállítsa Ralphot és Rose-t. A másik kettő hátulról nekirohantak a megtorpanó fiúnak.

- Hé – méltatlankodott Rose, és megigazította a válláról lecsúszott táskát. – Miért álltál meg...

A lány elharapta mondandóját, miután felnézett. Szemkápráztatóan gyönyörű, narancsban és mélylevendulában ragyogó naplemente tárult eléjük, de ez csak a fele volt a látnivalóknak. Alig ötméternyire James lába előtt a földnek egész egyszerűen vége szakadt, és meredek szögben zuhant alá az alattuk elterülő sziklás partra, melyet folyamatosan ostromoltak a hullámok. A szél ködpárát sodort feléjük, benedvesítette arcukat, és apró vízcseppeket varázsolt a szempilláikra.

- Ez az óceán? – kérdezte Rose, mikor végre szóhoz jutott. – Lehetetlen!

Valahonnan a távolból egy hang szólította őket. James elszakította tekintetét az alatta elterülő látványról, és Merlinre pillantott, aki valamivel odébb, egy meredek kőszirtok között futó, keskeny ösvényen állt. A varázsló intett nekik, hogy kövessék, és ők némi tétovázást követően engedelmeskedtek.

Az óceán dübörgése teljesen megsüketítette őket, ahogy a szirtet megkerülve beérték Merlint, azonban előtte Rose még közelebb húzódott Jameshez.

- James, miért kértél, hogy jöjjenek veletek erre az útra? – kérdezte halkán.

- Egyszerű – felelte James. Olyan sebesen lépkedett az egyenetlen köveken, ahogy csak tőle telt. – Olyan ember kellett, aki tud titkot tartani. Ráadásul tudtam, hogy kétségeid vannak Merlinnel szemben. Azt akartam, hogy közelebről is megismerd.

- Be kell valljam, eddig szemernyit sem változott róla a véleményem – mondta Rose.

- Valahogy épp az imént sétáltunk le közel száz kilométert, fél óra alatt. Ettől függetlenül még mindig nem értem, miért nem *Albust* hívtad.

James a válla fölött Rose-ra nézett.

- Dunsztom sincs. Te jutottál először az eszembe.

- Csak egy kicsit különös, ennyi az egész.

Ralph is utolérte őket.

- Na és *engem* miért hívtál? – kérdezte kissé zihálva.

- Merlin téged külön kért, Ralph. Azt mondta, tudja, hogy te és én jól tudunk titkot tartani.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Kíváncsi volnék, ki előtt akar titkolózni.

James lepisszegte a lányt, mikor közeledtek Merlinhez.

A férfi egy sziklás hegyfok csúcsán álldogált. Mikor a három gyerek felmászott hozzá, csak akkor vették észre, hogy egy keskeny félsziget bejáratánál vannak, melyet a lent tomboló hullámok fölött átívelő, természetes híd kötött össze a szirttel, amin voltak. A félsziget alig volt szélesebb, mint az ösvény, amin idejöttek, és két oldalán meredeken zuhant a mélybe. A kőhíd a szigetecske túlsó végéig húzódott, egészen egy hatalmas sziklamonolit tetejéig, mely közel akkora és olyan formájú volt, akár egy kisebb torony a Roxfortban. A csúcsa laposnak tűnt, s a szellőkések ütemére hullámzó fűszőnyeg borította.

- Nem megyünk oda ki – jelentette ki Ralph. – Ugye, nem? Örültség volna.

Még be sem fejezte, Merlin már rá is lépett a keskeny kőhídra.

- Ne maradjanak le, barátaim. Nem olyan veszélyes, mint amilyennek látszik, de nem is ártalmatlan. Elkapom önöket, ha leesnének, de igyekezzünk elkerülni ezt az eshetőséget.

Szerencsére James nem kimondottan félt a magasságtól. Szemét a könnyedén egyensúlyozó magas férfin tartva maga is kilépett a szirtre.

- Ó, hogy az a... - morogta Ralph az orra alatt. Hangja csaknem elveszett a körülötte füttyülő sós szélben.

Valójában egész üdítő élmény volt, legalábbis egy furcsa, rémisztő módon. A szél folyvást ott süvített a szirt körül, cibálta-rángatta James ingét és nadrágját. Tudta, hogy nem szabadna lenéznie, mégsem tudta megállni, hogy alaposabban szemügyre vegye a keskeny hidat. James helyenként vésőnyomokat és a kőbe ágyazott nagy tégladarabokat látott, mintha valamikor a régmúltban többször is aládúcolták volna az átkelőt. A sziklából elszórtan száraz gaz bújt elő, s ide-oda lengedezett a szélben. A mélyben a hullámok mennydörgő morajlással ostromolták a sziklaszirt lábát.

- Ez örültség – kiáltotta Ralph magas, remegő hangon. – Mit tegyünk, ha lezuhanunk? Kiáltunk fel, hogy „Ó, igazgató, itt esek a jobb oldalon, jól jönne egy kis segítség”?

Jamesnek eszébe jutott, hogy előző este Merlin hogyan bukkant rá a folyosón, és hogy pontosan tudta, miben sántikálnak.

- Szerintem valahogy mindig tudja, mi folyik körülötte. Ne aggódj emiatt, Ralph!

- Fantasztikusan megnyugtató – jegyezte meg a közvetlen James mögött lépkedő Rose.

Végül a híd kiszélesedett, és a sziklaszirtnek nyoma veszett, mikor a csapat átsétált egy kopott kötömb, és némi törmelék alkotta kapuféleségen. Ahogy a hatalmas monolit tetején lévő tisztásra lépett, James végre alaposabban is körülnézhetett. A kőtorony tetejét valóban hosszú fű és bokrok borították, de a talaj nem volt teljesen lapos, hanem inkább tölcészerű, mely a tisztás közepén lévő rejtett árok felé lejtett. Merlin egy a központba vezető keskeny ösvényen állt.

- Mesés – kiáltotta örömteli hangon. Furcsán boldognak tűnt, köpenye szabadon csapkodott a lába körül, szakálla mögötte lengedezett.

- Igen – felelte James. – Az volt!

Végre Rose és Ralph is megérkeztek, és közelebb húzódtak a varázslóhoz.

- Ott vagyunk már? – kérdezte Ralph, s közben kisöpört szeméből egy hajtincset.

Merlin megfordult, és a fennsík semmibe süllyedő közepére meredt.

- Ott. Mostantól vigyázzanak, hova lépnek! Kicsit furfangos lehet.

- Ó, de jó – motyogta Ralph elkeseredetten.

- Fel a fejjel, Ralph! – szólt Rose, miközben egy rövid szalaggal hátrakötötte a haját. – Ez a legjobb kaland, amiről aztán soha, senkinek nem beszélhetsz.

- Fogalmam sincs, miért hiszi mindenki, hogy szeretem a kalandokat. Még csak kalandregényeket sem szoktam olvasni.

- Ne maradjanak le! – figyelmeztette őket ismét Merlin, ahogy kezdett leereszkedni az ösvényen.

Mialatt a négyes elindult lefelé a tölcészerű fennsíkon, a száraz fű utat engedett nekik. James megtorpant egy pillanatra, mikor felrémlt előtte a monolit valódi szerepe. A közepe egyre meredekebb és meredekebb lett, míg végül egy csaknem húsz méter széles, természetes verembe hullott. Az ösvényt fokozatosan nagy kőlépcsők váltották fel, melyek körben ereszkedtek le a verem belső falán. A lépcsőfokok szemlátomást régiek voltak, peremük lekerekedett, és csúsztak a rájuk rakódott mohától. A verem legalja óceánvízzel telt meg, habzó tajtékkal ömlött ki-be a kőfal apró repedésein. A hullámok zúgása szinte fülsüketítő volt.

Végül, épp csak a vízszint fölött, a lépcsősor egy széles barlangba nyílt. Merlin szó nélkül vezette be a másik hármat a homályba, majd megállt, és a sziklás talajra koppintotta botját, mire a sziklaüreget lilás fény töltötte be. Minden kiszögellést és repedést elmélyítettek az éles árnyékok.

- Jó kis búvóhely – füttyentett James.

- Az már biztos – értett egyet Rose. – Már csak azért is, mert a nap felében víz alatt van. Hamarosan itt a dagály.

- Oda vannak elrejtve a holmijai? – bökött Ralph egy nagy, kapuszerű mélyedésre a barlang túlsó falán. – Valami írás van az ajtó felett, de nem tudom elolvasni.

Rose hunyorogva közelebb lépett.

- Walesiül van, igaz?

- Úgy vélem, ez annak a nyelvnek egy régi formája, amit manapság walesinek hívnak, igen – bólintott Merlin, majd odament az ajtóhoz. – Durva fordításban az áll a kőbe vésve: „Ez itt Merlinus Ambrosius rejtekhelye, belépni életveszélyes!”

Ralph az alig kivehető betűkre sandított.

- Ennyit a titkos kódokról és mágikus jelszavakról.

- Nem szeretek a kincskeresők életével játszani – felelte Merlin. – A nevem említése elegendő volt, hogy bárki, aki idáig eljutott, azonnal visszaforduljon. Akik továbbmerészkedtek, megérdemelték, hogy világosan tájékoztassák őket a veszélyekről.

- Van valami kulcs, vagy ilyesmi? – kérdezte Rose.

- Nincs, Miss Weasley. Nem a *bejutás* a nehéz, épp ellenkezőleg. Ön és Mr. Deedle épp ezért fognak idekint megvárni bennünket.

Ralph arca felderült.

- Ez az első jó hír, mióta elindultunk erre az útra. De miért?

- A pálcája a botom egy része – villantott fel Merlin egy zord mosolyt. – Emiatt az egyetlen *másik* mágikus tárgy, amely megfordíthatja az átjárót.

Ralph biccentett, majd legyintett egyet.

- Nekem ennyi elég. Csak mondja meg, mit tegyek, ha eljön az ideje. Kellemes lyukmászást!

- Na és én? – kérdezte Rose.

Merlin előhúzott valamit a talárja öbléből, és odaadta a lánynak. Kis tükör volt, díszes aranszegéllyel.

- Tudja, hogyan képezzen Occido sugarat?

James látta, Rose csak nagy nehézségek árán állja meg, nehogy a szemét forgassa.

- Igen, tudom, hogy kell visszatükrözni a nap fényét.

Merlin bólintott, majd Jamesre nézett.

- Kövessen, Mr. Potter, és maradjon a közelemben!

Azzal sarkon fordult, és belépett az átjárón. Botjának bíbor ragyogása megvilágította a belső kamra falait. James hátrapillantott Ralphra és Rose-ra, majd vállat vont, és követte Merlint a barlangba.

Hirtelen valami szörnyűt roppant a talpa alatt.

- Fúj! – kiáltotta. – Ezek csontok!

A talajt vastagon borították apró csontvázak. Madarak, halak és rágcsálók maradványai magasodtak vagy fél méteren keresztül. Merlin oda sem figyelt rájuk.

- Kellemetlen ár – mondta, majd beljebb lépdelt. – Az egyirányú szikla nem válogat. A rúna-figyelmeztetésem kevésbé hatékonyak, mint pár évszázada.

- Figyelmeztette a madarakat és patkányokat? – hüledezett James.

Merlin a válla fölött a fiúra sandított.

- Hát persze, Mr. Potter. Az állatok csupán menedékért és élelemért jönnek be ide, nem pedig, hogy ellopjanak valamit. Rettegés rontással itattam át a hely falait, amely közli csöpp elméjükkel, hogy itt semmi jót nem találnak, maradjanak távol. Azonban túlbecsültem a rontások élettartamát. Nem örülök, hogy én vagyok a felelős azoknak a teremtményeknek a haláláért. Majd kiengesztelem a földet az áldozatukért.

- Mi az az „egyirányú szikla”? – kérdezte James, de mikor visszanézett az átjáró fele, maga is meglátta. A bejáratnak nyoma veszett, helyén egy hatalmas, durva kőfal magasodott, mely egészen beleolvadt a környezetébe. Minden jel arra mutatott, hogy James és Merlin csapdába esett a lezárt barlangban. A fiú összerezzen, és karjait maga előtt összefonva körbepillantott a sötét, sziklás helyen. Valamin megakadt a tekintete.

- Ööö, *azok* ott – mondta, miközben igyekezett úrrá lenni hangja remegésén –, nem egy madár vagy patkány csontjai, igaz?

Merlin követte James pillantását, és ő is meglátta a sötét falnak támaszkodó emberi csontvázat. A csontok egy durván megmunkált, régi páncél maradványai közül lógtak ki. A csontkéz mellett rozsdás kard hevert.

- Nem mennék hozzá túl közel, Mr. Potter – figyelmeztette őt Merlin szelíden, mikor a fiú, valamiféle morbid kíváncsiságtól vezérelve tett egy lépést a csontváz felé.

- Húha! – lehelte James. – A gyűrűk még mindig ott vannak az ujjain. A koponyán

pedig haj van. Még egy bajusz maradékát is látom! Maga szerint ki...

A csontváz hirtelen előre lendült, és meglepette feje fölött az ősrégi kardot. James rémülten nekihátrált Merlinnek.

- El innen! – kiáltotta a csontváz. Megállás nélkül hadonászott, és a fejét forgatta. – Mutasd magad, különben szétkaszabollok!

- Minden rendben, James – szólt Merlin szárazon, s közben segített Jamesnek visszanyerni az egyensúlyát. – Csak ne menj hozzá túl közel! – Aztán a csontvázhoz fordult. – Azért nem látsz minket, mert nincs szemed, Farrigan.

- Merlinus! – rikoltotta a csontváz. – Hol vagy, te ördögfattyá? Hogy mertél csapdába ejteni engem?

- *Te* hogy merted átlépni a kiszabott határait, és próbáltad kirabolni a rejtekhelyemet, öreg barátom?

- *Barát*, pah! – köpte a szavakat a csontváz. Állkapcsa egész kicsit csikorgott, miközben beszélt. – Kiléptél a világból. Meghaltál! Mi hasznod származott belőle?

- Csak reméltem, hogy meghaltam, de tudtad, hogy nem így van. A rejtekhelyemre különben is egyedül én léphetek be. Ahogy arról Austramaddux nyilván tájékoztatott is.

- Austramaddux egy korcs kutya – morogta Farrigan csontváza. – Kiszögezem a falra a fejét trófeaként, amiért így becsapott. Egyébként mit értettél az alatt, hogy nincs szemem? Csupán sötét van. Gyújtsd már meg a botodat, Merlinus, az isten verjen meg!

Merlin komolyan Jamesre pillantott.

- Megszabadul a köteléktől, mely ebben a világban tartja, amint kiteszük innen a lábunk. Az is az átok része volt, hogy bárkinek, aki bemerészkedik erre a helyre, itt kell maradnia a visszatérésemig. Most, hogy ez megtörtént, az átok megtörik. Megkérhetlek, hogy itt várj vele? Amíg elég távol maradsz tőle, ártalmatlan.

James lenézett a csontvázra. Az a falnak dőlve éppen a lábának csontjait próbálta összeszedni, és mozgásra bírni, s közben magában csikorogva szitkozódott. James nagyot nyelt.

- Azt hiszem, igen. Meddig lesz el?

- Csupán egy-két percig – felelte Merlin, majd felemelte a hangját. – Miss Weasley, hall engem?

Rose hangja tisztán ért el hozzájuk a láthatatlan átjárón keresztül.

- Itt vagyok. Épp magukat nézem az ajtóból. Mi folyik ott?

- Semmi lényeges. Erre tudná irányítani az Occido sugarat? A lenyugvó nap fénye elvileg a barlang szájánál szűrődik be, egy nagy résen.

James hallotta Rose távolodó lépteinek neszét, majd egy pillanattal később vékony fénysugár hasított a barlang poros levegőjébe, fittyet sem hányva a bejáratot elzáró egyirányú sziklára.

- Nagyon jó, Miss Weasley – szólt Merlin. – Egy kicsit feljebb, ha kérhetem.

A fénysugár ide-oda mozgott, végigkúszott a barlang sötétbe burkolózó túlsó falán, míg végül Merlin irányításával egy a kőbe ágyazott csillogó szimbólumra nem vetült. Mikor a szimbólum élesen felragyogott, hirtelen egy hosszú aranykötél hullott ki a napfény kévéjéből.

- Köszönöm, Miss Weasley – szolt ki Merlin, és a kötél végéért nyúlt. – Mőd felett jól csinálta. Mostantól kezdve ön és Mr. Deedle semmilyen körülmények között ne lépjenek be a barlangba, bármit halljanak is.

James hátán végigfutott a hideg, mikor Merlin hozzá fordult.

- Rendkívül egyszerű dolga lesz, Mr. Potter, mindazonáltal nem kevésbé lényeges. Tartania kell ennek a kötélnak a végét.

James átvette Merlintől a kötélvéget. Az vékony volt, és vidáman csillogott a finoman beleszótt aranyszálaktól.

- Ennyi az egész? Tartsam?

Merlin bólintott, és továbbra is farkasszemet nézett Jamesszel.

- De vigyázzon, James Potter, amíg ezt a kötelet fogja, az én életemet tartja a kezében. Nem engedheti el, míg vissza nem érek, bármi történjék is. Megértette?

James tétován összevonta a szemöldökét, majd biccentett. Merlin minden további szó nélkül, botját magasra tartva besétált a barlang homályba vesző vágatába. A barlang ezek szerint sokkal mélyebbre nyúlt, mint azt James feltételezte. Ahogy a varázsló távoldott, a botja csúcsán ragyogó fény egy sokkal hatalmasabb csarnokot világított meg, mint amelyben James állt. A talaj rendkívül sötét volt, szinte fekete. Furcsamód, Merlin az aranykötélen sétált, vigyázva lépkedett egyre előrébb. A kötél a nagyobb barlang mélye felé nyújtózott, a másik végét látni sem lehetett. James hirtelen rádöbbsent, hogy az óriási csarnok talaja nem egyszerűen sötét volt, ahogy azt először gondolta, hanem nem volt ott. Merlin a látszólag feneketlen mélység felett egyensúlyozott végig a kötélen.

Száraz puffogó hang hallatszott, mire James a csontváz felé pillantott. Az mintha nevetett volna.

- Elment a kincseiért, mi? – kérdezte. – Téged meg, gondolom, cserbenhagyott. Megtisztelnél a neveddel, ó, démon?

- Nem vagyok démon – felelte James. – A nevem James.

- Á, remek név, úgy bizony. Mondd csak, James úrfi, ha nem egy démonszolga vagy, miért tartod az ördögfattyú kötelét?

James megrázta a fejét. Tudta, hogy nem szabadna szóba állnia a szánalmas Farrigannel. Az ismét puffogó nevetésre fakadt, majd ernyedten leejtette a kardját. A rozsdás penge lepattant a markolatról, a csontváz pedig hatalmasat sóhajtott, amibe még a bordái is belerecsogtek.

- Sejtem már, mi a helyzet – mondta Farrigan. – Austramaddux igazat szolt a csapdáról. Jó ideje itt vagyok, igaz? Rég meghaltam, csupán a gyűlölet átka köt még ehhez a földhöz. És miért? Nem lopni jöttem, hanem rombolni. Meg tudsz engem érteni, ó, James, aki az ő kötelét tartod? Azért jöttem ide, hogy egyszer, s mindenkorra vége legyen. De elbuktam, és most elkezdődött. Végül is jó, hogy már meghaltam, így nem kell látnom, igaz? – A csontváz felkuncogott.

Jamesen úrrá lett a kíváncsiság.

- Mi kezdődött el?

- Ne mondd, hogy olyan ostoba volnál, hogy nem látod Merlinus miféle sötét ügyekben jár-kei – válaszolta a csontváz. Fejét arra fordította, amerről James hangját hallotta. – Te, aki még most is őt segíted. Ne mondd, hogy még sosem hallottál az

átokról, fiatal barátom.

- Dunsztom sincs, miről beszél – rázta meg a fejét James. – Merlin nem az, akinek hiszi. Nem tudom, milyen volt a maguk idejében, de megváltozott. Ő jó ember.

A csontváz előre lendült, és kezével a combcsontját kezdte püfölni, mire pár ujjperce letört, és elkeveredett az állati csontok között.

- Ha tényleg elhiszed ezt, a világod talán mégis megérdemli, ami rá vár.

James félt feltenni a kérdést, de kíváncsi is volt.

- Mi az?

Farrigan csontváza abbahagyta a vihogást. Fejét újra James felé fordította, átható, üres tekintete a fiúéba fúródott.

- Hogy-hogy nem tudod, a kapu tárva-nyitva áll? Merlinus letépte a függönyt. Visszatérése az emberek világába rést hasított a valóságok között. Átjöttek rajta bizonyos *dolgok*, melyek most az emberek között kószálnak.

- A borleyk – töprengett magában James.

A csontváz bólintott.

- De nem csak azok. *Közelít*. A Kapuőr. A világok őrszeme! Merlinus a követe. Bolond! Még most is a markodban tartod a kötelet! Ereszd el! Talán még be lehet zárni a kaput! Engedd el a kötelet, és szabadítsd meg a világot az átoktól, mely kis híján beteljesedett! Ne higgy a hazugságoknak! Ereszd el, hadd érje utol a megérdemelt végzete!

- Nem! – szólt James, és még jobban megszorította a kötelet, mintha attól félné, elárulják az ujjai. A kötel túlsó vége felé meresztgette a szemét, de már nem tudta kivenni Merlinus alakját, és a súlyát sem érezte a kötélén. Tudta, hogy nem szabad odafigyelnie a csontvázra. Nyilvánvaló volt, hogy Farrigan Merlinus egyik ősi ellenfele. Valószínűleg igaza volt Merlinnek, és azért tört be a barlangba, hogy kifossa a rejtekhelyet, de az egyirányú szikla fogságba ejtette. A csontváz hazudott. Nem létezett semmiféle átok. Mégis...

Mi van, ha a csontváz igazat mond? James a felelős azért, hogy Merlin visszatért a világba, hiszen bedőlt annak a szörnyű Madame Delacroix-nak és bűntársainak. Jamest is megkérdezték, hogy Merlin legyen-e a Roxfort új igazgatója, vagy sem. Ha bármi igazság is van abban, amit a csontváz mondott, minden James hibája. Talán a sors keze, hogy hozzá került a kötel vége, amely újra eltakaríthatja Merlint, és mindent helyrehozhat, amit James akaratlanul elkövetett. Talán ez az egyetlen esélye, hogy a dolgok visszazökkenjenek a régi kerékvágásba.

- Érzem, hogy kétségek között őrlódsz, fiam – szólt halkán a csontváz. – Tudod, mik a szándékaid, ugye? Tedd meg! Nem nehéz. Nem kell tenned semmit, csak ereszd el! A barátaid odakint várják, hogy kivigyenek innen téged. Nem kell tudniuk, mi lett a varázslóval. Csupán annyit mondj nekik, hogy egyszerűen lezuhant. Egyedül te tudod majd, hogy megmentetted a világodat. Rajta, tedd meg! Tedd meg, amíg még van rá lehetőség!

James ismét előre pillantott. Már látta Merlint, ahogy egyik kezében egy kis dobozkával, másikban pedig a magasra tartott bottal araszolt a fiú felé. A kötel mozdulatlan maradt, dacára, hogy a magas férfi meg sem állt. James még most sem érezte a legkisebb súlyt sem. Marka összeszorult a kötélvégen, s közben erősen törte

a fejét. Képes volna megtenni? Meg kellene tennie? Lesz valaha még egy ilyen esélye?

- Tedd meg, fiam! – súgta Farrigen harsányan, és kissé előrébb hajolt. – Hunyd be a szemed, oda se nézz, csak ereszd el!

A kötél csúszott a megizzadt tenyerében. Majdnem megtette. Ujjai megrándultak. Aztán eszébe jutott valami, amit Merlin előző évben mondott neki, nem sokkal azután, hogy visszatért a világba. *Igazán nagy tehetsége van hozzá, hogy a tükör lapja mögé lásson, James Potter*, mondta. James úgy vélte, ez dicséret volt, és arra utalt, hogy őt nem egykönnyen lehet becsapni. Persze Madame Delacroix-nak sikerült, de neki is egy elvarázsolt vudubabára volt szüksége hozzá. Merlin úgy értette, hogy csupán szavakkal nem lehetett átejteni Jamest.

Ahogy erre gondolt, James még egyszer, utoljára a csontváz felé fordult.

- Honnan tudjam, hogy az igazat mondja?

A csontváz mintha hadarni kezdett volna.

- A bizonyíték ott van a szíved mélyén! Érzed, hogy igazat beszélek! Engedd el a kötelet! Vess véget neki!

James szeme összeszűkül.

- Tudja, nem hiszem, hogy megteszem. Fogalmam sincs, milyenek voltak a dolgok a maga idejében, de az én világomban nem ölünk meg másokat, csak mert valaki azt mondja rájuk, hogy bajkeverők.

- Akkor a világod megérdemli önnön végzetét – dőlt vissza a csontváz a barlang falához. – Mosom kezeimet. Eljön a halálhozó!

James úgy döntött, jobb nem vitatkozni a csontvázzal. Most, hogy végre döntött, nem lett volna értelme. Visszapillantott a kötéltre, és látta, hogy Merlin kis híján visszaért. A férfi arca még mindig komoly volt, de szeme furcsán csillogott.

- Küldetésünk véget ért, Mr. Potter – mondta, mikor a barlang kövére tette lábát. – Most már eleresztheti a kötelet. Nem lesz többé szükségünk rá.

James a földre ejtette a kötelet, mire az előre csusszant, és némán a sötét mélységbe hullott. James nagyot sóhajtva a csontváz felé nézett, de az nem moccant.

- Nem hiszem, hogy többet hallunk tőle – szólt halkán Merlin. – Megtette, amit meg kellett tennie.

- Ezt hogy érti? – pislogott James a varázslóra. – Miért kellett megtartanom a kötelet?

- Bizalom, Mr. Potter – felelte Merlin. Szája kissé szomorkás mosolyra húzódott. – Kevés van belőle azoknak, akik szíve gonoszra hajlik. Épp ezért a bizalom a végső próba, amely a rejtekhelyemre vezet.

- Tudta, hogy itt lesz? – intett James a csontváz felé.

- Igen, ő vagy valaki hozzá hasonló. Az volt a dolga, hogy próbára tegye az ön bizalmát. Végül is, nincs igazi bizalom, ha kísértés sincs.

James felnézett Merlin arcára.

- Majdnem eleresztettem – szólt halkán. – Annyi volt a dolgom, hogy tartsam a kötél végét, de kis híján elbuktam.

Merlin komolyan biccentett.

- Helyesen cselekedni szinte mindig egyszerű, Mr. Potter. De sosem könnyű.

Úgy tűnt, egyiküknek sincs más mondanivalója. James és Merlin visszasétált a durva kőfalhoz, amely mögött a kijárat rejtőzött.

- Mr. Deedle – kiáltott Merlin. – Kimennénk.

James olyan tisztán hallotta Ralph hangját, mintha a barátja alig egy méterre állna tőle.

- Ööö, jól van. Mit tegyek?

- Szegezze a pálcáját az átjáróra, és mondja: „Braut Tir”!

Csend következett, majd James meghallotta Ralph suttogását.

- Mi volt? Nem hallottam jól a hangsúlyt!

- Csak mondd már, Ralph! – sürgette őt Rose. – Itt állnak előttünk. Mi a legrosszabb, ami történhet?

Ralph kimondta a varázsigét, mire az átjáró egy halk pukkanás kíséretében láthatóvá vált. A lenyugvó nap fénye elárasztotta a barlangot. James hunyorogva figyelte Ralphot és Rose-t, míg Merlin kioltotta a bot fényét.

- Mit tettem? – hátrált Ralph döbönt arccal. – Bezártam őket! eltűnt a bejárat! – Még Rose szeme is tágra nyílt a rémülettől.

- Mi van veletek? – kérdezte James, miközben Merlinnel a nyomában kísértelt a másik kettő elé.

Ralph szeme, ha lehet, még inkább elkerekedett.

- Hú – nyögte Ralph elkápráztatva. – Csak úgy átsétáltatok a kőfalon. Nem, ööö, nem haltatok meg, ugye?

- Jól vannak, pupák – vigyorgott Rose, és vállon bokszoalta Ralphot.

- Egyirányú szikla – vont vállat James, majd visszapillantott a tömör kőfalra, ahol korábban a bejárat volt. – Örökre bezáródott?

Merlin bólintott.

- Nincs rá többé szükségem. Most térjünk vissza! A nap hamarosan lenyugszik, és a dagály is emelkedik.

James odapillantott, és meglátta, hogy a hullámok már a barlang szájának peremét nyalogatják. Az alsó lépcsőfokok egyre jobban eláztak. Merlin, hóna alatt a kis dobozzal, felvezette a fiatalokat a keskeny csigalépcsőn.

- Szóval, ez az? – szólt előre a leghátul kullogó Ralph. – Minden cucca abban a kis dobozban van?

- Meglepi, Mr. Deedle? – kérdezte Merlin. – Jobb szeretne hatalmas ládákat cipelni?

Ralph humortalanul felnevetett.

- Akkor egyedül kellene boldogulnia. Magamat is alig bírom kivonszolni innen.

A partot a félszigettel összekötő hídon sokkal könnyebb volt a visszaút, mint az első átkelés. A túloldalon sorakozó sziklák hívogatták őket, és a szél is lecsillapodott azalatt, míg ők odalent voltak. Merlin tért vissza utoljára. Mikor csatlakozott Jameshez, Rose-hoz és Ralphhoz a félszigetre néző szirtfokon, megfordult, majd szinte lezseren leszúrta botját a híd kövébe.

- *Discordium* – szólt csendesen. Nem volt villanás, sem semmiféle mágikus erőkitörés, a híd közepe azonban láthatóan megroskadt, aztán, mintha csak lassított felvételt néztek volna, levált a sziklameredélyről, és háznagyságú hullámokat verve

beleomlott az óceánba.

- Hát ez ennyi volt – jegyezte meg Rose lenyűgözve.

Merlin lemosolygott rá. Végül, épp mikor a nap megérintette saját tükörképét az óceán horizontján, a csapat sarkon fordult, és megindult visszafelé.

Miközben Merlin elvarázsolt ösvényén talpaltak, Rose ismét közelebb húzódott Jameshez.

- Ralph és én hallottunk téged beszélni odabent – mondta halkán. – De nem úgy hangzott, mintha Merlinnel társalogtál volna. Volt odabent valami, amit mi nem láthattunk az átjáróból?

James nem azonnal válaszolt. Valamiért nem akaródzott beszámolnia Rose-nak és Ralphnak Farrigan csontvázáról. Rose-ra sandított.

- Csak én voltam – vont a vállát. – Én... magamban beszéltem. Elég ijesztő volt egyedül, amíg Merlin elment a dobozért.

Rose összeszorította a száját, úgy fürkészte James arcát menet közben. A fiú biztosra vette, a lány tudja, hogy hazudik, így hát szemlesütve felzárkózott Merlin mögé.

- Igazgató úr – szólította meg kis idő múlva. – Mik a borleyk?

Merlin öles léptekkel menetelt közvetlenül James előtt. Az alkonyi félhomály halvány, kísérteties derengésbe vont a alakját.

- Ahogy azt már a vonaton is elmagyaráztam, Mr. Potter, a borleyk árnyék teremtmények.

- Igen, erre emlékszem, de honnan jönnek?

Merlin egyébként is mély hangja tovább mélyült.

- A társasága a barlangban beszédes volt, igaz?

James ott ügetett Merlin sarkában. Azt kívánta, bárcsak láthatná a varázsló arcát. Könnyedén suhantak az egyre sötétebb erdőben, alig csaptak némi zajt. Odafent a szél hangosan susogott a fák lombja között, mintha csak Merlin hangját szeretné elfedni.

- Azt mondta, a borleyk önnel érkeztek a világok közül, mikor visszatért ide.

- Minden fikcióban van valamennyi igazság, Mr. Potter – dörmögte Merlin. – Ismeri azt a kagylófajtát, amelyik a hosszú tengeri utak alkalmával összegyűlik a hajótesten? A súlyuk lehúzza a hajót, ezért időnként le kell pucolni és megsemmisíteni őket. Vegye úgy, hogy a borleyk ezeknek a mágikus megfelelői.

- Tehát *tényleg* magával jöttek vissza.

- Így van. A visszatérésem óta próbálom levadászni őket. A legtöbb a közelemben maradt, így könnyű préda volt. Kettő Mr. Deedle-t és Mr. Walkert követte. Azokat sikerült megtalálnom és elkapnom, mielőtt a két fiú észrevette volna őket. Az öné, Mr. Potter, valamivel fortélyosabb. De azt hiszem, az az utolsó.

James valamire már azóta kíváncsi volt, hogy először hallott ezekről a lényekről.

- Hogyan kapja el őket, ha nem használhat ellenük mágiát?

- Régi elemekkel, James Potter – felelte Merlin. Hangja furcsán, már-már hipnotikusan csengett, amilyennek James utoljára tavasszal hallotta, mikor a varázsló vallomásra bírta Denniston Dolohovot, Ralph apját. Az erdő egyre sötétebb lett, és James megint csak azt kívánta, bárcsak láthatná Merlin arcát. Valamiért az a

hátborzongató érzése támadt, hogy Merlin úgy beszél hozzá, hogy közben ki sem nyitja a száját. Merlin folytatja. – Olyan régi elemekkel, melyekről e korban kevesen tudnak, és amelyeket még kevesebben értenek meg. Van egy nagyon különleges zsák, egy úgy nevezett sötétzsák, melyben a semmi van. Nem tévedés, Mr. Potter, nem azt mondtam, hogy semmi sincs, mert nem üres. A zsák tele van a tiszta sötétség utolsó fennmaradt darabkájával, mely még az idők hajnaláról maradt ránk. Ide mennek a borleyk, mivel egy árnyék teremtménynek egyetlen dolgra van szüksége a létezéshez: fényre.

- A zsákban meghalnak? – kérdezte halkán James.

- Semmi sem képes végezni a homálllyal, Mr. Potter. Csak tárolni lehet őket. Ott maradnak a sötétzsákban, varázslatra éheznek, szabadulásra vágnak, de tökéletesen megbénítja őket a fény hiánya. A Mágiaügyi Minisztérium hasonló, noha kissé gorombább módszerrel különítette el a dementorokat azóta, hogy megbízhatatlannak ítéltettek, mint az Azkaban őrei. A régi munkahelyük, az Azkaban legalsó pincéiben zárták el őket, mágikusan fénytelenített cellákban. Ott az erejük nagy része megfogyatkozott, ha nem is tűnt el teljesen. Üvöltenek, Mr. Potter. Állítólag szörnyű hang, és hajlok rá, hogy elhiggyem.

James kirázta a hideg. Újabb perceknek kellett eltelnie, hogy ismét megszólaljon.

- Mi történne, ha a sötétzsák kiszakadna?

Merlin most először fordult James felé. James látta, hogy a varázsló a válla fölött rászegezte egyik szemét. Sebességéből azonban így sem vesztett.

- Természetesen a borleyk kirajzanának, Mr. Potter. Mágiára éhezve rátámadnának az első mágiaforrásra, amely az útjukba esik, és felemésztenék.

- F-felemésztenék? – dadogott James. – De hiszen azt mondta, ártalmatlanok. Mint a kagylók.

- Azt mondtam, egy borley, kezdeti állapotában, *viszonylag* ártalmatlan. Több borley azonban, melyek közül pár már fejlődő állapotban van, és kiéhezett a fogság alatt, minden, csak nem ártalmatlan. Amennyiben a sötétzsák megsemmisülne, a kagylókból piranják lennének. Azonban ez lehetetlen, Mr. Potter. Én őrzöm a sötétzsákot, vagyis tökéletes biztonságban van.

James felsóhajtott.

- Ez a híres Merlin-hencegés, amiről tavaly beszélt?

Merlin végre megállt. Megfordult, és leguggolt James elé, hogy a szemük egy magasságba kerüljön. Elmosolyodott, szemében ott szikrázott a felkelő hold fénye.

- Nem, Mr. Potter – mondta megszokott hangján. – Ez a híres Merlin-eskü, amiről eddig még nem hallott. Erre mindig számíthat.

- Végre – zihálta boldogan Ralph, mikor ő és Rose beérték Jameséket. – Pihenő. Rose, van még abból a kétszersültből? Mi lenne, ha megosztoznánk rajta?

Mikor végre beérték a kastélyba, Merlin egyenesen felvezette őket a csigalépcsőhöz, az irodájába. Leszámítva a hatalmas íróasztalt, és a falon sorakozó portrékat, az igazgatói iroda természetellenesen üresnek hatott. James körbenézett, és azonnal megtalálta Perselus Piton és Albus Dumbledore, az öccse két névelődjének festményét. Pillanatnyilag mindkét ráma üres volt.

- Meg szerettem volna köszönni mindhármuknak a segítséget – mondta Merlin, és

most, hogy visszatértek, szinte szívélyesnek hangzott. – Ezenfelül, arra gondoltam, talán szeretnék látni, mikor kinyitom a ládikót.

Rose szeme kíváncsian elkerekedett.

- Megmutatja, mi van benne?

- Nem egészen, Miss Weasley, habár a későbbiekben bizonyára látni fogják a tartalmát. Nem, úgy értettem, talán látni szeretnék, milyen kinyitva. Ha szabad így fogalmaznom, elég jó holmi.

James kötekedő mosolyra húzta a száját.

- Naná! Ha maga mondja. Lássuk!

Úgy tűnt, Merlin örül. Vigyázva lehajolt, és a földre tette a kis fadobozt. Az elején egy kampó tartotta lezárva a fedelét. Merlin megemelte a zárat, aztán hátrébb lépett.

A fedél lassan felemelkedett, mintha csak egy fiók csusszana ki a dobozból, amely azonban sokkal hosszabb volt, mint amilyen magas a ládikó. A fiók elején újabb fiók látszott, s ahogy James megkerülte a ládát, látta, hogy igazából mind a négy oldalon újabb fiókok voltak. Mikor a függőleges fiók embermagasságú lett, egy rándulással megállapodott, majd halk kattanással az oldalsó fiókok is kezdtek kitolódni. Az új fiókok mindegyik oldalán újabb fiókok sorakoztak. Ahogy lassan mindegyik kinyílt, az összes felszínén egyre több rekesz volt látható. Látványra gyönyörű volt, azonban felfogni már nehezebben lehetett. James szeme egyszerűen visszautasította azt, amit látott. Ahogy a láda egyre nagyobb lett, megtöltötte a szoba közepét, James könnyezni kezdett. Végül, nagyjából egy perccel később, a fiókok mozdulatlaná dermedtek. James, Rose és Ralph körbesétáltak, és alaposan szemügyre vették a rengeteg fiókot, ajtót, valamint a bonyolult zárat és csuklóspántokat.

- Hát ez tényleg jó holmi – jegyezte meg James tátott szájjal.

- Sokkal jobb, mint egy rakás hatalmas láda – bólogatott Rose.

- Csodálatos – sóhajtott Ralph. – Újabb titkok és rejtélyek. – Védekezően Jamesre pillantott. – Most már mehetünk enni?

James elvigyorodott. A három fiatal megindult az igazgatói iroda kijárata felé. James lépett ki az ajtón utoljára, de épp mikor be akarta azt csukni maga után, Merlin a nevéen szólította. James sarkon fordult, mögötte Ralph és Rose megindultak lefelé a spirális lépcsőn.

- Visszaadtam a levont tíz pontot, Mr. Potter, és még hozzáadtam tízet – mondta Merlin. – Jó munkát végzett a barlangban. Azonban ne felejtse, más nem tudhat róla.

- Rendben – felelte James. – Senkinek egy szót sem.

Merlin biccentett, s közben odament Jameshez az ajtóban.

- Nem tudom pontosan – szólt lehalkítva a hangját –, hogy Lord Fannigan miket mondott, míg én elmentem a dobozért, de úgy vélem, nem lenne túl jó, ha bárkinek is elismélné a szavait az iskola falai között. Mr. Deedle-t és Miss Weasleyt is beleértve. Mint tudja, a halál meglehetősen... meggyőző lehet. Nem szeretném látni, hogy összeesküvések születnek.

James felnézett az igazgató arcába. A varázsló egyenesen óriásnak tűnt mellette. James lassan bólintott, mire Merlin láthatóan megnyugodott.

- Köszönöm, Mr. Potter – mondta. – Jó étvágyat a vacsorához! Megérdemli.

A következő pillanatban James az igazgatói iroda csukott ajtaja előtt találta magát.

Elgondolkodva, összevont szemöldökkel meredt rá egy darabig.

- Gyere már, James! – kiáltott fel Rose. – A kőszörny szerint ma meggyes lepény a desszert! Otthon sosincs ilyesmi!

James kissé megrázta a fejét. Ha Merlin nem akarja, hogy elmondja Rose-nak és Ralphnak, amit a csontvázról hallott, biztos jó indoka van rá. De Merlin azt mondta, ne mondja el senkinek itt, a Roxfortban. Ha úgy alakul, Jamesnek semmi oka nem volt rá, hogy ne szóljon a szüleinek, *ők* pedig már akárkinek elmondhatják. Ezzel az elhatározással James sarkon fordult, és leszaladt a lépcsőn a barátaihoz.

5. ALBUS ÉS A SEPRŰ

Hétfő reggel James a lépcső lábánál találkozott Ralphfal. A folyosók már megteltek az első órákra váró diákok zivajjával, és habár James tudta, hogy a hét végére alighanem hiányozni fog neki a nyári szünidő szabadsága, pillanatnyilag alig várta a tanítás kezdetét.

- Megvan az órarendem – jelentette be boldogan Ralph, miközben besétáltak a nagyterembe, hogy megreggelizzenek. – Reggel máris kikaptam azt a Debellows fickót sötét varázslatok kivédésén.

- Tényleg? – pillantott fel James. – Én is ott leszek. Fura, hogy nem kért könyvet. Biztos olyan okos, hogy az egész anyagot a fejében tartja, és nincs szüksége leírásokra. Tuti jó óra lesz.

- Debellows király! – lelkesedett Graham, mikor James és Ralph lehuppantak mellé az asztalhoz. – Tudtátok, hogy egyszer kicsinált két vámpírt egyetlen terelőütővel és egy mugli ceruzával.

- Ceruzával? – vont össze a szemöldökét Ralph.

- Természetesen azzal döfte le őket. Az volt, ami a leginkább hasonlított egy karóra. Ralph arca furcsa fintoiba futott.

- Baromi hegyes ceruza lehetett.

Rose, aki korábban érkezett a fiúknál, és már befejezte a reggelijét, közelebb húzódott hozzájuk.

- Azt hallottam, hogy idén még az elsőévesek sötét varázslatok kivédése órája is elég gyakorlatorientált lesz. Úgy tűnik, Debellows a kézitusát részesíti előnyben.

- Csak nézz rá! – pillantott Noah a tanári asztal felé, ahol a férfi éppen befejezni készült a reggelijét. – Még ültében is úgy fest, mint aki bármely pillanatban képes volna lecsapni.

Sabrina az asztal fölé hajolt, és jó hangosan, hogy mindenki hallja, azt súgta:

- Szerintem Noah egy kicsit belezúgott a paliba.

- Fogd be! – legyintett Noah. – Te nem úgy nőttél fel, hogy egész gyerekkorodban Debellows Héják akciókártyákat gyűjtöttél. Képtelen vagyok elhinni, hogy ő fog arra tanítani, hogyan harcoljunk a sötét varázslatok ellen. Remélem, megmutatja, hogyan kell véghezvinni a Perszeusz-csípőmanővert.

- Nekem volt olyan akciófigurám, amelyik meg tudta csinálni – bólogatott Graham. – Egyszer kipróbáltam a mamámon. Ne tudjátok meg, micsoda patáliát csapott!

- Nekem szerdáig várnom kell az első órára vele – panaszolta Rose. – Majd este meséljétek el, milyen, oké?

James, mivel a szája tele volt pirítóssal, csak bólintott. A terem túlsó felében Albus a mardekáros asztal közepénél ült, és új barátaival nevetgélt. James legnagyobb meglepetésére, az öccsét körülülők nagy része felsőbb éves volt. Még Tabitha Corsica és Philia Monstro is mosolyogva helyeseltek, miközben Albust hallgatták.

- Gyerünk! – rángatta meg Ralph James gallérját. – Érvünk be órára egy kicsit korábban. Látni akarom, mi ez a nagy felhajtás Debellows körül.

- Mindjárt – szólt oda neki James, majd felkapta a táskáját, és a pad mögül kimászva a Mardekár asztala felé iramodott. – Szevasz, Al!

Albus a bátyja hangjára felpillantott.

- Szia, James! Nem láttalak egész hétvégén. Mi a helyzet?

- Tudsz szólni egy kis időt, hogy a bátyád elkísérhessen az első órára? Hallani akarom, milyen az élet az új házadban.

- Milyen kedves – mosolygott Tabitha. – Menj csak, Albus! Majd ebédnél megbeszéljük, mi legyen a szerdával.

- Remek! – biccentett Albus boldogan. – Jól van, nagy testvér, gyerünk! Az első órára gyógynövénytan lesz, Neville-lel.

Ahogy távolodni kezdtek a mardekáros asztaltól, James észrevette, hogy az öccsét majd szétveti az izgalom.

- Megkaptam a gyűrűkulcsomat, látod? Egész hétvégén az Agyar és Karommal voltam, bejártuk az egész kastélyt. Tudtad, hogy a Mardekárnak saját gyakorló pályája van? Szinte bármilyen bűbajt és átkot kipróbálhatunk az ott lévő elvarázsolt bábukon. Ha jól hajtod végre az átkot, a bábu a földre rogy, és fantasztikusan leutánozza az aktuális hatást. Még nem kezelem túl jól a pálcát, de Tabby azt mondja, ez nem lóverseny, majdcsak belejövök.

James kis híján megfulladt a meglepettségtől.

- „Tabby”?

- Az – biccentett Albus. – Tabitha Corsica. Ő az Agyar és Karom nemhivatalos vezére. Mármost, igazából, abban a klubban senki sem hivatalos, ez inkább csak egyfajta vicc a Mardekárban.

James felvont szemöldökkel Ralph felé pillantott.

- Tabitha tavaly, még a vita előtt, engem is be akart szervezni. Afféle titkos társaság, habár egy mardekárosnak nem túl sok titok van benne.

- Tabby szerint nyugodtan beszélhetek róla neked, James – biztosította őt Albus. – De a helyedben nem nagyon adnám tovább. Nem volna túl jó, ha *mindenki* tudna róla. Akkor hova tűnne a móka?

- Na és, mit akar Tabitha szerdán? – kérdezte James.

- Tessék?

- Szerdán. – James megtorpant, ahogy kiértek az üvegházakhoz vezető árkádsorra. – Tabitha azt mondta, majd megbeszélitek, mi legyen szerdán.

- Ja, hogy az – szólt Albus, és a reggeli napfényben szikrázó üvegepítmények felé pislogott. – Csak a kviddicsválogatás. Azt mondta, szívesen látna a csapatban.

James kínos mosolyra húzta száját.

- De hát nincs is seprűd. Higgy nekem, a házak seprűi használhatatlanok. Nem is tudtam egyenesen repülni, míg meg nem lett a Mennykőcsapás.

- Az nem lesz probléma – vigyorodott el Albus, és megigazította vállán a táskáját. – Tabby kölcsönadja nekem a seprűjét a válogatásra.

James álla leesett, de mielőtt bármit is szólhatott volna, Albus elfordult.

- Jobb, ha megyek, nagy tesó – kiáltott hátra a válla fölé. – Nem késhetek el az első órámról! – Átvágott a napsütötte pázsiton, és csatlakozott egy a közelben elhaladó, elsőéves mardekárosokból álló csapathoz. James, még mindig eltátott szájjal, Ralphhoz fordult.

- Először hallok róla – emelte fel tenyerét Ralph védekezően. – Te is tudod, hogy kiestem Tabby kegyeiből.

- De hisz az a seprű... – prüszkölt James – az... maga a gonosz!

- Gyere – mondta Ralph. – Nekünk is mennünk kell. Öt perc múlva kezdődik az óra.

Ahogy James kissé kábán megfordult, hogy Ralph nyomába eredjen, az üvegházak felé tartó Scorpius útjába keveredett. A fiú önelégült mosollyal nekisétált Jamesnek, és vállával megtaszította. James éppen szólásra nyitotta a száját, de egy mardekáros megelőzte.

- Ímhol, összetört szívem, Malfoy! – kiáltotta, s közben megmarkolta a talárt a mellkasán. Nevetés kórusa harsant, de Scorpius mintha nem is hallotta volna.

- Debellows miért nem a sötét varázslatok kivédése teremben tartja az óráit? – mormogta Ralph az órarendjét tanulmányozva, mikor a két fiú átfurakodott az egyik zsúfolt folyosón. – Így el kell sétálnunk a kastély másik végébe.

James szórakozottan felvonta a vállát.

- Nem tudom.

Végre elérték a kijelölt termet, és elvegyülve a többi másodéves között, szépen besorjáltak. A tanterem hatalmas volt, magas mennyezettel, egyik falán pedig robosztus ablakok sorakoztak. Székeknek és asztaloknak nyoma sem volt, ellenben a padlón elszórva tömött matracok és régimódi súlyzók kaptak helyet. A falak mentén egész seregnyi felhúzható bábu álldogált jó pár bonyolultnak tűnő, párnázott eszköz társaságában.

Amikor a hugarbugos Morgan Patonia besétált, megállt, és körbenézett.

- Ejha! Üdv a Roxfort tornatermében – ámuldozott. – Nem is tudtam, hogy *ilyenünk* is van.

Az osztály zavarodottan toporgott, nem igazán tudta, mihez kezdjen. Kevin Murdock, a mardekáros fiú, akivel előző évben James együtt járt technomanciára, előre lépdelt, felemelt két súlyzót, és emelgetni kezdte őket, mire a hollóhátas lányok, akiknek a műsort rendezte, csak a szemüket forgatták.

- Üdvözlöm az osztályt! – dörögte egy szívélyes hang. James a forrása felé fordult, és látta, hogy Debellows professzor egy hátsó ajtón jött be a terembe. Rövid tunikát viselt, nyakában pedig egy törölköző lógott. – Mint tudjátok, én vagyok az új sötét varázslatok kivédése tanárotok, Kendrick Debellows. Mellesleg utálok, ha professzornak vagy tanár úrnak hívnak, úgyhogy nyugodtan szólítsatok a keresztnevemen! Ezen az órán nem számít a protokoll. Azt akarom, hogy barátként és társként gondoljatok rám. Nyugodtan üljétek csak le!

James látta, hogy Ralph körbenéz, mintha arra számítana, hogy egy rakás szék bukkan fel a semmiből. De nem csak ő, az osztály nagy részének arcán hasonló, zavarodott arckifejezés ült.

- A matracokra – nevetett Debellows. – Jó ég, merem állítani, sokat tanulhatunk idén egymástól. A matracokra, ahova csak tetszik. Így is van!

James lekuporodott, és hátát az egyik gyakorlóbábunak vetette. Mikor nekidőlt, abból halk, kattogó hang hallatszott, majd különös surrogás, aztán a bábu kilőtt a magasba, keze tömött, hatalmas ököllé záródott. James zavartan pislogott fel rá, aztán Ralphra. Ralph kényelmetlenül feszengett a matracon, arcáról csak úgy sugárzott a szokásos aggodalmaskodás.

- Nem tudom, milyen órákhoz voltatok eddig szokva – kezdte a beszédét Debellows. Kezét összekulcsolta a háta mögött, s előre-hátra hintázott a sarkán. – Ami azt illeti, külön kértem, hogy ne számoljanak be a korábbi módszerekről, amelyeket a tanáraitok használtak. Megvannak a magam fogásai, melyek roppant sikeresnek bizonyultak, míg a Héják vezéréként szolgáltam, és úgy tervezem, itt is ezeket a módszereket használom majd. Nem fogunk órákon át a kalandjaimról csacsogni, habár némelyik elbeszélése vélhetőleg instruktívnak és szemléltetőnek bizonyulna. Nem, ezen az órán tenni is fogunk valamit. A tanulás munka! És dolgozni fogtok. Bizonyára kifáradtok majd, mindenetek sajogni fog. Pizkosan, izzadtan, és zúzóadásokkal teli léptek ki azon az ajtón az óra végeztével. De erősek lesztek! Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megtanítsalak benneteket mindarra, amit jómagam a sötét varázslatok elleni csatáim során tanultam. Most pedig, egy önkéntesre lesz szükségem.

Debellows szűrös szemei végigpásztáztak a másodéves diákok tömegén. Joseph Torrance, egy hollóhátas fiú tétován a magasba emelte a kezét.

- Kiváló, remek, ne félj – hívta oda magához Debellow. – Gyere csak ide, fiatalember. Nem tudom, mi a neved, de majd Ignatioussnak hívlak.

- Joseph vagyok – szólt a fiú, mialatt a terem elejébe sétált, Debellowshoz.

- Akkor Joe. Jól van, jól. Azt akarom tőled, Joe, hogy tegyél úgy, mint egy vérfarkas. Támadj meg!

- Támadjam meg, uram? – hebegte Joseph bizonytalanul.

- Igen, igen, mint egy vérfarkas. Ugorj felém, mard el a torkom! Ne aggódj, nem esik

bajom.

Joseph nagyot nyelt, körbepillantott a teremben, aztán visszafordult Debellows felé. Játékosan összegörnyedt, kezeit előre nyújtotta, ujjait karmokként begörbítette, és még egy egész hiteles vonítást is sikerült előcsalnia magából. Épp mikor a fiú előre vetette magát, Debellows megpördült. Számptalan dolog történt egyszerre, szinte követhetetlen sebességgel: a tanár egyik lábával a fiú felé rúgott, mire az megpördült a levegőben, aztán Debellows előkapta a pálcáját, és egy érthetetlen varázsigét harsogott. Joseph, mielőtt még visszaeshetett volna a matracra, megdermedt a levegőben. Arcára ráfagyott a komikus morgás kifejezése.

Az osztály alig kapott levegő után, már vége is volt. Egy pillanatig néma csend volt, aztán kitört a tapsvihár. Graham könyökével megbökte Morgant, izgatottan bólogatott és mutogatott.

- Nincsen semmi baja – kiáltotta Debellows, és lerázta a tunikája ujját. – Még csak nem is bénult le, csupán ledermedt. Nem így van, Ignatious? – Cipője orrával megböködte a fiút.

- Joseph, uram – felelte a fiú, és közben ideges pillantásokat vetett a padlóra.

- Joe, hát persze. A lényeg, természetesen, nem az, hogy ártsunk szegény teremtéseknek, hanem hogy elveszítsék a lábuk alól a talajt. Ha nem érintik a földet, nem tudnak támadni. Ha nem tud támadni... nos, a többi már egyértelmű, ahogy ti is látjátok. Védj magad, Joe!

Josephnek alig volt ideje, hogy maga elé kapja a karját, Debellows már meg is érintette a pálcájával. A fiú a matracra zuhant.

Debellows ragyogó arccal nézett végig a diákjain.

- Van kérdés?

Graham keze a magasba lendült.

- Mi volt a varázsigé, uram?

Debellows cüccögve feddte meg ujjával Grahamet.

- Ne ugorjunk annyira előre, Mr., ööö, fiatalember. A mottóm: „előbb állóképesség, csak aztán a varázsigé”. Megfigyelték a mozdulatot, amivel először a levegőbe küldtem a vérfarkast? Az egésznek az a kulcsa. A varázsigé csak a jéghegy csúcsa. Nem, ezen az órán felkészítjük magunkat, hogy kellő fizikai erőre tegyünk szert, és esélyünk legyen a jó védelmezőjeként. Tudtátok, hogy egy kellően fitt varázsló még az imperius átkot is le tudja győzni, ha elég kitartó, és elég erős az akarata? Így igaz. A sötét varázslatok kivédése túl hosszú ideig szólt csupán a varázsigékről, védőbűbájokról és furfangos rontásokról. Én egyáltalán nem kérdezem vissza tőletek az elméletet. Én harcost faragok belőletek!

Az utolsó mondatot már bömbölte, csak úgy zengett bele a tornaterem. Egy pillanattal később Kevin Murdock összecsapta tenyerét, majd tapsolni kezdett. Az osztály maradéka kevésbé szívélyesen csatlakozott hozzá.

- Tudom, hogy valószínűleg nem nagyon izgat benneteket ez a fajta megközelítése a dolgoknak – emelte fel egyik kezét Debellows. – Egyesek nem tartják szükségesnek a módszereimet; azok, akik nem tisztelik a fizikai erő fontosságát, akik úgy hiszik, a *capitulatus* bűbáj és egy patrónus több mint elég a legördögibb ellenségekkel szemben is. Mi, a Héjáknál, ezeket az embereket úgy hívjuk: aurorok. – Elvigyorodott, mire a diákokon felületes nevetgélés hullámozott végig. Kevin

Murdock önelégült mosolyt villantott Jamesre a válla fölött, és megbökölte mardekáros barátait. Debellows folytatta. – De szerintem hosszútávon elég hatékonynak találjátok majd a tantervet. Megígérhetem: nem fogok olyasmit kérni tőletek, amit magam ne csinálnék veletek együtt. Most pedig...! – Mohón összecsapta a kezét. – Lássuk, hogy állunk. Ki az, aki tudja, mire valók azok a bábuk a fal mentén?

James körbepillantott. Ez alkalommal senki nem nyújtotta fel a kezét, de úgy tűnt, Debellowst még ez sem tudja elrettenteni.

- A bábukát már nagyon régóta használják, hogy csatákra edzenek velük. Eredetileg fogaskerekek működtették őket, de mivel mi varázslók vagyunk, a mieink fel vannak ruházva bizonyos, ööö, speciális képességekkel. A lényeg, hogy felül kell kerekedni a bábukon. Minden bizonnyal hallottátok már a „vesszőfutás” kifejezést, ugye? Hadd szemléltessem, mit is jelent ez egészen pontosan.

Debellows fűrgén átvágott a termen, és a felhúzható szerkezetek sorának végén állapodott meg. Csípőre tette a kezét, és törzskörzést végzett, majd egyik lábáról a másikra ugrott párszor, és ujjával megragadta a cipője orrát. Végül kinyújtotta egyik karját, és a berendezések sorára szegezte a pálcáját.

- Defendum! – kiáltotta.

A szerkezetek azonnal életre keltek, és veszett módon pörögni kezdtek. Debellows előre vetette magát, és egy tigrisbukfencsel az első bábu alá gurult, ami egy kipárnázott bunkósbotot suhintott feléje. A férfi egy mordulással továbbugrott a többi berendezés irányába. Mintha egyfajta különös, férfias balettet mutatott volna be, előre lendült, leguggolt, elsurrant a mechanikus ellenfelek között. Félreugrott a párnázott öklök elől, lebukott, mikor egy váratlanul előugró varázspálca kábítóátkot lőtt feléje, átugrotta felpattanó rejtett csapdákat, végül alábukott, megpördült, és könnyedén ért földet a bábuk sorának másik végén.

Ezúttal senki sem tapsolt. James rémülten pislogott a vadul csépelő rugós szörnyetegekre.

- Szóval – kiabálta túl Debellows a bábuk zaját, és csípőre vágta az öklét –, ki lesz az első?

- Totál buggyant – fakadt ki Graham, miközben a mágiatörténet terem felé bicegett. – Biztos túl sok stupor találta fejen, mikor még Héja volt, vagy ilyesmi.

- Semmi varázslás negyedévig – rázta a fejét Ralph is. – Különben meg miről hablatyolt a végén? Ki az az *Artis Decerto*?

- Nem ki, hanem mi – mondta Rose, aki mintha a semmiből pottyant volna Ralph mellé. – Olyasmi, mint a karate, csak mágikus formában.

James még mindig az oldalát masszírozta, ahol eltrafálta az egyik bábu.

- Hova mész, Rose?

- Mágiatörténetre – felelte a lány.

Ralph rákapta a tekintetét.

- A *mi* mágiatörténetünkre?

- Fogalmam sincs, mit értesz ez alatt – húzta ki magát Rose önérzetesen, így már csaknem Ralph ádámcsutkájáig ért. – Az órarendem szerint a második órában mágiatörténetet, Binns professzorral. Nem tehetek róla, hogy úgy gondolták, nyugodtan átugorhatok pár osztályt. Szóval, nem mentek jól a dolgok Debellowss professzorral?

- Nem kell „professzor”-nak hívnunk – kesergett Graham. – A pajtásunk akar lenni.

- Olyan pajtás, aki ötven fekvőtámaszt végeztet az emberrel, ha azt szájon keni egy óriási, párnázott ököl – tette hozzá Ralph gyászos hangon.

- Nem szívesen mondom, de akár még hasznotokra is válhat – jegyezte meg Rose a fiúkat fürkészve.

- Csak várj, amíg neked is lesz veled órád! – mordult fel James. – Meglátjuk, azután milyen elbizakodott leszel.

Mikor beléptek a mágiatörténet terembe, Binns professzor mintha máris az óra közepén járt volna. Nekik háttal írt valamit a táblára egy kis darab fantomkrétával. Furcsamód, a jegyzeteit egy rakás korábbi jegyzet tetejére róttta, így az egész szöveg egyetlen kivehetetlen krikszkraksszá lett. Olyan volt, mintha a tábla a professzor utóbbi években tartott összes előadásának kivonatát tartalmazná, csak éppen az egymásra írt betűk teljesen elmosódtak. Ahogy James tudta, Binns alig-alig érzékelte a körülötte lévő valóságot. Előző évben Ted mesélte Jamesnek, hogy az iskola vezetősége át akarta helyezni a mágiatörténet termet, hogy helyet csináljanak az Alma Aleron-i látogatóknak, azonban Binns professzor továbbra is minden reggel a régi tanteremben bukkant fel órát tartani, ami pedig akkor már ideiglenesen az Alma Aleronos diáklányok szálláshelyéül szolgált. Sehogy sem tudták rávenni a szellemet, hogy máshol tartsa az előadásait, így az órákat hamarosan ismét a régi helyen tartották meg.

A diákok feszengve helyet foglaltak, és kezdték előpakolni a pergamenjeiket és pennáikat. Egy perccel később Rose hangosan megköszörülte a torkát, és megszólította a tanárt. Binns keze megdermedt a tábla fölött, majd megfordult, és vastag szemüvege mögül ködös pillantást vetett Rose irányába.

- Igen, Miss Granger?

Páran felnevettek, Rose pedig elvörösödött.

- Nem Miss Granger vagyok, uram, hanem Rose Weasley, a lánya. Azt hiszem, ööö, lemaradtunk az óra elejéről.

- Már megint egy újabb generáció – motyogta Binns az orra alatt. – Hát jól van.

A szellem egy fantomszivacsért nyúlt, és sikálni kezdte vele a táblát, vajmi kevés eredménnyel.

- Úgysem tudod kivenni a jegyzeteket. Csak hallgasd! – súgta Graham bizalmaskodva. – Nagy kihívás, de az igazán jó hír, hogy negyven éve mindig ugyanazt a tesztet íratja. A válaszok rá vannak vésve a padokra. Látod?

Jamesnek ugyan volt órája Binns professzorral előző évben is, de ezt a bizonyos legendát még nem hallotta. Közelebbről is megvizsgálta a padot borító firkákat, és az asztallap közepén valóban rálelt a számozott válaszok listájára. Fölöttük, akár egy főcím, a következő mondat volt bevésve: „HA NEM TUDOD A VÁLASZT: KOBOLDLÁZADÁS”.

- De hisz ez csalás - szólt Rose, habár a hangjában nem sok meggyőződés bujkált. - Vagyis... elméletileg az.

- Ha még emlékeznek - kezdte Binns, miközben levette szemüvegét, és szórakozottan törölgetni kezdte szellemköpenyével -, tavaly a mágikus sötét középknál hagytuk abba, mikor az emberek és varázslók, több évszázadnyi viszály után, végleg különváltak. A mágikus világ elintézte, hogy a mugli királyságok úgy tudják, a varázstudók szétszéledtek, és végül kihaltak. Természetesen nem így történt, sőt, a varázsvilág tovább terjeszkedett a legnagyobb titokban, és teszi ezt még napjainkban is, elkerülve a súrlódásokat, melyeket korábban a varázstudó és varázsképtelen emberek ellentéte szított. Ez el is vezet bennünket a mágiatörténelem újkorának kezdetéhez, melyben szigorú intézmények jöttek létre. Idén ezeknek a létesítményeknek történetével ismerkedünk meg, a kormányoktól kezdve, a gazdasági rendszereken át, egészen az oktatásügyig. Kezdetben ezeknek szinte mindegyike a kastély falai között került rendezésre, ráadásul ugyanazon pár ember felügyelete alatt. Úgy is fogalmazhatnánk, ez a kastély szolgált a varázsvilág központjául, míg végül kizárólag a tanításban nem határozta meg elsődleges feladatát.

Rose szorgalmasan körmölte jegyzeteit a pergamenjére. Ralph elragadtatottan figyelte, egyrészt, mert a lány olyan kitaróan jegyzetelt, másrészt pedig, mivel Rose kézírása kínosan precíz volt.

James azt kívánta, bárcsak Zane is itt volna, hogy egy fantasztikus rajzot készítsen Binns professzorról. Végül lustán ő maga kezdett felvázolni egy karikatúrát az előtte heverő papírlap szélére.

- A mágikus fotográfia - folytatta Binns -, habár sokkal régebbre nyúlik, mint mugli megfelelője, a Roxfort alapításakor még gyerekcipőben járt. A falon itt láthatják a Roxfort alapítóiáról fennmaradt egyetlen fényképfelvételt.

James felpillantott. A tanár áttetsző pálcájával egy kis, bekeretezett képre mutatott. James hunyorogva próbálta kivenni a fotó részleteit, de kevés sikerrel. Eddig fogalma sem volt róla, hogy valaha készültek fényképek az alapítókról, és égett a vágytól, hogy alaposabban is szemügyre vegye őket. Körbesandított, de láthatóan, rajta kívül, senkinek nem okozott problémát kivenni az ősrégi képet. James összeszorította ajkait. Előbb vagy utóbb úgyis megtörtént volna. Olyan csendben, ahogy csak tőle telt, belekotort a táskájába, és kitapogatta az apró zsebet, amiben az új szemüvegét tárolta. Előhúzta az okulárét, és lopva, kerülve a feltűnést, gyorsan az orrára biggyesztette. A régi fotó azonnal kitisztult.

- A szó szoros értelmében, ez nem olyan fénykép, mint amit manapság ilyen névvel illetünk, inkább egyfajta villámfestmény, melyet különlegesen megbűvölt festékekkel készítettek. Alapjában véve egy részletelig menően hű, habár kicsit kimunkálatlan kép, melyen az alapítók az eredeti rotundában, a szobraik előtt állnak. A fénykép a karrierjük vége felé készült, abból az alkalommal, hogy több mint tíz évszázada ez a hely

megkapta a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola elnevezést és tisztséget. James hosszan tanulmányozta a régi fotót. Valóban szemcsés volt kicsit, és csupán fekete-fehér, mégis világosan kivehető volt a négy alak, két boszorkány és két varázsló. Griffendél Godrik hosszúkás arcán ott díszelgett a legendás bajusz és kecskeszakáll. Mardekár Malazár arcvonásai élesek voltak, csontos orcája és hegyes álla messziről kirítt. Feje tökéletesen tar volt. Hugarbug Helga magas volt, és kimért, haja hosszú fonatban hullott a háta mögé. Hollóháti Hedvig ősülésbe kezdett fekete haja ki volt eresztve, ében rámaként keretezte mosolygós arcát és nagy, sötét szemeit. Mögöttük ott látszottak a szobraik is, de csak deréktől lefelé. Valóban monumentálisak lehettek.

- Nézzétek! – súgta Graham a fényképre bökkve. – Ott a szellem a lábazatnál! Oldalt van, a jobb szélső szobor talapzata mellett, épp mint Rita Vitrol könyvében!

Ralph zavarodottan pislogott.

- Szellem a lábazatnál?

Rose fájdalmas arcot vágott.

- Csak egy legenda, Ralph – suttogta. – Egy könyvben írtak róla, ami pár évvel ezelőtt jött ki: *Az alapító kódex*. Állítólag mindenféle titkok vannak elrejtve egy csomó ősrégi festményen, képen, meg ilyeneken. Elvileg az alapítók fotóján van egy szellemarc a szobor lábazatának árnyékában.

- Nem csak elvileg – reccsent rá Graham. – Vitrol szerint maga Mardekár Malazár bővölte rá a fényképre, hogy ezzel is figyelmeztessen utolsó átkára. Állítólag Mardekár utódjának az arca az, de persze, ez már régi sztori. Manapság már mindenki tud a Titkok kamrájáról. Egészen pár évvel ezelőttig még a roxfordi körút is érintette, míg be nem zárták, mert nem volt biztonságos.

Egy Ashley Doone nevű hugarbugos is csatlakozott a társalgáshoz a James mögötti sorból.

- Én is látom a szellemet a lábazatnál! Olyan, mintha... szemüveget viselne! Nézd csak, James – szólt halkán, mintha valami összeesküvésre készülne –, szerintem te vagy a szellem a lábazatnál!

James megpördült. A lány vigyorgott, ezt még a szája elé tett keze sem tudta elrejteni. Mire James visszafordult, már Rose és Ralph is őt bámulták.

- Mióta viselsz te szemüveget? – kérdezte Ralph súgva.

- Nem viselek! – vágott vissza James. – Csak azért kell, hogy lássak... dolgokat. Távoli dolgokat. Néha. Alig párszor!

- Tök cuki, James – mosolygott Rose. – Vagy ötvenet dobott az IQ-don.

James lekapta a fejről a szemüveget, és visszatömte a táskájába. Időközben Binns professzor ismét motyogni kezdett, Rose pedig újra megvizsgálta a régi fotót.

- Különben Ashleynek igaza van – súgta, és szája pajkos mosolyra húzódott. – A szellem a lábazatnál *tényleg* hasonlít rád egy kicsit. Eddig észre sem vettem.

- Pukkadj meg! – motyogta James, és visszatért a karikatúrájához.

Aznap este, vacsora után, James és Rose egy nagy rakás könyv és pergamen felett üldögélt a griffendéles klubhelyiség sarokasztalánál.

- Még csak egy napja jöttünk vissza – panaszkodott James. – El sem hiszem, hogy máris nyakig vagyok a házi feladatokban.

Rose megmártotta a pennáját.

- Ha nem nyafognál állandóan, csak tennéd a dolgod, nem tűnne olyan soknak.

- Kösz a buzdító szövegeket – morogta James, és találomra felcsapta az egyik hatalmas, poros kötetet. – Na és hány órára is fogsz bejárni? Úgy értem, a mágia történeten és átváltoztatástanon kívül. Tudod, kicsit feszélyező.

- El nem tudom képzelni, miért – sóhajtott Rose, de nem pillantott fel a pergamenjéből.

- Annak semmi köze hozzád, hogy anya agyát örököltem, így könnyebben megy a mágia alapjainak elsajátítása. Másrészt viszont, te meg azt örökölted a papádtól, hogy minden leckét az utolsó pillanatra hagysz. Egyszerű genetika.

James hirtelen felült.

- Neked már készen van az átváltoztatástan házi feladatod, ugye? Segíthetnél egy kicsit az enyémben, mivel olyan okos vagy. Végül is, egy család vagyunk.

- Nyilván összekeversz valakivel – szólott Rose. Elsüllyesztette könyveit a táskájában, és becipzárázta azt. – Ez annak idején talán működött anyánál, de csak a túlfejlett felelősségtudata miatt. A Weasley vérem remekül ellensúlyozza azt. Egyébként nem kéne hordanod a szemüvedet a leckeíráshoz?

James gyilkos pillantást vetett feléje.

- Csak távolra látáshoz van rá szükségem, köszönöm szépen. Méltányolnám, ha nem híresztelnéd a szemüveget fűnek-fának.

- Nem olyan nagy ügy. Sokan viselnek szemüveget.

- Naná, úgy hívják őket, hogy kockák – füstölgött James.

- Damiennek is van szemüvege – érvelt tovább Rose. – És McGalagony professzornak is. Fiera Hutchinsnak is hordania kell, és nagyon jól áll neki, még ha mardekáros is. Clarence Templetonnak is van, és Scorpiusnak...

James kis híján lelökte az asztalról a könyvét.

- *Scorpius* szemüveges? Honnan tudod?

Rose meglepetten pislogott Jamesre.

- Láttam, hogy viseli gyógynövénytanon. Gondolom, neki olvasáshoz kell. Azonban, veled ellentétben, ő csöppet sem szégyellte felvenni órán. Ami azt illeti, egész sportos darab. Keret nélküli, a szára pedig teknőcmintás...

- Jól van, oké – legyintett James. – Ettől nem fogom magam jobban érezni.

- Mindegy, mit gondolsz róla – hajolt előrébb Rose, és lehalkította a hangját –, *Scorpius* nem hülye. Talán nem ő a legkedvesebb fiú az iskolában, de megvan a magához való

esze.

- Tudja, hogyan süssön el pár átkot, nagy ügy – fonta össze karjait James. – A szülei valószínűleg felbérelték neki az egyik kobold edzőt, csak hogy felvágghasson előttünk.

Rose vállat vont, és valahova a szoba másik végébe függesztette a tekintetét.

- Minden esetre, úgy néz ki, ő megírja a leckéjét.

James követte unokatestvére pillantását. Scorpius egy magas támlájú karosszékekben ücsörgött, nem messze a kandallótól, és lustán pöckölgette a pálcáját. A gondosan meghajtogatott origamidenevér könnyedén szálldosott előtte.

- Felvágós féreg – morogta James az orra alatt.

Cameron Creevey észrevette, hogy James nagyjából az ő irányába néz, ezért felállt, és tétován az asztalhoz sétált.

- Szia, James! Milyen volt az első napod?

- Pocsék – mordult fel James. – Tanulatszok már valami jót átváltoztatástanon, Cameron?

Cameron megrázta a fejét.

- Még nem volt, bocsi. Csak azt akartam kérdezni, hogy igaz-e, amit tavalyról mondanak. A bolygóegyüttállás, hogy ott voltál Merlin visszatértekor, meg hogy hazaküldted azt a mugli firkászt.

- Hát – kezdte volna James, de aztán inkább fáradtan vállat vont. – Igen, persze, biztos. Valószínűleg minden igaz, amit hallottál, de nem olyan nagy dolog, mint amilyenek hangzik. Először is, eredetileg meg akartam *akadályozni* Merlin visszatérését. Szóval, az az ügy becsődölt.

Cameron elvigyorodott, temérdek foga csak úgy szikrázott.

- Tök jó! – kiáltotta. – Az apám, Dennis Creevey, a tiéddel, Harry Potterrel együtt járt iskolába.

- Ha te mondod – hagyta rá James, de maga is elmosolyodott. A fiú lelkesedése elég ragadós volt. – De én tényleg nem olyan vagyok, mint ő, Cameron. Csak egy egyszerű gyerek. Látod? Semmi villám alakú sebhely. Különben meg rengetegen segítettek.

- Igen, hallottam – bólogatott Cameron. – Ralph Deedle, akinek az apját igazából Dolohovnak hívják! Na, *ezt* senki sem gondolta volna, mi? De, ha jobban belegondolunk, van értelme. Legalábbis apa szerint.

Rose somolyogva eltűnt James egyik könyve mögött. James elámulva rázta a fejét.

- Honnan szeded ezeket, Cameron?

- Ó, minden elsőéves erről beszél. Alig várjuk, mit tartogatsz nekünk idénre!

James ledermedt.

- Idénre?

- Naná! – vágta rá Cameron. – Épp mint a papád idején! Minden évben volt valami nagy kaland, nem? Otthon minden régi *Reggeli Próféta* kivágás megvan, a regényváltozatról nem is beszélve. Tudom, hogy a könyvek egy kicsit ki vannak színezve, de a papám, aki néha ott volt a sűrűjében, azt mondta, hogy meg sem közelítik a valóságot. A kedvencem, amiben a Trimágus Tusa volt, főleg a sárkányos rész!

James felemelte a tenyerét, hogy megállítsa Cameront.

- Nézd, azok a könyvek az apámról szólnak, nem rólam. Manapság máshogy mennek a dolgok. Nincs többé Voldemort, se nagy, félelmetes, gonosz társaság, ami világalomra tör. Tavaly mázlim volt, oké? Egyébként, én nem voltam olyan hősies, mint apa. Ha nem

lett volna Ralph és Zane...

- Zane? – vágott közbe Cameron. – Az a srác az Államokból?

- Igen – nevetett James. – Ő...

James hirtelen nagyot ugrott, mikor valami nekicsapódott a háta mögötti ablaknak. Tágra nyílt szemekkel pördült meg a székén. Odakint koromsötét volt. A régi üvegen lévő tükörcképére meredt.

- Mi a...

Ismét koppant valami, ezúttal hangosabban. Az ablaktábla megremegett a keretében, mikor egy kis test vágódott neki kívülről. Úgy festett, akár egy molylepke, de a szárnyai zölden derengtek. James hunyorogva hajolt hozzá közelebb.

- Mi az? – kérdezte Rose. Időközben megkerülte az asztalt, és csatlakozott Jameshez.

James megrázta a fejét. A moly újra az ablaknak verte magát, szárnyai szüntelenül csépték az üveget. Figyelemreméltóan erős lehetett a méretéhez képest.

- Ez egy holdpille – ismerte fel végül Rose a rovar. – Ereszd be, mielőtt még ájultra veri magát. Ártalmatlan.

James kinyitotta az ablakot, és épp akkor tárta szélesre, mikor a holdpille újabb rohamra indult. Átröppent az ablakszárnyak között, el James mellett, s át a lebukó Cameron feje fölött. A rovar nagy kört tett a helyiségben, sebesen kerülgette az elszórtan ácsorgó diákokat, s közben halványan ragyogó porsávit hagyott maga után, amerre csak szállt. Scorpius felült, és összeszűkülő szemekkel bámult a pillére, mely egyre kuszább zölde csíkokat és hurkokat rajzolt a levegőbe. Végül, mintha csak kifárad volna, a pille az asztal felé vette az útját, és James könyveire telepedett. Lágyan rezgettette szárnyait és csápjait James felé.

- Húha! – súgta Cameron elragadtatottan.

A ragyogó por lassanként alakot öltött, s James azonnal felismerte a komótosan a padló felé szállingózó formát. Elvigyorodott.

- Cameron, bemutatom Zane-t – intett a porból kiformalódó ismerős arc felé. – Zane, épp rólad volt szó. Honnan tudtad?

Zane porarca elmosolyodott.

- Működik! Szia, James! Egy pillanat. Raphael, Anna, szóljatok Franklyn professzornak, hogy működik. Átjutottam! Látnak engem! Jól van. Üdv mindenkinek! Szia, Rose! Hol van Ralphinator?

- Lent a mardekárosoknál, Albusszal – felelte James. – Zane, mi ez az egész?

Zane csillámló arca amolyan *hosszú történet* grimaszba rándult.

- Hallottál már a káosz pillangóról? Arról, amelyik Párizsban megrebegetti a szárnyát, mire Los Angelesben kitör a hurrikán? Nos, ez az a pillangó. Igazából pille, de a lényeg, hogy nem *okozza* a hurrikánokat, hanem érzékeli őket. Franklyn szerint pszichés összeköttetésben áll a kozmosszal, vagy ilyesmi. Rá tud hangolódni tőle több száz mérföldre lévő dolgokra. Az volt a neheze, hogy a kellő dologra hangolódjon rá. Esetünkben az arcomra, itt az Alma Aleronban. Hogy festek?

James előrébb hajolt, hogy közelebről is megvizsgálja a különös, pislákoló jelenést.

- Mint egy tengeribeteg kísértet.

- Egyelőre megteszi – biccentett Zane. – Így is nagy ugrás ez a Kísérleti Varázskommunikáció Főosztályának. Raphael szerint akár még díjat is kaphatunk érte.

Na mindegy, alig egy percem van, mielőtt leülepedik a por. Hogy megy dolgotok?

- Jól - válaszolta James. - Mondd meg Cameronnak, hogy idén semmiféle vad kalandban nem leszünk benne!

- Jobb is - értett egyet Zane. - James tavaly megesküdött rá, Cam. Egyedül emiatt hagytam, hogy a szüleim visszarángassanak Amerikába. Azt hiszem, kezdek fakulni. Majd még dumálunk, srácok. Még van pár technika, amit tesztelnünk kell. Jó móka lesz!

- Jól van, Zane - szólt James, ahogy a ragyogó arc kezdett szétesni. - Később beszélünk!

- Várj csak! - kiáltotta Zane egyre elmosódottabb hangja. - Jól hallottam, azt mondtad, az öcséd a Marde... - Hangja végleg elhalt, mikor a pillepor utolsó porszeme is semmivé vált. James előtt a holdpille megrezegtette szárnyait, aztán a levegőbe szökkent, és kirebbent a nyitott ablakon. James becsukta azt mögötte.

- Ez baromi jó volt! - kiáltotta Cameron. James elmosolyodott, aztán a fejét rázva elhessegette a kisebb fiút. A klubhelyiségben lassan visszaállt a rend, és a diákok visszatértek eddigi tevékenységeikhez.

- Ez teljesen nonszensz - ült vissza a helyére Rose is. - A káosz pillangó nem létezik. Csak egy metafora.

James önelégülten Rose-ra vigyorgott.

- Tetszik neked!

Rose gyilkos tekintetűt vetett rá.

- Na és ezt mégis mi a fenéből szűrted le?

- Abból - vágta rá James -, hogy ezt csak a távozása után hoztad fel.

Rose elpirult, és dühös képpel elfordult.

- Látod? - bökte oldalba James. - Azért nem *mindennel* kapcsolatban vagyok tökfilkó.

Rose megköszöri a torkát, majd felkapta a táskáját.

- Jó mulatást az átváltoztatástan leckédhez! - mondta, s közben felállt. - Egyébként pedig, láttam a mágiatörténet házi feladatod válaszait. Hármat elrontottál, és *nem* fogom elmondani, melyikeket. - Arcára mézes-mázos mosoly ült ki. - Jó éjszakát!

James a székebe süppedve figyelte, amint a lány felviharzik a lányok hálószobáihoz vezető lépcsőn. A helyiség tulsó végéből Cameron még mindig rá vigyorgott.

Idén semmi kaland, gondolta James. Ez jó dolog, nem? Hát persze, hogy az. A trió különben is megtört. Zane elment, az óceán túloldalán van, egy egészen más időzónában. *Ilyesmi* sosem történt Harry Potterrel. Harry, Ron és Hermione mágikus hármasa a mai napig elválaszthatatlan. Jamesnek ez nem adatott meg, és ez, mondta magának, így van rendjén. Hadd élje át Albus a maga kalandját, ha most is van egy. Végül is ő az, aki mindenki szerint úgy fest, akár az apja fiatalabb korában.

James homloka viszketni kezdett. Oda sem figyelve megvakarta azt, és félretolta rendetlen haját. Épp ahogy Cameronnak mondta, neki nincsen villámalakú sebhelye. James nem az apja volt.

Mikor James leeresztette a kezét, észrevette, hogy Scorpius Malfoy őt figyeli. Arca kifürkészhetetlen volt. Egy pillanattal később Scorpius elfordította a tekintetét, mintha untatná, amit lát. Ha volt bármilyen bizonyíték rá, hogy a Harry Potter féle kalandok korának vége, az ott ült az orra előtt: Scorpius Malfoy, talárjának mellén a Griffendél címerével.

James nagyot sóhajtott, aztán kinyitotta az átváltoztatástan könyvet, és nekilátott a házi

feladatnak.

Az iskola első napjai teljesen összerosódtak. James megjelent az órákon, igyekezett jegyzetelni és elkészíteni a leckéket. Szorgalma részben az eltökéltségéből fakadt, miszerint nem akart már rögtön az év elején lemaradni, viszont részben abból is, hogy Rose sok óráján jelen volt. A lány állandó késztetésként szolgált, hiszen James nem engedhette, hogy az elsőéves unokatestvére hagyja őt, még ha ő örökletes előnyökkel indult is.

Az egyik óra, amelyen Rose nem zargatta Jamest, a legendás lények gondozása volt, melyet még mindig Hagrid tanított. Hagrid zavarba hozta Jamest, mikor az óra elején hatalmas, csontropogtató öleléssel köszöntötte a fiút.

- Nem volt alkalmam beszélni veled a búcsúztatón, James – mondta a félóriás bizalmasnak szánt hangon –, de nagyon sajnálom, ami a nagyapáddal történt. Arthur nagyszerű ember volt.

James bólintott, habár kissé zavarta, hogy Hagrid emlékeztette a nagyapja halálára. Már napok óta eszébe sem jutott. Hagrid megengedte az osztálynak, hogy a kertjében növekvő tökökön foglaljanak helyet. Az első órát azzal töltötte, hogy beszámolt a diákoknak, miféle varázslényekről kíván beszélni az év folyamán. James alig figyelt oda, helyette inkább a tavat figyelte, de búskomor gondolatai messze jártak.

A szerdai szünetben James Ralph és Rose társaságában ücsörgött a könyvtárban, és kapva az alkalmon, rövid levelet firkantott a szüleinek. Mikor elkészült, úgy döntött Lucynek is ír, ahogy megígérte. Megmártotta pennáját, és leírta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

Kedves Lucy!

Szia! Remélem P. bácsi és A. néni nem rángatnak el túl sok helyre, de ha mégis, remélem, látsz pár érdekes dolgot. Az iskolaév rendben elkezdődött. Az új SVK tanár Kendrick Debellows lett, a híres Héja. Kérdezd a papádat, ha nem tudod, ki ő. Elég durván nyomja, ráadásul nincs túl jó véleménynyel az aurorokról, szóval az az óra kész rémálom. Al biztos üdvözlne, ha tudná, hogy írok. Végül a Mardekárban kötött ki! Megígértem neki, hogy anyának és apának ő mondhatja el először, de azt nem mondta, hogy neked sem szólhatok. Rose itt ül mellettem, ő is üdvözl, és üzeni, hogy küldj képeket, ha látsz valami érdekeset, még ha te már rosszul is vagy tőlük. Mondd meg Molnak, hogy mind üdvözljük. Küldd vissza a leveledet (és a képeket, ha vannak) Nobbyval, oké?

Üdvözlettel: James

James odaadta Rose-nak a levelet, hogy ő is írja alá. Mikor a lány megtette, James visszavette a levelet, és újból átolvasta. Aztán még töprengve a végére biggyesztette:

U.i.: Ha unatkozol, esetleg megtehetnél nekem egy szívességet. Utána tudnál nézni egy bizonyos Kapuőrnek, más néven a világok őrszemének? Talán kicsit nehéz lesz rábukkanni bármire is, de tudom, hogy szereted beleásni magadat az ilyesmibe, és sokat segítenél nekem. De ne szólj róla senki másnak! Megígértem, hogy titokban tartom. Kösz!

James letette a tollszárat, aztán gyorsan lepecsételte mindkét levelet, és a táskájába tette. Aznap délután, az utolsó órájukat követően Rose és Ralph csatlakoztak Jameshez a bagolyházhoz menet. Ott James Nobby lábára kötözte a leveleket, míg Rose és Ralph az ajtóban vártak rá.

- Még jó, hogy én macskát hoztam – jegyezte meg Rose az orrát ráncolva. – Ez a hely mérgező.

- A macskák nem viszik el a levelet – vágott vissza James.

- Viszont egy bagoly nem bújik az öledbe a kandalló mellett.

Ralph bólintott.

- És nem köhög szőrcomókat a cipődre.

Rose könnyökével oldalba bökte a fiút. James meghúzta az utolsó csomót is Nobby lábán, aztán hátrébb lépett.

- Először anyának és apának vidd el a levelet, Nobby. Lucy talán küld választ is.

Nobby válaszul felrikoltott, aztán kitérte a szárnyait, egy pillanatra az ülőn egyensúlyozott, végül elindult. James lebukott, mikor Nobby elsuhant fölötte, tett egy kört a többi bagoly előtt, aztán kiröppent a bagolyház tetején lévő széles ablakon. Ahogy a három fiatal visszaindult, a kastély felé, hogy megvacsorázzanak, James azt kérdezte Rose-tól:

- Na és, milyen volt az első sötét varázslatok kivédése órád?

Rose összeszorította a száját, és megigazította a táskáját.

- Nem engedte, hogy megcsináljam a vesszőfutást.

Ralph végignézett a lányon.

- De hisz ez jó, vagy nem?

- Nem, Ralph, nem jó. A fiúknak mind végig kellett futniuk, de Debellows szerint a lányok „túl puhányok” hozzá. Egy az egy elleni gyakorlatokat kellett végeznünk egymással, de a lányok még azt sem vették komolyan. Csupa időpocséklás volt az egész.

- Ezt észre sem vettem – jegyezte meg James –, de most, hogy mondod, nálunk sem végezte el a vesszőfutást egy lány sem.

- És a gépesített ogréval sem kellett kiállniuk – tette hozzá Ralph. – Igaz, hogy párnázott az a bunkó, de attól még nagyot üt.

- Örölnöd kéne, hogy lány vagy, Rose – heveskedett James. – Szabadon kihagyhatod a zúzódásokat és lila foltokat.

Rose ingerülten megrázta a fejét.

- Egyikőtök sem érti! A lányok semmivel sem képesek kevesebbre, mint a fiúk. Lefogadnám, hogy a legtöbbeteket simán megverném vesszőfutásban, ha volna rá alkalmam.

James elhűlve meredt rá.

- Te önként vállalkoznál rá?

- Hát – bizonytalanodott el kissé a lány –, azért nem biztos. Elég brutálisan fest az a micsoda. De itt az elvek számítanak.

Ralph megcsóválta a fejét.

- Most először bánom, hogy nem lánynak születtem.

- Írni fogok erről anyának és apának – szögezte le Rose. – Ha anya ezt meghallja...

Rose-ban bennrekedt a folytatás, mikor egy hirtelen jött hideg fuvallat meglebegtette a talárját. James és Ralph is érezte. A trió megállt a folyosó közepén, és körbekémlelt.

James összevonta a szemöldökét.

- Mi volt ez?

Egyikük sem válaszolt. Látszólag nem indokolta semmi a huzatot. A kastély e szakaszában sehol nem voltak ablakok, a folyosón pedig csukott ajtók sorakoztak. Ahogy James odapillantott, a folyosó túlsó végén az egyik csillár, mely láncon lógott a plafonról, egyszer csak kialudt. James megérintette Ralph karját, és előre bökött.

Ralph hangja rekedtes volt.

- Az már eleve nem égett, vagy...

A következő csillár gyertyáinak fénye is pislákolni kezdett, majd az is elsötétült, mintha valaki elfújta volna.

- Talán csak a szél – vélekedett Rose, bár hangja bizonytalanul csengett. – Gyerünk, induljunk...

Gyors egymásutánban két újabb csillár aludt ki. James Rose-ra pillantott, majd Ralphra, szeme tágra nyílt. Hirtelen visszatért a hűvös szél, ám ezúttal sokkal erősebben, tépte a talárjukat, és hátrafújta a hajukat. A fennmaradó lámpák mindegyike egy csapásra elsötétült, sűrű félhomályba borítva a folyosót.

- Nézzétek! – súgta Rose természetellenesen magas hangon. James és Ralph arrafelé néztek, ahova a lány remegő keze mutatott. A folyosó másik végén egy alak mozgott. A föld fölött lebegett, fejét lehajtotta, így az arcát elrejtette az árnyék. Fürgén, mégis némán suhant feléjük. James megragadta Ralph és Rose talárjának a hátát, hogy elvonszolja őket, de a saját lába cserbenhagyta. Az alak túl gyorsan mozgott, és már csaknem elérte őket. Hirtelen, épp mikor közvetlen eléjük ért, felemelte a fejét.

Ralph levegőért kapott, Rose aprót sikkantott, James pedig nagyot pislogott.

- Cedric? – kiáltotta. Szíve dörömbölt a mellkasában. – Mit művelsz?!

Cedric Diggory szelleme kihúzta magát, és rájuk vigyorgott.

- Gyakorlok – szólt távoli, kísérteties hangján.

- T-ti ismeritek? – dadogta Rose, amint kissé magához tért.

- Igen, ismerjük – felelte Ralph. – Ez nem volt szép, Ced. De mégis mit gyakorolsz?

Cedric végigmutatott magán.

- Én vagyok a „Csendes Kísértet”. Egész nyáron gyakoroltam, hogy egy kis titokzatosságot teremtsék magam köré. Túl sok volt?

James tágra nyílt szemekkel bólogatott.

- Igen, így is fogalmazhatunk! Most már vissza tudnád hozni a fényt?

A kísértet hátrapillantott a kioltott csillárookra.

- Ami azt illeti, sokkal könnyebb eloltani őket, mint visszacsinálni. Egy pillanat.

Cedric behunyta a szemét, arca erős koncentráció fintorába futott. Egy másodperccel később két lámpa ismét felgyulladt.

- Így már jobb – sóhajtotta Rose. – De akkor is. Ne csináld ezt újra, rendben? Legalábbis ne velem.

Cedric elmosolyodott.

- Te biztos Hermione lánya vagy. Örökölted a haját, habár a tied kicsit vörösebb.

- Jobb szeretem az „aranybarna” kifejezést – mondta Rose. – Különben pedig, igen. Örülök, hogy megismerlek, ööö, Cedric. Már hallottam rólad. Velünk tartasz a vacsorára?

Cedric elgondolkodott.

- Nem, inkább nem. Nem tesz jót a titokzatosságnak, ha a nagyteremben lógok, mindenki szeme előtt.

- De hát minden szellem ezt csinálja – jegyezte meg Ralph. – A Véres Báró szinte minden étkezésnél jelen van, a kardjával hadonászik és káromkodni tanítja az elsőéveseket.

- Igen... - ismerte el Cedric, de látszott rajta, hogy nincs meggyőzve. – De az ő. Ő már azóta itt van, hogy világ a világ...

James összehúzta a szemét.

- Hány ember látott már téged, Cedric? Úgy értem, rajtunk kívül.

A szellem idegesen lebegett.

- Rajtatok kívül? Ööö... Piton portréja számít?

James megrázta a fejét.

- És a mugli behatóló?

- Nem.

- Nos, nagyjából ennyi – ismerte be Cedric.

- Várjunk csak – emelte fel Rose a kezét. – Szóval te egy félénk kísértet vagy?

Cedric elfintorodott.

- Nem „félénk”. Sosem voltam félénk. Csak... elfoglalt.

- Elfoglalt, hogy megtanuld, hogyan fújd el a gyertyákat, és legyél a „Csendes Kísértet”? – hajtotta oldalra a fejét James kíváncsian.

- Nézzétek, nem erről van szó – mondta a szellem. – Nem voltam lenn a nagyteremben azóta az este óta, mikor meghaltam, több mint húsz éve.

- És? – vont vállat Ralph. – Gondolom, semmi sem változott. Ahogy odalent folynak a dolgok, szerintem az alapítók óta semmit sem változtattak. Gyere le, jó móka lesz, még ha nem is tudsz enni.

Cedric szomorúan megrázta a fejét.

- Nem lehet. Még nem. – Kísérteties sóhajt hallatott. – Legutóbb, mikor ott voltam, a barátaim körében ültem, és azt reméltem, megnyerhetem a Trimágus Tusa döntőjét. Mindenki rám emelte a süttöklevét, és sok szerencsét kívánt. Megígértem nekik, hogy másnap, vacsoránál minden kalandomról beszámolok nekik, akár nálam lesz a kupa, akár nem... - Cedric szellemszemei a távolba meredtek. – Cho Chang az ajtóban várt rám. Sok szerencsét kívánt nekem a labirintushoz. Meg akartam csókolni, de nem tettem, hiszen ott álltunk a nagyterem bejáratában, és mindenki minket nézett. Ígéretet tettem magamnak, hogy utána megcsókolom. Ami azt illeti, azt hiszem, az jobban érdekelt, mint maga a kupa elnyerése. Az igazi fődíj Cho megcsókolása lett volna...

Cedric szünetet tartott, aztán nagyokat pislogva megrázta magát. Jamesre, Rose-ra és Ralphra pillantott, mintha csak most jutott volna eszébe, hogy ők is ott vannak.

- De, természetesen, sosem történt meg. Olyan, mintha tegnap lett volna. Úgy érzem, hogy ha most lemennék vacsorázni, Cho ott volna, és engem keresne. Ott lenne Stebbins, Cadwallader és Muriel, és mind alig várnák, hogy a lehető legrészletesebben elmeséljem, mi történt a labirintusban. Így érzem, de ez nem igaz. Nem lennének odalent. Egyáltalán nem. Ők már rég felnőttek és továbbléptek. Csak egy távoli emlék vagyok nekik. Ehelyett a házam asztala tele lenne vadidegen emberekkel. Nem ismernének fel. - Ismét megrázta a fejét. - Talán egy nap képes leszek lemenni. De még nem. Most képtelen volnék.

Rose előre nyúlt, hogy megsimítsa Cedric karját, de a keze átment rajta.

- Annyira sajnálom, Cedric - mondta. - Velünk bármikor lejöhetsz, amikor neked jó. A régi barátaid nem lesznek ott, de talán pár új már vár is rád.

Cedric mosolyogva bólintott, de James úgy vélte, a szellem nem hisz Rose-nak.

- Fogunk még látni? - kérdezte tőle.

- Persze - felelte Cedric. - Talán túl sok ez a „Csendes Kísértet”. Legközelebb visszább veszek egy kicsit.

A három fiatal folytatta útját a folyosón. Mikor bekanyarodtak a sarkon, James visszanézett. Cedric szellemének nem látszott nyoma, azonban James érezte, hogy attól még ott van. James búcsút intett, aztán Ralph és Rose után sietett.

Ahogy elhaladtak a nagy, boltíves ajtó mellett, ami az udvarra vezetett, James megtorpant. A kékesszürke alkonyban kisebb csoport diákot vett észre a kapu közelében. Mind mardekárosok voltak, középen pedig nem más állt, mint Albus. Hirtelen tudatosult Jamesben, hogy szerda este van, amikor Tabitha Corsica találkoztól beszélt meg Albusszal.

- Várjatok! - szólt James Ralph és Rose után, mire azok megálltak. Olyan vigyázva, ahogy csak tudott, kisurrant az ajtón, és bevette magát az árnyékok közé, ahonnan szemmel tarthatta a mardekárosokat.

- Mi folyik ott? - kérdezte Rose James mellé kuporodva, de a fiú lepisszegte.

Tabitha beszélt Albushoz, s közben a fejét félrehajtva bájosan mosolygott. Philia Monstro és Tom Squallus a közelben köröztek pár másik mardekárossal, akiket James nem ismert. James nem hallotta őket. Ahogy a csoport egy pillanatra szétvált, James meglátta, hogy Tabitha Corsica valami hosszú, vékony tárgyat tart, amelyet fekete anyagba csavartak be.

- Majdnem a teljes kviddicscsapat itt van - súgta Ralph. - Az ott Beetlebrick. Ő az őrző. Fiera és Havelock a terelők.

James összeszűkítette a szemét.

- Mérget mernék venni rá, hogy tudom, mi van Corsica fekete csomagjában.

A mardekárosok hirtelen sarkon fordultak, és távolodni kezdtek tőlük. Élükön Albus lépkedett, s közben vidáman nevetgélt és gesztikulált. James kiosont az árnyékból, és a nyomukba eredt.

- Mi művelsz? - kérdezte Ralph.

- Minek néz ki? Követem őket. Corsica azt tervezi, hogy ráülteti Albust arra a repülő istencsapására.

- És mégis mit akarsz tenni? Megállítod őket? - grimaszolt Ralph.

- Tudom, hogy te nem segíthetsz, Ralph - szólt gyorsan James -, mivel ők a háztársaid, meg minden. De legalább utánuk megyek, és megnézem, miben sántikálnak.

- Nem arról van szó – felelte Ralph. – Egész egyszerűen úgy vélem, ez Albus döntése. Szerintem... nem kéne beleavatkoznod.

- Fontolóra fogom ezt venni – motyogta James sötéten. Kiugrott a gyorsan sötétedő udvarra, ám egy pillanattal később lépteket hallott maga mögül; valaki követte.

- Neked nem kell jönnöd, Rose – torpant meg James az udvar kapujánál.

- Mégis hogy mondhatsz ilyet? – suttogta a lány harsányan. – Én kémkedni fogok utánuk, akár jössz, akár nem.

James elmosolyodott. Rose-zal a nyomában görnyedten kiosont a kapun, és az egyre távolodó mardekárosokat kereste tekintetével. A terjeszkedő éjszakai sötétség nehézkessé tette a látást. Egy pillanattal később Rose előre mutatott. James követte a lány ujját, és meglátta a köpenyes figurákat, amint éppen egy száz méterre lévő dombra hágtak fel. Természetesen a kviddicspálya felé tartottak. Rose és James szinte a földre lapulva követte őket.

Mikor közelebb értek a pályához, James intett Rose-nak, hogy kövesse. Egy kanyargós ösvényen megkerülték a Griffendél lelátóját, és amilyen halkán csak tudtak, fellopakodtak a lépcsőn a legalsó szintre. Ott lekuporodtak a védőkorlát mögé, és kilestek a sötét játéktérre.

A mardekáros csapat a középvonalon álldogált. James még a beszélgetésük hangját is ki tudta venni. Úgy tűnt, Tabitha beszél éppen. Odalent mocorgás támadt, és James halkán szitkozódni kezdett, amiért a táskájában hagyta a szemüvegét.

- Mi folyik odalent? – súgta segítségkérően. – Alig látom, ki kicsoda.

- Tabitha épp most csomagol ki egy seprűt – súgta vissza Rose. – Úgy látom, épp azt magyarázza Albusnak, hogyan működik, az meg alig várja, hogy ráülhessen. Egyfolytában topog, mint akinek sürgősen ki kellene mennie.

Ami ezután történt, azt már James is látta. Tabitha Albus felé nyújtotta a seprűt. A fiú átvette, alaposabban is megvizsgálta, aztán visszanezett Tabithára. James nem láthatta, de biztosra vette, hogy az öccse arcán a tőle megszokott, ragályos, fesztelen vigyor ül. Végül a többi mardekáros hátrébb húzódott, és egy nagyobb kört formált a fiú körül. Albus kinyújtott kezében fogta a seprűt, mintha a súlyát és a kiegyensúlyozottságát próbálgatná, aztán fűgén a levegőbe dobta. A seprű lejjebb ereszkedett, és csípő magasságban állapodott meg. Jamesben erős kényszer támadt, hogy felkiáltson, és figyelmeztesse Albust, hiszen ő már ült azon a seprűn, és abból szörnyű katasztrófa támadt. Volt benne valami rendkívül szokatlan mágia, amely ellenállt Jamesnek, és kis híján végzett vele. Mikor Tabitha repült rajta, a meccsek során, a seprűnek mintha befolyása lett volna a körülötte lévő seprűkre, sőt, James úgy gyanította, még a cikeszre is. Rose megmarkolta James gallérját, és visszahúzta őt maga mellé. James észre sem vette, hogy félig felegyenesedett, és kész volt figyelmeztetni az öccsét. Tágra nyílt szemekkel pillantott a lányra.

- Ne – tátogta Rose, és közben a fejét rázta.

James visszafordult a pálya felé. Albus előre nyúlt, és megragadta a lebegő seprű nyelét. Sebesen, mintha időt sem akarna magának hagyni, hogy esetleg meggondolja a dolgot, átvette rajta a lábát, és elrúgta magát a földtől. A seprű kilőtt, és lassan pörögve magasra vitte Albust az egyre sötétebb éjszakában. Mikor elérte a legmagasabb lelátó tetejének szintjét, finoman megállt. Albus csupán apró, fekete foltnak látszott a sötét ég előtt. Épp mikor James odanézett, az öccse ráhajolt a seprűnyélre, mire az tökéletes irányítással előre lendült. Albus boldogon

rikkantgatott a magasban, hangjának visszhangját visszaverték a közeli dombok. Rose közelebb hajolt Jameshez.

- Kedden volt repülésórám Albusszal – suttogta. – Akkor nem tudott így repülni. James egyetlen keskeny vonallá préselte össze ajkait. Lepillantott a pályán összegyűlt mardekárosokra, de semmit nem tudott kivenni. Képtelen volt megmondani, nem az egyikük irányítja-e Albus röptét a pálcájával.

A leszálló éjszaka csöndjében James hallotta az öccse első röptének suhogását és talárjának csapkodását. Albus végigszánguldott a pálya és a közeli dombok fölött, s közben megállás nélkül ujjongott. Végül, pár perc véletlenszerű repkedést követően lebukott, és egyre növekvő sebességgel elsuhant a négy ház lelátója fölött. James és Rose annyira összehúzták magukat, amennyire csak tudták, mikor Albus a Griffendél emelvénye felé ért, majd egy éles kanyarral könnyedén lefékezte a seprűt a griffendéles lobogó mellett. James visszatartotta a lélegzetét, és csak remélhette, hogy a székek árnyéka elég, hogy elrejtse őt és Rose-t. Albus mély lélegzetet vett, visszafordította a seprűt a pálya közepe felé, aztán hirtelen megdermedt. Mintha egyenesen Jamesre nézett volna, de a sötétben nehéz lett volna megmondani. Valószínűleg inkább csak elnézett James mellett, le a kviddicspálya közepén várakozó mardekáros társaira. Végül Albus előre dőlt. A seprű villámgyorsan süllyedni kezdett, elszáguldott a széksorok fölött. James még inkább összehúzta magát, mivel attól tartott, Albus észreveheti, mikor elrepül felettük. Ahogy James lebukott, mintha futólag ujjak kaptak volna bele a hajába. Albus szele elsuhant felettük, és James hallotta, hogy az öccse nevetve ereszkedik le a pályára.

- Az a kis patkány! – mordult fel, de Rose leintette.

Albus leszállt a pálya szintjére, és olyan könnyedén tette le a seprűt, ahogy a pitypang ejtőernyős magvai szoktak földet érni. A mardekárosok megtapsolták Albust, és sorban gratuláltak neki.

- Östehetség vagy! – csendült fel Tabitha hangja. – Épp mint az apád!

- Östehetség, egy frászt! – sziszegte James. Rose ismét megmarkolta a talárját, és visszahúzta őt az árnyékba. Együtt figyelték, amint a mardekáros csoport lesétál a pályáról, hangjuk lassanként elveszett a feltámadó szélben. Ahogy James odanézett, látta, hogy Albus felpillant rá, és elvigyorodik.

Egy perccel később James és Rose is lemásztak a lelátóról, és visszaindultak a kastély felé.

- Te is láttad, hogy irányította azt a seprűt – fakadt ki James. Igyekezett visszafogni a hangját, több-kevesebb sikerrel. – Vagy, hogy egész pontosan fogalmazzak: ahogy a seprű irányította őt!

Rose csak hosszú töprengést követően felelt.

- Elismerem, hogy kicsit gyanús volt. De te magad mondtad, hogy alig tudtad irányítani a seprűket, amíg meg nem kaptad a Mennykőcsapásodat. Talán Albusnak is csak a megfelelő seprű kellett, hogy előhozza belőle a legjobbat.

James bőszen rázta a fejét.

- Te ezt nem érted. Egyszer én is megpróbáltam repülni azzal a seprűvel. Majdnem kinyiffantam!

- Na igen, de neked nem szabadott volna ráülnöd. Az újabb seprűk már elég okosak. Még a tiédben is van gesztuserősítő, nem? Ha kötődni kezd hozzád, onnantól fogva bárki, aki rá akar ülni, nagy bajba kerül.

James felemelte a kezét, és mély lélegzetet vett.

- Higgy nekem, Rose! Az a seprű valahogy el van átkozva. De valószínűleg úgysem hiszel nekem. Más sem szokott.

- Hát – felelte Rose, és igyekezett a lehető legkomolyabbnak hangzani – talán ennek is megvan az oka.

- Kinek az oldalán állsz?

- Már bocsánat! – gurult dühbe a lány. – Úgy érted, James Potter vagy Albus Potter oldalán? Nem tudtam, hogy választanom kell.

James nagyot sóhajtott.

- Felejtsd el! Bocs, Rose.

Rose hosszan meredt rá, miközben elérték az udvar kapuját.

- A repülés benne van a Potterek vérében, James. Nem tudhatod, hogy Albus tényleg nem egy őstehetség-e. Hiszen pont azért engedik kviddicsválogatásra az elsőéveseket, mert az apátok nagyon jó volt elsőévesen. De ha valóban van valami furcsa abban a seprűben, vagy magában Tabitha Corsicában, én leszek az első, aki segít neked beszélni róla Albusszal. Jól van?

James felvillantott egy halvány mosolyt.

- Megígéred?

Rose biccentett. Végigsétáltak az udvaron, míg végül be nem értek a bejárati csarnokból áradó fénykörbe. Ralph a lépcső legalsó fokán ücsörgött, és rájuk várt. James elmosolyodott.

- Gondolom, repült rajta – szólt Ralph, miután feltápáskodott, és csatlakozott hozzájuk.

- Honnan tudod? – kérdezte Rose.

- Albus és a többiek itt jöttek el mellettem vacsorára menet – mondta Ralph. – Albus idejött hozzám, és azt mondta, adjak át neked egy üzenetet, ha bejössz. Azt mondta, talán éppen most lopta el tőled a posztodat a következő családi kviddicsmeccsen.

James a szemét forgatva Rose-ra pillantott.

- Ne merj nevetni! – bökött feléje.

- Szóltam én egy szót is? – felelte a lány a szája elé tett kézzel. – Gyertek, menjünk be kajálni, mielőtt kizárnak bennünket.

6. A MACSKÁK KIRÁLYA

Csütörtök reggel James és Ralph első órája varázsirodalom volt. Az órát egy a könyvtár hátsó feléhez csatolt, félköríves elrendezésű teremben tartották meg. A falon sorakozó ablakok reggeli napfényvel töltötték be a helyiséget. Az új varázsirodalom tanárnő, Juliet Revalvier, az asztalánál ült, és egy vaskos könyvet lapozgatott, míg a terembe lassanként beszállingóztak a diákok. A Roxfort tanári karának javához képest Revalvier professzor viszonylag fiatal volt és filigrán alkatú. Sötétszőke haja a válláig ért, arca nyílt és barátságos volt. Mikor a nőn rajta volt az olvasószemüvege, James úgy vélte, egészen úgy festett, akár egy eszes tündérmanó.

- Már megint te? - fakadt ki halkán Ralph, ahogy Rose becsusszant mellé a galériás padsorba.

- Kifejezetten kérték, hogy ha tudok, jelenjek meg ezen az órán - felelte Rose, és előhúzta táskájából a varázsirodalom könyvét. - Revalvier minden könyve megvan, amit a mágikus irodalom klasszikusairól írt. Néhány regény is fűződik a nevéhez, amik még évtizedekkel ez előtt kerültek a boltokba, de azok álnéven jelentek meg, és a mugli piacon. Elég nagy port kavartak.

- Igen, azokról hallottam - mondta James, mikor eszébe jutott, hogy Cameron Creevey is említette a Harry Potter kalandjairól íródott regényeket. - Tényleg ő áll azok mögött is?

- Ő, és még pár ember. Tesztprojekt volt, amit az egyik nagy varázskiadó vállalat

eszelt ki. Azt hiszem, az volt az igazán nagy gond, hogy túlságosan is sikeresek lettek a könyvek. Végül a minisztérium is belefolyt, és felfújták a dolgot. Úgy fest, ha valaki, még ha fikcióként is, de kiad valós történeteket a varázsvilágról, azzal megsérti a Titokvédelmi Alaptörvényt, habár a Wizengamotnak sosem sikerült semmit rábizonyítania Revalvier-re. Viszont minden vagyonát lefoglalták, ami a könyvekből származott, így nem csoda, ha az iskolában kötött ki, tanárként.

Mintegy végszóra, Revalvier professzor becsukta a könyvét, felállt, és szemüvegét elsüllyesztette a talárja egyik nagyobb redőjébe. A terem hátsófalán lévő órára pillantott, aztán megköszörülte a torkát.

- Vajh miféle mód az – szólt, s miközben minden egyes arcon végignézett, halványan elmosolyodott –, mely ily könnyeden kicsalja az ember lelkéből a szív legelemibb talpköveit? Hogy keletkeztek eme birodalmak, melyeket nem érinthet kéz, alapjuk mégis szilárd gyökeret vetett? Meghatározható az alap, melyen kő kőre tétetett, s e királyság épült? Se kő, se fa, se drága ékszer nem állja idők próbáját addig, mint kitart a szavak, ideák és rím birodalma.

A professzor mélyet sóhajtott, s egészen más hangon folytatta.

- Ez az idézet a varázsvilág egyik legősibb és legelismertebb balladájából származik, a *Heraldium*ból. Nincs feljegyzésünk a szerzőt illetően, sem pontos dátum, mikor a művet papírra vetették. Semmit sem tudunk arról a korról, amikor íródott: sem azt, ki volt a király, sem azt, melyik városban keletkezett, de még azt sem, milyen nyelven. Mégis, a ballada örök. Ha van valamiféle bizonyíték a ballada témáját illetően – hogy nincs a szavak birodalmánál szebb, hatékonyabb és örökebb –, az maga a *Heraldium*, ami jócskán túlélte a civilizációt, amelyben született.

A szeme sarkából James látta, hogy Rose lázasan jegyzetel. Jól tudta, hogy a lány élhal az ilyesfajta témákért. Lenézett a maga üres pergamenjére, és elgondolkozott rajta, vajon megéri-e a fáradságot, hogy saját jegyzeteket készítsen, vagy van esélye rá, hogy Rose engedi lemásolni az övét.

- A varázsvilág gyökerei a régmúltba nyúlnak vissza, s így meglehetősen gazdag az irodalma, ahogy azt a mellettünk lévő könyvtár is bizonyítja – folytatta Revalvier, és közben a vaskos kötetektől roskadozó polcsorok felé intett. – Esélyünk sincs, hogy akár csak a tizedét is magunkévá tegyük, azonban kiválasztunk pár egy-egy korra jellemző jelentős írást, és mélyen beleássuk magunkat, hogy minél többet megérthessünk a korból, ahonnan származnak. Sokan unalmasnak találják az irodalmat. Ezeknek a szerencsétleneknek sosem nyílnak meg a történetek igazán. Mindent megteszek, hogy önöknek igenis megnyíljanak. Egy kis szerencsével tanúi lehetünk, amint ezek a mesék életre kelnek. És nem csak azok a mesék, amelyeket a könyvtár zárolt részében láncon kell tartani, nehogy megszökjenek.

Udvarias nevetés hullámozott végig a diákok között, mire Revalvier ismét felvillantotta halovány mosolyát.

- Egy kis játékkal kezdjük a varázsirodalom világának felfedezését. Híres klasszikus vagy nagyra becsült ballada helyett kezdjük valami könnyebben emészthetővel. Van olyan önként jelentkező, aki hajlandó elmondani, mi volt a kedvenc meséje kisebb korában?

James körbenézett a teremben. Egy Kendra Corner nevű hollóhátas lány felnyújtotta a kezét. Revalvier bátorítóan feléje biccentett.

- Bármilyen mese? – kérdezte Kendra. – Még ha rövid is?

Revalvier elmosolyodott.

- *Kiváltképp*, ha rövid, Miss Corner.

- Hát – kezdte Kendra kissé elpirulva –, kisebb koromban *A három bolond Harridan* volt a kedvenc mesém.

- Nagyon jó, Miss Corner – mondta Revalvier. – Felteszem, mindenki hallotta már a történetet a három öregasszonyról, akik a piacra vitték a portékájukat. Roppant régi mese, kiváló példa. Valaki más?

Graham volt a következő.

- Volt egy sztori, ami megragadt bennem, egy óriásról és egy babszárról. Valami mugli srác talál egy varázsbabot, aztán felmászik a babszáron, ami kinő belőle. Odafent egy óriás él, akinek a mugli kölyök el akarja lopni cuccait, de az óriás elkapja, és palacsintává lapítja. Az a tanulság, hogy a gondatlan mágia csak bajt hoz mindenki fejére.

- Egy újabb klasszikus példa, Mr. Warton – bólogatott Revalvier –, habár azt is remekül illusztrálja, hogy a kulturális különbségekből adódóan a történetek az idő folyamán átalakulhatnak.

Mások is beszámoltak a kedvenc történeteikről, végül Rose-ra került a sor, akinek, nem meglepő módon, Bogar bárd egyik meséje volt a kedvence.

- *Nyiszi nyuszi és a locsifecsi fatönc*. Anya olvasta nekem mindig egy nagyon régi könyvből, amit a volt igazgatójától, Albus Dumbledore-tól kapott – mondta némi büszkeséggel a hangjában.

- Valószínűleg mind jól ismerjük *Bogar bárd meséit* – dőlt neki kényelmesen az asztalának Revalvier professzor –, bár nem mindegyikünk volt olyan szerencsés, hogy ilyen illusztris forrásból olvassa. Valóban, ezek mind nagyon jó példák voltak a klasszikus varázsirodalomra. Néhány fontos dologban minden felsorolt írás megegyezik. Mind nagyon régi. Eredetileg szájról szájra terjedtek, és fontos leckét tanítanak az életről. Ami kevésbé nyilvánvaló, hogy ezek a történetek bevezetnek bennünket a korba, amikor születtek. Példának okáért, már rég nem léteznek gyarló öregasszonyok, akik taligájukon tolják az árut a piacra, mégis ismerősek, hiszen mind hallottuk *A három bolond Harridan* meséjét. Az a legszebb az irodalomban, még ha csak gyerekmesékről van is szó, hogy lényeges dolgokat tanítanak meg az életről, a történelemtől, a világról, amiben élünk, és még saját magunkról is, mindezt úgy, hogy nem is sejtjük. A lényeg, hogy azok az élet legjobb leckéi, amit úgy tanulunk meg, hogy nem is tudunk róla. Ezeket az irodalom hordozza.

- Nézzünk egy újabb példát, amit eddig senki sem említett. Mikor kislány voltam, a kedvenc mesém *A macskák királya* volt. Van, aki ismeri?

Ralph tétován felnyújtotta a kezét.

- Azt hiszem, én ismerem, de az én verzióm kicsit eltérhet. Muglik között nőttek fel. Legalábbis azt hittem.

- Sok mágikus eredetű történet találta meg az útját a mugli mítoszok és legendák közé, Mr. Deedle. Volna szíves megosztani velünk azt a verziót, amelyet ön ismer?

Ralph töprengve rágcsálta a felső ajkát egy pillanatra, aztán biccentett.

- Jól van. – Mély lélegzetet vett, aztán belekezdett. – Van egy pasas, aki egy nap sétálni indul jó messzire onnan, ahol élt. Seholy senki, a legközelebbi ház is több napra

van tőle. Hirtelen meglát egy csomó egeret. Először el akarja üldözni őket, de aztán észreveszi, hogy egyáltalán nem úgy viselkednek, mint a normális egerek. Mintha felvonulást tartanának, és mindnyájuknál van valami. A fickó elbújik egy bokor mögé, nehogy megrémíssze őket, de közben fúrja az oldalát a kíváncsiság, hogy vajon mit cipelhetnek. Mikor elhaladnak előtte, meglátja, hogy egy újabb egeret visznek, ami egy kis ágyikón fekszik. A pasas rájön, hogy az ágyon fekvő egér halott, és ő egy temetési menetet lát.

- Amilyen halkán csak tudja, követi a menetet be, mélyen az erdőbe, míg el nem érnek egy széles, napsütötte tisztásra. A tisztás közepén ott van egy semmibe vezető, apró lépcső. Pár fokot felmegy, aztán véget ér. A lépcső lábánál egy hatalmas macska ül, pont a menet útjában. A szőre aranyszínű, cirmos, maga a macska pedig komoly és ünnepélyes kinézetű. Az egyre közelebb érő egérmenetet figyeli. A pasas kis híján odakiált az egereknek, hiszen biztos benne, hogy temetés ide vagy oda, a macska meg fogja őket enni. De aztán az egerek elérik az állatot, és pontosan a mancsa előtt megállnak. Leteszik a kis ágyat, aztán elhátrálnak. A nagy cirmos le sem veszi a történekről a zöld szeméit. Végül lehajol, és mond valamit a halott egérnek. Az egér felpattan, életre kel, és táncolni kezd. Átszalad a macska lábai között, fel a kis kőlépcsőn. A még mindig bujdosó fickó szeme láttára az egér felér a legfelső lépcsőfokra, de tovább szalad, fel az égbe, mintha egy láthatatlan lépcső volna alatta. A pasas alig hisz a szemének, s közben az egérnek végül nyoma vész.

- Eközben a többi egér elmegy, s mikor a férfi oda néz, már csak a cirmos macska van a tisztáson, és egyenesen rá mered hatalmas, zöld szemével. A pasas megrémül, ezért sarkon fordul, és elrohan, olyan gyorsan, ahogy csak bír, ki az erdőből. Végül megtalálja az utat, és hazáig szalad. Aznap este a fickó leül vacsorázni a családjával. Mindenről beszámol nekik, amit látott, és a mondókáját így fejezi be: „Az a macska biztos az egerek királya volt!” Erre a család öreg macskája, ami eddig a tűz mellett szunyókált, hirtelen a hátsó lábaira áll, és tisztán érthetően így szól: „Akkor én meg a macskák királya vagyok!” Azzal felszökken a kéménybe, és sosem látják többé.

Ralph befejezte a történetet, mire a teremre különös, fojtott csend borult. Revalvier professzor behunyta a szemét, mintha így szívna magába a mesét. Az éles, reggeli napfény furcsán álmosítóvá tette a termet. Mintha az idő lelassult volna, amíg Ralph beszélt.

- Csodálatos volt, Mr. Deedle – szólta Revalvier professzor, és lassan kinyitotta a szemét. – Valóban különbözött kissé attól, amire gyerekkoromból emlékszem, de annál érdekesebb. Hallotta már önök közül valaki ezt a történetet korábban?

Senki nem jelentkezett. Ralph láthatóan meglepve nézett körbe.

- Mi a történet érdekessége? – kérdezte Revalvier az osztályt. – Meg tudja valaki mondani, miben különbözött ez a mese azoktól, amiket korábban említettünk?

Murdock feltette a kezét.

- Például abban, hogy ennek nem volt értelme.

A tanárnő kissé oldalra hajtotta a fejét.

- Valóban? Van olyan, aki egyetért Mr. Murdock ítéletével?

A teremben többen is bólogatásba fogtak.

- Nem mintha nem tetszett volna – tette hozzá Morgan Patonia. – Szép volt, de egy kicsit rémisztő is.

Revalvier összeszűkítette a szemét.

- És ahhoz képest, amire számítottak, a hátborzongatás túlságosan elütött, igaz?

Még többen bólogattak, habár most már tépelődő arckifejezéseket is lehetett látni.

- Mit gondolnak, a szüleik miért nem mondták el önöknek ezt a mesét? Mr. Deedle kivételével, természetesen.

Hosszú szünet következett. Végül Rose nyújtotta fel a kezét.

- Kis koromban minden mese, amit hallottam, szép volt – mondta. – Néha volt bennük gonosz boszorkány és varázsló, de halott egerek, meg ilyesmi, sosem. És mind boldogan ért véget, de legalábbis a tanulság miatt boldognak tűnt, még ha a főszereplő szerencsétlenül járt, vagy hibázott is.

Revalvier elgondolkodott ezen.

- És ez a történet nem boldog? Vagy nincs tanulsága?

James jól tudta, hogy az ilyen nyilvánvaló kérdésekre nem szabad válaszolni. A nyilvánvaló válasz sosem a helyes válasz. Úgy tűnt, Revalvier elfogadja a csendet.

- A mai házi feladat, hogy írják le *A macskák királyának* meséjét – mondta, miközben az asztala mögé sétált. – Szeretném, ha nem beszélnek meg egymással, hogy szolt a történet. A feladat lényege nem az, hogy minél pontosabban megismételjék Mr. Deedle meséjét, hanem hogy úgy írják le, ahogy *önök* emlékeznek rá. Ha az *önök* változata különbözik, annál jobb. Látván, hogyan változik meg egy történet, ha újra elmondják, sok érdekességet árul el a mesélőről. Ez esetben a mesélők maguk. Meglátjuk, hogy a feladat végeztével is úgy gondolják-e, hogy a történetnek nincs tanulsága.

Revalvier visszaült az asztala mögé, és feltette az olvasószemüvegét.

- Önt, Mr. Deedle, természetesen felmentem a feladat alól. Jutalmul az elbűvölő mesemondásért. Most pedig, lapozzanak a könyvben az első fejezethez!

Az óra hátralévő részében a varázsirodalom aranykorának történelmi háttéréről volt szó, amelyből néhány jól ismert (és kevésbé olvasott) varázsklasszikus eredeztethető. Revalvier biztosította a diákokat, hogy „minden szükségeset” meg fog tenni, hogy mindenki számára megvilágítsa ezeket a történeteket, és James remélte, hogy sikerrel jár törekvésében. Kíváncsi volt rá, vajon hogyan akarja véghezvinni, és alig várta, hogy megtudja.

Mikor kijöttek óráról, James Ralphhoz fordult.

- Szép munka, és még szebb mesélés. Megmentetted magad egy esszétől.

- Az apád tényleg elmondta neked azt a történetet, mikor gyerek voltál? – kérdezte Rose.

- Igazából nem – ismerte be Ralph. – A nagymamám volt, minden egyes alkalommal, mikor nála maradtam.

James Ralphra pillantott.

- Biztos a papád is említette. Végül is, neki megvan hozzá a háttere, varázslók között nőtt fel.

- Ahogy Revalvier professzor is említette – jegyezte meg Rose –, sok varázsló történet szívárog be a mugli kultúrába legendaként és mítoszként. Nyilván *A macskák királya* is ilyen. Innen ismerte Ralph nagymamája.

Ralph biccentett.

- Tele volt ilyen mesékkel. Mind egy kicsit fura és hátborzongató volt, de épp ezért imádtam őket. Ettől lettek... hát, varázslatosak. Örült álmaim voltak, minden egyes alkalommal, mikor nagy elmesélte őket. Nem kimondottan rossz álmok, de azért... - Megrázta a fejét. Nem tudott ide illő szót találni.

- Velem is mindig ez van, mikor eszem Dimitri bácsikám különleges paprikásából – szólt közbe Graham. – Minden karácsonyra azt főzi. Állítólag porított mandragóragyökér a mágikus hozzávaló, de anyu szerint inkább egy pint kobold rum.

James arra számított, kisujjából kirázza a varázsirodalom leckét, de aznap este, ahogy a könyvtárban ücsörgött a pennájával és egy pergamennel, egyre azon kapta magát, hogy lustán pöckölgetve a tollszárát kimered az ablakon a holdra. Végül megrázta a fejét, mintha ezzel kitisztíthatná.

- Nagyon furcsa – mondta Ralphnak, aki a számmisztika házi feladat fölött görnyedezett. – Világosan emlékszem a mesére, amit órán mondtál. Itt és most el tudnám neked mondani. De mikor nekiülök, hogy leírjam, hirtelen minden összekutyulódik a fejemben.

Ralph hátra dőlt, és nagyot nyújtózott.

- Hogy érted? Ha el tudnád mondani, miért nem tudod leírni?

- Kettőt és könnyebet! *Tudom*, hogy azzal kezdődik, egy férfi sétál az erdőben. Leírok ennyit, aztán nem jut eszembe, hogy nappal vagy éjjel sétál-e. Elmélázom azon, vajon hova megy. Miért van olyan távol hazulról? És miért nem él a közelben senki? Egereket lát, igaz? Csak, mikor elkezdeném leírni, valamiért mókusokat képzelek oda. Vagy lemmingeket.

- Lemmingeket? – meresztett nagy szemeket Ralph. – Mi a fene az a lemming?

- Dunsztom sincs – tárta szét karjait James. – Gondolom, valami kis rágcső. De éppen ez az! A sztori valahogy kicsúszik a kezemből, amint megpróbálom leírni. Mintha valami egészen más akarna kisülni belőle.

Ralph elgondolkodott, aztán megrázta a fejét.

- Nem sok értelmét látom. Akarod, hogy megint elmondjam neked?

James felsóhajtott.

- Nem. Revalvier azt mondta, ne csináljuk úgy. Szerintem azt akarja, úgy írjuk le, ahogy emlékszünk. Egyszerűen csak nem számítottam rá, hogy a sztori megpróbál majd valahogy keresztbetenni nekem. Elvégre ez csak egy mese.

Ralph vállat vont.

- Nos, egy *varázsló* mese.

- A te verziód nem az – felelte James. – Neked a mugli nagymamád mesélte.

Gondolom, a mamád mamája, mivel eddig úgy tudtad, hogy a papád árva volt.

Ralph bólintott, de nem válaszolt.

James éppen azon volt, hogy újabb kísérletet tesz *A macskák királya* saját változatának lekörmölésére, mikor Petra Morganstern lassan kilépett az egyik közeli könyvespolc mögül.

- Szia, Petra – köszönt rá James. Igyekezett visszafogni a hangját, nehogy kivívja vele a könyvtáros rosszallását.

Petra közömbösen fürkészte a polcon sorakozó kötetek gerincét, táskája a kezéből lógott. Úgy tűnt, nem hallotta meg a fiút.

- Mondom, szia, Petra! – ismételte James, ezúttal kicsit hangosabban, de eltakarva a száját.

Petra megpördült, és keresni kezdte a hang forrását. Mikor meglátta James, pislogni kezdett, nagy, kék szemei azonban mintha még mindig a távolba meredtek volna.

- Ó – mondta. – Szia, James. Bocs. Nem láttalak. – Visszafordult a könyvespolchoz. – Nem igazán tudom, mit keresek pontosan...

James Petrát figyelte, amint a lány a táskáját maga után húzva lassan eloldalazott a polc mentén.

- Mi van vele? – súgta oda Ralphnak, mikor Petra hallótávolságon kívülre ért.

Ralph megrázta a fejét.

- Nem tudom.

Rose lecsapott egy hatalmas könyvtornyot az asztalra, és leült a két fiú mellé.

- Mi baj származhatna belőle, ha kicsit előreszaladok varázsirodalomból? – jegyezte meg boldogan. – Ez a tíz kötet, amit a tankönyv szerint minden gondolkodó boszorkánynak és varázslónak el kell olvasnia. Négyet már korábban olvastam, de nem árthat az emlékek felfrissítése.

- Figyelj csak, Rose – vágott közbe James, és közelebb hajolt a lányhoz. – Mi baja van Petrának?

- Petrának? – kérdezett vissza Rose, de alig figyelt oda. – Miért volna bármi baja?

- Egy perce járt itt, és úgy festett, mint akinek épp az imént halt meg a baglya.

Rose ezen eltöprengett.

- Ötletem sincs. Ebédnél még jól volt, habár egy kicsit korábban ment el, mert csomagot kapott.

- Milyen csomagot? – kérdezte Ralph.

- Ó, ti ketten addigra már elmentetek – magyarázta Rose. Beszéd közben levette a torony legfelső könyvét, és kinyitotta. – Egy minisztériumi bagoly hozott neki egy dobozt. Nyilván az apjától jött. Rögtön azután elment. Gondolom, egyedül akarta kinyitni.

James oldalra hajtotta a fejét.

- Miért hozták volna az apja csomagját minisztériumi baglyok?

Rose felvonta a szemöldökét.

- Valószínűleg ott dolgozik az apja. Sokan küldenek személyes leveleket a hivatali postával. Néha még apa is, habár anya szerint nem szabadna neki. Az ilyen dolgok egy kicsit feszültté teszik őt.

- Talán rossz hírek érkeztek otthonról – vélekedett Ralph.

- Nagyobb volt, mint egy egyszerű levél – felelte Rose. – Inkább valami édesség a mamájától, születésnap ajándék, vagy ilyesmi.

James összevont szemöldökkel meredt arra a pontra, ahol Petra eltűnt a szeme elől.

- Ha a tőle érkező édesség így kiakasztja, Petra mamája csapnivaló szakács lehet.

Rose arca hirtelen felderült. Előrébb hajolt, és suttogva hadarni kezdett.

- Az imént összefutottam Fiona Fourcompass-szel, és azt mondta, tudja, miért maradtak el a héten a mugliismeret órák!

Ralph vállat vont.

- Azt hittem, azért, mert Curry professzor még nem ért vissza valami kutatóútról. Mondjuk, felőlem aztán elkerülhet az év végéig is.

- Ez igaz – bólogatott Rose. – De az a lényeg, hogy mi után kutatott. Tegnap ért vissza, és holnap délután nagygyűlést tart az összes évfolyam összes mugliismeret osztályának. Állítólag lesz valami hatalmas bejelentés, mit fogunk csinálni órákon, és bármi is lesz az, úgy néz ki, mindenkire vonatkozik.

James szkeptikusan pislogott rá.

- És ezt Fiona Fourcompass mondta? Ó honnan tudja?

- Délelőtt találkozott Curry professzorral az irodája előtt – magyarázta Rose. – Éppen kipakolt, aközben beszélt Fionának a gyűlésről. Azt mondta, lerövidítik a délutáni órákat, hogy mindenki ott lehessen.

- Azt nem részletezte, hogy mire fel ez a nagy közösködés? – kérdezte Ralph.

Rose megrázta a fejét.

- Nem mondta, Fiona pedig nem kérdezett rá. Viszont nagyon kíváncsi vagyok.

- Tavaly egész évben fociztunk – vélekedett James –, az jó móka volt. Talán most is valami ilyesmi lesz. De miért akar egyszerre beszélni az egész iskolával?

- Ez lesz aztán a futballmeccs! – füttyentett Ralph.

Valamivel később James, Ralph és Rose azon kapták magukat, hogy a többi diák már rég elment, a könyvtáros pedig kezdte eloltani az üres asztalok melletti lámpásokat. A trió összekapta a könyveit, a pennákat és pergameneket, és megindultak a könyvespolcok között.

- Hé, Rose – kérdezte James a lányt –, te elkezdted már a varázsirodalom házi feladatát?

- *A macskák királya* esszéjét? Azzal kezdtem. Miért?

James rápillantott.

- Csak kíváncsi voltam, ez minden. Nem volt... nehéz?

Rose megigazította vállán a táskáját.

- A férfi sétál az erdőben, lát egy csomó egeret egy temetési menetben, követi őket, satöbbi, satöbbi. A ma esti legkönnyebb lecke.

James töprengve összevonta a szemöldökét.

- Ó... akkor jó.

- Bár egy kicsit elbizonytalanodtam, mikor a borzos részhez értem – tette hozzá Rose, befordulva a könyvtárajtó felé.

- Borz? – pislogott Ralph.

- Igen. Nem emlékeztem, hogy a lépcső előtt volt, vagy rajta. És a szőre színét is elfelejtettem. Zöld volt, igaz?

Ralph a lányra meredt, aztán Jamesre pillantott. James vállat vont, aztán megrázta a fejét.

Mikor elhagyták a könyvtárat, James meglátta, hogy nem ők az utolsók. A terem hátuljában egy asztalnál magányos alak üldögélt a lámpás pislákoló fénykörében: Petra. Fejét lehajtotta, hosszú, sötét haja nehéz függönyként omlott le arca két oldalán. Az asztalon előtte egy pergamenlap hevert. James várta, a lány talán felnéz, de meg sem mozdult. A fiúnak kicsit fájtnak ilyen mélabús állapotban látni Petrát. Fontolóra vette, hogy megszólítja, de végül úgy döntött, mégsem teszi. Valószínűleg később úgyis látja majd őt a klubhelyiségben. Akkor talán jobb hangulatban lesz.

James a lépcsőknél elköszönt Ralphektől, aztán Rose-zal az oldalán visszaindult a klubhelyiségbe. Ott leültek a kandalló mellé, és egy darabig egy lármás csiga és fúró meccset néztek, végül mindketten felmentek a hálókamerákba. Scorpius már ágyban volt, hátát feltornyozott párnáinak vetve egy *Sárkányok és sárkányvadászok igaz története* című könyvet olvasott. Keretnélküli szemüvegét viselte, és Jamesnek el kellett ismernie, hogy az tényleg jól áll a fiúnak. Scorpius szemüvege fölött Jamesre pillantott, ahogy az belépett a szobába.

- Jó kis esti mese – motyogta James.

- Jobb volna, ha a *Három bolond Harriadant* forgatnám? – szolt Scorpius vontatottan, majd lapozott egyet. – Vagy talán Revalvier egyik régi meséjét az apádról?

James egy rántással félrelegyintette új ágya takaróját. A „NYAFKA POTTER” felirat még mindig halványlilán derengett a fejfán, dacára James minden próbálkozásának, ami az eltüntetésére irányult. Átöltözött pizsamára, s mogorva pillantásokat vetve Scorpius felé bemászott a takaró alá.

- Hallom, az öcséd jó eséllyel indul a mardekáros kviddicscsapat válogatásán – jegyezte meg Scorpius csevegő hangnemben, de szemét még mindig nem vette le a könyvről.

James ismét felült.

- Rajta tartod a szemed apád házán, Scorpius? Talán azt tervezi, hogy eljön a meccsre? Vajon kinek szurkol majd? Kemény dió.

- Úgy tudom, Albus Corsica seprűjén repül – mondta Scorpius, és végre belenézett James szemébe.

Mikor találkozott a pillantásuk, James nem tudta, mit mondjon. Scorpius csupán cukkolja? Vagy ez valamiféle figyelmeztetés?

- Igen, tudom – felelte végül James. – Láttam. És?

- Hét elején nem csak az unokatestvérednek, Rose-nak volt repülésórája a te drága Albusoddal. Sokat javult azóta a technikája, nem igaz?

James az oldalára fordult.

- Mi közöd hozzá?

- Igazából semmi – mondta Scorpius. – Csak beszélgetni próbálok. Gondolom, te is próbálsz a griffendéles válogatáson.

- Talán – ismerte be James. – Te?

Scorpius nem felelt azonnal. James hátranézett rá a válla fölött, épp mikor Scorpius újra felpillantott a könyvéből.

- Nem, Potter – sóhajtott. – A csapatjáték nekem túl... kötött. Fogalmazzunk úgy, hogy sokkal kevésbé nyilvánvaló módon fogom kamatoztatni a tehetségemet.

James a szemét forgatva fordult ismét előre. Scorpius csak sértegetni akarta. Ebben állt az ő nagy tehetsége, és láthatóan James volt a kedvenc célpontja.

Épp csak egy pillanattal elalvás előtt jutott eszébe, hogy végül mégsem látta Petrát feljönni a klubhelyiségbe.

Másnap reggel James éppen befejezte a reggelijét, mikor Nobby röppent oda hozzá, és egy levelet dobott a tányérjába. James gyorsan kihalászta azt onnan, aztán Nobby után intett, aki addigra már a szarufák felé vette az irányt, s kis idő múlva kirepült az egyik ablakon a többi reggeli szállítmányt hozó bagoly társaságában.

A levél Lucytól érkezett, és meglepően tömött volt.

- Mi az? – kérdezte Rose, és közelebb hajolt Jameshez.

- Válasz Lucytól – felelte James, és gyorsan a táskájába süllyesztette a borítékot.

- Akkor olvasd már el! – mondta Rose, miközben újabb szelet kétszersültért nyúlt.

James átmászott a padon, és felállt.

- Nem lehet. Órára kell mennem. Az északi toronyba. Jöslástannal kezdek.

- Én is arra az órára járok, James. Még rengeteg időnk van.

- Én, ööö, a szobámban hagytam a leckémet. Jobb lesz, ha megyek, és elhozom.

Rose gyanakodva bámult Jamesre, de mielőtt egy szót is szólhatott volna, a fiú sarkon fordult, és elsietett. Jó nagy kerülő úton indult az északi torony felé, de egy kihalt lépcsősornál megtorpant. Leült a legalsó fokra, és újra előhúzta Lucy levelét. Ahogy kinyitotta, meglátta, hogy a pergamen egy összehajtogatott újságkivágásra van ráhajtva. Először a levelet olvasta el.

Kedves James!

Köszönöm, hogy írtál. Per pillanat itthon vagyunk, ami nekem jó, de abból a szempontból nem igazán, hogy sajnos nem tudok képeket küldeni Rose-nak, bocs. Albusszal kapcsolatban nem nagyon csodálkozom. Valójában nem hiszem, hogy bárki is meglepődött volna, hogy a Mardekárban kötött ki. Vajon én is oda jutok majd? És ha igen, az olyan szörnyű? Remélem, nem. Apa mindent elmesélt erről a ti Debellow's tanárotokról. Úgy tűnt, lenyűgözi őt, és rém büszke rá, hogy párszor személyesen is találkozhatott vele.

Utánanéztem a Kapuőrnek, ahogy kérted. Ami azt illeti, rengeteg információ van róla, ha az ember tudja, hol keresse. Szerencsére, mivel itthon vagyunk, hozzáférhettem a Notting Hill-i varázslókönyvtár anyagaihoz. Anya heti egyszer szokott elvinni oda, habár szerintem belehalna, ha megtudná, milyen részlegből szedtem össze ezeket az infókat. A Kapuőrnek nagyon sok neve van, és mind elég

rémisztő, ami elég érthető, ha tudod, mit takarnak. A legenda szerint a Kapuőr őrzi az élők és holtak világa közötti átjárót. Egy *Transitus Nihilo* – a világok közötti semmi – nevű helyen él, és tisztán mágikus lény. Alapjában véve egy nagy, lesben álló entitás, mivel nincs teste, sem semmiféle kötöttsége, hiszen a szintiszta semmiben él. Feltehetőleg nem is tud a földről vagy az emberekről, mivel túlságosan arrogáns ahhoz, hogy felmerüljön benne, rajta kívül még létezhet más élet is. A legrémisztőbb azonban az úgy nevezett „Kapuőr átka”. Mardekár Malazár sokat beszélt róla annak idején. Azt állította, az lesz a „végső ítélete” azok fölött, akik elárulják őt. Az átok kimondja, hogy egy nap a Kapuőrt megidézi egy követnek nevezett személy, aki olyan nagyhatalmú varázsló, hogy képes belépni a semmibe. A Kapuőr követi a követet, mikor az visszatér, és a megjelenése egyet jelent a végítélettel. Ha itt van, a Kapuőr rettegésből és fájdalomtól táplálkozik, úgy szívoja ki ezeket az emberből, ahogy vámpír a vért. A legenda szerint tanulmányozni fogja az embereket, hogy megtudja, mi okozza a legnagyobb rémületet, minél nagyobb számú embernek. Viszont, úgy tűnik, szüksége lesz egy társra, egy önkéntes emberi gazdatestre, akinek gyilkolnia kell, hogy bizonyítsa elszántságát. Minden prófécia úgy tartja, hogy a gazdatest egy tragédia gyermeke lesz – ez talán azt jelenti, hogy árva, de legalábbis nincs veszteni valója. Hajmeresztő az egész.

Nagyon kíváncsi lennék, miért kérdeztél róla, James? Meglepne, ha azt mondanád, ilyesmiről tanultok az iskolában. Miért kell titokban tartanod? Ez a legkomolyabb, legrémisztőbb ősi mágia. A könyv, amiben olvastam róla, szinte szétporladt az ujjaim alatt. Válaszolj, oké?

Szeretettel: Lucy

U.i.: Ez egy újságcikk, amit a könyvtárból hazafelé találtam. Talán nem jelent semmit, de képtelen voltam átsiklani felette azok után, amiket olvastam. Az nem lehet, hogy a kettő kapcsolódik egymáshoz, ugye?

James tágra nyílt szemekkel, lassan összehajtogatta a levelet. Hideg verejték szikrázott a homlokán. Lucy szinte szóról szóra ugyanazt mondta, mint Farrigan, a barlangban lévő csontváz. De hiszen Merlin nem lehet egy ilyen szörnyű teremtménynek a követe, vagy mégis? Tudatosan biztos nem. Azonban mi van, ha a semmiben tett hosszú útja valahogy magára vonta a Kapuőr figyelmét? James bosszúsan megrázta a fejét. Az újságvágás kicsusszant az öléből, és a földre hullott. James lepillantott rá. A színéből, és a betűk szedéséből meg tudta állapítani, hogy egy mugli bulvárlapból származik. Vonakodva felvette a papírlapot, és széthajtotta. Ahogy pillantása a címre esett, szája furcsa grimaszba rándult, de azért belevágott a cikkbe.

„Idegen szellemdémon” terrorizálta a családot - ketten megőrültek

A csendes tengerparti falut, Kensington Flatset nyár elején megrázta egy kísérteties teremtmény érkezése, amit a helybéli lakosok „füstből és hamuból való lény”-nek hívnak. A lény fantasztikus felbukkanását többször is látni vélték május harmadik hetében. Példának okáért nem

kevesebb, mint egy tucat falusi állítja, hogy tanúja volt, amint a teremtmény látogatást tett a falu szélén álló kis kocsmában, a *Csikó és kakasban*. Habár egyik szemtanú sem kívánt beszélni a *Betekintésnek*, korábbi jelentések szerint a lény egyfajta „tapintható rettegést és pánikot” árasztott magából, mely „úgy fertőzte meg az embert az örülettel, mint valamiféle járvány”.

Ezek az esetek május 17-én éjjel tetőztek, mikor a teremtmény több mint három órán keresztül terrorizálta Herbert Bleeker otthonát. A szomszédok szerint embertelen hangok szűrődtek ki a házból, valamint rémült sikolyok és különös fények. A fűszeresként dolgozó Mr. Bleeker, felesége és felnőtt fia bent voltak az épületben, habár a szomszédok láthatóan túlságosan megrémültek ahhoz, hogy a segítségükre siessenek. Következő reggel házuk udvarán találtak rá a családra olyan állapotban, amit az egyik szomszéd úgy írt le: „mintha kiszívták volna az agyukat”. A Bleeker család tagjait a közeli Dunfief város elmeógyógyintézetébe szállították, ahol hogylétüket katatónként és elmezavarodottként jellemezték.

Huszonnégy órával később Charlie Bleeker reagálni kezdett a kezelésre. Szörnyű rettegés éjszakájaként emlékezett vissza a lény látogatására. „Olyan volt, mintha kifordította volna az agyunkat” mondta Bleeker. „Mintha rádiók lettünk volna, és a tekerőgombbal játszott volna, hogy az elképzelhető legnagyobb rettegést hozza elő belőlünk! Rémes volt! Szörnyű! Mintha fogalma sem lett volna róla, mik vagyunk, de addig nem állt le, míg meg nem tudta!”

Mr. Bleeker e rövid kitörés után visszacsúszott az öntudatlanságba, bár látszólag használnak nála az orvosok által felírt kúrák. Szülei azonban továbbra is a kómaszerű, kábult állapotban vannak. Liam Kirkwood, a Northem Heatherdown Egyetem Paranormális Kutatóintézetének professzora szerint az ilyesfajta kinyilatkoztatások egyre gyakoribbak lesznek. „Hasonló jelentések futnak be szerte az országból, és még a határokon túlról is. A legvalószínűbb, hogy egy idegen fajjal van dolgunk, mely eddig ismeretlen okokból kifolyólag vizsgálni kezdte az emberi faj tagjait. Csak remélhetjük, hogy céljaik kevésbé rémisztőek, mint amilyenek pillanatnyilag tűnnek.”

A *Betekintés* továbbra is követni fogja a történéseket, és ezután is elsőként tudósít a fejleményekről.

James lassan összehajtotta az újságkivágást, majd Lucy levelével együtt visszatette azt a borítékba. Nem lehet kapcsolat, mondta magának. Csupán egy bulvárcikk. Nekik csak a szenzációhajhászás a céljuk. Űrlények, szörnyek, meg szentek pirításba égett arcai. Mégis, a „füstből és hamuból való lény” kifejezéstől végigfutott hátán a hideg. Mi van, ha ez *tényleg* a Kapuőr? Mi van, ha már rászabadult a földre, és Merlin még csak nem is tud róla? Vagy, ami rosszabb, mi van, ha tud róla, és ő a felelős érte? Ez egyszerűen lehetetlen. Túlságosan szörnyű volt. James úgy döntött, hogy így vagy úgy, de megtudja az igazságot. Még nem tudta, mitévő lesz, de majd talál egy módot. Erre az elhatározásra mintha megkönnyebbült volna egy kicsit. Visszadugta a levelet a hátizsákjába, majd a táskát a vállára lendítette, és az északi toronyig hátralévő utat futva tette meg.

- Hop-hop, mi lesz? – kiáltotta lelkesen Kendrick Debellows, és közben oda-vissza sétálgatott a tó partján. – Még október sincs! A víz még langyos. A legjobb, ha rögvest beleugranak. Ha egyszerre szakad az emberre az áldás, se perc alatt megszokja.

James Ralph és Graham között álldogált, lábujjai görcsösen a móló peremébe kapaszkodtak. Alattuk a víz hidegnek és zavarosnak tűnt. Feszült, aggodalmas arca visszanézett rá.

- Nem is tudom, mi a rosszabb – sziszegte Graham összeszorított fogai között. – Az ötlet, hogy beleugorjak ebbe a vízbe, vagy, hogy valaki idekint meglássa, amint ezt az idióta hacukát viselem.

Persze egyik diák sem hozott úszónadrágot, de Debellows nem arról volt híres, hogy egyhamar lemond a céljairól. Most is addig kutatott, míg talált egy szekrényt, tele a Roxfort egykori hivatalos vízi birkózócsapatának ősrégi fürdőruháival. Az egyrészes nadrágok könyöktől térdig értek, és mindet vörös-szürke vízszintes sávok díszítették. A mellkasuk közepére pedig oda volt hímezve a roxfordi címer.

- Hallott egyáltalán valaki valaha „vízi birkózás”-ról? – kérdezte Ralph.

- Ó, régen nagy divatja volt – felelte Graham. – A sellőknek is volt egy csapata. Az ember nem is gondolná, milyen erősek, ha csak úgy rájuk néz, de gondolom, jó szívósak lehetnek.

- A diákok ezekben sellőkkel birkóztak? – nézett le James saját, több számmal nagyobb úszóruhájára.

- Igen, de a sellők néha csaltak – magyarázta Graham. – Az egész versenyt az vágta gallyra, hogy egyszer a sellők kapitányánál kákalagot találtak a köpenye alatt. Arra használta, hogy megragadja vele az ellenfelét, és lehúzza a víz alá.

A partmenti fűvön a másodéves lányok elvileg reflex-edzést tartottak, és gombos végű botokat lengettek egymás felé. A legtöbbször azonban abbahagyta a tréninget, és helyette kisebb csoportokat alkotva a fiúkat figyelték, önelégülten vigyorogtak, vagy egyszerűen unatkoztak. Debellows ügyet sem vetet rájuk.

- Nagyon egyszerű – kiáltotta. – Ugorjanak be, ússzanak ki a bójáig, kerüljék meg, aztán ússzanak vissza a stéghez. Talán túl soknak tűnik, de mindenkit biztosítok, nem kivitelezhetetlen. Jómagam hatszor is végrehajtottam csak ma reggel. Frissítő! Van olyan, aki nem tudja, hogyan kell úszni?

A fiúk komoran pislogtak maguk elé, egyikük sem merte felemelni a kezét. Pár perccel korábban Ralph barátja, Trenton Bloch bevallotta, hogy nem tud úszni. Jamesnek ez egész jó indoknak tűnt, hogy kibújjon a feladat alól, és ne kelljen belevetnie magát a sötét vízbe, ám Trenton vallomása után Debellows egy pár karúszógumit húzott elő. Trenton legnagyobb rémületére Debellows maga fújta fel

az úszógumikat, és húzta fel a fiú karjaira. Trenton magába roskadva, széttárt karokkal állt a móló túlsó végében, mialatt a parton néhány lány rajta vihogott.

- Ez az akarat próbája, barátaim! – csattant fel Debellows. – A Héjáknál nem csak azt tanultuk meg, hogyan ússzunk hosszú távon, de a vízi harc minden csínját-bínját is elsajátítottuk, hogy mindenféle vízi bestiával felvehessük a harcot a snarrakudától kezdve a sikoltó angolnáig. Ezen az órán még nem kell harcolniuk, de tavasszal talán tartunk egy hottonia kurzust, ha addigra Longbottom professzornak sikerül kitenyésztenie egy eléggé szelíd hibridet. A mai alkalmat vegyék úgy, mint egy kellemes lubickolást. Most pedig egy... kettő... - Debellows az égnek emelte a pálcaját hegyét, és boldogan elvigyorodott. – Három! – A pálca visszhangzó csattanást hallatott.

A fiúk csoszogva, lábukkal dobolva, ki-ki a maga tempójában beleereszkedett a vízbe. Csobbanásaikba hörgések és harsány mordulások kórusa vegyült.

- Még mindig vannak itt sellők? – kérdezte Ralph össze-összekoccanó fogakkal, miközben belecsusszant a hideg, fekete tóba.

James biccentett.

- De apa azt mondja, inkább a nőnemű sellők miatt kell aggódni.

- Csodálatos – zihálta Ralph. Állát magasra szegte, és igyekezett nem sok vizet nyelni. Elrúgta magát a mólótól, és darabos mozdulatokkal, mellúszásban a nagyjából ötven méterre lévő narancssárga bója felé indult. James követte.

Ralph meglepően jó úszónak bizonyult. Mire James megkerülte a bóját, és lassanként kezdett hozzászokni a víz hőfokához, Ralph már éppen a mólóra mászott vissza az oldalához erősített létrán. Debellows megragadta a kezét, és elismerően bólogatva felsegítette.

James is körbeért, és megmarkolta az iszamós, hínár borította létrát. Ahogy felhúzta magát, véletlen jó nagy kortyot nyelt a tó vizéből, ami rögtön a gyomrába szaladt. Végül felkapaszkodott a stégre, majd csatlakozott Ralphhoz és Grahamhez. A három fiú reszketve toporgott csöpögő, túlméretezett fürdőruhájában.

- Szedje a lábát, Bloch! – bömbölte Debellows, és közben nagyokat tapsolt. – Tegyen úgy, mintha egy gördény üldözné! Ami azt illeti, ez akár még igaz is lehet. Azt hallottam, a tó túlsópartján láttak párat, és úgy tudom, a lubickolás vonzza őket.

- Debellows professzor! – kiáltotta egy hang. James kocogó fogakkal fordult az irányába. McGalagony professzor a móló kastély felőli végén állt, és szaporán pislogva, de egyébként közömbös arccal nézelődött. – A diákoknak tizenöt percen belül az amfiteátrumban kell lenniük. Ugye emlékszik, hogy a ma délutáni órák hamarabb érnek véget?

- Már majdnem végeztünk, asszonyom – kiáltott vissza Debellows, és meglapogatta Ralph hátát. – Biztosra veszem, hogy ha nem siet, hamarabb ott leszünk a gyűlésen, mint ön. – Azzal a stégen sorakozó fiúkhoz fordult. – Hallották a professzorasszonyt! Kapják fel a cipőiket, és álljanak sorba! Mikor elhaladnak előttem, megszáritom magukat, aztán futólépés az amfiteátrumhoz. Utána is átöltözhetnek.

Debellows előhúzta varázspálcaját, és a legközelebb álló Jamesre szegezte. A pálca hegyéből meleg szélroham csapott ki, amitől James egy lépést hátrátántorodott. Egy pillanattal később azonban már csaknem száraz volt. Haja koronaként állt szerteszét a feje tetején.

- Ezt a hülye úszóruhát kell viselnünk a gyűlésen? – hüledezett.

- Tökéletesen megfelelnek, Mr. Potter – felelte Debellows elutasítóan. – Ha engem kérdez, még egy kicsit divatosak is. Nincs vesztenivaló időnk. Az amfiteátrum a keleti bástya túloldalán van. Mutassunk példát a többi osztálynak, rendben? Most pedig, szaporán, barátaim! Mr. Bloch! Befejezi a kört még ebben a félévben, vagy küldjem be magáért Mr. Deedle-t?

Mire James elérte az amfiteátrum bejáratát, erősen izzadt, és alig kapott levegőt. A többi osztály már majdnem mind jelen volt, halk duruzsolásukat felerősítette a hely természetes akusztikája. James arca grimaszba rándult, ahogy végignézte a több száz taláros alakon. Lehetetlennek tűnt úgy elvegyülni, hogy senkinek se szúrjon szemet a túlméretezett, csíkos fürdőruha. James és Ralph, egyaránt a másik mögött próbálva elrejtőzni – természetesen sikertelenül –, gyorsan beoldalaztak az egyik hátsó sorba. Scorpius vette észre őket először. Egy csapat elsőéves griffendélessel sétált el mellettük, és közben megállás nélkül vigyorgott. Mikor Cameron meglátta Jamest, elmosolyodott és integetni kezdett, de arcára furcsa zavarodottság ült ki, mikor észrevette James öltözékét.

- Úgy látom, egyik másodéves *lány* sem visel úszódresszt – jegyezte meg Rose, ahogy James mellé sodródott. – Felteszem, sötét varázslatok kivédése órátok volt.

James bólintott.

- De nem gond. Debellows szerint egész divatos holmi. Gyerünk, találjunk egy helyet!

James utoljára előző évben járt az amfiteátrumban, az iskolai vitafórum éjszakáján. Elég kellemetlen este volt, mely során Tabitha Corsica a színpad közepén állva fennhangon hirdette, hogy Harry Potter egy csaló hazug. Csak Ted Lupin és a Bajkeverők jól időzített, abszurd tűzijátéka akadályozott meg egy csúnyának ígérkező összecsapást a diákok között. Most, nappali fényben, az amfiteátrum meglehetősen vidámnak hatott. A színpad szinte teljesen üres volt; ahogy James odapillantott, ép néhány felsőbb éves, hollóhátas fiú mászott ki a kórusnak fenntartott árokból. Mélyen meghajoltak, aztán különféle arcokat vágtak, és fityiszt mutattak a közönségnek. Több helyen taps, vagy épp huhogás harsant, míg McGalagony professzor vissza nem hessegette a fiúkat a helyeikre.

Ahogy James, Ralph és Rose ott toporgott az egyik sorban, a közelből Noah Metzker kiáltott oda nekik.

- Érdekes egyenruhát választottatok, ti ketten! A sávok azt hirdetik: „Azkaban”, a szabás viszont: „tréning udvar”.

- Kac-kac – zúgolódott James. – Majd te is megtudod, Metzker.

- Ami azt illeti, nekünk már megvolt a tavas kör – felelte Noah komolyan. – Csak várj hetedévig! Debellows csalánártás lödöz rád a partról. Állítólag ettől megtanuljuk „hogyan legyünk úrrá a növekvő fájdalom”.

Damien komoran biccentett.

- Nekem, személy szerint, csak az égető vágyon kellett úrrá lennem, nehogy cafatokra robbantsam a pasast.

James észrevette, hogy Petra nem a többi Bajkerevő körében ült, hanem valamivel lejjebb, az egyik sor legszélén. Üres arckifejezéssel meredt a szintérre.

Végül Tina Curry professzor is megérkezett, és a színpad közepére sétált. Sportos,

kék köpenyt viselt a talárja felett. Göndör haja laza kontyba volt fogva.

- Üdvözlét, diákok! – szólta, miután pálcáját a torkához érintette. Felerősített hangja végigvisszhangzott az amfiteátrumon. A beszélgető sokaság halk duruzsolása alábbhagyott.

- Köszönöm, hogy megjelentek ezen a meglehetősen rendhagyó első órán – folytatta Curry. – Mivel idén szinte mindenkinek van mugliismerete, és az egész év során egy bizonyos témával fogunk foglalkozni, úgy gondoltam, jó ötlet együtt belekezdeni. Mint sokan tudják, a nevem Tina Curry, én vagyok a Roxfort mugliismeret tanára, és a célom az, hogy mindenki megértse, milyen is igazából a mugli világ. Hogy miért, annak számtalan oka van, de a legfontosabb, hogy boszorkányokként és varázslóként hasznos lehet, ha ismerjük a mugli világot, hiszen ők nem ismernek bennünket. Épp ezért kötelességünk, hogy minél jobban megértsük a mugli világ működését, így ha szükséges, bármikor elvegyülhetünk a muglik között, és kényelmesen együtt dolgozhatunk velük. Továbbá fontos emlékeznünk, hogy mind emberek vagyunk, és a különbözőségünknek nem szabad előítéleteket szülnie. Ez az óra lehetőséget ad arra, hogy elmélyedjünk a mugli világban, magunkévá tegyünk olyan eszközöket és módszereket, melyeket ők azért fejlesztettek ki, hogy kompenzálják varázstalanságukat. Tavaly, bizonyára sokan emlékeznek még, egy „futball” nevű játékot játszottunk, melyben csupán a lábunkat, és egy egyszerű, bájolatlan labdát használhattunk. Idén továbblépünk egy szintet, s ez az összes osztály közreműködését megköveteli. Mindenkinek meglesz a saját feladata, melyet mindenféle varázsigé, bájital vagy bűbáj nélkül kell megoldania. Ebben az évben színpadra állítjuk a híres varázsszínműt, a *Triumvirátust*!

Halk beszélgetés moraja hullámozott végig a diákokon. James a zűrzavarban nem tudta megállapítani, hogy a bejelentés összességében negatív vagy pozitív reakciót váltott ki az összegyűltekből.

- Miről szól? – kérdezte Ralph, mire Rose suttogva összefoglalta neki a színdarab történetét.

- Egy szerelmi háromszögről egy Astra nevű fiatal boszorkányhercegnő és két varázsló, Treus és Donovan között. Donovan az idősebb és gazdagabb, Treus fiatalabb, és a király seregének egyik kapitánya. Egyszer, kiskoromban, megnéztük a mamámmal. Rengeteg szereplője van. Érdekes lesz.

Valahol az első sorokban Havelock Baumgarten, az egyik mardekáros terelő felállt, és a magasba emelte a kezét.

- Curry professzor, a *Triumvirátus* klasszikus varázsszínház – szólta kissé behízselő hangon. – Mint ilyen, kulcsfontosságú hozzá a varázslás. Csak az álmjelenetben ott van a repülő főhősnő, a fantomsereg látomása, és Treus hurrikánban elsüllyedő gályájának jövőképe. Hogyan maradhatnánk hűek a történethez, ha csupán mugli módszereket alkalmazhatunk?

- Helyes észrevétel, Mr. Baumgarten – felelte Curry. – Mindazonáltal, épp a minap értem vissza az utamról, mely során a mugli világ legjobb színházaiban tettem látogatást, és azt kell mondjam, a találékonyság, amellyel egyik-másik színdarabot megvalósították, még engem is elkápráztatott. Érdekességként megjegyezném, hogy maguk a muglik sokszor „varázslat”-ként emlegetik a színházat.

A tömegeből Victoire hangja csattant fel.

- De hogyan repülhet Astra lebegtetés nélkül?

- Valószínűleg meglepné, mi mindent véghez lehet vinni némi kötéllel és pár csigával, Mr. Weasley – mosolygott Curry. – Ami azt illeti, szerintem mindnyájukat lenyűgözné, mennyi evilági „mágiát” elő lehet állítani csupán festékekkel, jelmezekkel, kellékekkel, fényekkel, és a számtalan háttér munkás segítségével. Ezért kértem, hogy minden osztály részt vehessen ebben a rendkívüli méretű produkcióban. Természetesen én leszek a rendező. A színdarabot csupán egyszer adjuk elő, ebben az amfiteátrumban, a tanév utolsó hetében. A szüleiket és családjaikat is meghívjuk az alkalomra. Arra az estére, ebben egészen biztos vagyok, mindenki emlékezni fog. Ismét hangzavar tört ki, ahogy az összegyűltek sietve kitárgyalták ezt a felettébb szokatlan tervet. Curry professzor megköszönte a torkát.

- E célból – kiabálta túl a beszélgető tömeg hangját –, az amfiteátrummal szomszédos folyosón jelentkezési lapokat helyeztünk ki. Bárki jelentkezhet, aki szerepelni kíván. A meghallgatásokat az órákon ejtjük meg, a teljes szereposztás a jövő hét végén esedékes. Azok, akik nem szeretnék a színpadon játszani, feliratkozhatnak a kórusba, a kellékesekhez, a jelmezeselekhez, a világítókhoz, a háttér munkásokhoz, satöbbi, satöbbi. Bizonyára mindenki megtalálja azt a posztot, amelyet szívesen betöltene. Most pedig, engedjék meg, hogy én legyek az első, aki a színház világában köszönti önöket! A gyűlésnek vége, mindenki gondolja át a dolgot, és iratkozzon fel oda, ahova szeretne. Köszönöm, és további jó estét kívánok!

Ahogy a tömeg kezdett felszakadozni, és a diákok áradata a hatalmas árkádsor felé sodródott, Rose így szólt:

- Fel kéne iratkoznod egy szerepre, James. Magas vagy a korodhoz képest. Lefogadom, hogy remek Treus lehetnél.

James elfintorodott.

- Kizárt.

- Miért? – akaratoskodott Rose. – Ne mondd, hogy lámpalázás lennél a színpadon!

- Nem – felelte James kissé elvörösödve. – Csak hülyeség. Még ha a *Keirkengard végső ostromát* adnánk elő, talán feliratkoznék. Abban a sztoriban legalább vannak kardpárbajok és robbanások. Arra gondoltam, hogy háttér munkásnak jelentkezem.

- Igen – értett egyet Ralph. – Én is oda akarok feliratkozni, vagy a kellékesekhez. Az jó móka lehet. Gyerekkoromban láttam Londonban egy színdarabot. Veszett jó volt. Mindig is érdekelt, milyen lehet a színpad mögött dolgozni.

- Én jelentkezem Donovannek – jelentette be Noah. – Az idősebb, titokzatos gazfickó szerepet mintha nekem találták volna ki. Tuti befutó vagyok.

- Kár, hogy idén már nincs itt Ted – jegyezte meg Sabrina. – Ő imádná. Kíváncsi volnék, vajon hogy mennek neki a kviddicsedzések.

- A roxmorti hétvégén találkozni fogunk vele – mondta Damien. – Azt tervezzük, hogy a Három seprűben futunk össze.

- Már mint, ha el tud szabadulni a Weasleyből – szólt közbe Noah. – Úgy hallom, George halálra dolgoztatja, de Ted nem panaszkodik. Jutalékot kap a bevételből, és ő igazából egy két lábon járó reklámtábla, nem igaz?

A diákok tömege az átjáró közelében kisebb ágakra szakadt, és ki-ki a saját kívánt posztjának pergamenje felé indult. Rose elszakadt tőlük, és a folyosó eleje felé tört.

- Jelentkezem Astrának – kiáltotta. – Valószínűleg esélyem sincs, de még mindig

mehetek a jelmezesekhez, ha nem jön össze.

Ralph is előre tolakodott, és a kellékesek pergamenjét vette célba. James az egyre távolodó barátját figyelte, aztán végignézett a közeli jelentkezési lapokon. A tömeg mostanra gyérült egy kicsit, ahogy a diákok a kastélyba siettek a korai vacsora reményében. James, továbbra is lemaradva kissé, körbepillantott. Mikor megállapította, hogy senki sem néz oda, gyorsan odalépett a színészek pergamenjeihez. Végignézett rajuk, és megtalálta azt, amelyiket kereste. Megragadta a vékony láncon lógó pennát, és felfirkantotta a nevét a „TREUS” feliratú lapra.

Komplett örültség, győzködte magát. Sosem kapja meg a szerepet. Csak a hecc kedvéért jelentkezett. Mégis volt valami izgalmas és szédítő abban, hogy talán ő játssza el a lendületes főszereplőt. A világerő sem ismerte volna be Rose-nak vagy Ralphnak. Ha valami csoda folytán ő kapja meg a szerepet, majd azt mondja, hogy titkon vágyott rá, hogy övé legyen. Különben meg senki nem fogja megtudni, és ez így van jól. Mielőtt ellépett volna onnan, vetett egy pillantást a többi, a pergamenen lévő névre. Félig-meddig biztos volt benne, hogy Scorpius ott lesz a listán, de tévedett. Utólag butaságnak tartotta egyáltalán keresni.

James olyan lazán indult a háttér munkások jelentkezési lapja körül állók felé, ahogy csak tőle telt. Végül Ralph is felírta a nevét.

- Jelentkeztem a háttér munkásokhoz és a kellékesekhez - mondta. - Remélem, megkapom mindkettőt. Te mi leszel, James?

James felírta nevét a háttér munkásokhoz, majd megfordult, és üres arckifejezéssel az asztalon lévő pergamenre bökött a pennával.

Ralph mosolyogva bólintott.

- Akkor lehet, hogy együtt fogunk dolgozni. Trenton és Beetlebrick is a háttér munkásokhoz jelentkezett. Annyira nem gáz a srác, ha kerülöd a kviddics témáját. Láttad, Albus mire iratkozott fel?

James megrázta a fejét. Igazából az egész gyűlés alatt nem látta az öccsét.

- Vacsoránál megkérdezzük - felelte. - Gyerünk!

Nem ez volt az első alkalom, hogy James a mardekáros asztalnál ült. Előző évben gyakran evett Ralphal és Zane-nel a zöld-ezüst lobogók alatt. Azonban James még csak most jött rá, menyivel kényelmesebbek voltak ezek az alkalmak úgy, hogy a hollóhátas, amerikai barátja is jelen volt. Albus közelében már nem találtak helyet; úgy tűnt, a fiú meglehetősen népszerűségnek örvendett az új háza tagjai között. James végül vonakodva bár, de Ralph és Trenton Bloch között foglalt helyet, az asztal végén.

James háborogva fogyasztotta el a vacsoráját. Bosszantotta, hogy ilyen messzire el kell mennie, csak hogy felkeltse az öccse figyelmét. Éppen fordítva kellene lennie.

Albus egyszerűen túl naiv volt. Elhitte, hogy a mardekárosok a sziporkázó humora és személyisége miatt lógnak vele, holott James tudta, hogy csak kihasználják őt. Egy Potter a Mardekárban – már ez is egyfajta morális győzelem volt Tabitha Corsica és az ostoba Agyar és Karom klubja számára. James figyelmeztetni akarta Albust, hogy a mardekárosok barátsága nem szívből jövő, de közben kicsit dühös is volt rá, hogy hagyta magát ilyen könnyen átverni.

Albus végül egy csapat idősebb mardekáros társaságában állt fel az asztaltól; úgy tűnt, az a pár ember mostanra állandó kísérőjévé vált. James eltolta maga elől a tányérját, és ő is feltápáskodott, hogy lehetőleg valahol az ajtó közelében érje be Albust. Figyelmeztetni akarta őt Tabitha seprűjére, de nem csak azt akarta mondani. Albus túl könnyen elfogadta a Mardekárba való beosztását, és James akaratlanul is úgy érezte, hogy az öccse ezzel elárulja a családját. Összeszorította száját, és az ajtó irányába sietett, a távozó mardekárosok elé.

- James – szólt utána egy hang. James megtorpant, és hátrapillantott. Tabitha Corsica közeledett felé, arcán a megszokott, udvarias mosollyal. Úgy tűnt, a lány valamiért kivált Albus állandó kíséretéből. James várakozón pislogott rá.

- Örömmel látom, hogy még mindig szívesen eszel a Mardekár asztalánál – mondta Tabitha tettetett, meleg mosollyal. – Tudom, hogy volt pár... kellemetlenség tavaly. Örülök, hogy ez nem rontott a házak közötti kapcsolatokon.

James növekvő dühvel rázta a fejét.

- Törődj bele, Corsica. Nincs semmiféle „házak közötti kapcsolat”. Csak mert Ralph a barátom, az nem jelenti azt, hogy mindenre mosolygok, amit te és a tied képviseltek. Még jól emlékszem a vitára.

- Ahogy én is arra, hogy megpróbáltad ellopni a seprűmet a döntő meccs előtt – kokettált Tabitha. – De, úgy döntöttem, ami történt, megtörtént. Azt hittem, a figyelembe véve a körülményeket, talán te is átgondoltad a dolgot.

- Mármint figyelembe véve, hogy Albus mardekáros lett, csak hogy Scorpiust bosszantsa? – csattant fel James. – Nem tudja, mit csinál. Te pedig csak kihasználod.

Tabitha kissé összevonta a szemöldökét.

- Sajnálom, hogy így érzel, James. Szerintünk Albus tökéletesen illik közénk. Említette, hogy láttad az emlékezetes gyakorlórepülését múlt éjjel, és szeretném, ha tudnád, felettébb örülök, hogy láttad. Nincs ebben semmi hókuszpókus. Albus nagyon tehetséges. Értékes tagja lesz a mardekáros kviddicscsapatnak. És ha már felhoztad Scorpius Malfoyt, azt hihetném, hogy az ő beosztása bizonyítja neked mindazt, amiről végig beszéltem.

James az ajtó felé pillantott, melyen ekkor lépett ki Albus anélkül, hogy akár csak hátranézett volna.

- Mi köze mindehhez Scorpiusnak?

- Nos – felelte Tabitha felvonva a szemöldökét –, Scorpius is kitört apja hagyománya alól, és a bátorságot, hősiességet választotta az ambíció helyett, mely az igaz griffendéles ismérve. Vagy a Mardekár megváltozott, és többé nem a kapzsiság és korrupció háza, ahogy az Scorpius apjának idején volt. Akárhogy is... - elmosolyodott, és kivárt, míg James minden figyelmét rá fordította –, ez a bizonyíték, hogy a Teszlek Süveg tudja a dolgát. Az öcséd azért lett mardekáros, James, mert oda tartozik. Őszintén remélem, hogy végre belenyugodsz a helyzetbe.

- Ő az öcsém – válaszolta James. – Majd akkor nyugszom bele, ha azt látom, hogy jó helyen van.

- Nem fenyegetőzöm, James – szólt Tabitha, és a mosoly lehervadt az arcáról. – Teszek neked egy szívességet, és előre figyelmeztetlek. Az öcséd különleges. Talán a Mardekár az egyetlen ház, amely felismerhette ezt. Albusnak megvan a maga végzete. Egy baráti jó tanács: ha bárki megpróbál a végzet útjába állni, akár te is, az fogadja el a következményeket.

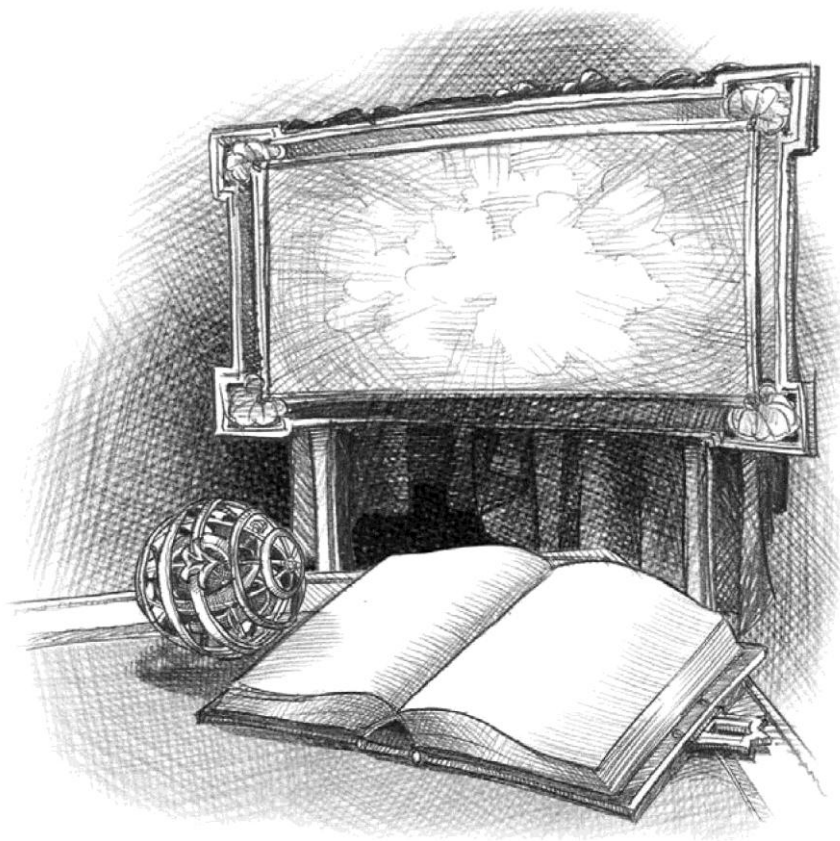
James Tabitha arcát fürkészte. Úgy tűnt, a lány komolyan beszél, mégis nehéz volt akár egy szavát is elhinni.

- Mégis mi az, amit tudni vélsz Albus végzetéről?

Tabitha szája ismét apró mosolyra húzódott.

- Az csak rajta múlik. De valószínűleg ezt még ő maga sem tudja. Azt tanácsolom, James: figyelj és várj! És élvezd az öcséd sikereit! A helyedben ő is azt tenné.

Azzal Tabitha sarkon fordult, és lobogó talárral távozott a nagyteremből.

7. AMSERA CERTH

Vacsora után James Ralphfal és Rose-zal felment a Griffendél klubhelyiségébe. Útközben beszámolt nekik a Tabithával folytatott beszélgetésről, valamint a lány nyugtalanító megjegyzéséről az Albusban rejlő lehetőségekkel kapcsolatban, azonban úgy tűnt, egyikükre sem gyakorolt nagy hatást a bejelentés.

- Állandóan ilyeneket mond – vonogatta a vállát Ralph. – Még némelyik mardekáros is nagy drámakirálynőnek tartja.

- Úgy érted, rajtad és Trentonon kívül? – sandított rá James.

- Különben meg úgy fest, tényleg kedvelik Albust – tette hozzá Rose, miközben átmászott a portrélyukon. – Talán minden igaz. Talán Albus tényleg a végzet gyermeke. Láthatóan ez ugyanúgy apáról fiúra öröklődik a családban, mint a sötét haj és a kviddicstehetség.

- Nem vicces – mondta James, de nem tudott elfojtani egy kis mosolyt.

- Egyik este le kéne velem jönnöd a Mardekár klubhelyiségébe – javasolta Ralph. – Akkor magad is meglátnád, hogy Albus milyen jól kijön a többiekkel. Ami azt illeti, eléggé passzol a társaságba. Attól megnyugodnál.

A trió átvágott a zsúfolt klubhelyiségen, és csatlakozott Noahhoz, Damienhez és Sabrinához, akik az egyik sötét sarokban ücsörögtek, egy kanapén.

- Épp rólad beszélünk, James – szólt Noah, és megpaskolta maga mellett a díványt.

James lehuppant oda, és örült, hogy végre a barátai közt lehet.

- Van egy ötletünk – ütögette meg orra oldalát Sabrina titokzatosan.

- Már megint a Héraklész ablakkal terveztek valamit? – vigyorodott el Ralph. – Az még a mardekárosoknak is bejött. Frics azóta sem tudta teljesen helyreállítani az üveget. Héraklész arca időnként még mindig átvált Malfoyéra.

- A kisujjamban van – ropogtatta meg ujjait Damien büszkén.

- Nem, ez még annál is jobb lesz – felelte Noah, és a szófán előrébb dőlve lehalkította a hangját. – Már mindenkinek tele van a hócipője ezzel a Debellows fazonnal. A fizikai tréninggel még nem is volna nagy baj; mármint a pasasnak igaza van, a sötét varázslatok elleni harcban is szükség van némi edzettségre. De ez a „semmi varázslat” hozzáállás igencsak az elsőb évesek kárára válhat. Így hát, arra gondoltunk...

- Ez már megtörtént korábban! – szólt Sabrina, és megveregette James vállát.

A fiú egyenként végignézett a Bajkeverőkön.

- Azt hiszem, lemaradtam – ismerte be.

- A papád idején – sóhajtotta Damien a plafonra emelve tekintetét. – Rettenetes Umbridge rémuralma. Ne mondd, hogy mi többet tudunk a papád iskolai dolgairól, mint te.

- Nem volnék meglepve – felelte James felemás mosollyal. – Úgy tűnik, nem olvastam el a megfelelő könyveket.

Rose bosszúsan felhorkantott.

- Umbridge volt az SVK tanár – magyarázta. – Nem akart semmi használható védekezési technikát tanítani nekik, mert a minisztériumnak dolgozott. Akkoriban a minisztérium minden lehetséges eszközzel próbálta eltussolni, hogy „Ő, akit nem nevezünk nevén” visszatért. – Az egykori elnevezést nyilvánvaló szarkazmussal ejtette ki.

- Emlékszem már – bólogatott végül James. – De Debellows nem ezt akarja.

- A lényeg ugyanaz – vágott közbe Sabrina. – *Neked* pedig ugyanúgy kell megoldanod.

- Ó, nem – rázta a fejét James. – Kizárt. Nem kezdek egy újabb Dumbledore Seregét. Épp a minap mondtam Cameron Creeveynek, hogy én nem vagyok az apám. Nem akarom, hogy az emberek azt higgyék, újra akarom élni apa összes régi kalandját.

- Ne aggódj – karolta át Noah James vállát. – Senki nem hiszi majd azt. Először is, nem fogjuk azt a nevet használni.

- Egyetértek – felelte Damien. – Túl retró. Mit szóltok a „Merlin Seregé”-hez?

- Túl másolatszagú – ingatta a fejét Sabrina. – Na és „Az igazi SVK”?

- Túl hosszú és úgy hangzik, mint valami reklámszlogen – mondta Damien.

- A név nem számít – szólt közbe Noah. – A lényeg, hogy meg kell tanulnotok egy csomó dolgot. Ha addig vártok vele, míg olyan idősek és kiválóak lesztek, mint mi, már késő. A saját kezetekbe kell vennem az irányítást.

- De *én* nem taníthatok semmit! – fakadt ki James. – Még a magam dolgával is alig boldogulok.

- Akkor, azt hiszem, találnod kell valakit, aki tanít bennünket – vont a vállát Noah.

- És miért nem csináljátok ti? - vágott vissza James.

- Lehetetlen - szögezte le Damien. - Bármilyen nagyszerűnek és ihletettnek is tűnünk, nem vagyunk tanárok. Hallottál már a berögződésről? Azt jelenti, hogy a kezem tudja, hogyan kell Capitulus bűbájt lőni, de az agyam már nem figyel oda rá. Mintha azt próbálnád elmagyarázni, hogyan kell járni. Mostanra ez már ösztön. Nem, neked egy igazi tanárra van szükséged; valaki olyanra, mint a papád volt az eredeti Dumbledore Serege idején.

James Ralphhoz és Rose-hoz fordult.

- Nem most kellene jönnötök, és panaszkodni, hogy milyen nevetséges és felelőtlen ötlet is ez?

- Igazából - töprengett el Rose -, szerintem nem az. Úgy értem, tényleg nem tanulunk semmi hasznosat Debellow's óráján. *Főleg* a lányok.

- És rám is rám férne egy kis gatyába rázás a védekező bűbájok terén - tette hozzá Ralph. - Azokban még mindig nem mozgok túl otthonosan.

- Jól van - mordult fel James. - De akkor is, ez nagy bajba keverhet bennünket!

- Miért keverne? - értetlenkedett Rose. - Rengeteg tanidőn kívüli szakkör és klub létezik. Ez nem olyan, mint a szüleink idejében, mikor Umbridge mindenkinek megtiltotta a defenzív bűbájok gyakorlását. Teljesen átlagos, engedélyezett iskolai klub lehetne. Mindössze annyi dolgunk van, hogy az igazgató beleegyezését kérjük. Te megkérhetnéd őt, James. Végül is, Merlin jön neked eggyel.

James Rose-ra pillantott, mire a lány felvonta a vállát.

- Így már csak egy kérdés maradt - jegyezte meg Ralph. - Ki fog minket tanítani?

- Olyasvalaki kell, aki jól elsajátította a védekezési technikák alapjait - mondta Sabrina. - Valaki, aki született vezető és tanár, és az sem hátrány, ha rendelkezik némi harci tapasztalattal.

Hirtelen egy ötlet jutott James eszébe. Szeme tágra nyílt, aztán a teste visszasüppedt a kanapé párnái között.

- Mi van? - nézett rá Rose összevont szemöldökkel.

- Azt hiszem, épp most találtam ki, ki lenne a tökéletes tanár - felelte James gyászos hangon.

- Akkor mi a probléma? - értetlenkedett Ralph.

- Az - húzta el a száját James -, hogy nem valószínű, hogy belemegy.

Rose szeme összeszűkülte, egy pillanattal később azonban a lány elmosolyodott.

- Ki az? - kérdezte Noah.

- Nem mondhatjuk el - válaszolta James. - De ha rá tudjuk beszélni, ti lesztek az elsők, akiknek szólunk.

A Bajkeverők kissé megbántottnak tündek James titokzatoskodása miatt, de alapvetően elégedettek voltak, hogy az ötletük elfogadásra került. Nem sokkal később a csapat szétszéledt, és csak James, Ralph és Rose maradtak a sötét sarokban.

- Gondolod, hogy Cedric belemenne? - kérdezte Rose halkán, mikor a másik három hallótávolságon kívül ért.

- Ó! - csapott a homlokára Ralph. - Annyira tudtam, hogy tudnom kéne, kiről beszéltek!

- Nem tehetünk mást, megkérdezzük - felelte James. - Azt mondják, igazi

vezéregyéniség volt. Ráadásul elég jó volt, hogy bekerüljön a Trimágus Tusába, és minden próbát kiálljon, szóval nincs híján a tapasztalatnak sem.

- És az ő szemében még minden friss – értett egyet Rose.

- De hogy találjuk meg? – kérdezte Ralph. – Tavaly akkor bukkant elő, amikor a kedve tartotta. Még mindig nem igazán tudjuk, merre szokott lógni.

James hosszan, töprengve meredt a barátjára.

- Ami azt illeti, nekem volna egy tippem.

- Először az igazgatót kellene megkérdeznünk – mondta Rose. – Így, ha a válasz „nem”, nem kell feleslegesen zargatnunk Cedricet. Menjünk fel együtt; holnap, vacsora után. Addig kitalálhatjuk, milyen módon vezethetjük elő legjobban a tervünket.

James biccentett.

- Rendben, legyen így.

- Gondolod, hogy rossz ötlet? – döntötte félre a fejét Rose.

- Nem, az ötlet jó – rázta a fejét James. – Csak az nem tetszik, hogy úgy fest, mintha mindenben apát próbálnám utánozni. Ahogy Cameronnak is mondtam, nekem nincs villámalakú sebhely a homlokomon.

Rose fürkészően meredt Jamesre.

- Akkor miért dörzsölöd mégis állandóan?

James hirtelen rájött, hogy valóban a homloka felé nyúlt, és leejtette a kezét.

- Hogy érted?

- Az utóbbi napokban mindig a homlokomat masszírozod – felelte Rose. – Úgy festesz, mint egy fejfájásellenes bájjal két lábon járó reklámja.

- Ez igaz – erősítette meg Ralph is. – Talán többet kéne viselned a szemüvegedet, ha a hiánya fejfájást okoz.

James bosszúsan horkantott fel.

- Ennek semmi köze a nyavalyás szemüveghez! Dunsztom sincs, mitől van. Csak viszket, ez minden.

- Állandóan viszket a homlokod? – pislogott Ralph.

- Azért nem „állandóan” – ingatta a fejét James, s közben oda-vissza járatta tekintetét Ralph és Rose között. – Ugye?

Rose mintha kissé zavarba jött volna.

- Talán le kéne menned Madam Curióhoz, a gyengélkedőbe, James.

- Dehogy kéne – legyintett James. – Semmiség. Alig veszem észre. Épp csak egy kicsit fura.

- Túl sokat gondolkozol a témán – érvelt Rose. – Senki sem várja tőled, hogy az apád legyél. Ne legyen ez a rögeszméd!

James rábólintott, és remélte, hogy Rose-nak igaza van. Ahogy elköszönés után felfelé caplatott a lépcsőn, a fantomviszketés járt a fejében. Egészed eddig eszébe sem jutott, de valóban volt benne valami különös. Nem pont ott viszket folyton a homloka, ahol az apja legendás sebhelye van? Eszében sem volt megkérdezni róla Madam Curiót. Épp elég neki, hogy egyrészt Cameron állandóan arra számítana, hogy tűzijátékot lő ki az ülepéből, másrészt pedig Scorpius Mafoy rögtön feltűnési viszketésséggel vádolná őt. Az utolsó dolog, amire most szüksége volt, hogy

szárnyra kapjon a pletyka: James Potter láthatatlan villámalakú sebhelyet vakargat a homlokán. Főleg, hogy épp most próbálja feltámasztani apja régi klubját, a Dumbledore Seregét.

Miközben lefekvéshez készülődött, felötlött benne, hogy ha vacsora után nem lett volna az a beszélgetése Tabitha Corsicával, ami után aggodalmakkal telve, zavarodottan jött fel a klubhelyiségbe, valószínűleg nem ment volna bele ilyen könnyen az új SVK klub alapításába. A lány szavaitól aprónak és nevetségesnek érezte magát, de az ötlet, hogy kezdjenek bele egy új önvédelmi szakkörbe, a fontosság érzetével töltötte el. Ez az ok elég lenne, hogy végigvigye az elhatározást? Remélte, hogy a klub jó ötlet, de egyáltalán nem volt meggyőződve róla. Még két akadály állt előttük a szakkör tényleges megalakulásáig. Az első Merlin engedélye volt, a második pedig, hogy megtalálják Cedricet, és rábeszéljék a tanítósokodásra. Ha bármelyikük is nemet mond, a klubnak lőttek. Ez elég volt Jamesnek. Lehunyta a szemét, és lassan álomba merült.

Szürke, nyirkos reggel virradt a Roxfortra. James, Rose és Ralph szombati ebédjüket követően bóklászni kezdtek az udvaron. Azon furcsa, kora őszi napok egyike volt ez, mely túl fülledt, hogy kabátot vegyen az ember, ám ezzel egy időben túl nyirkos és szellős, hogy a nélkül mozduljon ki. Rose belebújt vastag pulóverébe, miközben James és Ralph köveket dobáltak a tóba, és a csobbanások nyomán maradt hullámverést figyelték.

- Szerintem egyszerűen csak meg kéne tőle kérdeznünk – vélekedett Ralph, és kacsázásra emelt egy kavicsot. – Te magad mondtad, Rose, hogy nincs oka nemet mondani.

- Akkor ezt gondoltam – felelte Rose. – De az tegnap éjjel volt.

James a lányra sandított.

- És azóta nagyot fordult a világ, mi?

- Sokáig fent maradtam az éjszaka, és olvastam – mondta Rose. – Bele akartam kezdeni pár ajánlott olvasmányba, ahogy azt már a könyvtárban is említettem.

- Te aztán nem vesztegeted az idődet – jegyezte meg Ralph.

- Szeretek olvasni. Mellesleg pedig, nem meglepő módon, az igazgatónk felbukkan egyik-másik történetben, így arra gondoltam, utána nézek egy kicsit a történetének, mielőtt beszélünk vele.

Ralph leeresztette a karját, és hunyorogva az eget kezdte kémlelni.

- Fura. Ott voltam, mikor történt, mégis folyton elfelejtkezem róla, hogy az igazgatónk ugyanaz a Merlin, akiről az ősi legendákban és mítoszokban olvasni. Kicsit nehéz feldogozni, nem?

- Mondtam, hogy sok embernek böki a csőrét, hogy Merlinus Ambrosius a Roxfort igazgatói székébe került – szólt Rose jelentőségteljesen. – És részben arra is rájöttem, miért. A királyok régi könyveiben számtalan történet szól róla. Szinte lehetetlen kiszűrni, melyik igaz és melyik légből kapott, de ha csak egy kis részük is a valóságot takarja, van okunk az aggodalomra.

- Miért? – kérdezte James. Leguggolt, és feszegetni kezdett egy nagy követ a tóparti talajban.

- Például a királyok néha felbérelték, hogy seregeketátkozzon el. És nem szükségszerűen rossz seregeket, csak olyanokat, amelyek éppen a király útjában álltak. Előfordult, hogy egy-egy ilyen alkalommal a megátkozott seregek vezérei embereket küldtek elé, és felajánlották, hogy *többet* fizetnek neki, ha visszafordul, és azt a királytátkozza meg, aki eredetileg felbérelte. És ő belement!

- Ha engem kérdezel, ez elég ügyes – nyögte Ralph, miközben két kézzel emelt meg egy hatalmas követ. Az a közelben csobbant, és vizet fröcskölt a két fiú cipőjére.

- Nem vagy vicces, Ralph – rázta a fejét Rose. – Zsoldos varázsló volt. Az ilyeneknek semmit nem mond az a szó, hogy „húség”! Némelyik sereg, amit megátkozott... mind odavesztek, néha még az előtt, hogy a csata elkezdődött volna! Áradások, viharok, sőt, még földrengések is sújtották őket, amitől a táboruk alatt megnyílt a föld, és elnyelte őket.

- Ez lehetetlen – jegyezte meg James. – Mármint, Merlin ereje óriási, de *erre* senki sem képes.

- Elfelejtetted, honnan meríti Merlin a hatalmát – felelte Rose, mintha előre felkészült volna az ellenvetésre. – A legenda szerint Merlin képes felhasználni a természet erejét. Mi magunk is láthattuk, mikor elmentünk vele a holmijáért. A természet emberfeletti, és akkoriban még emberfelettibb volt, hiszen nem tompította le a civilizáció. Ki tudja, egy olyasféle varázsló mire lehetett képes!

Ralph a farmerjába törölte a kezét.

- Szerintem nem létezik olyan szó, hogy „emberfelettibb”.

- Ne kezdj kijavítani! – szólt Rose, majd oda-vissza járatta tekintetét James és Ralph között. – Miért nem veszitek ezt komolyan?

- Mert, ahogy már említettem, mi ott voltunk, Rose – felelte Ralph. – Láttuk a fickót dehoppanálni a sötét középorkból. Másnap pedig együttműködtünk vele, hogy megszabaduljunk attól a mugli riportertől, aki le akarta leplezni az egész varázsvilágot. Fantasztikus volt, amit művelt! A múltban talán elszaladt vele egy kicsit a ló, de megváltozott. Próbál jó lenni, és eddig úgy tűnik, hogy jól megy neki.

- Még ha csak elszaladt volna vele a ló... - jegyezte meg Rose baljós hangon.

James lehuppant mellé a fűre.

- Miért, mi van még? Ketchupot tett a tükörtojásra? Bajuszt rajzolt a portréknak?

Rose hosszan fürkészte a fiú arcát, aztán elfordította a tekintetét.

- Némely legenda szerint szörnyű átkot szabadít a Földre. Visszatérése ómen, ami a világvégét jelzi.

James gyomra összerándult, de hangja nyugodt maradt.

- Ez az a rész, ahol nehéz szétválasztani a képzelgést a valóságtól, igaz?

- Ne vess csak, ha akarsz – mondta Rose –, de a jóslat több helyen is felbukkant. Néhányan a végzet hírnökének hívják őt, más helyen követként emlegetik, de hogy

minek a követe, azt sehol sem találtam. Elég hajmeresztő az egész – tette hozzá összerendezve. – Főleg, ha mindezt az éjszaka közepén olvasod.

- Eddig mindössze tíz extra pont követe volt a Griffendélnek és a Mardekárnak, mert segítettük neki megszerezni a varázsdobozát – vonta meg a vállát Ralph. – Gyerünk, mindjárt kettő. Ne várassuk meg.

- Jössz, James? – kérdezte Rose, miután feltápászkodott.

James felpillantott.

- Tessék? Ó, persze, hogyne.

A trió elmerült a ködös délutánban, és a kastély bejárata felé vette az irányt. A távolból morajló mennydörgés hangját hozta feléjük a fel-feltámadó szél. Jamesnek egyre csak a barlangban látott csontváz, Merlin réges-régi bajtársa, Farrigan, valamint Lucy levele járt az eszében. Mindezek fényében a legenda, amelyet Rose említett, kényelmetlenül ismerősen csengett. James már nem emlékezett tisztán, de a csontváz valami kapuról beszélt, amelyen átjönnek valamik, mert Merlin visszatért. A borleyk mindenesetre átjöttek, és erről Merlin is tudott. Azonban ő azt állította, hogy egy kivételével mindet elkapta, csak azt nem, ami a Barlangmenedékben James nyomába szegődött. Merlin azt mondta, mindet csapdába ejtette a titokzatos sötétzsákban. De a csontváz valami másra is figyelmeztette őt, valami sokkal rosszabbra. Mint a legendák, Farrigan is követnek nevezte Merlint, de ő azt is megnevezte, amit Merlin elméletileg képvisel: *az őrszem, világok őrszeme, a Kapuőr*. Lucy levele megerősítette a legendát, és most Rose olvasmányai is igazolták a hitelességét. James összerázkódott, ahogy Rose és Ralph nyomában a kastély felé ballagott.

Átvágtak az üresen kongó folyosókon, csarnokokon, el a sötét tantermek mellett, míg végül el nem érték a kőszörnyet, amely a csigalépcső bejáratát őrizte.

- Emlékszel a jelszóra, Rose? – kérdezte Ralph. – Én ki sem tudom ejteni, te meg még azt is tudod, hogyan kell leírni ezeket a dolgokat.

Rose hunyorogva töprengett, aztán óvatosan, vigyázva a kiejtésre, azt mondta:

- *In ois oisou.*

Kőhöz súrlódó kő hangja hallatszott, majd a szobor oldalra lépett, és utat engedett a lépcsőhöz.

- Mit jelent? – kérdezte James, és közben felugrott a körkörös emelkedő lépcsősor legfelső fokára.

Rose megrázta a fejét.

- Valami ősi, walesi dialektus lehet. Ki tudja, mit jelent!

Megérkeztek az igazgatói iroda előtti előszobába. James azonnal az ajtón lógó kopogtató után nyúlt, de Rose a karjára tette a kezét, és megállította.

- Várj! Nem emlékszel? Reggel azt mondta, idekint várjunk. Nem mi vagyunk az egyetlenek, akik ma délután akarnak beszélni veled.

Jamesnek eszébe jutott. Óvatosan leeresztette a kopogtatót, és a három gyerek helyet foglalt a fal mellett álló, hosszú padon.

A szemközti falon, az iroda ajtaja mellett réges-régi festmények és portrék sorakoztak. James felismerte az egyik arcot.

- Nézd csak! – bökte meg Ralphot a könyökével, és előre mutatott. – Emlékszem rá. Az öreg Kőfal használta tavaly, mikor a mágikus portrékról tartott órát.

A Roxfort egykori pénztárosa, Cornelius Yarrow portréja merőn bámulta Jamest a szemüvege fölött.

- Én is emlékszem ám önre, fiatalember. Rengeteg kérdése volt a témával kapcsolatban. Remélem, kielégítette a kíváncsiságát.

- Igen – felelte James. – Főleg az a rész tetszett, hogy csak az eredeti művész pusztíthatja el a mágikus portrékat. Durva volt, mikor Kófal szétfolyatta annak a szörnyűséges bohócnak a képét.

- Jackson professzor kihagyott egy apró részletet – szipogta Yarrow elmerengve. – Létezik még egy személy, aki elpusztíthat egy portrét, habár nincs róla feljegyzés, hogy ez valaha is megtörtént volna.

- Ez azért elég fontos részlet lenne, hogy csak úgy kihagyja – vontja össze a szemöldökét James. – Minden tiszteletem mellett, azt hiszem, a témát illetően benne jobban megbízom, mint...

Egyszerre két dolog is történt, ami James torkára forrasztotta a szót. Az igazgatói iroda ajtaja nagy hévvel kitérült, és ezzel egy időben éles fájdalom hasított James homlokába. Tenyerét a fejéhez kapta, szemét összeszorította, és felszisszent a meglepetéstől.

- James? – hallotta Rose aggódó hangját.

Majdnem olyan gyorsan, ahogy jött, a fájdalom tovaszállt. James nem vette el kezét a homlokáról, de résnyire kinyitotta a szemét. Az első, amit megpillantott, Merlin volt. A varázsló komor arccal állt az irodában, az asztala mögött, és átható tekintetét Jamesre szegezte. Le sem vette a szemét a fiúról, azonban arca nem tükrözött sem aggodalmat, sem riadalmat. Ha valamit, hát feszült, már-már óvatos figyelmet lehetett leolvasni róla.

- Jól vagy, James? – kérdezte egy újabb hang. James leeresztette a kezét, és kábán körbenézett. Petra Morganstern, aki épp az imént lépett ki az igazgató irodájából, ott állt velük az előszobában. Kipirult volt, és a szeme is vöröslött, mintha sírt volna.

- Minden oké – felelte James. – Csak... csak hordanom kéne a szemüvegemet. – Figyelmeztető pillantást vetett Rose-ra és Ralphra.

- Ó – kapta el a tekintetét Petra. – Akkor majd később találkozunk. Van egy kis... dolgom.

James elmélázva nézett a lány után, és azon járt az agya, hogy vajon miért olyan mélabús mostanában. És mégis mi az ördögöt mondott neki Merlin, ami még erre is rátett egy lapáttal? James ismét visszafordult az igazgatói iroda felé. Merlin már nem figyelte őt azzal az átható pillantással, helyette a kezében lévő rézműszert tanulmányozta.

- Jöjjenek be, barátaim! – invitálta őket Merlin oda sem nézve.

Ahogy a három diák belépett az irodába, James akaratlanul is ámulva nézett körbe. A régi igazgatók portréját és az asztalt leszámítva, a szobára rá sem lehetett ismerni; egyáltalán nem hasonlított arra, amilyen McGalagony idejében volt. A plafonról egy hatalmas, kitömött aligátor lógott, amitől az egész helyiség egy különös múzeum érzetét keltette. A plafonig érő könyvespolcok zsúfolásig tömve voltak vaskosabbnál vaskosabb, bőrkötéses könyvekkel. Ezek mellett agyfacsaróan bonyolult kinézetű, rejtélyes szerkentyűk és kellékek sorakoztak, melyek mindegyikének mérete egy kisebb szekrényével vetekedett. A Merlin asztala mögötti falon nagy üvegszekrény

volt, melyben csupán egyetlen fekete zsák lógott ezüstkampóról. James felismerte benne a titokzatos sötétzsákot. A szoba központi darabja azonban vitathatatlanul egy hatalmas, hosszú, aranysegélyű tükör volt. Az ezüstözött üveg csak félig-meddig tükrözte vissza a szobát, a képmás mögött mintha sűrű köd gomolygott volna. A látvány egyszerre volt szemkápráztatóan gyönyörű és kissé émelyítő. A tükör egy magas fémállványon foglalt helyet, mely az iroda kellős közepén állt, épp szemben az íróasztallal.

- Ahogy ígértem – szólt az igazgató –, íme az elhozott holmijaim. Persze nem mind, de ezek éppen elegendők, hogy megkönnyítsék a munkámat.

Csupán egyetlen szék állt rendelkezésére a vendégeknek, így James, Ralph és Rose ugyan körbevették azt, de egyikük sem ült le rá. Továbbra is csodálkozva nézelődtek.

- Látom, észrevette a tükrömet, Mr. Potter – mondta Merlin társalgási hangnemben, habár még mindig nem vette le szemét a kezében lévő eszközzől. – Nagyon érdekes, igaz? Csak nyugodtan tegye fel a kérdéseit!

- Mire képes? – kérdezte James tompa hangon.

- Az igazi kérdés, Mr. Potter, hogy mire *nem* képes? – Merlin végre letette asztalára a furcsa szerkezetet, és felnézett. – Ez itt a legendás Amsera Certh, minden idők varázstükrökének kvintesszenciája. A fókuszkönyv segítségével megmutathatja múltat és jövőt egyaránt. Megmutathat olyan helyeket, ahol az ember korábban járt, vagy felidézhet ősi emlékeket. Ha kívánja, még azt is meg tudja mondani, ki a legszebb a vidéken. Én, személy szerint, nem látom semmiféle praktikus hasznát egy effajta információnak, de a tükör tervezője kissé excentrikus volt.

Merlin felállt, és asztalát lassan megkerülve a tükörhöz lépdelt.

- Mindössze kettő ilyen tükör készült. Akinek az enyém nővére a birtokában volt, sok más társamhoz hasonlóan, már régóta halott. Az a tükör, sajnos, elveszett az idők ködében.

Rose megigézve meredt a tükör bensőjében örvénylő ködre.

- Miért csak kettő készült belőle?

Merlin a tükör felé nyúlt, majd megrántott egy fonott zsinórt, mire fekete bársonylepel hullott az üveg lapja elé.

- Az ilyen darabokat meglehetősen nehéz előállítani, Miss Weasley. Ám, ami még ennél is fontosabb, a világ nem bírt volna el több, ilyen hatalmas erejű varázstárgyat. Erősen kihatnak a kozmosz egyensúlyára. Túl sok belőlük egy bizonyos időben... redőket okozhat. A visszatértem előtt egy sokkal sötétebb kor alkonyán éltem, amikor ezek a redők megszokottak voltak. Szerencsére az az idő, amiben most élünk, sokkal simább. Azért fennmaradt néhány ereklye abból a korból. – Merlin, arcán némi büszkeséggel, körbepillantott. – Legtöbbjük itt van, ebben a szobában.

Ralph nagyot nyelt.

- És ezek, tudja, biztonságosak?

- Persze, hogy nem, Mr. Deedle – felelte könnyedén Merlin, és visszatért az asztala mögé. – Bármi, ami többet tud, mint egy varázspálca, veszélyes. Azonban mindezek az én felügyeletem alatt állnak, és ez fontos részlet.

- Mutatott Petrának valamit a tükörben? – fordult hirtelen Merlin felé James.

A varázslónak a szeme sem rebbent.

- Mondhatnám, hogy semmi köze hozzá, Mr. Potter, de épp elég ideig éltem ebben a korban, hogy tudjam, ez csak fokozná a kíváncsiságát. Igen, mutattam.

- Azért volt olyan feldúlt, mikor elment? Mit mutatott neki?

- Azt, amiért idejött – felelte Merlin, majd helyet foglalt. – Se többet, se kevesebbet. Ha többet is tudni szeretne, konzultáljon magával Miss Morgansternnel, habár nem hinném, hogy túlzottan örülne a vallatásnak. Most térjünk rá arra, amiért önök hárman jöttek. De mi is az pontosan? – Beszéd közben átnyúlt az asztal fölött, és óvatosan becsukta az ott heverő nagy könyvet; James feltételezte, az lehet a „fókuszkönyv”.

Rose határozottan James elé lépett.

- Mi csak, ööö, szeretnénk indítani egy klubot, igazgató úr.

- Miféle klubot? – kérdezte Merlin gyorsan.

- Egy, ööö, gyakorló... szakkört – hebegte Rose. – Úgy értem, egy olyan klubot, ahol gyakorolhatunk. Varázsigéket. Védőbűbájokat és ilyesmiket.

- Nem mintha nem kedvelnénk Debellow's professzort – vágott közbe Ralph. – Nagyon jó tanár. Csak szeretnénk... gyakorolni.

- Úgy tudom, hogy a jó tanár úr nem szereti, ha professzornak hívják – eresztett meg Merlin egy apró mosolyt.

- Ööö, ez igaz – bólintott Ralph elvörösödő képpel. – Akkor Kendrick.

- Milyen bűbájokat szeretnének gyakorolni? És kit kívánnak beszervezni?

- Bárki jöhet, aki akar – felelte James. – És csak alapszintű védekezési technikákat gyakorolnánk. Olyasmiket, amiket tavaly vettünk az órákon. Csak bábukra és céltáblákra lőnénk, sohasem egymásra. Természetesen bármelyik tanár felügyelhet bennünket, ha akar. Habár, valószínűleg kicsit... unalmas volna.

James elhallgatott, és biztosra vette, hogy a végén kissé elvetette a súlykot. Azzal számolt, hogy nincs olyan épeszű tanár, aki a saját óráin kívül önként jelentkezne, hogy egy rakás diákot figyeljen, amint *Capitulatus* átkokat lödöznek fabábukra, de Merlin túl éles eszű, hogy ne lásson át rögtön a szitán. Őt ismerve, feltehetően szívesen megszervezné, hogy óráról órára váltsák egymást a gardedámok, és minden bizonnyal Debellow's volna az első a listán.

Merlin szólásra nyitotta a száját, de mielőtt bármit is mondhatott volna, az asztalán heverő rézműszer megremegett. A szobában minden szem rászégeződött. Mintha egy üreges földgömb lett volna, melynek hosszúsági és szélességi köreit vékony rézkarikák alkották. A belsejében szelepek és fogaskerekek bonyolult szerkezete működtetett egy ezüst mutatót. A mutató pörögni kezdett, mire a szerkezet lassan elfordult az asztalon. Egy pillanattal később a mutató megállt, majd néhány halk kattanás és apróbb elmozdulást követően elcsendesedett. Merlin merőn bámult rá.

- Mi... - kezdte volna Ralph, de Merlin közbevágott.

- Megalakíthatják a klubjukat, ifjú barátaim. Kérem, majd értesítsenek, mikor és hova tervezik az összejöveteleket, valamint adjanak le egy listát azoknak a diákoknak a neveivel, akiket bevesznek. Elvégre, miféle igazgató volnék, ha útjába állnék egy ilyen törekvésnek? – Merlin elővett egy a Roxfort címerével ellátott hivatalos iratot, ráfirkantott néhány megjegyzést, majd cirádás betűkkel aláírta. – Itt a hitelesített beleegyezésem. Sok sikert kívánok!

Ralph Jamesre pillantott, szeme tágra nyílt, szája megkönnyebbült mosolyra

húzódott.

- De igazgató úr... - kezdte Rose.

- Ha megbocsátanak - emelkedett fel Merlin a székéből -, váratlan ügyek szólítanak el. Nem tartom fel önöket, feltehetően rengeteg dolguk van még a szakkörrel. Kérem, kifelé menet csukják be maguk után az ajtót, köszönöm!

- Mi köszönjük, uram - terelte barátait Ralph az ajtó felé. - Nem fogja megbánni!

- Ralph! - szisszent fel Rose.

A trió szinte egymás hegyén-hátán tolakodott ki az ajtón.

- Nem fogja megbánni? - pördült Ralph felé Rose, mikor már az előszobában voltak.

- Hogy mondhatasz ilyet? Azt akarod, hogy gyanakodjon?

Ralph elfintorodott.

- Ideges voltam! Érthető, nem? Gyerünk, tűnjünk innen, mielőtt meggondolja magát! James, aki éppen becsukni készült maga mögött az ajtót, hirtelen megdermedt, szeme tágra nyílt.

- A hivatalos beleegyezés! - kiáltott fel, és végignézett a másik kettőn. - Nálatok van?

- Nálam nincs - mondta Ralph. - Azt hittem, Rose hozza. Ő volt a legközelebb.

- Eltaszigáltál onnan, mielőtt felvehettem volna, te észlény!

- Majd én visszamegyek érte - sóhajtott James. Az ajtó még nem teljesen csukódott be, így csak egy kicsit kellett kijebbn nyitnia, hogy beleshessen rajta. - Igazgató úr? - szólt be az irodába. - Itt felejtettük a papírt, amit aláírt nekünk. Szabadna...

James összevonta a szemöldökét, és belökte az ajtót. Az igazgató széke üresen állt. A szoba látszólag teljesen üres volt, és valahogy természetellenesen csendes. Talán Merlin a hop-hálózatot ment valahova. Az asztalán lévő rézműszer bizonyára riasztó vagy emlékeztető volt, ami egy sürgős találkozót juttatott az eszébe. James átvágott az irodán, és felkapta a pergament az íróasztalról. Ahogy visszafordult az ajtó felé, furcsa érzés kerítette hatalmába. Hirtelen eszébe jutott a homlokába hasító fájdalom, amit az előszobában érzett, épp mielőtt észrevette volna, hogy Merlin őt figyel az irodából, és ettől végigfutott a hátán a hideg. Egyre hevesebben dobogó szívvel, James körbenézett, és meglátta, miért érezte szörnyen csöndesnek a helyiséget. Az iroda hátsó fala padlótól a plafonig tele volt a régi igazgatók portréival. Azok között persze ott látszott Perselus Piton és Albus Dumbledore festménye is, habár Dumbledore-é üres volt, mint szinte mindig. Egyik portréalak sem mozdult, és síri csendben voltak.

James nyomában Ralph és Rose is besorjáltak a szobába. Rose kimeredő szemekkel, idegesen bámult fel a festményekre.

- Hátborzongató - súgta halkán.

- A világon ez az egyetlen hely, ahol egy *mozdulatlan* festményekkel teli fal rossz ómennek számít - szólt Ralph. - De egyébként tökéletesen egyetértek veled, Rose. Mi folyik itt? Hol van Merlin?

James Perselus Piton portréjához lépkedett. Előző évben többször is beszélt már vele, és legalább annyiszor kellett elviselnie a sértegetéseit. Tétován kinyúlt, és megérintette a portré arcát. Ujjai alatt érezte a megszáradt festék különös textúráját, a kampós orrot formáló apró, kusza sávokat. Az arcnak a szeme sem rebbent.

- Nézzétek! - kapott Rose levegő után. Hangja alig volt több elhaló sóhajnál.

James megfordult. A fekete lepel ismét lekerült az Amsera Certhről, azonban a

varázstükör most már nem csupán örvénylő füstöt mutatott, hanem egy képet. Minden elmosódott és homályos volt, mintha az ember egy rendkívül mocskos, egyenetlen ablakon szeretne kinézni. James és Ralph csatlakoztak Rose-hoz a tükör előtt, és próbáltak túllátni a tükörképeiken, hogy kivegyék a ködös jelenetet.

Olyan volt, mintha egy sűrű erdőben volnának, göcsörtös törzsű fák takarásában. A tájat köd borította, és a lombzat elég egybefüggő volt, hogy még azt a fényt is alaposan megsűrje, amit a viharos felhőtakaró át eresztett. A legközelebbi fák mögött kis tisztás bújt meg, melynek közepén egy gaz és moha lepte emlékműféle állt. Magas volt és vékony. Mikor a kép egy-két pillanatra kitisztult, James már ki tudta venni, hogy az emlékmű valójában egy szobor. A kőalak egy jóképű, régimódi ruhadarabokat viselő férfit ábrázolt. A szobor talapzatán vésetek is voltak, de azokat James már nem volt képes kiolvasni.

Rose hirtelen a szájához kapta a tenyerét, és felsikkantott.

- Tudom, mi ez a hely! - súgta. - De miért mutatja ezt a tükör?

Jamesnek az a szörnyű érzése támadt, hogy ő is ismeri a helyet. Már hallott róla, de sosem látta. Azt csupán néhány ember mondhatta el magáról. A talapzatra, közvetlenül a kivehetetlen írás alá, három nagy betűt véstek: T. R. D.

- T. R. D. - mondta Ralph tünődve, aztán észbe kapott. - Tom Rowle Denem! Ez itt tényleg *Voldemort* sírja? De hát ki temetne el egy hozzá hasonló szörnyeteget?

- Senki sem tudja - felelte gyorsan Rose, de még mindig a kísérteties képet figyelte. - Az emlékmű névtelen felajánlásokból épült, és csak azzal a kikötéssel engedték eltemetni, ha azt Tom Denem név alatt teszik, nem pedig *Voldemort*ként. Viszont egyetlen varázslótemető sem vállalta, hogy sírhelyet biztosít, így végül egy titkos helyen, egy feltérképezhetetlen erdőben hantolták el. Jóformán senki sem tudja, hol.

A tükörben megmozdult egy alak. A három fiatal egy emberként hördült fel. Az alak nem sétált be a képbe, még csak nem is hirtelen bukkant fel. Olyan volt, mintha egész idő alatt jelen lett volna, épp csak senki sem vette észre. Csak mikor megmozdult, akkor tűnt fel, hogy ott van. Hosszú, fekete, csuklyás köpenyt viselt, mely homályba borította az arcát, de volt valami nyugtalanító a köpönyeg anyagában. Inkább olyannak látszott, mint egy nagyjából emberi formájú lyuk, melyben sűrű, sötét köd örvénylik. A köpönyeg tépett alsó szegélye nem érintette a talajt, és láb sem lógott ki alóla. James borzongva figyelte a szörnyű figurát, és az újságkivágás jutott az eszébe, amit Lucy küldött neki. Abban emlegettek egy bizonyos „füstből és hamuból való lényt”. Lehetséges volna, hogy ez az a lény? Lehetséges volna, hogy magát a Kapuórt látják? Az alak felemelte egyik karját, és kinyújtotta azt. A csontos, hófehér kéz mintha hívogatón intett volna, mire a fiatal *Voldemort* szobra megremegett. A büszke kifejezés lehervadt az arcáról, karjai pedig úgy hullottak alá, az oldala mellé, akár egy bábnak, amelynek elvágta a zsinórjait. Aztán egy távoli hang szólalt meg. A tükörből jött, alig hallatszott a szél zúgásától és a fák recsegésétől

- Te vagy, akinek a visszhangja engem szólított? - kérdezte a csuklyás lény. - Akinek a motivációi leginkább összezsengenek az enyémeikkel e golyóbis lakói közül? Mutasd magad!

Mikor a szobor megszólalt, hangja természetellenesen magas, ködös és távoli volt.

- A nevem Tom Rowle Denem, de úgy is ismernek, mint *Voldemort* Nagyúr. Már sok éve meghaltam, porrá lettem, átkeltem a kín birodalmába.

- Mégis – mondta a csuklyás jelenés –, a léted lenyomata elég erősnek bizonyult, hogy ide hozzon. Holt maradványaid nincsenek hasznomra; így hát, bizonyára, azt akarod elárulni nekem, ki győzött le, hogy *őt* használjam fel céljaimra.

- Aki legyőzött engem, nem a barátod – szólta a szobor élettelen arckifejezéssel. Szavai szinte elvesztek az egyre erősödő szélben. – Akkor még jóformán gyerek volt, de úgy is erősebb volt, mintsem megtéveszthetné a fajtád. Nem fog veled közreműködni. De vannak mások...

A tükörbeli látomás fakulni kezdett. James az üveglap felé nyúlt, hogy megdöntse kicsit, de Rose megállította.

- Ebben a pillanatban is rád várnak – duruzsolta Tom Denem holt hangja. – Ahogy mondtad, én csupán egy visszhang vagyok, emlék, az elmúlt élet tompuló hullámverése. Ám ők elvihetnek egy másikhoz... akinek ereiben az én vérem csörgedez. Ők felkészültek rád... ma éjjel is itt várakoznak...

Végszóra újabb alak tolakodott át az ágak között, és lépett elő a fák árnyékából. James nem tudta kivenni az arcát, de abban biztos volt, hogy egy férfi az. Épp mint az első alak, ő is csuklyás köpönyeget viselt, de mivel ő pont szemből érkezett, James láthatta az arcát. Sápadt volt, de a szeméből sütött az eltökéltség. A szél egyre erősödött, a fák hajladozni és nyöszörögni kezdtek. A természet hangjai kezdtek elnyomni az embereket. James alig volt képes kivenni a sápadt férfi szavait.

- Felkészültünk rád, ó, Semmi ura – szólta, és előrenyújtotta karját. – Vártunk rád; az egész világunk várt rád. Közeleg az idő.

Hirtelen egy harmadik alak lépett ki az erdőből, szemben a sápadt férfival. Ez is feketébe öltözött, de jóval magasabb volt, mint a sápadt. Ő nem kikúszott a fák közül, ahogy az előző, hanem egyfajta kaján kecsességgel sétált ki a tisztásra, hogy szembenézzen a Kapuór csuklyás alakjával. James döbbenet meredt a képre. Valami a magas alak büszke, nemtörődöm testtartásában Merlint juttatta az eszébe. A sápadt férfi nem tűnt túl meglepettnek a harmadik jövevény láttán, azonban óvatossága nőttön-nőtt. Halványan elmosolyodott. A magas alak váltott pár szót a Kapuórral, de egy mennydörgés elnyomta hangjukat. A szél egyre hangosabban morajlott, közelgő vihar ígéretét hozta. Kövér esőcseppek kezdtek hullani, amitől a kép minden eddiginél jobban elmosódott. Hirtelen a sápadt férfi körbepillantott, aztán előre mutatott, amitől James tüdejében bennrekedt a levegő. A férfi uja egyenesen rá irányult, mintha látná őt a tükör lapján keresztül. A sápadt férfi szemei az övébe fonódtak. A magasabb férfi is megfordult, de ha Merlin volt is, James nem tudta volna megmondani az arcába hulló csuklya miatt. Ami a legrosszabb volt, a szobor feje is feléje fordult. Tom Rowle Denem kómása a tükrön át Jamesre meredt, majd száját széles, de teljesen üres mosolyra húzta, kivillantva minden fogát.

James botladozva hátrálni kezdett, el a tükörtől, míg neki nem ment az asztalnak. Alig hallotta az őt szóló Ralphot és Rose-t, azt is épp hogy csak felfogta, hogy megpróbálják az ajtó felé ráncigálni.

- Gyere már! – kiáltott Rose kétségbeesve. – El kell tűnnünk innen! Megláttak minket! Úgy tűnik, ide tartanak! Ide jönnek!

James szeme tágra nyílt. Hirtelen megpördült, és lenézett az íróasztalra. A fókuszkönyv nyitva hevert, pontosan előtte. Az oldalon, amit látott, egyetlen megjegyzés volt Merlin kézírásával: „A GAZDATESTJELÖLT SÍRJA”. James gondolkodás nélkül előre nyúlt, és becsapta a könyvet. Ugyanebben a pillanatban

nagyot dördült az ég az igazgatói iroda ablakán kívül. Villám szelte át az égszeletet, ami az ablakból látszott, csípős szél lebegtette meg a függönyöket.

- Potter! – csattant fel egy hang, mire James rémulten sarkon fordult. A falon lógó festmények ismét életre keltek. Legtöbbjük álmatagon pislogott körbe. Az ablakon besüvítő szél felkapott az asztalról egy marék pergament, és a levegőbe hajította. Piton portréja Jamesre meredt, hollófekete szeme tágra nyílt. – Mit gondolsz, mit művelsz? Ez ősi mágia! Olyan mágia, amit el sem tudsz képzelni! El kell hagynod ezt a helyet. Most rögtön! Gyorsan!

Ralph megragadta Jamest, és vonszolni kezdte őt az ajtó felé, ami magától kivágódott előttük.

- Gyertek! – kiáltotta Rose, aki már ki is szaladt az előszobába, és onnan nézett vissza rájuk. Az ajtó kezdett újra becsukódni, mintha el akarná választani a lányt tőlük. James erőt vett magán, és követte Ralphot. Piton arca feszült volt és ijesztő, ahogy James elrohant mellette. Épp egy pillanattal azelőtt sikerült kicsusszannia az ajtó mellett, mielőtt az egy visszhangzó csattanással becsapódott volna mögötte.

James és Ralph egyenesen belerohantak Rose-ba, és a három gyerek egyetlen hatalmas tömegként omlott az előszobában álló padra. Szívük majd kiugrott a helyéről, és erősen ziháltak. Szinte egyszerre pattantak talpra, és szaladtak le a csigalépcsőn. Kirobbantak a folyosóra, és egészen addig nem álltak meg, míg nem találtak egy széles erkélyt, ahol aztán levegőért kapkodva, nagy szemeket meresztve meredtek egymásra.

- Remélem – szuszogta Ralph, miközben tenyerével a térdén támaszkodott –, most legalább... senki sem felejtette... elhozni a pergament.

A szeles és viharos éjjelt követően gyönyörű vasárnap virradt a Roxfortra, a rózsaszín napfény vidáman szikrázott a fák levelein és a fűszálak hegyén ülő vízcseppekben. Reggeli után James, Ralph és Rose felkerekedtek, és a még mindig nedves fűvön átvágva Hagrid kunyhója felé vették az irányt. Kopogtattak, de mivel nem érkezett válasz, a trió végigsétált a házikót megkerülő, lapos kövekből kirakott járdán. Ott végre megtalálták Hagridot és a bullmasztiffját, Vadászt, amint éppen a tökveteményben igyekeztek úrrá lenni a kanyargós indák és széles levelek seregén. Kapálás közben Hagrid vidáman dúdolgatott, és ügyet sem vetett rá, hogy a nadrágja térdig vizes lett.

- Jó reggelt, gyerekek! Örülök, hogy ilyen korán kidugjátok az orrotokat a szabadba, még hétvégén is!

- Jó reggelt, Hagrid – köszöntötte őt Rose, miközben lesöpörte a vizet az egyik hatalmas tök tetejéről. Miután meggyőződött róla, hogy a zöldség viszonylag száraz, lecsücscent rá. – Azért jöttünk, hogy beszéljünk veled valamiről.

- Az áldóját – felelte Hagrid. – Most, hogy te is itt vagy, kicsi Rose, tényleg minden olyan, mint a régi szép időkben. Gyertek, menjünk be! Épp most mondtam Vadásznak, hogy jól esne egy kis reggeli tea. A kandalló mellett is beszélgethetünk.

Beballagtak a kunyhóba, és mialatt Hagrid fellógatta hatalmas teáskannáját a tűz fölé, James, Rose és Ralph helyet foglaltak a túlméretezett székekben, az asztal körül.

- Hagrid – kezdte Ralph Rose-ra pillantva –, láttunk valamit, mikor tegnap délután fent voltunk az igazgató irodájában. Rose szerint el kell mondanunk valakinek, mert talán baj lehet belőle.

James egykedvűen rugdalta az asztal lábát, és kibámult az ablakon.

- Azért nem mindenki ért egyet Rose-zal.

- Hogy mondhatod, hogy amit láttunk, nem ad okot riadalomra, James? – vágott vissza Rose. – Még Ralph is egyetért, hogy...

- Nem azt mondom, hogy nem ad okot riadalomra – vágott közbe James, és Rose-ra meredt. – Csak nem hiszem, hogy az igazgató úgy van benne, ahogy azt *ti* gondoljátok.

- Legszívesebben én sem hinném el, de a bizonyítékok ellene szólnak. Ott volt az a férfi a tükörben, aki gyanúsán úgy festett és mozgott, mint az igazgató. Te magad mondtad! Összeállt... ismert ellenségekkel és egészen rémisztő alakokkal. Ráadásul, legalább az egyik, szerintem nem is ember volt! És akkor Tudjukki szobrát még nem is említettük!

- Hóha-hó, ácsi, várjunk egy percet! – mordult fel Hagrid, majd kissé összevont szemekkel helyet foglalt a régi karosszékében. – Fogalmam sincs, mit láttatok, de ne is emlegesd azt a vén szörnyeteget ilyen nyíltan! Miért nem mondjátok el, mi történt pontosan?

Rose belekezdett az előző nap történetek taglalásába, kezdve az igazgatóval való megbeszélést. Ahogy a történet haladt előre, James és Ralph is becsatlakozott, és ki-ki hozzáadta a maga kiegészítését, illetve helyesbítését, így mire eljutottak odáig, hogy az összes portré életre kelt, és a festett Piton menekülésre szólította őket, már mindhárman egyszerre beszéltek. Végül, mikor befejezték a sztorit, elhallgattak, és figyelmesen várták Hagrid véleményét.

A félóriás némán ücsörgött hatalmas székében, a tűz mellett, és feszült arckifejezéssel meredt a három gyerek felé, de nem közvetlen rájuk. James biztosra vette, hogy Hagrid egész egyszerűen visszautasítja még a feltételezést is, és azt mondja, hogy bizonyára csak eltúlozzák a dolgot. Azt mondja majd, hogy amit a tükörben láttak, csak egy kisstílu suskus olyanok között, akik nem képesek elfogadni, hogy már rég elveszítették a háborút. James az apjától tudta, hogy habár Hagrid talán nem mindig szívelte a Roxfort vezetőségét, de a végletekig hű maradt. Meg fogja védeni Merlint, és biztosítja őket, hogy abszolúte nincs mitől félniük. James részben ezért ajánlotta, hogy jöjjenek ki a kunyhóba, és beszéljenek a vadőrrel. Most azonban, hogy Hagrid szótlánul üldögélt, arcán azzal a különös, nyugtalan kifejezéssel, hirtelenjében már nem is tartotta olyan jó ötletnek.

A teáskanna váratlanul süvöltöni kezdett, amitől a szobában mindenki összerezzent. Hagrid megrázta magát, aztán odanyúlt, leemelte a kannát a kampóról, és az asztal közepén lévő háromlábú állványra helyezte azt.

- Nos – puhatolózott James –, mit gondolsz, Hagrid?

- Hát, elég bonyolult az ügy. Ki tudja? Bármi lehetett. Az igazgatónak rengeteg szörnyű hatalmú kütyüje van. Az öreg Piton professzor talán csak azért szólt, hogy maradjatok távol.

- Rose úgy véli, *Merlin* volt az, aki felbukkant Voldemort sírjánál – tisztázta James az unokatestvére felé intve. – Mondd neki, hogy buggyant, ha ezt képzeled! Mármint, hiszen ő az igazgató, Hagrid!

Porcelán csilingelt, ahogy Hagrid csészékkel és csészealjakkal megrakodva visszatért az asztalhoz.

- Ahogy mondod, James. Ő az igazgató, és csak annyit mondhatok, hogy ha *tényleg* ő volt abban a tükörben, és ő beszélt ahhoz a valakihez, akit láttatok, annak számtalan jó oka lehet.

- De az nem lehetett ő! – bizonygatta James, és Ralphra pislogott támogatásért. – Az örvénylő köpenyes nyilvánvalóan gonosz volt, a másik meg, aki először bukkant fel, egy régi halálfaló. Voldemort nyamvadt sírjánál voltak!

- Méltányolnám, ha nem mondanád ki ezt a nevet többször az asztalomnál, James – szólt Hagrid halkán, és az egyik csészét a fiú elé tette. Keze alig észrevehetően remegett. – Tudom, hogy a csatának már rég vége, de a régi szokások nehezen halnak, ugye megérted?

Rose fészkelődni kezdett a székén.

- Hagrid, gondolod, hogy talán Merlint láttuk?

Hagrid mindenki csészéjét megtöltötte gőzölgő vízzel, nem felelt azonnal. Végül elhelyezkedett a székén, ami ezt meggyötört recsegéssel fogadta, aztán meglepő finomsággal belekortyolt a teájába, és kemény pillantást vetett Rose-ra.

- Azt mondják, aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet – szólt Hagrid, mintha témát akarna váltani. – Én magam ugyan nem olvastam túl sokat, de azt mindenki tudja, hogy Merlin nagyon kedvelte a természetet, a növényeket, meg az efféléket. Parányi legény koromban olyanokat is hallottam, hogy ért a madarak és fák nyelvén. Így hát, mikor nyár elején ő lett az új igazgató, gondoltam, felmegyek hozzá, és bemutatom magam. Meghívtam, jöjjön le a kunyhómba, és nézze meg az én kis kertemet. Másnap szavamom is fogott. Körbejárta a kertet, és egy árva szót sem szólt. Csak fel-le sétálgatott, a nagy botjával megtapogatta a tököket és káposztákat. Végül kinézett az erdő felé. Én is oda lestem, mert valami kiemelkedett a fák közül.

Hagrid markában még mindig ott szorongatta a teáskannát. Most óvatosan letette azt a csészealja mellé. Egyenként végignézett a három gyereken.

- Egy dzsinn volt. Úgy festett, mint egy holló, csak nagyobb volt; fekete, mint az éjszaka, a szeme vörösen ragyogott – ennyit láttam belőle onnan, ahol álltam. Még sosem láttam korábban egyet sem, de már hallottam róluk. Sötét, titokzatos teremtmények; a legendák szerint rossz ómennek számítanak. Magányos lények. Mindig azt hallottam, hogy csak éjszaka jönnek elő, és ha meglátsz egyet az ösvényen, amelyen éppen haladsz, jobb visszafordulni és hazarohanni. A dzsinnek figyelmeztető jelként szolgálnak, hogy valami szörnyűség fog történni a szeretteiddel. Amikor megláttam, hogy az a fekete teremtmény kiemelkedik a fák közül, kis híján odakiáltottam az igazgatónak. De tudtam, hogy már ő is látja, és egyáltalán nem úgy tűnt, mintha nagyon aggódna miatta. Így hát tovább figyeltem. Az a fekete madár felröppent, körözött párat a kertem fölött, aztán letelepedett az

egyik tők tetejére, pont az igazgató mellett. Merlin pedig csak meredt rá, jó sokáig. Az volt a legfurcsább az egészben, ahogy azok ketten egymást nézték. Nem adtak ki hangot, de világos volt, mint a nap, hogy valamiként beszélgetnek egymással. Úgy egy perc múlva a dzsinn felém nézett, tudjátok, azon a furcsa módon, ahogy a madarak is szoktak, oldalra döntött fejjel, s csak az egyik szemét szegezve rám. Az a vörös szem tetőtől talpig végigmért, és ettől úgy berezeltem, akár egy kiskölyök, még jó, hogy nem vágtam hozzá egy követ.

Hagrid szinte esdekelve nézett végig asztaltársain.

- Szeretem a varázslényeket – szögezte le. – A sárkányoktól kezdve a szurcsókorig mindet. Ti aztán mindenkinél jobban tudjátok ezt. A mindenségit, hiszen én tanítom a legendás lények gondozását! De az a szörnyű madár ezt váltotta ki belőlem. Az a ragyogó, vörös szem rám meredt, és én legszívesebben intézkedtem volna róla, hogy soha senkire ne nézzen rá. Beleborsódzott a hátam. Még most is beleborsódzik.

Hagrid elhallgatott, és végül belekortyolt a teájába. Megköszörülte a torkát, csak azután folytatta.

- Aztán végre az a micsoda kitérte nagy, csillogó fekete szárnyait, és felröppent. Visszarepült a Rengetegbe, és ott nyoma veszett. Az igazgató végig követte a szemével, s mikor eltűnt, ő megfordult, és odajött hozzám. Botjával még mindig a földön kopogva odaállt mellém, majd a tökvetemény irányába fordult, a kert nyugati sarka felé. „Holt átok ül azon a sarkon” mondta. Való igaz, nincs mit tagadni, abban a sarokban vagy öt-hat éve nem termett más, mint kóró és gaz. „Valóban” feleltem. Ő a szemembe nézett, és azt mondta: „Egy róka pusztult el ott a kölykeivel, rájuk omlott az üregük a kertnek abban a sarkában, Mr. Hagrid. A holt átok az ő csontjaikból szivárog, a reggel után sírnak, amely sosem jön el. Ássa ki őket, temesse újra a Rengetegben, és szórja fel a helyet bánatölő porral. Heretofore professzor minden bizonnyal szívesen ad majd egy keveset. Ez véget vet a bajainak.

Rose döbbenetesen biggyesztette le ajkait.

- Megtetted, Hagrid?

Hagrid felvont szemöldökkel pillantott fel a lányra.

- Hát persze, hogy meg! A csontok valóban ott voltak, ahol mondta. Mindent úgy tettem, ahogy arra az igazgató utasítást adott, a bánatölő porig bezáróan. De ha kinéztek az ablakon, magatok is láthatjátok. Abban a sarokban nőnek a legnagyobb tökök. Jó kis tigriscsíkos fajta. Biztos láttátok. De a lényeg...

Hagrid ismét elhallgatott, idegesen babrálni kezdte a teáscsészéjét, aztán gyorsan belekortyolt az italba, mintha ezzel szeretné elodáznai a folytatást.

- Micsoda, Hagrid? – kérdezte Ralph elcsigázottan. – Mi a lényeg?

Hagrid végignézett a fiún, és láthatóan azt fontolgatta, beszéljen-e. Végül ráhajolt az asztalra, és lehalkította hangját.

- A lényeg, hogy nagyon úgy festett, mintha a dzsinn mesélt volna az igazgatónak a halott rókáról és a kölykeiről! A lényeg, hogy nem csak azok a történetek igazak, amelyek arról szólnak, hogy a nagy Merlin beszélni tud a fákkal és a madarakkal, de az éjszaka titokzatos madárlényeivel is szót ért! Ha az a nagy, fekete madár bármikor máskor rám villantja a vörös szemeit, sarkon fordultam volna, és hazáig rohanok. De Merlin úgy nézte a távoztát, mintha csak ő maga hívta volna oda; mintha névről ismerné!

James összeszorított szájjal hallgatta végig mindezt, végül kihúzta magát, és olyan nyíltan, ahogy csak mert, így szólt:

- Ez még nem jelenti azt, hogy gonosz.

Hagrid értetlenül pislogott rá.

- Persze, hogy nem! Ki mondta, hogy gonosz?

James összezavarodott.

- De hisz most mondtad...

- Várj egy picit, James, és ti ketten is. Egyértelmű akarok lenni – mondta Hagrid komolyan. – Én csak azt mondom, hogy az igazgató egészen más korból származik, egy olyan időből, amiktől valószínűleg a legtöbbszörünk haja kihullana rémületünkben. Abban a korban élt és dolgozott. Azt ismeri. Azok a dolgok, amiket manapság gonosznak vagy rossznak hívunk, nos... fogalmazzunk úgy, hogy akkoriban nem volt minden csak fekete, vagy csak fehér. Ez nem azt jelenti, hogy maga az igazgató rossz ember volna. Minden okom megvan rá, hogy bízzak benne, és én bízom is! Épp csak egy csöppet... hát, *vad*. Ha tudjátok, hogy értem. Ez minden.

- De Hagrid – fakadt ki Rose –, ott a tükör! Láttuk azzal a... szörnyű, örvénylő köpenyt viselő micsodával!

- *Ha* tényleg az igazgatót láttátok – makacskodott Hagrid –, bizonyára jó oka volt ott lenni. Hiszen te magad állítottad, Rose, hogy egyikőtök sem hallotta, mit mondott az a férfi. Talán éppen szembeszállt velük. Talán... nem is tudom, de a lényeg, hogy ti sem tudjátok.

- Ezt szajkóztam egész idő alatt – szólt közbe James sértődötten, és az asztal fölött Rose-ra pillantott.

- A tény az – folytatta Hagrid –, hogy fogalmatok sincs, mit láttátok. Azt mondtátok, Merlin úgy magyarázta, hogy a tükör mutathatja a távoli múltat, jövőt, és messzi helyeket is, igaz? Talán amit kilestetek, nem is itt és most történt. Erre gondoltatok már?

- Ami azt illeti – töprengett el Ralph –, nem, ez eddig nem jutott eszünkbe.

- De láttuk a sírt! – szögezte le Rose. – Nem lehetett túl régen. Volde... ööö, Ó, Akit Nem Nevezünk Nevén nem olyan rég halt meg. A sírját belepte a moha és a gaz, szóval nem igazán történhetett a távoli múltban...

- Hagyjuk, Rose – vont vállat Ralph. – Talán igazad van, de még ha így is volna, mit tehetnénk? Csak abban bízhatunk, hogy Merlin valóban jó, ahogy Hagrid is mondta. Ha így van, nincs miért aggódnunk. Ha nem... mégis mit tehetnénk egy olyan fickó ellen, aki képes felnyitni a földet, és elnyelni egy egész sereget?

Rose durcásan karba tette a kezét, de nem válaszolt.

Nem sokkal később a trió elfogyasztotta a teáját, és elbúcsúzott Hagridtól. Mikor kiléptek az ajtón, James a kert nyugati sarka felé lesett. Ott valóban látott egy hatalmas, narancs és lila csíkokkal sávozott tököt a levélágyában, mely még mindig szikrázott az előző éjszakai esőtől.

- Nem érdekel, ki mit mond – szólt Rose komolyan, ahogy elindultak a fúriafűz felé.

- Nem bízom benne. Ő nem az, aminek mondja magát.

- Akármennyire is nem értek egyet Rose-zal – mondta Ralph –, ez az egész csak még fontosabbá teszi az új önvédelmi szakkörünket.

- Miért? – kérdezte James.

- Nyilvánvaló, nem? Ha az, amit a tükörben láttunk, igaz, és a napjainkban történt, akkor ez sötét időket jósol. Valószínűleg már meg is van az ellenség, akivel meg kell küzdenünk. Én, például, készen akarok állni, ha erre sor kerül.

- Ralph! – szólt Rose egész más hangon. – Ha éppen nem tartanálak ostobának az előbbi miatt, ezzel most igazán lenyűgöztél volna.

Ralph egy kissé elpirult.

- Kösz, azt hiszem.

Mikor megkerültek egy a fúriafűzet takaró bokorcsoportot, egyenesen belerohantak Noahba, Damienbe, és a hollóhátas Bajkeverőbe, Gennifer Tellusba. Azok hárman az ágak hatótávolságának határán hasaltak, és a fatörzs bütykeit vizsgálgatták. A fűz ágai és indái veszettül csapkodtak és rángatóztak; érezték ugyan a jelenlétüket, de képtelenek voltak elérni őket.

- Hahó! – kiáltotta Ralph, ahogy közelebb értek a csendben kuporgó Bajkeverőkhöz.

- Megkaptuk az engedélyt az új önvédelmi...

- Psszt! – püsszgte le Noah, és felemelt kezével az érkezők felé intett. – Egy perc.

James, Rose és Ralph odalopóztak a három Bajkeverőhöz, akik megállás nélkül sugdolóztak.

- Egy kicsit lejjebb – sziszegte Damien. – Az a nagy lesz az, ami úgy fest, mint egy gizda pasas ádámcsutkája.

Noah megrázta a fejét.

- Azt legutóbb már próbáltuk! Én még mindig azt mondom, hogy a túlsó oldalon lesz, nem a kastéllyal szemben. Tavaly Teddel egyszer már megtaláltuk.

Gennifer kezében egy hosszú bot volt. A lány ajkát beharapva koncentrált, és a husáng hegyével a fatörzset bökdöste. A fa kissé, majdhogynem lustán, megdőlt, a bot felé csapott az egyik ágával, és megragadta azt. Gennifer panaszosan feljajdult, mikor a fa kicsavarta kezéből a husángot. Az eltűnt a lomb sűrűjében, aztán a fa szinte önelégülten ellazult.

- *Mondtam*, hogy tartsd lejjebb! – fakadt ki Noah. Hátrébb lépett a fűztől, majd felegyenesedett.

- Meg akarod próbálni? – vágott vissza Gennifer a válla fölött pillantva vissza a fiúra.

- Csak nyugodtan! De először is, találj magadnak egy *másik* botot!

- Nem tehetek róla, hogy a te karod hosszabb, mint az enyém – kiáltotta Noah. – Nem az én hibám, hogy messzebbre érsz, mint egy vérgorilla.

- Itt egy másik bot – szólt Damien türelmesen. – Tessék, próbáld újra, Gen! Előbb vagy utóbb eltaláljuk.

James szótlánul figyelte, amint Gennifer vigyázva ismét a fatörzs felé nyúl. A fúriafűz ágai megint csapkodni kezdtek, de ez alkalommal nem tudták elérni a botot.

- Mit kerestek? – kérdezte James Noaht.

- Titkos átjárót – felelte Noah, miközben lesöpörte kezéről a reggeli nyirkosságtól rátapadt fűszálakat. – Minden évben kijövünk ide, és keressük azóta, hogy elsőben betettem a lábam a kastélyba. Ted ötlete volt. Ha jó helyen találsz el a törzset, a fa mozdulatlanra dermed, és beereszt.

Rose szeme felderült.

- Titkos alagútba vezet? De én azt hittem, hogy a régi járatokat mind lezárták.

- Igen, lezárták őket – felelte Noah. – Egy olyan varázslatos helyen viszont, mint a Roxfort, az átjárók megtalálják rá a módot, hogy egy idő után maguktól újra megnyíljanak. Vagy ugyanaz, vagy egy másik, a közelben. Petra alig egy folyosónyira találta a Lokimagus átjárót az egyszemű boszorkány szobrától, ami a szüleitek idején szintén egy titkos alagút bejárata volt.

- Emlékszem, arról anya is mesélt – bólogatott Rose. – Azt mondta, Roxmortsba vezetett. Azt reméltem, az még mindig működik. Le akartam menni a faluba még akkor is, ha az elsőéveseknek még nincs roxmortsi hétvége.

- Ááá, Roxmorts – sóhajtotta Noah. – Még a mintadiákokból is kihozza a gazfickót. Ted most ott dolgozik a Weasleyben. Azt terveztük, hogy rábeszéljük, hívjon meg minket egy pofa vajsörre a Három seprűben, mikor lemegyünk. Persze, Petra kivételével.

- Mi van mostanában Petrával? – kérdezte hirtelen James.

Noah Jamesre pillantott.

- Ó, semmi komoly. Csak azért nem akar jönni, mert ő és Ted valaha együtt voltak. Úgy tűnik, akkor lett vége, mikor Ted Victoire-ral kezdett találkozgatni. Egész nyáron titokban tartották, de most már az egész világ tud róla. Valaki beköpte őket a King's Crosson.

- Nem köptem be őket! – bukott ki Jamesből, mielőtt vissza tudta volna fogni magát.

- Ted *kért meg*, hogy mondjam el! Azt akarta, hogy kitudódjon, de nem szeretett volna nagy felhajtást.

- Az te voltál? – pillantott hátra Gennifer a válla fölött Jamesre.

James az égre emelte a tekintetét.

- Szóval az borította ki ennyire Petrát?

- Hát, ezt így konkrétan nem mondta – vakarta meg a fejét Noah. – Ki tudja? Ha engem kérdezel, ő és Ted között sosem volt semmi komoly. Bár elismerem, azt hittem, Petra fog véget vetni az egésznek. Ted túlságosan vad egy olyan lányhoz, mint Petra. Neki egészen más férfira van szüksége.

- Mármint egy olyanra, akinek N. M. a monogramja? – vigyorodott el Damien.

James érezte, hogy az arca lángba borul. Bántotta, hogy, még ha nem is szándékosan, de talán ő okozta Petra melankóliáját azzal, hogy – Ted kérésére – felfedte a fiú és Victoire között szövődő románcot. Valamilyen megfoghatatlan okból az is zavarta, hogy Noah szívesen átvinné Ted helyét Petra szívében. Végül azonban higgadtan csak annyit kérdezett:

- És mégis *milyen* férfit akar egy olyan lány, mint Petra?

Noah felvonta a vállát.

- Petra okos. Okosabb, mint azt a legtöbben hinnék. Olyan pasi kell neki, aki hajlandó letelepedni, és komolyan venni vele az életet. Ted nagyszerű srác, mind szeretjük, de nem az az „életet túl komolyan vevő” típus.

- Azt hallottam, hogy talán Petra fogja Astrát játszani a darabban – szólt közbe Rose.

- A hosszú, sötét hajával és kék szemével remek lenne a szerepre.

Noah biccentett.

- Már ha össze tudja magát szedni. Ó és Josephina Bartlett a befutók, és Josephina *nagyon* akarja azt a szerepet.

- Épp ez kell Petrának, hogy elterelje a gondolatait Ted Lupinról – mondta Rose

meggyőződéssel. – A hét bármelyik napján csinosabb, mint Josephina. Ha tudok, segítek neki felkészülni a szerepre. Már csak egy meghallgatása lesz, ugye?

- Valamikor a hét vége felé – bólintott Noah. – Remélem, megkapja. Még mindig jó esélyt látok rá, hogy én legyek Donovan.

- És Donovan meg Astra táncba mennek – dalolta Damien titokzatosan.

- Az semmi – legyintett Noah. – Astra és Treus megcsókolják egymást a darab végén, a szöveg szerint „az igaz és örökkévaló szerelem csókjával”.

- Nem fognak igazából csókolózni – rázta a fejét Rose. – A színdarabokban csak összeteszik a szájukat, és félrehajtják a fejüket, amitől a közönség úgy látja, mintha csókolóznának.

- Az nekem épp elég – motyogta Noah. – Hogy állunk a titkos bütyökkel, Tellus?

- Ne zavard a mestert munka közben... - szólt Damien, aki még mindig a földön kuporgott, Gennifer mellett. A fűz egyre nyugtalanabb volt. Törzse recsegve lengedezett, és igyekezett minél lejjebb nyúlni ágaival. Gennifer botja veszélyes közelségben csapkodott a fához.

Ralph nyugtalanul pislogott a nagy, himbálózó fúriafűzre.

- Tehát már voltatok odalent a fa alatti járatban? Hova vezetett?

- Tavaly sehova – ismerte el Noah. – Nem messze a bejárattól beomlott. Ezért is nem jelöltük meg a titkos görcsöt. Aztán idén, mikor visszajöttünk, jó ötletnek tűnt újra leellenőrizni.

- Nem jelölhetjük meg a bütyköt – szúrta Gennifer a fogai között. – Különben mindenki használhatná. Meg kell... jegyeznünk... hol van!

Gennifer nagyot lökött a boton, és a hegyével eltalált egy nagy bütyköt, nem messze a fa gyökerétől. A fúriafűz hirtelen felegyenesedett, és mozdulatlaná dermedt.

- Gyerünk! – kiáltotta Noah, és kilőtt a fa felé. – Nincs sok időnk!

James Rose-ra nézett, majd Ralphra. Mindhárman egyszerre kezdtek rohanni a fa irányába, a Bajkeverők nyomában. Gennifer érte el először a törzset. Hasra vágódott, lökött egyet magán, a következő pillanatban pedig már el is tűnt a két vastag gyökér között tátongó hasadékban. Damien és Noah követték. James remélte, hogy van odabent elég hely hat ember számára, mivel ő ért oda utoljára. Miközben Ralph bemászott a szűk nyíláson, James felpillantott. Még sosem volt ilyen közel a fúriafűzhez, és ilyen távolságból a fa óriási termetűnek, és halálos erejűnek hatott, ahogy feléje borult. Az ágak a szeme láttára törtek ki benuhágtásukból. A fatörzs baljósulatosan megreccsent, és dühösen moccanva kutatni kezdett valami után, amin kitöltheti mérgét. James épp abban a pillanatban vetette be magát a gyökerek közötti résen, mikor az egyik ág közvetlen mellette csapott le.

- Húha! – lelkendezett Gennifer, és feltápáskodott. – Hat ember egy bütykölésre. Szerintem ez új rekord! Mindenki jól van?

- Majd akkor leszek jól, ha James leszáll a hátamról – nyögte Rose panaszosan.

- Bocs, Rose. Nem volt időm körülnézni, hogy hol érjek földet.

Noah fényt gyújtott a pálcája végén, és a magasba tartotta. Alacsony kis helyiségben voltak, melynek mennyezetét a fúriafűz masszív gyökérzete alkotta. Kőfalú alagút vezetett a sötétségbe. A Bajkeverők elindultak felfedezni, sarkukban ott tolakodott James, Rose és Ralph is. Úgy harminc lépésnyire a csapat megtorpant. Az elől haladó Noah feljebb emelte a pálcáját, majd fütttyentett egyet.

- Heuréka – mondta Damien izgatottan.
- Mi van? – Rose lábujjhegyre állva próbált átlesni James válla fölött. – Nem látom! Mi az?
- A Roxfort utat talált magának – felelte Gennifer. – Tavasszal lehetett itt valami áradás. Elmosta a földet és az omladékot. Látod, ott van egy kis rés, ahol átpréselheted magad, ha nem félsz, hogy bepiszkolod a ruhádat.
- Nagyszerű! – hallatszott Noah visszhangja előlről. Valami csobbant a távolban. – Úgy tűnik, ideát teljesen érintetlen a járat! Itt-ott van pár pocsolya, meg néhány pók, de a pálcafény elijeszti őket. Szerintem innen tiszta az út.
- Most megyünk? – kérdezte Ralph. – Nem igazán úgy készültem, hogy most, ööö, kalandozni fogunk.
- Ne aggódj, Ralphinator – felelte Noah, miközben visszamászott a többiekhez. – Majd később derítjük fel teljes hosszában. Csak jó tudni, hogy az átjáró megint működik.
- És mi vagyunk az elsők, akik megtalálták – tette hozzá Gennifer.
- Szóval ne mondjátok el senkinek – fejezte be Damien. Mutatóujját előre bökte, és komoly képpel nézett végig Jamesen, Rose-on és Ralphon. – Főleg te ne, Mr. Mardekár!
- Nyugi, Damascus – szólt Noah. – Ralph hú a Bajkeverő hagyományokhoz. Rajta, menjünk ki innen!
- Na és, hova vezet a járat? – kérdezte Rose, miután megindultak visszafelé.
- Ha minden igaz, Roxmortsba – felelte Gennifer. – Szóval lehet, hogy szerencséd lesz, és mégis ki tudsz lógni.
- Az alagút Roxmortsba vezet? – mondta Ralph. Kicsit rosszul esett neki Damien bizalmatlansága. – Hol megy fel a felszínre? Nem lehet, hogy valaki bejön rajta a Roxfortba?
- Aggódsz, hogy újabb gyenge pont akadt a papád „biztonsági körén”? – érdeklődött Damien felemás mosollyal. – Ne aggódj! Az öreg Dolohov papa védelmi rendszere biztonságban van. Senki nem jön vissza a másik oldalról. Kivéve persze minket, remélhetőleg.
- A járat nem kimondottan Roxmortsba vezet, Ralph – mondta Noah. Elérték a fúriafűz alatti kis előszoba féleséget. Gennifer óvatosan kinyúlt a hasadékon, és megérintette a görcsöt. A fa mozdulatlanra dermedt, és a lány kimászott a szabadba.
- Akkor hova? – kérdezte James, ahogy a csapat gyorsan kisorjázott a rejtett nyíláson.
- Ha minden igaz, a Szellemszállás nevű elbűvölő kis házikóba – mondta Damien, mikor megállt a fa hatókörén kívül. – Oda soha, senki sem megy.
- Értem már – bólogatott Ralph. – Azon a helyen tényleg szellemek vannak?
- Nem, ez csak a neve, Ralph – nevetett Gennifer, és hátba veregette a fiút. – Már évtizedek óta csendes. Habár valaha nagy rumli lehetett odaát. Állítólag, olykor az egész ház rázkódott.
- Ralph Jamesre és Rose-ra pillantott.
- Most, ugye, csak szórakoznak velem?
- Igen, Ralph – biccentett James. – De csak szeretetből. Ne vedd magadra!

Ralph elfogadta ezt a magyarázatot, és a három gyerek, a Bajkeverők nyomában, visszaindult a még mindig nyirkos fűvön. Mikor beértek a kastély árnyékába, azért még egyszer rákérdezett.

- Tehát a Szellemszállásban *tényleg* nem voltak szellemek?

James megrázta a fejét.

- Ezt nem mondtam, Ralph... Csak annyit, hogy szórakoztak veled. De az lesz a legjobb, ha inkább nem kérdezel többet róla.

Rose is közelebb húzódott.

- Komolyan, Ralph. Bízz bennünk!

Ralph szólásra nyitotta száját, de aztán meggondolta magát, és inkább újból becsukta. Nagyot sóhajtott, aztán a három gyerek felkaptatott a lépcsőn, és az ebéd illatát követve beléptek a kastélyba.

8. A MEGHALLGATÁS

A másnap megrendezett sötét varázslatok kivédése óra valamivel elviselhetőbb volt, mint a korábbiak, még ha csak azért is, mert kaptak egy vendégtanárt. A tanársegéd talán még Debellowsnál is nagyobb hírességnek számított, hiszen nem csak, hogy ő volt a Héják különleges rohamosztágának új vezetője, de előtte mesés karriert futott be a bolgár kviddicsválogatott játékosaként. Debellowss bevezetője után Viktor Krum masírozott be a tornaterembe, mire a diákok tapsviharban törtek ki. James távolról ismerte Krumot, évekkorábban találkozott vele egyszer-kétszer. Természetesen Viktor Krum is együtt versenyzett az apjával, Fleur nénivel és Cedrickel a Trimágus Tusán. Akkoriban rövid romantikus kapcsolatba bonyolódott Hermione nénivel, így amikor Viktor nagy ritkán egy szobába került a Weasley családdal, Hermione néni hajlamos volt az idő nagy részében lesütni a szemét, Ron bácsi pedig kidüllesztette a mellkasát, és hangos puffogások közepette zsémbelődött, míg a látogatásnak vége nem szakadt.

Viktor különös akcentussal elmesélte az osztálynak, hogy újonc Héjaként együtt gyakorlatozott Kendrick Debellowsszal, és mindenkit biztosított, hogy most nem tartana ott, ahol, a férfi irányítása és tanítása nélkül. James szinte azonnal elunta magát. Kedvelte Viktort, Debellowst viszont épp eléggé utálta, hogy látva, milyen képpel hallgatja a róla szóló dicshimnuszokat, Jamesnek felkavarodott a gyomra. Aznap végül senki nem csinálta végig a vesszőfutást, habár Debellowss kihívta Krumot egy „férfias küzdelemre”, hogy lássák, kinek megy jobban. Viktor visszautasította az ajánlatot, és James szívesen gondolt arra, hogy csak azért tette,

nehogy megszegyenítse a mentorát.

Óra végeztével James észrevette, hogy a nála épp csak egy kicsit művészebb vénával megáldott Ralph jelentkezési lap-ötleteket firkálgatott az új defenzív szakkörhöz.

Mikor elhagyták a tornatermet, és elindultak a mágiatörténet terem felé, James így szólt Ralphhoz.

- Tudod, nem igazán kellene így előre szaladni, amíg nincs tanárunk.

- Az a te dolgod – vont vállat Ralph. – Én teszem az enyémet. Különben meg úgyis rá tudod beszélni Cedricet. Jó vagy az ilyesmiben.

- Na, igen, de még nem beszéltem rá.

- Akkor jobb, ha sietsz – csatlakozott hozzájuk Rose az egyik kereszteződésben. – Az első találkozót holnap este rendezzük.

James kis híján elejtette a könyvét.

- Holnap? Mióta?

- Mióta a reggelinél ezt kezdtem terjeszteni a nagyteremben – felelte Rose egyszerűen. – Eredetileg csak Henrietta Littlebynak és Fiona Fourcompassnek akartam szólni, de ismeritek Fionát. Mire eljöttem, már az egész hollóhátas asztal erről beszélt. Nagyon izgatottak miatta. Senkinek sem tetszik, ahogy Debellows az SVK órákat tartja, habár jó volt látni Viktort reggel a folyosón.

- De még azt sem tudjuk, hol találkozunk! – kiáltotta James. – Azt hittem, úgy volt, csak a jövő hét vége felé indítjuk be a projektet.

- Az még az előtt volt, hogy beszéltünk volna az igazgatóval, és láttuk a tükreben, amit láttunk. Ralphnak igaza van. Mostantól kicsit sürgősebb minden. Emellett – torpant meg Rose a mágiatörténet terem ajtajában –, megegyeztünk, hogy az időbeosztásért én vagyok a felelős.

- Igen, így volt, de... az egész hollóhátas asztal?

Rose biccentett.

- Louis pedig a hugarbugosok között terjeszti a híreket.

- Loius?! – kiáltott fel ismét James. – Te bevontad *Louist*?

- Kihallgatott, szóval inkább őt is munkára fogtam. Mi a baj? Azt hittem, azt mondtad, bárki jöhet, aki akar.

- Igen, de... - James lehalkította a hangját. – Azok közül, akiket *mi* be akarunk venni.

- Nem hinném, hogy ez így működik – rázta a fejét Ralph. – Különben is, mostanra az egész iskola tudja.

James csalódottan sóhajtott, de már nem volt mit tenni. Ma este meg kell próbálnia megtalálni Cedricet. Ezzel a gondolattal fordult be a teli tanterembe, ahol Binns professzor már javában tartotta az órát, s a diákoknak háttal, az olvashatatlan táblára írogatva darálta halkán a tananyagot.

Végül a vacsora után jött el az idő, amire James várt. Ralph búcsút intett neki a lépcsőn, Rose pedig a könyvtárban írta a házi feladatát. Ahogy Ralph eltűnt a pince mélyén, James hátat fordított a lépcsőnek, és a galéria felé vette az útját. Valamiért úgy érezte, hogy ezt egyedül kell megtennie. Mikor megérkezett a trófeákkal teli folyosóra, lassított, és körbekémlt. Senkit sem látott a környéken, minden csendes volt; a diákok ma estére már visszatértek a klubhelyiségeikbe.

James könnyed léptekkel elsétált a vitrinek mellett, el a régi kviddicscsapatok fényképe, és a kiállított ősi labdák, plakettek, illetve trófeák előtt. Egy pillanatra megtorpant egy kviddicsserleg előtt, amelyre egy sor nevet gravíroztak. Már régi

volt, helyenként megpatinásodott, az egyik felső nevet így is könnyen ki lehetett olvasni. „James Potter – Hajtó” állt rajta cizellált betűkkel. A nagyapja neve, akit James sosem ismert. Ettől hirtelen nagyon elszomorodott, mivel eszébe jutott, hogy többé egyáltalán nincs nagyapja. A plakett poros volt, vélhetően már alig van valaki ebben az iskolában, aki még emlékszik rá, hogy egyáltalán ott van. James sürgető készletét érezte, hogy most azonnal kinyissa a vitrint, és megérintse a kis táblát, csak hogy biztosan tudhassa, az tényleg ott van. Mintha egy kötelék lett volna, mely egy olyan emberhez és korhoz kapcsolta őt, amit soha nem ismert. James körbenézett, hogy megbizonyosodjon róla, senki sem látja, aztán tett egy lépést a vitrin felé. Az üvegajtó alig hallhatóan megnyikordult, mikor kinyitotta. Előre nyúlt, és ujjait lágyan végigfuttatta a bevéssett néven, mire ott tiszta csík maradt a porban. Szinte nem is érezte a betűk karcolatát.

Hirtelen, látszólag minden ok nélkül, azok a szavak tolultak James fejébe, amiket az apja a nagyapja temetésén mondott neki: *nagyapa igazából a harmadik apám, akit elveszítetek, és most ugyanott vagyok, ahonnan elindultam.* Ez a név a trófeán az, ahonnan minden indult. *Ez a trófea az utolsó évekből származik, mielőtt még minden megváltozott volna, gondolta James, mielőtt nagyapát és nagyanyját megölte volna Voldemort; mielőtt apa keresztapja, Sirius örökre elveszett volna a Misztériumügyi Főosztályon; mielőtt az öreg Dumbledore lezuhant volna ennek a kastélynak az egyik tornyáról; ez még azelőttől származik, hogy mindez megtörtént volna, mikor még mindenki boldog volt, és senkinek sem kellett meghalnia. Bárcsak... bárcsak...*

- Emlékszem, egyszer a te apádat is láttam pontosan az előtt a plakett előtt – szólt egy csendes hang.

James nem lepődött meg túlságosan. Nem is fordult meg, mikor így felelt:

- Azért jöttem le ide, hogy megkeresselek. Volt egy olyan érzésem, hogy ide jössz, ha nincs hová menned.

- Ez az első hely, amire a halálom utánról emlékszem – mondta Cedric Diggory kísértethangja. – Hosszú, nagyon hosszú semmi után, habár néha csupán perceknek érzik. Végül, egyszer csak itt voltam, és a saját képemre bámultam a Trimágus kupa mellett. Sok időt töltöttem ezzel. Mintha... megvigasztalt volna valahogy. Tudod, én nem látszom a tükrökben. És ez csak egy a szellemlét hátulütő közül.

James becsukta a vitrint, és Cedrichez fordult.

- Azt mondod, apát is láttad itt, amint nagyapja nevét bámulta azon a plaketten?

Cedric elmosolyodott az emlék hatására.

- Nem csak ő volt itt. Mindhárman eljöttek. Ron, Hermion és Harry. Elsőévesek voltak. Akkor még nem ismertem őket, de azt tudtam, a papád kicsoda. Azt mindenki tudta.

James ismét a kis táblára pillantott. Jól esett neki a tudat, hogy az apja is valószínűleg hasonló érzésekkel nézegette azt a nevet. Felsőhajtott.

- A múlt egy igazi acélcsapda – szólt Cedric. – Ezt elhíheted nekem, James.

James meglepetten pislogott fel a szellemre.

- Mi az? – kérdezte Cedric. – Túl mélyen szántó voltam talán?

James megrázta a fejét.

- Nem. Mármint, igen, gondolom, de nem arra gondoltam. Valahogy az a különös érzésem támadt, hogy mindez már megtörtént korábban. És váratlanul beugrott Ralph sztorija.

Cedric értetlenül meredt rá. James szélesen gesztikulálva folytatta.

- Volt egy történet, amiről varázsirodalmon tanultunk. Revalvier professzor szerint minden nagy mágikus történetet szájról szájra kellene továbbadni, mert az írott szavak csak bebörtönzik és megszelídítik őket. A varázssztoriknak *élniük* kell. Minden egyes elmondáskor megváltoznak, mert magukba olvasztják a mesélő jellemét. Dunsztom sincs, miért, de eszembe jutott Ralph meséjének az utolsó sora. Ezt az egyetlen sort tudom pontosan felidézni, mikor le akarom írni.

- Hogy hangzik? - kérdezte Cedric.

James elgondolkodott.

- „Akkor *én* meg a macskák királya vagyok!” - felelte, mintha csak a szavakat ízlelgetné.

Cedric szelleme némán meredt rá egy darabig, majd azt kérdezte:

- És ez mit jelent?

- Hát épp ez az - rázta meg a fejét James. - Ha töröm rajta a fejemet, úgy tűnik, egyáltalán nem jelent semmit. Aztán néha, hirtelen, egyszer csak beugrik, és nagyon fontosnak tűnik. De képtelen vagyok elkapni, miért. Olyan, mint amikor valamit látsz a szemed sarkából, de mikor közvetlenül rá nézel, eltűnik.

- Hát, ha tényleg olyan fontos, mikor szükséged lesz rá, úgyis megtudod - vont vállat Cedric. - Mintha azt mondtad volna, hogy engem kerestél idelent.

- Ó - kapott észbe James, és megrázkódott. - Igen, ööö... - Felsőhajtott, aztán belenézett a kísértet félig áttetsző szemébe. - Segítened kell, Ced. Nem tudom máshogy bevezetni. Van ez a klub, amit Ralph, Rose és én alapítottunk. Igazából Noah, Sabrina és Damien ötlete volt, de mi szereztünk engedélyt Merlintől, meg minden. Ami azt illeti, nem mi vagyunk az elsők, akik ilyesmibe kezdenek. Apának is volt egy hasonló klubja annak idején, habár ez az után történt, hogy te, tudod, ööö... na, mindegy, meg kell tanulnunk az önvédelmi bűbájokat és technikákat, de az új tanár nem tanít mást, csak hogy hogyan kell meghúzni a lábunkat. Megvan az engedély, hogy hivatalosan is beindítsuk a szakkört, és nagyon úgy tűnik, hogy mostanra az egész iskola tud róla. Holnap lesz az első találkozó, de még nincs tanárunk. Ezért akartalak megtalálni. Mikor erről beszéltünk, te jutottál először mindnyájunk eszébe, mint önvédelmi oktató.

- Ugye csak viccelsz? - meresztett nagy szemeket Cedric. Szája különös mosolyra húzódott. - Szellem vagyok, ha esetleg nem vetted volna észre. Nem csak, hogy nincs többé működő varázspálcám, de még ujjaim sem! Még egy porcicát sem tudnék elkábítani. Épp elég nagy meló a lámpák kioltása a „Csendes Kísértet” őrzőkor alatt. Gondoljátok, hogy ezek után még képes volnék önvédelmi technikákat tanítani nektek?

- Igen! - vágta rá James belemelegedve a témába. - Már az iskolában is tehetséges varázslónak számítottál! Mindenki ezt mondja. Még Viktor Krum is szokta emlegetni, hogy jártál túl a sárkán eszén, és hogy bántál el a sellőkkel. Őstehetség vagy! Ráadásul valódi harci tapasztalatod is van a Trimágus Tusa miatt. És Dumbledore idején jártál ide, ahogy mondják, a Roxfort virágkorában! Ugyan már, Cedric! Minden klappol!

- Nem hinném, James. - Cedric arcáról lehervadt a mosoly. - Örülök, hogy rám gondoltatok legelőször, de...

- Nézd, Cedric, ez nem csak rólunk szól - lépett közelebb James a szellemhez. - Azt mondtad, nem találsz itt többé a helyedet. Minden régi barátod és iskolatársad

továbbállt. De vagyunk páran, és nem is kevesen, akiknek itt és most volna rád szükségünk. Apa mindig azt meséli, hogy remekül kezelted a pálcádat, és mindenki tudja, hogy született vezető voltál. Biztos emlékszel még rá, mert a kísértetek nem úgy érzékelik az idő múlását, mint az élők. Mit mondasz?

Cedric szelleme elborul képpel hátrálni kezdett, és hevesen rázta a fejét.

- Nem lehet, James. Egy részem nagyon is szívesen elvállalná, de nem lehet. Ezt nem értheted.

- Nézd, Ced, tegyünk próbát, csak egy-két hétig. Nagyszerű lesz! Mindenki imádni fog, és biztos vagyok benne, hogy rengeteget tanulhatnánk tőled. Emellett...

James szava elakadt, nem igazán tudta, hogy folytassa. Cedric is megtorpant, és visszaneézett a fiúra. James mély levegőt vett, és folytatta.

- Emlékszel, mikor az előző év végén beszélgettünk a Griffendél klubhelyiségében? Azt mondtad, úgy érzed, mintha Voldemort itt járna a folyosókon, még akkor is, ha már rég halott. Nos, Rose, Ralph és én láttunk valamit. És... Érzek dolgokat. Valami készül; valami, aminek köze van a régi halálfalókhöz, Voldemort sírjához, és egy vérfagyasztó, köpenyes lénynek, aki mintha kavargó füstből és hamuból állna. Rose úgy véli, az igazgató is benne van, de én nem hiszem. Azt próbálom mondani, hogy háború készül. Debellows az égvilágon semmit sem tanít nekünk, aminek hasznát vehetjük egy valódi összecsapásban. Csak fel akarunk készülni. Készen akarunk állni. A te idődben Voldemort még életben volt. Te tudod a legjobban, hogyan harcolhatunk a hozzá hasonlók ellen. Te vagy a legjobb választás, szükségünk van rád.

Cedric egy hosszú, feszült pillanatig Jamesre meredt. Látszott, hogy a bensőjében szörnyű harcok dúlnak. Végül lesütötte a szemét, és félrekapta tekintetét.

- Egy dologban igazad van, James. Valóban van harci tapasztalatom, és az első küzdelemben meg is haltam. Teljes tíz másodpercig bírtam.

James gyomra görcsösen összerándult.

- Ced, ezt nem gondolhatod komolyan! Akkor este, a temetőben... ott nem volt harc. Hallottam, miket mesélt róla apa. Ő is ott volt, emlékszel? Pettigrew figyelmeztetés nélkül átkozott meg. Nem hiheted, hogy...

- James, ne! – Cedric végre felnézett, kísértetszemei sötétek és fagyosak voltak. – Ne kérj újra erre! Megvan a magam oka. Komolyan, nem lehet.

James tekintete a szellemébe fúródott, majd egy pillanattal később nagyot sóhajtott.

- Jól van, Cedric. Felejtsd el! Bocs, hogy zavartalak. Majd találkozunk.

James sarkon fordult, és nehéz léptekkel távolodni kezdett. Már a folyosó felénél tartott, mikor Cedric megszólalt.

- Fáj?

James megtorpant, és összevont szemöldökkel hátrapillantott a válla fölé.

- Micsoda?

Cedric nem mozdult. Továbbra is a vitrin közelében lebegett, és komoly szemekkel méregette Jamest.

- Az a jel a homlokodon.

James szíve kihagyott egy ütemet. Gondolkodás nélkül a homlokához nyúlt, oda, ahol a viszketést és a hasogató fájdalmat érezte az igazgatói iroda előtt.

- Te látod? – súgta harsány hangon.

Cedric lassan bólintott.

- Hogy... - kezdte volna James, de a hangja cserben hagyta. Megköszörülte a torkát. - Hogy néz ki?

Cedric arckifejezése nem változott. Tudta, hogy James tudja a választ.

- Mint egy villám, James. Épp mint az apádé. Kivéve, hogy ez zöld. És mintha halványan ragyogna.

James szeme tágra nyílt, szíve zakatolt a mellkasában. A pont a homlokán égni kezdett, és mintha bizsergett volna most, hogy rá gondolt. James reménytelenül pislogott Cedricre.

- Ne aggódj - szólt Cedric, elérve a fiú néma kérdését. - Nem hiszem, hogy más is látja. Vagy talán csak a többi szellem. Úgy nagyjából egy hete van ott. Kezdetben halvány volt, de most... Ezért kérdeztem, hogy fáj-e.

James fejében kavargtak a gondolatok. Mit jelentsen ez? Miért történik?

- Néha fáj - ismerte be. - De csak egy kicsit. Általában csak viszket. Kivéve egyszer, az igazgató irodája előtt. Merlin rám nézett, és... belehasított. De csak egy másodpercre.

Cedric komoran biccentett egyet.

- Figyelj oda rá, James. Biztos okkal van ott. Azonban légy óvatos! Talán nem megbízható.

James bólintott, de alig hallotta a kíséretet szavait. Gyorsan körbepillantott, nincs-e valaki a közelben, és nem hallgatja-e ki őket. A folyosó még mindig üres volt. Mikor ismét arra nézett, Cedric már eltűnt.

- Cedric? - súgta James. Nem érkezett válasz, de nem lehetett benne biztos, hogy vajon a szellem tényleg elment-e, vagy csak láthatatlanná vált. - Cedric, ha még itt vagy, és esetleg meggondolnád magad... nos, tudod, hol találsz.

A folyosón semmi sem mozdult, síri csend volt. James méla aggodalommal ismét a homlokához nyúlt. Végül felsóhajtott, sarkon fordult, és a lépcsők felé indult, hogy felmenjen a Griffendél klubhelyiségébe.

Amint felért, rögtön beszámolt Rose-nak a Cedrickel való találkozásáról. A lány meglepően megértő volt, hogy a szellem visszautasította a felkérést, hiszen jól emlékezett a korábbi beszélgetésükre.

- Talán egyszer felbukkant - bólogatott. - De addig is találnunk kell helyette mást. Nem gond. Egyébként sem tudott Cedricről senki, akivel ma beszéltünk.

- De ki tölthetné be addig a helyét? Holnap bizonyos elvárásokkal érkeznek majd az emberek, Rose! Nem mondhatjuk nekik, hogy nyissák ki az SVK tankönyvüket, és kezdjék el gyakorolni a nekik tetsző bűbájokat! Totál bukás volna az egész!

Rose elgondolkodott.

- Talán megkérhetnénk Viktort. Jövő hét végéig itt marad. Ő biztos tudja, amit kell.

- Túl közel áll Debellowshoz - rázta a fejét James. - Rögtön szólna neki, aztán meg

hallgathatnánk.

Rose szórakozottan pásztázta végig a szobát, mígnem hirtelen elkerekedtek a szemei. Különös mosollyal arcán nézett vissza Jamesre.

- Van köztünk egy olyan személy, aki elég sokat tud az önvédelmi bűbájokról.

- A felsőbb évesek nem vállalják – sóhajtott James. – Ezen már túl vagyunk egyszer, Rose.

- Ami azt illeti – pislogott a lány –, az, akire gondoltam, egy évvel *fiatalabb* nálad.

James követte az unokatestvére pillantását. Scorpius Malfoy a szoba túlsó végén ücsörgött egy asztalnál, és lustán lapozgatott egy tankönyvet. Felnézett, és mikor észrevette, hogy James őt figyeli, száját gúnyos mosolyra húzta.

- Nem, nem és nem – mondta James határozottan. Visszafordult, és egyet nem értését kimutatandó keresztbe fonta maga előtt a karjait. – Kizárt dolog.

- Csak egy ötlet – felelte Rose ártatlan képpel. – Te mondtad, hogy a vonaton kábítóátkot lőtt Albusra. Pár másodévestől pedig hallottam, mit művelt az ágyaddal; el kell ismerned, hogy lenyűgöző. Már ismeri a lebegtetést, és...

- Nem, Rose! – sziszegte James. – Inkább önként jelentkeznek Debellowsnál egy kör vesszőfutásra, mintsem *őt* kérném meg, hogy tanítson valamit!

- És ezt a többi klubtag nevében is mondod?

- Ő nem tanár, hanem egy felfuvalkodott hólyag! Valószínűleg nem is vállalná. A hozzá hasonlók nem épp a nagylelkűségükről híresek.

Rose a talárja ráncait kezdte simítgatni.

- Ezt nem tudhatod, amíg meg nem kérdezed. Komolyan, James, most kell tanár, vagy sem?

James megrázta a fejét.

- Tanár kell, nem egy önelégült kis féreg, aki eltanult pár trükköt. Ha *te* azt akarod, hogy *ő* tanítson, kérdezd meg magad!

- Talán meg is fogom – felelte Rose fagyosan. Felkapta a holmiját, és elsétált. James figyelte, ahogy távozik, de egyszerűen csak felment a lányok hálótermeihez vezető lépcsőn. Ha tényleg azt is tervezte, hogy megkéri Scorpiust, tanítsa őket, láthatóan nem ma este akarta nyélbe ütni a dolgot. Nem sokkal később James is felment a szemben lévő lépcsőn.

Miközben lefekvéshez készülődött, még egyszer alaposan átgondolta a Cedric szellemével folytatott beszélgetést. Sejtette volna, hogy Cedric vissza fogja utasítani a felkérést, mégis úgy tűnt, mintha egy része el akarta volna fogadni azt. És vajon mit jelenthet, hogy Cedric ragyogó, zöld villám alakú sebhelyet lát James fején? Fogmosás után előre hajolt, és megvizsgálta magát a tükörben. Amennyire látta, a homloka ép és sértetlen volt, ennek ellenére még mindig érezte azt az apró, árulkodó bizsergést. Mikor látta, hogy az emberek az apjára mutatnak, és felismerik őt a híres sebhelyről, James gyakran gondolt arra, hogy milyen jó is lehet egy ilyen jel! Akkor még nem értette azt az árat, amit az apja azért a sebhelyért fizetett. Még most sem teljesen értette, azonban épp eleget tudott, főleg mióta elvesztette Weasley nagypapát. Eleget tudott, hogy soha többé ne akarjon magának olyasmit. Előző évben egy ideig azért küzdött, hogy a híres apja nyomdokain haladjon. James most már tudta, hogy a kitaposott ösvény túl keskeny neki, és a lábnyomok túl messze vannak egymástól, hogy azokat követhesse. Ami viszont ennél is fontosabb, James rátalált a saját ösvényére, ami egyedivé tette őt. Már nem akarta újrajátszani az apja

tetteit. Már megtanulta, hogy az nem jó ötlet. De akkor mi lehet ez a villám alakú fantomsebhely? Mondani akar neki valamit? És vajon megbízhat benne?

Nem volt értelme aggódni miatta, és valahogy mégis nehéz volt egyszerűen átsiklani felette. Végül, ahogy bemászott az ágyba, James kényszerítette magát, hogy próbáljon kitalálni valaki mást, akit beszervezhet tanárnak az új önvédelmi szakkörre. Senki nem jutott eszébe, és azt bizton tudta, hogy nem fogja megkérni Scorpiust, de legalább ez elterelte gondolatait a titokzatos bizsergésről a homlokán. Kis idő múlva James álomba merült.

Hangokat hallott; távoli visszhangokat. Az is lehet, hogy csupán egyetlen hang volt, és csak a visszhang többszörözte meg. James egyetlen szót sem értett, de a hangszín egyszerre volt csitító és dühítő, mint mikor az ember a csaláncsípést vakarja. Sötét volt, de villogott valami, mintha levegőt szelő pengék élén csillogna a napfény. A hangokon túl valami ősi gépezet kattogása és duruzsolása, valamint csöpögő víz zaja hallatszott, visszhangjuk összekeveredett, és kusza lármaként hatolt a fülébe. Kövön kopogó léptek, és a hang közelebről érkezett. James most már hallotta a szavakat, de azok valahogy nem álltak össze egy értelmes egészé. Ragyogó fény, úgy szikrázott, mintha víz alól érkezne. Zöld volt, és arcok úsztak benne. Egy férfi és egy nő, hívogatóan bólogatnak, arcukon szomorú, reményteljes mosoly...

- James, csak álmodsz, tökfej. Ébredj!

Egy rakás szennye ruha vágódott James fejének, mire ő nagyokat pislogva felült az ágyán.

- Ideje volt - motyogta Graham álmatagon. - Már vagy egy perce próbállak felébreszteni. Mindig beszélsz álmodban?

James zavarodottan bámult Grahamre.

- Honnan tudhatnám? - morogta kelletlenül. - Olyankor általában aludni szoktam.

Az álom pimasz szúnyograjként zümmögött a fejében, de alig emlékezett belőle valamire. Hajnali fény kúszott be a szoba ablakán, ahogy Graham kikászálódott az ágyából.

- Mindegy, lassan egyébként is kelünk kellene - mondta Graham. - Ide érzik a sült szalonna illata. Gyerünk, szerezzünk egy tányérral, mielőtt Hugo megjelenik, és mindet felfalja.

Gyönyörű szép őszi nap virradt. A délelőtti órák gyorsan elszaladtak, és James észre sem vette, felváltva elmélkedett hol a különös álmon, hol hogy kinek kéne vezetnie a délutáni klubot, hol pedig Cedric aggasztó szavain a fején lévő fantomsebhelyről. Egy ponton James összekapcsolta az álmot a sebhellyel, mivel eszébe jutott, hogy az apja sebhelye valamiféle ablakot képezett Voldemort elméjébe. De Voldemort már régen meghalt. Az apja sebhelye lassan két évtizede nem fáj. Bármit is jelentett a fantomsebhely James homlokán, biztos nem a feltámadó Sötét Nagyúrhoz kötő

kapocs, hiszen azt az apja hamarabb érezte volna.

Hacsak nem, jutott James eszébe, a vérvonalhoz köti őt, Voldemort titkos utódjához, akiről az erdőszellem mesélt neki előző évben. James összerázkódott, ahogy a fűben térdelt Hagrid legendás lények gondozása óráján. Hogyan kötődhetne a vérvonalhoz? Az apjának, Harry Potternek van sebhelye, nem pedig Jamesnek. Miért pont ő?

Az apád harcának vége, mondta neki az erdőszellem, a tied most kezdődik.

- James – szólt Hagrid, és a többi diák feje fölött a fiúra hunyorgott. – Valami baj van az angolnáddal?

James lenézett a saras, iszapos pocsolóyára a térdei előtt. Beledugta a kezét, és kitapogatta a nyákangolnát, amit az imént telepített bele.

- Nem, semmi, Hagrid. Ennél nyálkásabb már nem is lehetne. Tényleg, nagyszerű.

- Ez undorító – szólt Ralph, és könyékig nyúlt a saját üregébe. Szörnyű cuppogás és csobbanás hallatszott, majd a fiú nagyot rántott a karján, és a farkánál fogva előhúzta odújából a saját nyákangolnáját.

- Nagyon jó! – örvendezett Hagrid. – Ralph megfordította. Amíg az angolna feje odalent van, a pocsolóyában, addig nem ficáncol. Vakargasd meg szép lassan a hasát, attól mély álomba merül, akkor aztán kinyerhetjük az angolnanyálkát. A nyákangolna nyálkája nagyon hasznos anyag.

Graham fancsali képpel meredt az ujjairól lógó nyálkaszálakra.

- És akkor ez itt most egy növény, vagy állat, Hagrid?

- Milyen órán van, Mr. Warton? – kérdezett vissza válaszként Hagrid.

- Legendás lények gondozásán – felelte Graham monoton hangon.

- Így van, és mivel ez nem Longbottom professzor gyógynövénytana – vigyorodott el Hagrid –, gondolom már egyértelmű, hogy a nyákangolna egy olyan varázslény, ami mutat némi növényekre jellemző tulajdonságokat.

- Hagrid professzor! – kiáltott fel hirtelen Morgan Patonia. – Azt hiszem, túl erősen húztam meg az angolnámat!

Mindenki Morganre pillantott, aki felegyenesedve állt a pocsolóyája mellett, előre nyújtott kezében pedig ott vergődött a méternyi hosszú teremtmény. Zöldes nyálka fröcskölt az angolna testétől, teljesen betérítve Morgan talárját, és a lány körüli talajt.

- Ne eressze el! – bődült el Hagrid. – Tegye vissza az odújába, de ne eressze el! Még a végén levergődne a tóhoz, azt' sose látjuk többé. Márpedig egy ilyen angolna drága jószág! Lassan engedje le, először a fejét, úgy ni, Miss Patonia.

Ralph figyelte, amint Morgan elmeríti az angolnáját a vizes iszapban. A lány arcáról csak úgy sütött az undor. Amint az angolna nyílhegy-szerű feje elérte a sarat, a teste kifeszült, igyekezett visszabújni az üregébe.

- Úgy is van – sóhajtott Hagrid megnyugodva. – Nem történt baj. Ez jó lecke lehet mindnyájunknak. A fej mindig maradjon az odúban. Jobb félni, mint megijedni, igaz, Miss Patonia?

Morgan bárgyún mosolygott, és bólogatva jelezte, hogy valóban, tényleg nagyon sajnálja a történeteket. Eközben talárján vígan csillogtak a vastag nyálkacsíkok.

- Mielőtt megtudtam volna, hogy varázsló vagyok – szólt Ralph sóvárgó hangon, s közben le sem vette szemét Morgan talárjáról –, úgy volt, hogy a Byron Bruggman fiúiskolába fogok járni. Le merném fogadni, hogy ott nincsenek nyákangolnák.

- Csak gondoldj bele, mi mindenből kimaradtál volna – felelte Graham bús mosollyal,

és ujjáról nyálkát pöckölt Ralphra.

Aznap később, James végigsietett a zsúfolt folyosókon, és rövid időközönként alaposan körbenézett, mintha attól tartana, valaki követi. A délutáni lyukasórába szuszakolták be Curry professzor meghallgatását, és James éppen a mugliismeret terem felé tartott. A kereszteződésben James Rose-ba és Ralphba szaladt bele, akik heves diskurzust folytattak.

- Mit műveltek ti itt? – torpant meg James, és egyenként végignézett a másik kettőn.

- Azért jöttem, hogy megnézzem Petra meghallgatását Astra szerepére – válaszolta Rose kihívóan –, már persze, ha nem baj.

- Én meg azért vagyok itt, mert a másik alternatívám az volt, hogy belekezek a bűbájtan házimba – vont vállat Ralph. – Rose felajánlotta, hogy segít, ha estig várok. Nem volt kérdés, mit válasszak. És te?

- Hogy én? – James hangja büntudatosan elcsuklott. – Semmi. Tényleg. Én csak... Ugyanazért. Gyertek, menjünk be.

Mire beértek a terembe, James arca pipacsvörös volt. Gyorsan a helyiség elejébe sietett, és azt remélte, a barátai nem fogják követni. Helyet foglalt a második sorban, és bosszankodva konstataálta, hogy Rose és Ralph ott toporog a nyomában.

- Mi ütött beléd, James? – méregette őt Rose gyanakvó tekintettel, mikor leült mellé.

- Találtál helyet az önvédelmi szakkörnek? – váltott témát James.

- Igen – mondta Rose, továbbra is James arcát fürkészsve. – A tornatermet esténként nem használja senki, úgyhogy szereztem engedélyt, hogy ott tarthassuk a találkozókat. Mindent levajaztam.

- A tornateremben? – mordult fel Ralph. – Ki nem állhatom azt a helyet. Debellows ott tartja az óráit! Csak azt találtad?

- Az a tökéletes helyszín – felelte Rose hűvösen. – Ott nincs útban se asztal, se szék, és már eleve adottak a bábuk, amiken kipróbálhatjuk a bűbájokat. És az sem hátrány, hogy párnázott a padló, ha elkezdjük a párbajedzéseket.

- Gondolod, hogy jó ötlet a párbajozás? – húzta el a száját Ralph. – James azt mondta az igazgatónak, hogy nem gyakorlunk egymáson.

- A párbaj elengedhetetlen a defenzív technikák elsajátításában, Ralph – sóhajtotta Rose a szemét forgatva. – A mozgó célpont az igazi kihívás. Mellesleg, kifejezetten örülök, hogy az igazgató nem tudja pontosan, meddig terjed a szakkor edzésprogramja. Talán azonnal véget vetne az egésznek.

James összevonta a szemöldökét.

- Rose, ez nevetséges. Merlin valószínűleg még örülne is neki, hogy belekóstolunk egy kicsit a valódi harci technikákba.

- Igazán? Akkor miért fogadta fel Debellowst? – érdeklődött Rose.

- Az ilyesfajta döntések nem Merlin hatáskörébe tartoznak – ellenkezett James, de hangja bizonytalanul csengett.

- A mamám és a papád is a minisztériumban dolgozik, James. Mindketten nagyon jól tudjuk, hogy az igazgatónak teljhatalma van a tanári kart illetően. Különben is, Merlin nem az a fajta, aki engedi, hogy mások hozzanak döntést helyette. Debellows azért van itt, mert Merlin őt akarta.

- De ez nem azt jelenti, hogy azt akarná, semmi hasznosat ne tanuljunk – vélekedett Ralph.

- Ez igaz – vágta rá Rose. – De ha mégis, Debellows választása remek húzásnak

bizonyult. És azok után, amit a tükörben láttunk, inkább nem kockáztatnék.

James már nyitotta a száját, hogy vitába szálljon a lánnyal, de ebben a pillanatban Curry professzor felállt, és megköszöri a torkát.

- Köszönöm mindenkinek, aki ma itt megjelent - csiripelte. - Mivel a meghallgatásokat tanítási időn kívül rendezzük, hogy ilyen sokan eljöttek, azt annak a jeleként veszem, hogy szívből támogatjátok az előadásunkat. Természetesen a mugli világban nem ilyen nyíltan folynak a meghallgatások, de úgy döntöttünk, oktatási célzattal, inkább a publikus kasztingot választjuk. Ma tartjuk Astra, Treus, Julian király és a lápi banya szerepek válogatásának utolsó fordulóját. A végső döntést én hozom, a színtársulat választott képviselőivel karöltve. Hadd mutassam be a kellékesek vezetőjét, Mr. Jason Smitht, a jelmezeselek fejét, Miss Gennifer Tellust, a háttér munkások főnökét, Mr. Hugo Paulsont, és végül, de nem utolsó sorban, hivatalos produkciós asszisztensemet, illetve a társrendezőt, Miss Tabitha Corsicát.

A négy képviselő egy hosszú asztalnál foglalt helyet, amit az első sor széke elé állítottak a terem sarkába úgy, hogy egyszerre nézzen a nézőtérnek kinevezett széksorok, és a színpadként funkcionáló üres tér felé, a helyiség elejében. A négy diák bólintással és mosolygással reagált az itt-ott felhangzó, nem túlságosan szívélyes tapsra. Mikor ő került sorra, Hugo felpattant, és széttárta karját, mintha legalábbis egy díjat készülné átvenni. Egész addig mélyen hajlongott, míg a fejét rázó Gennifer Tellus vissza nem húzta őt a székebe. Az asztal legvégén Tabitha ült, arcán kifürkészhetetlen mosollyal. Mikor találkozott a pillantása Jamesével, rákacsintott a fiúra. James gyanakvó képpel meredt rá.

- Először is - fűzte tovább a szót Curry professzor, miután gyorsan egyeztetett a markában szorongatott pergamenköteggel -, lássuk az utolsó két esélyest Astra szerepére! A hetedéves hollóhátas, Miss Josephina Bartlett lesz az első. Kérem, mint mindig, a nézőtér maradjon csendes, adják meg a tiszteletet! Ez azt jelenti, hogy tapsot sem kérünk, köszönjük. Miss Bartlett, kezdheti, ha készen áll.

Josephina Bartlett fensőbbes léptekkel a terem elejébe ment. Karcsú alakja mögött szinte lebegni látszott talárja, hosszú, szőke haján megcsillant az ablakon beáramló napfény.

- Köszönöm mindenkinek, de legfőképp a szereposztó bizottságnak - villantotta fel megnyerő mosolyát Josephina. - Bárkit is válasszanak végül, ez egy csodálatos lehetőség nekem és a többi jelöltnek is.

- Csak kezd el, Josephina! - vont a Gennifer az egyik szemöldökét.

Josephina ragyogó mosolya még szélesebbre húzódott, ahogy a lány Genniferre pillantott, aztán hirtelen az oldala mellé ejtette karját, és lehajtotta a fejét, mintha csak kikapcsolták volna. Látszólag a cipője orrára meredve mély lélegzetet vett, majd lassan felemelte a fejét. Csillogó szemekkel nézett végig az összegyűlt diákokon, arcára üdvözült gyötrelem költözött.

- Ímhol! - kiáltotta, és olyan gyorsan emelte fel a karját, hogy a talárúja vad lobogásba kezdett. Egyenesen előre bökött, a bírák asztalánál Hugo még hátra is fordult, hogy megnézze, mire mutat a lány. Gennifer belekönyökölt a bordái közé. Josephina remegve mély lélegzetet vett. - A nyugvó nap fénye esd szerelmem vitorlájára, vagy csak sóvár szívem csalja meg szememet? Ha a tenger feneketlen sírgödrében nyugszik ő, sose ébredjen lelkem, s múljon heveny álmom: inkább nyugodjak az ábránd kriptájában, mintsem e halott világban járjak, e földi pokolban,

drága Treusom nélkül! De csitt, epedő szívem, ő kell, hogy legyen! Ó, Treus, te vagy az? Jöjj hát végre hozzám, vagy engem engedj be magad mellé, hogy együtt alusszuk a sivár halál álmát! Aggódo várakozás kínja gyötör. Treus, tudasd válaszod, vagy adj lelkenek elég erőt... erőt!... hogy örökké tartó álomba merülhessek... s meghaljak!

Josephina elhallgatott, arcán egyetlen, hatalmas könnycsepp gördült le, és szája alig észrevehetőn remegett. Aztán, minden átmenet nélkül, hirtelen kivirult. Talárja ujjával letörölte a könnycseppet, és a közönségre mosolygott, mely egy emberként eresztette ki a levegőt. Még James is visszatartotta a lélegzetét. Rose bosszúsan meredt rá, mire James vállat vont.

- Szép volt, Miss Bartlett - mondta Curry az asztal mellől. - Habár egy kicsit, ööö, melodramai, de kétségkívül megindító alakítás. Kíván még szólni valaki az asztalnál?

Hugo arca töprengő fintorba rándult.

- Mi az, hogy „esd”?

Gennifer felsóhajtott, aztán maga fordult Josephinához.

- Nyilvánvalóan sokat gyakoroltál, Jo, és ez meg is látszik. Szépen felkészültél.

- Mondd csak - szólalt meg Tabitha is. Szemét az asztal lapján nyugtatta, és összevonta a szemöldökét. - Úgy szeretnéd bemutatni Astrát, mint egy szomorú, kétségbeesett lányt, vagy mint aki épp most esett át egy komplett homloklebeny-eltávolításon?

Josephina mosolya a szilánkjaira hullott.

- Vedd, ahogy akarod, Tabitha. Nem hiszem, hogy bárki más osztaná a te *profi* véleményedet.

- Nem hinném, hogy ez számít - szólt Tabitha mézes-mázosan.

- Ha *te* akartad a szerepet - mondta Josephina hűvösen -, miért nem jelentkeztl rá? Így viszont hagyd, hogy azok tegyék a dolgukat, akik tudnak is játszani.

- Rendben, Miss Bartlett - vágott közbe Curry gyorsan. - Ha gondolja, visszatérhet a helyére. A másik Astra-jelöltünk a hetedéves Petra Morganstern, a Griffendélből. Miss Morganstern, készen áll a felolvasásra?

Petra a hátsó sorok egyikében állt fel. James megfordult, úgy figyelte, amint a lány a terem elejébe lépdel. Nála volt a szöveg, és még akkor is azt olvasta, mikor a nézők felé fordult. Ajkai mozogtak, mintha az első sorokat ismételné át.

- Próbáltam gyakorolni vele - súgta oda Jamesnek Rose -, de azt akarta, hogy friss legyen a szöveg, és próba nélkül menjen a dolog. Esküszöm, szerintem nem is olvasta végig a szövegekönyvet.

Petra ismét leeresztette a lapot, majd a markába köhögött. Végül felnézett a közönségre, arca csaknem teljesen érzelemmentes volt, épp csak a szemöldökét vonta össze alig láthatón. Csaknem tíz másodpercig síri csönd volt, és James kezdett aggódni, hogy Petra máris elfelejtette a szövegét. Végül, szinte súgva, elhangzott az első szó: - De csitt.

Mintha a teremben mindenki előre hajolt volna, ahogy Petra belekezdett a monológjába csendesen, töprengőt, akárha magának mondaná. Hangja csak akkor emelkedett a normál beszédhangerőre, mire a végére ért.

- Ó, Treus, te vagy az? - mondta, s hangjában túlcsoordult a kétség, mintha tudná, hogy Astra reménye oly halovány és törékeny, akár a pókháló. - Jöjj hát végre hozzám, vagy engem engedj be magad mellé, hogy együtt alusszuk a sivár halál

álmát... - Szünetet tartott, s mikor folytatta, hangja alig volt több pusztá suttogásnál.
- Treus, tudasz válaszod, vagy adj lelkemnek elég erőt... hogy örökké tartó álomba merülhessek... s meghaljak.

Petra elhallgatott, arán még mindig ugyanaz a kifejezés ült, mint az elején. A terem hátsó falára meredt, vagy inkább a mögé, mintha valami káprázatot látna. Végül, anélkül, hogy akár csak a döntnökök asztala felé pillantott volna, hóna alá csapta a szövegét, és visszasétált oda, ahonnan jött. James egészen a székéig követte őt a tekintetével.

- Nagyon jó, Miss Morganstern - mondta Curry professzor. - A színpadhoz talán egy kicsit halk volt, de ezen még dolgozhatunk, ha eljön az idő.

- Kihagyta a második „erőt”-öt - motyogta Josephina a nézőtérrel.

Senki nem akart hozzáfűzni semmit az asztaltól, így aztán Curry professzor felállt, ismét előhúzta a pergamenköteget, és az orrára biggyesztette a szemüvegét.

- Most pedig a Treus válogatás utolsó fordulója következik. A jelölteket az alsóbb évesek közül válogattuk, mivel Treus a fiatalabbik Astra két udvarlója közül.

James úgy érezte, menten kigyullad az arca. Sosem mondta Ralphnak és Rose-nak, hogy jelentkezett Treus szerepére. Az első válogatások meglehetősen jól mentek, habár ott csak Curry professzor volt jelen, meg pár elsőéves. Azt sem tudta, ki van még versenyben a szerepért. Rose és Ralph felé pillantott.

- El kell mondanom valamit - súgta sietve.

- Psszt! - intette le Rose.

- Már csak két Treus-jelölt maradt - mondta Curry. - Az egyik a Mardekárból, a másik a Griffendélből, ám, ironikus módon, mégis egy családból valók. Először is, kizárólag a keresztnévük szerinti ábécé-sorrendben, hiszen a vezetéknévük megegyezik - Curry egy elnéző mosollyal levette szemüvegét -, lássuk az elsőéves mardekárost, Albus Pottert.

James, Ralph és Rose állá szinte egyszerre esett le a megdöbbenéstől. Rose és Ralph Jamesre nézett, ő azonban megpördült, és tekintetével az öccsét kereste. Albus talpra szökkent, a terem elejébe kocogott, s közben vállvonogatva Jamesre somolygott. James nem hitt a szemének. *Albus egy színdarabban?* Persze, ez sem volt sokkal meglepőbb, mint hogy ő is jelentkezett egy szerepre, de akkor is! Ez volt tehát a sunyi kacsintás Tabithától. Talán ő nyomta be az öccsét, hogy kiszélesítse a testvérek közötti szakadékot. És Albus készségesen segédkezik neki ebben! James dühösen mocorgott a székén.

- Kis titkolózó! - bökte oldalba Rose. - Miért nem szóltál?

- Én próbáltam! - vágta rá James, de nem vette le szemét az öccséről. - Ööö, tíz másodperccel ezelőtt.

Úgy tűnt, Albus bemagolta a szövegét. Megköszörülte a torkát, aztán kipillantott, a bírák asztala felé.

- Mondanom kell valamit? - kérdezte élénken. - Ez csak a második alkalom, hogy meghallgatáson járok. Először meg kéne köszönnöm az akadémiának, vagy ilyesmi?

- Az majd később jön, Mr. Potter - felelte Curry elnéző mosollyal. - Csak a szöveget mondja, kérem. Amikor csak óhajtja.

Albus biccentett. James az izgalom legkisebb jelét sem vélte rajta felfedezni. Körzött párat a bokájával, aztán széttárta a karjait, mintha az egész világot magához szeretné ölelni.

- Bolond Donovan! – bömbölte elsötétülő képpel. – Te áruló, elégedetlen fattyú! Ha lett volna hely másnak fejemben, mint Erósz büvigéinek és hiúságának, láthattam volna, mint forralod bűnös tervedet. Baljós és ostoba büszkeségem kígyó nyelved céltáblájává tett, és a dicsőséget hajszolván vállalkoztam e végzetes küldetésre; és most itt állok egy hitvány és dicstelen győzelem kapujában. Ó, Astra, szívem hitvese, fordítsd meg vitorláim, és küldj szelet, mely északra repít minket; tán még nem késő legyőzni a gaz cselszövőt! Rajta hát, emberek, elő a tisztesség dárdáját, hadd járja át azt a gyarló, hazug szívet! De lám, fellegei legyűrik napunk, és az idő ellenségünk oldalára áll! Varázslók és emberek, elő a pálcát és az észet, győzzük le a haragvó tengert ma éjjel, s hogy a reggel győzelmünket hozza, vagy a tenger homokja lesz halotti ágyunk: a dicsőség oltárán döntessék el!

Albus diadalmas kiáltással zárta mondókáját, és elszántan rázta láthatatlan pálcáját az ég felé. Több helyütt nevetés harsant, máshol pedig támogató huhogás és fütty. Elvégre ez a monológ nem más volt, mint a varázsvilág klasszikus buzdító szónoklata. Pár bátor megfigyelő még együtt is szavalta Albusszal az utolsó néhány sort, és ők is rázták a maguk láthatatlan pálcáikat.

- Köszönjük, Mr. Potter – kiabálta túl Curry a hangos véleménynyilvánítást. – Az előadása tele volt energiával, de nem éppen azt a megfontoltságot sugallta, amit várni lehetett volna. A katonák nem egy kviddicsmérkőzésre indulnak, hanem saját esetleges végzetükkel néznek szembe. Így hát, elvárható lenne, hogy a vezérük kissé kevésbé legyen ripacs. Ettől eltekintve nagyon lelkes szónoklat volt. Kérem, fáradjon vissza a helyére!

Ez alkalommal Currynek nem volt szükség a papírja segítségére. Mikor Albus vigyorogva, és pár barátjával lepacsizva visszaült a helyére, Curry egyenesen Jamesre nézett.

- Most pedig, szintén Treus szerepében, hallgassuk meg az idősebb Pottert, Jamest. Másodéves, griffendéles. Ha készen áll, Mr. Potter, a színpad az öné.

James úgy érezte, mintha ráragadt volna a székére. Erővel kényszerítette magát, hogy felálljon, és eloldalazzon Rose és Ralph mellett. Mire kiért a terem elejébe, teljesen kiürült az agya. Memorizálta a meghallgatáson előadandó szónoklatot, de most, megzavarva Albus váratlan felbukkanásától, már az első szó sem jutott az eszébe. A döntő bizottság asztala felé pillantott, és félszegen elvigyorodott. Curry professzor bátorítóan odabiccentett neki. Tabitha önelégülten mosolygott, nyilván élvezte James kényelmetlenségét. Ahogy elnézte a lány vigyorát, Jamesben düh szikrája lobbant, s a harag magával hozta a szövege első két szavát is.

- Bolond Donovan! – mondta, és a közönség felé fordult. Tekintete találkozott Albuséval, és ez csak tovább növelte haragját. Az ott parázslott félig összeszorított fogai között szűrt monológjának minden egyes szavában. – Te áruló, elégedetlen fattyú! Ha lett volna hely másnak fejemben, mint Erósz büvigéinek és hiúságának, láthattam volna, mint forralod bűnös tervedet... - Ahogy sorra buktak ki belőle a szavak, hagyta, hadd telítődjenek önnön sértődöttségével. Egyre hangosabb lett, és még azt is megengedte magának, hogy a szeme sarkából Tabithára pillantson. Sötét elégedettséget érzett, mikor látta, hogy a lány már egyáltalán nem mosolyog. – Varázslók és emberek, elő a pálcát és az észet – szavalta James, mintha nagyon is ínyére volna a harc gondolata. – Győzzük le a haragvó tengert ma éjjel, s hogy a reggel győzelmünket hozza, vagy a tenger homokja lesz halotti ágyunk: a dicsőség

oltárán döntessék el!

Rose azonnal tapsolni kezdett, s kisvártatva Ralph, és még néhányan is csatlakoztak hozzá, míg Curry professzor gyors, figyelmeztető pillantása el nem csendesítette őket.

- El kell ismernem, nagyon szenvedélyes előadást láthattunk, Mr. Potter – mondta Curry elismerően. – Nem tudom biztosan, honnan a motiváció, de azt kell mondjam, nagyon hatásos. Igen. Leülhet. Miss Ashley Doone, másodéves griffendéles következik, aki a lápi banya szerepére jelentkezett. Miss Doone, öné a színpad.

Ashley már tökéletesen beleélve magát a karakterébe, hajlott háttal, csoszogva ment ki a helyiség elejébe. Mikor felért a színpadra, megpördült, rekedten felrikoltott, és ujjait karmokká görbítette. James, aki még mindig kissé diadalittasan foglalt helyet az első sorban, alig tudott visszafojtani egy vigyort.

- Lenyűgöző voltál – súgta Rose a fülébe. – Sosem gondoltam volna, hogy ez benned bujkál.

- Te mondtad, hogy jelentkeznem kéne a szerepre – súgta vissza James.

- Hát, igen, de csak udvariaskodtam – ismerte be Rose. – Viszont örülök, hogy így történt. Csodálatos volt. Tiszta libabőr lettem.

Húsz perccel később a meghallgatás véget ért, és a jelenlévők kezdtek kiszivárogni a mugliismeret teremből. James követte Rose-t és Ralphot a folyosóra, s ott tágra nyílt szemekkel megtorpant.

- Ne tégy úgy, mintha meglepett volna – veregette meg a vállát Rose. – Briliáns voltál. Megérdemled a szerepet.

- De én nem vagyok színész – mondta James, és őszinte riadalommal meredt a lányra.

- Egy kicsit már késő emiatt az apróság miatt aggódni – vigyorgott Ralph.

Albus a nézők tömegén át a bátyjához tolakodott.

- Nem is igazán akartam felkerülni a színpadra – tárta szét a karját. – Jó mulatást az epekedő pillantásokhoz Josephina felé.

- Ne is emlékeztess rá – szólt Rose határozottan. – Képtelen vagyok elhinni, hogy őt választották, és nem Petrát.

- Szerintem egész jól csinálta – jegyezte meg Ralph, gondosan kerülve a lány tekintetét.

- Szerinted egész jól *néz ki*, ez minden – rázta a fejét Rose. – Átlátok rajtad, Ralph Deedle.

- Nem is igaz! – védekezett Ralph. – Mármint, úgy értem, *igaz*, de nem ezért gondolom, hogy megérdemelte a szerepet.

Tabitha kilépett a teremből, és tekintetével Albust kereste. Mikor meglátta, elmosolyodott, és a csapat felé indult.

- Gratulálok, James. Inspiráló előadás volt. Örömmel látom, hogy ez a kis verseny nem rontotta meg a kapcsolatot közted és Albus között.

- Kopj le, Corsica – fordult el tőle James. – Ne tégy úgy, mintha örülnél neki, hogy nem ugrunk egymás torkának.

Tabitha szomorúan pislogott rá, ám Albus képe elborult.

- Mi a fészkes fene bajod van neked, James? Úgy viselkedsz, mintha Tabitha szervezte volna az egészet. Le merném fogadni, hogy azt sem tudod, ő rád szavazott! És én egyetérték veled! Szóval jobb lenne, ha egy kicsit visszavennél az arcodból, oké?

James az öccséhez fordult, de mielőtt felelhetett volna, egy másik hang belé fojtotta a szót.

- Tabitha nem rám szavazott, de így is megkaptam a szerepet – mondta Josephina, és egy az örömtől boldogan csivitelő hollóhátas lányfalka közepéről Tabithára mosolygott. – Egy-null a „komplett homloklebeny-eltávolítás” javára, Tabitha „profi értelmezése” ellen.

A lányok vidáman kacarásztak, ahogy Josephina még egyszer Tabithára villantotta a szemét, majd sarkon fordult, és távozott. Tabithát ugyan látszólag nem hatotta meg túlzottan a közjáték – arca ugyanolyan érzelemmentes maradt, mint máskor –, ám tökéletesen megfélemedezett Jamesről. Anélkül vetette bele magát a csődületbe, hogy akár visszanézett volna, és nagyjából ugyanarra indult, mint Josephina és társasága. Albus még vetett egy utolsó, megbántott pillantást Jamesre, aztán ő is elsétált.

- Megyek, megkeresem Petrát – szölt Rose, miközben utálkozva rázta a fejét. – Biztos csalódott, amiért nem az övé lett a szerep. Vacsora után találkozunk a tornateremben. El ne felejtsetek!

- Nem fogjuk – biztosította őt Ralph keserű mosollyal.

- Az utóbbi fél órában egész kiment a fejemből az a nyavalyás klubtalálkozó – morogta James, és a többi távozó diák nyomában megindult a nagyterem felé, hogy megebédeljen.

- Ne aggódj miatta – szölt Ralph vidáman. – Mi egy kis önvédelmi szakkör találkozó a nagy Treusnak, a Kaszpi-tenger meghódítójának?

9. A TÓ ÚRNÓJE

James Grahammel és Hugóval vacsorázott, de szinte oda sem figyelt rájuk, egész idő alatt azon törte a fejét, hogyan bonyolíthatnák le legjobban az önvédelmi szakkör találkozóját. Rose gyorsan falt pár falatot, aztán elrohant, hogy utánanézzon, minden készen áll-e a tornateremben, Ralph pedig buzgón gyűjtötte azok neveit, akik szerettek volna jelentkezni a foglalkozásra. A lista csakhamar tekintélyes méretűvé dagadt, és a taglétszámmal együtt James aggodalma is nőttön-nőtt. Habár a felelősségen osztozott Ralphal és Rose-zal, mégsem tudta elhessegetni magától az érzést, hogy klubtagok őt tekintik egyfajta szimbolikus vezérüknek. Végül úgy kelt fel az asztaltól, hogy alig néhány falatot tudott leerőszakolni a torkán. Úgy vélte, egyébként sem árthat, ha egy kicsit korábban érkezik a tornaterembe, és valószínűleg már a tudat is vigasztalóan hat majd rá, hogy Rose ott van a közelében. A lány halálos nyugalommal szervezte meg az egészet. James azt gyanította, Weasley-vére még élvezi is a bizonytalanságot, és hogy talán az egész szakkör kész katasztrófa lesz.

Miközben elhagyta a nagytermet, Jamest szűnni nem akaró aggályok gyötörték. Mintha elfelejtkezett volna valami fontosról, de ötlete sem volt, hogy mi lenne az. Még ahogy a folyosókat róttá, a levegőbe akkor is szinte tapintani lehetett a feszültséget. Kisebb csapat diákok haladtak el mellette, akik kedélyes csevegésbe mélyedtek, míg az este történéseire vártak. James idegesen felsőhajtott, aztán ráfordult a tornaterembe vezető folyosóra.

- Hát itt vagy! - kiáltotta Rose mikor meglátta, mintha bizony már órák óta várt volna rá. - A terem mindjárt kész. Páran már várakoznak is a bejárat előtt. Már csak fel kell tekernünk a szivacspadlót, és be kell tolni egy táblát.

- Minek a tábla? - hökkent meg James.

Rose türelmetlen pillantást vetett rá.

- Hogy ráírjuk a bűbájokat és rontásokat, amiket gyakorlunk. Sokkal könnyebb lesz koncentrálni, ha nem kell azonnal memorizálni a varázsigéket. Pár folyosóra, a bűbájtan teremben van egy kerekas tábla. Menj, told ide, aztán kezdhetjük is.

Habár Jamest kicsit bosszantotta, hogy csak így utasítgatják, de közben örült is neki, hogy elterelheti a gondolatait, ezért szó nélkül sarkon fordult, és elhagyta a tornatermet. Odakint valóban téblábolt néhány diák. Laza csoportokban támasztották a falat, vagy éppen a földön ücsörögtek, és mind ránéztek, mikor kilépett az ajtón.

- Csak, ööö, pár perc, és kezdjük – mondta James, és igyekezett némi tekintélyt csempészni a hangjába. Nem messze tőle Cameron Creevey vigyorogva integetni kezdett, körülötte tágra nyílt, izgatottan csillogó szemű elsőévesek álldogáltak. James tétován pislogott az összegyűltekre. Sokan voltak, bár korántsem annyian, mint amennyire számított. Meg kellett volna könnyebbülnie, de nem így volt. A nyugtalanság még mindig ólomsúlyként nehezedett rá. Miről feledkezett meg?

James végigsétált a sokkal sötétebb és teljesen kihalt folyosón. A bűbájtan terem ajtaját nyitva találta. A tábla a sarokban állt, megszokott fakeretében, melynek apró fémkerekeket szereltek a lábaira. James nekiveselkedett, és megpróbálta kitolni a táblát, de a kerekek berozsdásodtak, így csak csúsztatni tudta.

- Segíthetek, Mr. Potter? – csattant fel egy hang az ajtóban.

James rémülten pördült meg, mintha valami illegálison kapták volna rajta. Az ajtórésben Merlin állt, és szinte teljesen eltorlaszolta azt. Alakja sötét árnyat vetett a helyiségre.

- Én csak... - kezdte James, és maga is meglepődött, milyen ideges. Elvégre megkapták az engedélyt a szakkörhöz, nem? Mégis vonakodott bevallani az igazgatónak, hogy mire készült. – Csak próbálok megmozdítani a táblát. Mi, ööö, kölcsön akarjuk venni. Hogy írassunk rá.

Merlin kifürkészhetetlen arccal bölintott.

- Hogy haladnak az előkészületek a defenzív szakkör megszervezésére, James?

James szíve sebesebben kezdett verni.

- Uh... jól. Tényleg. Tudja, elég sok a munka. De... jól.

- Segítsek azzal? – kérdezte Merlin a szokott mély, morgó hangján. – Szívesen átvinném bárhova, ahova csak akarod. Ha bárki megkérdezné, mit akarsz vele, tanúsíthatnám, hogy csak „kölcsönveszed”.

- Nem, köszönöm – vágta rá James, és eleresztette a táblát. – Igazából, valószínűleg nem is lesz rá szükség. Csak egy ötlet volt, de nem éri meg a fáradságot. Komolyan.

Merlin hosszú ideig mozdulatlanul állt, végül mintha ellazult volna, és elmosolyodott.

- Ahogy akarod, James.

A magas varázsló távozásra készen elfordult, és Jamesen különös megkönnyebbülés lett úrrá, amint Merlin pillantása lesiklott róla. A klub meglesz a tábla nélkül is, tökélte el. Átvágott a sötét tantermen, és már csaknem kiért a folyosóra, mikor Merlin csillogó szemekkel visszafordult.

- Őszintén szólva, nem is feltételeztem, hogy ma este idebent találalak, James – szólt halkán.

James nem tudta, mit mondjon.

- Ööö... nem? Miért, hol kellene lennem?

- A mai este a legtöbb diáknak nagy fontossággal bír. Úgy tudom, még azok is szívesen kísérik figyelemmel az eseményt, akik maguk nem kívánnak részt venni benne. Szeretnék látni, milyen összeállítás születik a szezonra.

James gyomra görcsbe rándult, és mintha az egész teste süllyedni kezdett volna. Arca falfehérré sápadt.

- Ó, ne... - nyögte tágra nyílt szemekkel. - Az ma este van! Ezért nincsenek annyian a folyosón, mint amennyire számítottam! És már elkezdődött!

- Lehetséges volna, hogy elfelejtkeztl róla? - Merlin arcára furcsa kis mosoly kúszott. - Azt hittem, nagy kviddicsrajongó vagy. Ha sietsz, talán még láthatod a válogatás végét.

James alig hallotta a varázsló szavait. Sarkon fordult, és feledékenységet átkozva elviharzott a folyosón. Ha nem aggódott volna olyan megszállottan az ostoba önvédelmi szakkör miatt, biztos eszébe jutott volna, hogy az első találkozó ütközik a kviddicsválogatással. Se Rose, se Ralph nem akart bekerülni a csapatba, így bennük fel sem merülhetett, hogy ez probléma lehet. James egész nyáron gyakorolt, hogy esélye legyen bejutni a griffendéles csapatba. Kétségbeesve próbálta helyrehozni azt, amit előző évben olyan csúfosan elrontott. Még Albus is odalent van, és Tabitha Corsica elátkozott seprűjén repdes! James kínzó kényszert érzett rá, hogy ott legyen, mikor ez megtörténik, de nem tudta biztosan, hogy azért, hogy megvédje Albust, vagy szabotálja őt.

James felcsörtetett a lépcsőn, és már jó távolról előre kiáltotta a jelszót. A Kövér Dáma ugyan megfeddte, amiért az egész folyosót telekürtölte a jelszóval, de James alig hallotta, s megállás nélkül csusszant be a feltároló portrélyukon, melyet egy pillanattal korábban még a festmény fedett. James előkapta ágya alól a seprűjét, aztán kettesével szedve a fokokat lerohant a klubhelyiségbe, és a pánik késpengeként döfött bele, ahogy átvágott az üres szobán. Már mindenki odalent volt a pályán, és boldogan kurjongatva nézte a válogatást, és támogatta a háza csapatát. Jamesnek is ott kellett volna lennie!

A Kövér Dáma még akkor is beszélt, mikor James kivágtatott mögüle, és leszaladt a lépcsőn. Hogy felejtette el? Ha tudta volna, hogy lehetséges, biztosra vette volna, hogy valamiként Tabitha Corsica intézte úgy, hogy távol legyen, nehogy megzavarja Albus válogatását. Eközben agyának egy másik, eldugott része miatt aggódott, hogy kihagyja az első klubtalálkozót. Rose valószínűleg azonnal rájön, hova lett, mikor feltűnik neki a hiánya, de ettől még csalódní fog. Vajon Merlin azért bukkan fel az utolsó pillanatban, hogy szabotálja az önvédelmi szakkör találkozását? Végül is, az igazgató valamilyen rejtélyes módon mindenről tud, ami az iskolán belül történik, és azt is tudja, milyen fontos Jamesnek a kviddics. Lehetséges volna, hogy ő feledtette el Jamesszel a válogatást, csak hogy későn emlékeztesse rá, és ezzel távol tartsa a szakkörtől?

James bosszankodva robbant ki a kastély főbejáratán, és átvágott az udvaron. Mikor bekanyarodott a kviddicspálya felé, a távolból hallotta az őrző üdvrivalgást és füttyöket. Sötét volt, de James így is ki tudta venni a pálya fölött köröző játékosokat, akik mögött vidáman lobogott a köpenyük. Túl késő volt, de James nem tudta magát rávenni, hogy visszaforduljon. Átkozta a szerencsét. *Hogyan* feledkezhetett meg a kviddicsválogatásról? Sosem képzelte volna, hogy ez lehetséges. Mit mondana az anyja és az apja? Miként reagálnak majd rá a háztársai? Biztosra vette, hogy Scorpius

Malfoy meg fogja ragadni az alkalmat. *Látom, Potter, mondja majd, elfelejtkeztél a válogatásról. Furcsa. Pedig úgy vártuk, hogy elkápráztass bennünket a tudományoddal! Talán jövőre eszedbe jut.*

A tömeg már kezdett elszállingózni, mire James odaért a pályára. Egyszer csak azon kapta magát, hogy az árral szemben halad, és habár fogalma sem volt, mit keres, de nem akarta feladni. Eszébe jutott, hogy felpattan a seprűjére, és felrepül a pálya fölé, de aztán letett róla, mivel ezzel nagyon is felhívta volna magára a figyelmet. Végül, mikor tolakodva elérte a pálya fűvét, kiszúrta a Griffendél kviddicscsapatának kapitányát, Devindar Dast, aki az iskolai seprűket gyűjtötte éppen egy kupacba.

- Dev! - kiáltotta zihálva. - Mondd, hogy még nem késő!

Devindar megtorpant, és hátranézett.

- Hol voltál, James? Már vége. Pedig vártam, idén mivel hozakodsz elő.

- Valahogy... totál kiment a fejből... - ismerte be James reménytelenül. - Hadd repüljek! Készen állok!

Devindar megrázta a fejét.

- Nem lehet, James. Már minden poszt betelt. Ami azt illeti, erre az évre meglehetősen erős csapat jött össze. Jövőre viszont szükségünk lesz rád, hiszen Hugo és Tara is végeznek.

James némán ácsorgott, és a hosszú sprinttől zihálva, ügyefogyottan figyelte a távozó nézőket és játékosokat. A hugarbug lelátója felől Louis Weasley közeledett.

- Mi történt veled, James? - kiáltotta oda neki Louis. - Albus keresett a mardekáros válogatás után.

James csalódottan beletúrt a hajába.

- Inkább ne is beszéljünk róla! Albusnak hogy ment?

- Ó, ő fantasztikus volt - lelkesedett Louis. - Victoire azt mondta, ő a legtehetségesebb elsőéves, akit valaha látott a válogatásokon. Szerintem még a papátoknál is jobb volt! Ő lesz a Mardekár fogója. De ez így tökéletes, nem gondolod? Mármint, a papátok elsőévesen lett a Griffendél fogója, és...

- Igen, igen, értem, Louis - vágott közbe James keserűen. - Már elment?

- Igen, az egész csapat együtt távozott. Albus azt üzeni, hogy ha tudsz, menj le Ralphfal. Nagyon izgatott az egész miatt. Még ma meg akarja írni a szüleiteknek. Biztos nagyon büszkék lesznek.

- Persze - motyogta James. Megmarkolta a seprűje nyelét, és lekullogott a pályáról. - Nagyszerű. Majd találkozunk, Louis!

- Nagyon sajnálom, James - mondta Rose, miközben a klubhelyiséghez vezető lépcsőn lépdeltek. - Eszembe sem jutott, hogy ellenőrizzem. És mivel Ralph sem egy nagy kviddicsfanatikus, neki se tűnt fel. Mikor megtudtam, rögtön rájöttem, hogy lerohantál a pályára, de a jelek szerint nem jártál sikerrel.

- Totál csőd volt az egész – mordult fel James. – Lemaradtam róla. A tetejébe pedig a mardekáros válogatást is ma rendezték, és úgy néz ki, Al minden jelentkezőt lekörözött. Ő lesz a Mardekár fogója.

- Ó – derült fel Rose arca. – De hisz ez jó hír, nem? Biztos remekül áll majd neki a zöld köpeny. A születek örülni fognak.

- *Bárcsak* ne hallanám ezt többet! – jegyezte meg James sötéten.

- Nem hibáztatlak, hogy dühös vagy, amiért kihagytad a válogatást, James, de hogy féltékeny vagy Albusra...

- Nem vagyok *féltékeny*, Rose! – fakadt ki James. – Az egész csak egy trükk! Ez biztos! A mardekárosok csak szórakoznak velem!

- Miért tennék? – kérdezte Rose. – Ha tényleg olyan romlottak volnának, amilyenek te mondasz őket, inkább kiközösítenék, mintsem sztárolnák Albus, vagy nem?

- Már nem így gondolkodnak. Most már mindegyik egy kétszínű kis csúszómászó. Tabitha Agyar és Karom klubja csak a Haladó elem idei verziója. Ők mondták a vitán, hogy az apám egy hazug csaló. Abban hisznek, hogy Voldemort igazából jó arc volt, és csak a szüleinek meg a hozzájuk hasonlóknak mondták el mindennek.

- Senki nem hisz ilyen butaságban – felelte Rose. – Csak fel akarják hívni magukra a figyelmet. Különben meg Albus tud vigyázni magára. Nem lehet olyan könnyen irányítani.

James haragvó pillantást vetett az unokatestvérére.

- Ő nem ismeri Tabithát úgy, ahogyan én.

- Na, mindegy – legyintett Rose, és témát változtatott. – Az önvédelmi szakkör jól ment. Eddig huszonhat tag van, ami egész szép szám tekintve, hogy ma zajlottak a kviddicsválogatások is. Egyelőre a klub céljairól beszélgettünk, és lefixáltuk a szabályokat. Majd később neked is mindet elmondom. Aztán pár alapszintű lefegyverzőbűbájt gyakoroltunk, csak hogy mindenki egy szintről indulhasson.

- Ki volt a tanár? Te? – érdeklődött James, mikor odaértek a Kövér Dáma portréjához.

- Kizártnak tartom, hogy rá tudtad volna venni Ralphot, hogy mutassa be a Capitulus átkot. Még most sem igazán bízik a pálcájában, holott az utóbbi időben sokat javult.

- Nem – felelte Rose óvatosan. – Nem Ralph. És nem is én. De azért egész jól ment.

Rose kimondta a jelszót, mire a festmény kitérült, és utat engedett a klubhelyiségbe. Időközben a Kövér Dáma megrovó pillantásokat vetett Jamesre, aki valamivel korábban fennhangon harsogta szét a háza jelszavát. A portrélyukon vad kacagás és zene hangjai szűrődtek ki.

- Kit találtál? – kérdezte James. Ahogy követte Rose-t a zsúfolt klubhelyiségbe, szörnyű gyanú kezdett körvonalazódni benne. Mikor közelebb értek, Scorpius Malfoy, aki a kandalló közelében álló kanapén terpeszkedett, felnézett, és különös mosolyt villantott rájuk.

- Kedves tőled, hogy megjelensz, Potter – mondta vontatottan. – Úgy hallom, ma estére két helyre is hivatalos voltál. Nem mintha annyira hiányoltunk volna.

- Csitt, Scorpius – szólt rá Rose, és lehuppant a kanapé túlsó végére. – Át kéne beszélnünk a következő találkozó programját. Értékelném, ha képesek volnátok mindezt békésen elintézni.

- Tényleg őt kérted fel a csapat tanárának? – bökött James Malfoyra. – Ugye csak viccelsz?

Malfoy előhúzta zsebéből a szemüvegét, és az orrára biggyesztette.

- Ez nem a te napod, mi, Potter? De fel a fejjel! Inkább örülnöd kéne, hogy engem nem érdekel a kviddics; ha így volna, ma este nem lettem volna elérhető.

- Csendet, mindketten! – szólt közbe Rose, mielőtt James visszavághatott volna. – Fontosabb megtárgyalnivalónk is van annál, mint hogy melyikőtök bosszantja jobban a másikat. Ha nem vettétek volna észre, ez a defenzív szakkör sokkal magasztosabb célt szolgál, mint hogy egy héten egyszer legyen mivel elütni az estét.

- Mennyit mondtál neki? – makacskodott James. – Ha *te* nem vetted volna észre, a családja teli van halálfalóval! A helyedben kétszer is meggondolnám, hogy bízzak-e benne.

- Az igazat megvallva, az apámat sosem avatták be. Azt hittem, tudod – felelte Scorpius farkasszemet nézve Jamesszel. – De ha arra gondoltál, hogy elmondta-e, miket gyanít az igazgatóval kapcsolatban, a válasz: nem. Arról már régen tudok. Talán nehéz lesz elhinned, Potter, de egyazon oldalon állunk.

- Na, látod! – kapott a szón James. – Ebben nagyot tévedsz! *Egyikőtökkel* sem értek egyet Merlin ügyében. Ha folyik is valami sötét a háttérben, a *te* családod előbb érintett benne, mint ő. Tavaly *megmentette* az iskolát!

- Ezt már ezerszer átbeszéltük, James – mondta Rose, és jelzett az unokatestvérének, hogy vegye lejjebb a hangerőt. – Scorpius nem helyesli, amiket a családja a múltban elkövetett. Részben ezért került ide, a Griffendélbe. És te is tudod, mit láttunk a tükörben. Kétség sem férhet hozzá, hogy óvatosnak kell lennünk az igazgatóval. Per pillanat a bizonyítékok arra mutatnak, hogy összejátszik...

- A bizonyítékok arra mutatnak, hogy te már a kezdetek óta gyanakodsz rá – vágta rá James. – De tévedsz. Mindketten tévedtek, és ezt be is fogom bizonyítani.

Scorpius összevont szemekkel meredt rá.

- Nagyon remélem, hogy nem csak a levegőbe beszélsz. Azt gyanítom, sokaknak megnyugvást jelentene egy ilyen bizonyíték. Addig is, azonban... - Scorpius lustán a kanapé mellett álló karosszékre bökött a pálcájával. – Talán okos ötlet volna megfogadni Rose tanácsait. Fel kell készülnünk a következő önvédelmi klubra. És habár nagyon elszántan ismétlgeti, hogy neked és Ralph Deedle-nek benne kell lennie, mivel neked az is sok, ha egy helyiségben kell lenned egy Malfoyjal, *felőlem* nyugodtan elmehetsz. Odafent van egy ágy, rajta a neveddel.

James a fogát csikorgatva morgolódott. Ma éjjel semmi sem jött össze neki. Most pedig nem tehetett mást, mint hogy leül, és megtárgyalja a másik kettővel, hogy a következő szakkörfoglalkozáson Scorpius Malfoy mit fog nekik tanítani. Kis híján képtelen volt rávenni magát. Markában még mindig ott szorongatta a seprűjét, mint az iskolai kviddicsválogatásokon történt második bukásának tanújelét. Minden vágya csak az volt, hogy felmenjen, belökje azt az ágy alá, és megpróbáljon elfelejtkezni az egész estéről. De Rose láthatóan számított rá, azt várta tőle, hogy félretegye a sápadt fiúval szemben táplált ellenszenvét, és adjon egy esélyt az önvédelmi szakkörnek.

James egy beletörődő sóhajjal letámasztotta seprűjét a kandalló mellé, és belevetette magát a karosszékre.

- Jól van – mondta. – Mit kell tennünk?

Rose izgatottan összecsapta a tenyerét.

- Köszönöm, James! Tudtam, hogy megbízhatok benned. Scorpius nagyon jó tanár,

de néhány griffendésnek nehezebbre esik rá hallgatni. Még mindig van egy kevés előítélet a Malfoyokkal szemben, és az, hogy ő tanítja a csoportot, csak rontja a helyzetet. Viszont ha te ott vagy, az biztos sokat nyomna a latba, és így őt is...

- Hé, srácok, nem vártok valakit? – kiáltott oda nekik Graham, ahogy belépett a helyiségbe. – A kispajtas idekint ácsorgott a portréjuk előtt. Azt mondja, te hívtad, Rose.

A szégyenlősen mosolygó Ralph bukkant fel a bejáratban, mire Rose talpra szökött.

- Sajnálom, Ralph! Épp most beszéltem Jamesnek Scorpiusról, aztán meg... De mindegy, most már mind itt vagyunk, el is kezdhetjük!

Scorpius bosszankodva figyelte, amint Ralph közé és Rose közé telepedett, a kanapéra, aztán lerúgta a cipőjét, és egy párnázott zsámolyra tette a lábát.

- Jó volt a mai találkozó. Az ember ki sem nézné Scorpiusból, micsoda trükköket tud. Pár griffendésnek talán fenntartásai vannak vele kapcsolatban, de ami engem illet, nekem minden egyes tanács jól jön – fecserészett Ralph élénken. – Ó, és James?

James felpillantott Ralphra, mire az maflán elvigyorodott.

- Albus azt üzeni, hogy te sokkal jobb Treus leszel, mint amilyen fogó ő. Azt remélte, összefutok ma este. Még Tabitha is kérdezte, hogy lemész-e.

James nem tudta, mit feleljen. Egy pillanattal később Scorpius törte meg a feszült légkört.

- Ez mind nagyon megindító – mondta szárazon –, de megismerem a simanyelvű mardekáros beszédet. Ahogy arra már James is rávilágított, már van tapasztalatom ez ügyben. Most már beszélhetnénk végre a klubról?

A következő órában a négy gyerek megállás nélkül beszélgetett. Jamesnek kelletlenül be kellett ismernie, hogy Scorpius talán tényleg taníthat nekik pár rendes önvédelmi bűbájt. Kiderült, hogy egészen kicsi korában kezdte őt oktatni a nagyapja, Lucius Malfoy, aki manapság elvonultan élt, és nem volt beszélő viszonyban a családdal. Scorpius beismerte, hogy már évek óta nem is látta a nagyapját, mióta ő és Scorpius apja egyszer csúnyán összevesztek.

A tűz már csaknem leégett, csak az izzó zsarátnok maradt, s a négyes éppen el akarta tenni magát másnapra, mikor Deirdre Finnigan, Cameron Creevey egyik elsőéves barátja viharzott be a klubhelyiségbe. Kipirultan, zihálva nézett körbe, aztán ismét megindult, egyenesen a szoba hátsó sarka felé.

- Mi lehet vele? – motyogta Scorpius.

- Petra asztala felé tart – jegyezte meg Rose.

Az egész helyiség lélegzetvisszafojtva várta a fejleményeket, mintha mindenki tudná, mit készül bejelenteni a lány.

- Igaz! – mondta. – Láttam, amint a gyengélkedő felé támogatják! Alig áll a lábán!

Petra kissé szétnyíló ajkakkal meredt Deidrera.

- Kicsoda? – kiáltotta Hugo a szoba túlsó végéből. – Mi történt?

- Josephina Bartlett! – fordult szembe a többiekkel Deirdre. – Elátkozott bonbont evett, amitől szörnyű tériszonya lett! A Hollóhát klubhelyiségének a teraszán találtak rá, amint a földet ölelgette. Képtelen volt felállni! A barátai szerint a bonbon dobozban érkezett, egy titkos imádótól, de nyilván inkább egy ellenségtől. Madam Curio azt mondja, reggelre kicsit jobban lesz, de az átok hatása még hónapokig megmaradhat!

- Tériszony bonbon? – hökkent meg Graham. – Olyat gyártanak a Weasleyk?

- Nem hiszem – rázta a fejét Sabrina. – Szimpla átoknak hangzik.

Damien összeszűkítette a szemét.

- Volna egy tippem, hogy kicsoda Josephina „titkos imádója”. Hallottam, hogy ő és Corsica összekaptak a válogatás után.

- Nem fogjátok fel a lényeket! – mondta Deirdre szinte büszkén. – Josephinát elátkozták, hogy *tériszonya* legyen! Hónapokig még egy járdára sem lesz képes felmászni!

Sabrina szeme tágra nyílt.

- Képtelen lesz felmenni az amfiteátrum színpadára! És ha nem tud felmenni a színpadra...

- Nem játszhatja el Astra szerepét – fejezte be a vigyorgó Damien. – Bármennyire is utálok, ha valaki más kárából kovácsol előnyt, hadd legyen én az első, aki gratulál a mi régi jó barátunknak, Petrának... az új és továbbfejlesztett Astra de Beaugoisnak!

Petra meglepetéssel vegyes hitetlenkedéssel arcán pislogott körbe.

- Hát, nem így akartam megszerezni a szerepet – mondta. – De, gondolom, lemondani már úgysem lehet.

Sabrina boldogan felujjongott. Ahogy a klubhelyiséget betöltötte a taps és a gratuláló jókívánságok, James hetek óta először látta Petrát elmosolyodni. Hirtelen eszébe jutott, hogy ő játssza Treust, Astra fiatalabbik udvarlóját. Ahogy Petrát figyelte, a klubhelyiség túlsó végében, arca lángba borult. Észrevette, hogy Rose mindentudó mosollyal pislog rá.

- Mi van? – simította meg a saját arcát. – Melegem van. Itt ülök a kandalló mellett.

- Hát persze – bólogatott Rose vigyorogva. – Ó, ez nagyon jó móka lesz! Azt hiszem, jobban teszed, ha gőzerővel gyakorolsz. Petra biztosan magas elvárásokat támaszt az „igaz és örökkévaló szerelem csókjával” szemben.

A következő hét folyamán az ős végleg rányomta bélyegét a tájra, és a hűvös szél által borzolt faleveleket befogta a természet rozsdája. Hagrid áttelepítette a legendás lények gondozása órákat a téli terembe: egy hatalmas, kőfalú pajtába, melynek vastag gerendáit szinte egybefüggő pókhálóréteg borította. A kis épület zsúfolásig volt különböző méretű és vérmérsékletű, fantasztikus teremtményekkel. A bejárati kapu melletti falnál ketrecek és ólak sorakoztak, melyekből folyamatos szuszogás, rőfögés, rikoltozás és csaholás már-már barátságos neszezése hallatszott. A döngölt földpadló túlsó felén karámok álltak, egyik nagyobb, mint a másik. A legközelebbiben egy hippogriff ácsorgott, amit – a kapura festett névtábla tanúsága szerint – Szikraszárnynak neveztek. Az állat a szemben lévő ketrecek felé csattogtatta csőrét, láthatóan szívesen belekóstolt volna a lakóikba. A nagyobb karámok ajtaja jóval vastagabb volt, hogy ellenálljon a mögötte élő lények minden támadásának. Az utolsó két kaput már egyenesen vasalt ajtószárnyak zárták le, és a biztonság kedvéért

még pár hatalmas keresztgerendát is odaerősítettek. Közel hat méter magasak voltak, és időnként visszhangzó morgás és üvöltés hallatszott mögülük, amibe az egész pajta beleremegett.

James lerázta magáról a köpenyét, és miközben belépett a főbejáraton, elcsodálkozott az épületben uralkodó hőmérsékleten, mely kellemesen langyosnak hatott a kinti csípős hideg után.

- Hogy tudnak felfűteni egy ekkora helyet? – ámuldozott Ralph is, aki a nyakát nyújtogatva szemlélte a pajta magas, fából ácsolt plafonját. – Egész jó idő van idebenn.

A diákok kezdtek megtölteni a pajtát, kíváncsian pislogtak a ketrecekre és tétován közelebb lépkedtek a hippogriff karámjához. Az állat nagyot dobbantott a mellső lábával, és előre kapott csőrével.

- Ne menjetek hozzá közelebb! – szólt a bátrabb gyerekekre Hagrid. – Az öreg Szikraszárnyal majd egy kicsit később ismerkedünk meg. Addig viszont jobb, ha inkább a pajta másik végében lát benneteket, nem pedig közvetlen maga előtt. Most kezdjünk valami kisebbel, innen a ketrecekből.

Hagrid a fal mentén sorakozó apróbb ketrecekhez vezette tanítványait. Beszéd közben matatni kezdett az egyikén lévő lakattal.

- Rendkívül szerencsésnek mondhatjuk magunkat, amiért olyan sokféle legendás lényt vizsgálhatunk meg a saját szemünkkel. Az egyik volt tanítványom kiváló lényszakértővé képezte magát, és mindig elküldi nekem a sérült vagy beteg teremtményeket, amiket a kutatóútjai során talál. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ismét talpra állítsam őket, de páran sosem épülnek fel annyira, hogy életben maradjanak a vadonban. Persze a legjobb otthont nyújtom nekik, amit csak tudok. Mostanra varázsvilág-szerinte híres az állatseregletünk. – Hagrid megfordult, és a karjába vett egy szuszogó, barna szörgombolyagot. – Sorban jönnek a szakértők, hogy megcsodálják és tanulmányozzák a mi kis családunkat. Igaz-e, Tötömke?

Ralph közelebb hajolt Jameshez, és a fülébe súgta:

- Reggel beszéltem Rose-zal. Állítólag talált valami fontosat Merlinnel kapcsolatban.

- Bármi is az, nem akarom hallani – súgta vissza James. – Biztos csak előkapart valamit egy ősrégi legendából vagy egy penészes történelemkönyvből. Mind tudjuk, hogy ezeknek a történeteknek a nagy része hazugság.

- Nem tudom, hogy hazugság-e – motyogta Ralph. – Csak annyit tudok, hogy mostanában már nem olyan, mint akkor. Azért Rose szeretné, ha meghallgatnád. Kiderítette, hogy honnan ered az a szóbeszéd, hogy Merlin nem szerette a mugli világot. Azt mondja, „minden a helyére került”, bármit is jelentsen ez.

James habozva szorította össze a száját. Ugyan azt mondta Rose-nak és Scorpiusnak, hogy bebizonyítja, Merlinnek semmi köze a titokzatos összeesküvéshez, amit a tükörben láttak, de még nem tett semmit. Az igazat megvallva, egy kissé inába szállt a bátorsága. Nem mintha nem lett volna terve, nagyon is volt, ráadásul nem is túl bonyolult. Szüksége volt egy kis kurázsira, Cedric szellemének segítségére, és nem volt kétséges, hogy ha elkapják, rettenetesen nagy bajba kerül, de nem ezek miatt aggódott. Valahogy vonakodott belekezdeni a terv megvalósításába, főként mert tartott attól, amit esetleg kideríthet. Ha igaza volt, Merlin nem volt érintett az ügyben, s James bizonyíthat Rose-nak és mindenki másnak. De mi van, ha tévedett? Dacára makacs kitarlásának, Jamest aggasztotta ez az eshetőség. Mi lesz, ha

véghezviszi a tervét, és rájön, hogy az igazgató tényleg összejátszik azzal a volt halálfalóval és a szörnyűséges füstlénnyel? Sőt, ami ennél is rosszabb, mi van, ha az a lény nem más, mint amiről Farrigan csontváza beszélt a barlangban: a Kapuőr, aki Merlin közreműködésével talált utat ebbe a világba? Az igazgató meglehetősen titokzatosan és gyanút keltő módon viselkedett. Megtiltotta Jamesnek, hogy bárkinek is elmesélje, amit Farrigantól hallott; már magában ez is aggasztó volt. Ha a csontváz nem az igazat mondta, miért érdekli annyira Merlint, hogy James beszél-e róla?

James megrázta a fejét. Merlinnek bizonyára megvannak a maga okai. Merlin jó kell, hogy legyen. Elvégre visszatért, mikor az a mugli riporter fenyegette az iskolát, nem igaz? Csakis azért, mert James megkérte rá.

James fagyos szúrást érzett a gyomra táján, hiszen éppen ezért nem volt hajlandó elfogadni, hogy Merlin talán nem az, akinek mondja magát. Kétszeresen is felelős volt azért, hogy a nagy varázsló most itt volt: először is, mert hagyta magát manipulálni Madame Delacroix által, s így közrejátszott abban, hogy Merlin visszatérjen a jelenbe, másodszor pedig, mert az erdőszellemeken keresztül segítséget kért Merlintől. Ráadásul az apja és a bácsikája az ő tanácsára kampányolt amellett, hogy Merlin legyen az új igazgató. Ha Merlin nyakig volt valami sötét ügyben, az csakis James lelkén száradt. Ő a felelős, történiék bármi. Ahogy ezt átgondolta, James eltökélte magát: minden áron meg *kell* tudnia, mik Merlin szándékai. És ha kiderülne, hogy Merlin összejátszik a gonoszokkal, Jamesnek kellett megállítania, kerüljön, amibe kerül.

- Na, hát akkor - zárta le mondókáját Hagrid, és alaposan végigmérte a diákokat. - Ki akar segíteni nekem megetetni Tötömkét, a kis torkos borzast?

Trenton Bloch felnyújtotta a karját, mire Hagrid egy biccentéssel közelebb invitálta.

- Itt is van, Mr. Bloch, lóbálja meg előtte ezt a marék lápi lencsét, de ne túl közel. Csak tartsa fel, én majd odatartom Tötömkét.

Trenton zavartan pislogott a Hagrid markában pihegő szőrösömóra, és nem nagyon értette, mire fel a figyelmeztetés. Az állat úgy festett, akár egy kiscica, azzal a különbséggel, hogy nem látszott feje, lába és farka.

- Mégis mit tehet velem, Hagrid? - kérdezte Trenton, miközben a magasba emelte a nyúlós-ragacsos növényt. - Halálra dorombol?

Trenton utolsó szava elveszett egy meglepett kiáltásban, mikor valami nagy és szőrös lőtt ki a félóriásnál lévő golyóbisból. Kitárta nyálkás, fogatlan száját, és Trenton egész kézfejét elnyelte. Miután a lápi lencse utolsó darabkáját is leszopogatta Trenton kezéről, visszahúzódott, és csakhamar ismét azzá a szuszogó szőrlabdaccsá vált, mint korábban. Trenton elrántotta a kezét, és rázni kezdte azt, miközben láthatóan összerezett.

- Ügyesen csinálta, Mr. Bloch - hallatszott Hagrid öblös kacagása. - Tötömke kedveli magát. Vagy talán csak összetévesztette magát egy békával, aminek tapadt egy kis lápi lencse a hátára. A torkos borzasok általában mocsarakban élnek, ahol egészben bekapják a kisebb kétélűeket, aztán kiköpik őket. Nem lehet túl kellemes élmény a békáknak, de egyébként teljesen ártalmatlan rájuk nézve.

Trenton a kézfejére meredt, melyet zöld, izsamós nyálka borított. Kétségbeesve pillantott fel Hagridra.

- Jobb lesz, ha lemossa azt, Mr. Bloch. A békák bőre immunis a torkos borzasok emésztőnedveire, de maga vakarózhat egy darabig, ha még sokáig ott hagyja. Van

egy kút és egy lavór a nagy karámok mögött. Igen, arra.

Hagrid visszatette a ketrecébe Tötömkét, és éppen belefogott volna, hogy részletezze a torkos borzasok életciklusát, mikor szörnyű morgás és acsargás rázta meg az épületet. James a hang forrása felé kapta a pillantását, és szeme tágra nyílt attól, amit látott. Trenton sietve hátrált a hatalmas, vasalt ajtótól, kezéről még mindig csöpögött a víz, amivel lemosakodott.

- Ó, megérezte a szagát, Mr. Bloch! Én ostoba, elfeledkeztem róla, mennyire szereti a torkos borzasokat. Álljon félre, úgy van. Fújni készül!

Hirtelen visszhangzó zaj töltötte be a pajtát, mely leginkább egy tehervonat zakatolásának és egy forgószelel süvöltésének keverékére emlékeztette Jamest. A hőmérséklet észrevehetően megugrott, és a vasajtó közepe vörösen felizzott.

- Nagyon sajnálom, Mr. Bloch - mondta Hagrid. - Az öreg Norberta nem sok torkos borzashoz jut manapság, de a szagukat attól még felismeri, ha a közelben vannak. Figyelmeztetnem kellett volna magát.

- Szóval így fűti fel a pajtát - súgta Ralph. Szeme kissé rémülten nyílt tágra. - Sárkányt tart! Egy igazi, élő sárkányt!

- Az nem csak egy közönséges sárkány - vigyorodott el James. - Inkább egy afféle családi kedvenc. Évekig Charlie bácsikám vigyázott rá, de pár éve megsérült a szárnya, és már nem tud repülni. A sárkányvilágban a röpképtelenség egyenlő a halálos ítélettel. A saját fajtájukat is levadásszák, ha úgy alakul.

- Igazából egy nagy mamlasz - magyarázta Hagrid szeretetteljes hangon. - Fióka kora óta ismerem. Igaz, ha tüzes kedvében van, még így sem megyek az ajtaja közelébe. A télen végre kivihetjük egy kicsit, hogy formában maradjon. Szeret a hóban hancúrozni, a kis drága.

- Nagyszerű! - szólalt meg James mögött Ashley Doone. - Talán Trenton önként jelentkezik az ő etetésére is! A mardekárosok és a sárkányok között úgyis olyan nagy az összhang.

- Kizárt - mordult fel Trenton, aki közben dühtől kipirult arccal csatlakozott a társaihoz. - Kíváncsi volnék, mit szólnának a szüleim, ha megtudnák, hogy ez az ostoba behemót sárkányt tart az iskola területén. Eddig sem volt teljesen komplett, de ez már túlzás.

- Pofa be, Trenton! - szólt rá James kedvesen. - Norberta nem veszélyes. Legalábbis nem annyira, mint te egy torkos borzassal.

- Majd meglátjuk - morogta Trenton sötéten.

James a mugliismeret nagy részét azzal töltötte, hogy kényelmetlenül feszengett Treus készülő jelmezében. Gennifer Tellus, a jelmezeselek vezetője, maga vette a kezébe a főszereplő ruházatát, és most a füle mögé tűzött pennával rohangált James körül.

- Maradj nyugton! - motyogta a fogai közé szorított tűk között. - Nem tudom normálisan feltűzni a szegélyt. Azt akarod, hogy buggyos legyen a pantallód?

- Csiklandoz! - felelte James, aztán gyanakodva a lányra sandított. - Mi az a pantalló?

- Ne kérd, hogy elmagyarázzam. Jobb, ha nem is gondolsz rá. Legyen elég annyi, hogy még így is jobban jártál, mint Petra.

James tovább akart kérdezősködni, de végül úgy döntött, mégsem. Nem beszélt Petrával Josephina bonbonos incidense óta. Valahogy megszédítette és különös

izgalommal töltötte el, hogy ő játszhatja Treust Petra Astrája mellett, de soha, senkinek sem vallotta volna be.

Gennifer James dereka köré kanyarintotta a mérőszalagját.

- Na, és elolvastad már a teljes szövegekönyvet? – kérdezte.

- Nem – ismerte be James. – De úgy nagyjából ismerem a sztorit. Srác beleesik a csajba. Az idősebb pasi is belezúg ugyanabba a csajba. A pasas öngyilkos küldetésre küldi a srácot, hogy megszabaduljon tőle. A srác visszajön, és párbajoznak. Aztán mindenki boldogan él, amíg meg nem hal. Vége.

Gennifer cinikusan mérte végig Jamest.

- Azt hiszem, jobban tennéd, ha végigolvasnád a szövegekönyvet – szúrta a tűi között.

- Végig fogom – vágta rá James bosszúsan. – Elvégre valahogy meg kell tanulnom a szerepemet, nem?

- Igen, de azt azért nem árt tudnod, hogy nem élnek boldogan, amíg meg nem halnak. A *Triumvirátus* egy tragédia, pupák.

James megszemlélte magát a közeli tükörben.

- Vagyis, ez mit jelent?

- Hát – motyogta Gennifer –, nagyjából azt, hogy a végére mindenki meghal.

Mikor James kilépett a mugliismeret teremből, egyszer csak Rose sodródott oda mellé.

- Mesélte Ralph, hogy mit találtam az este? – kérdezte fojtott hangon.

- Annyit mondott, hogy rájöttél, miért hitte pár ember, hogy Merlin utálta a muglikat – felelte James. – A részletekbe nem ment bele.

- Ez érdekelni fog – mondta Rose felvillanyozva. – Hallottál valaha a tó úrnőjéről?

James eltöprengett. Valahonnan nagyon ismerősnek tűnt a kifejezés, de nem tudta hova tenni. Végül vállat vont, és megrázta a fejét.

- Nos, a legenda szerint ő volt a felelős Merlin bukásáért. A legtöbb történet nimfaként, driádként vagy tündérként ábrázolja, de ezek csak túlzó fantazmagóriák, amik eltorzítják a valóságot. Revalvier professzor is beszélt erről varázsirodalmon, emlékszel? Azt mondta, ha a legenda igaz volna, Merlin valószínűleg nem ülne az igazgatói székben.

- Igen, tényleg – bólintott lassan James, mikor derengeni kezdett neki az óra. – Azt mondta, a történetek szerint a tó úrnője egy magát ártatlannak tettető varázslény, aki eléri, hogy Merlin beleszeressen, és miután mindent eltanult a varázslótól, amit az tudott, a saját mágiájával ejtette őt fogságba. De persze, ez csupán mese. Nyilván csak azért találták ki, hogy megmagyarázzák Merlin eltűnését. Mi viszont tudjuk az igazat, ahogy Revalvier is mondta.

- Legalábbis most már valamivel többet tudunk az igazságról – javította ki Rose titokzatosan. – A tó úrnője nem a képzelet szülötte volt, habár nem is az, aminek a legenda beállítja. Mugli volt, és Merlin menyasszonya.

- Tessék? – torpant meg James a folyosó közepén. – Ezt meg honnan veszed?

- Austramaddux könyvéből – vonta fel Rose a szemöldökét. – Ugyanabból a könyvből, ahonnan tavaly Zane is tudomást szerzett Merlin dehoppanálásáról. Morgan Patonia kölcsönadta nekem a hollóhátas könyvtárból. Austramaddux tudatában volt, hogy Merlin szinte mindenkinél jobb, habár nekem úgy tűnt, maga Merlin nem nagyon kedvelte őt.

- Nem sokat foglalkozott vele, miután visszatért – biccentett James. – Austramaddux

szellemének kellett volna kívánnia a megfelelő időt Merlin visszatéréséhez. Mindörökre ehhez a feladathoz kötődött. Az a benyomásom volt, hogy Merlin úgy vélte, Austramaddux megsietette a visszatérést, csak hogy lejárjon a szolgálata. Nem is járt túl jól.

- Mit tett Merlin? – csapott le Rose a témára. – Hogyan büntethet meg az ember egy kísértetet?

James megrázta a fejét.

- Dunsztom sincs, de Austramaddux eléggé megrémült. Úgy visított, mint egy sikítószellem, de Merlin csak... kipukkasztotta.

- Durva – mondta Rose elgondolkodva.

- Az, de mindegy, ez már régi sztori. Mi a helyzet a tó úrnőjével?

- Nos, Austramaddux szerint ő egy Judith nevű mugli földműves volt. Egy kis farmon élt, egy forrástó partján. Innen kapta a nevét. A birtokot Judith és az anyja vezették, egészen az asszony haláláig. A hűbérbirtok ura egy Hadyn nevű férfi volt, aki el akarta zavarni Judithot a farmról, mert egyedül úgysem tudta volna elvezetni, de Merlin megvédte őt. Állítólag Hadyn gorillákat küldött, hogy kidobják a lányt, de Merlin számfülekkel küldte őket vissza, és az ígérettel, hogy ha még egyszer meglátja őket, befejezi a munkáját.

- Látod? – mutatott rá James. – Ez nem úgy hangzik, mint egy mugligyűlölő varázsló cselekedete. Segített a lánynak.

- Igen, de csak, mert szerette. A könyvben az állt, hogy Judith gyönyörű volt, és Merlin teljesen belehabarodott. Austramaddux szó szerint úgy fogalmazott, hogy Merlin „a lány bűvkörébe került”. Elég erős szavak egy varázslótól egy mugli nő leírására, nem gondolod?

- És mi történt? Azt tudjuk, hogy végül valamiért nem lehettek egymáséi. Talán a lány átverte, és innen erednek a történetek, amelyben valahogy csapdába ejti Merlint. Rose szikrázó szemekkel rázta a fejét.

- Nem! Austramaddux szerint ő is szerette a varázslót! Ez elég is volt, hogy Merlin ne egyezkedjen többé a mugli királyságokkal. Már nem bocsátotta áruba a szolgálatait, és a mugli- és varázsbirodalom közötti közvetítői posztot is ott hagyta, a trónjával együtt. Sokan dühbe gurultak emiatt, és sok más varázsló próbált a helyébe lépni. Eközben Merlin tovább védelmeszte a farmot, ahol Judith élt. Sűrű, tövisekkel teli csipkebokrokat növesztett a birtok határaitra, hogy kívül tartsa Hadyn embereit. Merlin még ki is fizette a földet, tízszeresét, mint amennyit eredetileg ért. Aztán, csak hogy biztonságban legyen, mágiára tanította Judithot.

- Egy muglinak nem taníthatsz mágiát, Rose – vágott közbe James. – Vagy azzal születesz, vagy nem.

Rose megrázta a fejét.

- Merlin mágiája nem így működik. Ő legalább annyit merít a természetből, mint a veleszületett képességekből. Nem taníthatta meg a lányt, hogy hogyan találja meg magában a mágiát, mert egy szikrányi sem volt benne; Judithnak nem voltak varázstudó felmenői. De megmutathatta neki, hogyan használja a természetben rejlő mágiát. Legalábbis egy kicsit. Épp csak annyit kellett tudnia, hogy megvédhesse magát, tehát Merlin megtanította neki, hogyan változtassa meg a külsejét. Így el tudott menni a piacra anélkül, hogy felismerték volna, hiszen Hadyn jutalmat ajánlott fel az elkapására. Egész jól alakultak a dolgaik, és Merlin már-már elvette őt

feleségül, de aztán... minden elromlott.

- Mi történt? – kérdezte James, aki egészen megigézett a történet.

- Természetesen elfogták a lányt – felelte Rose élettelen hangon. – Óvatlan volt. A mágikus álca tökéletesen működött, senki sem tudta, hogy aznap a hűbéresek piacán jár, de valaki észrevette, amint Merlin mágiáját használja. Megjavította egy kisleány taligájának a törött kerekét mindössze azzal, hogy összetette a két darabot, és elmormolta a ráolvasást, amit Merlin tanított neki. A két fadarab összeforrt, a kerék rendbejött, de valaki meglátta. Értesítették a hűbérúr embereit, akik mindig a piacon járőröztek. Elkapták Judithot, és felvitték őt Hadyn kastélyába.

- Tuti, hogy Merlin legszívesebben minddel végzett volna – jegyezte meg James. – Elvégre a lány csak segíteni akart. Mit tett ezután?

- Először nem tudta, hova tűnt Judith, de aztán kinyomozta. Úgy tűnik, ebben nagyon jó, hiszen tud beszélni a madarakkal, állatokkal és fákkal. Hadyn tudatában volt, hogy Merlin előbb vagy utóbb felbukkan, így meghagyta az embereinek, hogy eresszék be őt egyenesen a fogadócsarnokba. Merlin mondjuk nem sokat törődött az örökkel, egyszerűen elaltatta őket, besétált Hadynhoz, és követelte Judith szabadon bocsátását. Hadyn azonban nem adta magát ilyen könnyen. Azt mondta Merlinnek, hogy szívesen visszaadja neki a lányt, de csak azzal a feltétellel, ha Merlin visszatér a farmra, eltávolítja a tüskés bokrokat, és a tisztelete jeléül megkétszerezi a hűbérbirtokot.

James a homlokát ráncolta.

- Megkétszerezi a birtokot?

- Akkoriban a föld jelentett mindent. Minél nagyobb birtoka volt egy hűbérúrnak, annál vagyonosabbnak számított. Hadyn terve az volt, hogy Merlin elorozza szomszédjaitól a földjeiket. Azt is megígértette Merlinnel, hogy utána örökre elhagyja a hűbérbirtokot, és olyan védelmi bűbájt von a kastély köré, amely még magától Merlintől is megvédi őt! Hadyn rendkívül dörzsölt és gonosz ember volt. Jól tudta, hogy amint Merlin visszakapja Judithot, valószínűleg a kastély ellen indulna, és a földig rombolná. Azonban Merlin védőbűbájával nem csak, hogy bevehetetlenné válna a vár, de még maga Merlin sem volna képes egy téglát sem kivenni belőle, vagy a bent lévők haja szálát meggömbíteni.

- De erre nem volt hajlandó, igaz? – kérdezte James.

Rose biccentett.

- De igen. Örülten szerelmes volt Judithba. Távozott a szomszédos hűbérbirtokokra. Senki nem tudja, hogyan csinálta, de mikor visszatért, magával hozta annyi föld tulajdonoslevelét, amivel Hadyn megduplázhatta a saját birtokát. Bele sem merek gondolni, hogyan tette rá a kezét Merlin azokra a földekre, de biztos valami szörnyű módon. A hűbérurak nem engedik át csak úgy a birtokaikat, harc nélkül.

James elgondolkodva összevonta a szemöldökét.

- Na, és Hadyn elengedte Judithot?

- A történet itt véget ér – ismerte be Rose kelletlenül. – Austramaddux úgy ír róla, mintha az olvasók már tisztában volnának a többivel. Azt feltételezem, bármi történt is, abban az időben közszájon forgott hosszú, hosszú ideig. Sajnos a valódi legenda elveszett a több száz éves mítoszok és torzítások miatt. Akárhogy is, szerintem nem végződhetett túl jól, hiszen, ahogy Revalvier professzor is említette, Merlin most itt van velünk, de a tó úrnője nincs. A lényeg, hogy feltehetően ez a történet az alapja

azoknak a szóbeszédeknek, miszerint Merlin gyűlöli a mugli világot. Az a mugli hűbérúr, Hadyn csapdába csalta őt, megalázta, és még csak bosszút sem állhatott miatta. Egy Merlin-szintű varázslónak ez bőven elég, hogy egy életre utálatot keltsen.

- Hát, igen, nem nagyon lehet hibáztatni, amiért dühbe gurult – értett egyet James –, de ez még nem jelenti azt, hogy az egész mugli világot gyűlölte volna. Csak mert volt valami gonosz, mugli patkány, nem indokolja, hogy háborút indítson a többi ellen.

- Sokan pedig éppen hisznek – vont a vállát Rose. – Persze Merlin ezt sosem mondta ki. Ami azt illeti, többé nem mondott semmit. Utána sosem látták nyilvános helyen, és szinte rögtön ezután írta Austramaddux, hogy Merlinus „elhagyta az emberek társadalmát, míg az idő meg nem éri rá”. Nem csoda, hogy az elmúlt évszázadokban folyamatosan gyanakodtak rá.

- Még ma is – jegyezte meg James.

- Ez nem azt jelenti, hogy mindennel egyetértenék, amit róla mondanak – szólt halkán Rose. – De az mindenestre biztos, hogy Merlin dühe hatalmas lehetett. A szerelem örült dolgokra készíthet.

James felsóhajtott.

- Van egy tervem, Rose – ismerte be a fiú. – Nem voltam benne biztos, hogy végigcsinálom, de most már igen. Tisztáznom kell Merlin nevét, ha tudom. Kiderítem az igazat, hogy együttműködik-e azokkal az alakokkal, akiket láttunk, meg azzal a szörnyű... ööö... *izével*, abban a füstszerű köpenyben.

Rose résnyire szűkült szemekkel fürkészte James.

- Te tudsz valamit arról a dolgról, igaz? – kérdezte. – Rejtegetsz valamit. Van köze ahhoz a furcsa fájdalomhoz, amit néha a homlokodon érzel?

- Tessék? – hökkent meg James. – Nem! Én... ööö, már nem szoktam érezni.

- Persze – bólogatott Rose. – Biztos csak azért kaptál a homlokodhoz és kiáltottál fel fájdalomban az igazgató irodája előtt, mert hirtelen eszedbe jutott, hogy rossz választ adtál a számmisztika dolgozat egyik kérdésére.

James megadón felemelte a kezét.

- Oké, igen, néha még most is érzem. Dunsztom sincs, mitől van, de semmi köze Merlinhez.

- Scorpius szerint rémálmaid vannak – szólt Rose mélyen James szemébe nézve.

- A fenébe is, Rose! Mit művel az a gyerek? Egész este fent van és jegyzetel?

- Azt mondja, beszélni is szoktál álmodban. Azt ugyan nem hallja, mit mondasz, de úgy hangzik, mindig ugyanazt. És ez heti több alkalommal megesik.

James egy pillanatig Rose-ra meredt, aztán lesütötte a szemét.

- Igen, és? Nem is igen emlékszem az álmokra. És mikor mégis, akkor sincs semmi értelmük. Valaki beszél, penge suhan, és mintha valami régi gép zakatolna. Lépteket hallok, követem őket, de nem látom, ki megy előttem. Aztán meg van valami víz, és furcsa arcok. Na és? Csak egy álom. Nem jelent semmit.

Rose az égnek emelte a tekintetét.

- Túl jól ismerlek ahhoz, hogy tudjam, ezt te magad sem hiszed el.

- Nézd, nem tudom, mi ez az egész – rázta a fejét James. – Talán tényleg van valami köze ahhoz a furcsa fájdalomhoz a homlokodon. Cedric... Cedric azt mondja, ő *látja* is a sebhelyet. Állítólag zölden ragyog.

- De durva! – kiáltotta Rose olyan hangon, mintha ez volna a világ legklasszabb híre. Közelebb hajolt James homlokához. – És te látod, ha a tükörbe nézel? Világít a

sötétben?

- Ez nem vicces, Rose! – húzódott el tőle James. – De legalább már tudjuk, hogy nem örültem meg. Ha Cedric is látja, akkor nem csak az én fejemben létezik.

- Igaz – biccentett Rose. – Nem a *fejedben*, hanem a *fejedén*.

James az unokatestvérére grimaszolt.

- A lényeg, hogy mindennek semmi köze ahhoz, hogy hogyan akarom megtudni Merlinről az igazat.

- Hogyan, James? – komolyodott el Rose. – Ralphnak egyvalamiben igaza volt: ha Merlinnek köze van az összeesküvéshez, rémisztő ellenfél válhat belőle. Ő lelkiismeret-furdalás nélkül eltenne téged az útból. Legalább Ralph és én hadd segítsünk.

James megrázta a fejét.

- Nincs szükségem segítségre, Rose. Bocs. Nem akarlak titeket is belerángatni, ha elkapnának.

A mindig gyakorlatias Rose beletörődően bólintott.

- Mikor fogod megtenni?

James eltökélt arca megkeményedett.

- Ma este, ha tudom. Ha minden jól megy, holnap reggelre megtudjuk az igazat. Kívánj szerencsét!

- Többre lesz szükséged, mint pusztán szerencse, pupák – mondta Rose. – Nagyon remélem, hogy tudod, mit csinálsz.

James arra gondolt, ahogy Merlin megtalálta őt a folyosón, mikor őrt állt a Bajkeverőknek, és amikor a táblát készült áttolni. Merlin tudja, mi folyik az iskolában, és ha James nem lesz elég óvatos, azt is tudni fogja, mire készül a fiú.

- Én is, Rose – felelte James, miközben ő és unokatestvére megindultak a folyosón a nagyterem felé. – Én is.

James terve egyszerű volt. Még Cedric szellemét is sikerült rábeszélnie, igaz épp hogy csak. Cedric nem szívesen ment be az igazgatói irodába most, hogy az Merliné volt, és az iskola kísérteteit valamiféle határvonal tartotta távol az igazgató magánhelyiségeitől. Ennek ellenére Cedric nyugodtan kikémlelhette, mikor alszanak ki a fények az iroda ablakában. Elvégre Merlinnek is aludnia kellett valamikor. A terv szerint, mikor a fények kialszanak, Cedric még vár egy órát, aztán felébreszti Jamest.

James azzal a bizonyossággal feküdt le, hogy egy szemhunyasnyit sem fog aludni. Aggodalom gyötörte a terv miatt, egyrészt mert arra gondolt, bármilyen óvatos lesz, így is, úgy is elkapják, másrészt pedig félt attól, amit esetleg kideríthet, ha a terve mégis sikerrel jár. Mindig, mikor a könnyű álm kezdett rátelepedni, azt képzelte, hogy Cedricet hallja, amint jön őt ébreszteni. Jól tudta ugyan, hogy ez badarság,

hiszen egy szellem nem csap zajt, ha nem akar, így kizárt, hogy hallaná Cedricet közeledni, azonban így is minden koppanás és reccsenés felcsigázta, míg végül el nem nyomta őt a görcsös álom.

Megint ugyanazt álmodta, de ezúttal valami megváltozott. Mint mindig, a rémisztő közelségben elsuhanó fémpengék sziszegésével és csillogásával kezdődött, valamint az ősi szerkezet morajával. Ismét hallotta a bársonyos, megnyerő, és kissé őrjítő hangot. Erősen visszhangzott, így James nem értett minden egyes szót, de pár foszlányt sikerült elcsípnie.

- Még nincs itt az idő... - mondta a hang, majd - A feladatod világos... - és - bosszúvágytól hajtva... - Az álom-James összerázkódott.

Valaki sétált mellette, de a sötétben James csak egy arctalan sziluettet tudott kivenni. James úgy úszott az alak mellett, mintha valahogy az vitte volna egyre előrébb. Szörnyű súlyként nehezedett homlokára a sebhely. Aztán, most először, fény töltötte be a különös helyet. Egy tóból szűrődött ki, pislákoló, zöld ragyogása táncoló hullámok árnyaival töltötte meg a környéket. A falak kőből voltak, vastagon lepte őket a moha. Jamesnek az az érzete támadt, mintha valahol a föld alatt volna, messze az éltető napfénytől. A hang tovább beszélt, miközben a víz felszínén alakok bukkantak fel, egy másik világ tükörképei. A szavak egy feketeségbe burkolózó sarok felől érkeztek. A tó felszínén közben két arc formálódott ki, mindkettőn szomorúság bujkált, de egyben remény is. Most tisztábban látszottak, közvetlen a vízfelszín alatt hullámzottak: egy férfi és egy nő, valamivel fiatalabbak, mint James szülei. James társa felzihált, térdre vetette magát, és a tópart felé nyúlt, megpróbálta megérinteni a hullámzó felszínt.

- Állj! - parancsolta a hang. - Még nincs itt az idő. Most még te csatlakoznál hozzájuk abban a világban, nem pedig őket hoznád ide. Vérük fizetségért kiált. Csak azután léphetnek át. De te kiegyenlítheted a számlát. Bosszút állhatsz nem csak értük, hanem mindenkiért, akit elnyomott a zsarnokok akarata. Te hozod el az egyensúlyt. Feladatod kíméletlen, terhed nehéz, de megkapod érte a jutalmat. Visszakapod őket. És megéred, hogy láthasd a változás napját. Ha te is akarod.

- Akarom - suttogta James társa, és James akaratlanul is vele mondta, habár az ő száját nem hagyta el hang.

Rémülten riadt fel valami zajra. Az álom olyan élénken élt az emlékezetében, hogy szinte úgy érezte, még most is álmodik. Felült az ágyán, és a holdfényből meg tudta állapítani, hogy már jócskán benne járt az éjszakában. Nem messze tőle Graham szuszogott, egyik karja lelógott az ágyról. A szobában szinte tapintani lehetett az éjjeli csendet.

- Cedric? - sűgta James halkán, vigyázva, nehogy felébressze a többieket. Lelőkte magáról a takarót, és kicsusszant az ágyból. Semmi jele nem látszott a szellemnek. James arra gondolt, talán odalent van a klubhelyiségben. Felmarkolta az éjjeliszekrényről a palcáját és a szemüvegét, és a lépcső felé indult. Az ajtóban megakadt valamin a tekintete, ezért megtorpant. Scorpius ágyát összetúrták, de a fiú nem volt sehol. James összevonta a szemöldökét. Hol lehet az a kis vipera? Eszébe jutott, amit Rose mondott neki, hogy Scorpius hallotta Jamest álmában beszélni. Vajon olyankor ő miért nem aludt? Bizonyára sántikált valamiben. Végül James vonakodva elnapolta a problémát; most sokkal fontosabb dolga akadt. Megfordult, és lelopakodott a lépcsőn a klubhelyiségbe.

A szoba teljesen üres volt, és a kandallóban izzó zsarátnok vörös fényétől eltekintve koromsötét. Még mindig nyoma sem volt Cedric kísértetének. James ismét elismételte a nevét, ez alkalommal kicsit hangosabban, de nem érkezett válasz. James felsóhajtott, és odasétált a kandallóhoz. Mikor lehuppant a magas támlájú karosszékre, élénk hang harsant, amitől James szíve kihagyott egy ütemet.

- Szevasz, James! – köszöntötte a hang. – Hol van mindenki?

James riadtan körbenézett.

- Mi? Ki... Zane?!

A kandalló mellett Zane ácsorgott, és látszólag a márványnak vetette hátát, mégsem tűnt úgy, mintha fizikailag is érintené azt. Arcán csintalan mosoly játszott.

- Ki más? Látom, megkaptad a kacsámat.

- A te... - motyogta James. Még mindig nem tért teljesen magához. – Nem. Mi? A kacsádat? Mit keresel itt?

- Pár perce üzentem neked a kacsával – felelte Zane. James már egész elfeledkezett a próteusz kacsákról, amikkel előző évben üzengettek egymásnak. – Azt hittem, megkaptad. Azt írtam benne, hogy te és Ralph öt percen belül legyetek a kandallónál. Tehát, hol vannak a többiek? Ez a hely olyan kihalt, mint valami kripta. James a plafonra emelte a tekintetét.

- Szóval az ébresztett fel! Zane, az éjszaka közepe van – fakadt ki, miközben egy előbújni készülő vigyorral küszködött. Zane koraérettsége lenyűgözte. – Ralph lent szunyál a mardekáros hálóknban. Már megint elfelejtkeztél az időeltolódásról!

- Ja, tényleg – fintorodott el Zane. – Itt még csak nyolc óra. Mármint ott. Ahol tényleg vagyok. Na és, mit gondolsz erről? Jobb, mint a holdpille-por. Jól nézek ki?

James hunyorogva végignézett a barátján.

- Egy perce még azt mondtam volna, hogy igen, de a széleken kezdesz elhalványodni. Hogy csinálod?

- Jó, mi? – felelte Zane. – Franklyn professzor újabb agymenése. Az egyszerűsége a legszebb. Hallottál már a doppelgangerről?

James összevonta a szemöldökét.

- Ami azt illeti, ööö, igen. A legenda szerint egy hasonmás, ami azért bukkan fel, hogy figyelmeztesse az embert a küszöbön álló halálára, nem?

Zane lelkes bólogatásba fogott.

- De, de, az az. Franklyn kitalálta, hogy ha imitáljuk a küszöbön álló halál körülményét, a doppelganger felbukkanhat. Ha ez megtörténik, befoghatjuk, és használhatjuk üzenetek kézbesítésére, mint most is.

- Szóval te most halálos veszélyben vagy odaát? – ráncolta a homlokát James.

- Igen és nem. A doppelganger azt hiszi, de Franklyn professzor mindent kidolgozott. Számtalan biztonsági óvintézkedés van. Csak a szó *szoros* értelmében vagyok életveszélyben, amint befejeztük a dumálást, minden helyreáll. A Főosztály a buktatók javát kigyomlálta. Nálad van a pálcád?

- Ööö... igen – felelte James.

- Megtennéd, hogy rám lősz? Mindegy, mit. Mondjuk egy csalánártás, vagy valami hasonló megteszi. Kezdek fakulni.

- Tessék? Ezt komolyan mondod?

- Naná! Gyorsan! Ez az egyetlen baj ezzel a kommunikációs módszerrel, hogy nem sokáig marad fenn a mágia ilyen nagy távolságban. A te oldaladról kell feltölteni,

hogy megmaradjon, különben egyszerűen köddé válok.

James bizonytalanul előhúzta a pálcáját, és Zane halványuló alakjára szegezte.

- Acervespa – szólt, mire a pálca hegyéből egy vékony, túszerű villám csapott ki. Zane alakja mintha elnyelte volna a villámot, és hirtelen megint tömörebbnek látszott.

- Ez jó volt – mondta Zane. – Na és, mi a helyzet a pocsolya túloldalán?

- Ne is mondd! – dőlt hátra James a székben. – Bonyolult. Albus mardekáros, fantomadást fogok valami szellem-sebhelyen keresztül, apám ősellenségének a fia ellopta az ágyamat, és mindenki amiatt aggódik, hogy Merlin netán gonosz.

Zane grimaszt vágott.

- Húha, nem semmi. Egyszerre egyet. Te nem gondolod, hogy a nagy ember gonosz lenne, igaz?

James fáradtan megrázta a fejét.

- Nem, de páran igen. Még Rose is. Főleg azután az este után.

James elmesélte Zane-nek, amit az Amsera Certh tükörben láttak. Zane figyelmesen végighallgatta, szájának egyik sarka alig észrevehetően felhúzódott, és a fiú arca felvette szokásos, töprengő kifejezését.

- És aztán mi történt? – kérdezte Zane, miután James elhallgatott.

- Hogy érted? Ennyi. Ez nem elég?

- Úgy értem, hogy hogyan jött vissza Merlin, ha rácsuktad a fókuszkönyvet?

- Dunsztom sincs – motyogta James. Ebbe még nem is igazán gondolt bele. – De valahogy visszajött. Gondolom, megvannak a maga módszerei. Mármint ha az tényleg ő volt.

- Ő volt – biccentett Zane. – Csak még magadnak sem akarod elismerni.

James összevonta a szemöldökét, ám mielőtt ellenkezhetett volna, Zane tovább fűzte a szót.

- De a jó hír, hogy tuti jó okkal járt ott. Különben már rég piritóst csinált volna belőled.

- Hogy érted? – kérdezte James óvatosan.

- Elvégre meglátott, nem? Azt mondtad, a sápadt fickó rád mutatott a tükrön keresztül, mire mindenki feléd fordult. Márpedig ez azt jelenti, hogy Merlin meglátott téged. Ha egy ligában játszana azokkal a pasasokkal, azonnal felhajtott volna titeket, amint visszatért. Már rég az alvilágba lennétek paterolva, vagy mit tudom én, mit csinálnak a Merlinhez hasonlók az ellenségeikkel.

James összevonta a szemöldökét.

- Így még sosem gondoltam bele.

- Persze, hogy nem – vont vállat Zane. – Mindig is én voltam a csapat esze.

James elfintorodott.

- De, végül is, mindegy, a ma este után többet fogok tudni. Igazából azt hittem, azért ébresztettél. Van egy kis dolgom odakint, és kicsit ideges vagyok miatta. Ráadásul most még a láthatatlanná tévő köpönyeg sincs nálam. Na mindegy, veled mi van? Hogy mennek a dolgok az Alma Aleronban?

- El sem hinnéd – rázta a fejét Zane. – A termek hatalmasok, és az itteni varázstársadalom egészen más. Néhány órámig igazi sasquatchot is láttam. Nagylábat! És, én mondom, több eszük van, mint amennyi látszik, még ha csak morogva beszélnek is. Itt is van Haladó Elem, de persze nem így hívják magukat.

Állandóan arról szónokolnak, hogy a régi uralkodó elit mindig halogatja a változást, és megakadályozza a haladást, ami úgy elsőre nem is hangzik túl rosszul, míg rá nem jössz, hogy ez a változás és haladás ugyanaz, ami megsavanyítja a tejet. Különben elég sokan ferde szemmel néznek rám, mert azt hiszik, tudják, mi történt tavaly a Roxfortban. Madame Delacroix a dutyiban hűsöl. Sokan úgy beszélnek róla, mintha hős volna, mint valami politikai számkivetett. Nekem ez kvantum.

- A vudukirálynő börtönbe került? - meredtek ki James szemei. - Ott is vannak varázslóbörtönök?

- Inkább elmegyőgnak hívnám, de hét lakat alatt őrzik. A Barlangmenedékben történtek után sosem lett ugyanaz. Bekattant, ha vágod, hogy értem. Most megfigyelés alatt áll. Az igazat megvallva itt van, a kampuszon, a gyengélkedő épületében. Szevasz, Cedric! Hogy megy a szellemeskedés?

James felpillantott, és meglátta, ahogy Cedric kísértete, arcán nem túl szívélyes mosollyal, végigsiklik a szobán.

- Itt az idő - intézte szavait Jamesnek a szellem.

- Ja, tényleg - mondta Zane -, működésbe lép a nagy terv az igazgató kikémlésére. Figyelj csak, biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? A fickó tutira telepakolta azt a helyet mindenféle anti-spion csapdákkal. Nem sasszézhatsz be csak úgy az irodájába; még ha nálad lenne a láthatatlanná tévő köpönyeg, akkor sem tehetnéd.

- Van egy tervem - mondta James. Nyaka és állkapcsa megfeszült.

- Ó - felelte Zane égneke emelt szemekkel. - Hát, ha legalább olyan pontos, és minden részletre kitérő, mint amilyenekkel tavaly előálltunk, máris jobban érzem magam.

- Megint fakulsz, haver - jegyezte meg James, miközben kikászálódott a karosszékéből, és csatlakozott Cedrichez. - Majd ugorj be máskor is!

- Arra mérget vehetsz. Sok szerencsét! És James?

James megtorpant, és visszafordult a barátja felé. Zane kis híján már teljesen köddé vált. Sokkal inkább kísértetnek látszott, mint Cedric.

- Ne hagyj ki a buliból, oké? Ott voltam, mikor Merlin felbukkant. Ha átállt a sötét oldalra, tudni akarom. Talán segíthetek.

- Nem állt át - mondta James. - Ne aggódj emiatt!

Zane elvigyorodott.

- Ki mondta, hogy *aggódom*?

Egy pillanattal később Zane alakja darabjaira hullott, akár egy füstpamacs.

Ahogy kimásztak a portrélyukon, Cedric azt kérdezte:

- Miről volt szó?

James megrázta a fejét.

- Csak Zane hozta a saját formáját. Gyerünk, legyünk túl rajta.

- Mit akarsz, mit tegyek?

James vett egy mély lélegzetet, majd végignézett a koromsötét, néma folyosón.

- Csak juttass be az igazgatói irodába - suttogta. - Hogy utána mi jön? Ahogy Zane mondaná: kvantum.

James remélte, hogy az igazgatói irodához vezető lépcsősor jelszava nem változott azóta, hogy ő, Ralph és Rose ott jártak az önvédelmi szakkör indításához szükséges engedély ügyében. Mire elérte a bejáratot őrző kőszörnyet, kis híján kiment a fejéből a régi, walesi mondat, de mikor eszébe jutott, és hangosan kimondta, a szobor fáradtan félreállt.

- Az ilyen kései látogatásokból semmi jó nem származik – motyogta a kőszörny, ahogy James és Cedric elsétált mellette. – Na, de mit is tudhatnék én? Hiszen márványból van a fejem.

A lépcső tetején Cedric némán átlebegett az iroda ajtaján. Pár pillanattal később már jött is vissza, és az ajtó lassan, nyikorogva kitarult.

- Mind alszanak – súgta Cedric az egykori igazgatók portréira utalva. – Még Dumbledore és Piton is.

James bólintott, majd belopózott a szobába. A festmények felől hallatszó békés szuszogás és hortyogás ellenére a sötét iroda furcsán baljóslatúnak hatott. Az ablakon bekúszó holdfény végigcsordogált a padlón, fel a masszív íróasztal elején, egészen Merlin fókuszkönyvéig. James odaosont az asztalhoz, és habár nem akart az Amsera Certhre nézni, mégsem tudott ellenállni a kísértésnek. A tükör lapja mögött sűrűn gomolygott az ezüstös füst, ami halvány derengésbe vonta a környező bútorokat.

- Csak n-néhány pe-perc kell – suttozta Cedricnek össze-összekoccanó fogakkal. Az igazgató irodájában szokatlanul hideg volt. James látta a száján kibukó párafelhőket. – U-utána már csak be kell z-zárnod az ajtót...

Senki nem felelt. Cedric már odakint várakozott a folyosón. Korábban említette Jamesnek, hogy utál belépni Merlin irodájába. Mikor a fiú rákérdezett, miért, a kísértet egyszerűen csak annyit felelt: „Túl sok a csapda, még egy szellemnek is.”

Valami fehérén csapkodó nyúlt lustán James felé, aki ettől torkában dobogó szívvel nagyot ugrott. Csak az ablak előtt lógó függöny dagadozott egy hirtelen jött szellőben. Nem csoda, hogy meg lehetett fagyni az irodában; Merlin tárva-nyitva hagyta az ablakot, és beeresztette a hideg éjszakai levegőt. Az ablakon át James látta a holdkaréjt, mely csontszínű sarlóként függött a fekete égbolton. Összerezcent, és akarattal lecsillapította hevesen dobogó szívét. Reszketve fordult vissza az íróasztal felé.

A fókuszkönyv ragyogni látszott a holdsugárban. A vastag fedőlapot csiszolt fa- és rézpántok tartották lecsukva. Lakat is volt rajta, de azt nem zárták össze. James megérintette a könyvet, aztán hirtelen felcsapta; olyan hamar végezni akart a feladatával, ahogy csak lehet. A lapok nehezek voltak, a vastag, elefántcsontszínű papír könnyedén pergett James ujjai között. Az oldalak szinte teljesen üresek voltak, leszámítva egy-egy tintával írt sort: egy helyet és egy dátumot. James a lehető leggyorsabban, egyenként végigfutotta a bejegyzéseket. Egy perc sem telt bele,

eszébe jutott valami. A könyv végére lapozott, ahol az oldalak üresek voltak. Visszafelé kezdte pergetni a lapokat, míg meg nem találta az utolsót, amelyen írást látott. Ott megállt, ujjait végigfuttatta a papíron, és elolvasta a bejegyzést: „A GAZDATESTJELÖLT SÍRJA, OKTÓBER”.

Ez volt az. Remélte, hogy működni fog a terve, de közben egy része inkább azt remélte, mégsem. Tágra nyílt szemmel, még mindig erősen dobogó szívvel hátrált el a könyvtől. A szoba világításának megváltozásából azonnal tudta, hogy a tükör fókuszba állt. Lomb között susogó szél, zizegő avar, és recsegő fák zaját hallotta. James lassan előhalászta szemüvegét a pizsamájából, és feltette. Most, hogy tudta, mit keressen, képes volt kivenni a füstből és hamuból való lényt, amint a sír előtt állt. Mint legutóbb, a köpenye szakadozott szegélye csapkodott a szélben, de alóla nem bújtak elő lábak. Valami az alakban követelte, hogy az ember nézzen másfelé, taszította a tekintetet, de James erőszakkal tovább meredt rá. Ez lenne a Kapuőr, akiről Farrigan beszélt? James úgy vélte, igen, s a gondolattól görcsbe rándult a gyomra. Mint a múltkor, a jelenés nem is egy köpenyes alaknak tűnt, hanem inkább egy a térbe vágott lyuknak, melyben végtelen sötétség és izzó pernye kavargott.

James, össze-összerezzenve az iroda hidegében, tovább várt és figyelt. Odakint mintha feltámadt volna a szél, felpúposította és ide-oda csapkodta a függönyt. Végül, James szeme láttára, a Kapuőr felemelte a karját, amitől a talárja uja hátracsúszott. A kezén vékony és sápadt volt a bőr, épp mint első alkalommal, és James arra gondolt, amit lát, egyáltalán nem emberi végtagnak tűnik, csak egy silány utánzatnak. Ez alkalommal az ujjak nem tettek hívogató mozdulatot. A kar hosszú másodpercekig a levegőbe dermedt, aztán az alak megfordította a fejét. A köpeny csuklyája üres volt, de világos volt, hogy a lény egyenesen Jamesre mered a tükrön át. James levegőért kapott, és tett egy lépést hátra.

Több dolog történt egyszerre: erős szélroham süvített be az ablakon, félresöpörte a függönyt, és belekapott a fókuszkönyv lapjaiba, az igazgatói iroda ajtaja kivágódott, visszhangzó csattanással a falnak csapódott, a folyosóról beszűrődő gyér fényben pedig egy hatalmas árnyék bukkant fel. James lebukott, s igyekezett beleolvadni a varázstükör árnyékába.

Ahogy a fókuszkönyv lapjai pörögni kezdtek, a tükör képe azonnal megváltozott. Különböző helyek és történések villantak fel, majd veszték bele ismét a gomolygó ezüstködbe. Az iroda falán a hajdani igazgatók felriadtak álmukból, habár egyikük sem szólt egy szót sem. Az árnyalak keresztülcsörtetett a helyiségen, és futva átkutatta. James jól tudta, hogy akárki is az, bármelyik pillanatban felfedezheti őt. James oda sem figyelve megérintette a tükör felszínét, és rémületében csak egyre tudott gondolni: bárcsak valahol máshol lehetne.

És hirtelen máshol is volt.

James szörnyű rándulást érzett, mintha az egész teste kifordult volna, de mielőtt még felfoghatta volna, mi történik, már vége is volt. A tükör képe megváltozott, már nem az ezüstös örvényeket mutatta, hanem az igazgató irodáját, ám valahogy fordítva. James jól láthatta, a fel-le masírozó árnyékot a tükör túloldalán, aztán a varázsló is felbukkant, akihez az árnyék tartozott. Merlin James közvetlen közelében sétált el, tágra nyílt szemekkel kereste a behatolót.

James gondolkodás nélkül lebukott a tükör szintje alá, majd elgyötörten, nyakát nyújtogatva pislogott vissza, hogy felfedezték-e. Ebből a szögből a tükör képe

máshogy festett, sőt maga a tükör is másmilyen volt. Valamivel kisebb lett, ezüstráma keretezte, és az eddigi faállvány helyett egy csupasz kőfalon függött. James zavarodottan vonta össze szemöldökét. Most, hogy körbekémlelt, rájött, egész más helyre került. Valahogy *átlépett* a tükrön. Mikor azt kívánta, bárcsak máshol lenne, megérintette a tükröt, ami, úgy látszik, teljesítette a kívánságát. Hogy lehetett ilyen óvatlan? A fókuszkönyv lapjai szabadon peregtek a szélben, így lehetetlen volt megmondani, melyik oldalra küldte a könyv.

James igyekezett betájolni magát az új környezetben. Még mindig az új tükör alatt kuporgott egy keskeny résben a fal és valamiféle kőtömb között. A közelből hangok szűrődtek be hozzá. James óvatosan felemelte a fejét. A tömb vagy egy méter magas volt, és a tetejéből bonyolult forma emelkedett ki. James hirtelen rájött, hogy egy szobor az. Valahogy ismerősnek tűnt neki, habár ebből a szögből nemigen tudott rájönni, honnan. James lélegzetvisszafojtva kilesett a hatalmas, faragott lábak mögül. A hangok nagyon közelről hallatszottak, és ahogy kikémlelt, James már a gazdáikat is meglátta. Négyen voltak, mind különböző színű talárban és köpenyben. Háttal álltak Jamesnek, nagyjából egy sorban. Hirtelen vakítón villant valami, és egy hangos puffanást követően keserű füst töltötte be a levegőt.

- Az utókornak – harsogta egy szívből jövő hang. – Kár, hogy nem lesz színes.

- Hamarosan lesznek színek is, Godrik – trillázta egy nő boldogan. – És talán mozgás is, akár a kis, élő festmények.

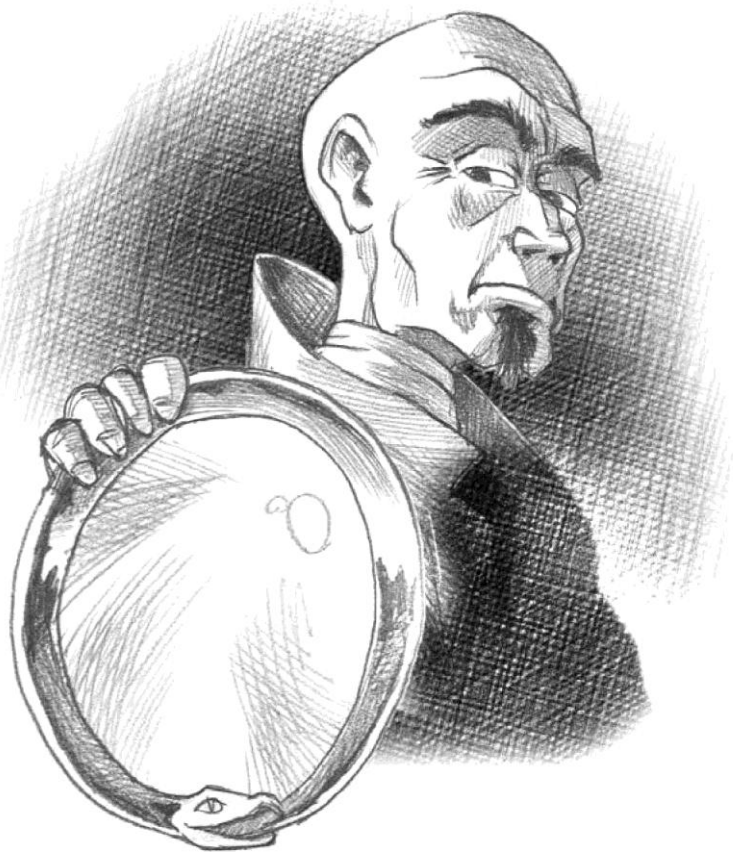
- Már *vannak* mozgó festményeink – jegyezte meg egy másik férfi kissé gúnyosan. – Nem látom be, miért volna ez a módszer annyival jobb.

- Mindig ez a szkepticizmus, Malazár – szólt egy második nő. – Hedvig találmányát magasztalni kéne, nem kritizálni. Az maradjon meg a segédeknek, akik majd finomítják a technikát.

James szeme kis híján kiesett a helyéről. Most, hogy a fotó elkészült, a négy ember lassan megindult a rotunda kijárata felé. Mögöttük egy kis, őszülő kobold szétszerelte a vakuszerkezetet, míg egy másik az óriási, ősi fényképezőgép szétszedésével foglalatoskodott. Ahogy a két nő és két férfi kísért a napsütötte folyosóra, James felpillantott a magas boltívre. A kőbe vésvé egy feliratot látott; a betűk olyan élesen rajzolódtak ki, mintha csak tegnap vésték volna ki őket. „SCHOLA ROKFORTENSIS ARTIUM MAGICARUM ET FASCINATIONUS”.

Miközben a hangok a távolba veszttek, James nekivetette hátát a falnak. Kétség sem férhet hozzá, valahogyan visszakerült az alapítók korabeli Roxfortba. A régi rotundán volt, és az alapítók tökéletesen ép szobra mögött rejtőzködött, mialatt maguk az alapítók épp az imént sétáltak el az ezeréves napnyugtába. De, ami a legabszurdabb volt, Jamesnek csak azon járt az agya, hogy Ashley Doone-nak igaza volt mágiatörténeten.

Tényleg James volt a szellem a lábazatnál.

19. A JELZŐKŐ

James megvárta, míg a koboldok befejezik a kézi barkácsolású fényképezőgép felpakolását egy durván faragott kiskocsira, és különös koboldnyelvükön cseverészve odébbállnak. Mikor a rotunda végre kiürült, James felugrott. Az ezüstkeretes tükörré sandított, és az jutott eszébe, vajon miért rak bárki is tükröt egy szobor mögé. A tükör csupán a szobrok árnyékos hátát és James tágra nyílt szemeit, feldúlt arcát mutatta. Szemüvege félrecsúszott, úgyhogy levette, és pizsamája zsebébe csúsztatta. Egy pillanatra szörnyű pánik uralkodott el rajta. A tükör-portál lezárult! Hogy jut vissza? De aztán, amint megérintette a tükör felszínét, a képe megváltozott. Merlin irodája bukkant elő, mintha csak James érintése idézte volna meg. A gyertyafényben Merlin az asztalánál állt, háttal a tükörnek. A fókuszkönyvet lapozgatta, míg hirtelen éles pillantást nem vetett a háta mögé, akárha megérezte volna magán James figyelő szemeit. James gyorsan kilépett a látóteréből, és a tükör mellett a falhoz tapadt, ám mikor az ujjai lecsusszantak a felszínéről a tükör ismét normális lett; az igazgatói iroda eltűnt, helyét átvette a hatalmas szobor és a rotunda tükörképe.

James megkönnyebbülésében nagyot sóhajtott. Nem kellett mást tennie, mint megvárni, hogy Merlin ismét elhagyja az irodáját. Akkor aztán egyszerűen meg kell érintenie az itteni tükröt, és hazakívánnia magát. Remélhetőleg így visszakerül az Amsera Certh másik oldalára. Ha ez összejön, még mindig ki kell lógnia valahogy az

igazgatói irodából anélkül, hogy észrevennék, de emiatt épp elég volt akkor aggódni, ha eljön az ideje. James csendben lekuporodott a szobor talapzata mögé, és nekidőlt a falnak.

Most, hogy kissé lenyugodott, James érzékei kezdtek ráhangolódni Roxfort eme ősi verziójának zajaira és illataira. Maga a rotunda üres volt, de a kastély felől megbolydult méhkasra emlékeztető zsongás hallatszott. Beszélgetések zagyva egyvelegét hallotta, léptek zaját, sőt paták kopogását a kövezeten. A csörömpölésből és a sistergésből ítélve valahol a közelben lehetett a konyha is. Frissen szántott föld, fűrészpör és trágya szaga csiklandozta az orrát. James meglepve konstataálta, hogy kíváncsi. Ha már úgylis várnia kellett, miért ne fedezhetné fel az eredeti Roxfortot? Rose valószínűleg be is pancsolna neki egyet, ha nem használná ki a helyzet nyújtotta lehetőségeket. James feltápáskodott, és kilesett Hugrabug Helga szobrának óriási lábai között. A rotunda még mindig üres és csendes volt. James óvatosan előmászott, és átsietett a kerek helyiségen, mely ugyanúgy festett, mint a régi rotunda az ő idejében, leszámítva persze, hogy nem volt régi; a fal minden egyes köve ép volt, éleik akár a borotva, egyetlen csorba rész sem látszott rajtuk. A boltív alatt James megfordult, és visszanézett a szoborra. Gyakran töprengett azon, vajon hogyan nézhetett ki, mielőtt eltört. Az alapítók kőalakjai egyenként hat métereseek voltak, és mind mosolyogtak, kivéve Mardekár Malazár szobrát, ami összeszűkülő szemekkel meredt maga elé, szája szélén pedig mintha önelégült vigyor bujkált volna. Mögöttük, az ezüstkeretes tükör fölött a Roxfort címere lógott a falon, fából kifaragva, frissen festett színei messziről rikítottak. Az összkép lenyűgöző volt.

- Kölyök! – kiáltotta a közelben valaki. James riadtan megugrott, és olyan gyorsan perdült meg a tengelye körül, hogy kis híján hanyatt esett.

Egy hosszú szőrmeköpenyt viselő férfi állt a rotunda bejáratában. Busa szemöldöke összeszaladt mélyen ülő, éles szeme fölött. Fehér lovat tartott kantárszáron.

- Kösd ki a lovat, és mondd meg az uradnak, hogy a vendégei megérkeztek. Magunk is megtaláljuk a szálláshelyünket, ha már senki nem akar fogadni bennünket.

James döbbsen meredt a férfira, majd, mivel nem tudta, mi mást tehetne, odaszaladt hozzá, és tétován a kantárért nyúlt. A férfi tetőtől talpig végigmérte, mire James rájött, hogy még mindig a kék-fehér csíkos pizsamája van rajta.

- Nem a hátast, kölyök – mordult fel a férfi. – Ehhez a bestiához rajtam kívül senki sem érhet. Azzal a lóval foglalkozz, a csomagokkal. – Az oszlopcsarnok felé intett, ahol vászonzsákokkal megrakott ló ácsorgott egy fakerekes szekér előtt. A férfi fenyegetően James fölé tornyosult. – Istállós fiú vagy, vagy udvari bolond? Miféle fogadtatás ez, mi?

- Ööö, sajnálom, uram. Semmi baj – hebegte James. – Gondoskodom a lováról... uraság. Mester. Ööö, felség.

A férfi szája széles vigyorba szaladt, mintha azt hinné, James a bolondját járatta vele, és azon töprengene, milyen büntetés volna a legalkalmasabb számára.

- Bámulatos, kölyök. Az urad bizonyára legalább annyira szereti a vicceket, mint jómagam. Gondoskodj róla, hogy a csomagjaink a szállásunkra kerülnek, és ha valamelyik hordár óvatlannak bizonyul, magam látom el a baját. Ezt nyugodtan megmondhatod bárkinek.

Azzal a férfi kikötötte hátasát egy közeli póznához, majd a háta mögött lobogó szőrmeköpenyében ellépdelt a kastély homályába; csak különös, fűszeres illat

maradt utána. James visszafordult a hatalmas lóhoz és a kocsihoz. Fontolóra vette, hogy most, hogy senki nem látja, egyszerűen elszalad, de aztán meggondolta magát. Elvégre a lovat nyugodtan elviheti az istállóhoz, csak követnie kell az orrát. Ráadásul ez a feladat lehetővé teszi, hogy feltűnés nélkül körbenézzen a kastélyban. Először is azonban, szüksége volt valami ruhára. Gyorsan körbenézett. A James idejében lévő gyomos domboldal helyett a rotunda bejárata most egy takaros kis mezőre nyílt, melyet alacsony, terméskőből emelt fallal vettek körbe. A rét közepén fecsegő patak csordogált, mely egy kőkapu alatt eredt az egyik oldalon, és egy másik kapun távozott a másikon. Nem messze a patakparttól, egy jókora sziklán három, ruhákkal teli kosár hevert. James odafutott, és közben remélte, hogy bárki is mos éppen, egy ideig még nem jön vissza.

A kosarakban durva szövésű talárok voltak, mind sokkal nagyobb, mint amit James kényelmesen viselni tudott volna. Ennek ellenére az egyiket magára kapta, és igyekezett feltűrni méretes ujját. A talár szegélye nevetségesen terült el a lába körül, és habár ez a ruházat valamivel jobb volt a csíkos pizsamájánál, ám nem sokkal. Úgy volt vele, hogy talán később talál valami jobbat. Sarkon fordult, és a talár alját felemelve, nehogy hasra essen benne, visszafutott a nála vagy kétszer nagyobb lóhoz. James megragadta a kantárszárát, mire az állat tovább nyámmogott a szájában lévő fűcsomón, de azért engedelmesen követte a fiút. A kis szekér kerekei ütemesen meg-megnyikordultak, ahogy a ló húzni kezdte. Jamesnek fogalma sem volt róla, hová megy, de úgy okoskodott, hogy ha körbesétál a kastélyban, előbb vagy utóbb megtalálja az istállót, és addig is nézelődhet.

A kastély sokkal kisebbnek bizonyult, mint James saját korában. Az egész a rotunda hullórostéllal felszerelt kapujából nőtt ki. A tornyok izzani látszottak a lenyugvó nap fényében, tetőzetük tűhegyes csúcsban teljesedett ki. A tornyoknál is magasabbra nyúltózott a Sylvven torony, amelyet James nagyon is jól ismert. Épp úgy festett, amilyenre emlékezett, habár ebben a korban az a bástya uralta az egész kastély látképét. Ahogy James körüljárta a birtokot, és átvezette a lovat egy durván faragott kőkapun, észrevette, hogy a kastély körüli tájat farmok és kunyhók pötytyözték. Jamest ez kissé meglepte. Az ő idejében a Roxfort egy erdős vadon kellős közepén állt, egyedül, mindenki elől elzártan. Itt viszont serényen munkálkodó kis közösségre tekintettek az ablakok. Emberek siettek ide-oda, nyilván a jobbágyok mindennapi ügyes-bajos dolgai után jártak. James, miközben igyekezett olyannak tűnni, aki tudja, mit csinál, időnként elhaladt kosarakat és edényeket cipelő emberek mellett, akik birkákat és teheneket terelgettek, vagy éppen zöldségekkel töltötték meg apró faládáikat. Többen gyanakvó pillantásokat vetettek rá, egy nő ki is nevette, de legalább senki sem akarta tudni, miben sántikál.

Végül James megérezte a friss állati trágya szagát. Körülnézett, és azonnal megpillantotta a hatalmas, kőből épült pajtát. Mikor felismerte, elvigyorodott; ugyanaz a pajta volt, ahol James idejében Hagrid mostanság a legendás lények gondozása óráit tartotta. A teteje másmilyen volt, és egy kovácsműhely féleség is tartozott az épülethez, de egyébként minden más ugyanúgy festett. Mikor közelebb ért, James már a lovak dobbantásait és halk nyihogását, valamint a kovács füttyörészését, és kalapácsának csengését is hallotta.

- Mit akarsz? - vetette oda neki egy tagbaszakadt férfi, aki ekkor lépett ki a pajta ajtaján, és Jamest fixírozta.

- Ööö, ezt a lovat el kell látni – felelte James, és felmutatta a kantárt. – A tulajdonosa küldött. Nem vagyok istállós fiú.

- Látszik is – vakkantotta a férfi haragvó tekintettel –, mivel úgy hoztad ide azt a lovat, hogy előtte nem kötötted le mögüle a szekeret. Talán azt várod tőlem, hogy azt is lássam el?

- Nem! – felelte James. – Arról le kell pakolni, és a holmikát el kell vinni a szálláshelyre. A tulajdonosa azt mondta... ööö, maga látja el a baját annak, aki óvatlanul bánik a csomagokkal.

- Ne oktass ki a hordármunkáról, kölyök – forgatta a szemét a férfi fáradtan. – Jómagam is szívesen ellátnám a te bajodat, ha volna időm. Thomas! Küldess apróderért! Vissza kell juttatnunk ezt a kocsit az inashoz, míg Maarten nagyurat jókedvében találjuk.

A férfi ismét lenézett Jamesre, majd nagyot sóhajtott.

- Te vagy tolvaj vagy, vagy pedig a legfiatalabb lelkész, akit valaha láttam. Az úrnőd alaposan ellátja a bajod, ha meglátja, mit csináltál azzal a talárral. Mi a neved?

James szíve nagyot dobbant, de képtelen volt bármilyen hazugsággal előállni ilyen hirtelen.

- Ööö, James, uram. James Potter.

- A Potter kölyök, mi? Akkor jobb, ha visszarohansz a piacra, és megmondod apádnak, hogy a mozsártörőnek, amit eladott nekünk, volt egy hatalmas repedés a fenekén. Holnap leküldöm vele az asszonyt.

Úgy tűnt, a férfi befejezettnek tekinti a beszélgetést, ugyanis sarkon fordult, és Thomas után kiáltozva visszasétált a pajta árnyékába. James megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. A férfi nyilván azt hitte, hogy James a falu fazekasának a fia. Visszanézett arra, amerről jött. Ebben a korban a kastély és a pajta közötti táj egészen másként festett. Ahol állt, onnan James csak a Sylvven torony csúcsát látta egy kis nyírfaliget lombozata fölött. A különböző szekereket és háziállatokat kerülgetve elindult visszafelé.

A kastély mögötti részen egy piactér-féle emelkedett. Fából ácsolt bódék, padok és szekerek álltak véletlenszerű összevisszasággal, mind roskadásig pakolva ilyen-olyan portékával. A bódék mellett emberek tolongtak, integettek, és hangosan kiáltoztak, vitatkoztak. A jobbágyok között haszonállatok lófráltak, beleadva saját szagukat és hangjukat a már egyébként is kusza kavalkádba. James keresztülvágott a téren, ügyesen kerülgette az elpotyogtatott trágyát, s közben igyekezett nem a járókelők útjába kerülni. Időnként egy-két beszélgetésfoszlány csapta meg a fülét, amiből James azt a következtetést vonta le, hogy a jelenlévő emberek nagy része mugli, habár úgy tűnt, tökéletesen tisztában vannak a kastély és lakói mágikus természetével.

- Ez itt egy valódi elvarázsolt villa, úgy ám – bizonygatta egy férfi egy szkeptikus képet vágó parasztasszonynak. – Minden ételnek olyan íze lesz tőle, ami után egy király is megnyálná mind a tíz ujját. Az én Larsom találta a fűben, ahol előtte a mágikus népek piknikeztek. Csupán két csirkéért a tiéd lehet.

A nő nagyot legyintve elfordult, ám ez nem látszott túlzottan megingatni a férfit. Mikor észrevette, hogy James őt nézi, odakiáltott neki.

- És te, legény? Mit szólnál egy kis igazi mágiához? Miért nem hívod ide anyádat? James felrántotta a vállát, és elhátrált.

Ahogy belépett a kastély árnyékába, James belesett egy széles kapun. Csörömpölés és sístergés zaja hallatszott valahonnan a távolból, és az illatokból James arra is rájött, hogy feltehetően a konyhából. Eszébe jutott, hogy a rotundánál is hallotta a konyhából kiszűrődő hangokat, s úgy vélte, erre juthat vissza leghamarabb a szoborhoz és a tükörhöz. Tovább sétált az ajtó felé, és közben próbált nem túl gyanúsán viselkedni. Felötlött benne, hogy ez talán egyszerűbb volna, ha volna nála valami. Nem messze tőle, egy üst zubogva fortyogó víz mellett egy rakás rézedény magasodott toronyba pakolva. James körbepillantott, s miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem látja, felkapta a legfelső edényt. Ahogy megfordult, hirtelen éktelen csörömpölés hallatszott mögüle. Hátrapillantott. A többi edény leborult, a legfelsőből víz fröcskölt a tűzre, ami ettől sísteregve puffogni kezdett.

- Mi folyik ott? – sikoltott fel egy nő szinte azonnal. – Meg akarsz lógni a holmival, mi? Az a rézműves áruja! Tolvaj!

James elhajította az edényt, és futásnak eredt. Hallotta maga mögött a perpatvart, ahogy a nő továbbra is kiáltozva a nyomába iramodott, de nem nézett hátra. Bevetette magát a konyha sötétjébe, elviharzott egy bőrmellényt viselő férfi mellett, és kis híján fellökött egy hatalmas fatányért cipelő asszonyt. A konyhában, a téglakemencéből áradó fénytől eltekintve, koromsötét volt. James ösztönösen a fény felé szaladt, s nem messze a kemencétől megpillantott egy másik ajtót.

- Tolvaj! – csatlakozott egy újabb hang a kinti kórushoz. – Kapják el!

Nagydarab, félmeztelen, pecsétes kötényt viselő férfi lépett James elé, és rosszat sejtetően vigyorgott dús, fekete szakállal. Egy hatalmas henteskést szorongatott, és időnként megbirizgálta ujjával, mintha csak az élet ellenőrizné.

James próbált megállni, de túl nagy volt a lendülete, a kőpadló pedig csúszott a nedvességtől. James hanyatt vágódott, és megállás nélkül átcusszant a férfi lábai között.

- Na, megállj csak! – bömbölte a férfi, ahogy megpördült. James a folyosó túlsó falának csapódott, majd gyorsan felkászálódott, és görnyedten továbbrohant. A férfi felordított, magasba emelte a kését, ám valaki hátulról megragadta a csuklóját.

- Nyugalom, Larkin! Csak egy kölyök. És különben is, eldobta az edényt – fedtte meg egy hang. – Szét akarod hasítani a koponyáját, csak mert komplett idiótát csinált belőled? Ha ez akkora bűn, az egész konyhát kivégezhetnéd, itt helyben.

James érezte, hogy az üldözésnek vége, de nem tudta magát rávenni, hogy megálljon. Kiért egy kereszteződésbe, és épp eldöntötte, hogy egyenesen szalad tovább, mikor egy satuként szorító marok csapódott a csuklója köré. James megpördült, a lendülettől a földre rogyott, és onnan pislogott fel az alakra, aki elkapta.

- A folyosó nem játszótér, ne rohangálj! – mordult fel Mardekár Malazár, és lepillantott Jamesre. Jéghideg ujjai még mindig a fiú csuklója köré kulcsolódtak. – Miféle felkelés ez? Egyetlen kölyökkel?

- Nem felkelés – zihálta James. – Én csak... ööö...

- Ez bizony felkelés – morogta Mardekár összeszűkülő szemekkel –, de csak a mocskos véred miatt. Hogy merészelsz ezeken a folyosókon járni, *mugli*?

Jamesnek már a nyelvén volt a dühös visszavágás, de végül uralkodott magán, és visszanyelte.

- Sajnálom, uram. Én csak... eltévedtem.

Mardekár előre hajolt, és csuklójánál fogva magához húzta Jamest.

- Hogy merészelsz a szemembe nézni, mintha egyenlők volnánk? – sziszegte. – A társaim lágyszívűsége elszemtelenítette a fajtádat, de tőlem ne várd ezt. A megszólításom „Mester”, és süsd le a szemedet, ha hozzám beszélsz, különben kivájom, és elteszem a *gyűjteményembe*. Érthető voltam, piszkos kölyök?

James, felhasználva, hogy Mardekár még mindig a csuklóját szorongatja, felhúzta magát, s mikor talpon volt, egy erős rántással kitepte kezét a varázsló markából.

- A fenébe is – mordult fel dühösen. – A történelemkönyveknek igaza volt magával kapcsolatban.

Mardekár szeme felvillant, tekintete megkeményedett. Villámgyors mozdulattal a pálcájáért kapott, mire James is próbálta előkotorni a sajátját, de az túlságosan elveszett a nevetségesen bő ruha ráncai alatt.

- Malazár – csattant fel egy hang. Mardekár megdermedt, James pedig hátraperdült, és leplezni sem tudta az örömét, amiért közbevágta. A nő, akiben James Hollóháti Hedvigre ismert, éppen akkor fordult be a folyosó kanyarulatában. Szemében mélységes gyanakvással fürkészte Mardekárt James feje fölött. – Rád várunk. Maarten nagyúr és kísérete megérkezett. Meddig szándékozol még beszélgetni ezzel az, ööö, ifjú lelkésszel?

Hedvig Jamesre pillantott, majd rákacsintott, ám arca továbbra is komoly maradt.

James visszafordult Mardekárhoz, aki dühösen meredt rá pár másodpercig, aztán a vonásai hirtelen megváltoztak. Szája kegyes mosolyra húzódott, és finoman megveregette James feje búbját.

- Fuss csak, kölyök – szólt dallamos hangon. – Bizonyára elég hamar lesz még időnk befejezni a „beszélgetésünket”.

James Mardekárt bámulta, és biztosra vette, hogy amint sarkon fordul, a varázsló egész egyszerűen hátra átkozza. Mardekár arckifejezése változatlan maradt, ám szeme mást súgott: *menj most, vagy viseld a következményeket*. James úgy döntött, vállalja a kockázatot. Megfordult, és amilyen gyorsan csak tudott, elsietett a jobbra nyíló folyosón. A folyosó jobbra kanyarodott, s ott egy kurta lépcsősorba torkollott. Ahogy James elérte a lépcső lábát, visszanezett. Mikor látta, hogy Mardekárnak nyoma sincs, megkönnyebbülten fellélegzett, aztán kettesével szedve a fokokat felszaladt a lépcsőn.

Egyik folyosóról a másikra sétálva maga körül folyvást ott hallotta a konyhából érkező zajokat. Nagyon közel lehetett a rotundához, azonban semmi sem tűnt neki ismerősnek. A falakon lévő vastartókban lobogó fáklyák fénye hullámzóvá, elnyúltakká tette az árnyakat, ami csak még inkább megkavarta Jamest. Újabb emberek mellett haladt el, némelyikük nem volt idősebb, mint ő maga, így azt feltételezte, vélhetően a Roxfort első diákjai közül futott össze néhányal. Páran utána fordultak, szemük kíváncsiságot, vagy nyílt gyanakvást tükrözött. James kezdett pánikba esni. Végül, mikor elhaladt egy csapat idősebb, zöld tunikát viselő fiú mellett, feléjük fordult.

- Bocs, új vagyok itt – szólította meg őket. Remélte, hogy a hangja elég nyugodt. – Meg tudnátok nekem mondani, merre találom a rotundát?

- Mi dolgoz neked a rotundán, kölyök? – kérdezte a legmagasabb, és az elbűvölő mosoly paródiájaként kivillantotta fogait. – Tudhatnád, hogy most alkímia óra lesz.

- Esetleg *mégsem* tudja – vélekedett a második homlokráncolva. – A viselete alapján

csak egy mugli betolakodó. Eltévedtél, mi?

- Talán nem – mérte végig Jamest egy sötét hajú fiú. – Talán valami rosszban sántikálsz? Úgy vélem, ezt a házvezetőnek kéne eldöntenie.

- Nem, ne – kiáltott fel James, és maga elé kapta a kezét. – Azt hiszem, épp az imént találkoztam vele. Üdvözl titeket!

James sarkon fordult, de a lába beleakadt a hosszú talár aljába. A két fiú föléje magasodott, és az egyikük a ruha csuklyája után nyúlt, azonban James az utolsó pillanatban visszanyerte az egyensúlyát. Elrugaszkodott, és futásnak eredt.

- Kapjátok el! – kiáltotta a sötét hajú, s hogy jó példával járjon elől, James nyomába eredt.

James zakatoló szívvel rohant végig a folyosón. Véletlenszerűen kanyarodott be az elágazásoknál, hágott fel rövid lépcsősorokon, és ugrott be nyitva álló ajtókon. Az egyik sarok után egy bemélyedésre lett figyelmes, melyben egy szobor magasodott. James legnagyobb meglepetésére a szobor nem mást ábrázolt, mint az örökké eredményes Lokimagust. Gondolkodás nélkül bevetette magát a mélyedésbe, és ott meghúzta magát.

Üldözőinek léptei egyre közelebből hallatszottak, majd pontosan a szobor előtt haltak el.

- Nem lehet messze – mordult fel a sötét hajú fiú. – Te menj tovább arra, én visszamegyek, és ellenőrzöm, nem jöttünk-e el mellette. Az a mugli korcs megfizet, amiért keresztezte a Mardekár ház útját.

James egészen addig visszatartotta a lélegzetét, míg biztosra nem vehette, hogy mind elmentek. Végül előkászálódott a szobor mögül, alaposan körbenézett, aztán ismét útnak indult. Őszintén remélte, hogy nem fog összefutni újabb diákokkal. Ha most elkapják, talán sosem térhet vissza a varázstükrön; örökre fogságba esik az ősi Roxfortban.

James ráfordult egy árkádsorra, és kis híján felkiáltott örömeiben. A széles márványpadló egyenesen az alapítók gigantikus szobraihoz vezetett. Elérte a rotundát! Még a szobrok mögötti ezüstrámás tükör csillogását is ki tudta venni. James végigvágatott a folyosón, és elhatározta, hogy mindenképpen visszamegy a tükrön, még ha Merlin ott van az irodájában, akkor is. Inkább vállalja az igazgató haragját, és remélte, hogy lesz esélye megmagyarázni. A régi világ túl veszélyes volt, hogy az ember csak úgy elmászkáljon benne.

Még végig sem tudta gondolni mindezt, egy árny lépett ki a szobrok árnyékából, mintha csak üdvözölni akarná. James próbált megállni, és gyorsan elbújni valahova, de már túl késő volt. Mardekár Malazár diadalmas vigyorral méregette Jamest. Jobb kezében a pálcáját szorongatta, bal hónalja alatt pedig egy vastag, fekete anyagba csomagolt tárgyat rejtegetett.

- Sejtettem, hogy itt fogunk összefutni, ifjú barátom – szólott Mardekár kimérten. – Tudod mit, kezdem azt hinni, hogy mégsem vagy mugli. Kezdem azt hinni, hogy kémkedni vagy a kastélyban. Ügyes ötlet a tükröt használni utazásra. Elköttem azt a hibát, hogy feltételeztem, ez lehetetlen.

James megrázta a fejét.

- Nem az van, amire gondol! Nekem csak...

Mardekár hangja fagyosra váltott. Megemelte a pálcáját, de még mindig nem fogta egyenesen Jamesre.

- Valamit azonban megígérhetek, ifjú barátom – mondta. – Egy hibát csak egyszer szoktam elkövetni.

Fehér villám csapott ki Mardekár pálcájának hegyéből, és telibe találta az ezüstkeretes tükröt, ami ettől darabjaira robbant. Szilánkok terítették be a szobrok talapzatát és a padlót, a levegőben csillámló por szitált.

- Ne! – kiáltotta James, és térdre vetette magát. Az egyik üvegcserepért nyúlt, de hasztalan. A meghasadt tükör semmi különöset nem mutatott. A portál megsemmisült.

- Azt mondják, hét év balszerencse sújtja azt, aki eltör egy tükröt – jegyezte meg Mardekár olyan hangon, mintha csak egy teadélutánon ülnének, és az időjárásról cseverésznének. Talpa alatt élesen recsegték a tükör maradványai, ahogy arcán gonosz mosollyal odalépdelt Jameshez. – Ebből is látszik, mennyit tudnak *ők* a világról.

James hátrálni kezdett, s közben igyekezett előkaparni pálcáját a bő talár mélyéről. Mardekár szórakozott fejrázással tartotta a távolságot. Jamesnek végül sikerült előkapnia a pálcát, ám célozni már nem volt ideje. A kopasz varázsló legyintett egyet a saját varázspálcájával, mire James pálcája éles csattanással kirepült a gazdája markából, és méterekre tőle ért földet.

- Azt hittem, rajtam kívül csak egyetlen ember ismeri a tükrökön át vezető utat – fűzte tovább a szót Mardekár, tovább fürkészve Jamest. Egy mozdulattal fellebbentette a leplet a letakart tárgyról, amit a másik kezében fogott. Az egy újabb tükör volt, apró, ovális, arany rájája tekergő kígyót formázott. – Ez itt kiváltképp érdekes, főleg egy hozzád hasonló számára. Nem, attól tartok, ez nem egy másik átjáró. Ez inkább... *egyirányú*.

Mardekár előre nyújtotta a tükröt, hogy James láthassa benne magát. A tükörkép egy szánalmasan túlméretezett talárt viselő fiút mutatott, akinek szeme tágra nyílt a rémülettől.

- Hallottál már arról az ősi mugli babonáról, hogy ha túl sokáig bámulod a tükörképedet, te magad leszel a tükörkép? – kérdezte Mardekár, és továbbra is James elé tartotta a tükröt. – Attól félnek, hogy ha aztán elsétálnak a tükörképből, egyszerűen... köddé válnak.

James lassan a pálcája felé araszolt, ami nem messze tőle hevert a földön. Végül erőt vett magán, és megiramodott, azonban egy pillanattal később bénító fájdalom hullámozott végig a karján. Sikoltva roskadt össze. Kétségbeesve kereste a kín forrását, s mikor meglátta, a döbbenettől benne rekedt a levegő: a teljes jobb karja eltűnt válltól lefelé. Mardekár boldogan felkacagott, majd James felé lépett, mire a fiú karja ismét megjelent a régi helyén, s a fájdalom is alább hagyott.

- Semmi sem tanulságosabb, mint a gyakorlati példa, nem igaz, ifjú barátom? – mondta Mardekár, és előrébb tartotta a tükröt, hogy James ismét láthassa magát benne. – Ahogy az imént illusztráltad, ha a tükör előtt maradsz, nem lesz baj. Ellenben, ha meg akarnál szökni... nos, nem kell többet mondanom, ugye?

Mardekár újra megpöccintette a varázspálcát, mire James pálcája komótosan pörögve a levegőbe emelkedett. A kopasz varázsló fürgén elkapta, és a magasba tartotta.

- Érdekes. Micsoda gyönyörűen tervezett pálca egy olyan fiúnak, aki alig tudja, mit kezdjen vele. Te nem vagy az intézmény diákja, úgy tűnik, mégis ismersz minket. Rengeteg kérdésem volna hozzád! És tudod mit, barátom? – Mardekár zsebre vágta

James pálcáját, szeme összeszűkül és fagyosan csillogott. – Egészen biztos vagyok benne, hogy te *válaszolni is fogsz* rájuk.

Néhány perccel később James Mardekár magánlakásának elsötétített szobájában találta magát. A helyiség meglehetősen alacsony volt, a hideg kőfalat szörnyű, táncoló csontvázakat és lángoló hegyeket ábrázoló faliszőnyegek takarták. A szoba két oldalán sorakozó asztalok azt a benyomást keltették, mintha James Mardekár külön bejáratú varázslaborjába került volna. A jobboldali asztalon hatalmas könyvek, pergamenek, pennák és festmények tornyosodtak, a baloldalin pedig fiolák, korsók és edények heverték szétszórva egy nagy üst körül. Csupán egyetlen, vérvörös gyertya égett a helyiségben, melyet egy emberi koponya tetejére biggyesztettek. Jamesen hirtelen az a távoli, nyugtalanító érzés lett úrrá, hogy rajta kívül csak kevesek láthatták ezt a szobát. A hátsó falhoz ült le egy egyenes támlájú székre. Felettből kényelmetlen volt, de erről az egy helyről láthatta magát az ovális tükörben. Mardekár egy állványra tette a tükröt a duplaajtó elé, így biztosra vehette, hogy a fiú nem közelítheti meg az ajtót anélkül, hogy kilépne a tükörképből.

- Bármennyire is szeretném azonnal meghallgatni a történetedet – szólt Mardekár –, rendkívül elfoglalt varázsló vagyok, és roppant rossz időben pottyantál ide. Azonban biztosíthatlak: amint véget ért a reggeli megbeszélésem, *minden* figyelmemet feléd fordítom.

Azzal Mardekár összehúzta maga mögött az ajtókat, épp csak egy keskeny rés maradt közöttük, amin keresztül James láthatta Mardekár főirodájának egy apró szegletét. Várakozás közben James hallotta a kopasz varázsló neszezését, amint a papírjait rendezgette és sötéten dörögött hozzá. Végül valaki hangosan megkopogtatta az iroda ajtaját.

- Milyen különös, hogy úgy tesz, mintha nem lennél máris a szobában, barátom – hallatszott Mardekár hangja. – Percekkel ezelőtt éreztem az érkezésedet, de úgy véltem, gorombaság volna szóbahozni. Kérlek, helyezd magad kényelembe!

Az ajtórésen át James egy árnyat látott megmozdulni. Az alak elhaladt a hasadék előtt, a padló halkán megnyikordult a nehéz léptek alatt, majd valaki nagyot sóhajtott.

- Lenézem e hely köveit – morogta egy mély hang. – A padló pengéként hasogatja talpamat. Legszívesebben megidézném a föld gyomrának tüzeit, és porrá zúznám ezt a nyomorúságos iskolát.

A labor sötétjében Jamesnek elakadt a lélegzete. Felismerte Mardekár látogatójának a hangját. Hihetetlen volt, mégis teljesen beleillett a képbe. Hogy-hogy nem gondolt erre korábban? Torkában dobogó szívvel hegyezte a fülét.

- Megértelek, Merlinus – mondta Mardekár. – Aggasztó hazatérés lehet ez számodra. De nem képzeld, hogy csak úgy, szabadon visszaengedtünk volna a kastélyba.

Ahogy sejteted, nem egy mugli nagyúr szerette volna a magáénak tudni Hadyn nagyúr sajnálatos... *balesetét* követően. Ironikus módon, ők azt hiszik, a kastély átkozott, nem pedig mágikusan védett. Azonban egyetérted veled abban, hogy megvetendő, ami ebből a helyből lett. Alapító társaim egyre határozatlanabbak. Elkényeztetik a varázstalanokat és a mocskos félvéreket. Ebben a pillanatban is ellenem ármánykodnak. Attól tartok, az itt töltött időm a végéhez közeledik.

- Milyen kár – szólt Merlin megvetően. – Pedig egykoron azt remélted, ez az iskola lesz melegágya az aranyvérű utópiádnak. Bizonyára összetört a szíved.

- Az „aranyvérű utópiám”, ahogy hívod, velem vagy nélkülem, de előbb-utóbb valósággá válik – mondta Mardekár. – Ez a dolgok természete. A világ urai a lábasjóság között élnek, míg el nem jön a felemelkedésük napja. Az én szerepem a folyamatban lényegtelen, habár, bevallom, szívesen megértem volna azt a napot. Ne tégy úgy, mintha ellenszenvesek volnának a szavaim, Merlinus! Te vagy a legjobb bizonyíték az állításomra, még ha néha hajlamos is vagy megfélemleni erről.

- Azt hiszed, én is úgy utálom a varázstalanokat, mint te, de ez nem ilyen egyszerű – felelte Merlin elutasítóan. – Egyetlen veszett farkas nem indok az egész falka kiirtására. Az *uralkodás* a célod, nem az igazság.

- Olyan rossz volna, hogy uralkodni akarok azokon a mihasznákon? – vágta rá Mardekár, mintha ő és Merlin között már nem először játszódná le ez a beszélgetés. – Vannak, akik azt vallják, csak jót teszünk, ha olyanokat vezetünk, akik maguk nem boldogulnának. Ráadásul... – itt Mardekár hangja mézes-mázosra váltott – több veszett farkas is volt, nem csak egy, igaz?

Hosszú csend következett, majd Merlin így felelt:

- Erről nem beszélek veled.

- Ó, nem is kell – mondta Mardekár. – *Mindenki* tudja az igazat arról, ami történt. Hiszen épp itt esett meg, alig négy hónapja. Még a mugli jobbágyok is arról pletykálnak, miként alázták meg Hadyn nagyúr és cinkosai a nagy Merlinust. Minden bizonnyal éktelen haragra gerjeszt, hogy a neved az ostoba szerelem szinonimájává vált.

- *Erről* nem beszélek *veled* – ismételte lassan Merlin, hangja fagyosan és baljóslatúan csengett.

- A köztünk fennálló jó kapcsolat miatt nem hánytorgatom fel, hogy előre figyelmeztettek: ne szűrj össze a levét azzal a mugli nőszeméllyel – folytatta Mardekár ügyet sem vetve Merlin szavaira. – Ha jól rémlik, Judithnak hívták, igaz? Tudtad, hogy a jobbágyok viccesen csak a *Tó úrnőjének* hívták? Még én is esedeztem, hogy ne dőlj be a csáberejének. A szerelem bármely férfiből bolondot csinálhat, és minél nagyobb az a férfi, annál nagyobb bolond lesz belőle. Te *hatalmas* férfiú voltál, Merlinus. És még te sem voltál kivétel e szabály alól. A szerelem épp akkor vakított el, mikor leginkább szükséged lett volna az éles eszedre. Talán ha nem ígézett volna meg ennyire, láttad volna az igazságot.

- Hadyn átadta a holttestét – mordult fel Merlin baljóslatúan. – Megígérte, hogy visszaadja. Ebben alkudtunk meg, ha megduplázom a birtokát és védelemmel látom el ezt a kastélyt. Honnan tudhattam volna, hogy így lóvá tehet, miközben betűről betűre betartja a megállapodásunkat?

- Átadott *egy* holttestet – jegyezte meg Mardekár szomorkásan. – Tudhattad volna, hogy az nem az övé. A test vonásait felismerhetetlenné torzították, de mégiscsak te

vagy a nagy Merlin! Te felfedhetted volna az igazságot, azonban úgy döntöttél, nem teszed.

- A feleségemnek kellett lennie – mondta Merlin, s hangja olyan volt, akár a távoli mennydörgés. James szinte érezte, hogy beleremeg talpa alatt a talaj. – Képtelen voltam felvenni. Még *ránézni* is képtelen voltam arra az összetört testre.

- És Hadyn nagyon is jól tudta, hogy így lesz. Máskülönben hogyan merészelt volna véghezvinni egy ilyen arcátlanul átlátszó átverést? *Tudta*, hogy túlságosan megráz majd az eset, és a drága Judithod arcát képzeled a holttestnek. Végül, mikor kitervelted a bosszúdat, mikor tudomást szereztél róla, hogy a kocsija áthajt az erdőn, még akkor is rájöhetnél volna az igazságra. Felhasználhattad volna a madarakat és fákat, hogy beless a hintóba, és megbizonyosodj róla, hogy tényleg az ül benne, akire számítasz, de te nem tetted. A düh, és a *szegény* mugli asszony iránt érzett szerelmed teljesen elvakított, nem igaz? Ha benéztél volna, megláthattad volna. Megmenthetted volna őt. Manapság már mindenki tudja, hogy Hadyn nagyúr is szerette Judithod. A magáénak tekintette, és az asszony nem ellenkezett. Hadyn odaadta neked egy halott szolgálólány holttestét, Judithot pedig megtartotta magának. A nőd *elárult* téged.

- Nem volt *választása!* – kiáltotta Merlin elcsukló hangon.

- *Mindig* van választás – vágott közbe Mardekár. – Hiszen akár meg is halhatott volna a szerelem nevében. De nem, ő inkább *vele* maradt. Vele volt aznap is, a kocsiban.

- Csak egy ember volt! Azt hitte, eljövök érte!

- *Csak* egy ember volt – ismételte Mardekár. – Egy selejtes, gyenge, varázstalan ember, dacára a százalmas próbálkozásaidnak, hogy mágiát taníts neki. Most pedig, hála a szerelemtől elvakult dühödnek, már csak egy *halott* ember. Odaveszett az új férjével, Hadynnal, egy *titokzatos* kocsibalesetben. Megfulladt, ugyebár? Állítólag olyan szörnyű vihar csapott le rájuk, mintha maga Jupiter támasztotta volna, és lemosta a hintót a hídról. Azt mondják, egy darabig még sodródott az árral, de aztán összeroppant. S benne minden... egyes... ember.

- *ERRŐL NEM beszélek VELED!* – bömbölte hirtelen Merlin, s haragjába a falak is beleremegtek. Éles fény töltötte be a helyiséget, ahogy minden egyes gyertya, fáklya, és a kandallóban játszadozó lángok kéken belobbantak. A laborban álló vörös gyertya lángja a plafon felé tört, és egy pillanatra kísérteties ragyogásba vonta a szobát. Aztán, épp oly gyorsan, ahogy jött, a jelenség elmúlt, s a helyiség visszasüllyedt a sötét félhomályba.

Az ezt követő csendben különösen bántóak voltak Mardekár halk, behízelt szavai.

- Bocsáss meg, barátom. Úgy véltem, az én tisztem, hogy emlékeztesselek arra, amit elvesztettél, és aki elvette tőled. *Figyelmeztettelek*, hogy ne bízz meg a muglikban. Ők csak mihaszna, sárban hentergő állatok, akik egyetlen céllal vannak a földön: hogy szolgáljanak. Mi vagyunk az uraik. Nem csak, hogy *jogod* van uralkodni felettük, egyenesen ez a *kötelességed*. Éppúgy az ő üdvösségükért, mint a miénkért.

- Hazug kígyó vagy, Mardekár Malazár – tört elő Merlinből.

- Talán kígyó vagyok – kuncogott Mardekár –, de hazug, az nem. Azért vagy itt, mert egyetértesz velem, habár az ostoba lelkiismeretedtől vezérelve képtelen vagy ezt elismerni.

- Ami azt illeti, *csakis* azért vagyok itt, mert van nálad valami, amire *szükségem van*.

Mardekár felsóhajtott.

- Igen, tudom. Már beszéltem a segédeddel, Austramadduxszal, és most az egyszerű osztom a véleményét. Remekül döntöttél. Ez a világ már nem a tiéd, Merlinus. A királyságok egyre gyorsabban civilizálódnak. Felosztják a földeket, és felszántják, teljes erdőségeket tarolnak le, hogy építkezzenek a fákból. Megszelídítik a földet, előbb vagy utóbb teljesen elnémítják. Egyedül én tudom, mit művel ez a hatalmaddal, hiszen te nem közönséges varázsló vagy, barátom. Nem is vagy varázsló. Mágus vagy, talán a legutolsó és legjobb a fajtádból. Örülök, hogy elfogadtad javaslatomat, és kilépsz a létezés eme síkjáról. Majd visszatérsz egy jobb kor hajnalán. Austramaddux tesz róla.

- Talán sosem jön el újra az a kor – mordult fel Merlin sötéten. – De nem számít. Egyben igazad volt: ez a világ többé nem illik hozzám, ahogy én sem illek bele. A napok a szemem láttára váltak egyre sötétebbé, saját, véres kezem által. Úgy döntöttem, kilépek az emberek világából, de megvannak a magam okai, Mardekár. *Te* úgysem értenéd meg. Szíved oly fekete, akár az éjszaka.

- És te mégis egy fekete tárgyért vagy itt, barátom – felelte Mardekár, mintha épp erre a végszóra várt volna. – Előre tudtam. A kő tudja, mikor van rá szükség.

- Ne játssz velem, Mardekár! Jól tudom, azt szeretnéd, hogy a kő nélkül lépjem át a világok határát, így irányítani tudnád, ami visszatér velem.

- A Kapuőr átkának legendájáról beszélsz? Nem vehetsz ilyesmit komolyan! Miket ki nem talál az emberi fantázia, nemde bár?

- Engem nem tehetsz lóvá. Te kedveled annyira az ilyesféle, sötét csecsebecsüket; nálad a kő és a sötétzsák is. Ha már megteszem azt, amire senki más nem képes a világon, olyan eszközökkel látok neki, amelyre valószínűleg senki másnak nem lehet szüksége.

- Mondd csak, Merlinus – szólt Mardekár társalkodó hangnemben –, mit tudsz ezekről a „csecsebecséről”?

- Mintha nem tudnának róla már a gyerekek is – sóhajtotta Merlin. – A sötétzsák tartalmazza a tiszta semmi utolsó, fennmaradt morzsáját az idők hajnalából. Rendkívül egyedi. A kő azonban az egyetlen ereklye, mely az idők *előttről* származik. Egyszerű, fekete ónixkő, ami a világok közötti semmiből való. Nem hat rá az idő; egyfajta csalogató jelzés a Kapuőrnek. A kő viselőjének látomásai lehetnek azokról, akik már átléptek az árnyékvilágba, meghaltak. De, ami még fontosabb, a kő hordozója a Kapuőr követe, aki átvezetheti azt az emberek világába.

- Bizonyára nem hiszel ilyesmiben – ütötte tovább a vasat Mardekár, és a hanghordozásából egyértelmű volt James számára, hogy Mardekár mindent elhisz, az utolsó szóig.

- Elhiszem, hogy még soha, senki nem merte kipróbálni – mondta Merlin határozottan. – De csak azért, mert senki nem volt rá *képes*. Színtiszta spekuláció, hogy bárki, aki akár egy pillanatra is, de átlépi a világok között húzódó határvonalat, felkeltheti a semmi Kapuőrének figyelmét, és feltehetően visszahozhatja azt magával. *Ha* megteszem, és *ha* visszatérek, szeretném *én* irányítani mindazt, ami visszatér velem.

- De *miért?* – reccsent rá hirtelen Mardekár. Hangjából csak úgy sütött a sóvár gyűlölet. – Hadd szabaduljon rá a földre a Pusztító! Ha az ember a világ istencsapása, ami úgy zabálja fel a hatalmadat, akár egy sáskaraj, hagyd, hogy a

Kapuőr a fejükre szálljon! *Megérdemlik!* Ha a jóslataim pontosak, a varázsvilág akkorra az uralma alá hajtja a muglikét. A varázskirályságok képesek lesznek megvédeni magukat a Kapuőrtől, és talán még szövetségre is léphetnek vele! Csak a mugli csúszómászók és a tisztátalanok vesznek oda a keze által, *megszabadít tőlük!* A legenda szerint a Kapuőr átka egy új kort hoz el! A tisztaság és tökéletesség korát! Hagyd, hogy megtörténjen, Merlinus! Légy az átok előhírnöke! Hogyan szerezheted vissza illőbben a rangod, mint a *varázslók királya?*

- Ha én leszek az átok előhírnöke, irányítani akarom – felelte Merlin hidegen.

- Természetesen – felelte Mardekár. – A jelzők nélkül talán fel sem keltenéd a Kapuőr figyelmét. Azonban...

Merlin csendben várakozott, ám James még a laboratórium sötétjében is érezte a varázslóból áradó, vibráló dühöt.

- A kő hatalma túl nagy, hogy csak úgy, teljes egészében kiszakítsuk a világból. Viszont, mivel tudtam, hogy eljön egyszer ez a nap, intézkedtem, és két egyenlő részre hasítottam. A két felet egy-egy gyűrűbe foglaltattam, melyek közül az egyik a tiéd lehet; a másik nálam marad.

- Nem téveszthetsz meg, Mardekár – morogta Merlin. – Irányítani akarod a Kapuőrt, ha esetleg tényleg rászabadul egyszer a földre. Arra akarod használni, hogy bosszút állj az ellenségeiden. Azonban akkorra te és ők már rég halottak lesztek.

Mardekár könnyedén felnevetett.

- Az lényegtelen, barátom. A kő általam őrzött fele fennmarad jóval azután is, hogy lejár rövidke időm itt a földön. Öröklődni fog. Mikor és ha visszatérsz, érzékelné fogja az átkot, és a megtalálja útját a leszármazottaim kezébe. Csak annyit kívánok tőlük, hogy legyenek felkészültek. Elég igazságos, nem gondolod? Emellett – fűzte tovább a szót Mardekár, lehalkítva hangját –, ha úgy döntenél, hogy feladod végzeted, és szembeszállsz a Kapuőrrel, nos, nem te volnál a rettenetes Merlinus, a Myrddred klán utolsó, élő tagja? Nem te vagy minden idők legnagyobb mágusa? Egy olyan embernek, mint te, nincs szüksége a teljes „sötét csecsebecsére“.

Merlin ismét hallgatott, és James még mindig érezte a haragját. Végül így szólt:

- Ahogy akarod, Mardekár. Add ide az én feletem a kőből, és már itt sem vagyok.

Olyan zaj hallatszott, mint mikor az ember kihúzza egy fiókot, aztán apró doboz koppant az asztalon. Hosszú csönd következett.

- Egyszerűen magammal vihetném a kő *mindkét* felét, *barátom* – szólt Merlin halkán. – Elvégre nem én vagyok a *rettenetes* Merlinus?

- Elfeledkeztél a száználmas kis alkudról Hadynnal – felelte Mardekár. Hallatszott, amint lecsukódik a doboz fedele. – Képtelen vagy akár a legkisebb mértékben is ártani a kastély lakóinak. Fenyegetéseid figyelemre méltóak, ám, szerencsére, itt nincs hatásuk. Azonban méltányolom az érzéseidet. Viszonzásul te is méltányolhatnád az enyéimet.

A padló megnyikordult, ahogy Merlin felállt. James az árnyékok megváltozásából látta, hogy Merlin távozni készül. Hirtelen egy alak zárta el a duplaajtó szárnyai közötti keskeny rést: Mardekár. Kissé szétnyitotta az ajtókat, és töprengően végigmérte Jamest. Szeme összeszűkül.

- Ó, és mellest, Merlinus – mondta, de szemét nem vette le Jamesről –, ha a jövőben valaha visszatérsz, óvakodj az ellenségtől! Eltűnése valószínűleg legendává válik. Lesz, aki keresni fog, és nem mind azért, hogy örömmel fogadjon.

- Hozzászórtam már az ellenségekhez – hallatszott Merlin hangja valahonnan a másik szoba távoli sarkából.
- Mindazonáltal, ha összefutsz egy bizonyos fiatalemberrel... barna szem, rövid, borzas, fekete haj, állandó szemtelenkedés, vigyázz vele! Ő az ellenséged. Meg kell szabadulnod tőle.
- Senkitől nem szabadulok meg csak úgy – mordult fel Merlin. – Még a *jóslataid* hatására sem. És néha még azok is megússzák, akik megérdemelnék, hogy *megszabaduljak* tőlük.
- Néha pedig olyanokkal is megtörténik, akik nem érdemelték meg – jegyezte meg Mardekár fagyosan, mintha csak a kést forgatná áldozatában. – De készülj fel, Merlinus! Figyeld a fiút! Vagy ügyet se vess rá. Nekem mindegy. Egy pillanattal később langyos szellő száguldott végig a helyiségen, élet és föld illatát sodorva magával. Merlin elment. Mardekár Jamesre vicsorgott.
- Azt mondtad, a történelemlönyveknek igaza volt velem kapcsolatban – szólt ádáz vigyorral. – Valamiért olyan érzésem támadt, a te nevedet viszont sosem fogja egyetlen könyv sem említeni, ifjú barátom.

11. KILÉNCEK KÖRE

Mardekár ügyes mozdulattal fekete anyagot kanyarított az állványon lévő tükör elé. James rémulten összerándult, és várta a tökéletes köddé válásával járó szörnyű fájdalmat, hiszen már nem láthatta a tükörképét, mire Mardekár megvetően nézett végig rajta.

- A tükör nyilván csapnivaló börtön lenne, ha az őr nem ereszthetné ki a rabot, ostoba – mordult fel. – Ha magad léptél volna ki előle, a félelmeid valóra váltak volna, azonban ha valaki más takarja le a tükröt, biztonságban vagy. Látod? Még ebben a helyzetben is én vagyok a tanár, te pedig csak az oktalan nebuló. Gyere ide, barátom!

James makacsul összeszorította száját, és megrázta a fejét.

- Nem foglak bántani, kölyök – sóhajtotta fáradtan Mardekár. – Csupán azt akarom, hogy elég közel legyél egy társas hoptanáláshoz.

- Nem hoptanálhat a Roxfortban – mondta James. – Ezt mindenki tudja.

- Ugyan nem tudom, ki az a „mindenki”, akiről beszélsz, de kezdem azt gyanítani, hogy a Roxfort, amit ismerni vélsz, nem ugyanaz, ahol pillanatnyilag vagyunk. Most pedig gyere ide!

James szorosán megmarkolta széke karfáját.

- Nem megyek magával sehova.

- A végére akarsz járni ennek a félreértésnek, nem igaz? – kérdezte Mardekár. – Mindketten ugyanazt akarjuk, ifjú barátom. *Gyere ide!*

Ahogy kimondta az utolsó szavakat, Mardekár megpöccintette a pálcáját. A karosszék, rajta Jamesszel, a levegőbe emelkedett, odaúszott a kopasz varázslóhoz, és ott leborította magáról utasát. James talpra kászálódott, és mérgesen pislogott

Mardekárra.

- Miért nem lőtt rám egyszerűen egy Imperiót? – morgolódott.

- Az egy főbenjáró átok – szólta Mardekár, és rémületet mímelve félrehajtotta a fejét. – Én tanár vagyok ebben a remek intézményben, s mint ilyen, be kell tartanom a törvényeket. Talán nem mindig értek egyet azokkal a törvényekkel, de akkor is...

Mardekár előre nyújtotta a kezét.

James tajtékozó dühvel meredt rá. Jól tudta, hogy ha nem engedelmeskedik Mardekár utasításának, a férfi így-is úgyis rákényszeríti valahogy. James úgy döntött, inkább önszántából sétál bele, bármi is vár rá, mintsem úgy cipeljék, így hát belenézett a varázsló jéghideg szemébe, és megfogta a felkínált kezét.

Hirtelen szédítő sebességgel pördült meg körülöttük a sötétség, s mintha eltűnt volna a padló James talpa alól. A következő pillanatban azonban újabb szilárd talaj bukkant fel a helyén. James összerogyott, Mardekár pedig hagyta, hogy a fiú a lábai elé omoljon.

- Nincs *hoppanálás* – jegyezte meg Mardekár gúnyosan, ahogy elsétált. – Sem hasznos *bűbájok*, a *dörzsöltségről* és *találékonyaságról* már nem is beszélve. Nem tudom, honnan jöttél, és ki vagy, ifjú barátom, de akárki is küldött, szörnyen kétségbe lehet esve.

James végre összeszedte magát, és még mindig szédelegve feltápáskodott. Bárhova is vitte Mardekár, nagyon sötét és hűvös volt. A szél dühösen szaggatta ruházatát, és sűrű fellegeket sodort tova a feje fölé. A hold szokatlanul közelinek tűnt. Fagyos ragyogása különös derengésbe vonta a furcsa hely padlóját. James körbepillantott. Körülötte alacsony, körkörös kőteraszok ereszkedtek a középső, faburkolatú térre. Két oldalról két márványtrón nézett farkasszemet. James szíve nagyon dobbant. Már volt itt korábban, az ő idejében.

- Úgy tűnik, sokat tudsz rólunk – bömbölte túl Mardekár az őrző szept. – Bizonyára ismered a Sylvven torony rendeltetését is. Azt mondják, olyan magas, hogy kiemelkedik az emberi törvények világából. Itt nincs olyan, hogy főbenjáró átok. Itt, ifjú barátom, *bármi* megtörténhet.

Mintha csak Mardekár szavait akarná megerősíteni, váratlanul füttyülő hang hallatszott, és a torony tulsó végében, Mardekártól jobbra, fekete füst kezdett gomolyogni, majd egy köpenyes alak bukkant elő. Nem volt rajta csuklya, jól látszottak éles vonásai és kegyetlen tekintete. Mardekár elmosolyodott, de közben nem vette le szemét Jamesről. Újabb füstgomolyagok érkeztek füttyülő hang kíséretében, majd a felső szinten, körben, újabb emberek jelentek meg. Mindegyik fekete köpenyt viselt, és egyikük sem takarta el az arcát. Az összes újonnan érkezett hűvösen, számítón méregette Jamest.

- Íme, a Kilencek köre! – kiáltotta Mardekár, és széttárta karját. – Olyan varázslók társasága, akik, hozzám hasonlóan, felismerték világunk elkerülhetetlen végétét, és csatlakoztak hozzám, hogy elősegítsük a jövő megvalósulását. Becsüld meg magad, kölyök, mivel alig páran ismernek bennünket, vagy sejtik az ilyen megbeszélések létezését. Most pedig, kezdődjék a találkozó! Azért vagyunk itt ma éjjel, mert nagyon fontos megbeszélésünk akadt...

Mardekár teste hirtelen a levegőbe emelkedett, és denevérszárnyakként lobogó talárral odaröppent Jameshez anélkül, hogy a lába a talajt érintette volna. A fiú előtért földet, tekintetében ádáz tűz égett.

- *Te* vagy a megbeszélés – jelentette be vidáman. Diadalmasan, már-már

szeretetteljesen vizsgálgatta James arcát. Aztán váratlanul elfordult, és határozott léptekkel a torony közepén lévő, faburkolatú területre sétált. James látta, hogy a padlón lévő csapóajtót lezárták és lelakatolták. Arra nem menekülhetett.

- Alig egy perce, odalent a szobámban, én voltam a tanár, te pedig a diák, kölyök – mondta Mardekár a torony tetejét körbevevő alacsony falat fürkészsze. – Fordítsuk meg a szerepeket! A barátaim és én sokat szeretnénk tanulni tőled ma éjjel. A te megtisztelő feladatod lesz, hogy taníts minket. Kezdjük valami egyszerűvel. Mi a neved?

James erős kényszert érzett, hogy ne feleljen. Ha válaszol, akár a legkönnyebb kérdésekre is, attól félt, mindre felelni fog. A lelke mélyén szunnyadó bátorság és nemesség eszméje arra készítette, hogy csendben maradjon, tegyenek vele bármit Mardekár és társai.

- Azt hiszed, bátor dolog hallgatni, fiam – szólt alattomosan Mardekár, és a válla fölött hátrapillantott Jamesre. – Azt hiszed, nem ölünk meg egyszerűen, és szedünk ki mindent, amire kíváncsiak vagyunk, a halott húscsapatból, ami az agyadból marad. Azt hiszed, ilyesmi nem történhet meg a bátor kisleányokkal. És ez, ifjú barátom, épp eléggé bizonyítja számomra, hogy valóban ismeretlen neked ez a kor. Fogalmam sincs, mi folyik abban az időben, ahonnan jössz, de itt nap, mint nap *szörnyű* dolgok történnek a kisleányokkal. Azonfelül téged itt nem ismernek. Idegen vagy. Senki nem tudja, ki vagy, sőt azt sem, hogy egyáltalán létezel. Ha eltűnnél, senki sem keresne. Senkinek sem hiányoznál. Ezek után még mindig azt hiszed, hogy én, Mardekár Malazár túl lágyszívű leszek, és nem végzek veled ma éjjel?

James Mardekár szemébe nézett. A sötét szempár pénzérmékként csillogott a holdfényben. A szemekből hiányzott a lélek. James csak a saját halálát látta bennük.

James nagyot nyelt, aztán kihúzta magát.

- A nevem James – szólt, és minden erejével azon volt, hogy ne árulja el, mennyire retteg.

- Látod, milyen könnyű volt, James? – tárta szét karjait Mardekár. James észrevette, hogy a varázsló a kezében szorongatja pálcáját. Most megpöccintette azt, épp csak, mintha véletlen tenné, mire gyötrelmes fájdalom hullámszórt végig James gerincén. Teste összerándult, majd hanyatt vágódott a kemény kőteraszon. A kín olyan szörnyű volt, hogy azt is kitörölte James fejéből, hol van. Érzékeit vibráló fehérség tompította el. Csak azt kívánta, bárcsak elmúlna a fájdalom, mely úgy tűnt, már órák, napok óta gyötri őt. Aztán hirtelen abbamaradt, és James azonnal tudta, hogy csupán másodpercekig tartott. Látása kitisztult, és Mardekárt pillantotta meg maga fölött, akinek érdeklődő mosoly ült az arcán.

- Ezt nem azért tettem, mert a válasznak csak egy részét adtad meg – mondta Mardekár. – Azért tettem, mert haboztál. Bizom benne, hogy nem történik többé ilyen.

Mardekár megpördült, s mintha a többiekhez szólna, megemelte hangját.

- Most pedig, egy kicsit hangosabban, hogy mindenki hallja: mi a *teljes* neved?

James nyögve feltápászkodott. Térdei úgy remegtek a súlya alatt, akár a kocsonya, de kitartottak.

- James Sirius Potter – mondta, és gyűlölte magát érte. Az előbbi fájdalom rettenetes volt; bármit megtett volna, hogy elkerüljön egy újabb adagot belőle. És különben is, gondolta, mit számít? Mit kezdhetne Mardekár az információkkal, amiket kiszedhet

Jamesből? A koraik ezerévnnyire voltak egymástól.

De a jövő a múlt alapjaira épül, ságta valami James fülébe. Mintha az apja hangja lett volna. Légy óvatos, James! Csak okosan!

- James Sirius Potter - ismételte Mardekár. - Milyen ártalmatlan hangzású név! Honnan jöttél, Potter mester? Mikorból? Mit tudsz erről mondani? Könyörgöm, ne hagyj ki semmit!

- A jövőből jöttem - köpte James mogorván. - Mostantól ezer évre. Akkoriban ennek az iskolának a diákja vagyok.

- Csodálatos - bólogatott buzgón Mardekár. - Mégis, nyilvánvaló hazugság. Elismerem a merészségedet, de semmi hasznod nem származik belőle. Mondd el az igazat most rögtön, vagy ismét szembenézhetsz a Cruciatus átokkal. Mit mondasz?

- Ez az igazság - emelte meg a hangját James. - Ha azt akarja tőlem, hogy olyan dolgokat mondjak, ami magának tetszik, csak szóljon! Szívesen mondok bármit, amit csak hallana.

- Ne packázz velünk, James Sirius Potter! Ha a Roxfort iskola valóban létezni fog még ezer év múlva is, akkor egy olyan korban áll, melyben a varázsvilág rég elnyomta a mugli hordákat. Az iskolában nincs helye hozzád hasonló, tompaagyú, mentálisan gyenge diákoknak. Egy olyan iskola szó nélkül kipenderítene oda, ahová tartozol: a mugli marhák és félvér kutyák közé. Az igazat mondd, különben hazugsággal a szádon halsz meg!

- Nem hazudom! - felelte James növekvő dühvel. - A jövődölése nem válik valóra! Az én időmben a muglik a varázsvilág mellett élnek. Nem is tudnak a létezésünkről! A varázsvilág titokban él közöttük már évszázadok óta. Törvényeink vannak, hogy biztosan ne mesélhessen rólunk senki a mugliknak. Nem csak, hogy én a Roxfortban tanulok, de némelyik osztálytársam szülei *muglik*. Az én időmben *minden* boszorkányt és varázslót felvesznek a Roxfortba, nem számít, kik a felmenői. A hülye terve füstbe fog menni! Ami azt illeti, az én időmben *maga* arról híres, hogy kidobták az iskolából, mert egy örült, hataloméhes senkiházi volt!

- Hazudsz! - bömbölte Mardekár. Kivont pálcával James felé pördült. - Azért jöttél ide, hogy kétségeket támassz, és vizsályt szíts, de átlátunk rajtad! Szemernyi bizonyítékok sincs, hogy ez az idő, amiről beszélsz, létezik, és a mi pusztá létünk bizonyítja, hogy hamisat állítasz. A varázsvilág *sosem* bujdosna el a muglik árnyékában. Ez istenkáromlás, kicsúfolása mindennek, ami szent! Ha a kor, amit leírtál, valóság lenne, összeroskadna önmaga abszurditásának súlya alatt!

Mardekár újra elfordult, köpenye csapkodott a szélben, ahogy felemelte karjait.

- Barátaim! Igazi titokkal állunk szemben. Ha a világ, melyet James Sirius Potter az imént leírt nekünk, a ködös - minden logikának ellentmondó - jövő valóság, akkor minden áron meg kell akadályoznunk a létrejöttét. És ha a fiú csak egy csaló hazug, márpedig én meg vagyok róla győződve, s minden úriemberekhez méltó társalgási kísérletünket semmibe veszi, úgy ő a mi halálos ellenségünk. Bárhogy legyen is, feladatunk világos... - Itt Mardekár ismét megpördült, és Jamesre meredt. - A kölyöknek nem kell hálnia - szólt gonosz vigyorral, majd felemelte pálcáját.

Mikor Mardekár kimondta a gyilkos átkot, James gondolkodás nélkül lebukott. A méregzöld fénysugár a feje mellett suhant el. James gyorsan leszökött a legalsó szintre, és beugrott az egyik kőtrón mögé.

- Tegyétek el a pálcákat - szólt oda Mardekár a társainak. - Majd én elintézem a fiút.

Ne vesződjetek velem!

James kétségbeesve azt kívánta, bárcsak még nála volna a pálcája. Hirtelen eszébe jutott valami, és felkiáltott.

- Hé! Maga hívja magát úriembernek? Nem vall túl nemes lélekre, hogy csak úgy megátkoz egy gyereket! Legalább adja vissza a pálcámat!

Mardekár szívből jövő nevetésre fakadt.

- *Végre*, hát mégis szorult a fiúba egy kis kurázsizs - kiáltotta. - Ahogy kívánod, Potter mester. Párbajozzunk! Lépj előre, és vedd át a pálcádat!

James óvatosan kikandikált a trón mögül. Mikor Mardekár észrevette, vigyora kiszélesedett. Előhúzta James pálcáját a talárja alól, és előre nyújtotta. James megacélozta magát, és ismét talpra állt. Torkában dobogó szívvel, vigyázva indult meg Mardekár felé.

Hirtelen hangos durranás hallatszott, pontosan James lába alól. A fiú nagyot ugrott rémületében, és a padlóra meredt. A csapóajtón állt.

- Jönnek, Malazár - mondta az egyik köpenyes varázsló. - Megéreztek, hogy összegyűltünk. El kell mennünk. Majd máshol lerendezed a kölyökkel.

- Nem - felelte Mardekár, s továbbra is vigyorgott. - Nem törhetnek ránk. A Sylven torony kívülről megközelíthetetlen, míg véget nem ér a gyűlés. Először fejezzük be, amit elkezdtünk, aztán sorra vehetjük az alapítótársaimat. Épp ideje rádöbbeneni őket, mekkora hibát követtek el, mikor ellenem szövetkeztek.

Újabb hangok csendültek odalentről, majd a csapóajtón megint nagyot puffant valami. A mágikusan megerősített zár megzördült, de kitartott.

- Fogd a pálcádat, James Potter! - utasította Mardekár. - Fejezzük ezt be varázslók módján!

James megerősítette elhatározását, és lelépett a csapóajtóról. Hallotta a történeteket arról, mikor az apja hasonló módon nézett szembe Voldemorttal. De, ahogy az már több alkalommal is megfordult James fejében, ő nem az apja volt. Neki esélye sem volt Mardekár Malazár gonosz hatalma ellen. S ami még ennél is rosszabb, nem volt hova elfutnia vagy elbújni. A torony túl magas, mintsem menekülni tudna róla. James még csak hoppanálni sem tudott. Remegő kézzel nyúlt a varázspálca után, amit Mardekár, még mindig mosolyogva, átadott neki.

James megköszönte a torkát, miközben a pálcáját maga elé tartva hátrálni kezdett.

- Először meghajolunk? - kérdezte.

- *Én* csak az egyenlőknek hajlok meg - szólt Mardekár kivillantva fogsorát. - *Te* talán meghajolsz holtodban. - Előre csapta karját. - *Avada Kedavra!*

James ismét félreugrott, az átok zöld szikraesőt hányva csapódott bele a trónba. James agyának egy apró, elszigetelt része észrevette, milyen jó hasznát látja a sötét varázslatok kivédése órán Debellows professzor által erőltetett fizikai tréningnek. Csaknem hangosan felnevetett.

- *Varázsolj, kölyök, ne táncikálj!* - csúfolódott Mardekár, majd hátrarázta kézfejeről talárja ujját. - Hadd legyen a holttested az első dolog, amit az alapítótársaim először meglátnak, mikor csatlakoznak hozzánk! Nézz a szemembe, és halj meg dicsőséggel!

James megrémült. Végigbukfencezett a fapadlón, majd feltápászkodott, és vadul meglegyintette a pálcáját. Előre szegezte azt, és kétségbeesve próbált visszaemlékezni a varázsigére. Az volt az egyik első, amit megtanult, de semmi sem jutott az eszébe.

- Ez a beszéd! – reccsent rá Mardekár, lassan megindult James felé, s menet közben, amolyan tessék-lássék módon célba vette őt a pálcájával. – Rajta, kölyök! Mutasd, mit tanítanak nektek a te kitalált idődben! *Mi lesz?*

James azon nyomban elharsogta a varázsigét, mikor beugrott neki, Mardekár pedig ugyanabban a pillanatban lőtte ki a maga átkát. Mindkét fénysugár a fapadlóba csapódott, és rövid időre fényárba borította azt. Mardekár zöld átka megtépázta James túlméretezett talárját, alig néhány centiméterrel véteve el csupán a fiú kinyújtott karját. James sárga bűbája a csapóajtón lévő lakatot trafálta el. Abból szikraeső tört elő, felkattant, aztán az ajtó kicsapódott, szabad utat engedve az újabb fénysugaraknak és hangoknak.

- Kinyílt! – kiáltotta valaki. – Felülről nyitották ki! Vigyázzatok, nehogy csapda legyen! *Protego!*

Mardekár felüvöltött dühében. Az ajtóra szegezte pálcáját, de akkor már túl késő volt. Varázspálcát szorongató alakok bukkantak fel a résben, és csakhamar elárasztották a torony tetejét. Mindenfelé átkok és bűbajok robbantak, s olyan fénykavalkádba borították a környéket, mintha tűzijátékot rendeztek volna. James kapott az alkalmon, és ismét lebukott a márványtrón mögé. A levegő hirtelen megtelt sziszegő pukkanásokkal, ahogy a kilencek köre elhagyta a Sylven tornyot. Egyikük elég sokáig maradt, hogy vészes közelségbe jusson Jameshez. Pálcájával hadonászott, fekete körszakálla megvonaglott, mikor a férfi elvigyorodott.

- Ügyes trükk, kölyök – morogta –, de ki nem állhatjuk a befejezetlen ügyeket.

James reflexei kiélesedtek a Mardekárral folytatott párbaj során. A férfi még be sem fejezte a mondanivalóját, James már be is célozta pálcájával, és elkiáltotta magát:

- Capitulus!

Éles csattanás hallatszott, majd a varázspálca kiröppent gazdája markából, és átbukfencezett a torony falán túli sötétségbe. A bűbáj erejétől a férfi hátratántorodott, majd a lépcsőben felbotolva hanyatt vágódott. Dühös acsargással pördült meg, hogy utána nézzen pálcájának, ám mikor látta, hogy azt már nem kapja vissza, visszafordult, és karmokként begörbített ujjakkal előre vetette magát.

- Stupor! – kiáltotta James hátrálás közben, de az átok félrement, és a varázsló lába mellett csapódott a kőpadlóba.

- Ezért kinyuvasztalak, kölyök! – bömbölte a férfi, akár egy vadállat.

Lila fénysugár villant, mire a varázsló mozdulata megtört a támadás közepén. Olyan erősen vágódott le arccal előre James lába elé, hogy a fiú hallani vélte a szörnyű roppanást, ahogy betörik az orra. Elfintorodott. Gyorsan talpra kászálódott, és tágra nyílt szemmel, pálcájával hadonászva várta az újabb támadókat.

- Állj le, fiú! – szólt rá egy hang. Hirtelen egy kéz csapott le James csuklójára, és felrántotta azt. James egy pillanatra ellenállt, de aztán meglátta, hogy Griffendél Godrik mered rá zord képpel.

- A csatának vége, barátom – mondta eleresztvén James csukóját. – Bárki légy is, te vagy a legszerencsésebb ifjú varázsló, akit valaha láttam.

- Ő nem csak varázsló – felelte rá egy női hang, melyben csipetnyi ámuló mosoly is bujkált. Hollóháti Hedvig épp akkor dobta hátra kék köpenyének csuklyáját, amikor James odanézett. – A legfiatalabb pap a birodalomban. Már korábban is összeakasztották a bajszukat Malazárral.

- Ő hova lett? – kapott észbe James, és körbenézett a torony tetején.

- Eltűnt – válaszolta Hollóháti komolyan. – Megszökött. Felvette igazi alakját, és elrepült.

- Mi az igazi alakja? – kérdezte James, csak hogy kicsit lefoglalja a hatalmas adrenalinfröccstől lassanként magához térő testét.

- Hedvig csak a bolondját járatta veled – szölt Hugarbug is, aki épp a torony alacsony fala mellett ácsorgott, és az alant elterülő sötétséget fürkészte. – Mardekár animágus. Hedvig azért mondta, hogy felvette a valódi alakját, mert úgy hiszi, nem érdemli meg, hogy embernek hívják.

- Kígyóvá változik? – érdeklődött James, és csatlakozott Hugarbughoz a nézelődésben.

- Érdekes módon, nem – felelte Griffendél. – Malazár igaz alakja talán még annál is jobban illik hozzá, lévén ugyanolyan vak, éjszakai és vérszomjas lény. Malazár animágus formája denevér.

Egy fojtott mordulás emlékeztette az összegyűlteket a sebesült, körszakállas varázslóra. Az mostanra a hátára fordult, nagy nehezen felült, és most az orrát tapogatta.

- Ez az ember már nem jelent veszélyt a pálcája nélkül – jegyezte meg Griffendél –, hála gyors gondolkozású kis barátunknak. – Eztán a férfihez fordult. – A helyében nem próbálkoznék dehoppanálással, Morcant nagyúr. Nem csak egy egyszerű csonttagacs rontást szúrtam önre, hanem pórázbűbájjal kombináltam. Nem jutna messzebb egy kőhajításnyinál, és én mondom, meglehetősen fájdalmas, amikor visszarántja a varázslat.

- Eltörted az orromat! – kiáltotta a férfi, és felmutatta tenyerét, mely izamos volt a vértől. – Mindnyájatokat megöllek! Adjátok vissza a pálcámat, most azonnal!

- Inkább nem, nagyuram – felelte Hollóháti. – Azt gyanítom, most jó ideig nem fog a kezében pálcát. Sok kérdésünk lesz önhöz, és jobban jár, ha válaszol rájuk.

- Megkínoztok, mi? – pökött ki Morcant. – Nem ijeszthettek meg semmivel! Sosem fogok beszélni. Magasról tesztek rá!

- Nem kell megkínoznunk – vont vállat Hugarbug. – Ha nem felel a kérdéseinkre, egyszerűen eleresztjük.

Morcant szeme gyanakodva összeszűkül.

- Hogy merészelsz ugratni? Ismerem a fajtád! A hazugságaid nem tévesztenek meg!

- Az ön fajtáját ismeri, Morcant – javította ki Hollóháti udvariasan –, és abból indul ki, hogy ez mindenki másra ráhúzható. Valóban eleresztjük, ha hasztalan vullatjuk, és egy szőrszál sem fog meggörbülni abban a bűbajos szakállban. Azonban, az ön helyében vigyáznék; a szabadon bocsátása esetleg téves benyomást kelthet másokban. Bizonyos megfigyelők, látván, hogy épségben távozik, talán ezt annak jeleként értelmezik, hogy az égvilágon mindenről beszámolt, amiről tudomással bírt. Griffendél jelentőségteljesen összevonta szemöldökét.

- A társa, Mardekár Malazár, ezt nem igazán értékelné, így van? Úgy hírlik, kíméletlenül bánik azokkal, akik elárulják.

- Ő nem hinne el ilyen hazugságokat – csúfolódott Morcant. – Tudja, hogy bennem megbízhat. Különben pedig, tőle sem félek.

Griffendél odalépdelt Morcanthoz, lehajolt hozzá, és odasúgta neki:

- Olyat is hallottam, hogy Malazár kifejlesztett egy átkot, ami szó szerint *kifordítja* az ellenfeleit. Jómagam azt mondanám, ez lehetetlen, de Malazár meglepően kreatív tud

lenni, ha ilyesmiről van szó. Őt ismerve, addig gyakorol, míg tökélyre nem fejleszti. Valószínűleg még reménykedik is benne, hogy elárulja őt, így egy újabb tesztalanyt tudhat magáénak.

- Ő megbízik bennem! – szögezte le ismét Morcant. – Tudja, hogy nem árulnám el!
Hollóháti vállat vont.

- Malazár nekem sosem tűnt túl bizakodó típusnak – mondta –, de ön talán jobban ismeri, mint mi.

- Másrésztől viszont – méltózt Hugarbug –, ha úgy dönt, segít nekünk, mi meg tudjuk védeni bárminemű megtorlástól.

Morcant felmordult, ám James mintha egy szemernyi kételyt hallott volna kiszűrődni a hangjából.

- *Ti?* Mardekár hatalma kétszer akkora, mint nektek együttvéve!

Griffendél elmosolyodott.

- Minden bizonnyal még önmagát is meggyőzte efelől. De akkor miért változott volna egy repülő rágcsálóvá abban a pillanatban, mikor meglátott bennünket? Miért repült el, mintsem szembeszállt volna velünk? Mardekár nem tesz fel ilyen kérdéseket saját magának, de ön jobban járna, ha megtenné, Morcant nagyúr, és alaposan gondolja át a válaszokat!

Morcant dühösen összevonta a szemöldökét, ám végül összeszorított fogai között a következőket szúrta:

- A maguk megbuktatásán fáradozik. Ő akarja irányítani az egész iskolát, hogy egy mágikus birodalom magjává tegye. Tudta, hogy maguk ellene szövetkeznek. Ő akarta bevinni az első csapást.

- Milyen aranyos – jegyezte meg gúnyosan Griffendél. – Azt hiszi, *mi* szövetkeztünk *ő* ellen. De folytassuk ezt máshol. Hedvig, Helga, visszakísérnétek titokzatos kis barátunkat a kastélyba? Addig én biztos helyre viszem Morcant nagyurat. Ott majd megbeszéljük a továbbiakat.

Hugarbug és Hollóháti beleegyezően biccentettek, s egy pillanattal később, hangos csattanás kíséretében, Griffendél dehoppanált Morcant nagyúrral.

- Térjünk vissza a nagyterembe – javasolta Hollóhát, ahogy visszafordult James és Hugarbug felé. – Ilyen későn biztos nincs ott senki, és talán a barátunk is ellakmározna valamit, míg beszélgetünk.

Hugarbug rábólintott.

- Jól van. Meg kell tudnunk, ki vagy, fiatalember, aztán pedig, hogy hogyan juttathatunk vissza téged oda, ahonnan jöttél.

- El sem tudom képzelni, hogyan csináljuk – rázta a fejét James, mikor eszébe jutott az összetört tükör. – Az egyetlen hazavezető utat megsemmisítette Mardekár. Itt ragadtam.

- Minden bizonnyal tévedsz – legyintett Hollóháti vidáman. – Most talán még nem világos, de a megoldás előbb-utóbb felfedi magát.

Hugarbug Jamesre mosolygott.

- A válasz szinte mindig egyszerű, fiatalember, ám ritkán könnyű.

James már éppen megindult a csapóajtó felé, azonban Hugarbug szavait hallva megtorpant. Hol hallotta már ezt korábban? Egy pillanattal később eszébe jutott. Merlin mondott valami ilyesmit a barlangban, miután sikeresen megszerezte a holmiját. *Helyesen cselekedni szinte mindig egyszerű*, mondta Merlin, *de sosem könnyű*.

Aztán, mintha csak beindult volna valami az agyában, ez az emlék előhozott egy másikat, valamivel későbből, mikor a trió a már kipakolt szerkezeteket és különlegességeket vizsgálgatták.

James tágra nyílt szemekkel pördült meg. Nem lehet ilyen egyszerű, vagy mégis? Meg kell tudnia, a lehető leggyorsabban.

- Nem - mondta James izgatottan -, *ne* a nagyterembe menjünk! Vissza kell térnünk Mardekár szobájába! Gyorsan, mielőtt visszajönne!

Hollóháti összevonta a szemöldökét.

- Miért kellene oda mennünk?

- És miből gondolod, hogy egyáltalán visszatér? - tette hozzá Hugarbug James arcát fürkészve.

- Mert sosem hagyná itt az összes holmiját - vágta rá James. - A „sötét csecsebecséket”. Túl fontosak a számára. Vissza fog jönni értük, valószínűleg nem is soká, nehogy valaki bármelyiket is elvigye. Nekünk kell először odaérnünk! Ha jól gondolom, van nála valami nagyon fontos. Talán az az egyetlen esélyem, hogy visszajussak a saját időmbe!

Hollóháti komoly, töprengő szemekkel meredt Jamesre, Hugarbug Helga azonban aprót biccentett. Előre lépett, és kinyújtotta a kezét.

- Ebben az esetben, fiam, irány a kastély! Hedvig, készítsd a pálcád! Ha sietnünk kell, siessünk, akár a boszorkányok, és reménykedjünk, hogy Malazár nem jár túl az eszünkön még egyszer. Háromra. Egy... kettő...

- Három!

James ismét érezte a dehoppanálással járó kellemetlen szédülést, ahogy Hugarbug elröptette őt a Sylvven toronyról. Egy másodperccel később sötét folyosó bukkant fel körülöttük, talpa pedig kemény kőpadlónak csapódott. Szinte rögtön felhangzott egy visszhangzó csattanás, és Hollóháti Hedvig is megjelent James és Hugarbug mellett. Mindkét nő pálcát szorongatott. Alaposan végignézték a folyosón minden irányban, majd Hugarbug egyetlen szó nélkül előre mutatott. Mikor James odanézett, azonnal felismerte a folyosórészt, amin valamivel korábban Mardekár végigvonszolta. Ahogy tekintete a varázsló irodájának ajtajára siklott, végigfutott hátán a hideg: nyitva volt. A résen halovány fény szűrődött ki, és az éjszaka súlyos csendjében jól hallhatták az óvatos mozgolódással járó neszezést is.

- Mi a neved, fiatalember? - sűgta Hugarbug, de nem vette le szemét az ajtóról.

- James Potter - felelte James a tőle telhető leghalkabban.

- Igazad volt, James - suttogta Hugarbug. - Mardekár itt van, visszatért a holmijáért, világos, mint a nap. Jól tudja, hogy itt lejárt az ideje. Hedvig és én szembeszállunk, és próbáljuk megbeszélni vele. Ha sikerrel járunk, segítünk neked megkeresni, amire szükséged van. Ha elbukunk, akkor örülök, hogy legalább tudom titokzatos jöteve

nevét.

- Te beszélgethatsz velem, ha akarsz, Helga – szólt Hollóháti halkán, s szemében harci tűz lobogott. – Én, mindenesetre, inkább csak a pálcámmal egyezkedem. Visszatért az éj leple alatt, ráadásul az orrunk előtt!

- Én is magukkal megyek – súgta James, és megemelte pálcáját. – Ez az én harcom is. Megpróbált megölni!

Hollóháti összeszűkítette szemét, és halvány mosolyt villantott Jamesre.

- Talán be is végzi tervét, ha most velünk tartasz, James Potter. De ahogy akarod.

James ennél azért valamivel több ellenállásra számított. Kicsit idegesen mosolyra húzta a száját. Most őszintén, gondolta, mi a legrosszabb, ami történhet? A történelem bebizonyította, hogy mind a négy alapító túlélte ezt az éjszakát. Persze, ahogy azt Mardekár már korábban is kifejtette, a történelemkönyvek semmit sem mondtak egy bizonyos sötéthajú fiúról, aki talán egész idő alatt jelen volt.

- Én megyek elsőként – bökött Hugrabug Mardekár ajtaja felé. – Hedvig, te balról fedezel, James, te maradj hátul! Ha szükséges, kábítsátok el Malazárt, de annál többet ne tegyetek! Bármit tett is, attól még eme iskola egyik alapítója, és megérdemli a tiszteletet.

- A tiszteletnek vége, amint célzásra emeli a pálcáját – motyogta Hollóháti, miközben lassan előre lopakodtak a folyosón.

- Az biztos, hogy a tornyon nem kábítóátkot használt – suttogta James. – Figyeljenek a...

Zöld fény sugar szántotta fel a kőpadlót Hollóháti lába mellett.

- Stupor! – kiáltotta Hugrabug, és az ajtóres felé intett pálcájával. Mielőtt az átok vörös szikrákra robbant volna egy gerendán, egy árnyékot láttak félrevetődni. – Ránk támadt! Muszáj lerohannunk! Itt nincs semmi fedezék!

James igyekezett lépést tartani Hollóháttal és Hugrabuggal, amint azok lehajtott fejjel, tüzelő pálcával Mardekár ajtaja felé iramodtak. Az ajtórest elárasztották a vörös fény sugarak, visszavonulásra készítve Mardekárt.

- Hagyd abba, Malazár! – kiáltotta Hugrabug. – Még nem késő felhagynod az ellenállással!

James még mindig nem látta korábbi fogva tartóját. Ahogy berontottak az ajtón, és lebuktak egy-egy karosszék vagy könyvespolc mögé, mintha egy sötét árny röpönt volna a levegőbe dühös sziszegéssel.

- Figyeljete oda! – kiáltotta Hollóháti. – Talán kicsi és szárnya van. Bárhol rejtőzhet!

Hugrabug kilesett a könyvespolc mögül, pálcáját maga fölé emelte.

- Sehol sem látom. Irány a belső kamra!

James követte a boszorkányokat, és hármában átsiettek a szobán. A fiút lenyűgözte a két nő mozgása. Egyszerre volt kecses és méltóságteljes, gyors, mégis végletekig összeszedett. Pálcás kezüket sziklaszilárdan tartották maguk előtt, míg James keze remegett az izgalomtól, szíve dörömbölt mellkasában. Mikor elhaladtak a laboratóriumba vezető duplaajtó mellett, odapillantott. Az még mindig nyitva volt résznyire, de odaát sűrű sötétség honolt.

- Fésüljük át a szobát – szólt Hollóháti, ahogy belépett Mardekár belső helyiségébe. – Ravaelio!

Hollóháti pálcájának hegyéből halvány levendulaszínű fény sugar tört elő, és végigpásztázta először a hátsó falat, majd a szoba teljes berendezését. Végül a

boszorkány leeresztette pálcáját, mire a levendulaszín fény kialudt.

- Nem ide rejtőzött – szólt nyilvánvaló csalódottsággal a hangjában. – Úgy hiszem, megint sikerült neki kerek oldania.

James végre alaposabban is meg tudta szemlélni a környezetét. Mardekár feltehetően itt aludt. A helyiség meglepően apró és zsúfolt volt, mindenféle gótikus oszlopok és támgerendák álltak. Az egyetlen ablakot biztonságosan lezárták.

- Hát akkor, használjuk ki az alkalmat – fordult James felé Hugarbug. – Mi az, ami szerinted Malazár birtokában van? Miféle eszköz lehet a segítségedre?

James megpróbálta töviről hegyire elmagyarázni, milyen korból jött, és hogy került ebbe az időbe, mikor az igazgató irodájában véletlen átkívánta magát a tükrön. Kifejtette, hogy egy kisebb, ezüstkeretes tükrön át érkezett, ami a szobrok mögött lógott, a rotundán, és amit később Mardekár szilánkjaira tört.

- Azt feltételeztem, az is egy varázstükör – mondta James. – De most már nem hiszem. Mardekár imádja az ilyesfajta dolgokat; sosem tenne tönkre egy varázstárgyat, csak hogy engem itt tartson. Azt hiszem, az Amsera Certh bármilyen tükrön át tud küldeni, talán *bármin*, ami tükröződik. Tehát a szobor mögötti csupán egy egyszerű tükör lehetett.

- Az a tükör még Hadyn idejéből maradt ott – bólintott Hollóháti. – Semmi varázslatos nincs benne.

- Viszont Mardekár mindent tudott a tükrön át való utazásról – fűzte tovább a szót James. – Azt mondta, úgy hitte, ő és rajta kívül még valaki az egyetlenek, akik tudnak róla. És az imént, mikor odafent voltunk a Sylvven toronyban, eszembe jutott, hogy az igazgatónk is valami ilyesmit mondott. Hogy az ő varázstükrén kívül csak egyetlen másik készült, ami egy régi ismerősének a birtokában volt. Most már azt is tudom, kire gondolt! *Mardekárnál* van a *másik* varázstükör! Annak a testvére, ami idehozott engem!

Hollóháti szeme nagyra nyílt, majd jelentőségteljesen Hugarbugra pillantott.

- Keressük meg – szólt halkán Hugarbug. – Csak akkor tudhatjuk biztosra, ha rátalálunk.

Hollóháti felemelte a pálcáját, és kimondta ugyanazt a varázsigét, mint korábban is. A levendulaszín fénypászma ismét megjelent, és lassan végigsiklott a szobán.

- Legutóbb – magyarázta halkán – csupán Malazár után kutattam, legyen ember vagy denevér képében, mindegy. Most viszont...

Hugarbug előrébb lépett, és figyelmesen nézte a levendula fény útját a falon.

- Ott – jelentette be hirtelen, és előre mutatott.

Hollóháti nem mozdult, a fénysugár egyre csak egy hatalmas festményt világított meg. Csaknem életnagyságú, teljes alakos kép volt egy keskeny arcú, bordó talárt viselő varázslóról. A portré sunyin rájuk sandított, majd felmordult. James meglátta, hogy amint a fénysugár továbbhaladt a festményről, rövid ideig még halvány körvonala látszott rajta egy titkos átjárónak.

Hollóháti zsebre dugta a pálcáját, és odasétált a képhez. Megragadta a ráját, és próbálta elemelni a faltól, de azt mintha odaragasztották volna. Hugarbug is csatlakozott, de sem úgy, sem hárman, együttes erővel nem tudták megmozdítani a festményt.

- Elég volt a játszadozásból – horkantott fel Hollóháti dühösen. Hátrált néhány lépést, elhessegette a többieket, majd a képre szegezte pálcája hegyét.

- Hollóháti Hedvig - mosolygott gúnyosan a portré. - Fogalmad sincs, mit művelsz...

- *Convulsus!* - fojtotta bele a szót a festménybe Hollóháti. Vakító, fehér fény villant, mire a kép mintha elporladt volna. Kis idő múltán, mikor James szeme ismét hozzászokott a helyiség sötétjéhez, észrevette, hogy a kép nem semmisült meg teljesen. Habár a keretből semmi sem maradt, a vászon csak középen felhasadt, és hatalmas lyuk égett bele. A festmény hátulját képező vékony falemez viszont teljesen szétrobbant, darabjai szétszóródtak a kép mögött tátongó koromsötét térben.

James, Hugrabug és Hollóháti óvatosan közelítették meg a megtépázott portrét. James mintha ezüstös csillogást látott volna a vászon maradványai mögött elterülő sötétség mélyén. A rejtett kamra homályából saját arca nézett vissza rá.

- Ott van! - nyögte egyszerre lelkesen és rémülten. - Látom a tükörképeket. A varázstükör az!

Hugrabug fényt gyújtott a pálcája hegyén, és kitartotta azt maga elé. Vigyázva átlépett a kép maradványain, és behatolt a mögötte lévő kamra sötétjébe. Pálcájának fénye vígan szikrázott a tükör keretén. Ahogy James maga is belépett a helyiségbe, és kilesett Hugrabug mögül, észrevette, hogy ez a tükör csaknem pontos másolata volt a Merlin irodájában lévőnek, leszámítva, hogy míg az fekvő helyzetben volt, ez állt. És Mardekár tükrenek aranykeretébe mintha szavak lettek volna vésve. A szövegből nem sokat értett, csak annyit fogott fel belőle, hogy az első csodás, kacskaringós betűkkel rótt szó az „*Edevis*” volt.

- A tükör - jegyezte meg Hugrabug ámulva. - Tehát nem is semmisült meg. *Nála* volt egész idő alatt.

Hollóháti arcát düh pírja öntötte el.

- Tudhattuk volna. De mi lett a fókuszkönyvével? Nélküle a tükör hatalma irányíthatatlan és önfejű, csak a legegyszerűbb, illúzió alapuló funkciói működnek. Meg kell találnunk a könyvet.

- Valóban, azonnal meg kell kezdenünk a kutatást, amint értesítjük Godrikot a felfedezésünkről - mondta Hugrabug. - Először azonban még más tennivalónk is akad. James másodszor is nagy szolgálatot tett számunkra. Bizonyára szívesen hazamenne, ha tud.

- Igen, ha nem gond - bólintott rá James. - Tényleg nagyon jó volt magukkal találkozni... legalábbis legtöbbjükkal... de ki szeretném deríteni, hazajuthatok-e egyáltalán.

- James Potter - mosolygott Hugrabug. - Millió kérdésünk volna számodra, nem utolsó sorban, hogy mi lett belőlünk, és milyen az iskola a te idődben. Mindazonáltal azt gyanítom, minél kevesebbet tudunk erről, annál jobb.

- Egy kérdést azért fel *kell* tennünk, Helga - szólta Hedvig. Komoly, töprengő arckifejezéssel mérte végig Jamest. - Ha a történet, amit elmeséltél nekünk, igaz, és nincs okom kételkedni benne, akkor ezer év múlva egy olyan személy lesz ennek az iskolának az igazgatója, aki a mi időnkben találkozott Mardekár Malazárral. James, válaszolj nekem olyan őszintén, ahogy csak tudsz! Ismered az igazgatód valódi nevét?

- Persze - vont össze James a szemöldökét. - Azt hittem, már említettem őt. Merlin az. Önök talán Merlinus Ambrosiusznak ismerik. Tavaly érkezett a mi időnkbe, a bolygóegyüttállás éjszakáján. Azt hiszem, maguk úgy mondanák: az Ősök udvara

alá. Láttam őt ma este. Vagyis, igazából csak *hallottam*, míg a laborban raboskodtam. Itt volt, Mardekár irodájában.

Hollóháti elsápadt. Hosszan tanulmányozta James arcát, aztán Hugarbugra pillantott.

- Itt volt ma éjjel – mondta csendesesen. – Hát minden igaz. Nem hittük el neki.

- És ez a fiú rá a bizonyíték, hogy sikerrel járt. Ez sokkal rosszabb, mint amire számítottunk. A legenda...

- Csitt, Helga – szólt rá Hedvig komolyan. – Jamesnek nem kell ilyesmiről hallania.

A két nő Jamesre meredt. A pálcafényben arcuk holtsápadtnak és halálosan komolynak tűnt.

- Jól figyelj, James Potter: óvakodj Merlinustól! – mondta Hollóháti nyomatékosan. – A mágusnak megvan a maga bűbája, mely megigézi azt, aki bízni szeretne benne. Ha megkapta az igazgatói posztot, máris sokakat bolonddá tett. Talán már most is túl késő a világotokra, de az is lehet, hogy te okkal kerültél ide ma éjjel. Lehet, hogy te viszed a figyelmeztetést innen, a múltból. Merlinus olyan szörnyűséget szabadított rá a világotokra, aminél gonoszabbat még nem hordott hátán a föld. A Semmi Kapuőre talán már most is szabadon jár-kezel, s Merlinus az ő követe. A Kapuőrt nem lehet legyőzni, de ha módot találsz rá, hogyan pusztítsd el a követet, James Potter, meg *kell* tenned! Ne hagyd, hogy téged is megigézzon. Ha eljön a perc, nincs helye tétovázásnak. Akkor cselekedni kell. Megértetted?

James feszülten bámult fel Hollóháti Hedvig komor, sápadt arcára. Még így, ezerévnnyi távolságból is tisztán látszott rajta a rettegés. James lassan bólintott.

- *Hogy merészelitek?!* – sikoltott fel hirtelen egy tébolyult hang, amitől mindnyájan összerezzenetek. – *A kamráim! A dolgaim!*

Hugarbug és Hollóháti egyszerre pördültek meg a szűk helyiségben, és előre szegeztek pálcáikat, miközben egy sötét árny egyetlen mozdulattal letépte a falról a festmény romjait. A sikoltó hang nem emberi volt, fagyos hullámként hatolt be az ember agyába. Jamesnek eszébe jutott Mardekár laboratóriumának résnyire nyitva hagyott ajtaja, és hogy meg is fordult a fejében, figyelmezteti rá Hugarbugot és Hollóhátit. Mardekár becsapta őket egy árnyékkal, míg ő meglapult ott, valószínűleg denevér alakjában. Most pedig, dühösen, amiért felfedezték legnagyobb titkát, félúton ragadt átalakulásában, félig denevér volt, félig pedig ember. Hangja visszataszítóan bűgött, púpos hátán nagy bőrszárnyak verdestek.

- Menj, James! – kiáltotta Hugarbug, miközben becélózta pálcájával Mardekár groteszk alakját. Vak dühében a varázsló folyamatosan csapkodott denevérszárnyaival, ami megakadályozta, hogy belépjen a szűk ajtónyíláson. Hatalmas, tűhegyes fogakkal teli állkapcsát egyfolytában a két nő felé csattogtatta, szájából iszonytató módon fröcsögött a nyál.

- Nem! – kiáltott vissza James. – Mármint, dunsztom sincs, hogy csináljam! Nem tudom!

Vörös fénysugár tépte szét a sötétséget, majd Mardekár szárnyának csapódott. A férfi felüvöltött, a szárny pedig erőtlenül lefittyedt.

- *Tűnjetek el attól a tükörtől!* – sikoltotta, és a szavak idegennek hatottak furcsa, félig denevérszerű szájából. – *Ha hozzáértetek, végetek!*

- Menj már! – sürgette Jamest kétségbeesetten Hollóháti. – Csak tedd azt, amit legutóbb!

Mardekár vergődni kezdett, és végül valahogy sikerült bepréselnie magát a kamrába vezető nyíláson. Hugarbug és Hollóháti is folyamatosan lődözte rá a kábítóátkokat, de ez, ebben a rémes formában, alig gyengítette le őt. Előre kapott, és a hármasra üvöltött.

James megpördült, és igyekezett minden figyelmét a tükörrre fordítani. Előre nyúlt, és megérintette, mire a tükörkép köddé vált, és James régi ismerősként üdvözölte a helyére kúszó ezüstösen kavargó ködöt. Közvetlen James arca előtt örvénylett olyan sebességgel, hogy Jamesnek csakhamar felfordult tőle a gyomra.

- Menj, James! – kiáltotta Hugarbug. Valami felsüvített, majd szörnyű suhintás hallatszott. Az egyik boszorkány felsikoltott, de James nem tudta megállapítani, melyik.

- Bárcsak valahol máshol lennék! – mondta ki hangosan, majd növekvő pánikkal hozzátette: - Bárcsak otthon lennék! Bárcsak a saját időmben lennék! Most azonnal!

A háta mögött Mardekár felmordult, hangja egyszerre volt emberi és állati. James bőrén érezte a varázsló verdeső szárnyainak szelét, hallotta a denevérszerű karmok egyre közelebbi suhogását.

Aztán hirtelen csend lett. A rejtett kamra képe kihunytt, Jamest magába szippantották az ezüstköd hullámai. James ugyanazt a furcsa érzést tapasztalta, mint legutóbb, mintha kicserélődne a tükörképével. Szél fütyült a fülében, egyre intenzívebben, majd zuhanni kezdett. Előre bukott, négykézláb ért földet, pálcája hangos csattanással vágódott le az orra előtt a padlóra.

James felpillantott. Apró, sötét szobában volt, melyet mintha zsúfolásig töltöttek volna poros ládákkal és hatalmas dobozokkal. Feltápáskodott, és hátrapillantott oda, ahonnan érkezett.

Mögötte ott állt Mardekár varázstükre, mely a vastag porrétegtől eltekintve szemernyi sem változott az évezred során. Habár a rajta lévő írás már időrágta volt, és patinás, de az „Edevis” szót még most is könnyedén ki tudta olvasni.

- James? – szólította meg egy lány, amitől összerezzenett. – Te vagy az? Te vagy! Ébresztő, hétalvók! Megérkezett!

- Rose? – hebegte James tökéletesen összezavarodva. Kócos, pókhálóval borított unokahúga az ajtó melletti árnyékból lépett elő. James meglepetten pislogott rá. – Mit keresel te itt? Hol vagytok?

Ralph álmatagon támolygott elő Rose mögül.

- Az éjszaka közepe van. Folytassam?

- Tudta! – kiáltotta Rose, és kis híján ugrándozni kezdett izgalmaiban. – Megmondta, hogy itt fogsz felbukkanni, ha előkészítjük a tükröt, és így is lett! Mi hárman már vacsora óta itt várunk rád! Betegre aggódtuk magunkat! Mi történt, James? Hol jártál!?

- Várjunk csak egy percet – emelte fel kezét James, miután talpra állt. – Honnan tudta Ralph, hogy itt leszek? Senki sem tudhatta biztosra.

- Nem én voltam – lapogatta meg James vállát Ralph –, bárcsak elmondhatnám ezt magamról! Nem, az ő ötlete volt.

Ralph hátrabökött a válla fölött. James odanézett, és meglátta a fiút, amint lassan feltápáskodik, és fáradt félmosollyal pislog rá.

- Ideje volt, Potter – szólt vontatottan Scorpius. – Jól utaztál?

12. BIZALOM KÉRDÉSE

James kitartott amellett, hogy bármilyen kíváncsiak is a többiek, ő túl kimerült egy hosszas beszámolóhoz. Csupán annyit mondott, hogy visszautazott az időben az alapítók korába, ahol sokkal többet tudott meg Merlinről, mint azt képzelte volna. Megígérte, hogy másnap, azaz szombat reggel mindenről részletesen beszámol. A többiek vonakodva bár, de belementek, és a négy diák előbújt a raktárszobából. James hagyta, hogy Ralph és Scorpius vezessék őket a sötét folyosón, vissza a nagyteremhez.

- Te tényleg *találkoztál* az *alapítókkal*? - kérdezte Rose, aki láthatóan túl izgatott volt ahhoz, hogy várjon a részletekre.

James fáradtan biccentett.

- Igen. Sokkal... *valószínűbbek* voltak, mint gondoltam.

Rose csodálkozva rázta a fejét.

- Milyen volt Hugarbug Helga? Róla tudunk a legkevesebbet.

- Kemény volt - mondta James -, de kedves. Meg akarta beszélni a dolgot Mardekárral még azután is, hogy az mindnyájunkat meg akart ölni. Azért nem volt nyámnyila. Egyikük sem volt az. Mind kemények voltak. Majd holnap többet is mondok. Honnan tudátok, hogy nyomom veszett?

- Annak már egy teljes napja - súgta Ralph. - Egyébként Cedric tegnap felébresztett az éjszaka közepén, és elmondta, mi történt. Úgy véli, Merlin elvarázsolta a kőszörnyet, hogy riadóztassa valahogy, ha valaki felmegy az igazgatói irodába. Merlin egész nap fújtatva rohangált az iskolában, de senkinek nem mondott semmit.

Rose szerint keresett valamit.

- Szerintem Edevis tükrét kereste! – pontosított Rose. – Le merném fogadni, hogy érezte, itt van valahol elrejtve, de nem találta meg. Valahogy elbűvölték, hogy ne lehessen rábukkanni. Biztos tajtékzott a dühtől!

- De akkor *ti* hogyan találtátok meg? – kérdezte James, mikor elérték a lépcsősort.

Ralph Scorpiusra pillantott, aki csak felvonta a vállát.

- Tudtam, hol keressem – felelte a sápadt fiú. – És mikor. Többé-kevésbé.

A négyes megtorpant a sötét lépcsősor lábánál. Nem messze tőlük a Héraklész ablak újra megváltozott, Héraklész nyakán megint Scorpius arcának karikatúrája ült. James egy pillanatra a festett üveget fürkészte, és magában megjegyezte, hogy ha Frics meglátja, másnap dühöngeni fog, aztán megrázta a fejét, és visszafordult a többiek felé.

- De hogyan, Scorpius? Honnan tudtad?

Scorpius mélyet sóhajtott.

- Mondták. Igazából az apám tudta. Évek óta tanulmányozza az alapítók által hátrahagyott papírokat. Ez egyfajta hobbi nála. Leginkább Mardekár Malazárnak akart utánanézni, hogy milyen ember volt is valójában, de aztán inkább Hollóháti Hedvig iratai felé fordult a figyelme. A nő az égvilágon *mindent* lejegyzett. Apa a nyomokat követve feltörte Hollóháti naplójának a kódolását, habár úgy tűnik, direkt úgy kódolták őket, hogy megfejthetők legyenek. Írt egy fiúról, aki meglátogatta őt és a többi alapítót, és aki elméletileg a távoli jövőből érkezett hozzájuk. Hollóháti rájött, hogy ha a fiúnak sikerült is hazatérnie a tükrön, valakinek elő kell készítenie számára a terepet itt, ebben az időben. Eltökélte, hogy az ő feladata mindent elsimítani, így tehát megírta a kódexet, és nyomokat hagyott, hogy az arra hivatott személy megfejthesse azokat. Úgy néz ki, az apám ez a személy. Az elrejtett információk meghatározták a pontos időt és a szükséges tennivalókat.

Jamesszel forogni kezdett a világ.

- De honnan tudhatta? Hogyan deríthette ki Hollóháti a pontos időt?

Scorpius vállat vont.

- Apámat kérdezd! De nem teljesen mindegy? A lényeg, hogy valahogy kiderítette.

- Nyilvánvaló – súgta Rose. – Biztos elmondta neki, melyik korból jöttél. Talán egy-két elejtett megjegyzésből kikövetkeztette.

- Semmi ilyesmit nem mondtam neki! – rázta a fejét határozottan James, aztán viszont elbizonytalanodott. – Bár azt említettem, hogy itt van Merlin. Meséltem, hogy tavaly érkezett, a bolygóegyüttállás éjszakáján.

- Ennél többre nem is igen volt neki szüksége – felelte Rose. – Tudták, hogyan számítsák ki az ilyen eseményeket. Valószínűleg meghatározta az együttállás pontos dátumát, aztán hozzátette a többi apróságot, amit mondhattál, mondjuk a hét napját, a tanév aktuális szakaszát, talán még a holdfázist is. Te is tudod, milyen okos boszorkány volt!

James biccentett.

- Efelől nincs kétségem. De még mindig nem értem, honnan tudtátok, hol van a tükör, ha még Merlin sem találta meg?

Mielőtt Scorpius megszólalhatott volna, Rose kezdett magyarázni.

- Hollóháti hátrahagyott egy elvarázsolt térképet is! Elbűvölte Edevis tükrét, hogy egyfajta mágikus jelet bocsájtson ki, és felsorolta a szükséges bűbájokat, amivel

lokalizálható a forrás. Aztán már csak azt kellett követnünk, és mikor megtaláltuk a tükröt, egyszerűen megérintettük, és azt kívántuk, hogy az elveszettek visszatáljanak hozzánk. Ennyi volt, utána már csak vártunk. Végül, bummm! Újra itt vagy!

- Nem rossz, mi? – vigyorgott Ralph. – Scorpius nélkül nem mentünk volna semmire. Pontosabban az apja nélkül.

Scorpius a plafonra emelte a tekintetét.

- Ha befejeztük egymás hátba veregetését, reggelre terveim vannak. Ha akartok, ti nyugodtan itt maradhattok, míg Frics meg az ősóreg murmánc-macskája be nem cserkész benneteket, de én lefeküdtem. – Sarkon fordult, és elindult felfelé a lépcsőn. James elköszönt Ralphektől, aztán Rose-zal az oldalán Scorpius nyomába eredt. Mikor a trió átmászott a portrélyukon a Griffendél klubhelyiségébe, Rose fáradtan Jamesre mosolygott.

- Örülök, hogy hazataláltál, James. Fogalmunk sem volt, hova tűntél, vagy hogy Scorpius információi helyesek-e. Halálra rémültem. Azt hittem, talán Merlin kapott el valahogyan.

James összevonta szemöldökét, ahogy eszébe ötlött Hollóháti Hedvig figyelmeztetése, miszerint nem szabad bedőlnie Merlinnek, és hogy amint lehetősége akad rá, azonnal tegyen keresztbe a mágusnak. Igyekezett játékos mosolyt villantani Rose-ra.

- Jól vagyok – mondta. – Bár kis híja volt. Majd holnap elmesélem. Mindent elmondok, ha tényleg ezt akarjátok, de most aludjunk! Alig állok a lábamon.

Elköszöntek egymástól, aztán ki-ki felment a maga hálószobájába. Mire James belépett a koromsötét helyiségbe, Scorpius már ágyban volt, háttal Jamesnek.

James elcsent papi talárja nem jött át vele a tükrön, így a fiú még mindig a csíkos pizsamáját viselte. Fáradtan visszatette szemüvegét és palcáját a táskájába, és bemászott az ágyba. Pár másodpercig mozdulatlanul hevert, aztán felült.

- Scorpius – súgta. A másik fiú nem moccant, de James tudta, hogy figyel. – Dunsztom sincs, miért segítettél nekem, de köszönöm.

James ismét a párnájára hanyatlott. Eltelt egy perc, Jamest már csaknem elnyomta az álom, mikor hallotta, Scorpius megmozdul. A sötétség mélyéről érkezett az elsuttogott válasz.

- Még ne köszönd, Potter! Talán eljön az a nap, mikor azt kívánod, bárcsak *sose* tértél volna vissza. Talán egyszer majd *átkozni* fogsz azért, mert segitettem.

James sokáig aludt másnap reggel, és arra ébredt, hogy az ablakpárkányt hó fedi, az üvegen pedig jégvirág kusza szövevénye szikrázik. Megmosakodott, felöltözött, aztán a barátai után kutatva lesietett a lépcsőn. Végül a könyvtárban sikerült rábukannia Rose-ra és Ralphra, akik csendben vitatkoztak a Revalvier professzor

által feladott házi feladat egyik kérdésén.

- Szánalmasak vagytok – mondta James. – Szombat reggel leckével vacakoltok.

- Ami azt illeti, már nem igazán reggel van – felelte Rose. – Rád vártunk. Alig várjuk, hogy megtudhassuk, mi történt veled tegnap.

Ralph tompa puffanással csapta be az előtte heverő vaskos kötetet.

- Ráadásul odakint meg lehet fagyni. Még a tavat is jégpáncél borítja. A felsőbb évesek egész nap csak lődörögnek, és partnert keresnek a karácsonyi bálra. Még az élet is befagyott a suliban. Igaz is, megkaptad Zane kacsáját?

James a fiúra pislogott.

- Mikor? Tegnapelőtt éjjel?

- Nem, most, kora reggel. Vagyis, az ő ideje szerint, múlt éjjel. Ő is hallani akarja, mi történt veled. Azt mondta, kacsázzunk vissza neki, ha felébredsz, és írjuk meg neki, hol találkozunk.

James mosolyogva megrázta a fejét.

- Ez örület!

- Csak Zane – vont vállat Ralph.

- Na és Scorpius? – kérdezte James tétován. – Őt is bevonjuk?

Rose kényelmetlenül feszengeni kezdett a székén.

- Azt mondta, ő már mindent tud, amire kíváncsi volt.

- Akármit jelentsen is ez – tette hozzá Ralph. – Ó, erről jut eszembe, tegnap reggel jött valami „rivallód”, vagy mid.

- Tessék? – hökkent meg James. – Rivalló? Kitől?

- A mamádtól – felelte Rose. – Reggeli alatt érkezett, de te nem voltál ott, hogy kinyisd. Próbáltunk kijutni vele a nagyteremből, mielőtt beindult volna, de nem sikerült. Attól tartok, mindenki hallotta. Igazán szólhattál volna róla, James.

- Miről beszélsz? – fakadt ki James. – Mi állt a rivallóban?

Rose hosszasan fürkészte unokatestvére arcát.

- Te tényleg nem tudod?

- A fenébe is, Rose, szívbjajt hozol rám! Mondd már!

- A mamád hangja volt – szólt Ralph. – Nagyon feldühödött, úgy harsogott, akár egy trombita. Azt mondta, a tavalyi eset miatt nem hibáztat, hiszen mégis csak az apád fia vagy, de azt remélte, tanultál a leckéből, és többé nem veszed el őket. Azt is mondta, hogy veszélyesek, és ami még ennél is fontosabb, az apádéi, aki roppant nagyot csalódott benned, amiért újra elcsentted őket. Aztán még hozzátette, hogy reméli, mindenki hallja, a tanárokat is beleértve, így mindenki tudhatja, hogy a láthatatlanná tévő köpönyeggel és a Tekergők térképével járod az iskolát, és minél hamarabb elkapnak.

James nem jutott szóhoz.

- De... de hiszen nincsenek nálam! Otthon vannak, apaládájában! Tavaly óta hozzájuk sem értem!

- Nos – tárta szét a karját Rose –, nyilván *nincsenek* otthon papádládájában, még ha te nem is vetted el őket. Eltűntek, és a mamád elég bizonyosnak tűnik, hogy te állsz a dolog mögött.

James bensőjét egyszerre marcangolta féktelen düh és szörnyű megbántottság. Hogyan vádolhatja meg az anyja csak így? Igen, előző évben kölcsönvette a köpönyeget és a térképet, de jó oka volt rá. És azért már meg is kapta a büntetését.

Idén eszébe sem jutott magához venni a köpenyt és a térképet. De akkor kinél lehetnek? Aztán, mintegy varázsütésre, Jamesnek beugrott, hogy az indulás napján Albus, valami titokzatos oknál fogva, sokat késlekedett a ládája bepakolásával.

- Az a mocskos kis *szurcsók!* – szúrta a fogai között, s fellángolt benne a harag.

- Tessék? – vonta össze a szemöldökét Rose. – Ki?

- Albus! A mardekáros kis imp! Ő lopta el őket! Ez biztos! Aznap reggel, mikor ide jöttünk, a szobájában ücsörgött, félig bepakolt ládával. Aztán hirtelen eltűnt pár percre. Anya és apa odalent voltak, a kocsinál. Biztos belopózott a szobájukba, és kilopta a köpönyeget és a térképet apa ládjából. *Tudta*, hogy úgymint engem vádolnak majd!

- Nem tudhatod biztosra – figyelmeztette Rose.

- Ez igaz – bólintott James. – De akkor is tudom. Csak várj, amíg a kezem közé kerül! Majd én ráveszem, hogy írjon anyáéknak egy beismerő levelet. Erre mérget vehetsz!

- Addig is – vágott közbe Ralph –, még mindig arra várunk, hogy elmeséld, milyen kalandokat éltél át a tegnapi nap folyamán. Nem halaszthatnánk egy kicsit későbbre az öcséd kizsigerelését?

Jamesben még mindig forrt a düh, de igazat adott a barátjának. Majd délután is elkaphatja Albust. Talán Ralph is segíthet, és beeresztheti a mardekáros klubhelyiségbe.

- Sokat gondolkodtunk rajta, hol találkozhatnánk Zane-nel – magyarázta Ralph –, aztán eszünkbe ötlött a legkézenfekvőbb választás. Fogd a köpenyed, és találkozzunk a rotunda bejáratánál!

Pár perccel később James ismét csatlakozott Rose-hoz és Ralphhoz az alapítók szobrának maradványai mellett. A rotunda hatalmas kapuit zárva tartották a csípős téli szélre való tekintettel, de a kapu bal szárnyában apró ajtót vágta az ilyen esetekre.

Miközben átvágott a márványpadlón, Jamesen különös érzés lett úrrá. Mikor legutóbb látta őket, a szobrok újak és érintetlenek voltak. Ahogy áthaladt a főbejáraton, felpillantott. Az iskola bevéselt neve kifakult az idők folyamán, és csaknem elveszett a helység kupolája alatt uralkodó homályban. Jamesben felötlött, hogy ha besétálna a szobor talapzata mögé, a padló repedéseiben talán még ott találna párat a ripityára tört tükör szilánkjeiből. Megborzongott.

Mikor kiléptek a kis ajtón, a három diákot elvakította a tájat borító hó fehérsége. A tavon valóban jégvárta feszült, melyet csak középen, egy sötétebb foltban kezdett ki a hullámverés. A csípős szél hópelyhekkkel bombázta arcukat. Egyikük sem szólalt meg, mialatt összehúzza magukat megkerülték a kastélyt, és James elképedve látta, hogy egyenesen a régi kőpajta felé tartanak, melyben Hagrid az állatait tartja.

- Itt jó meleg lesz – szólt hátra Ralph, ahogy kitérte a bejáratot. – És biztosak lehetünk, hogy senki nem téved erre. Túl hideg van.

A pajtában valóban kellemes idő volt, hála a Norbertából időnként előtörő lángcsóváknak. A falról lógó lámpások vidám fényt árasztottak, mely éles kontrasztban állt az apró ablakokon beömlő fagyos, fehér fénnel. Ahogy a gyerekek elhaladtak mellettük, a ketrecekben kucorgó állatok felhorkantottak és nagyokat szusszantottak.

- A karámok mellett vannak padok – mutatott előre Rose. – Ülünk le! Hoztam egy üveg forró csokoládét, és egy kis csótány csokrot.

- Ejha, Rose – füttyentett Ralph elégedetten. – Te aztán mindenre gondolsz!
Rose beletúrt a táskájába, majd előhúzott egy palackot és néhány kupát.

- Kár, hogy Zane nem ihat belőle – jegyezte meg. – Hiszen nem lesz itt valójában.

- Nem baj, hoztam magamnak – kurjantotta Zane, aki teljesen váratlanul bukkant fel közöttük a levegőben. A trió nagyot ugrott ijedtében, aztán gyanakodva mérték végig a bizonytalan alakot. Zane vagy fél méterrel a talaj fölött lebegve ücsörgött a semmin, és boldogan majszolt villájáról egy vastag sültkolbászt. – Itt most van vége a reggelinek, és nem vagyok az a tipikus korán kelő, de ezt ti is tudjátok. Viszont a világ minden pénzéért sem hagytam volna ki a sztorit. Örülök, hogy épségben hazaértél, James!

- Ööö, kösz – felelte James. – Egy kicsit fura vagy. Nem is tudom... repülsz.
Zane nagyot harapott a kolbászba, majd csámcsogva körbepillantott.

- Ó, igen. Hé, Raphael, mi van, ha a doppelganger lebeg? – Rövid szünet következett, amíg Zane hallgatózott, majd biccentett egyet. – Bocs, srácok, a lebegés széria felszerelés a doppelgangerekhez. Biztos azért, hogy ijesztőbbek legyenek. Talán majd lenyugszik kicsit, ha elunja magát.

- Befogtad a doppelgangeredet, és azt használod üzenettovábbításra? – hitetlenkedett Rose.

- Nem mondtad neki? – pillantott Jamesre Zane. – Gyorsan kapcsol, anyyi szent.

- De hisz ez egész egyszerűen lehetetlen! – folytatta a lány. – Doppelgangerek csak a legendákban léteznek! Ez nagyobb hülyeség, mint a káosz pillangó!

- Kicsit késő azon vitatkozni, hogy nem működik, Rosie – jegyezte meg Ralph egy csótánycsokrot bontogatva.

- Nem tudjuk fenntartani akármeddig – tette le Zane a villáját, mire az tovább lebegett a semmiben. – Csak ha időnként rám küldötök egy csalánártást, vagy valami ilyesmit, hogy kicsit feltöltse a varázslatot. Az az igazság, hogy Franklyn még örül is a tesztelésnek. Szóval, mi a helyzet, James? Mesélg a kőkori kalandokról!

James belekezdett hát a mesélésbe, és igyekezett semmit sem kihagyni. Beszámolt barátainak, hogyan került a tükör túloldalára, ahol végül, minden valószínűségnek ellentmondva, ő lett a „a szellem a lábazatnál”, amivel Ashley Doone viccelődött. Ezt aztán egy kicsit bővebben is ki kellett fejtenie, mivel Zane sosem látta az alapítók fotóját, és a legendáról sem hallott, ami a háttérben megbúvó árnyarcot taglalja. James aztán elmesélte, hogyan kaparintotta Mardekár Malazár a kezei közé, majd hallgatta ki a Mardekár és Merlin között folyó párbeszédet. Pontosan leírta a Sylvven torony tetején rendezett párbajt, és hogy hogyan bukkantak rá a Mardekár tulajdonában lévő varázstükörre, Merlin Amsera Certh-jének testvérére. Végül elismételte Hollóháti Helga szavait, amiben figyelmeztette őt Merlin visszatérésének jelentésére, és hogy a mágus a Kapuőr követe. Az ügy komolyságát hangsúlyozandó, James előhúzza az újságkivágást, amit Lucy küldött neki, és ami egyértelműen a szörnyű teremtmény tetteit taglalta.

Mire James elhallgatott, a forró csoki és a csótány csokor rég elfogyott, és a triónak vagy tucatnyi alkalommal kellett csalánártást lőnie Zane-re.

- Úgy hangzik, mintha már lett volna gond azzal a tükörrel az alapítók idejében is – vélekedett Zane. – Legalábbis az alapján, ahogy Hugrabug és Hollóháti reagált, mikor megtaláltátok.

- Igazad lehet – értett egyet Rose. – Mintha már ismerték volna, de úgy tudták volna,

hogy megsemmisült. Mardekár nyilván ki akarta sajátítani a tükröt, de aztán az mégis visszakerült a többi alapítóhoz, csak hogy a fókuszkönyv nélkül, amit Mardekár valószínűleg máshol rejtett el. James, te megváltoztattad a történelmet!

- Nem hinném - vontá össze a szemöldökét Ralph. - Már azelőtt is vissza kellett, hogy szerezzék Mardekártól Edevis tükkrét, mielőtt James visszament volna. Elég fontos szerepet játszik a papád történetében is, nem, James?

James bólintott.

- De igen, már sokszor hallottam róla. A halott szüleit látta a tükörben. Sokat jelentett neki. Dumbledore szerint majdnem *túl* sokat.

- Épp ezért vonták ki a forgalomból az időnyerőket - szipogta Rose. - Az időutazás túl komplikált és furcsa. Ha James visszament az időben, azt hiszem, kijelenthetjük, véges-véig szerepet játszott a múlt kialakulásában. *Miatta* szerezték vissza a tükröt Mardekártól az elűzetése éjszakáján. Ezért lehetett rajta az alapítókról készült fényképen már jóval az előtt is, hogy visszament volna.

Ralph elgondolkodva vakargatta az orrát.

- Ennek egyáltalán nincs értelme.

- Nem, annak nincs értelme, hogy az ember doppelgangert használ küldöncként - sandított Rose a lebegő Zane-re. - Ez csak valószínűtlen és bonyolult.

- Viszont megtudtuk Merlinről, amit akartunk - jegyezte meg James szomorkásan. - Nem bízhatunk meg benne. Ő annak a Kapuőr lénynek a követe. Talán még szembe is kell vele szállnunk, ha reményt látunk a visszaküldésére.

- Rám aztán ne számítsatok - vágta rá Ralph. - A pálcámban a botja egy része van. Valószínűleg azon nyomban ellenem fordulna!

Rose megrázta a fejét.

- Ez nem így működik, Ralph. Most már a tiéd. Annak a varázslónak engedelmeskedik, aki elnyerte.

- Talán nem is kell megküzdeni Merlinnel - vélekedett Zane. - Abból, ahogy elmesélted, nekem az jött le, hogy tudott a Kapuőrrel, de nem igazán izgult miatta. Elvette Mardekártól a jelzőkövet, hogy irányítani tudja, ha az követi őt a visszatérésekor. Talán vissza akarja küldeni. Végül is, ahogy már korábban is mondtam, hogy éltek, bizonyítja, hogy mégsem lehet olyan gonosz. *Tudja*, hogy ti tudjátok. Most meg már főleg.

- A jelzőkőnek csak az egyik fele van nála - felelte Rose. - Mardakárnál volt a másik. Úgy tervezte, továbbörökíti, így bárki legyen is életben, mikor működésbe lép az átok, az irányítani tudja. Ez pedig azt jelenti, hogy sem Merlin, sem ez a másvalaki nem képesek teljesen az irányításuk alá vonni a Kapuőrt. Egyesíteni kell a két gyűrűt, csak úgy lehet újra száműzni a Kapuőrt a semmibe.

- Vagy a világra szabadítani azt - rázkódott meg Ralph. - Ez az izé most is odakint van? Azt láttuk Voldemort sírjánál, igaz? Ez most történik!

- Tehát Merlin talán a kő másik felét keresi - tűnődött Zane. - Nem veszem be, hogy csak úgy átállt volna a sötét oldalra.

- Nem kellett „átállnia” - szólalt meg James hirtelen. - Hollóháti szerint halálosan veszélyes! Rose-nak igaza volt; Merlin csupán egy varázstudó zsoldos. Csak akkor hagyta abba a pénzért való öldöklést és átkozódást, mikor beleszeretett a tó úrnőjébe. Aztán minden rosszul sült el, és Merlin beleőrült a bosszúszomjba. Végül, akaratán kívül, ő maga ölte meg a nőt! Akkor meggyűlölte az egész világot, a varázslókét és

muglikét egyaránt, úgyhogy fogta Mardekár jelzőkövét, és elősegítette a teremtmény eljövételét, ami mindent elpusztíthat! Csak a bolondját járattuk magunkkal, ha tagadjuk.

Zane komolyan rázta a fejét.

- Remélem, tévedsz, James, de ha nem, nagyon óvatosnak kell lennetek.

- Az egész *világnak* óvatosnak kell lennie – jegyezte meg James morózusan. – Nem mintha annyira számítana. Csak egyetlen dolgot tehetünk.

- Ugyan mi? – pillantott rá Rose.

- Figyeljük Merlint – felelte James jelentőségteljesen. – És próbáljuk megtalálni a jelzőkő két felét.

A karácsonyi szünet közeledtével a napok elmosódni látszottak. James eltökélte, hogy megkéri Ralphot, vigye le őt a mardekáros klubhelyiségbe, ahol kérdőre vonhatná Albust a láthatatlanná tévő köpönyeg és a Tekergők térképe eltűnésével kapcsolatban, csak hogy minden estére jutott valami halaszthatatlan; ha nem épp leckehegyek vagy a heti defenzív szakkörre való felkészülés, akkor a színdarab és a jelmez próbája.

Az év utolsó kviddicsmeccsének estéjén Jamesnek még mindig nem akadt alkalma Albussal beszélni. Elhatározta, hogy a mérkőzés után mindenképpen sort kerít rá. Ahogy a birtokra rátelepedett a korai alkony, az eget kelet felől érkező, sötét fellegek takarták el. Mire James és Rose beoldalaztak helyükre a Griffendél lelátóján, kövér hópelyhek kezdtek szállingózni. A sűrű hóesés fehér függönyt vont a pálya köré, különös árnyjátékká változtatva a mérkőzést. A túloldalon álló mardekáros lelátó csupán magas, szürke monolitnak hatott.

A játékosok közvetlenül az öltözőből szálltak fel, és a hagyománnyal szembemenvén, elmulasztották a meccsek bevezetéseként funkcionáló akrobatikus bevonulást, nehogy a sűrű hóesésben nekirohanjanak valamelyik társuknak a levegőben. Mélyen alattuk, olyan távol, hogy szinte már nem is látszottak, a griffendéles kapitány, Devindar Das gyorsan kezét rázott az ellenfél csapatkapitányával, Tabitha Corsicával, aztán mindketten elrugaskodtak, és csatlakoztak társaikhoz a pálya fölött. Cabe Ridcully, a mérkőzésvezető, kieresztette lábájukból a gurkókat és a cikeszt, majd a magasba hajította a kvaffot, éppen a két formációban várakozó csapat között. A játékosok azonnal nekilendültek, és kezdetét vette a meccs.

Jamesnek nehezére esett követnie a játékot, és nem csak a vakító hóesés miatt. Még mindig szenvedett, amiért már két éve nem kerülhetett be a csapatba, pláne, hogy másodszorra csak azért, mert képtelen volt megjegyezni a válogatás időpontját. Újra és újra átkozta magát emiatt, és arra gondolt, most neki kellene odakint lennie a pályán, hogy fogóként szembenézzen Albusszal. És ami a legmegalázóbb volt, Albus sokkal jobbnak bizonyult a seprülővágásban, mint ő. Szerencsére griffendélesként

jogosan drukkolhatott Albus ellenfeleinek anélkül, hogy úgy festene, mint akinek savanyú a szőlő. Mikor Noah egy jól irányzott gurkója telibe kapta Albus hátát, csaknem letaszítva őt a seprűjéről, James talpra szökött, és gúnyolódó hangon huhogott. Egy pillanattal később elöntötte a bűntudat, de aztán eszébe jutott, hogy Al elcsórta a láthatatlanná tévő köpönyeget és a Tekergők térképét, azután Jamesre kente az egészet. Így hát párszor még elrikkantotta magát, és bátorító szavakat kiabált Noahnak a következő lövéséhez.

Végül, habár végig nagyon szorosan alakult a mérkőzés, a Griffendél nyert. Tara Umar, a Griffendél fogója tett egy győzelmi kört a lelátók körül, markában ott szorongatta a cikeszt, miközben hallgatta a hatalmas üdvívalgást, amibe még a levegő is beleremegett.

James kettésével szedve a fokokat vágatott le a lépcsőn, hogy még a pályán elkaphassa Albust. Kiszaladt a hólepte gyepre, és ide-oda forgatva fejét kereste az öccsét. Végül észrevette, lehajtott fejjel bandukolt, seprűjével a vállán, és láthatóan elmélyült beszélgetést folytatott Tabitha Corsicával és Philia Monstróval. Diadalmas rosszindulat és jogos harag fortyogott benne, ahogy megindult feljük.

- Beszélünk kell, Albus - kiabálta túl a távozó tömeg háttérzaját. - Tudod, anya küldött nekem egy rivallót, ami pedig neked járt volna.

Albus nem felelt, azonban Tabitha és Philia felpillantottak. Philia szokott, haragvó pillantásokat vetett feléje, Tabitha szeme viszont furcsán csillogó és kifejezéstelen volt. Látta, amint James közelít feljük, de egy szót sem szólt.

James vagy egy méterre torpant meg a hármastól, arca teljesen kipirult. Volt egy olyan érzése, hogy megzavart valamit, és ettől - dühítő módon - szörnyű zavarba jött. Arra számított, ebben a szituációban ő fogja uralni a helyzetet. Hangosan megköszöri a torkát.

- Hallottam - szólalt meg Albus, de még mindig nem fordult hátra. Tabitha elfordította tekintetét, és a némán aláhulló kövér hópelyhekre meredt. Egy pillanattal később átvette Albustól a seprűt, és továbbsétált a mardekáros öltözők felé. Philia követte, s időnként sötét pillantásokat vetett a válla fölött Jamesre.

- Elég rohadt időzítést találtál, James - mondta Albus. Végre megfordult, de még mindig a cipője orrát tanulmányozta.

- Szörnyen sajnálom. Be kellett volna talán jelentkeznem? Gondolom, „Tabby” felelős az időbeosztásodért.

- Most nem rólam van szó, bunkó - pillantott fel Jamesre Albus. - Tabitha nagyon nehéz időket él át mostanában. A ma esti vereség volt az utolsó csepp a pohárban. Sokat jelentett neki. De, felteszem, ez szemernyit sem érdekel téged. Te csak a *griffendélesek* bajával törődsz.

James összeszűkítette a szemét, és kitérte a karját.

- Te most mégis miről beszélsz, Al? *Te* vagy, akit alig lehet látni azóta, hogy leköltöztél az alagsorba, a mardekárosokhoz! Szóval ki is az, akit nem érdekel más, csak a saját háza, mi? És nem mintha *téged* érdekelne, de nagyon is jó okom van gyűlölni azt a kétszínű viperát! Hol voltál tavaly, mikor hazug csalónak titulálta az apánkat?

Albus a fejét csóválta, de nem nézett James szemébe.

- Az akkor volt. A lényeg, James, hogy te *griffendéles* vagy. Nem értheted azt, amiben neki kell felnőnie, és amivel meg kell birkóznia. Természetesen nem mindennel értek

egyed, amit mond, de meg kell értened, hogy őt erre tanították. Megvan az okuk dühösnek lenni. Főleg Tabithának.

James alig hallotta öccse szavait. Nagyot toppantott, és csaknem elkáromkodta magát.

- Nem mindegy? Albus, csak kihasználn téged! Hogy nem látod ezt? Nekik nincs szívük! Őket egyáltalán nem érdekled. *Főleg* azt a felvágott nyelvű görényt. Már azt is sajnálnod kéne, hogy egyáltalán közéjük kerültél! És ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

Albus komoran meredt Jamesre.

- Ígérem, nem fogom a számra venni, hogy nem figyelmeztettél, James. De, az igazat megvallva, Tabitha sosem beszélt velem *úgy*, ahogy te most. És *úgy* sem beszélt *rólad* soha, ahogy te szoktál *róla*. Ő a barátom. És, hogy őszinte legyek, neki most épp egy barátira van szüksége – sokkal inkább, mint nekem egy bátyra.

James köpni-nyelni nem tudott a dühtől. Hogy lehet Albus ennyire korlátolt? Albus úgy bámulta őt, mintha csak azt várná, mikor távozik végre.

- Nálad van a láthatatlanná tévő köpönyeg és a Tekergők térképe – mondta ki végül James az egyetlen dolgot, amiért *úgy* érezte, jogos a felháborodása.

Albus arckifejezése megváltozott. Őszinte csodálkozás, és némi óvatosság ült ki rá.

- Miről beszélsz, James?

- Ne játszd az ártatlant, Al! Te is hallottad a rivallót, amit anya küldött. Rose szerint az egész nagyteremnek volt hozzá szerencséje. Anya azt hiszi, én vagyok a tolvaj, csak mert tavaly kölcsönvettem őket. El kell mondanod neki az igazat!

- *Milyen* igazat, James? – fakadt ki Albus mérgesen. – *Nálad* vannak! *Nálad kell* lenniük! Nem én vettem el őket!

- Dehogynem! Ne hazudj nekem! Tudod, hogy mindig kihallom, mikor azt teszed.

- Hát, akkor talán nem ismersz olyan jól, mint gondolod. Ne akard rám kenni ezt, James. Nem hagyom, hogy rossziúnak állíts be, csak mert utálsz, hogy mardekáros lettem.

James szeme elkerekedett.

- Tessék? Ennek semmi köze ahhoz! Csak nem akarom, hogy anya azt higgye...

- *Mindennek* ahhoz van köze! – kiáltotta Albus, és a hangja furcsán fakónak tűnt a hófüggöny mögül. A pálya mostanra szinte teljesen kiürült, leszámítva a két fiút. – *Te* voltál odáig, hogy a Griffendélbe kerülj, és olyan lehess, mint a drága anyu és apu. Olyannyira igyekeztél megfelelni, hogy végül elnyomtad saját magadat! Én *én* vagyok, és senki más. Albus Perselus Potter, egy *mardekáros*. Lehetsz féltékeny, ha akarsz, de ne akard tönkretenni az életem! Figyelmeztettek, hogy előbb vagy utóbb megpróbálsz majd. De ha megteszed, előre szólok, nagyon meg fogod bántani.

Albus sarkon fordult, és elviharzott. A sűrű hóesésben gyorsan eltűnt James szeme elől.

- Al, várj! – kiáltotta James, és az öccse után iramodott. Néhány lépés múlva megállt.

- Nézd, Al, ez totál rosszul jött ki. Nem tudok mit mondani erre, de a fenébe is, nincs okunk háborút indítani, vagy igen? Ne hagyjuk, hogy olyan hülyeség, mint a házaink, kettőnk közé álljon.

James látta, hogy Albus megtorpan, habár épp csak egy szürke árnyak tűnt a csendesen szállingózó hópelyhek mögött.

- Csak te csinálsz belőle problémát, James.

- Nézd - nyögte ki James félszegen -, felejtsd el, oké? De most őszintén... tényleg nem te vetted el a térképet és a köpönyeget?

Albus szürke sziluettje némán ácsorgott, onnan nézett vissza Jamesre. Úgy tűnt, mintha a fejét rázná, de James nem volt benne biztos. Aztán Albus azt kérdezte:

- Hazautazol a szünetre?

James nagyot pislogott.

- Miért ne utaznék?

- Anya nyilván azt hiszi, többet beszélünk, mint valójában - jegyezte meg Albus. - Kaptam tőle egy levelet ugyanazon a reggelen, mikor a rivalló is jött. Eladták az Odút. Az ünnepek során a család mindent kipakol belőle. Az az egyetlen időszak, amikor mindenki ráér. Habár a karácsonyt igencsak gallyra vágja. Szóltam anyának, hogy én itt maradok. Nem akarom látni, amint darabokra szedik nagypapa birodalmát.

James úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágtnak.

- Eladták az Odút?

Albus elmosódott alakja ez alkalommal mintha bólintott volna.

- Egy idős házaspár vette meg, Templeton, vagy mi a nevük. Legalább nem muglik. Az egészet ledózerolják, és egy nyaralót építenek a birtokra. Anya azt mondja, legalább a gyümölcsöst meghagyják.

Hosszú szünet állt be a testvérek között, melyet végül James tört meg.

- Nem tudtam. Anya nem mondott semmit.

- Ahogy mondtam, azt hitte, szólok. Épp most tettem meg. Ezért nem megyek haza. Baromi boldog karácsony, mi?

James akaratlanul is felvillantott egy halovány mosolyt.

- Menj, beszélj Tabithával, Al! Majd később mindent megbeszélünk.

Albus szó nélkül megfordult, és csakhamar tökéletesen nyoma veszett a hóban. James körbepillantott. Onnan, ahol állt, alig tudta kivenni a lelátókat. Mintha egy hóborította szigeten ragadt volna, melyet mindenfelől körbevesznek a némán hulló hópelyhek. Az egyre terjedő sötétségben a hó inkább hamunak hatott. James lesöpörte a vállát, felsóhajtott, majd lesétált a pályáról.

Rose legalább olyan lehangolt volt az Odú eladása miatt, mint a fiúk, de úgy tűnt, valamennyire megérti, miért volt rá szükség. Jamesszel elhatározták, hogy ők is a Roxfortban maradnak a szünidőre. A lánynak még azt is sikerült elérnie, hogy egy jó kis kalandnak fogják fel az egészet. Azonnal írt is egy levelet a szüleinek, amiben megkérdezte, nem baj-e, ha marad. James még odabiggyesztett Rose levelének végére egy utóiratot, és megkérte Hermione nénit, hogy szóljon a szüleinek, Albushoz hasonlóan ő is úgy döntött, a Roxfortban tölti a karácsonyt.

- Nem kétséges, hogy belemennek - vélekedett Rose, miközben lezárta a borítékot. -

Ők is jól tudják, milyen szörnyű lenne az ünnep a darabokra szedett házban, főleg, hogy olyan sok boldog karácsonyt töltöttünk el ott. Valószínűleg még örülnek is, hogy nem fogunk körülöttek téblábolni.

Hogy eltereljék a gondolataikat, James ismét előjött a Kapuőrrel, és a Merlint körbelengő titkokkal, s egyben emlékeztette Ralphot és Rose-t, hogy még mindig a két jelzőkövet keresik. Azt hitte, nem bukkannak a nyomukra egyhamar, de mint kiderült, a jelzőkő egyik felének megtalálásához a kisujjukat sem kellett mozdítaniuk. James, Ralph és Rose éppen a karácsony előtti utolsó varázsirodalom órán körmölték jegyzeteiket, mikor Merlin bekopogott a terem ajtaján, ezzel belefojtva a szót Revalvier professzorba.

- Á, igazgató úr! – mosolygott Revalvier. – Bizonyos értelemben épp most volt önről szó. Időről időre felbukkan a királyok könyveiben, habár néhol eléggé eltúlzott vonásokkal, ebben egészen biztos vagyok.

Merlin odalépdelt a professzor asztalához.

- Valóban. Ami azt illeti, épp erről szerettem volna beszélni önnel, ha nem bánja.

Az igazgató lehalkította a hangját, hogy a további mondanivalóját csak Revalvier hallja. A diákok azonnal megéreztek, hogy lankad a figyelem, és puszogni kezdtek, a pergamenjeiket rendezgették, vagy épp máris az ebédre készülődtek.

Rose erősen James bordái közé bökött. James bosszúsan feléje fordult, de aztán észrevette a lány tágra nyílt szemeit és megfeszülő vonásait. Követte a tekintetét. Merlin közvetlen Revalvier professzor mellett állt, akinek az arcáról egyszer csak lefagyott a mosoly. Az igazgató hatalmas keze az oldala mellett lógott; nem volt nála a botja, ám ez semmit sem jelentett. Merlin mintha bármikor elő tudta volna kapni, ha szüksége van rá, akárha egy láthatatlan szekrény követné őt folyamatosan.

- Mi van? – kérdezte sűgva James, mivel nem értette, mire akarja Rose felhívni a figyelmét. Aztán hirtelen megpillantotta a fekete gyűrűt Merlin ujján. Tompán sötétlett, mintha nem szívesen eresztené el a fényt, amit egyszer már csapdába ejtett. James nem értette, miért lepődik meg ezen, hiszen a saját fülével hallotta ezer éve azt a beszélgetést, mely során Mardekár Malazár átadta Merlinnek a gyűrűt. Valahogy mégis, hogy ott látta a gonosz csillogó követ a mágus kezén, most vált igazán valósággá. Egészen eddig James félig-meddig meggyőzte magát, hogy az egész csak egy különös álom volt.

Revalvier kurtán biccentett, arckifejezéséről világosan sütött, hogy nem örül annak, amit Merlin mondott neki. Merlin sarkon fordult, és anélkül hagyta el a termet, hogy akár csak egyetlen pillantást is vetett volna a diákokra.

- Úgy tűnik, lesz egy kis változás a szünetidőre feladott olvasmánylistában – csukta be az íróasztalon előtte heverő könyvet Revalvier. – Az igazgató úgy véli, hasznosabb volna átugrani a sötét középkor utolsó évszázadát, és rögtön a reneszánszsal folytatni. Bizonyára megvan rá az oka. A reneszánsz, ahogy az elnevezésből is sejthető, a varázsirodalom aranykora. A tankönyvek jelenlegi fejezetének további részét nem kell figyelembe venni, és az olvasmánylistáról is kihúzhatjátok Hrungr Hrynddvane-t. Így talán jut még időtök a szünetidőben belekezdeni a *Névtelen mesék könyve* című írásba Waddeljavtól. Ha így lesz, ne feledjétek felírni az éppen olvasott történetek címét, hiszen, mire odáig jutunk, addigra úgymint megváltozik.

Ahogy az osztály egy emberként indult az ajtó felé, Rose befurakodott James és Ralph közé.

- Láttátok? – suttogta.

- Aha – felelte Ralph. – Most már kétség sem férhet hozzá, hogy az a Kapuőr izé létezik, és Merlin tud róla. Szerintetek miért nem akarja, hogy elolvassuk Hrynddvane krónikáit?

- Nyilvánvaló – vágta rá James halkán. – Tudja, hogy írnak róla bennük. Próbálja eltussolni, hogy miféle varázsló is ő. Revalvier mondhatja bármennyire is, hogy a legendák eltorzítják a történelmet, az emberek attól még arról olvasnak, hogy Merlin parancsára elnyelte azt a sereget a föld, elárasztotta a víz a tábornak, meg ki tudja, mi mást. Márpedig ha elegendő vannak, előbb vagy utóbb megkérdőjelezzük Merlin jóindulatát. Ahogy Hollóháti mondta, megvan a maga módszere, hogy megigézza azokat, akik bíznak benne. Biztosra kell mennie, hogy mindenki *őszintén* higgyen a nemességében és jóságában.

Miközben a trió átvágott a könyvtáron, Ralph befordult az egyik keskeny oldalfolyosóra, és szembenézett Jamesszel és Rose-zal.

- Szóval, ha Merlinnél van a kő, az azt jelenti, hogy nekünk kapáltak?

- Még nem – rázta a fejét Rose. – Ne feledd, két gyűrű van, amibe a jelzőkő két felét foglalták. Bárkinél is van a másik gyűrű, ugyanúgy hatalma van a Kapuőr fölött. Amíg nincs Merlinnél mindkét darab, nem képes teljesen az uralma alá hajtani.

- Tehát az egyetlen reményünk, hogy a kő másik fele jó kezekben van – szólt James. – Amíg a jelzőkő legalább egyik felének a viselője visszatartja, a Kapuőr ereje korlátozott.

Rose aggodalmasan ráncolta a homlokát.

- Egy ideig igen. Még nem volt alkalmam mesélni arról, amit a legutóbbi beszélgetésünk óta megtudtam. A legendák szerint, amint a Kapuőr talál egy emberi gazdatestet – egy olyan hordozót, aki hajlandó gyilkolni, hogy bizonyítsa érdemességét – a kövek elvesztik hatalmukat. A Kapuőr számára a jelzőkő a küszöb, amely ebbe a világba vezet, de csak amíg egyé nem válik az emberi gazdatesttel. Ha ez megtörténik, a kövek haszontalanná válnak. Akkor már *semmi* sem lesz képes visszaküldeni a Semmibe.

- Mikor olvastál erről? – kérdezte Ralph sápadtan.

- Múlt éjjel. Utána néztem egy kicsit, amit a Kapuőr átkáról tudni lehet. A forrásokat összehasonlítottam azokkal, amiket Lucy küldött, és igaza van. A legtöbb valóban egyszerre szörnyű és fantasztikus, de a főbb részletekben minden leírás megegyezik: a jelzőkő megidézi Kapuőrt, ha a viselője elég időt tölt a világok közötti semmiben; a Kapuőr követi a kő viselőjét a világunkba, aki így a követévé válik; a követ, a jelzőkő segítségével, visszaküldheti a Kapuőrt a semmibe, de csak addig, amíg a Kapuőr nem vette birtokba a gazdatestet. Amint ez bekövetkezik, a jelzőkő elveszíti erejét, és a Kapuőr átka rászabadul a világra. Innentől semmi nincs, ami megállíthatná.

James összevonta a szemöldökét, és igyekezett megvizsgálni a legendát mindegy egyes szemszögből.

- Tehát, mivel a követ ketté hasították, egyik darab viselője sem képes visszaküldeni a Kapuőrt, még ha akarnák sem.

- De mit akar a Kapuőr? – kérdezte Rose-t Ralph. – Miért akar megsemmisíteni mindent?

Rose arcából is kifutott minden szín.

- Nagyon egyszerű. Gyűlöl bennünket, pusztán a létezésünk miatt. Mindig is azt

hitte, hogy ő az egyetlen élő dolog. Most, hogy felfedezte az emberek világát, nem akar osztozni velünk a létezésben. Ezenkívül, ami ennél is rosszabb, a kétségbeesés és kín táplálja, akárha az volna a világ legéhesebb és leghatalmasabb dementora. De amíg a dementorok csupán az emberek saját legbelsőbb félelmeit és legrosszabb emlékeit hozzák elő, addig a Kapuőr egész új érzelmeket teremt. Képes manipulálni az emberi elme legalapvetőbb szintjét, és ezzel nyers, alaptalan pánikot és rettegést kelteni. Erről olvashattunk a bulvárcikkben is, amit Lucytól kaptunk. Próbálta kitapasztalni azokat az embereket, és előhozni belőlük azokat az érzelmeket, amelyek leginkább az ínyére vannak. Egyelőre alig pár emberre képes hatni, de ha összekapcsolódik az emberi gazdatesttel, s így részben ő is emberré válik, ezrekre, milliókra is hathat egyszerre. Kiszívja a félelmet mindenikből, amíg végül pusztá porhüvely marad belőlük, aztán egyszerűen továbbáll. Ezt egészen addig folytatja, míg végül nem marad senki.

- Kivéve a gazdatestet – nyöszörögte Ralph.

- Még az sem – súgta Rose. – Végül neki is ellene fordul. Egyedül akar maradni. A végén a saját eszközét is felemészti. A legrémisztőbb, hogy a gazdatest ennek feltehetően a tudatában van, de annyira telítődött fájdalommal, szomorúsággal és gyűlölettel, hogy nem érdekli. Talán még örül is neki.

Hirtelen beugrott Jamesnek valami. A fiú arckifejezésének megváltozása nem kerülte el Rose figyelmét.

- Mi az, James? Olyan képet vágysz, mintha most tuszkoltak volna le a torkodon egy hippogrifftojást.

- Az álmom – felelte James a homlokához nyúlva. – Amit az előbb meséltél, épp úgy hangzik, mint az, amit a hang mondott álmomban. A sarokban ott áll ez a fekete taláros alak, és egész idő alatt az álmomban látott személyhez beszél, hogy igazságot kell szolgáltatni, és eljön a nap, mikor helyreáll az egyensúly, és egyre csak azt ismételteti, hogy ebben az a személy lehet az eszköz, akit álmomban látok, ha akarja, s ha kiállja a próbát és érdemesnek bizonyul. És az a valaki, az álmomban, *akarja*. Egyszerre tűnik nagyon szomorúnak és nagyon dühösnek, mintha olyan szörnyű veszteség érte volna, hogy az egész világ eltörpülni látszik mellette. Sőt, talán rosszabb, mintha a világ megérdemelné a pusztulást, hiszen abban történt a tragédia. Bosszúszomjas, gyűlölettől fűtött, reményt vesztett érzés volt, leginkább mégis csak végtelenül szomorú. Mintha az ember egy koromfekete fal előtt állna, amit nem lehet megkerülni, sem átmászni rajta.

- Talán az álmodban látott személy lesz a Kapuőr gazdateste – vélekedett Ralph elkerekedő szemekkel. – Kicsit olyan, mint Merlin, nem? Elvégre ő is úgy végezte, hogy megölte a nőt, akit a világon a legjobban szeretett. Azt mondtad, azért lépett ki a saját idejéből, mert képtelen volt elviselni, amit tett, igaz? Talán ebben az időben sem jobb neki. Talán még örül is, hogy a Földre szabadíthatja a Kapuőrt, ami mindent megsemmisít, őt is beleértve!

Rose lassan biccentett.

- Mondasz valamit. A Kapuőr gazdateste és követe nem feltétlenül ugyanaz az ember, de semmi sem zárja ki ezt az eshetőséget.

James erősen törte a fejét, próbálta minél részletesebben felidézni az álmát. Végül határozottan nemet intett.

- Az álmomban nem Merlin az. Még sosem láttam az arcát, de biztos vagyok benne,

hogy nem ő az. Egyszerűen érzem. Valaki fiatalabb. És másabb. Száz százalék, hogy nem Merlin.

Rose felsikkantott, majd elkerekedő szemekkel a szája elé kapta mindkét kezét. Ralph ijedten rezzent össze a hirtelen mozdulatra.

- Mi van? – förmedt rá kissé hangosabban, mint szándékozott.

- A vérvonal! – felelte Rose vékony hangon. – Még említették is a tükörben, Tom Denem sírjánál, emlékeztek? A Kapuőr a lehető legjobb gazdatestet kereste, és megérezte Voldemort testét. Szinte semmit sem tud az emberekről, így azt sem tudhatta, hogy halott, amíg oda nem ért. Aztán a szobrot valahogy összekapcsolta Voldemort szellemével, és szóra bírta azt. A szobor elmesélte a Kapuőrnek, hogy létezik még egy gazdatest, amiben Voldemort vére csörgedezik. Emlékeztek? Hiszen világos, mint a nap! Voldemort utóda lesz a Kapuőr gazdateste!

- De ki az? – kérdezte Ralph. – Erről fogalmunk sincs, szóval megint ott vagyunk, ahol a part szakad.

- Fogalmunk sincs, *még* – felelte Rose, és felvillantott egy ideges mosolyt. – De van egy mód, hogy kiderítsük.

Jamesre pillantott.

A fiú összeszorította a száját, majd felsóhajtott.

- A fantomsebhely. De még nem tudjuk, honnan jön, és hogy megbízhatunk-e benne. Rose vállat vont.

- Csupán arra számíthatunk. Reméljük, nem csak valami trükk. Figyelj az álmaidra, James! Talán azok az egyetlen nyomok, amiken elindulhatunk. Előbb vagy utóbb majdcsak jobban is meg tudod nézni magadnak azt az alakot, és akkor megtudjuk, ki a vérvonal.

- És hogy ki a titokzatos beszélő – tette hozzá Ralph nyomatékosan.

- Igen, azt is – bólintott Rose. – Jól mondod, Ralph! Szerinted Merlin az?

Ralph nagyot sóhajtott.

- Nem tudom. Remélem, nem. Viszont talán még ez volna a jobb eshetőség. Úgy értem, egy ismert ellenség jobb, mint egy ismeretlen, nem?

Ebéd után James átviharzott a kastélyon, és az amfiteátrumba sietett, ahol az év további részében a mugliismeret órákat tartották. Ahogy az árkádokból belépett a nézőtér lépcsőzetesen ereszkedő sorai közé, meglepve tapasztalta, hogy kellemes, langyos szellő söpör végig rajta, holott a közeli dombok kontúrjait elhomályosította a szakadó hó fátyla.

A színpad mellett James Damien Damascusszal futott össze.

- Még szerencse – mosolygott rá a nagyobb fiú –, hogy Curry mugli-megszállottsága nem terjed odáig, hogy mehtagadjon tőlünk egy kis mágikus időjárást. Jó, mi? Már csak ezt az izét kell kitapasztalnom. – Feltartotta a markában szorongatott kalapácsot, és karnyi távolságból hunyorgott rá. – Kicsit brutális szerszám, nem gondolod?

A színpad környékén valóban kellemes volt a levegő hőmérséklete. James levette meleg köpenyét, és leterítette a nézőtér első sorának padján. Csodálkozva pillantott az égre, melyet sűrű, szürke fellegek borítottak, ám a belőlük hulló hatalmas hópelyhek egyszerűen köddé válni látszottak, amint beléptek az amfiteátrum légterébe. James még emlékezett a technomancia óráira előző évből, és jól tudta, ennek a pillanatnyi jólétnek ára is van: valahol, egy meleg, napos domboldal sötét

zugában éppen erőteljesen havazik.

- Á, James! – kiáltotta Curry, és határozottan átvágott a színpadon. – A mi kis Treusunk is megérkezett végre. Bízom benne, nem felejtette elhozni a szövegét. Jöjjön, csatlakozzon hozzánk! Most csak felolvasást tartunk bizonyos részletekből, de mégiscsak jobb, ha a saját szövegét ön mondja, már csak azért is, hogy berögzüljön az időzítés.

Ahogy James hangosan felolvasta a szövegét, és a társulat lassanként végigvette az első felvonást, azon kapta magát, hogy korábbi, Merlin és a Kapuőr miatti aggodalmai ellenére igazán élvezte a próbát. Habár, szó se róla, kicsit furcsa volt Jason Smith díszletépítő csapatának kopácsolása közepette színészkedni. Míg James a Donovant játszó Noah Metzkerrel vett át egy párbeszédet, Damien és három másik háttér munkás egy hatalmas kastélyfalat állított fel mögöttük, melyen egy függőhíd, torony és egy erkély is helyet kapott. A megerőltető munkával járó nyögéseik és figyelmeztető kiáltásaik csaknem elnyomták James és Noah szavait.

Miközben ide-oda sétáltak a színpadon, Curry egy tekercs sárga szigetelőszalaggal járt a nyomukban. Időnként megragadta James vállát, és valamivel arrébb állította őt.

- Legyen itt, mire belekezd abba a sorba – utasította, majd lehajolt, és a ragasztócsíkból egy „X” jelet tett a padlóra. – Ide lesz állítva a reflektorok fénye. Mr. Metzker, egy kicsit előrébb, és figyeljen oda rá, hogy ne fordítson hátat a közönségnek!

- De hát James amott van – mutatott előre Noah. – Elvileg vele beszélgetek, nem?

- Ön egy színész, Mr. Metzker – csiripelte Curry. – Elsősorban a közönséghez beszél, minden más mellékes.

Noah összevont szemekkel pislogott a javarészt üres padsorok felé.

- De nem ők akarnak elszökni Astrával...

Curry felsóhajtott.

- Csak olvassa a szövegét, Mr. Metzker. Majd később megbeszéljük, ki kivel akar megszökni.

Ahogy elértek a második felvonáshoz, James észrevette, hogy a homlokában tompán lüktet a fájdalom. Erőt vett magán, és nem masszírozta meg, de egyre jobban hasogatott. A nézőtér felé pillantott, és a reflektoroktól hunyorogva fürkészni kezdte a padokat. Az utolsó sorok egyikében, félig árnyékba burkolózva, ott ült Merlin. James nem tudta kivenni az arcát, de a hatalmas alak nem lehetett más. Mintha Merlin észrevette volna, hogy James figyel, kezét lassan a homlokához emelte, és megtapogatta, akárha csak jelezni akarna valamit. James szeme elkerekedett, s ugyanabban a pillanatban éles fájdalom hasított a homlokába. Mintha valaki forró piszkavasat döfött volna a fejébe. James összeszorította a szemét, és elfordult.

Beleütközött valakibe, és kis híján sikerült őt feldöntenie.

- James? Mi a baj? – kiáltotta Curry. – Csaknem lelökte a színpadról a főhősnőnk!

James felpillantott, a homlokában érzett kín lanygulni kezdett. Petra zavartan pislogott rá.

- Minden rendben, James?

- Csak a fények – hazudta James. – Nagyon forróak. De már jól vagyok.

Igyekezett elvigyrodni és vállat vonni.

Curry sarkon fordult, és nagy hangon hívogatni kezdte a második felvonás szereplőit. Petra közelebb húzódott Jameshez, s lehalkította hangját.

- Tudom, mire gondoltál fények alatt – mosolygott. – Ezek a mugli reflektorok rosszabbak, mint a halálsugár. Kár, hogy tavaly nem jutott eszünkbe rászerezni egyet a Marsalkóra is.

James most már őszintén vigyorgott, és érezte, hogy elvörösödik.

- Igen – mondta, aztán hirtelen leblokkolt. Nem tudta, mi mást mondhatna még. – Ööö, te tudod már az összes szövegedet?

- Jaj, dehogy – ismerte be Petra. – Az igazat megvallva, kicsit rosszul is érzem magam, hogy végül enyém lett a szerep. Szegény Josephinának a jelmezeseknél kell dolgoznia, pedig még varrni sem tud. Ő bontja ki a cérnát, ha valaki elront valamit. Azt hallottam, hogy a tériszony rontás még mindig olyan erős, hogy a lépcsőre sem tud felmászni. A gyengélkedőn szállásolták el, amíg rá nem jönnek, hogyan vihetnék fel a szobájába.

Petra hangja együtt érzőnek tűnt, ám a szája szélén mintha parányi mosoly bujkált volna. James rádöbbsent, hogy bármennyire is komoly a helyzet, valamilyen szinten vicces is. Josephina szörnyen viselkedett, miután megkapta Astra szerepét, és James biztos érezte, hogy Petra ezerszer többet kihoz a karakterből. Úgy döntött, ezt Petrával is megosztja.

- Sajnálatos, ami Josephinával történt – mondta –, de azért én örülök, hogy a tiéd lett a szerep. Szívesebben játszom Treust melletted, mint mellette.

- Mindenki a helyére! – kiáltotta Curry. – Mr. Potter, Miss Morganstern, ide, kérem! Petra Curry hangja felé pillantott.

- Gyere, James! – indult el. – Vár a közönségünk.

James érezte, hogy egyre inkább elpirul. Pár pillanatig még Petrát figyelte, amint távolodik a színpadon, aztán utána eredt.

- Biztos, hogy nem jöttök velem apa lakásába a szünetre? – kérdezte Ralph Jamest és Rose-t, miközben szombat délelőtt a folyosókon lődörögtek. – Tavaly én voltam nálatok karácsonykor, így volna igazságos. Apa süt libát, meg minden. Persze nem lesznek éneklő manófejek, csiga és fúró, meg ilyenek.

- Nem is baj, Ralph – felelte James. – Ami azt illeti, még jobb is egy karácsony éneklő manófejek nélkül. De, azt hiszem, most az lesz a legjobb, ha itt maradunk.

- Nincs abban semmi rossz, ha egy karácsony varázstalan. Nem szégyen, hogy az apád kvibli – mondta Rose, és Ralph vállára tette a kezét, amihez kis híján pipiskednie kellett. – Ettől függetlenül meglehetősen fontos embernek számít a varázsvilágban manapság. Ő a Biztonsági és Elővigyázatossági Rendészet feje itt a Roxfortban, az Abszol úton, sőt, még a Gringotts bankban is. Rajta kívül senki más nem volna képes elvégezni ezt a munkát, mivel senki sem ért egyformán a mugli elektronikához és a mágiához is.

- Igen, tudom – vigyorgott szégyenlősen Ralph. – És egész jó benne. Most épp egy

újfajta kiábrándító búbájon dolgozik a minisztérium számára, ami csak a mugli globális helymeghatározóknál működik. A szokványos kiábrándító búbáj legnagyobb hibája, hogy a GPS-nek nincs agya, amit átverhetne. Apa „mesterséges ostobaság rontásnak” hívja az új búbájt. Régebben dolgozott egy mesterséges intelligencia-szoftveren, úgyhogy, szerinte, ez volt a következő logikus lépés. Ha a rontás a helyén van, a mugli helymeghatározók mindenféle kerülőket, útlezárásokat, dugókat, sőt forgószeleket és áradásokat is látnak a láthatatlan mágikus helyeken.

- Ez fantasztikus! – szolt Rose. – Az idősebb varázslók még álmukban sem gondoltak ilyen mértékű fejlődésre, mint a műholdak, GPS rendszerek és hálózati hozzáférésű GameDeckek. A varázsvilágnak tényleg szüksége van egy olyan embere, mint a papád, aki képes védelemmel felruházni az ilyen behatolások ellen is. Az istenek küldték.

Ralph arcáról kissé lehervadt a vigyor.

- Apa ismét felvette a régi nevét. Dolohov. Azt mondja, nem hagyja, hogy az apja önzősége megfossza a mágikus örökségétől, de tudok egyet, s mást arról a bizonyos örökségről, és annyira azért nem nagy szám.

- A papádnak igaza van – vágta rá Rose határozottan. – Ti nem vagytok felelősek semmiért, amit a távoli rokonaitok elkövettek. Szerintem nagyon helyes, hogy a papád próbálja tisztára mosni a Dolohov nevet.

Ralph vállat vont.

- Akkor jobb mosószerre lesz szüksége. Még mindig nagyon sokan gyűlölik a Dolohov nevet, még itt, az iskolában is. Mindenki tudja, mi történt a Roxfortban. Hiszen a nagybátyám odalent, az udvaron ölte meg Ted Lupin apját! A Dolohov gyilkosok és árulók neve.

- Szörnyű dolog, hogy a családod ilyen rossz volt a múltban – bólintott rá Rose –, de ez már réges-régen volt. Az emberek igazán nem hibáztathatnak titeket ezért.

Ralph felsóhajtott.

- Gondolom, nem, de ettől még azt teszik. És tudjátok mit? Nem rovom fel nekik. Én ezért maradtam a Deedle-nél. Gyűlölöm a nagyszüleimet, még akkor is, hogy tudom, rég meghaltak. Apa még emlékszik rájuk, és igyekszik meggyőzni magát, hogy annyira nem voltak rosszak, mint amilyennek látszik. Csapdába esett valahol a szeretet és gyűlölet között. De miféle szülő tesz le a gyerekééről, csak mert az más? Miféle emberek esketik meg a gyereket, hogy soha többé ne keresse őket, és ne is beszéljen róluk?

Rose erre nem tudott mit felelni. A trió némán, céltalanul bolyongott a folyosókon, magas ablakok mellett haladtak el, melyek olykor-olykor megfürdették őket a rajtuk beszűrődő hűvös, téli napfényben. Pár perccel később James beszámolt Ralphnak és Rose-nak az utolsó kviddicsmeccs utáni beszélgetéséről Albusszal.

- Azt mondja, nem ő vitte el a láthatatlanná tévő köpenyt és a Tekergők térképét? – vont fel a szemöldökét Rose. – Hiszel neki?

James vállat vont.

- Nem tudom. Őszintének tűnt, bár nem igazán volt rózsás hangulatban. Úgy látszik, nagyon összenőtt Tabithával, meg az Agyar és Karom pajtásaival, akik meggyőzték, hogy féltékeny vagyok rá, és hogy valamiként megpróbálom tönkretenni őt.

- És ez igaz? – kérdezte Ralph.

- Tessék? – képedt el James. – Ó, persze, el is felejtettem, hogy te is mardekáros vagy.

Nem, Ralph. Nem vagyok féltékeny Alra, és nem akarom szabotálni sem. Csak nem szeretném, ha bedőlné Tabitha hazugságainak. Már így is beetette Albust, hogy szüksége van rá, mert valami titokzatos magántragédiát él át éppen.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Tényleg? Miféle tragédiát?

- Dunsztom sincs. Elég rosszul festett a meccs után, és nem csak azért, mert vesztettek.

- A klubhelyiségben is furcsán viselkedik mostanság – bólogatott Ralph. – Valahogy levetette magáról a szokásos, udvariaskodó jégkirálynő álarcot. Sokszor ráförmed az emberekre, dühödten csörtet ide-oda, vagy épp egyedül üldögél a sarokban, és órákon keresztül mered egy-egy pergamenre vagy könyvre. Egyszer még azt is láttam, hogy elküldte Philiát és Tom Squallust. De Albust sosem. Kicsit furán is fest. Már mint ő hetedéves, és vagy fél méterrel magasabb nála. Nem épp olyanok, mint egy pár, ha engem kérdeztek.

- Érdekes – tűnődött Rose összeszűkülő szemekkel. – Kíváncsi volnék, mi lehet vele.

- Na de mi van a köpönyeggel és a térképpel? – kérdezte Ralph. – Ha nincsenek Albusnál, és nincsenek nálad, akkor kinél vannak?

James felsóhajtott.

- Fogalmam sincs, de őszintén szólva, nem is érdekel. Talán apa szórta el őket valahova, vagy esetleg Sipor dugta el a szekrényébe. Régebben a Grimmauld téren is mindig azt csinálta az öreg Mrs. Black holmijaival.

- Szólnod kéne a mamádnak, hogy nézze meg ott – javasolta Rose.

- Nem az én bajom, Rose – csattant fel James.

- Igenis a te bajod, ha továbbra is azt hiszi, te vetted el – felelte Rose határozottan. – De ahogy tetszik. Te talán örömdet leled abban, hogy mindenki tolvajnak tart.

A trió egy az udvarra néző ablaknál állt meg, és kinéztek rajta. A főlépcső lábánál Hagrid ládákat és csomagokat pakolt fel egy kocsira, mely készen állt rá, hogy a Roxfort Expresszhez vigyen egy csapat diákot. James ismét nagyot sóhajtott.

- Jobb lesz, ha bepakolok – szólt Ralph. – Apa az állomáson fog várni este. Az éjszakát Roxmortsban töltjük, mert találkozója lesz néhány boltossal, csak holnap utazunk haza Londonba.

- Jól hangzik, Ralphinator – erőltetett mosolyt az arcára James. – Kellemes szünidőt! Maradj távol a Szellemszállástól!

- Arra mérget vehetsz! – legyintett Ralph. – Messzire elkerülök mindent, amiben benne van a „szellem” szó.

13. KARÁCSONY A ROXFORTBAN

Másnapra az egész iskola szinte teljesen kiürült. A folyosók hátborzongatóan sötétnek és némának hatottak a bezárt, lelakatolt osztálytermekkel. Miközben James vasárnap reggel a nagyterembe tartott, hogy megreggelizzen, az egyik hosszú folyosó végén Cedric Diggory szellemét vette észre. Épp a Szürke Hölgy kísértetével társalgott, lassan úsztak tőle egyre távolabb a levegőben. James úgy döntött, nem zavarja őket. Lehetséges volna, hogy Cedricnek tetszik a Szürke Hölgy? Csinos volt, legalábbis szellemviszonylatban, és kívülről nem is tűnt sokkal idősebbnek Cedricnél. Máskülönből viszont több száz évvel idősebb volt nála, de ez talán nem számít a kísérteteknél. Ennek ellenére így is túl bizarr volt belegendolnia Jamesnek. Fejét rázva indult tovább.

A nagyteremben Rose-t a mardekár asztalánál találta Albusszal. Mikor csatlakozott hozzájuk, James hallotta, hogy az Odú eladásáról beszélgetnek éppen. Elég nyomasztó társalgás volt, úgyhogy James elhatározta, inkább kimarad belőle. Valamivel később azt javasolta, menjenek ki az udvarra, és építsenek hóembert. A másik kettő boldogan belement, és a nap hátralévő részét a három gyerek a friss hóban futkározva, vidám kacagással töltötte. Még egy nevetségesen nagy hóembert is sikerült összehozniuk, aminek a felállításához lebegtetőbűbájt kellett használniuk, mivel másként képtelenek lettek volna megemelni az óriási, hóból gyúrt gömböket. Végül James és Rose magát Albust emelték a levegőbe, hogy a fiú rátegye a hóember

fejére az utolsó tartozékot, a répaorrot. Csakhogy valamit elronthattak, mivel nem bírták Albust egyenesen tartani, és egyfolytában fejtetőre állt a levegőben; még a sapkája is lerepült a fejről.

- Le ne ejtsetek! – kiáltotta, és úgy csapkodott a karjaival, mint valami rokkant madár. Odalent Rose és James annyira nevettek, hogy a hidegtől kipirult arcukon hatalmas könnycseppek peregtek le.

- A répát, Al! – kiabálta Rose levegő után kapkodva. – Szúrd már bele! Mi a baj? Nem tudsz repülni?

- Adj egy seprűt, majd akkor repülök – zúgolódott Albus, és közben nagyokat rúgkapált, hátha sikerül egyenesbe hoznia magát. – Legközelebb te leszel a répafelelős, Rosie!

A trió végül csak akkor vonult vissza a kastélyba, mikor a lemenő nap fénye narancsba és rózsaszínbe váltott. Havas köpenyeiket, sapkáikat és kesztyűiket felakasztották egy direkt erre a célra felállított fogásra, mely körül már tócsákban állt a hólé, aztán bevonultak a nagyterembe egy kakaóra és uzsonnára. James örült, hogy igazi családként tölthetik a szünidőt. Direkt került Merlin, valamint az elveszett láthatatlanná tévő köpönyeg és Tekergők térképe témáját.

- Ezt meg kéne ismételnünk jövőre – mosolygott Rose kipirult arccal a kakaója fölül. – Jó móka tudni, hogy a miénk az egész hely. Jövőre Hugo, Lucy meg a többiek is itt maradhatnak velünk.

- Na és Louis? – nézett fel rá Albus felemás mosollyal.

- Felőlem ő is maradhat, amíg ki nem nyitja a száját – legyintett Rose kegyesen.

- Valószínűleg nem is akarna maradni – jegyezte meg James. – Most is hazament Victoire-ral. Ő persze Ted miatt utazott el, Louis csak a vonaton boldogítja.

- Az egész szünidőt az Odúban töltik, pakolással? – kérdezte Rose.

Albus komoran felrántotta a vállát.

- A pakolás jóformán készen van. Weasley nagyi maga végzett vele. De hát milyen nehéz lehet a pakolás egy hozzá hasonló boszorkánynak? Az igazán nagy meló a szortírozás lesz. A nagyiék rengeteg cuccot halmoztak fel, és ott van a padlásszellem is, amiről gondoskodni kell.

- Az kié lesz? – vont össze a szemöldökét Rose egy kissé utálkozva. – Remélem, nem a mi padlásunkon végzi.

- Pedig tuti – szürcsölt bele James a kakaójába. – Sőt, szerintem a szüleid beköltöztetik a szobádba, míg te az iskolában vagy. Elvégre egy kicsit még mindig úgy fest, mint Ron bácsi, mikor nagyjából annyi idős volt, mint mi. Lehet, hogy őt még jobban megszeretik, mint téged.

Rose a plafonra emelte a tekintetét.

- Ennél azért többre lesz szükséged, hogy kihozza a béketúrésemből, James Potter.

- Szerintem már most is a szobádban van – vélekedett Albus –, az összes piperédet magára kente, és minden gatyádat végigpróbálta.

Rose kis híján a kakaóját is fellökte, mikor Albus felé lendült. James és Albus bömbölve kacagtak, kivívva ezzel egy a közelben ablakot pucoló házimanó rosszalló tekintetét.

Az idő meglepően lassan vánszorgott, ahogy közeledett a karácsony. James, Rose és Albus csiga és fúróval ütötték el az időt, felderítették egymás klubhelyiségeit, nagyokat sétáltak a hófedte birtokon, és meglátogatták Hagridot a kunyhójában. Az étkezéseket azon pár diák körében töltötték el, akik még az iskolában maradtak; közülük tartozott Fiera Hutchins, Hugo Paulson és – James nagy meglepetésére – Josphina Bartlett, akinek valamicskét javult a téniszonyja. Már képes volt egyenesen ülni a Hollóhát asztalánál, bár ha véletlen leejtett egy kenyérhaját vagy villát, nem tudott lehajolni érte. James sajnálta egy kicsit, de aztán látta, amint a lány ráripakodik az egyik házimanóra, hogy hozzon neki egy új villát, és rájött, hogy az állapotának az égvilágon semmi hatása nem volt az arroganciájára és kiállhatatlan viselkedésére.

Karácsony reggelén James döbbenet tapasztalta, hogy frissen sült lazac illata, és mély, kecskebékáéra emlékeztető hang ébresztik.

- Boldog karácsonyt, James úrfi! – köszöntötte a hang. – Ott fekszik, akár egy kőtömb, de a reggelije meleg marad egy egyszerű búbájnak hála, míg úgy nem dönt, kegyeskedik megreggelizni, persze csak azért, mert Sipor éjjel-nappal a legjobb melegítőbúbájt kutatta a számára...

- Sipor? – nyögte James álmatagon, majd a szemét dörzsölve felült az ágyán. Lábánál pompásan tálalt reggeli hevert. Az ezüsttálcán még egy apró alabástromváza is helyet kapott, melyből egy szál fekete rózsa, és egy nyalóka csúcsa kandikált ki. – Mit keresel te itt?

- Siport James úrfi édesanyja küldte – hajolt meg mélyen a manó. A fiú ágya végében álldogált, és a hűvös idő ellenére nem volt rajta más, csak egy konyharuha. – Albus úrfi és Rose úrhölgy már megkapta a reggelijét. Az ajándékai odalent várják.

- James! – hallatszott Albus kiáltása a klubhelyiségbe vezető lépcső felől. – Gyere már! Sipor nem engedi, hogy kibontsuk az ajándékokat, amíg nincs itt mindenki! Persze, anya parancsa. Vonszold le magadat!

James bekapott pár falatot a lazacból, felhajtotta a töklevét, mindent megköszönt Sipornak, aztán kiugrott az ágyból. Rose és Albus a tűz mellett ücsörögtek, teát ittak, és új, zöld sipkáikat vizsgálgatták, melynek csúcsára csengettyűt varrtak. Rose elvigyorodott, és megrázta a fejét, mire a bojt vad csilingelésbe kezdett.

- Jó, mi? Anya küldte őket. Biztos tudja, hogy itt nincs sok dekoráció. Tedd fel te is a tiédet!

A lány odahajított Jamesnek egy újabb sipkát, és a fiú mosolyogva a fejébe nyomta azt. Lassan Sipor is leért a lépcsőn. Az ő fején is egy ugyanolyan tökfödő trónolt, habár ő úgy kullogott alatta, mintha legalább egy tonnát nyomna. A sapka szegélye rácsúszott a szemére. Hüvelykujjával felemelte kissé, és fél szemmel nézett végig Jamesen, Rose-on és Albuson.

- Mindenki jelen – mondta magának. – Boldog karácsonyt, úrfik és úrhölgy!

Nagyot csettintett, mire a szoba világítása megváltozott, és James érezte, amint az ajándékokat védő bűbájok szertefoszlanak. Albus felrikkantott, majd felpattant a kanapéról, és a legnagyobb ajándékra vetette magát, amelyen az ő neve állt. James boldogan vigyorogva csatlakozott öccséhez.

Sipor egészen addig maradt, míg a három gyerek az utolsó csomagot is kibontotta, aztán gondosan összegyűjtötte a szétszórt csomagolópapírt és szalagokat. Az egészet összegyűrtte egy tömör, színes golyóvá, majd bedugta a zöld csörgősipka alá. Rose alig bírta visszafojtani a nevetést ennek láttán.

- Siport megkérték, hogy szóljon, a szüleiik ma este felkeresik önöket a hop hálózaton keresztül – recsegte a házimanó. – Sipor most már magára hagyja önöket. További kellemes szünidőt!

- Neked is, Sipor – szólta vissza Rose, miután nagyot harapott egy mézeskalácsba.

- Rendben – biccentett Sipor. Felemelte cingár karját, majd csettintett az ujjaiival. Puffanás hallatszott, és a házimanó zöld füstöt maga után hagyva köddé vált.

- Mindig is imádtam ezt a manót – jegyezte meg Albus. – Mindig kellőképp üzleties tud maradni. Semmi köntörfalazás.

- Azért én egy kicsit sajnálom – sóhajtott Rose. – Ő mit kap karácsonyra?

- Ó, Rose, olyan vagy, mint a mamád – felelte James. – Tavalyelőtt anya és apa megpróbált karácsonyi ajándékot adni Sipornak. Csak egy egyszerű párnázott kosár volt, amiben alhatott volna. Egy mugli kisállat kereskedésben vették, mert Sipor nem hajlandó normális ágyban aludni. Így sem akarta elfogadni, és mikor megparancsolták neki, akkor sem rendeltetészerűen használta. Azóta is abban a kosárban hozza-viszi a család szennyesét.

- Őszintén, Rose – bólogatott Albus is –, Sipor nem *teremtett* boldognak. Mi megpróbáltuk. Főleg apa. Neki és Sipornak azért van egy kis közös múltja.

- Tudom – mondta Rose. – De akkor is olyan nyomorúságosnak tűnik.

James kurtán felkacagott.

- Ez Sipornál a szabvány üzemmód. Hallottam, milyen volt, amikor apa megörökölte. Az első karácsonyra apa egy doboz férget kapott tőle ajándékba.

- Nem is! – sikkantott fel Rose, és a szája elé kapta a kezét.

Albus egy házilag kötött zöld-ezüst sálat húzott elő az egyik félig kicsomagolt dobozból. A nyaka köré kanyarította.

- Higgy nekünk, Rosie, ez a boldog-Sipor. Máskülönben piócát kaptunk volna reggelire, nem lazacot.

Aznap délután Albus levitte Jamest és Rose-t a pincébe, és megmutatta nekik a Mardekár külön bejáratú gyakorlótermét. Épp ahogy Albus korábban leírta, a helyiség alacsony volt és hosszú, zsúfolásig tele kisebb-nagyobb bábukkal, amin ki lehetett próbálni a bűbájokat. Albus azt is bemutatta, hogyan működnek; előkapta a pálcáját, és csalánártást lőtt az egyik bábura, mire az felemelte a karjait, és a fájdalmas jajgatás paródiájaként hadonászni kezdett, mintha egy egész méhraj támadta volna meg. Albus nevetve ismételte meg az ártást. James is nevetett, de az ő hangjába némi kényelmetlen idegesség is vegyült. Rose még csak el sem mosolyodott. Utálkozva, összefont karokkal meredt Albusra.

A karácsonyi vacsora fényűzése egy kicsit sem maradt el az átlagos estékétől, kivéve talán, hogy a teremnek alig ötödét foglalták el. Knossus Shert professzor és az új bájjitaltan tanárnő, aki egyben a Mardekár házvezetője is volt, Lucia Heretofore az

emelvényen lévő asztalnál ült. Köztük Hagrid foglalt helyet, harsogva társalgott, és egyébként ugyanúgy festett, mint mindig: félóriásnak az apró emberek között. Heretofore arcára kiült a méla undor Hagrid láttán, habár próbálta halovány mosoly mögé rejteni érzelmeit. James legnagyobb meglepetésére a griffendéles asztal közepén ott találta Petra Morgansternt, aki néha el-elmosolyodott Hagrid kísérletein, hogy karácsonyi dalra fakassza tanár kollegáit.

- Nem is tudtam, hogy itt maradtál karácsonyra – mondta James, ahogy lehuppantak Petrával szemközt.

- Igen – bólogatott Rose is –, hol voltál eddig?

- Pár napra lementem Roxmortsba – felelte Petra. – Vásárolgattam. Nincs értelme az egész szünetben itt unatkozni.

- Miért nem utaztál haza karácsonyra? – puhatolózott Rose.

Petra megvonta a vállát, és még mindig az emelvény felé mosolygott.

- Nem is tudom. Elvégre már megkaptam az ajándékomat, nem igaz?

James felvonta a szemöldökét.

- Arra a csomagra gondolsz, amit előző hónapban hozott az a minisztériumi bagoly? Gondolkoztunk is, mi lehet az. A papádtól jött?

Petra biccentett, majd belekortyolt a vajsörébe.

- Madam Rosmerta küldte a Három Seprűből, csakis ma estére. Tudtátok ezt? Épp tegnap beszéltem vele.

- Na és, mit kaptál karácsonyra? – kérdezte Albus. – Én egy új sálat, egy doboz édességet, meg egy nefeleddgömböt. Ami azt illeti, anyának inkább Jamest kellett volna meglepnie a nefeleddgömbbel, hátha akkor jövőre nem megy ki a fejéből a kviddicsválogatás időpontja. – Jamesre vigyorgott.

Petra továbbra is mosolyogva pillantott Albusra.

- Csak egy kis semmiséget. Másnak nem sokat jelentene, de nekem igen.

- Szóval ezért rohantál el, hogy magad nyisd ki – jegyezte meg Albus, mire Rose nagyot rúgott a lábába az asztal alatt.

Petra vállat vont.

- Néha jó egy kicsit elvonulni, nem? Felhasználom az időt, hogy a szövegemet tanuljam. Nem volna kedved próbálni, James? Curry professzor talán még a végrendeletébe is belefoglalna minket, ha az egész szövegünket tudnánk, mire vége a szünidőnek.

- Naná! – vágta rá James egy kicsit talán lelkesebben is, mint akarta. Gyorsan megköszöri a torkát, és sokkal visszafogottabban hozzátette: – Mármint, nekem mindegy. Ha akarod... Úgyszincs sok tervem mára.

- Egyáltalán nincs terved mára – villantott fel Albus egy kaján vigyort. – Vagy netán megbeszélésed lesz a mágiaügyi miniszterrel, és mi nem is tudunk róla? Au! Rose, abba hagynád már végre a rugdosást?

Petra Albusra mosolygott, aztán Jamesre.

- Akkor később találkozunk a klubhelyiségben. Hozd a szövegedet, és összeolvasunk, rendben?

James bólintott, de nem mert megszólalni; félt, hogy a hangja cserbenhagyná. Petra felállt, és lassan, töprengve elsétált.

- James belezúgott a főhősnőkbe – dalolta Albus cuppogó hangok közepette.

- Nem zúgtam bele, te tökkelütött! – mordult fel James, mintha ez volna a

legnevetségesebb feltételezés, amit valaha hallott.

- Ó, James, úgysem versz át senkit – rázta a fejét Rose. – Nyilvánvaló. Igazából tök édes...

- Fogjátok be! – mondta James. Arcát düh rózsái foltozták. – Csak mert úgy kell tennem, mintha szerelmes lennék bele, a színdarab miatt, az nem jelenti azt, hogy a valóságban is az vagyok! Talán csak nagyon jól színészkedem!

Rose sikertelenül próbált visszafojtani egy vigyort.

- Ejha, akkor te aztán bele tudod élni magad a szerepedbe! Nem is tudtam, hogy ennyire elhivatott vagy. Még jó, hogy nem kell megölnöd senkit a darabban.

James színpadiasan forgatta a szemét.

- Komplet idióták vagytok, mindketten. Gondoljatok, amit akartok!

Albus egy pillanatig némán meredt a bátyjára, majd tovább cuppogott, mintha csókolózna.

- Ó, Petra, csak egy kisfiú vagyok, de melletted *férfinak* érzem magam!

James felkapott egy zsömlét, és hozzávágta Albushoz, aki annyira nevetni kezdett, hogy végül lecsúszott a padról, be az asztal alá.

Mikor valamivel később James a nagyteremben hagyta a Hagriddal karácsonyi dalokat énekelő Rose-t és Albust, és visszatért a klubhelyiségbe, örömmel vegyes izgalommal konstataulta, hogy Petra már ott ül a tűz mellett egy karosszékben, és a szöveggönyvet tanulmányozza. James gyorsan felszaladt a szobájukba, előkaparta táskájából a saját példányát, és ismét lesietett a lépcsőn, közben pedig végig azt hajtogatta magában, hogy ne legyen bolond, Rose-nak és Albusnak egész egyszerűen nem lehet igaza, ő nem szeretett bele Petrába. És ha mégis, botorság lett volna azt képzelni, hogy a lány valaha is viszonzná az érzelmeit. Csaknem öt évvel volt idősebb Jamesnél, megvolt a magához való esze, és ezen felül hihetetlenül jól nézett ki. Az olyan lányok, mint Petra nem szoktak beleszeretni az ügyetlen, fiatalabb fiúkba, akik még azt sem tudják, hogyan hajtsanak végre egy pattanáslohasztó bűbájt. Mire helyet foglalt a lány melletti kanapén, James arca vörös volt, mint a rák.

- Végre hát, drága Treus – idézte Petra, és lapozgatni kezdte a szövegét –, epedő szívem majd kiugrik, hogy itt vagy. Kezdjük az elején?

James felelni akart, de a hangja elcsuklott. Megköszörülte a torkát.

- Jó, persze. Majd én olvasom, akivel te beszélsz, te meg azt, akivel én.

- Piszok jó Donovan lennék – jegyezte meg Petra. – Még gondolkoztam is rajta, hogy jelentkezek a szerepre.

- És akkor Noah kit játszott volna? Astrát? – vigyorodott el James
Petra biccentett.

- Száz éve gyakran játszották férfiak a női szerepeket is az ilyen darabokban. Néhol nem is engedték a nőket színészkedni. A szerepcsere elég igazságos megtorlás volna.

Ráadásul néha úgy érzem, jó móka lehet gazfickót játszani, akinek szörnyű hatalma van. Ezekben a színdarabokban a nők mindig csak gyalogként szolgálnak.

James arra gondolt, hogy feltehetően Petra a legszebb gyalog, akit valaha látott, de nem mondta ki. Ismét megköszörülte a torkát, majd hangosan olvasni kezdett. Két órával később, mikor végigérték a szövegen, James észrevette, hogy már Albus és Rose is a klubhelyiségben vannak. A sarokban ücsörögtek az egyik asztalnál, ahol Hugo Paulson épp néhány csiga és fűrő taktikát tanított Albusnak. Jamesnek feltűnt, hogy száján halvány mosollyal, Rose őt figyeli a szeme sarkából.

- Hé, James! – kiáltott oda neki Albus, ahogy zsebre dugta a pálcáját. – Ugye még nem felejtetted el, hogy este anya és apa keresni fog a hop hálózaton? Vagy mondjam nekik azt, hogy bokros teendőid közepette nem tudtál időt szakítani rájuk?

James Albusra meredt, aki kajánul vigyorgott vissza rá.

- Nem baj, James – sóhajtotta Petra, és becsukta a szövegekönyvet. – Már úgyis elegendő volt mára ebből. Felmegyek, és megírok pár karácsonyi lapot. Kösz a segítséget!

- Örömmel – biccentett James. – Majd találkozunk, Petra.

Miközben James Petrát figyelte, amint a lány eltűnt a hálósobákhoz vezető lépcsőfeljáróban, Rose csücscent le mellé a kanapéra.

- Óvatosabbnak kéne lenned, James – szólt halkán.

James alig hallotta.

- Hogy érted?

- *Úgy*, hogy Petra nincs olyan helyzetben, hogy úgy reagáljon, ahogy szeretnéd.

- Dunsztom sincs, miről beszélsz – jegyezte meg James. Végül elszakította pillantását a lépcsőről, és becsukta a maga szövegét. – Csak próbáltunk.

- Nem csak a korkülönbségről van szó. Hosszútávon az nem olyan eget rengető. De észre kell vened, hogy Petra szíve másé.

James összevonta a szemöldökét, és Rose-ra pillantott.

- Na és *ezt* hogy érted?

- Nyilvánvaló, James – felelte Rose, miután még inkább lehalkította a hangját. – Petra nem vásárolgatni ment Roxmortsba, bármit is mondott. Azt remélte, találkozhat Teddel, mielőtt az hazautazna az Odúba.

- Miért remélte volna? – pislogott James.

Rose a plafonra emelte a szemét, és a fejét csóválta.

- Még mindig szerelmes belé, tökfilkó. Megszakadt a szíve, amiért Ted elhagyta Victoire-ért.

- De hiszen Noah azt mondta, Petra sosem szerette Tedet igazán – értetlenkedett James. – Állítólag véges végig tudta, hogy ők ketten nem valók egymáshoz.

- Lehet, hogy ezt híreszteli, de a szívének nem parancsolhat az ember. Szereti Tedet, ez egyértelmű. Csak nem akarom, hogy valami olyasmit mondj, vagy tegyél, amivel esetleg tönkre teheted a barátságokat. Nem szeretném, ha bármi bajod esne.

James belesüppedt a kanapéba.

- Minek nézel te engem, Rose? Komplet idiótának? Még ha igaz is, amit mondasz, sosem említeném ezt Petrának.

- Sajnálom, James. A viszonzatlan szerelem méreg a léleknek, nem igaz?

- Kac-kac – fintorodott el James. – Ez Treus szövege a második felvonásban. Nagyon vicces.

- Oda süssetek! – kiáltotta Albus, és felugrott a sarokasztaltól. – A kandalló! Szia, apa!

Boldog karácsonyt!

- Neked is boldog karácsonyt, fiam – vigyorgott Harry Potter feje a tűzrostélyok közül.

- Szia, Harry bácsi – szólt Rose is, és lekuporodott a tűz elé. – Hogy mennek a dolgok az Odúban?

Harry mintha vállat vont volna.

- Felteszem, úgy, ahogy várható volt. Nem épp ilyen szünidőre számított senki, de a mai nap egész jó volt. Lilyre Andromeda Tonks vigyáz, a többiek viszont üdvözlőlevelet küldik. Sipor szerint egész jól festettetek. Tetszettek az ajándékok?

- Imádom a sálat! – lelkesedett Albus. – A nefeleddgömböt is. És az édesség is finom volt.

- Ne mondd, hogy máris mindet befaltad, fiam!

- De igen, csak el ne mondd anyának! Növésben lévő szervezet vagyok, apa. És különben is, tartanom kell a súlyom a kviddics miatt!

A következő néhány percben Albus és Harry a kviddicsszezon eseményeiről társalogtak, és Harry gratulált a fiának, hogy beválasztották a Mardekár fogójának, habár elismerte, azért örül neki, hogy Griffendél eddig nem nagyon hagyta magát.

- Itt sorban állnak, hogy köszönhessenek nektek – mondta végül Harry. – Ne lökdösődj már, Hermione!

Harry arca visszahúzódott a lángok közül, de csak hogy egy pillanattal később Hermione jellegzetes vonásainak és szénaboglya hajának adja át a helyet.

- Boldog karácsonyt, Rosie – kiáltotta –, és nektek is, fiúk. Jól megy sorotok?

- Fogjuk rá – felelte James. – Elég nagy örültekháza van itt idén, de ez hosszú sztori.

Rose az anyjára vigyorgott.

- Jamesnek igaza van. Rengeteg mesélnivalónk van. Az első hetünkön Merlin elvitt bennünket egy száz kilométeres túrára az erdőbe, hogy elhozzuk a varázsdobozát, benne az összes cuccával, aztán...

- Egy pillanat, Rosie – szólt közbe Hermione. – Ron, mindjárt jöhetsz. Jesszusom, ugye nem akarod megenni azt a kétszersültet? Mennyit ettél már?

Hermione arca eltűnt a rostély mögül, majd szinte rögtön Ron vigyorgó képe jelent meg ugyanott.

- Szevasz, Rosie! Ez a két gazfickó jól vigyáz rád? Mert ha nem...

- Szia, Ron bácsi – köszöntötte őt Albus vidáman. Mindig is Ron volt a kedvenc bácsikája. – Mardekáros vagyok!

- Szia, apa – vigyorodott el Rose is. – Hogy van Hugo?

- A körülményekhez képest mindenki jól van – felelte Ron lehervadó mosollyal. – Ted és Charlie összekapott valamin, amit Victoire mondott, habár senki sem tudja biztosra, mi is volt az. George egy kicsit sok Lángnyelv whiskyt ivott, megbotlott a padlásszellemben, és eltörte a bal kisujját valami ládában. Nagyanyátok pedig felváltva kiabál mindenkivel és tör ki könnyekben. Fantasztikus karácsony. Most, hogy jobban belegondolok, nincs ott nálatok valahol egy fölös ágy? Azt hiszem, most még a mardekárosokhoz is inkább bekéredzkeznék, Al.

- Oké! – vágta rá Albus. – Gyere hop-porral! Tied lehet Ralph ágya!

Ron mögött felcsattant Fleur néni hangja.

- Nem mész sehová, Ron Weasley!

- Csak *vicc* volt, Fleur. A fenébe is.

Ron arca eltűnt a tűzből, majd egy rövid szünet után, mely alatt feltehetően váltottak pár gyors szót a felnőttek, Ginny jelent meg.

- Sziasztok, fiúk! Szia, Rose! Boldog karácsonyt! – mosolygott.

- Mi folyik ott, anya? – kérdezte Albus. – Mintha állna a bál odaát.

Ginny felsóhajtott.

- Szerencsétek van, hogy nem vagytok itt. Nem épp ez a legkellemesebb módja a karácsonyozásnak. Hála az égnek, már majdnem minden ládában van és szállításra kész. Az ágyak még megvannak, hogy ma itt alhassunk, de holnap reggel azokat is kivisszük. Ti hogy vagytok?

James, Rose és Albus megnyugtatták Ginnyt, hogy nagyon jól.

- Na és milyen? – kérdezte Rose. – El sem tudom képzelni, milyen lehet az Odú teljesen üresen. Mihez kezd most a nagyfi?

- Igazából, annyira nem rossz – felelte Ginny, de a hangja egyáltalán nem volt meggyőző. – Mármint igen, szomorú, hiszen a legtöbbször szinte az egész életét itt élte le, de így lesz a legjobb. Ebben mindenki egyetért. A nagymamák egyelőre nálunk marad. Rengeteg üres szoba van, főleg most, hogy ti ketten sem laktok itthon – nézett végig a két fiún –, de azért... Apátok egyedül pakolta be a nagypapák garázsát. Én rá sem bírtam volna nézni, de ő erős maradt. Nagyon... nagyon büszke vagyok rá.

Ginny hirtelen elhallgatott. Néhány másodpercig mintha a hamut vizsgálta volna, és hozzá aprókat szipogott. Amikor ismét felnézett, vonásai ismét megkeményedtek.

- Milyen a mardekárban, Albus? Kapsz eleget enni?

Albus felnevetett.

- Mind odalent eszünk a nagyteremben, anya, de ezt te is tudod. A Mardekárnak nincs saját titkos ebédlője, vagy ilyesmi.

- Nos, én még sosem voltam a mardekáros körletben. Arról sem tudtam, hogy külön gyakorlótermük van. De a gondodat viselik?

- Persze, anya – mosolygott Albus. – Szeretek ott lenni.

- És te, James? Te hogy vagy? – fordult Ginny az idősebb fiához.

- Jól – felelte James halkán, bár nem igazán nézett az anyjára. – Megkaptam a rivallódat. Fogjuk rá.

- Sajnálom, James – szólt Ginny. – Nagyon mérges voltam, mikor azt küldtem. Most már jól tudom, hogy nem csak a köpönyeg és a térkép eltűnése miatt. Mindannyian nehéz időket élünk át mostanában. Épp csak nem volt a legjobb pillanat, hogy ismét egy ilyennel gyere.

- Nem én vettem el őket! – fakadt ki hirtelen James, és minden vágya az volt, hogy meggyőzze anyját az igazáról. – Azt hittem, Albusnál vannak, de ő azt állítja, nála sincsenek!

Ginny egy hosszú pillanatig fürkészte James arcát.

- De ha nem ti vettétek el őket, hol lehetnek? – kérdezte.

- Honnan tudhatnám? – vont vállat James kissé lecsillapodva. – Talán Sipor dugta el őket a szekrényében. Tudod, ahogy annak idején Mrs. Black megóvándó holmijaival is tette. Megnézted már a szekrényében?

Ginny fáradtan fújta ki a levegőt.

- Nem. Őszintén szólva, eszembe sem jutott. Remélem, igazad van, James. Egészen biztos vagy benne, hogy ez az igazság, fiam?

- Igen, anya! Esküszöm! Most hozzájuk sem értem.

- És te, Albus? Te sem tudsz róluk?

Albus vállat vont.

- James rivallójából hallottam róluk először. Aztán meg James kis híján a földbe dőngölt az utolsó kviddicsmeccs után, és azzal vádolt, hogy megpróbáltam bemártani őt. Ennyit tudok, anya.

Ginny elutasítón megrázta a fejét.

- Akkor előbb vagy utóbb úgyis meglesznek. Majd megkérdezem Siport. Lehet, hogy a babádat is ő vette el, James. Talán mind az ő kis gyűjteményét gazdagítják.

- A babámat? – kerekedett el James szeme.

- Igen – felelte Ginny, ám csak félig figyelt oda, mintha valami az Odúban elterelte volna a gondolatait. – A kis James-babát, amit tavaly év végén kaptam tőled. Ugyanakkor tűnt el, mint a köpönyeg és a térkép, de sokáig azt hittem, csak elhántam valahová. Nem nagyon aggódtam miatta, hiszen úgy voltam vele, miért csennéd el a saját babádat, hogy visszavidd az iskolába?

Rose riadtan pillantott Jamesre.

- Ó, és James – kapott észbe Ginny –, beszéltél Zane-nel?

James nagyokat pislogva igyekezett összeszedni a gondolatait.

- Tessék? Zane-nel? Nem, mostanában nem.

- Délelőtt egyszer csak feltűnt itt, az Odúban. És azt, hogy „feltűnt”, szó szerint értsétek! Egyfolytában kábítóátkokkal kellett bombáznunk, hogy látható maradjon. Ezek az amerikaiak aztán érdekes dolgokat találnak ki, csak hogy beszélni tudjanak egymással! Mindegy, azt hitte, te és Rose itt lesztek. Azt üzeni, sürgősen beszélnie kell veletek, és hogy ki ne hagyjátok őt semmiből.

James bólintott.

- Jól van, anya, köszi!

- Most mennem kell – mondta Ginny. – A nagyi is boldog karácsonyt kíván, és ő is szívesen beszélne veletek, de már bepakoltuk a rongyszőnyeget, és az ő lábával térdelni ezen a kemény kövön... Vigyázzatok egymásra! Rose, tegyél róla, hogy az unokatestvéreid hébe-hóba valami zöldet is egyenek. És nem lazálni a tanulással, fiúk!

- Igenis, anya – harsogta Albus és James kórusban.

Ginny elmosolyodott.

- Nagyon szeretlek, mindhármatokat. Jó éjszakát és boldog karácsonyt!

Ron és Hermione is felbukkant még egy-egy röpke búcsúra, végül ismét a fáradtan mosolygó Harry került sorra.

- Vigyázzatok magatokra! És kerüljétek a bajt!

- Csak amennyire te is tennéd – somolygott Albus.

- Apa – szólott James. – Ez alkalommal nem én vettem el a köpönyeget.

- Tudom, James. Édesanyád már mondta. Hiszek neked.

- De akkor kinél lehetnek?

- Ezt hagyd rám! – mosolygott Harry. – Én lennék az aurorparancsnokság feje, vagy mi a szösz! Miféle auror volnék, ha még egy egyszerű láthatatlanná tévő köpönyeg is kicsúszik a markomból? Ha nem nálatok vannak, valószínűleg beestek otthon valamelyik ágy alá, vagy elkeveredtek a szennykosárban. Elő fognak kerülni.

- De apa – halkította le James a hangját –, mi van a vudubábuval, amit tavaly Jackson

professzortól kaptam? Az én vagyok! Anya szerint az is elveszett!

Úgy tűnt, Harry megéri James aggodalmát.

- Azok a holmik nem úgy működnek, ahogy a mugli filmekben lehet látni, fiam. Nem lesz semmi bajod. Édesanyád viszont nagyon szerette azt a babát. Minden este megsimogatta.

- Tudom – villantott fel James egy halvány mosolyt. – Egy kicsit éreztem a simogatást.

Harry mosolya kiszélesedett.

- Ne aggódj emiatt, James. Előkerül. Minden holminak ez a sorsa, bármennyire is elveszettnek tűnnek. Ez az élet rendje.

James biccentett.

- Kösz, apa.

- Jó éjt, mindnyájatoknak – köszönt el Harry. – Boldog karácsonyt! Most menjete, pihenjete!

- Ti is – felelte Rose. – Puszilunk mindenkit. És öleld meg Lilyt a nevünkben, mikor legközelebb látod!

Harry biccentett.

- Úgy lesz, Rose. – Még egy utolsó, büszke pillantást vetett Jamesre és Albusra, aztán eltűnt. A parázs lassan összeroskadt, és nemsoká nyoma sem volt a látogatóknak.

- Úgy hangzik, jó ötlet volt itt maradni – jegyezte meg Albus, miközben feltápáskodott. – Kíváncsi volnék, mi lesz nagypapa dolgaival. Mit kezdenek a repülő Forddal?

James felsóhajtott.

- Mit számít? Egyedül nagypapa töltötte meg azokat a holmikát étellel. Nélküle csupán egy halom... kacat.

Albus Jamesre meredt, de úgy tűnt, nem tudja, mit mondjon.

Rose felállt, és lesöpörte a térdét.

- Biztosra veszem, hogy a papátok nem fogja őket kihajítani – nyugtatta meg a fiúkat.

- Nagypapa évekig gyűjtötte azokat a tárgyakat. Ugyanúgy órá emlékeztetnek minket, mint bármi más. Harry bácsi majd talál nekik helyet.

- Az *Odúnak* sem talált senki – szólt Albus halkan. – Most kiürítették, és hamarosan földig rombolják. – Erre senki nem felelt. Albus egy pillanattal később hozzátette: – Most inkább lemegyek. Majd holnap találkozunk.

- Jó éjt, Albus – biccentett Rose. Mikor Albus eltűnt a portrélyukon, Rose szikrázó szemekkel fordult James felé. – Eltűnt a vudubabád is! Ez lehet, hogy komoly!

- Te is hallottad apát. Azt mondja, minden rendben lesz. Szerinte ez nem úgy működik, mint a mugli mozikban. Bárki találja is meg, attól még nem tépheti ki tőből a karomat, vagy vehet rá olyan dolgokra, amiket én nem akarok megtenni.

- A vudu nagyon titokzatos tan – rázta a fejét Rose. – És Madame Delacroix az egyik legjáratosabb boszorkány a vuduvilágban. Nem tudhatjátok se te, se az apád, mire lehet képes az a baba. Még csak nem is sejthetitek. Rendkívül óvatosnak kell lenned az afféle holmikkal.

- Mégis mit vársz tőlem, Rose? Nem tudom hipp-hopp megtalálni azt a hülyeséget. Valószínűleg csak beesett az ágy mögé anyáék szobájában.

- Én azért nem venném ennyire félvállról a helyedben – mondta komolyan Rose. – Legalábbis amíg nem tudom biztosra, mire képes a bábu.

- Úgy beszélsz róla, mintha élne – vigyorodott el James, habár a gesztus elég feszélyezetten sikerült. Rose nem felelt, csupán csípőre vágta a kezét, és egy amolyan „honnan tudod, hogy nem?” arckifejezéssel oldalra döntötte a fejét.

- Majd utána nézek – szólalt meg Rose mögött egy hang, mire a lány rémülten ugrott egyet.

- Zane Walker! – kiáltotta a szívére szorított kézzel. – Fejezd ezt be! Halálra rémisztettél!

- Bocs – sajnálkozott Zane –, csak kicsit nehéz kopogni doppelganger kézzel. Mindenén átmegy.

- Szevasz, Zane, boldog karácsonyt! – mosolygott a kanapéről James a félig áttetsző alakra. – Kell egy adag?

- Nem jönne rosszul. Ezt a beszélgetést most teljesen egyedül folytatjuk. Nem akartam, hogy bárki is hallja, miről lesz szó.

James előhúzta a pálcáját, és egy csalánártást lőtt Zane szellemképére. A doppelganger hullámszerűen kezdett, aztán felvett egy viszonylag szilárd formát.

- Mi a helyzet? Ginny néni mondta, hogy már az Odúban is kerestél bennünket – huppant vissza a kanapéra Rose. – Mi olyan fontos, hogy éppen karácsonykor keress meg minket?

- Aggódtam miattatok – vallotta be Zane komoly hangon. – Figyelmeztetni akartalak benneteket, de aztán megtudtam, hogy itt maradtatok, az iskolában, és tudtam, hogy nem eshet bajotok. Egyelőre legalábbis.

James összevonta a szemöldökét.

- Miről beszélsz? Miért ne lennének biztonságban? Mármint eltekintve attól, hogy a Kapuőr szabadon jár-kezel a világban.

Zane elsápadt, arca megkeményedett.

- Emlékeztek, mikor pár hete a pajtában dumáltunk? Rose, mesélted, hogyan vágta át az a Hadyn nevű fickó Merlint vagy ezer éve. Azt ígérte Merlinnek, visszakapja a menyasszonyát, ha megkértszerezi Hadyn birtokát, illetve megerősíti a kastély védelmét, hogy még maga Merlin se legyen képes megtámadni.

- Igen – vont vállat James. – És?

- És Merlin tudja, hogy pár hete valaki betört az irodájába. Azt is tudja, hogy az a valaki átlépett a varázstükrön, és sejtheti, hogy ott, ahol járt, talán megtudott róla néhány nem túl hízelgő dolgot. És Merlin feltehetően azt is tudja, hogy ez a valaki te voltál, James. Sosem gondolkodtál róla, miért nem hozta rád a frászt, amint lehetősége akadt?

James alaposan megrágta a választ, mielőtt kinyitotta volna a száját.

- Hát, ahogy te is mondtad a pajtában, ha Merlin gonosz volna, már eljött volna értünk. A tény, hogy mégsem tette, azt kell jelentse, mégsem olyan rossz, mint lehetne. Talán a jó oldalon áll, és tudja, hogy mi is. Talán azért hagyott futni, mert tudja, hogy segíteni próbálunk a Kapuőr legyőzésében. – Ahogy ezt kimondta, James maga is belátta, hogy ez nem lehet az igazság. A szíve mélyén egy szót sem hitt el abból, amit összehordott, de nem jutott eszébe más ok, ami magyarázta volna, miért nem kapta már el őket Merlin jóval korábban.

Zane megrázta a fejét.

- Akkor én is így gondolkodtam. De aztán eszembe jutott a Mardekár és Merlin között lezajlott párbeszéd, amikor be voltál zárva a laborba. Azt mondtad, szóba

került a Hadynnal kötött egyezség is, Merlin átverése, és hogy világosan kimondták, a Roxfort az a kastély, ahol Hadyn élt, mikor az alku életbe lépett. Fel tudjátok fogni, mit jelent ez?

Rose szeme elkerekedett.

- Azt, hogy Merlin a Roxfortot látta el védelemmel. Nem lehet kívülről áttörni – biccentett. – Ezért sikerült olyan sokáig visszatartani Voldemortot és a seregét is. Merlin védőbűbájai még mindig élnek, habár valószínűleg legyengültek egy kicsit az évszázadok folyamán.

- Ez azt is megmagyarázza, miért nyílnak újabb és újabb titkos járatok a birtokon kívülre – értett egyet James elhűlve. – Mint a fúriafűz alatti! Mintha a kastély meggyógyítaná önmagát a sérülések után! Merlin mágikus védelme oly sok idő múltán is működik. Még az új részek is megkapták. Azok a részek, amelyek azután épültek, hogy Merlin elvarázsolta a kastélyt. Az új szakaszok átörökölték a védelmet! Zane még mindig komor képpel csóválta a fejét.

- A legfontosabb részletet még mindig nem vettétek észre. Azt feltételeztük, Merlin azért nem támadott még rátok, mert a ti oldalatokon áll, vagy, mert nem bánja, ha egy-két dolgot kiokoskodtok. Feltételeztük, hogy azért hagyott futni benneteket, mert alapjában véve jófiú. De elfelejtkeztünk a Hadyn és Merlin között kötött alku legfontosabb kitételéről.

Rose hirtelen a szája elé kapta a tenyerét. James szeme kigúvadt az emlék hatására. Hiszen mindvégig itt volt az orra előtt! Mardekár maga mondta azon az ezer évvel ezelőtti estén: *képtelen vagy akár a legkisebb mértékben is ártani a kastély lakóinak, mondta, fenyegetéseid figyelemre méltóak, ám, szerencséire, itt nincs hatásuk.*

- Senkit nem bánthat a kastély falai között – súgta James. – Ez volt Hadyn utolsó feltétele, mert tudta, hogy Merlin megpróbálna bosszút állni rajta. Ezért kellett Merlinnek megvárnia, míg Hadyn kikocsizott. Csak akkor volt képes rátámadni.

James Rose-ra pillantott. A lány keze még mindig a szája előtt volt, arcából minden szín kiszaladt.

- Ha adhatok egy tanácsot – nézett végig Zane a barátain –, mostanában ne nagyon ruccanjatok ki a suliból.

James első gondolata Ralph volt, aki hazautazott a szünidőre, és az apja lakásában töltötte a karácsonyt, Londonban. Zane biztosította őket, hogy már felkereste Ralphot, és szólt neki, hogy mindig legyen kéznél a pálcája, és lehetőleg ne maradjon egyedül.

- Nem volt túl boldog miatta – magyarázta Zane –, főleg mivel a pálcája Merlin botjának egy darabja. Azt hiszi, nem fogja tudni használni, ha eljön az idő. Akár igaza is lehet, de ezt azért neki nem mondtam.

- De az már az ő pálcája – szögezte le Rose. – Elnyerte. Arra használja, amire csak

akarja.

Zane ebben nem volt olyan biztos.

- Ez réges-régi mágia, Rose. Ralph nem csatában győzte le Merlint, és nyerte el a pálcáját. A bot eltört, és Ralph csak egy darabját kapta meg. Attól még emlékezhet, milyen volt egészként, és tudja, hogy a bot többi része Merlin birtokában van. Talán igazad van, de nem tudhatjuk biztosra, hogy ami egy teljes pálcára vetítve működik, egy botdarab esetén is megállja-e a helyét.

- Ezt még csak meg se említsd Ralphnak – mondta James. – Már így is elég ideges, és úgysem tudja meg az igazat, amíg harcra nem kerül a sor. Addig is jobb, ha feltétel nélkül bízik a pálcájában. Így talán tényleg valósággá válik a remény.

Zane biccentett.

- Madame Delacroixnál meg utána kérdezek a vudubabádnak. Megpróbálok kiszedni belőle, mire képes. Elvégre mégiscsak ő készítette.

- Tudsz vele beszélni? – kérdezte Rose.

- Persze. Itt van a birtokon, a Poe orvosi szárny pszichiátriáján. Hét lakat alatt őrzik, de beengednek hozzá látogatókat. Kicsit kottyos a Barlangmenedék óta, de le merném fogadni, hogy rám emlékezni fog. Meg a husángomra – tette hozzá Zane egy alattomos vigyorral.

- Kétlem, hogy megint be kéne vetni – forgatta a szemét Rose –, de talán segít megoldani a nyelvét. Hiszen épp az egyik elnökök szava járása volt, hogy beszélj finoman, de mindig legyen nálad furkósbot.

- Na ja – bólogatott Zane. – A furkósbot a specialitásom.

Végül Zane jó éjszakát és boldog karácsonyt kívánt Jamesnek és Rose-nak. Bejelentette, hogy még ő is hivatalos egy jó kis karácsonyi partira, aztán rágyújtott egy malac karácsonyi dalra, és a refrén közepén köddé vált.

James és Rose is elköszöntek egymástól, és ki-ki felbaktatott a maga hálótermébe. James egymaga maradt a másodéves hálósobában, és ez egy kicsit aggasztotta is. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ha Zane-nek igaza van, Merlin nem bánthatja a Roxfort falain belül. Csakhogy a sejtés, hogy Merlin esetleg bántani *akarja* Jamest, Rose-t és Ralphot, épp eléggé félelmetes volt. Az egy dolog, hogy egy ködös ellenség valahol kint jár, de egy bizonyos ellenség, akivel ráadásul egy fedél alatt él az ember, és aki, nem mellesleg, a földön valaha élt egyik leghatalmasabb mágus, az egészen más. Szerencsére az egész napos hancúrozás a hóban, valamint a Petrával és a szüleivel folytatott beszélgetések izgalma megtette a hatását; James olyan kimerült volt, hogy semmi sem érdekelt. Emellett biztosan érezte, hogy Cedric vigyáz rá. Ha Merlin James ellen indulna, Cedric találna rá módot, hogy még időben figyelmeztesse. Erre a gondolatra James mély álomba merült.

Ismét álmódott, és az álom most tisztább volt, mint korábban bármikor. Megint látta és hallotta a pengék villanását és suhogását, az őszög gépezet zakatolását. Ismét felbukkant a vibráló fényű tó, benne a fiatal férfi és nő szomorú arcával. Ami a legrosszabb volt, az az éles hang, mely folyamatosan csábító ígéreteket és parancsoló szavakat sugdosott az árnyékból. Mélységes szomorúság lengte körbe az álmodót, de a fájdalom mögött, akár az éles penge a puha párna alatt, ott rejtőzött a harag. Hideg, lüktető düh volt, mindent betöltő, akár az égbolt, és mélységesen mély, mint az óceán. És végre, most először, James meglátta a társát a tó hullámzó vizének tükrében; egy arc lenge sziluettje. Még mindig nem tudta, hol van a tó, vagy hogy hol

rejtőzik ez a titkos helyiség, de végre halvány fogalma volt róla, ki a kínoktól gyötört ember. Hosszú, hollófekete haj, átható szem. A szem akár a szén: hideg és kemény, de izzó tűz ígérését hordozta, mely felperzselhet mindent és mindenkit.

- El vagy átkozva – búgta az árnyékhang lágyan, gonosan. – Próbára titted a vizet, igen. De végre kell hajtanod egy utolsó rítust, amivel bizonyíthatod érdemességedet. Olyan áldozatot kell hoznod, amely után nincs visszaút. Neked is el kell vened valamit azoktól, akik tőled loptak. Fogat fogért. Nehéz és fájdalmas út lesz, melyen te járhatsz egyedül, de ez az egyensúly ára. Ki kell taposnod az ösvényt azok számára, akik követnek téged. És az áldozatért tisztelettel adóznak majd az emléked előtt. Dalba foglalják a neved. Történeted legendává lesz. És a legenda révén örökké élhatsz, nem számít, mi történik halandó testeddel. A próbatétel kivívja az igazságot. Akiket elvesztettél, visszatérnek hozzád. Vérükért az egyetlen lehetséges módon fizethetsz: még több vérrel. Ez a te feladatod és tiszted.

- Az én tisztem – ismételte a hollófekete hajú alak hűvös, nyugodt hangon. Egy könnycsepp gördült le az állán, és a medencébe pottyant, ahol azonban rögtön elpárolgott. Csupán egy apró gőzfelhő maradt utána.

James tovább aludt, és másnap reggelre alig valamire emlékezett az álomból. A homlokán lévő fantomsebhely ugyan vészjóslóan lüktetett, és James tudta, hogy valamit biztosan jelent, de képtelen volt rájönni, pontosan mit. Lement reggelizni, és mire leért a nagyterembe, a fájdalmat mintha elfújta volna a szél. Albus és Rose a Griffendél asztalánál ültek Hugo és Petra társaságában, és a négy fiatal heves beszélgetésbe bonyolódott. James boldog mosollyal az arcán csatlakozott hozzájuk.

Mire telerakta a hasát, az álom teljesen kiment a fejéből.

14. ARTIS DECERTO

A karácsonyi szünet kurtán-furcsán ért véget James számára. Mivel ő, Rose és Albus nem utaztak haza, nem volt részük a szomorkás visszaútban sem. Ehelyett olyan érzésük támadt, mintha az iskola tért volna vissza hozzájuk. Vasárnap délután, mikor a legtöbb iskolatársuk megérkezett, James és Rose a napos ablakpárkányon ücsörögtek, és az udvart kémlelték. Némán figyelték a csomagjaikat pakolgotó, méhrajként hullámzó diákok tömegét, amint lassanként mindenki befutott a főbejárat elé. A hatalmas hóember, amit James, Rose és Albus építettek, egy hirtelen jött enyhébb időjárásnak köszönhetően most olvadtan, magába roskadva ácsorgott egy apró hósziget kellős közepén. Répaorrát búsan lógatva gyászolta egyik kihullott karját. A kastély tetőzetéről és erkélyeiről folyamatosan olvadt hó csöpögött, ami olyan érzést keltett, mintha egyfolytában esne az eső. James kimondottan örült, hogy a szünidő véget ért, és ismét belevetheti magát a tanórák és darabpróbák özönébe.

A legkülönösebb az egészben az volt, hogy a szünidő alatt egyikük sem látta Merlint. James egyik nap az irodája előtt belefutott McGalagony professzorba, aki közölte vele, hogy amennyire ő tudja, Merlin a kastélyban töltötte az ünnepeket.

- Tudja, az igazgatónak nem igazán van családja – mondta a professzor. – És minden bizonnyal az ő karácsonyi hagyományai nagymértékben elütnek a mieinktől. Ezenkívül Ambrosius igazgató úr rendkívül magának való ember, ahogy azt már ön is megtapasztalhatta. Ha bármiféle tervei is voltak a szünetre, kétkem, hogy bárkinek is beszámolt volna róluk.

Mikor megkezdődtek az órák, James kénytelen volt észrevenni, hogy a tanév

második fele egészen más hangulatban telik, mint az első. Főleg a felsőbb éves diákok számára, akik észrevehetően nagyobb figyelmet fordítottak a házi feladatokra, és a tanulmányaikat is komolyabban vették. Mindent egybevetve, James kimondottan örült, hogy még nem elég idős az RBF vagy a RAVASZ vizsgák letételéhez.

A következő sötét varázslatok kivédése órákon Debellowss professzor egy új technikát mutatott be az osztálynak, mely egyfajta mágikus küzdősport volt, az Artis Decerto. James hozzáállása az efféle dolgokhoz gyökeresen megváltozott a Sylvven torony tetején történt, a Mardekár Malazárral való összecsapása óta, mely során maga is meglepődött, mennyi hasznát látta Debellowss fizikai edzés módszerének. Gondosan odafigyelt az új technikára is, ami olyan volt, akár egy tánc, de valójában a test lazán és rugalmasan tartása volt a célja, s így lenyűgöző átokszórási mozdulatokat tett lehetővé. Hogy gyakorlatban is bemutassa, Debellowss sorba állította a diákjait, és megkérte őket, egyenként lőjenek rá lefegyverző bűbájt, kábító átkot vagy csalánártást.

- Ti döntötök, melyiket – biztatta őket vigyorogva Debellowss, miközben ruganyosan ugrándozott egyik lábáról a másikra.

- Végre, valami érdekes – motyogta Trenton Bloch a pálcáját birizgálva.

Ahogy az első átkokat kilőtték, Debellowss könnyeden, majdhogynem megerőltetés nélkül kerülte ki őket. Szinte alig nézett a diákok sorfala felé, épp csak rápillantott az aktuális nebulóra, aki kilőtte a bűbájt, amit választott, aztán elfordult, előre vetette magát, lebukott, vagy végrehajtott egy mesterien kivitelezett piruettet. A színes fénysugarak sokszor csak néhány centivel elvétve őt, de mind ártalmatlanul suhantak el mellette. Jamesnek el kellett ismernie, hogy a látvány lenyűgöző volt, de eltökélte, hogy az ő bűbája célba fog érni. Úgy döntött, közvetlenül Debellowss lábára fog célozni, mivel azok többnyire folyamatosan érintették a talajt. Mikor ő került sorra, James felemelte a pálcáját, mintha becélozná Debellowss mellkasát, aztán gyorsan lejjebb csúsztotta a pálcá hegyét, és tüzelt. Az átok szinte még el sem hagyta a pálcát, a tanár már egy fél fordulattal a levegőbe is emelkedett, így a fénysugár csak az árnyékán tudott szertefoszlni. Egy pillanattal később a nagydarab férfi a tenyerén és lábujjhegyein ért földet, mintha csak pár fekvőtámaszt készülné lenyomni. Lendületet vett, majd egy halk mordulással álló helyzetbe szökött, aztán fürgén előre nyúlt, és a levegőben elkapta saját pálcáját, amit még ugrás közben dobott a magasba.

- Hogy az a...! – kiáltotta Graham, és a diákok során ámuló taps hullámszórt végig.

Kendra Corner felnyújtotta a kezét.

- Mikor leszünk mi is képesek *ilyenre*?

- Türelem, gyerekek – szólt Debellowss, miközben törölközőjével megtörölte gyöngyöző homlokát. – Az Artis Decerto egy életen át történő tanulás. Ez több, mint egy egyszerű fizikai módszer; ez mentális fegyelem. Egyesíti a lebegtetés, jóslástan, sőt még a hoppanálás alapjait is, így lehetővé téve a varázslónak, hogy lássa, tudja, hova fog lőni az ellenfele, és nem lenni ott, mikor ez megtörténik. Csak a kétbalkezes varázslók hisznek vakon a bűbájok erejében. Egy bölcs varázsló tudja, ha jól játszik, egyáltalán nem lesz szüksége varázslásra.

James elhatározta, bármennyire is ki nem állhatja Debellowst, az Artis Decertót érdemes megtanulni. Eltökélte, bármilyen reménytelennek tűnően bonyolult és

elvont edzéstervet és mentális felkészülést ad fel Debellows, ő mindenképpen végigcsinálja az összeset.

- Ismerd az ellenfeled jobban, mint ő ismeri önmagát – harsogta Debellows. – Ehhez nem kell évekig tanulni, mégis, a legtöbb varázsló alig ismeri magát. Mérjétek fel őket azonnal, ahogy az utatokba kerülnek! Tapasztaljátok ki a gyengeségeiket! Ha ebben jók vagytok, mindig a tiétek lesz az előny, mivel tudni fogjátok, mihez kezdenek, mielőtt még ők maguk sejtethetnék. Lesz időtök felkészülni a védekezésre, és végül az ellentámadásra.

- Azt a részt mikor vesszük már? – fakadt ki csalódottan Trenton, és leeresztette a pálcáját. – Elegendem van, hogy állandóan csak a másik agyában kell olvasni. Varázsolni akarok valamit.

- Idővel oda is eljutunk, Mr. izé, fiatalember – felelte Debellows meglegyintve a pálcáját. – Először meg kell értenetek a harc logisztikáját. Addig nem szabad semmibe belefogni, amíg nem látod világosan a végkifejletet. A kulcs a tervezés és mérlegelés! Egy igazán dörzsölt varázsló számára a mágia csupán egy a számtalan lehetőségek közül. A csata bármely pontján három opció közül választhat a harcos. Az első, hogy átkot lő az ellenfelére.

Kevin Murdock az edzőtársára szögezte a pálcáját, és úgy tett, mintha halálos átkot lőne rá.

- Bumm! Meghaltál! Erre várunk – jegyezte meg vidáman.

- Elnagyolt és ostoba válasz, barátom – mondta Debellows. – Esetleg ki szeretné próbálni rajtam a módszeredet?

Murdock elvörösödött, ahogy eszébe jutott, miként került ki Debellows az előbb azt a rengeteg bűbajt. Gyorsan megrázta a fejét, és leeresztette a pálcát.

Debellows kurtán biccentett.

- Bölcs döntés, fiam. Épp most illusztráltad nekünk a varázslók második választási lehetőségét meleg helyzetben: várakozás az ellenfél következő lépésére. Az okos varázsló képes kiaknázni az ellenfele cselekedeteit, és ellene fordítani azokat. Ha valaha is csatába keveredtek, feltehetően egy képzetlen és fegyelmetlen ellenféllel kerültök szembe: egy olyan ellenséggel, aki vakon hisz benne, a bátorság, erő és lelkesedés bőven elég a győzelemhez. Mérjétek fel az ellenfelet, várjatok, míg ő teszi meg az első lépést, és ha minden jól megy, akkorra már ti is készen álltok majd. Ha ügyesen csináljátok, a harc kimenetele máris a kezetekben van.

Trenton Bloch nyilvánvaló elégedetlenséggel meresztette az égre a szemét.

- Na és, mi a harmadik lehetőség?

- A harmadik lehetőség, drága barátom – vont fel Debellows a szemöldökét –, az hogy sarkon fordulsz, és elsétálsz.

- A harmadik lehetőség a visszavonulás? – képedt el Morgan Patonia.

Debellows zord mosollyal rázta a fejét.

- Egyáltalán nem. Egy igaz harcos sosem vonul vissza. Azonban egy igaz harcos azt is tudja, mikor nem éri meg a küzdelem. Ez előfordulhat akkor, ha az ellenség túl nagy, vagy éppen hogy túl gyenge. Így vagy úgy, de az ilyen csatában semmi vitézség sincs. Egy igaz harcos ismérve, gyerekek, hogy tudja, mikor *ne* harcoljon.

- Milyen inspiráló! – motyogta Trenton szarkasztikusan. James végignézett rajta, majd visszapillantott Debellowsra. Megértette Trenton bosszúságát, mégis, a Mardekár Malazár ellen folytatott párbaja után James azon kapta magát, hogy alig

várja, mikor sajátíthatja el Debellows legújabb módszereit.

Ahogy a tavasz lassan belopózott a birtokra, Neville Longbottom egyre gyakrabban vitte ki a gyógynövénytan osztályt a kastélyhoz közeli rétre, ahol arra tanította őket, miként ismerhetik fel a vadonban az egyes mágikus tulajdonságokkal bíró növényeket és fákat. Az osztály vonakodva kullogott a professzor nyomában, miközben az végigvezette őket a Tiltott Rengeteg pereme mentén, egészen a tó mocsaras partjához.

- Sok mágikus növény adaptálta magát a mugli környezetbe, mégpedig oly módon, hogy egy másik, ártatlanabb növénynek tettei magát – jelentette be boldogan Neville, és letérdelt a tóparton. – Példának okáért itt van ez a gerincfű módosulat, amely közönséges csalánnak tűnik, így biztosítja, hogy egyetlen mugli se akarja kihúzni, vagy ártani neki. Ha azonban megnézitek a levelek alját, észrevehettek a rózsaszín árnyalatot, mely egyértelműen megkülönbözteti a valódi csalántól. Ha kihúzzátok – mondta Neville, s közben megmarkolta a növény szárát, és gyengéden kiemelte a nedves földből –, láthatjátok a gerincfűre jellemző karógyökeret, mely megszámlálhatatlanul sok bájital és elixír elengedhetetlen hozzávalója.

- Én nem látom a karógyökeret – szölt Ashley Doone egy kihúzott növényt forgatva a kezében. – Ez inkább valami gyökérlabda féle.

Neville felpillantott.

- Ööö, ez azért lehetséges, Miss Doone, mert az a növény nem igazán egy önmagát csalánnak tettető gerincfű, hanem egy... igazi csalán.

Ashley felsikoltott, elhajtotta a növényt, és tenyerét a talárjához dörzsölte.

- A gyengélkedőbe – sóhajtotta Neville. – Madam Curiónak remek balzsama van a csaláncsípésre, de az ön helyében sietnék, ha nem akar órákig vakarózni.

Ralph és James némán figyelték, amint Ashley a háta mögött lobogó talárral elviharzik a kastély irányába, aztán Ralph a barátjához fordult.

- Minden készen áll az esti önvédelmi szakkörre?

- Gondolom – felelte James. – Nem is igen láttam Scorpiust, mióta visszajött szünetről. Őszintén szólva, szerintem kifogyott a megtanítható varázsigékből.

- Úgy véled? Én rengeteg hasznos búbajt tanultam tőle. A nagypja igazi nagyágyú lehet.

- A nagypja az egyik legrosszabb ember, akit apám valaha ismert – szölt James. – Lucius Malfoy halálfaló volt. Ő az egyik a kevesek közül, akik sosem adták fel a sötét tanokat, még évekkel a vén Voldi halála után sem. Mostanában bujdosik, és valószínűleg még mindig azt várja, hogy megalakuljon az aranyvérű birodalom. Nagyon sok sötét varázslatot ismer, beleértve a három főbenjáró átkot is.

Ralph megvonta a vállát.

- Nekem tök mindegy, honnan tanult varázsolni Scorpius, de örülök, hogy megtette. Figyelembe véve, mi várható Merlinnel, meg azzal a Kapuőr izével, annyi átkot és rontást akarok megtanulni, amennyit csak tudok.

- Nem is tudom – mondta James, és lehalkította a hangját. – Kezdek azon gondolkodni, vajon helyesen cselekszünk-e.

- Hogy érted?

James felsóhajtott.

- Mi van, ha Debellowsnak igaza van azzal kapcsolatban, hogy mi teszi igazán nagy harcossá a varázslót? Mi van, ha túl sokat vacakolunk a különböző átkok, rontások és

lefegyverző bábajok tanulásával? Talán el kellene kezdenünk gyakorolni azt az Artis Decerto technikát, amit legutóbb mutatott.

Ralph megrázta a fejét.

- Én képtelen volnék olyan mutatványokra, James. Nézz rám! Zane-nek igaza volt, egy téglafal vagyok.

- Egyáltalán nem vagy nagyobb darab, mint Debellows, és te is láttad, ő mire volt képes. Úgy ugrott el az átkok elől, mintha pontosan tudta volna, hova fognak becsapódni. Szinte már elhiszi az ember, hogy tényleg ilyen könnyű.

- Igen, nagyon jól ismerem azokat a dolgokat, amik ránézésre könnyűnek tűnnek, aztán meg kiderül, hogy mégsem azok. Debellows szerint az Artis Decertót egy életen át kell tanulni.

- Na és, van valami terved az életed hátralévő részére? – vigyorodott el James. – Nem akarsz valamiben úgy igazán kitűnni?

Ralph megeresztett egy bátortalan mosolyt.

- Gondolod, hogy Scorpius tud tanítani nekünk ilyesmit?

- Csak egy módon deríthetjük ki – felelte James elégedetten.

Azonban estig egyikük sem találkozott Scorpiusszal. Mire a tornaterem felé sétáltak, a defenzív szakkör foglalkozására, Rose lelkesedése a tetőfokára hágott, és alig várta, hogy a klubban is gyakorolhassák az Artis Decertót.

- Nem igazán tanítja a lányokat ilyesmire – dühöngött. – Debellows egy elsőosztályú kretén, ha női harcosokról van szó. A történelemben legjobb harcosai között sok a nő! Még sosem hallott Győzelmes Chlorisról? Vagy Ghia von Guggenheimről? Vagy, ha már itt tartunk, Bellatrix Lestrangle-ről, és a legyőzőjéről, Weasley nagyiról?

- Valószínűleg tényleg nem hallott még Weasley nagymamátokról – jegyezte meg Ralph töprengve –, de értem, mire akarsz kilyukadni.

- A nők már csak a természetüknél fogva is jobbak az Artis Decertóban – folytatta Rose. – Mi sokkal könnyedebbek vagyunk. És jóval intuitívabbak.

- Akkor talán neked kéne tanítanod – szólt közbe James faképpel.

- Talán igen – vágta rá Rose az unokatestvéreére meredve.

Mikor a trió belépett a tornaterembe, szinte fejbe kólintotta őket az üdvrivalgás és kiáltás kórusa, mely valahol a gyakorlóbábuk vonala mentén érte el a tetőpontját. Időnként zöld villanások világították meg a csoportot, de James nem tudta megállapítani a forrásukat.

James és Rose futva tolakodott előre, s mivel a fiú magasabbra nőtt, mint unokatestvére, ő látta meg először, mi folyik a tömeg központjában. Társaik félkört formáltak Tabitha Corsica, Philia Monstro és Albus körül, akik boldogan mosolyogva lődözték zöld átkaikat az egyik mechanikus célpontra. A bábú mostanra félig kiszakadt helyéről, megtépázva dülöngélt, s időnként faforgács- és rugóesőt hányt magából.

- Fejezzétek be! – sikoltotta Rose pipacspiros képpel. – Mit gondoltok, mit műveltek? Hagyjátok abba, de azonnal!

Tabitha még egyszer, utoljára elsuttogta a varázsigét, ezzel újabb átkot löve a gyakorlóbábura, aztán könnyedén leeresztette a pálcáját. A válla fölött pislogott hátra az újonnan érkezetteknek.

- Jó estét, Rose, James – köszöntötte őket. – Alá kell írunk valami jelentkezési lapot, ha be akarunk lépni? Nem szeretnénk megkerülni a hivatalos formákat.

- Miféle átkok voltak azok? – vágta csípőre a kezét Rose.

- Nyugi, Rosie – szólt Albus, és zsebe dugta a pálcáját. – Csupán szórakoztunk egy picit. Ez csak egy bábu.

- A gyilkos átkot használtad – pördült Rose Albus felé. – Hogy merészelted? Nem jöhetsz ide ilyen egyszerűen, és kezdhetsz el főbenjáró átkokat lődözni, főleg azt a bizonyost! Mindnyájunkat ki fogsz csapatni!

- A törvény meglehetősen bizonytalan, ha a főbenjáró átkok gyakorlásáról van szó élettelen célpontra, Rose – mondta Tabitha elnéző mosollyal. – Egyébként meg mi másról szólna egy önvédelmi szakkör, ha nem a hasznos defenzív technikák gyakorlásáról?

- Valaki megölése az nálad önvédelmi technika? – csattant fel James. Tabitha értetlen arc kifejezéssel pislogott rá.

- Tudsz mondani annál hatásosabbat? – kérdezte.

- Igaza van – kiáltotta a diákok közül Nolan Beetlebrick, Tabitha egyik mardekáros cimborája. – Debellows idióta. Semmi hasznosat nem tanít. Igazi harcot akarok tanulni.

Több helyütt egyetértő mormogás hangzott fel.

- Aligha szeretnénk elbitorolni a klubvezetői posztokat – csúsztotta a zsebébe pálcáját Tabitha. – Ugyanazért vagyunk itt, mint mindenki más: tanulni.

- De ha valaki még arra sem tanítja meg az itt összegyűlteket, hogyan használjanak egy egyszerű Cruciatu átkot – tette hozzá Philia –, mégis hogyan akartok kiállni olyanok ellen, akik gondolkodás nélkül gyilkos átkot lőnek rátok?

A diákok tömegén izgatott susmus hullámozott végig.

- Így van – mondta valaki. – Készen kell állnunk, hogy a saját eszközeikkel harcoljunk ellenük!

- Ti mardekárosok mind megőrültetek? – kiáltotta egy hang. James arrafelé pillantott, és meglátta, hogy Joseph Torrance furakodik az első sorba. – Hiszen mindig így gondoltok, nem? Elő a sötét varázslatokkal! Egy rakás egylovétű vadbarom! A tömeg felhördült, és többen elhúzódtak Joseph közeléből, mintha attól félnének, hogy Tabitha azonnal megátkozza.

- Ha az az egy lövés elég erőteljes – villantotta fel Tabitha megszokott, elbűvölő mosolyát –, talán egy vadbaromnak sincs szüksége többre.

- Elég legyen ebből! – kiáltotta James, ahogy a tömegben kezdett elharapózni a zűrzavar. A magasba emelte kezét, és az összegyűlt klubtagok felé fordult. – Ezt a klubot Ralph, Rose és én alapítottuk, és *eredetileg* elsőtől negyedévesek számára lett volna megrendezve – pillantott vissza Tabithára és Philiára. – Debellows a felsőbb éveseknek azért több önvédelmi technikát tanít, mint az alsósoknak. Ez a szakkör arra szolgál, hogy *alapvető* defenzív mágiát tanuljunk. A tantervben sosem szerepeltek a főbenjáró átkok.

- Miért nem? – vágott közbe érzelemmentes arccal Beetlebrick. – Miért akarja mindenki megakadályozni, hogy meg tudjuk magunkat védeni?

Egyetértő huhogás és biztató füttyök hallatszottak a tömegből. James megpróbált rendet teremteni, de túl hangos volt az alapzaj, mintha a csoport végleg alásüllyedt volna a káoszba.

Hangos durranás visszahangzott végig a termen, mire mindenki meglepetten elnémult. James próbálta beazonosítani a csattanás forrását. Ahogy a bejárati ajtó

körül felszállt a sűrű füst, Scorpius halványan mosolygó alakja bukkant elő.

- Szóval főbenjáró átkokat akartok gyakorolni, mi? – mordult fel. – Ha esetleg elfelejtettétek volna, egyelőre én vagyok a klub tanára. Ti mardekárosok még újak vagytok, így nem rovom fel nektek, de remélem nem akarjátok, hogy az embereknek az a benyomása legyen, esetleg szeretnétek lázadást szítani.

Tabitha búbájós mosolya cápaszerű vicsorrá torzult, ahogy Scorpiusra pillantott.

- Hát igaz, az *elsőéves* Scorpius Malfoy tanít meg bennünket mindenre, amit csak tud. A családi értékek és hagyományok elárulása is az óra anyaga lesz?

Scorpius mély sóhajjal sétált be a terembe.

- Idén még nem – felelte élénken. – Habár, mikor az alattomos trükkök és hátbaszúrás kerülnek terítékre, utálnám, ha végig kellene hallgatnotok mindazt, amit már úgyis tudtok. Azt a részt akár ki is hagyhatjátok.

Scorpius a csoport közepére sétált, Tabitha és Albus közé, akik leplezetlen gyűlölettel fürkésztek minden egyes mozdulatát.

- Bocsánat – szólt Scorpius, és nagyot taszított Albuson a vállával. A csapat felé fordult, és éles suhintással előrántotta talárja alól a pálcáját. – Erőteljesebb átkokat akartok tanulni, ugye? Meg akarjátok tudni védeni magatokat, sőt mi több, vissza akartok vágni az ellenségnek, igaz? Nos, bármit is gondoltok, *én* nem állok az utatokba. *Fogunk* olyasmit is tanulni. És igen, *én* fogom megtanítani nektek. – Scorpius összeszűkülő szemekkel Jamesre sandított, mintha azt várná, a fiúnak lesz-e valami ellenvetése. – Talán valóban csak egy *elsőéves* vagyok, de a családi hagyományok, ahogy „Tabby” már említette, bővelkedtek a sötét tanokban. Mindent megtanítok nektek, amit az apámtól és nagyapámtól tudok.

- Te kis patkány! – sziszegte Philia. – Mi már évek óta úzzuk a defenzív mágiát! Mit taníthat nekünk egy magadfajta képmutató, hátulgombolós griffendéles?

- Először is megtaníthatom neked, hogy *fogd be a szád*, mikor a tanár beszél – fordult Philiahoz Scorpius rezzenéstelen arccal. – A tornatermen kívül lehet, hogy te egy ötödéves vagy, én meg csak egy „képmutató, hátulgombolós griffendéles”, de itt te vagy a tanítvány és én vagyok az oktató. Vagy talán meggondoltad volna magad, és mégsem kívánsz belépni a klubba?

Philia elvörösödött a dühtől.

- Majd én megtanítalak, hogyan beszélj velem, te kis...

- Megállj, Philia! – szólt közbe Tabitha szórakozottan. – Scorpiusnak igaza van. Ez az ő szakkörük, el kell fogadnunk a szabályaikat. Legalábbis amíg itt vagyunk, a tornateremben. Lássuk, mit taníthat nekünk e roppant kiművelt gyermek!

Scorpius Philiára meredt, és azt várta, a lány ellent mer-e mondani Tabithának. Néhány másodperccel később Philia vonásai megkeményedtek, zsebre dugta a pálcáját, és karba fonta kezét.

- Épp ahogy sejtettem – szólt Scorpius, majd ismét a többi klubtaghoz fordult. – Csak szépen sorjában. Először meg kell tanulnotok a védést, hárítást és kábítást, mielőtt bármi hasznát vehetnétek az erősebb búbájoknak. Ha az ember átugorja az alapokat, még egy pálcás kákalag is le tudná győzni. Szerencsére jó úton haladunk az említett búbájok elsajátításában, és csak remélhetjük, hogy a mi új, mardekáros barátaink lépést tudnak majd tartani velünk. Később azonban, mikor ezeket a technikákat már a kisujjatokból kirázzátok, készen álltok, hogy megtanuljátok... ezt.

Scorpius sarkon perdült, és a lerobbant gyakorlóbábu felé suhintott a pálcájával.

- Avada Kedavra! – bömbölte teli tüdőből. A pálca hegyéből kicsapó zöld villám fénye olyan fényes volt, hogy az egész termet kísérteties derengésbe borította. Mellkason találta a bábút, mire az fülsértő reccsenéssel kiszakadt a padlóból, és kezét-lábát szétvetve hátra zuhant. Néhány métert még csúszott a lendülettől, aztán végleg megállapodott.

Scorpius összeszűkülte szemekkel, vicsorogva bámult rá.

Nolan Beetlebrick kilépett a diákok közül, a bábuhoz sétált, és belerúgott. Az ernyedte testből kipottyant egy rugó, és elgurult a néma tömeg irányába.

- Hát – biccentett a fiú –, ezt határozottan kinyírtad.

Az összegyűltek félszeg, gyér tapsba fogtak. Rose rémült szemekkel nézett Jamesre, mintha azt kérdezné: *mit tettünk?* James csupán lassan megrázta a fejét.

- Ez még jobb lesz, mint gondoltam – bökte oldalba Albus Jamest. – Nem igaz, nagytesó?

Mikor valamivel később elhagyták a tornatermet, James fülön csípte Ralphot.

- Mi történt veled? Miért maradtál hátul?

Ralph védekezően pislogott Jamesre.

- Miről beszélsz? Egész idő alatt ott voltam!

- Egy szót sem szóltál, mikor felbukkant Tabitha és Monstro, és elkezdtek legyilkolni a gyakorlóbábukat!

- Nem is tudom – felelte Ralph vállvonogatva, és felgyorsította a lépteit. – Nekem úgy tűnt, te és Rose tökéletesen a kezetekben tartjátok az irányítást.

- A kezünkben tartjuk az irányítást? Mármint úgy érted, hogy kicsúszott a kezünkből az irányítás, nem? Scorpius azt tervezi, hogy főbenjáró átkokat fog tanítani!

Ralph nem felelt, csak tovább lépkedett. James mérgesen hunyorogva meredt rá.

- Te is meg akarod tanulni őket, igaz? – támadt rá.

Ralph összeszorította a száját, jelezvén, hogy nem kíván válaszolni. James pár lépéssel megelőzte, és elébe fordult, hogy megállítsa, ám Ralph szólalt meg először.

- Ne csináld, James – mondta szemlesütve, a fejét csóválva. – Figyelj, te vagy a legjobb haverom a suliban, de mi két különböző világból származunk. Ti griffendélesek talán máshogy tekintetek a főbenjáró átkokra, de az igazat megvallva, igenis van értelme megtanulni őket. Sajnálom.

James álla leesett.

- Ralph, oka van, hogy „főbenjárónak” hívják őket. A Kapuőr ellen sem használhatjuk egyiket sem, ha arra kerülne a sor! Az az izé még csak nem is ember! Nincs ok a megtanulásukra.

- Valóban? – szólt Ralph. James jól tudta, hogy Ralph gyűlöli a konfliktust, és ha teheti, elkerüli, de most erőt vett magán, és mélyen James szemébe nézett. – Azt mondod, akkor sem használtál volna főbenjáró átkot, ha azzal megakadályozhattad volna, hogy Voldemort megölje a nagyszüleidet?

James nem tudott mit mondani. Tett egy lépést hátra, és éppen válaszolni akart, de Ralph folytatta, ezzel belefojtva a szót.

- És amikor a nagybátyám felemelte a palcáját, hogy végezzen Ted Lupin apjával? Használtál volna főbenjáró átkot, hogy megakadályozd? Vagy mikor a saját nagyszüeim benyomták az apámat egy mugli árvaházba, mondván, nem akarják őt többé, mert egy kvibli nem érdemi, hogy a fiuknak nevezzék? Mi lett volna, ha van ott valaki, aki Imperiót lő rájuk, és kényszeríti őket, hogy vigyék haza, és szeressék őt

úgy, ahogy a szülőknek szeretnie kellene a gyerekeiket? Azt mondod, nem tettet volna meg, mert csak a „rossz” emberek használnak főbenjáró átkot?

James csupán hebegni tudott a Ralph szemében égő vad tűz láttán.

- Ralph, én... nem. Úgy értettem...

Ralph megrázta a fejét, és félrekapta pillantását.

- Nem hibáztatlak, amiért nem érted, James. De őszintén, ha egy főbenjáró átok használata visszahozhatna valakit, akiről azt hitted, örökre elvesztettél, te nem tennéd meg? Ha visszakaphatnád a dolgokat, amiket ostoba, önző, durva emberek vettek el tőled... megtennéd? – Ralph ismét Jamesre nézett, szeme élénken csillogott.

- Mert én igen, James. Komolyan. Gondolkozás nélkül.

Azzal Ralph félretolta Jamest, és elsétált a folyosó sötétjébe. James tudta, hogy nem volna értelme követni, de megrémítette, amit Ralph mondott. Még sosem látta korábban ennyire szenvedélyesnek a nagyobb fiút, ám ez feltehetően már a kezdetek óta ott volt benne, csak a felszín alatt.

Rose aggodalmas sóhajjal érte utol Jamest.

- A klubhelyiségben el kell kapnunk Scorpius grabancát – mondta. – Még odabent van, azt mutatja a többieknek, hogyan hajtsák végre a Levicorpust. Mi a baj?

James a fejét rázta, de még mindig nem tudta levenni a szemét a sötét sarokról, ahol Ralph eltűnt.

- Nem tudom, Rose. Semmi nem úgy megy, ahogy kellene neki. És, őszintén szólva, dunsztom sincs, mit tehetnék ez ellen.

- Majd én megmondom, mit tegyél, James – szolt Rose komolyan.

James összevont szemöldökkel fordult feléje.

- Na és, mi volna az?

- Ugyanaz, amit *tavalý* is tettél, mikor bajba kerültél – felelte Rose, mintha mi sem volna egyértelműbb. – Kérj segítséget olyasvalakitől, aki *tudja*, mi a teendő!

A következő hét elején James még mindig nem beszélt Scorpiusszal a legutóbbi szakkörön tartott beszédéről. Nem mintha nem lett volna rá alkalma, egyszerűen csak fogalma sem volt, mit mondhatna. Tudta, ha szemtől szemben megparancsolná Scorpiusnak, hogy ne tanítson főbenjáró átkokat az önvédelmi klub foglalkozásain, Scorpius a következő órát valószínűleg azokkal kezdené. Az is megfordult a fejében, hogy eltávolítja Scorpiust a tanári posztról, de az igazsághoz hozzátartozott, hogy Scorpius túlságosan is jó tanárnak bizonyult, és még rengeteg minden volt a tarsolyában.

A legrosszabb az egészben az volt, hogy James nem tudta megvitatni a témát Ralphal, mivel ő meg akarta tanulni az átkokat. James egy részről megértette Ralph indokait, de mindaz, amit a barátja felhozott ürügyül, már a múlthoz tartozott. Hiába tanulnák meg az átkokat most, azzal nem tudnák visszahozni James nagyszüleit

vagy Ted apját. Talán Ralph úgy képzelte, további hasonló tragédiák jönnek, és szeretne felkészült lenni. Akárhogy is, a helyzet aggasztóan hatott. A szakkör uráni beszélgetésük óta Ralph csendes és morcos volt, és James jobbnak látta, ha egy időre hanyagolja a témát.

Szerencsére James minderről elfelejtkezhetett, még ha csak egy rövid időre is, míg tartott a legendás lények gondozása óra. Hagrid vezetésével az osztály megkerülte a pajtát, majd az óriás csendre intette diákjait, és hatalmas lapátkezeivel maga mögé terelte őket.

- Gróp nagyon jó ebben - suttogta -, de nem lenne jó megzavarni. A sárkánysétáltatás kényes melő.

Ahogy a csapat kiért a pajtaépület mögül, James pipiskedve lesett át Ralph válla fölött. Nem messze tőlük, éppen a Rengeteg határán, Gróp komótos léptekkel sétálgatott, s időnként vetett egy-egy pillantást a háta mögé. Bal alkarjára mintha egy vasajtót erősítettek volna pajzs gyanánt. Gróp jobb markában egy vastag láncot szorongatott, melynek másik végén a Norberta hosszú nyakán lévő nyakörv volt. Csodálatos módon, a sárkány békésen ballagott Gróp mögött, a fákat szaglászta, s időnként a földre mélyesztette orrát, mikor lecsapott valamire.

- Norberta szereti a kövér vakondokat - súgta Hagrid. - Még a föld alatt is megérzi őket. Nagyszerű rágcsálóirtó lehetne, ha nem volna hajlamos kigyújtani az erdőt. Ma viszont nincs olyan nagy szárazság, úgyhogy tudtam, biztonságos a terep egy kis sétához.

- Mi van, ha felgyújtja Grópot? - kérdezte Morgan Patonia. - Azért van nála a vasajtó?

Hagrid megrázta a fejét.

- Még jobban szereti Grópot, mint engem. Sosem gyújtaná fel. A pajzs csupán extra óvintézkedés. Tavaly McGalagony igazgatónő rendelte el, hogy mindig viselnie kell, ha sétáltat. Mostanra csak megszokásból hordja.

Gróp nagyot rántott a láncon, mikor Norberta megtorpant, és alaposan megszaglászott egy fatörzset. A sárkány, mintha csak a hátát akarná megvakarni, nehézkesen nekidőlt a fának, mire az recsegni-ropogni kezdett, és láthatóan meghajlott.

- Kíváncsi lennék, vajon ki győzne - suttogta Graham vigyorogva -, a fúriafűz vagy Norberta?

- Ez hülyeség - rázta a fejét Ashley.

- Még fizetnék is, hogy lássam - bizonygatta Graham. - Mágikus titánok harca. Képzeljétek csak el!

Ashley az égre emelte tekintetét.

- Elképzelttem, és még mindig hülyeség.

- Ne hagyj, hogy kidöntse azt a fát, Grópi! - kiáltotta Hagrid olyan halkán, ahogy csak tőle telt. Még a száját is eltakarta, hogy tompítsa a hangot. - Az egy zordon szil. Nem sok maradt mára belőlük.

Gróp még erősebben kezdte rángatni a láncot, de Norberta megmakacsolta magát. Farkával bosszúsan nagyokat csapott a domboldalba, amitől alig érezhetően, de megremegett a föld. A sárkány alighanem kiszagolt valamit, közvetlenül a szélső fák mögött. Kaparászni kezdett, majd Grópot elrántva átfurakodott két vastag fatörzs között. Felmordult, mire orrából apró, sárga lángcsóva csapott ki.

- Mit találhatott? – aggodalmaskodott Hagrid. – Ööö, talán jobb volna, ha ti most szépen visszamennétek a pajtába. Csak a biztonság kedvéért.

Egyik diák sem mozdult. Ehelyett inkább közelebb húzódtak, hogy jobban lássák a történeteket, habár egyikük sem merészkedett Hagridnál előrébb.

- Nyugi, Grópi! – kiáltotta Hagrid furcsán magas hangon. – Ne túl erősen! Egy kicsit lazíts rajta, nem akarjuk feldühíteni. Mi a...

Valami kicsi és sárga röppent fel hirtelen a fák közül, mintha Norberta ténykedése riasztotta volna meg. Irányt tévesztve berepült egyenesen a sárkány lábai közé, aztán egy éles kanyarral célba vette a szürke égboltot.

- Ó, ne – nyögte Hagrid aggódva. – Ezt követni fogja.

Norberta erőszakos hirtelenséggel megpördült, hatalmas állkapcsával a pimasz lény felé kapott, s mikor nem érte el, a nyomába eredt. Gróp előre bucskázott, és mivel nem volt hajlandó elereszteni a láncot, nedves cuppanással a talajnak csapódott, majd a sárkány végigszántotta vele a még harmatos fűvet.

- Mindenki befelé! – bömbölte Hagrid, karjait védelmezően a gyerekek köré lendítve. – Ez egy vargli, amit Viktor Krumtól kaptam, Norberta bolondul értük. Elvileg néhány napja szabadon eresztettem, azt hittem, mostanra már félúton jár hazafelé, Bulgáriába. Gróp! Tartsd lent! Bármi történjék is, ne eresz el!

A föld folyamatosan rázkódott, ahogy Norberta a sárga lény nyomába eredt, és maga után rángatta Grópot is. Csörtéjük nyomán hatalmas feldúlt sávok maradtak a domboldal sáros talajában. Egyik diák sem moccant. James tágra nyílt szemekkel meredt a szeme előtt lejátszódó jelenetre, és nem tudta biztosan, hogy a látvány megrémiszi-e jobban, vagy lenyűgözi. A vargli nagyjából macska nagyságúra nőtt, de kanárisárga volt, hátán pedig négy szárny csapkodott. Mögötte hosszú, bojtos farkok lobogott a szélben. James véleménye szerint a teremtmény már-már hihetetlenül aranyos volt. Norberta folyvást szökdécselt és ide-oda rohangált, közben vadul csattogtatta fogsorát, sokszor alig vétve el a levegőben cikázó alakot. Gróp hősiezen mászott egyre feljebb a láncon, s igyekezett elérni Norberta nyakát.

- Ez az, Grópi – örvendezett Hagrid, miközben lassan felaraszolt a dombtetőre. – Ha tudom, elkapom a farkát. Te ragadd meg a grabancát! Ó!

A vargli hirtelen irányt váltott, és az ég felé suhant, hogy megszabadulhasson Norbertától. A sárkány kitérte szárnyait, csapott velük egy nagyot, majd dobhártyaszaggató üvöltés kíséretében felemelkedett a földről, miközben Gróp még mindig rajta lógott.

- Azt hittem, nem tud repülni! – kiáltott fel Graham. A diákok idegesen hátrálni kezdtek a viszonylagos biztonságot nyújtó pajta felé.

Mintha csak bűvőhelyet sejtene, a vargli váratlanul ismét kilőtt lefelé, egyenesen a gyerekcsoport irányába. Norberta egyetlen szárnycsapással követte. A mérete és sérült szárnya ellenére elképesztően gyorsan mozgott. A diákok a szélrózsa minden irányába futottak szét, amint a sárkány árnyéka rájuk vetült. Hagrid azonnal ott termett, karjait kinyújtotta az ég felé, mintha el szeretné kapni az óriási állatot.

- Kitartás, Gróp! – kiáltotta féltéstvéreinek, aki úgy lengedezett a lánc végén, akár egy rongybaba. – Elkaptad! Ne eresz el!

Norberta ismét felordított, ahogy igyekezett a levegőben maradni. Farkával nagyot csapott, és egyenesen telibe találta a pajta kéményét, mire az tégladarabokat szórva mindenfelé, ripityára robbant. A vargli pánikba esve körözött. Végül a sárga

teremtmény alighanem megérezte, hogy Norberta nem képes hosszú távon repülni, ezért újra kilőtt a távoli felhők felé.

- Gróp! - kiáltotta hirtelen Hagrid. - A pajzsot! Mindjárt tüzet okád!

Norberta egy utolsót csapott hatalmas szárnyaival, és nyakát nyújtogatva nagyot üvöltött. Ez alkalommal, a hangon kívül, hosszú kék-fehér lángcsóva is kicsapott a szájából. James még a jókora távolságról is érezte a dombtetőn keresztülszáguldó forró szellőkést. Aztán a sárkány - és mellette Gróp - visszhangzó puffanással földet ért. Az óriás testét sár és leszakadt fűszálak borították, de ez pillanatnyilag a legkevésbé sem zavarta, azonnal talpra szökkent, és karjait az állat hosszú nyaka köré fogta, nehogy annak újra kedve támadjon sétarepülést tenni. Azonban úgy tűnt, a sárkánynak eszében sincs. Szélesre tátott állkapoccsal az égre emelte tekintetét. Egy pillanattal később egy apró, fekete alak hullott alá, szürke füstcsóvát húzva maga után. Egyenesen Norberta szájába pottyant; a sárkány rágás nélkül nyelte le.

Hagrid megrázta a fejét.

- Szegényke - mondta. - A varglik ritka jószágok. Pedig figyelmeztettem. Na, de legalább senki sem sérült meg. Grópi, most már rendben leszel?

Gróp tétován lekászálódott a sárkány nyakáról. Még mindig a láncot szorongatva arrébb lépett, és onnan pislogott Hagridra.

- Grópnak sár ment az orrába - dörmögte panaszosan.

- Sajnálom, Grópi. Menjünk, tegyük vissza az öreglányt a karámba! - Esdeklő tekintettel fordult a diákok felé. - Valószínűleg az volna a legjobb, ha ez a kis incidens köztünk maradna. Ugye megértitek?

James Trentonra sandított, aki legutóbb azzal fenyegetőzött, hogy írni fog szüleinek Hagrid kissé rémisztő állatseregletéről.

- Ez - szólt Trenton, mikor észrevette, hogy James őt figyeli - valami hihetetlenül fantasztikus volt.

A pajtából visszafelé tartva James és Ralph az üvegházak mellett haladtak el, ahol Longbottom professzor elsőéveseknek tartott gyógynövénytanja éppen akkor ért véget. James szinte azonnal kiszúrta Scorpiust.

- Ebédnél találkozunk, Ralph - mondta a barátjának James, és különvált tőle. - Van egy kis dolgom.

Ralph nem felelt, és James az okot is sejtette. A nagyobb fiú jól tudta, mire készül James Mikor Scorpius meghallotta, hogy követik, megtorpant, és hátrafordult.

- Már kezdtem csodálkozni, hogy még nem kerestél meg, Potter - szólt az alacsonyan suhanó felhőket pásztázva.

- Az önvédelmi szakkörrel akartam veled beszélni.

- Mi másról - mosolyodott el halványan Scorpius. - Le akarsz beszélni róla, hogy durvább átkokat tanítsak, igaz?

- Ami azt illeti, nem - felelte James. - Gondolkodtam rajta. Nem akadályozhatlak meg benne, hogy megtanítsd másoknak, amiket a családotól tanultál, ráadásul, ha az emberek nem tőled tanulják meg őket, Corsicához és Monstróhoz fordulnak segítségért. Azért szerettem volna veled beszélni, hogy...

James képtelen volt rávenni magát, hogy kimondja. Tudta, hogy Rose nagyon jó tanácsot adott, de nem tudta, mikor és hol kellene megfogadnia. Eljött az ideje. Végül vett egy mély lélegzetet, és a fogai között szűrve a szavakat így szólt:

- Szeretném a segítségedet kérni.

- A segítségemet? – ismételte Scorpius gyanakodva. – Miben?

- Féken tartani Tabithát és a többieket – felelte James. – Nézd, te ezt még nálam is jobban tudod. Ők nem azért akarnak átkokat és rontásokat tanulni, hogy a rosszfiúk ellen harcoljanak. Csak megfélemlítésre használnák őket, és hogy uralkodjanak mások felett. Az önvédelmi szakkör eredetileg azért jött létre, hogy bárki megtanulhassa a harci bűbájok és technikák alapjait, de ennél több is lehet belőle, szerintem. Akár azokat a dolgokat is gyakorolhatnánk, amiket Debellows professzor tanít nekünk, hogy hogyan legyünk *igazi* harcosok. Tökélyre vihetnénk az Artis Decerto technikát, amit mutatott. Aztán azt összetehetnénk a bűbájokkal, amiket már tudunk, és később, mikor már mindenki készen áll a helyes használatukra... - James nagyot nyelt – megtaníthatnád a főbenjáró átkokat, ha még akarod.

- Lássuk, jól értem-e – szólott Scorpius. – Azért indítottad a defenzív szakkört, mert nem tetszett, hogy Debellows nem tanít semmiféle önvédelmi mágiát. Most pedig azt akarod, hogy a klub foglalkozásain gyakoroljuk azokat az ostobaságokat, amit *tanít* nekünk?

James felsóhajtott.

- Jól van, ez így összegezve tényleg elég hülyén hangzik, de nagyjából ez az igazság. Akárhogy is, ha Corsica, Monstro és Albus továbbra is eljár a foglalkozásokra, és tovább gyilkolássza a bábuinkat, csak a főbenjáró átkokat erőltetnék, minden mást félretolnának. Néhány ember talán boldogulna a főbenjáró átkokkal, de nem mindenki. Anélkül pedig, hogy megtanulnák az alapokat, főleg nem.

- Akkor dobd ki őket – vont vállat Scorpius. – Te vezeted a klubot, te döntesz, ki lehet benne. Ez nem az én bajom.

- Nem rúghatom őket ki, csak úgy – legyintett James. – Bárki beléphet, aki csak akar. De te tudod, hogy kell velük beszélni! Fantasztikus volt, ahogy legutóbb lekezelted a helyzetet. A családod tudja, hogy forog egy mardekáros agya. Segítened kell lekoptatni őket!

Scorpius összeszűkítette a szemét.

- Csak mert az apám rávett, hogy segítek neked visszajutni Edevis tükreán, attól még nem lettem a haverod, Potter. Azért tanítok a szakkörödben, mert így akarom, és nem azért, mert megkértél. Ki vagy te, hogy megmondd, ki tanulhatja meg a főbenjáró átkokat, és ki nem?

James elgondolkodva meredt Scorpiusra.

- Nem hinném, hogy ezt a maszlagot akár csak te is beveszed – mondta. – Csupán ki akarod provokálni, hogy mérges legyek rád, habár fogalmam sincs, miért. Ha komolyan gondolnád, hogy bárki tanulja meg a gyilkos átkot, aki csak akarja, már múlt órán megtanítottad volna, vagy hagyod, hogy Corsica és Monstro megtegyék. Ehelyett a Levicorpusszal szórakoztattad a nagyérdeműt. Beismered vagy sem, de nagyon is egyetértesz velem, Scorpius.

- El vagy tájolva, Potter – fordult sarkon Scorpius. – Miért értenék egyet veled?

- Azért – kiáltotta James a távolodó sápadt fiú hátának –, mert te is griffendéles vagy. És úgy vélem, a Teszlek Süveg tudja, mit csinál.

Scorpius nem állt meg, még csak nem is lassított, tovább sétált a kastély felé. James utána meredt néhány másodpercig, aztán nagyot sóhajtva követte. Csupán remélni tudta, hogy dacára a viselkedésének, Scorpius legalább átgondolja James kérését.

Végül Albus számolt be Jamesnek, mi is történt egészen pontosan.

Csütörtök este Tabitha, Philia és Albus úton voltak a tornaterem felé, a következő defenzív szakkör találkozóra. Még jó néhány folyosónyira jártak, mikor Scorpius jött szembe velük az ellenkező irányból.

- Hátra arc, és gyertek velem – szólt halkán, és próbálta egyszerre terelni Tabithát és Albust.

- Vagy most rögtön leveszed rólam a mancsod, vagy keresgélned kell, hova esik – szegezte pálcáját Tabitha Scorpius csuklójára.

- Kedves – vette el Scorpius a kezét. – És én még segíteni akarok.

- Mintha szükségünk volna a segítségedre, te patkány – mordult fel Albus.

- Hiszed vagy sem, tényleg megkíméllek benneteket egy kis kellemetlenségtől – nézett Albus szemébe Scorpius. A bátyád kis klubocskája éppen feloszlani készül, és nem hinném, hogy jól járnak, akik jelen vannak, mikor ez megtörténik.

Philia arca gyanakvó fintorba futott.

- Hogy érted?

- *Bizonyos* személyek értesítették Debellow's professzort, hogy a diákok, szembeszegülve oktatási módszerével, önvédelmi mágiát és átkokat tanulnak. Bónusznak még azt is beárulták, hogy néhány diák még a gyilkos átkot is gyakorolta. Tabitha Scorpius arcát fürkészte.

- Milyen fondorlatos! De mondd csak, miért tettél volna ilyet?

- Ki mondta, hogy én voltam? – kérdezte Scorpius ártatlan képpel.

- Hazudik – szólt Albus. – Nem tenne ilyet a háztársaival.

- Jobb lesz, ha most félreállunk egy kicsit – pillantott Scorpius a folyosó túlsó vége felé. Hangok közeledtek, majd Debellow's fordult be a sarkon, maga előtt terelgetve Rose-t. A lány arca nagyfokú aggodalomról árulkodott.

- Tehát te és James Potter vagytok ezért a felelősek, mi? – zsörtölődött Debellow's. – A minisztérium vezető aurorjának a fia! Tudhattam volna, hogy csak a baj lesz veled. Viszont úgy tudom, hárman voltatok.

- Hát – szólt Rose remegő hangon –, ami azt illeti, igen. Már nincs értelme titkolózni. De majd ön is meglátja.

Mikor Debellow's és Rose elhaladt a csapat mellett, a lány gyilkos pillantást vetett Scorpiusra, aki azonban csak vigyorgott.

Ahogy a tanár hallótávon kívülre került, Albus Scorpiusnak ugrott.

- Miért tetted ezt a bátyámmal?

- Így fizeted vissza, hogy figyelmeztettelek? Talán a vér mégsem válik vízzé.

- Miért, Scorpius? – kérdezte Tabitha. – Csak magad alatt vágod a fát, ha továbbra is griffendéles maradsz.

- A griffendéles háztársaim csak egy rakás arrogáns kislány – mordult fel Scorpius. – Nincs vér a pucájukban, hogy igazi mágiát tanuljanak. Múlt héten egyértelművé vált,

hogy veletek kell társulnom. Igen, igen – intette le Philiát, aki szólásra nyitotta a száját –, griffendéles vagyok. No de mit számítanak a nevek? Ha ez olyan fontos volna, a kis Albusnak életre-halálra szóló párbajt kellene vívnia veletek. A mardekárosok és a Potterek világ életükben halálos ellenségek voltak, nem igaz? De ezt már nyilván magunk mögött hagytuk, és jó okkal. Nem az ostoba Agyar és Karom klubotokba akarok bekéredzkedni, csupán eszembe jutott, hogy esetleg indíthatnánk egy új klubot, mondjuk a mardekáros gyakorlóteremben, ahol olyan átkokat próbálhatunk ki, amelyet csak akarunk, teljes titokban.

- És te kegyeskednél bennünket tanítani? – villantott fel Philia egy fagyos mosolyt.

- Nem hinném – felelte Scorpius. – Az az igazság, hogy nem mindig tudnék ott lenni. Emelett én úgy képzeltem ezt az egészet, mint valami nagy csoportfoglalkozást. Tanulhatnánk egymástól, és nem volna senki, aki megmondaná, hogy mit *ne* tegyünk. Viszont állandó bejárást kérek a mardekáros helyiségekbe. Vegyétek úgy, mint apró figyelmességet a mai szívességért. Különben is, ahogy múlt héten említetted, Tabitha, a családom elég régi mardekáros múltra tekint vissza.

- Te kis féreg – mondta Philia. – Mindezt csak azért, mert gyűlölöd, hogy griffendéles lettél.

- Attól, hogy kapsz egy gyűrűkulcsot, még nem leszel mardekáros – döntötte oldalra a fejét Tabitha mosolyogva. – Egyetlen griffendéles sem kaphat szabad bejárást a helyiségeinkbe, hacsak... Azt hiszem, ki tudunk találni egy elfogadható egyezséget.

- Csak ennyit kérek – felelte Scorpius élénken. – Most viszont rohannom kell. Kicsit gyanús lenne, ha nem volnék ott, mikor lecsap a pöröly James kis szakkörére. Majd beszélünk.

Tabitha, Philia és Albus figyelték, amint Scorpius sarkon fordult, és elsietett abba az irányba, amerre Debellows Rose-t vezetete.

Néhány perccel később Scorpius belépett a tornateremhez vezető folyosóra. A tejüveg ablakon át látta, hogy odabent korom sötét van. Megállt, és hallgatózni kezdett. Egy pillanat múlva meghallotta a folyosó túlsó vége felől hallatszó beszélgetés hangját. Elindult feléje, majd az első adandó alkalommal balra fordult. A mellékág egy magas folyosóra nyílt, melynek egyik oldalán ablakok sorakoztak. James és Rose Debellows társaságában ácsorogtak, nagyjából a márványpadló közepén. Fölöttük Ralph függött a levegőben, a bokájánál fogva.

- Mi épp csak kipróbáltuk – magyarázkodott James. – Levicorpus rontásnak hívják. Nem tudtam, hogy ellenbűbáj kell hozzá, hogy leszedjük.

- Kitartás, Ralph! – kiáltotta Rose, és hozzá a kezét tördelte az aggodalom színpadias paródiájaként.

Debellows felháborodottan rázta a fejét.

- Épp ezért nem tanítok önvédelmi bűbájokat alsósoknak – csattant fel. – Nem képesek felfogni a következményeket. Még szerencse, hogy véletlen nem a rémdenevér rontást támadt kedvetek kipróbálni. Az én időmben az volt a kedvenc. *Liberacorpus!* – Debellows megpöccintette a pálcáját, mire Ralph egyenesbe pördült, majd lassan a padlóra ereszkedett.

- Hú! – nyögte Ralph. – Elszédültem.

- Sajnálom, Debellows professzor – szólt Scorpius az ajtóból. – Az én hibám. Még a nagyapámtól tanultam ezt a rontást. Igazán tudhattam volna, hogy nem szabad megmutatnom bárkinek. De megtanultam a leckét.

- Remélem is – vágta rá Debellowss nyersen. – Ha egy kicsit is kevésbé elnéző volnék, pontot vonnék le a házadtól, bármelyik legyen is az, de megelégszem az adott szavaddal, hogy nem fordul elő többé. – Zsebre dugta a pálcáját, majd Rose-hoz fordult. – Jobb, ha tudod, ifjú hölgy, éppen egy csodálatos pipa kellős közepén zavartál meg. De oda se neki! Van még valami mágikus baleset, amit el kell hárítanom, mielőtt visszatérek a szállásomra?

A négy diák kórusban rázta a fejét.

- Köszönjük, professzor – hálálkodott Rose. – Igazán nagy öröm munka közben látni egy olyan nagy embert, mint ön.

- Nos – felelte Debellowss a talárját simítgatva –, persze, megértem. Jó estét, gyerekek! És ahogy már mondtam, ne hívjatok „professzor”-nak! A nevem Kendrick.

- Kendrick – ismételte Rose, mint akit már a név csengése is lenyűgöz. – Köszönjük, uram. Jó éjt!

Mikor Debellowss végre távozott, Scorpius odasétált Rose, James és Ralph mellé.

- Azt hiszem, mindjárt hányok – jegyezte meg.

- A számból vetted ki a szót – húzta el a száját Ralph. – Elismerőnek kellett volna lenned, Rose, nem pedig olyannak, mint aki a földet is imádja, ahova lép.

- Ugyan, ez semmi sem volt – legyintett Rose, mintha csak bókot kapott volna. – Már évekkkel ezelőtt tökélyre fejlesztettem a módszert apával.

James elvigyorodott.

- Néha kicsit rémisztő vagy, Rose. Gyerünk! Irány a tornaterem. Scorpius, hogy ment Tabithával, Philiával és Albusszal?

- Épp, ahogy terveztük – vont a vállát Scorpius. – Amint meglátták Debellowst elvonulni, az utolsó szóig elhitték a sztorit. Nem jönnek vissza.

James ért oda először a tornateremhez. Kitérte az ajtót, belépett rajta, és fényt gyújtott a pálcája hegyén. A sötétben a klubtagok csoportokban ücsörögtek, és izgatottan sugdolóztak. A négyes érkezésére mind felpillantottak.

- Minden rendben – mondta James a feje fölé emelve pálcáját. – Üdv mindenkinek! Ahogy pár perce említettem, van egy bejelentenivalónk. A múlt heti eset után sokat tanakodtunk, hogy megtanuljuk-e a főbenjáró átkokat. Scorpius a tanár, tehát hogy mit tanulunk, rajta áll. Azonban, mielőtt az igazán rizikós témára kanyarodnánk, a lehető legjobban el kell sajátítanunk azt, amit eddig is tudunk, és gyakorolnunk kell azokat a technikákat is, amiket Debellowss professzor mutatott nekünk SVK-n.

- Mégis mi a fenének? – állt fel Nolan Beetlebrick. – Azt hittem, az egész klub lényege, hogy olyan dolgokat tanuljunk, amit ő *nem* tanít.

Scorpius válaszolt.

- A klub lényege, hogy önvédelmi technikákat tanuljunk, és azokat igazán mesterien műveljük. Páran csak néhány gyors varázsigét és átkot akarnak tanulni? Forduljanak hozzám bizalommal. De ha azt hiszik, hogy fele olyan jól fog nekik menni a varázspárbaj, mint a többieknek, akik igazán megtanulták a módszert, amit Debellowss mutatott nekünk, hát igencsak nagyot fognak csalódn.

James legnagyobb meglepetésére Ralph vette át a szót.

- Tudom, hogy nem túl izgalmas újra végigmenni a kiképzésen, amivel Debellowss is nyaggat. Épp ezért fogjuk gyakorolni a bűbájokat továbbra is. De Jamesnek igaza van. Együtt kell megtanulnunk, mindet. Ez az egyetlen mód, hogy a legjobbak lehessünk bennük. Talán páratokat még ez sem vigasztal. Ha így volna, ne feledjétek,

ez egy szakkör, nem pedig egy tanóra. Bármikor elmehettek, ha akartok.

Nolan Beetlebrick még mindig talpon volt. Láta, hogy mindenki őt figyeli, ezért kissé szétvetette lábait.

- Na és ki fogja tanítani ezt az Artis Decerto dolgot? Ő? - bökött Scorpiusra. - Kétlem, hogy a nagyapja arra is megtanította volna.

- Nem - pillantott James Scorpiusra. - Arra másik tanárunk lesz. Ő maga sosem tanulta a módszert, de olyasvalakivel fog együttműködni, aki viszont nagyon is jól ismeri. Ők együtt fogják a szakkör azon részét vezetni.

- Igen? - tette csípőre a kezét Beetlebrick. - Na és, ki volna az?

- Én - felelte egy hang. Beetlebrick nagyot ugrott, és tett egy lépést hátra, ahogy két szellem lebegett át a mellette lévő falon. - És ő.

James elmosolyodott, miközben Cedric a terem közepére suhant, saját halovány fényével töltve meg a sötét helyiséget. Mellette a Szürke Hölgy lebegett szelíden.

Beetlebrick a földre huppant, és onnan nézett fel elragadtatva Cedricre és a magas, sápadt nőre.

Rose megköszöri a torkát.

- Talán segítene egy kicsit, ha szolgáltatónál egy kis háttérinfót, Cedric.

Cedric Rose-ra pillantott, aztán bólintott egyet.

- Hát persze - mondta, majd ismét a klubtagok felé fordult. - A nevem Cedric Diggory, és, gondolom, őt mind ismeritek. A Szürke Hölgy. Azt mondta, az igazi nevét inkább ne áruljam el. A lényeg, hogy nagyon is jól ismeri az Artis Decertót. Úgy tűnik, az ő idejében megszokott volt, hogy a hölgyek önvédelmi technikát tanuljanak, és... hát, az édesanyja úgy vélte, nem válhat kárára, ha ő különösen jól képzett.

A Szürke Hölgy átvette a szót, hangja halk volt, távoli.

- A harci mágia legkiválóbb oktatója tanított. Ő azt állította, én voltam a legtehetségesebb tanítványa.

A legtöbben a teremben már látták itt-ott átsuhanni a Szürke Hölgyet a folyosón, de még sosem hallották a hangját. Graham Warton tetóván felnyújtotta a kezét.

- Ki tanította az Artis Decertóra, kisasszony?

A Hölgy a fiúra nézett, fejét kissé megdöntötte.

- Az apám. Ő találta fel a módszert.

- Nézze - szólalt meg Beetlebrick. - Nem akarok tiszteletlennek tűnni, vagy ilyesmi, de meg kell kérdeznem. Ha tényleg olyan jó volt a bűbajok és átkok elől való elugrálásban, mint nemrég Debellows, akkor mégis hogyan halt meg ilyen fiatalon?

A Szürke Hölgyet nem zavarta Beetlebrick kérdése. Szétnyitotta szellemanyagból szőtt vállkendőjét, és megmutatta a ruhája elejét. A ruhán csúnya, kés szúrta lyuk látszott, mely ugyanúgy vöröslött a vértől, mint aznap, mikor ejtették.

- Mint látja - szólt a kísértet -, nem átok végzett velem.

James odahajolt Rose-hoz.

- Végül teljesült a kívánságod, Rose - súgta neki. - Mégiscsak egy nő fog minket az Artis Decertóra tanítani.

- Igazán élvezem azt az új dolgot, amit a szakkörön tanulunk, James - mondta Cameron Creevey, miközben szombat reggel a lépcsőn lefelé igyekvő James nyomában loholt. - Ki hitte volna, hogy a Szörke Hölgy hetedik fokozatú mestere a mágikus harcművészeteknek! Mindig olyan hüvösnek és sebezhetőnek tűnt, nem? És hogy éppen Cedric Diggory segít neki, hűha! Ki gondolta volna!

- Igen, Cameron - szólt James, és igyekezett olyan sebesen lépdelni, ahogy csak tőle telt. - Örülök, hogy tetszik a klub.

A bejárati ajtóban egy csapat idősebb diák mellett haladtak el, akik mind farmert és pulóvert vagy kabátot viseltek, és izgatottan cseverésztek. A sor elején McGalagony professzor állt, és alaposan szemügyre vette az apró pergamenlapokat, amit a diákok nyújtottak át neki.

- Igen, igen, Mr. Metzker, nem kell a színház - sóhajtotta, ahogy Noah már messziről integetett az engedélyével. - Menjen! És ha még egyszer elkapom azokkal a szörnyű perui ballisztikus babokkal, többet kap, mint egy egyszerű pontlevonást, e felől kezeskedem. Ki a következő?

- Kár, hogy te nem jöhetsz, James - szólt oda neki Damien, mikor James átfurakodott a sor mellett, ki az udvarra. - Tudod, a roxmortsos hétvégék csak a harmadéveseknek, és idősebbeknek jár. - Vigyorogva fel-le mozgatta a szemöldökét, mire Sabrina belekönyökölt a gyomrába.

- Bárcsak lemehetnék Roxmortsba! - ábrándozott Cameron, végignézve a távozni készülő diákokon. - Viszont egészen biztos vagyok benne, hogy jó oka van, miért nem mehetnek az alsóbb évesek.

- Persze - mondta James, majd az udvar kapujában megtorpant, és a fiatalabb fiúhoz fordult. - Na mindegy, Cameron, biztos van jobb dolgod is mára. Én nem is tartanálak fel.

Cameron boldogan csóválta a fejét.

- Nem, semmi dolgom. Igazából abban reménykedtem, hogy...

- James! - kiáltotta Rose zihálva, miközben utánuk szaladt. - Ralph mindjárt jön. Mindenképpen kölcsön akarja kérni Trenton Blochtól a gyanuszkópját. Zane figyelmeztetése miatt még a szokottnál is óvatosabb, főleg ma, mivel... ööö, szia, Cameron.

- Szia, Rose - vigyorgott Cameron vidáman. - Mi a helyzet?

Rose Jamesre sandított, és alig észrevehetően összevonta a szemöldökét.

- Ó! Mi volna? Semmi. Tudod. Ez meg az. A szokásos. Dögunalom.

- Mire kell Ralph barátotoknak a gyanuszkóp?

James átkarolta Cameron vállát, és próbálta a főbejárat felé terelni őt.

- Tudod, Cameron, a mai remek nap a testgyakorlásra. A tornaterem egész nap nyitva. Miért nem mész le egy kicsit edzeni a szakkörre? Le merném fogadni, hogy még találsz más klubtagokat is, akik szívesen csatlakoznának hozzád.

- Miért nem jöttök *ti* hárman? – kérdezte Cameron kibújva James karja alól. – Ha már úgyszólván semmi tervetek...

Rose megköszönte a torkát.

- Ami azt illeti, egészen pontosan *van* tervünk, Cameron. Éppen csak, ööö...

- Titkos – vágta rá James ugyanabban a pillanatban, mikor Rose kinyögte, hogy – Unalmas.

- Titkos, és ööö, unalmas tervek – fűzte tovább James bólogatva. – A szakkörre. Tantervkészítés és a taglétszám ellenőrzése és... és...

- És a tanulmányi kirándulás megtervezése! – tette hozzá Rose felderülve.

- Tanulmányi kirándulásra megyünk az önvédelmi szakkörrel? – vontta össze a szemöldökét Cameron.

- Naná! – felelte James. – De ez még titok, úgyhogy ne nagyon terjeszd! Elmegyünk a... ööö...

- Ööö – csatlakozott Rose is –, a Tiltott Rengetegbe Hagriddal, ahol az Artis Decertót fogjuk gyakorolni...

- Kentaurok ellen! – egészítette ki James, majd elégedetten bólintott. – Ja, ez jól hangzik.

Cameron megütközve pislogott rájuk.

- A kentaurok ismerik az Artis Decertót?

- Persze – vágta rá Rose magabiztosan. – Gyakorlatilag ők találták fel. Mármint nem *konkrétan* ők, nyilván, de gyakorlatilag... Mindegy, ez titok, még ne áruld el senkinek, oké?

- Szevasztok! – kocogott feléjük Ralph, és közben a vállára lendítette hátizsákját. – Mind készen álltok, hogy lemenjünk...

- Hagridhoz – vágott közbe James, és heves bólogatásba fogott. – Hogy megbeszéljük a tanulmányi kirándulást. Igen, szerintem most már bármelyik percben számít ránk. Jól van, Cameron, majd később találkozunk!

Cameron résnyire szűkült szemekkel nézett végig Jamesen, Rose-on és Ralphon, aztán vidáman elmosolyodott.

- Oké! Nálam biztonságban lesz a titkotok. Még sosem találkoztam kentaurral személyesen. Nagyszerű lesz!

- Kentaur? – fordult Ralph Jameshez. – Nem említettél semmilyen...

- Király! – fojtotta belé a folytatást James. – Jó, kösz, Cam! Cipzár a szádra, oké? Viszlát!

Cameron biccentett, majd hátrálni kezdett. Végül sarkon fordult, és visszaindult a kastély főbejáratának irányába.

- Ez meg mi a fészkes fene volt? – kérdezte Ralph, miközben a trió futva megkerülte a kaput.

- James titkos hódolója – felelte Rose. – Valamit gyorsan ki kellett találnunk, ha nem akartuk egész nap pátyolgatni.

- Gondolod, hogy még emlékszel, melyik volt a titkos görcs? – váltott témát James.

- Gennifer megjelölte egy zöld festékpöttyel – mondta Rose. – Ha nem közelről nézed, olyan mintha csak moha volna. Most, hogy tudjuk, mit keressünk, elvileg hipp-hopp megtaláljuk.

Ahogy felhágtak a dombra, és megpillantották a fúriafüzet, James egy hosszú botot talált az egyik nyírfa alatt. Mosolyogva mutatta fel zsákmányát Ralphnak és Rose-

nak, mire a lány komolyan bólintott.

- Akkor tied a görcs, James – mondta. – Csak meg kell nyomni. Te mész elöl, mi pedig követünk, mikor a fűz mozdulatlanra dermed.

James erősen megmarkolta a botot, és óvatosan megközelítette a fát. A fűz mintha megérezte volna a szándékait, vadul csapkodott ágaival, ide-oda hajladozott, és fenyegetően recsegett törzsét.

- Maradj lent – szólt Ralph. – Éppen csak belülről kell kerülnöd a fa árnyékába, hogy elérhesd a görcsöt. A nagyobb ágak nem érnek el téged, de a vékony, zöld hajtások igen, ha túl magasra emelkedsz.

James úgy lekuporodott, ahogy csak tőle telt, aztán kúszva közelebb mászott a fatörzshöz. A fa vészjóslóan suhogott és morgott fölötte. Egy ostorszerű zöld gally feléje nyújtózott, és igyekezett elvenni tőle az ágat. Elhibázta, de James haján érezte a mozdulat kavarta szelet.

- Óvatosan! – súgta Rose magas hangon. – Mindjárt ott vagy! Lassan!

James olyan mélyen benyúlt, ahogy csak tudott, és egyre csak a hosszú bot legvégét szuggerálta. Már látta az apró, zöld pontot, amit Jennifer Tellus festett a görcsre. Ilyen közelségből azt is ki tudta venni, hogy a festék egy apró, mosolygós arcot formál. A fúriafűz hirtelen recsegni-ropogni kezdett, és James érezte, amint az árnyék lassan ráborul. Előrébb lökte magát, nagyot bökött a bottal, és telibe találta a bénító görcsöt.

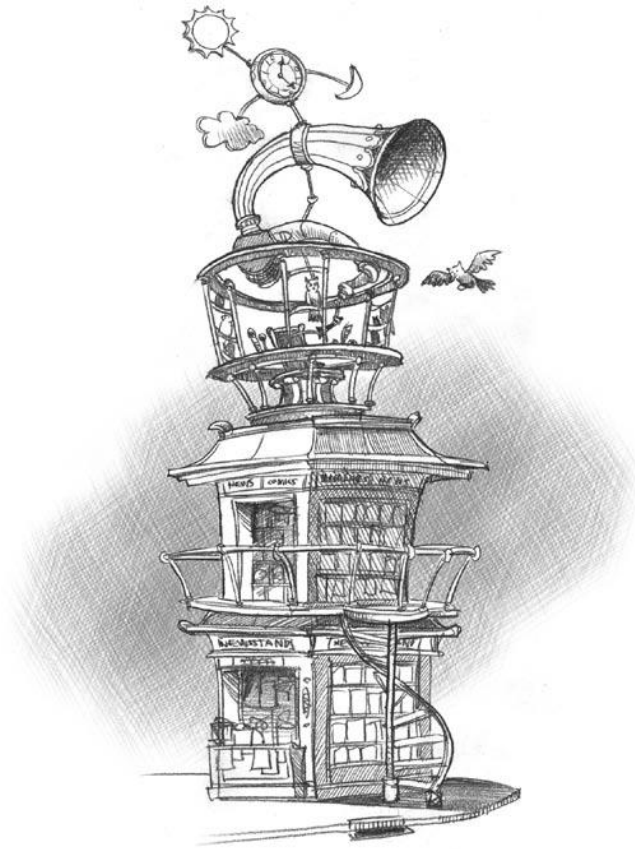
- Ez az! – kiáltotta Ralph. James hallotta, amint Ralph és Rose megindulnak előre. Ő is feltápáskodott, s habár egyszer megcsúszott a harmatos fűvön, és csaknem hanyatt vágódott, végül kilőtt a fűz vastag gyökerei között sötétlő nyílás felé. Tompa puffanással landolt a fa alatti, mohával bélelt üregben. Egy pillanattal később hallotta és érezte, amint Ralph és Rose is rendben megérkeznek. A két oldalán értek földet, ha bármelyikük is egy kicsivel arrébb landol, könnyen a fejére pottyanhattak volna a szürke félhomályban. James megkönnyebbülten felnevetett. Éppen kezdett volna feltápáskodni, mikor egy negyedik alak csörtetett be a résen, egyenesen James ölébe. Valaki beletérdelt a mellkasába, amitől minden levegő kiszaladt a tüdejéből. Dühös, meglepett kiáltások kórusa hallatszott.

- Mi a... - csattant fel Ralph, majd felugrott, és a behatoló után kapott. Épp akkor sikerült galléron ragadnia, mikor Rose megsuhintotta a pálcáját.

- Lumos! – szólt a magasba tartva azt.

A pálca fénye Cameron Creevey vézna alakjára esett, aki moccanni sem tudott Ralph szorításában. A fiú arca csupa sár volt, és helyenként fakéreg darabkák tapadtak rá, de a kaján vigyort még ez sem volt képes letörölni.

- Szevasztok, srácok! – zihálta. – Tanulmányi kirándulás, mi?

15. A ROXMORTSI KIRUCCANÁS

- Nem tehetek róla! - mondta Cameron, miközben a csapat a földalatti alagútban sétált. - Tudtam, hogy valami izgalmasra készültek. Láttam, hogy egyenesen a fúriafűz felé tartotok, és emlékeztem rá, hogy olvastam, a szüleitek idejében indult alóla egy titkos járat. Állítólag minden ilyesmit lezártak a csata után, de biztosra vettem, hogy ha akartok, ti úgyis találtok magatoknak utat. Így hát követtelek benneteket. Éppen meg akartalak szólítani, mikor a fa hirtelen megdermedt, és ti mind odarohantatok a törzséhez. Azt tettem, ami először az eszembe jutott: követtelek benneteket. Csak egy hajszálon múlt! A fűz épp akkor tért magához, mikor alatta voltam. El akart kapni, de félrenyúlt!

- Hülye, vaksi fa - morgolódott Ralph.

- Cameron, nagyon felelőtlenül cselekedtél - szólt Rose rosszállóan. Feje fölött még mindig ott ragyogott a magasba emelt pálca, és megvilágította az utat.

- Nem hibáztathatsz - tiltakozott Cameron éles hangon. - Vagy tucatszor elolvastam minden egyes Harry Potter könyvet! Mikor láttam, hogy sántikáltok valamiben, azonnal *tudtam*, hogy valami titkos kalandra készültek. Csak a saját szememmel akartam látni. Ígérem, hogy nem leszek útban!

- Azok a könyvek a közelében sincsenek a valóságnak, Cameron - zsémbelt James, habár maga sem igazán hitte, amit mond. - Apa azt mondta, ő végig sem bírta olvasni őket. Úgy állítják be az egészet, mintha valami izgalmas játék lenne, de igazából inkább félelmetes volt, emberek haltak meg körülötte, és sokszor az ő élete

is csak a vakszerencsén múltott.

- Ó, tudom én - lelkesedett Cameron. - Hidd el, ezzel mind tisztában vagyok. Tudom, hogy Revalvier regényei egy kicsit kiszínezik a dolgokat, hiszen eredendően gyerekkönyveknek íródtak. De apa szerint a történetek, nagy vonalakban, stimmelnek. És a papád tényleg harcolt Voldemorttal, és legyőzte őt, hála a védelemnek, amit a mamájától kapott, mikor ő az élete árán is megvédte a gyermekét. Ez nem puszta kitaláció, igaz?

- Nézd, Cam - kezdte volna James kissé mérgesen, ám Rose megköszönte a torkát, és az oldalba bökte.

- Nem csak mi veszítettünk el hozzátartozót a Voldemort elleni küzdelemben - szólt halkán.

James most már emlékezett. Cameron Colin bácsikája is a roxfordi csatában veszítette életét. James felsóhajtott.

- Jól van, Cameron, azt hiszem, legalább annyi jogod van ma velünk tartanod, mint bármelyikünknek. De hidd el, ha mondom, nem lesz semmiféle nagy kaland.

- Remélem is - szólt Ralph komoran.

- Már megmondtam neked, Ralph - sóhajtotta Rose -, hogy a roxmorti alagút gyakorlatilag a Roxfort részének számít. Erre is vonatkozik a védelem, amivel Merlin ellátta a kastélyt. Itt biztonságban vagyunk.

Ralph a legkisebb mértékben sem könnyebbült meg.

- Persze, és mi lesz, amikor Roxmortsban leszünk? Azt akarod mondani, hogy bizonyos értelemben az egész falu a Roxforthoz tartozik?

- Kétlem - felelte a lány. - Valószínűleg inkább annak a hűbértartóknak az utolsó fennmaradt emléke, amely egykor körbevette a kastélyt. Viszont rengetegen lesznek körülöttünk. Egyetlen... ööö, nagyhatalmú varázsló sem támadna meg bennünket ekkora tömegben. Különben is, már lassan két hete senki sem látta az igazgatót.

- Én tegnap találkoztam vele - szólalt meg Cameron. - A klubhelyiség előtti folyosón sétálgatott.

James hátrapillantott Cameronra.

- Te láttad Merlint a kastélyban? Biztos vagy benne, hogy ő volt? Azt hittem, elutazott valahová. Legalábbis Longbottom professzor azt mondta.

- Gondolom, már visszajött - vont vállat Cameron. - Miért? Azt hittem, kedvelitek Merlin igazgatót urat.

- Persze, Cam - mondta Rose. - Hogyne kedvelnék? Mi csak, ööö, nem akarjuk, hogy elkapjanak bennünket, mikor éppen kiszökünk a birtokról.

Cameron elvigyorodott.

- Ó, titeket úgysem kapnak el. Abból nem lenne túl jó sztori.

Jamest kezdte idegesíteni Cameron jelenléte.

- Ez nem egy „sztori”. Merlin *tudja*, mi folyik az iskola területén. Ha itt van...

- Ne hozzuk magunkra a frászt! - szólt Rose nyugtatónak szánt hangon. - Semmi szörnyűséget nem követünk el. Csak körül akarunk nézni Roxmortsban. Nem történhet semmi rossz. Cameronnak valószínűleg igaza van. Abból nem kerekedne ki túl jó sztori, ha a Szellemzárláson valami ellenség várna ránk, hogy elkapjon és átküldjön a másvilágra... - Hirtelen elcsuklott a hangja, és az alagútra kényelmetlen csend telepedett pár másodpercig. - Ööö... nem igaz?

- Attól függ, milyen stílusú az a sztori - dörmögte Ralph sötéten.

Egy ideig feszült csendben talpaltak, míg végül az alagút emelkedni nem kezdett. Körülöttük számtalan törött láda és bútordarab hevert, mindet vastagon borította a por és a pókháló. Mögöttük sötétségbe veszett a járat.

- Ez biztos a Szellemszállás lesz - suttogta Rose. - James, át tudunk menni?

- Épp hogy csak, ha sikerül arrébb löknünk ezt a sok szemetet. - James óvatosan odébb tolt egy viszonylag ép ládát, mire sűrű porfelhő szállt a levegőbe, egészen elhomályosítva Rose pálcájának fényét. A falon pókok iszkoltak biztos helyre.

- Szóval akkor a Szellemszállásban vagyunk? - kérdezte Ralph remegő hangon. - Számítsak rá esetleg, hogy egyszer csak szembe jön velünk egy, tudjátok, egy szellem?

- Nem aggódj, Ralph! - felelte Rose. - Hosszú történet, de a lényeg, hogy itt nincs mitől félni. Legalábbis már nincs.

Ralph nagyot nyelt.

- Akkor miért suttogsz?

- Ott - mutatott előre James, majd megtörölte homlokát a pulóvere ujjával. - Ott át lehet látni. Sötét van, de ha itt lehajoltok, átjuthatunk a következő szobába.

James ment elől, négykézláb mászott át a kis nyíláson. Onnan, ahol volt, látni lehetett, hogy az alagút bejárata egykoron jóval tágasabb lehetett, de a Szellemszállás igencsak lerobbant, mióta utoljára járt benne valaki. A nyílás falainak nagy része beomlott, és a fölötte lévő plafon részben beszakadt.

- Húha! - nézelődött Cameron szinte csodálattal, mikor már mind a négyen kijutottak. - Itt történt minden! Itt tudta meg Harry Potter az igazat Sirius Blackról! Le merném fogadni, hogy Black épp a fejünk fölötti szobában akart végezni a patkány Peter Pettigrew-val!

- Kösz a közvetítést, Cam - motyogta James. - Gyerünk, tűnjünk el in...

Cameron halkán felkiáltott, mire mindenki rémülten fordult feléje.

- Éppen itt parancsolta Voldemort a kígyójának, Nagininek, hogy támadja meg Piton professzort! - nyögte Cameron. - Piton valószínűleg pont ott halt meg, ahol állsz, Ralph!

- Nem fejeznéd be annak a taglalását, hogy ki kit ölt meg ebben a szobában, Cameron? - fakadt ki Ralph. - Ez a hely már így is elég hátborzongató.

- Ó, persze - villantott fel Cameron egy szégyenlős mosolyt. - Ööö, bocsi.

A négyes lassan felkaptatott a lépcsőn, miközben a törött bútorokat és a beomlott plafon és falak darabjait kerülgették. A Szellemszállás olyannyira rossz állapotban volt, hogy James attól tartott, bármelyik pillanatban a fejükre dőlhet. A szél befurakodott a falak repedésein, és kísérteties fütyüléssel száguldott végig a helyiségeken. Az egész ház recsegett-ropogott. Mikor felértek a földszintre, a törött ablakokon már elég napfény szűrődött be, hogy Rose végre elolthassa a pálcáját.

- Ott az ajtó - mutatott előre Cameron. Különös módon, a régi ajtó még egyben volt, és olyan szorosan zárt, hogy a négy gyereknek együttesen kellett nekiveselkednie, hogy ki tudja nyitni.

- Kimondottan örülök, hogy kijutottam onnan - jegyezte meg Ralph, mikor leugrott a megereszkedett tornácra. - Ezt a helyet csak a szokás hatalma tartja egyben.

James visszapillantott a Szellemszállásra.

- Reméljük, azért még kitart pár óráig.

- Azon töprengek - nézett végig Ralph Rose-on és Jamesen -, hogy ez a nagy felhajtás

egyáltalán nem éri meg, hogy bekapjunk párat Drubli Legjobb Fúvógumijából, és beköszönjünk Tednek.

Rose megrázta a fejét, és elindult a faluba vezető ösvényen.

- Ugyan már, Ralph! Hol a kalandvágyad?

- Azt hiszem, tavaly az összeset feléltem.

James elmosolyodott.

- A legrosszabb részen már túl vagyunk, Ralphinator. Jó móka lesz!

- Gyertek már, srácok! – kiáltott hátra Cameron félútról Rose és a két fiú között. – Ki kell mennem a klotyóra!

Ralph az égre emelte tekintetét, aztán Jamesre vigyorgott.

- Nyomás! Aki utoljára ér be Roxmortsba, az egy szurcsók!

James, Ralph, Rose és Cameron végül kiértek a főutcára, és vidáman vetették bele magukat a különféle üzletek és nyüzsgő tömeg színes kavalkádjába. James és Ralph éppen azon vitatkoztak, először a Mézesfalásba menjenek-e, vagy a Weasley Varázsvicc Vállalat boltjába, mikor Rose boldogan felsikoltott, és előre mutatott.

- A Calamus? – szölt James, ahogy Rose sietősre fogta a lépteit. – Te most komolyan egy pennaboltba akarsz először betérni?

- Tudom, hogy úgysem lesz alkalmam mindenre – felelte Rose, és belökte az ajtót, mire a feje fölött csilingelni kezdett egy kis csengettyű –, de látnom kell, milyen az új Heddelbum öntintázó dodó tollszár. Ó, ezt nézzétek! Lehet kapni működő Tollbólmondó pennát! Mindent megjegyez, amit csak leírsz vele, és képes tökéletesen lemásolni.

- Na, az már hasznos lehet – füttyentett James elismerően. – Egy toll, ami megírja helyetted a vizsgákat. Mennyibe kerül?

Rose lesújtó pillantást vetett Jamesre.

- Lenyűgöző, hogy még a legelemibb iskolai munkát is mennyire el szeretnédmismásolni, James.

- Ron bácsi is rém büszke lenne rám – felelte James.

A négyes végigment az utcán, s útközben szinte minden üzletben megálltak. Cameron vásárolt magának egy vadonatúj pálcátartót a Hiram & Blattwott bődízműben, és azonnal bele is rakta a varázspálcáját. Megmutatta Jamesnek és Ralphnak.

- Megvédi a pálcavéget, s közben erősíti mágikus tulajdonságait! – olvasta fel Cameron büszkén a tokhoz kapott útmutatóból. – Wymnot pálcapolírozó és bűbájfokozóval átítatott, szarvasbőr belső borítás. Megtisztítja és felerősíti a pálcámat minden egyes alkalommal, mikor csak elrakom!

- Nagyszerű, Cam – biccentett Ralph. – És még, ööö, pofás is.

- Kösz! – vigyorgott Cameron. – Hé, álljunk meg annál az újságosnál! Meg akarom

nézni, megjelent-e már a *Fantasztikus történetek* legújabb száma.

Az újságos kiosk a főutca és a Guddymutter sugárút sarkán állt, és ez volt az első kétemeletes bódé, amit James életében látott. Az oldalánál csigalépcső vezetett egy keskeny kovácsoltvas párkányra, mely végigfutott a második szint körül. A rács zsúfolásig volt varázslókkal és boszorkányokkal, akik a legkülönfélébb újságokat és magazinokat lapozgatták. A bódé tetején egy miniatűr bagolyház kapott helyet, melyben mindenféle méretű madarak zajongtak. Úgy tűnt, minden egyes pillanatban érkezik vagy távozik egy bagoly, és mindegyiket a középén, egy kerek asztalnál ülő alacsony férfi szolgálta ki. Amint beröppent egy bagoly, a kis ember feléje fordult a székével, és átvette tőle a csomagot, melyek többsége a madarak lábához erősített, rézcsőbe dugott, szorosán feltekert pergamen volt. Miután a férfi megkaparintotta a levelet, a szócsőhöz fordult, és beolvasta az üzenetet. A szócső bonyolult úton ide-oda szállította a hangot, közben felerősítette azt, s mikor távozott a tetőn lévő tölcseren keresztül, a híradást az egész főutca hallhatta.

- Most érkezett Törökországból - mondta a férfi meglepően mély, bariton hangja. - A varázskalifátus nagyvezíre, Rajah Hassajah váratlanul elhalálozott, helyét ideiglenesen az asszisztense, Ahmed al-Mustaphus vette át. A nemzetközi varázslóbank egyesülete befagyasztott minden egyes tranzakciót a kalifátussal, amíg megfelelő megoldás nem születik a válságra. A helyzet alakulásáról folyamatosan tudósítunk.

- Ó, nézzétek csak, ki van az ehavi Hírverő címlapján! - kiáltotta Rose elragadtatottan, és levett egy példányt az egyik alsó polcról. James átpillantott Rose válla fölött, és szemügyre vette a bulvárlapot. „A Hírverő alapítójának lánya férjhez megy” hirdette a főcím. Az egész oldalt elfoglaló fényképen Luna Lovegood boldogan fogadott el egy gyűrűt új vőlegényétől, Rolf Salmandertől. A kép egyértelműen beállított volt, ám Luna mosolya őszintének hatott, a Rolf kissé bogárszerű arcán ülő elragadtatott mosolyt pedig nem lehetett megjátszani. A fotón a férfi ráhúzta Luna ujjára a gyűrűt, utána a nő boldogan mutatta az ékszert a fényképezőgépnek. Ránézésre borostyánkőből készült, melybe még egy apró rovar is beleágyazódott.

- Hát ez is megtörtént - szólt Ralph.

- Én nagyon örülök neki - mondta Rose, miközben visszatette az újságot a tartóra. - Luna már nagyon régóta szeretne megházasodni. Családot akar.

- Ezt meg honnan veszed? - vonta össze a szemöldökét James. - Egész életemben ismertem Lunát, és soha nem mondott ilyesmit.

Rose csak legyintett.

- Ez azért van, mert nem a jó beszélgetéseket hallgattad ki.

A fejük fölött a bagolyházban ülő bemondó tovább harsogta kihangosítójába a legfrissebb híreket.

- Fejlemények egy korábbi jelentésünkben: a London-szerte észlelt dementorok száma tovább nő, habár mindeddig nem sikerült kideríteni, hogy honnan származik a kaptár, és azt sem lehet megjósolni, hol bukkanhatnak még fel további rajok. A megszállt területek mérete napról napra növekszik, riasztóan rövid időn belül elérhetik a közeli településeket. Az eseményről egyre több mugli hírműsor is beszámol, holott a rájuk gyakorolt hatás viszonylag korlátozott. A Mágiaügyi Minisztérium bejelentette, hogy létrehoz egy auror alosztályt, melynek elsődleges

feladata a kaptár lokalizálása és felszámolása lesz. Ezalatt számtalan varázstudó lakos hagyja el az érintett körzetet, míg a megmagyarázhatatlan jelenséget meg nem sikerül fékezni. További tudósítások várhatók a helyzet alakulásáról.

Ralph egészen elsápadt.

- Hallottam valamit ezekről a dementorokról, mikor hazautaztam a szünidőre, de nem igazán gondoltam bele a jelentőségébe. Úgy látszik, igencsak elmérgesedett a helyzet. Gondoljátok, hogy ennek lehet valami köze a Kapuórhöz?

- Valószínűleg igen – felelte James, ahogy eszébe jutott egy korábbi beszélgetése az igazgatóval. – Merlin azt mondta, a borleyk voltaképp bébidementorok. Talán a Kapuőr meg valami *szuperdementor*. Lehet, hogy a Kapuőr összegyűjtötte a szabadon kószáló dementorokat, és őket használja fel, hogy megkezdjék a munkáját.

Rose összerázkódott.

- Ebbe még belegendolni is szörnyű! Ha ez igaz, James, a szüleink is veszélyben lehetnek, hiszen a minisztériumban dolgoznak. Főleg a papád! Ha ő fogja vezetni azt az auror alosztályt, a Kapuórt fogja üldözni, és még csak nem is sejtli! Figyelmeztetnünk kell őket!

James tudta, hogy Rose-nak igaza van. Biccentett.

- Amint este visszaértünk, küldök egy baglyot apának. Mindent elmondok neki, amit megtudtunk.

- De miért használna a Kapuőr dementorokat? – kérdezte Ralph. – Azt hittem, maga is képes hatni az emberekre.

- *Igen*, de egyszerre csak néhányra, egyelőre. A félelem és rettegés táplálja, és a dementorokat veti be, hogy megkapja, amire szüksége van. Viszont ez bizonyítja, hogy még nem találta meg az emberi gazdatestet. Amint megszállja a hordozót, többé már nem lesz szüksége a dementorokra, hiszen közvetlenül kapcsolódni fog az emberiséghez. Képes lesz egyszerre rengeteg emberre hatást gyakorolni, és semmivel sem lehet megállítani.

- Meg kell szereznünk a jelzőkő mindkét felét, mielőtt ez megtörténne – mondta James hevesen. – Akinél az egész kő van, az visszaküldheti a Kapuórt a semmibe, igaz?

- De fogalmunk sincs, hol lehet Mardekár fele – rázta a fejét Ralph. – Amelyikről meg tudjuk, hol van, az a világ legerősebb varázslójának az ujján csillog. Ehhez képest Jackson táskájának ellopása csak egy könnyed sétának tűnik a parkban.

James azonban hajthatatlan volt.

- De azt legalább tudjuk, hogy hol van Merlin jelzőkő-gyűrűje. Egyszerűen csak meg kell tudnunk, ki örökölte Mardekár gyűrűjét.

- Ó, hát akkor nincs gond – legyintett Ralph szarkasztikusan. – Csupán le kell nyomoznunk egy titokzatos, fekete gyűrű történetét vagy háromtucat generációnyi sötét varázslón keresztül. Gyerekjáték!

- Milyen titokzatos, fekete gyűrű? – kérdezte Cameron, aki ekkor ért vissza hozzájuk az újságosbódé reklámtáskájával a hóna alatt.

Rose az égre emelte a tekintetét.

- Semmiség, Cameron. Épp csak a világot próbáljuk megmenteni. Tudod, ez nálunk mindennapos.

- Ó – vont a kissé a szemöldökét Cameron. – Csak azt hittem, talán a Gomold család gyűrűjéről beszéltek, amit Dumbledore professzor adott a papádnak.

James, Ralph és Rose egy emberként kapta a tekintetét Cameronra, aki kényelmetlenül feszengve pislogott rájuk a hirtelen támadt figyelem miatt.

- *Milyen gyűrű, Cameron?* – kérdezte Ralph.

Cameron hamiskásan elmosolyodott, mintha azt hinné, csak szórakoznak vele.

- Hiszen tudod. A gyűrű a feltámadás kövével. A Halál egyik ereklyéje az utolsó könyvből. Dumbledore professzor megszerezte, és az aranycikeszbe rejtve odaadta Harry Potternek. De ezt ti is tudjátok... ööö, vagy nem?

Rose, Ralph és James összenéztek.

- Lehetséges volna, hogy tényleg ilyen pofonegyszerű? – morfondírozott Rose.

James szeme töprengve elkerekedett.

- Cameron, te ugye betéve tudod az összes könyvet? Mondj el mindent, amire azzal a gyűrűvel kapcsolatban emlékszel!

Cameron néhány pillanatig értetlenül meredt Jamesre, aztán vállat vont.

- Nos, a legenda szerint a gyűrű valaha a Halálé volt, ami lehetővé tette a viselőjének, hogy láthassa és beszélhessen a halottakkal. Generációkon keresztül öröklődött Mardekár Malazár leszármazottai között, míg végül a Gomold családhoz nem került. Voldemort megszerezte a gyűrűt, és átalakította, ööö, *horcruxszá*. – Cameron súgva ejtette ki az utolsó szót, mintha valami szitkozódás volna, de folytatni már normál hangerővel folytatta. – Később a gyűrű Dumbledore-hoz került, aki megrepesztette a követ Griffendél kardjával, így Voldemort számára már nem volt több haszna. Dumbledore halála után a követ Harry Potter örökölte, a cikesze belsejébe rejtve. A könyvben Harry arra használja a feltámadás követét, hogy beszéljen az elhunyt szüleivel, mikor a végső csatára indul Voldemort ellen a Rengetegbe. Azt követően senki nem tudja, mi történt a kővel. Mikor hallottam, hogy valami titokzatos, fekete gyűrűt emlegettek, azt hittem, erről beszéltek. Tévedtem.

- Cameron – szólt Rose komoly hangon –, most legszívesebben megcsókolnának. Fantasztikus vagy!

Cameron egészen elvörösödött, majd szégyenlős vigyorral magához ölelte az újságokkal teli táskáját.

- Tényleg azt hiszitek, hogy a feltámadás köve és a jelzőkő egy és ugyanaz? – kérdezte Ralph.

- Minden összevág – felelte James. – Fekete volt, gyűrűbe foglaltál, és generációkon keresztül öröklődött Mardekár Malazár leszármazottai között.

- És lehetővé tette a viselőjének, hogy lássa és kommunikálni tudjon a halottakkal, mert a semmiből származik, melyen minden eltávozott lélek keresztülmegegy – tette hozzá Rose.

Ralphot kirázta a hideg.

- Na, és mi lett vele? Mi történt azután az éjszaka után, a Rengetegben?

- Ahogy Cameron is említette – sóhajtotta Rose –, senki sem tudja. Ha jól emlékszem, direkt kihagyták a könyvből, nehogy valaki ismét a kő keresésére induljon. Örökfeledésbe kellett volna, hogy merüljön. Senki sem tudja, hol van, vagy hogy egyáltalán létezik-e még.

James töprengve meredt maga elé. Úgy döntött, inkább nem mond semmit, de tudta, hogy legalább *egy* ember él, aki *tudja*, mi történt a feltámadás kövével. És James volt azt egyetlen a földön, aki személyesen megkérdezheti ezt tőle, és esélye is van rá, hogy kap választ.

Végül a négy diák a Három seprűbe vette az útját, melyet a felsőbb évesek előszeretettel rövidítettek „Tripla bot”-nak. Vajsört kértek maguknak, és rendeltek egy könnyed ebédet. Az asztalok zsúfolásig teltek roxfordos diákokkal, akik zajosan cseverésztek, és néha oda-odakiáltottak a helyiség túlsó végében ülő társaiknak. Sabrina, Damien és Gennifer épp akkor léptek be az ajtón, amikor James végzett a sültkolbászával. Mikor észrevette őket, Damien a csapatra vigyorgott, és feléjük irányította barátait.

- Látom, végig járható az alagút – szólt Damien. – Tudjátok, egy kicsit most irigy vagyok rátok. Mi fedeztük fel azt a járatot. Azt reméltem, én tehetem be először a lábam a Szellemszállásra. Milyen volt?

- Már alig áll – felelte James. – Szerencséd lesz, ha még nem dőlt össze, mire te is kipróbálsz az alagutat.

- Hol van Noah és Petra? – kérdezte Rose.

Gennifer a plafonra emelte tekintetét.

- Éppen vitatkoznak a kis gerlicék Madam Puddifootnál. Én figyelmeztettem őket, hogy abból csak baj lehet, ha járni kezdenek!

- Igazából nem járnak – szólt Sabrina, miközben odahúzott magának egy széket, és leült rá. – Csak smárolgatnak. Azért az nem ugyanaz.

James felkapta a fejét. Meglepte, hogy erről a fejleményről valahogy lemaradt.

- Na és mióta, ööö, smárolgatnak?

- Egy héttel karácsony előtt kezdődött – felelte Sabrina. – Valószínűleg a próbák tehetnek róla. Ha túl sokáig tettetted, hogy odavagy valakiért, előbb vagy utóbb valóra válik.

- Jamesnek nem kell mondanod – szólt Ralph, és a kolbász utolsó darabját is a szájába tömte. James felsóhajtott.

- És min kaptak össze? – érdeklődött Rose.

Damien színpadiasan legyintett egyet.

- Noah meglátta, hogy Petra hosszasan és komolyan elbeszélgetett Teddel a Weasley mögött. Sírt is, és Ted sem tűnt túlságosan boldognak. Noah elég féltékeny típus.

- Igazán tudhatta volna, mibe mászik bele, mikor kikezdett a legjobb barátja ex-barátnőjével – rázta a fejét Gennifer. – Akárhogy is nézed, csak baj lehet belőle.

- Én csak azt nem értem, Ted mit eszik egyáltalán Victoire-ban – mondta Sabrina. – Áldania kellett volna a szerencséjét, hogy ott volt neki Petra. Victoire egy felfuvalkodott manökenmaca. Már bocsánat.

- Ó, nekünk nem kell magyarázkodnod. A legtöbbször mi is ezt gondoljuk róla.

Jamesben hirtelen felforrta a düh. Saját gondolataitól és érzéseitől összezavarodva kibámult az ablakon. A tény, hogy Noah és Petra váratlanul összejöttek, szörnyen felzaklatta. Mindig is kedvelte Noah-t, de most legszívesebben a föld alól is előkaparta volna az idősebb fiút, és egy kegyetlen nagyot bepancsolt volna neki. A dolog iróniája az volt, hogy tudta, hol találja Noah-t: Petrával üldögélt az utca túloldalán Madam Puddifoot nevetségesen rózsaszín és giccses teázójában. Ami ennél is rosszabb, James biztosan tudta, hogy nem Noah az igazi probléma. Ahogy Rose is mondta, Petra nyilvánvalóan még mindig szerelmes volt Ted Lupinba annak ellenére, hogy a fiú már továbblépett, és Victoire-ral van együtt. Az egész ügy reménytelenül bonyolult volt, és James elkeseredetten konstataálta, hogy az égvilágon semmit sem tehet.

Végül a beszélgetés más témákra terelődött. James, Rose, Ralph és Cameron elbúcsúztak a Bajkeverőktől, és ismét kiléptek az utcára. A napnyugtával több fokot esett a hőmérséklet, a falun egyre többször süvített át hűvös szellő. Az utca kövezetén újságlapok és elszórt cukorkáspapírok táncoltak, miközben a diákok lassanként szedelőzködtek, hogy visszatérjenek a kastélyba. A négyes is megindult a Szellemszállás felé, épp csak a Weasley Varázsvicc Vállalat üzletébe ugrottak még be, hogy köszönjenek George-nak és Tednek.

- A régi járat megint nyitva? – vigyorgott rájuk George a pult mögül. – Ez remek. Fred és én csak egyszer próbáltuk ki azt az alagutat, mert mindenki félt a szellemektől. Nem is jöttünk el egészen a végéig, de ha jól emlékszem, mielőtt visszafordultunk volna, hagytunk pár rajzot a falon.

Rose biccentett.

- Igen, azt hiszem, láttam őket. A Piton professzort ábrázoló különösen bájos.

- Ó, az Fred érdeme – sóhajtott George. – Ő nagyon jó volt a villám-karikatúrákban. Azt mondta, a karvalyorr a lelke az egésznek.

- Hogy megy az üzlet? – kérdezte James.

- Remekül. Mióta felvásároltuk a Zonkót, robog az úthenger. Meglehetősen hűséges ügyfélkörük volt. Még az is megfordult a fejemben, hogy ezt az üzletet teszem meg a Weasley zászlóshajójának az Abszol úton levő helyett, de Ron szerint rossz ötlet. Szerinte még mindig az eredeti bolt a legjobb.

Rose elismerően nézett körbe.

- Lefogadnám, hogy Ted imád itt dolgozni. Igazán az ínyére való hely.

- Igen – bólintott George. – Jó, hogy itt van. Keményen dolgozik, és van néhány nagyszerű ötlete a termékskála bővítésére. Néhány új Mindenízű Drazsé az ő fejéből pattant ki, habár a guanó-fűszeresnél azért meghúztam a vonalat. Viszont a semmiházinak ma nem vettem hasznát. Ezek a roxmortsi hétvégén olyanok neki, mint valami nagy, családi összeröffenés. Egész nap ki-be járkált, és csak az ég tudja, miket művelt.

Hangos csattanás hallatszott, s mikor James és Rose megfordult, Cameron hevesen rázta az ujját, és igyekezett leszedni róla valamit, ami láthatóan a végébe kapaszkodott.

- Ha lecsaptad, meg kell vened, barátom – szólt George derűsen, miközben kisétált a pult mögül. – Egyébként nem, csak poén volt. Ezek az ujjfogó galleonok. Mindig jókat lehet rajta nevetni. Csak tegyél le egyet a földre, és várj, amíg egy gyanútlan járókelő arra téved.

- Igazinak látszanak – jegyezte meg elismerően Cameron, ahogy George lefeszegette ujjáról a hamis pénzérmét. – Mármint addig, amíg nem ugranak neki az embernek. Nagyon jók. Köszönöm.

- Ha az tetszett, a dehoppanáló rövidnadrágbombát imádni fogod – vezette Cameront George egy másik polchoz. – Már kiterjesztett hatótávval is kapható, ami három méter! Bulikra kiváló.

Miközben James körbenézett az üzletben, belesett egy hátsó szobába vezető függöny mögé, és egy rakás ládán ücsörögve Tedet pillantott meg. A fiú újabban megint használni kezdte a metamorfágus képességét, hogy megváltoztassa a haját csakúgy, mint csecsemő korában. Most éppen elég hosszúra növesztette; a sötét fürtök szinte teljesen eltakarták arcát. Jamesnek a néhai Sirius Black jutott róla

eszébe.

- Szevasz, Ted – köszönt rá. – Hogy vagy?

Ted felnézett, habár James semmit sem látott az arcából.

- Ó, szia, James. Minden oké.

- Hogy mennek a próbaedzések a nemzetközi kviddicsválogatottban?

- Hmm? Ja, igen, jól, azt hiszem. Elég elfoglalt vagyok itt az üzletben, de egyébként jól.

James belépett a függöny mögé.

- Ted, valami baj van?

Ted hangja furcsán tompán csengett.

- Mire gondolsz?

- Petrára. Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de...

- Mit tudsz *te* erről? – kérdezte Ted kissé élesen. – Tudom, hogy Metzker kavarja a dolgokat, meg hogy a Bajkeverők valószínűleg már ezerszer kibeszélték, de az eszembe sem jutott, hogy *te* is benne lehetsz.

- Miben? – kérdezte James döbbenten. – Nézd, én csak...

- Bármit is terjesztenek, hazugság, James. Hagyjátok békén Petrát, főleg Metzker. Megmondhatod neki, hogy ezt *én* üzenem.

- Ted – kezdte volna James, de fogalma sem volt, mi mást mondhatna. Ted lassan feltápászkodott.

- Látom, Dolohovot is magaddal hoztad. Még mindig vele mászkálsz?

James kemény pillantást vetett Tedre.

- Mármint Ralphfal? Igen. Miért?

- Ó, csak úgy kérdeztem. Végül is nem a te szüleidet ölte meg a fajtája.

James megrázta a fejét.

- Ted, ezért... ezért nem hibáztathatod Ralphot. Akkor még meg sem született. Még az apja is kisser volt, mikor kitört a csata.

Ted fáradtan felsóhajtott.

- Ne mondd meg nekem, hogy kit hibáztathatok, és kit nem, James! Sajnálom, hogy felhoztam. Ma nem vagyok túl jó hangulatban. Azt hiszem, jobb volna, ha te, Rose és a barátaitok visszamennétek az alagúton. Sötétedik.

James kurtát biccentett.

- Igazad van. – Megfordult, hogy távozzon, aztán a válla fölött még egyszer visszanézett. – Később találkozunk, Ted.

- Viszlát, James – intett neki Ted. – Légy óvatos!

Mire a négy gyerek kilépett a Weasley Varázsvicc Vállalat küszöbén, a nap lebukott a horizont alá, s az ég erőteljes narancssárga és lila színbe váltott mögötte. Sietve indultak meg a Szellemszállás irányába. A birtokot körülvevő kerítésre már rég ráfért volna a javítás, de láthatóan senki nem vette magának a fáradságot, hogy nekifogjon. James odavezette barátait a kerítésen tátongó lyukhoz, amit korábban is használtak. A domb tetején a Szellemszállás sötét, baljós árnyékként magasodott föléljük.

- Pedig annyira reménykedtem, hogy sötétedésre ezen már túl leszünk – jegyezte meg Ralph komoran. – Nem is látom a bejárati ajtót.

- Ott van – bökött előre Rose meggyújtott pálcajával. – Épp ahogy... hagytuk...

Rose hangja elcsuklott, mikor a pálca fénye az épület elülső falára esett. A lány szavaival ellentétben, a bejárati ajtó egyáltalán nem úgy festett, ahogy hagyták.

- Azt hittem, becsuktuk magunk mögött az ajtót – szolt Cameron töprengve. – Nem csuktuk be...?

- De igen, Cam – vágott közbe James. – Az biztos, hogy nem így hagytuk.

A bejárati ajtó tárva nyitva állt, leszakadt felső zsanérjáról, és most törött szárnyként fityegett a keretében. Mögötte áthatolhatatlan sötétség uralkodott.

- Most itt valaki bement, vagy kijött? – kérdezte Ralph. Igyekezett uralkodni a hangján, több-kevesebb sikerrel.

- Számít ez? – kérdezett vissza James.

- Hát, ha mást nem, legalább azt megtudhatnánk, hogy követett-e bennünket valaki, vagy épp csapdába készülünk besétálni – felelte Ralph.

- Ki állítana nekünk csapdát? – értetlenkedett Cameron.

- Senki – vágta rá Rose határozottan. – Gyerünk! Valószínűleg csak egy állat, vagy ilyesmi. Legyünk túl rajta.

A lány felmászott a megsüllyedt tornácra, és előre dugta fénylő pálcáját a sötét ajtónyílásban. James hevesen dobogó szívvel csatlakozott hozzá. Együtt léptek be az ajtón, Ralph és Cameron szorosán a nyomukban lépkedtek. A Szellemzállás előszobáját egyértelműen feldúlta valaki. Néhány régi bútort arrébb toltak, széles nyomokat szántva a vastag porrétegbe. Az ajtófélfá megrepedt, egy helyütt meg is hajlott.

- Állj! – ragadta meg James Rose karját. – Valami nem stimmel. Oda nézzetek!

Mind a négyen hunyorogva próbálták kivenni az alagsorban lévő helyiséget, de nem volt mit. A lépcső mögött szó szerint eltűnt a tér. Az átjárót hatalmas faldarabok zárták el, a lépcsőre pedig ráomlott a plafon, tökéletesen elzárva azt.

- Hogy történhetett ez éppen mag? – nyöszörögte Ralph. – Vagy húsz évig kitartott, és pont azután kellett neki összedőlnie, hogy mi átjöttünk rajta?

- Talán mi idéztük elő valahogy – vélekedett Cameron.

James megrázta a fejét.

- Nem, valaki direkt csinálta. Valaki tudja, hogy itt vagyunk, és rá akar bennünket kényszeríteni, hogy másik úton menjünk vissza.

Cameron kötekedő mosollyal sandított Jamesre.

- Miért akarná ezt bárki?

- Mert nem akarják, hogy belépjünk az alagútba – felelte Ralph elhaló hangon. – Mert az alagút már a Roxfort része.

- Nyomás! – csattant fel Rose. – Ha sietünk, még utolérhetünk néhány utolsó felsőbb évest.

Cameron rémülten pislogott.

- De akkor elkapnak minket a kapunál! – fakadt ki. – McGalagony professzor személyesen ellenőriz minden egyes visszatérőt! Bajba kerülünk!

- Komolyan reménykedjünk, hogy ez a legrosszabb, ami történik, Cameron – vetette oda Ralph sötéten, majd követte Rose-t ki az ajtó romjain.

Amilyen gyorsan csak tudtak, a négy diák visszasietett a főutcára. Menet közben James időnként megpillantotta a Roxfort tornyait és bástyáit, amik szinte szemtelenül közelinek tűntek a sötétedő égbolt előtt. A falu végén egy keresztút nagyjából a megfelelő irányba futott, úgyhogy James arra terelte a csapatot, be egy közbenső erdősávba.

- Nem tetszik ez nekem, James – aggodalmaskodott Ralph. – Nincs egy közvetlen ösvény, ami a kastélyhoz vezet?

- De igen – felelte James –, valahol itt kell lennie a közelben. Ti is figyeljétek, hátha meglátjátok a házak között.

- Hová tűnt mindenki? – szólt Cameron, és körbenézett a keskeny, kihalt utcán. A közelben egy kutya csaholt, és mintha valami nyikorgott volna a hűvös szélben. – Nem kéne itt lennie még egy csomó diáknak, akik visszafelé tartanak?

- A roxmortsi hétvége hivatalosan sötétedésig tart – felelte Rose halkán. – Már akkor elindultak visszafelé, mikor beugrottunk George-hoz.

- Mi volt ez? – pördült meg hirtelen Ralph.

- Micsoda? – suttogta James. Érezte, hogy a nyakán vigyázzba vágják magukat a szőrszálak.

Ralph a sötétségbe fúrta a tekintetét.

- Azt... azt hittem, hallottam valamit a hátunk mögül.

Rose a fejét csóválta.

- Hútsétek le magatokat. Valószínűleg csak egy kutya volt.

- Én is hallottam – szólt Cameron. – Abból a mellékutcából jött.

- Gyerünk már – mondta határozottan Rose, és megragadta a két nagyobb fiú karját.

- A frászt hozzátok rám, pedig már így is be vagyok rezelve. Menjünk!

Néhány perccel később az utca, amelyen haladtak, éles kanyart vett az ellenkező irányba, mint amerre menni szerettek volna. James igyekezett átlesni a lepusztult kunyhók között, hátha megpillantja a kastélyt, vagy legalábbis valamit, ami hozzá tartozik.

- Ott van egy ösvény – mondta. – A fák mögött.

- Az iskolához vezető ösvény? – kapta fel a fejét Ralph.

- Nem tudom. De a jó irányba megy. Tegyük egy próbát!

James átvezette a csapatot a házak között, el egy alacsony kerítésű kert mellett, be a fák sötétjébe. Bokrokon és magas fűvön gázoltak keresztül.

- Ez egyre rosszabb és rosszabb lesz – morgolódtott Ralph. – Azt hittem, az a lényeg, hogy ne maradjunk egyedül.

- Nem vagyunk egyedül – felelte James, miközben tovább csörtetett az ösvény irányába. – Itt van velünk Cameron.

- Na meg az a valami, ami követ bennünket – tette hozzá Cameron vidáman.

- Cameron! – csattant fel Rose figyelmeztetően.

James aggodalma nőttön-nőtt. Az ösvény csak még beljebb vezetett a rengetegbe, ami elválasztotta Roxmortsot a roxfordi birtoktól. A lombkorona teljesen elfedte az alkonyi eget, sötét alagúttá változtatva az erdei utacskát. Időnként James mintha lépteket hallott volna mögülük vagy előlük – nem tudta eldönteni, melyik –, de úgy döntött, inkább nem teszi szóvá. Előhúzta pálcáját, fényt gyújtott a végén, és olyan magasra tartotta, amennyire csak tudta. A pálca fénye ugyan megvilágította a közeli fatörzseket, de a mögöttük sötétedő erdő árnyékait csak tovább mélyítette. Néhány percig mindenki némán menetelt. Végül az ösvény körül ritkulni kezdtek a fák, és James hálát adott, mikor ágaik között megpillantotta az indigószínű égboltot és a telihold sápadt korongját.

- Nézzétek! – mutatott előre Rose. – A fák vonalán túl, azt hiszem, az ott a főkapu! Látom a vadkanok körvonalát!

James hunyorgott. Nem hozta magával a szemüvegét, úgyhogy semmit sem látott néhány távoli, homályos folton kívül.

- Igen – bólogatott Ralph. – Én is látom. Hála az égnek! Gyerünk!

Ahogy a négy gyerek megindult előre, a fák szétváltak, és már akadály nélkül megcsodálhatták a felhőtlen éjszakai eget, és a szikrázó csillagokat. A hold sápadt, sárga fénye mintha szétfolyt volna a tájon. Az ősi falak és a kitárt kapuk valóban egyre közelebb kerültek; a két híres kővadkan büszkén meredt maga elé. James megkönnyebbulten fellélegzett. Néhány perc múlva ismét biztonságban lesznek a Roxfort falai között.

Cameron idegesen felkacagott.

- Látjátok? Mondtam, hogy lennie kell valami kalandnak! Csak várjatok, amíg elmesélem apámnak...

Cameronba futó léptek zaja fojtotta bele a szót. A fiú kíváncsian pillantott hátra. Valami nagy és sötét száguldott ki a homályból, szinte repülni látszott a talaj felett.

Rose felsikoltott, és miközben hátra ugrott, előkapta varázspálcáját. Ralph és James egyszerre bukott le, ahogy az alak feléjük vetette magát. James és a kapu között ért földet, majd nagy port verve feléjük fordult. Mély, vadállatias morgás tört elő a torkából, ahogy lassan megindult.

- Stupor! – kiáltotta Rose, de túl sötét volt a pontos célzáshoz. A vörös fénysugár a teremtmény lába előtt csapódott a talajba, s egy pillanatra megvilágította a testet. James keskeny pofában sorakozó hegyes fogakat, és éles, szörnyű szemeket látott.

- Ez egy farkas! – kiáltotta, és hátrálni próbált. A farkas hangos acsargással válaszolt. Lekuporodott, a földhöz simult, aztán elrugaszkodott. James eltakarta az arcát, hogy legalább azt védje a fogaktól és karmoktól, de ahelyett, hogy a szörnyeteg rávetette volna magát, csak durván félretaszította őt. Mögötte szinte rögtön felhangzott a küzdelem jellegzetes zaja, és közvetlen utána egy fájdalmas sikoly. Ralph volt az. James talpra ugrott, és a pálcájához kapott. Rémulten vette észre, hogy az állat támadásakor elejtette.

- Kábítsd el, Rose! – kiáltotta James.

- Nem tudom! – sikoltotta Rose, s közben vadul próbált célozni. – Nem tudom őket megkülönböztetni! Ha Ralphot kábítom el, megöli!

A farkas és Ralph dulakodás közben ide-oda gurult. A fiú csuklóját satuba fogta az állat állkapcsa. A farkas vadul rázta a fejét, egyre csak Ralph karját tépázva. Ralph ismét felordított, és igyekezett lerúgni magáról a hatalmas bestiát.

James gondolkodás nélkül a teremtményre ugrott. Karját a szőrös nyak köré kulcsolta, és olyan nagyot rántott rajta, amelyet csak tudott. Hirtelen James fantomsebhelyébe perzselő fájdalom nyilallt. A fiú próbált nem tudomást venni róla, és minden erejével azon volt, nehogy elérse a farkas nyakát. Az állat vergődni kezdett, de még mindig nem eresztette Ralph karját. James érezte a farkas bundája alatt vonagló izmokat, és az irha enyhén nyirkos szagát. A szörnyeteg hirtelen megperdült, és mancsával James mellkasára csapott. A karmok végighasították a vastag pulóvert, és James valami forrót és ragacsosat érzett végigfolyni a hasán, amely hozzátapasztotta az ingét, de a várt fájdalom elmaradt. Helyette a homlokában lévő kín ereje növekedett, fájdalmasan lüktetett minden mozdulatra. A farkas ismét lecsapott, feltaszítva a fiút. James szinte azonnal újra az állat után ugrott, de az túl gyors volt. A mancs alig milliméterekkel vettette el James arcát.

Hirtelen újabb hang hatolt be a zűrzavarba.

- Ne, Ted! Állj! Nem ez a módja! Ereszd el!

James feltérdelt. Vadul lüktető homloka elhomályosította a látását, így csupán egy magas alakot látott, amint a farkasra veti magát. Túlságosan kába volt, hogy felismerje. A jövevény megragadta a farkas fülét, és kényszerítette, hogy eresse el Ralphot. A szörnyeteg előre-hátra rángatta a fejét, és a fogsorát csattogtatta.

- *Fejezd be, Ted!* – sikoltotta az újonnan érkezett, és James végre rájött, hogy Petra az.

- Nem tudod, mit teszel! Nem ez a módja a dolgok helyrehozásának! Nem itt, nem most!

A farkas erőszakosan próbálta lerázni magáról Petrát, de már nem támadta Ralphot. A bestia a fiúra sandított, aztán véres állkapcsát csattogtatva és nyalogatva arrébb lépett. Úgy tűnt, mintha zavarban volna, mintha harcok dúlnának a belsejében. Végül hátravetette fejét, és hosszan, hangosan felvonyított. James ereiben meghűlt a vér a vonítás mögül kiszűrődő emberi üvöltéstől. Mintha valahol mélyen Ted kiáltozna kínjában és kétségbeesésében.

Petra feltápászkodott, és lassan megközelítette a nagy farkast. Végül letérdelt mellé, és ujjait a bundájába fúrta. Halkan, csitítóan beszélt.

- Ralph! – szólt Rose rekedten, és a nagyobb fiú mellé vetette magát. – Jól vagy? Súlyosan megsérültél?

Ralph nyögdecselve az oldalára gördült, és feltérdelt. James a hóna alá nyúlt, és fel akarta segíteni, de nem boldogult vele.

- Azt hiszem, eltört a karom – szólt Ralph viszonylag nyugodt hangon. – Nem tudom mozgatni, és szörnyen ég.

James alaposabban szemügyre vette Ralph szétmarcangolt csuklóját. Pulóvere ujjá vértől izsamósan tapadt a karjára.

- Ralph – mondta. – Szörnyen nézel ki!

- Te sem panaszkodhatsz – felelte Ralph. – Megvannak még a belsősegeid?

- Gondolom, ööö, remélem – szólt James, ahogy lenézett saját véres mellkasára.

- Mutasd a csuklódát, Ralph! – térdelt le melléjük Petra is. Ralph engedelmesen előre nyújtotta a karját. Petra óvatosan széthajtogatta a textil maradványait, és szabaddá tette Ralph alkarját. – Artemisae – sűgta, s közben pálcáját a vágásokhoz és sebekhez érintette. – Ez majd elállítja a vérzést, amíg felviszünk Madam Curióhoz.

- Mit keresel itt, Petra? – kérdezte James, mikor a lány az ő mellkasát vette kezelésbe.

- Magam is visszafelé sétáltam – felelte Petra. – Éppen rátértem az ösvényre, mikor

láttam, mi történik.

Rose láthatóan remegett.

- De... honnan tudtad, hogy a farkas... az...

- Telihold van, Rose. Ted és én... sokat beszélgettünk. Mesélt nekem... az állapotáról. Petra James karmolásain is végrehajtotta ugyanazt a bűbájt, és biztosította a fiú, hogy a sebek sokkal rosszabbnak látszanak, mint amilyenek. Végül Rose és Petra felsegítették Jamest és Ralphot.

- Hova lett a farkas? – kérdezte Ralph megrázkódva. – Elment?

- El – felelte Petra, és a fák sűrűjére pillantott.

Rose halkán felsikkantott, és tenyerét a szája elé kapta.

- Hol van Cameron? – cincogta az ujjai közül.

Egy gyors felderítés után a fűben találták Cameront, arccal a földnek, fején az újságosbódénál vásárolt holmikkal teli táskával. A hátán volt egy nagy, sáros mancsnyom, de egyébként a fiú tökéletesen sértetlennek tűnt.

- Mi történt? – kérdezte álmatagon, mikor egyenesbe rángatták. – Azt hiszem, elájultam. Tényleg elájultam? Mindenről lemaradtam!

James nagyot sóhajtott, és a meggondolatlan cselekedet hatására szúró fájdalom hasított a mellkasába.

- Majd később mindent elmesélünk, Cam. Menjünk vissza a kastélyba!

A véres, sántikáló csapat belépett a kapun, és megindult a kastély ablakainak kellemes derengése felé. Úgy egy perc múlva James a mellkasára szorított kézzel visszaszaladt. Az orra alatt szitkozódva nézett körbe. Végül egy fűcsomóban találta meg a pálcáját. A farmerja zsebébe dugta, és a többiek után eredt.

A távoli sötétségben, valahol a kapu és Roxmorts első házai között, egy farkas sírta hosszú, bús dalát.

16. VÁRATLAN TALÁLKOZÁS

Bekövetkezett, amitől Cameron tartott: McGalagony professzor az előcsarnokban várta a visszaérkező diákokat. Egy szétnyitható széken üldögélt egy csésze tea társaságában, alaposan bebugyolálta magát skótkockás kendőjébe, ölében pedig ott hevert egy hosszú pergamen. Petra volt az első, aki belépett az ajtón. McGalagony felpillantott, ahogy a lányra ráesett a fáklyák fénye.

- Kicsit elkésett, Miss Morganstern. Az öné az utolsó név a listámon. Talán... - A professzorasszony elhallgatott, mikor lassanként a többiek is besorjáltak. Szeme tágra nyílt, mikor észrevette James véres ingét és Ralph szétmarcangolt csuklóját. Olyan hirtelen pattant talpra, hogy a teáját is kilötyintette.

- Mr. Potter, Mr. Deedle, mégis mit jelentsen ez...? - kezdte volna, de aztán lehűtötte magát. - Miss Morganstern, kérem, keresse meg Madam Curiót a nagyteremben, és szóljon neki, hogy azonnal menjen a gyengélkedőbe.

- Ezt egy... - mondta Ralph, előre nyújtva csuklóját, ám Petra közbevágott.

- Valami vadállat tette. Az erdőben támadt ránk, mikor visszafelé tartottunk. Az én hibám, tanárnő. Valószínűleg megérezte a marhahúsos szendvicset, amit a Madam Puddifootból hoztam. Jobban kellett volna vigyáznom.

- Majd később kiderítjük, kinek kellett volna jobban vigyáznia, és mire, Miss Morganstern - fújtatott McGalagony, és a gyengélkedő felé terelte a társaságot. - De most siessen, kérem! Hívja Madam Curiót!

Madam Curio nem sokkal utánuk érkezett a gyengélkedőbe. Alaposan megvizsgálta James mellkasát, csettintett egyet a nyelvével, majd Ralph felé fordult.

- Remek munkát végzett a vérzés megállításával, Miss Morganstern - szólt

tárgyilagosan. – Volna olyan kedves, és segédkezne nekem? Mire megérkeznek az ápolók, valószínűleg már be is fejezzük. Adja ide azt a palack Arthrosetet és a dobozt, amiben a Dermamend kötszerek vannak, kérem! Utána megtenné, hogy megtisztítja Mr. Potter sebeit?

Petra megmosta a kezét, utána telitöltött egy tálat. James halkan felszisszent, mikor a lány vigyázva mosni kezdte karmolásait egy szivaccsal.

- Senkinek nem beszélhettek Tedről – súgta Petra munka közben. – A világ nem túl megbocsátó a vérfarkasokkal szemben, még ha csak fél-vérfarkasról van is szó, mint Ted.

- Tudom – felelte James halkán. – Tavaly mesélte. De akkoriban nem változott át. Csak nagyon nyugtalan és éhes volt telihold idején.

Petra biccentett.

- Még most sem változik át. Csak fele részben örökölte a vérfarkas-vért. Ha teljes részben az volna, sosem lettem volna képes lebeszélni őt Ralph megtámadásáról. Csak azért nézett ki úgy, mint egy farkas, mert ő is metamorfágus, mint az anyja.

- Úgy érted, direkt változott farkassá?

Petra a fejét rázta, de sokkal inkább a zavarodottság miatt, mint tagadásból.

- Nagyon bonyolult. Nem hinném, hogy teljesen tudatában van a tetteinek. Általában képes irányítani, de ha megtelik a hold, Ted egy része át akar változni farkassá, még ha az apja vére nem elég erős is a fizikai átalakuláshoz. De mivel ő az anyja fia is, át tud változni magától. És minél zaklatottabb, annál nehezebb úrrá lennie az ösztönein.

James felsóhajtott, mire a mellkasába éles fájdalom hasított. Meg akarta kérdezni, Ted miért csak Ralphot támadta, de magától is tudta a választ. Ted elég világosan fogalmazott délután, mikor James beszélt vele. Ralph Dolohov volt, még ha nem is viseli a nevet, és egy Dolohov vette el a szüleit Tedtől. James halkán azt kérdezte:

- Gondolod, hogy Ted rombolta le a Szellemszállásból induló alagút bejáratát is?

Petra alig láthatóan megvonta a vállát.

- Talán. Nem csoda... nem csoda, hogy ma olyan zaklatott. Azt hiszem, emlékeztettem őt a veszteségére, még ha nem is akarattal. Csak beszélni akartam vele.

James hosszan fürkészte Petra arcát, és látta rajta, hogy a lány nem fog többet elárulni. Az igazat megvallva, James sem akart erről beszélni. A homloka még mindig aggasztóan lüktetett, és James pillanatnyilag másra sem vágyott, mint egy kis pihenésre.

Madam Curio ragaszkodott hozzá, hogy James és Ralph a gyengélkedőn töltsék az éjszakát, a csodás, elvarázsolt ágyakban. Egyik fiú sem bánta túlzottan, mert ez azt jelentette, hogy másnap az ágyban reggelizhetnek. Ráadásul ez még az igazgatóval való elkerülhetetlen beszélgetést is elodázta, ahol magyarázatot kell adniuk engedély nélküli kalandozásaikra. James mellkasán ugyan kissé szorosra sikerült a kötés, de így is érezte, hogy a vérfarkas-karmolások máris kezdtek begyógyulni. Nagyon viszkedett neki, ahol összeforrt a bőr, azonban áldotta a szerencséjét, hogy a varázsvilágban élhet. Mindazonáltal az elméjébe tolakodott az emlék, hogy a varázslatok és bájitalok ellenére Weasley nagyapjának mégis egy ostoba szívrohamban kellett meghalnia. Akár a hetekig tartó lassú, fájdalmas gyógyulást is vállalta volna, ha a Dermamend bőrforrasztó kötszert feltaláló alkimisták inkább a

szívroham mágikus ellenszerének feltalálásával töltötték volna az idejüket.

- Mit mondunk Merlinnek? – súgta oda Ralph Jamesnek másnap, reggeli közben. James idegesen rázta a fejét.

- Gondolom, az igazat. Leszámítva Ted szerepét. Ahogy Petra is mondta, valami vadállat támadt ránk. Ez minden.

Ralph összerezzent.

- Azt hittem, darabokra tép.

- Ránézésre az volt a terve – ismerte el James. – Ralph, Ted nem volt magánál. Farkas ösztönök irányították, egyrészt az apja vérfarkassága miatt, másrészt az anyja metamorf vérének köszönhetően. Ahogy Petra fogalmazott, mélyen belül Ted volt, de Ted önuralma nélkül. Nem akart igazából megölni. Csak a szüleit akarta megbosszulni, és te voltál a legközelebbi, akit hibáztathatott.

- Tudom – felelte Ralph szomorúan. – Nem hibáztatom, tényleg. De ez most azt jelenti, hogy én is vérfarkas leszek?

- Nem – felelte James. – Tedben nincs elég vérfarkas-vér, hogy a metamorfmágus képességei nélkül farkassá változzon. Tuti, hogy ahhoz sincs benne elég, hogy másokat megfertőzzön. Mázlid van.

Ralph töprengve bólintott.

- Azért egy kicsit cinkes lesz, ha legközelebb találkozom veled. Mit mondasz annak, aki kis híján tőből kitepte a karodat?

- Ezt hagyjuk akkorra, Ralph. Most van elég megoldanivaló problémánk enélkül is.

A délelőtt folyamán Madam Curio elég erősnek nyilvánította a fiúkat, hogy visszavonulhassanak a saját hálótermeikbe, habár azt meghagyta nekik, hogy másnap ismét keressék fel őt a kötések levétele ügyében. Szinte még ki sem léptek a gyengélkedőről, Rose-ba botlottak.

- Az igazgatói irodában várnak bennünket – szólta a lány holtsápadtan. – Azonnal. Gyertek!

A trió némán vágott át a kastélyon, míg végül meg nem érkeztek a csigalépcsőhöz, amit a kőszörny őrzött.

- Jelszó – sóhajtotta a szobor unott hangon.

- Ööö, most változtatták meg – magyarázta Rose Jamesnek és Ralphnak. – Heretofore professzor mondta meg nekem az új jelszót, mikor értesített, hogy ide kell jönnünk. Hadd gondolkozzam. Ó, igen... *Caerth Hwynwert*.

- Ejha – füttyentett Ralph, mikor már a körkörös emelkedő lépcsőn álltak. – Ez soha az életben nem jutott volna az eszembe.

Rose komolyan biccentett.

- Gondolom, ez a lényeg.

- Talán nincs is itt Merlin – súgta reménykedve James. – Lehet, hogy már megint utazgat, és McGalagony professzor helyettesíti.

Rose épp csak Jamesre pillantott, de szeme tele volt reménytelenséggel. A lány hangosan megkopogtatta a hatalmas faajtót, ami az igazgatói irodába vezetett.

- Szabad – szólta ki egy mély, morgó hang. James és Ralph egyszerre nyeltek nagyot. Az ajtó halk nyikorgás kíséretében kitárult. James várta, hogy a fantomsebhely megsajdul, de nem így történt, legalábbis nem túl erősen. Ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse. Merlin az asztala mögött ült, vele szemben, az egyetlen székben, James legnagyobb meglepetésére, Damien Damascus foglalt helyet. Damien arca

szelíd nyugalmat árasztott, de James nem vett volna mérget rá, hogy ez a fiú valódi érzelmeit tükrözi-e, vagy csupán álca.

- Mr. Damascus és én elbeszélgettünk a tegnapi kis kirándulásukról – szólt Merlin, majd hátradőlt székén, és ujjait egybe fűzte. – Ő volt olyan jó, önként jelentkezett nálam, és teljes felelősséget vállalt az önök tetteiért. Lehetséges volna, hogy önök alátámasztják ezt a mesét?

- Ööö... - kezdte James Merlinről Damienre kapva a pillantását. – Ööö... igen?
Merlin lassan bólintott.

- Akkor hát, rajta. Mondja el az ön verzióját a történetekről, Mr. Potter!

Merlin szeme Jamesébe fonódott, a fiú mégsem tudott egyértelmű rosszindulatot kiolvasni belőle. James megköszörülte a torkát, és segítségkérően Ralph és Rose irányába pillantott.

- Mi csak meg akartuk nézni Roxmortsot, uram. Tudtuk, hogy nem vagyunk elég idősek a roxmortsi hétvégéhez, de úgy gondoltuk... mármint...

- Úgy gondolták, önökre nem vonatkoznak a szabályok – biccentett Merlin. – Ez volna a történet lényege, igaz, Mr. Potter?

James megpróbálta lenyelni a torkában lévő gombócot. Arca tüzelt.

- Én... azt hiszem, igen, uram.

- Mondja csak – hajolt ismét előre Merlin ültében –, hogyan jutottak ki a faluba észrevétlenül?

James ismét Damienre sandított, akinek az arca még mindig maga volt az őszinte megbánás. Jamesnek hirtelen beugrott, mi Damien szerepe a Bajkeverők között; még előző év elején említették neki. Damien volt a Bajkeverők hivatalos bűnbakja. Egészen eddig Jamesnek sejtelve sem volt, ez mit takarhat.

- Ööö... Damien mutatott egy utat? – mondta James Damienre meredve, és hozzá idegesen ráncolta a homlokát. – Talált egy titkos átjárót... ugye?

Merlin felsóhajtott.

- Igen, Mr. Damascus is így mesélte.

Damien szánakozva bólogatott.

- Cukkoltam őket, uram. Azt mondtam nekik, nincs elég vér a pucájukban, hogy kilopakodjanak a faluba a következő roxmortsi hétvégén. Nem gondolkodtam. Tudhattam volna, hogy elkapják őket. Tudhattam volna, hogy megtámadhatja őket valami vadállat visszafelé egy ártalmatlan marhahúsos szendvics miatt! Emészt a bűntudat! – Damien felzokogott, majd arcát a tenyerébe temetve sírdogálni kezdett.

Merlin hosszan meredt Damienre, átható, kedves szemei fölött kissé felvonta szemöldökét. Néhány pillanattal később a mágus ismét Jameshez fordult.

- Mr. Damascus kihívása ellenére önöknek, hármuknak, több eszük is lehetett volna. Nem fogom félvállról venni az ügyet. Az ilyesfajta nemtörődömség nem tolerálható egy intézményben, mely büszke a benne uralkodó rendre.

Merlin az íróasztalra pillantott, és tollszárával jegyzetelt valamit. James Ralphra és Rose-ra sandított. Tetemes pontlevonásra számítottak a házaiktól, és habár ez sem volt túlságosan örömteli, azért még nem a világ vége. Damien a szeme sarkából Jamesre nézett, arcán még mindig ugyanaz a bűntudatos kifejezés látszott.

Merlin anélkül folytatta, hogy felnézett volna.

- A büntetésük az úgynevezett önvédelmi klubjuk azonnali feloszlata.

James leesett állal, döbenten meredt Merlinre. Rose tért először magához.

- Azt nem teheti, uram! - fakadt ki. - Azzal nem csak minket, hanem a szakkör minden tagját büntetné!

- Ha jól tudom, a tegnapi dorbézolásra annak a klubnak egy elsőéves tagja is önökkel tartott - szólt Merlin éles pillantást vetve a lányra.

- Cameron? - kérdezte Ralph. - De hiszen ő *követett* bennünket! Mi próbáltuk lerázni!

- Akárhogy is, ebből világosan kitűnik, hogy nem elég jó vezetők egy ilyen klubhoz. James dühösen rázta a fejét.

- De ez nem fair a többi klubtaggal szemben!

- A „fair” egy különös fogalom, melyet láthatóan ez a kor mindennél többre tart - sóhajtott Merlin. - Ott és akkor, ahonnan én származom, a „fair” egy olyan hely volt, ahol a lábasjóságok és rabszolgák cseréltek gazdát. Így hát azt tanácsolom, gondolkodjanak el rajta, mit jelent *számomra* a szó, mielőtt vele dobálóznának.

- De uram... - kezdte volna Rose, azonban Merlin egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta.

- Ez az utolsó szavam - szólt határozottan. - Most mehetnek. Ez önre is vonatkozik, Mr. Damascus.

Rose elfordult, Ralph követte. Damien felállt. Egy pillanatig az igazgatóra meredt, mintha még mondani szeretne valamit, de aztán meggondolta magát. Mikor az ajtó felé indult, figyelmeztető pillantást vetett Jamesre. Merlin kifürkészhetetlen tekintettel nézte Jamest, míg végül maga a fiú is sarkon nem fordult, hogy elhagyja az irodát.

- James - hallatszott egy kedves hang a régi igazgatók festményei felől. - James felpillantott. Perselus Piton portréja üres volt, de Albus Dumbledore száján apró mosollyal fürkészte őt félhold alakú szemüvege fölött. - Várj még egy percet, ha nem gond. Úgy hiszem, az igazgató négy szemközt szeretne veled beszélni.

Az iroda hangos puffanással csukódott be, James összerezzen a hangra. Mikor megfordult, Merlin már közvetlen mögötte állt, föléje tornyosult.

- Szerettem volna elcsevegni veled, fiam - szólt a hatalmas férfi mély, ijesztő hangján.

- A barátaid talán azt hiszik, tudják, mi történik körülöttük, de azt gyanítom, egyetértesz velem, ha azt mondom: a legfőbb kérdést csak te... és én ismerjük.

James nem tudta, mit feleljen. Torkában dobogó szívvel meredt Merlin egykedvű arcára. Merlin folytatta.

- Ahogy azt bizonyára sejtetted, nemigen van, ami e falak között történik, és én nem tudok róla. Átléptél az Amsera Certhen, és vannak elképzeléseim, mi mindent tudhattál meg rólam és a kastély történetéről. Hátrányos helyzetbe kerültem miattad, egy ideje járom már e kor világát, egy dologgal azonban még mindig nem vagyok tisztában: hogy mi a hited és szándékod. Aggasztasz engem, fiam, nem tagadom. Nem azért, mert tartok tőled, sokkal inkább, mert attól tartok, amit esetleg választasz hitedül. Csupán egyetlen dolog tart vissza attól, hogy most rögtön megállítsalak utadon. Tudni akarod, mi az?

A kérdés költői volt, James nem is törte magát, hogy válaszoljon.

- Az ott - mordult fel Merlin, és James homlokára mutatott. - Igen - bólintott -, látom. Nem tudom, honnan jön, vagy hogy miféle mágia eredménye. Talán épp azt mutatja, hogy a szövetségesem vagy, bármily különösen hangzik is. Azonban, ismét csak talán, ez jelöl meg ellenlábasmódként. Ez a nagy talány az egyedüli, amely kettőnk közé áll, James Potter. Ez a talány olyan, mint az ellensúly egy mérlegnél,

melynek másik serpenyőjében egy apró kő hever. Tudod, mi az a kő?

James nem tudta. Már éppen megrázta volna a fejét, mikor eszébe jutott valami. Talán az igazgató szeméből olvasta ki a választ, hiszen egy réges-régi nap emléke volt, mikor ő és Merlin ugyanígy, szemtől szemben álltak egymással, és beszélgettek. Merlin barlangjában történt, az aranykötél próbáját követően.

- A bizalom - felelte James kiszáradt torokkal. Ez tűnt a helyes válasznak, s Merlin lassan rá is bólintott.

- Figyelni fogok, James Potter. Mint tudod, *mindenhol* van szemem... - Jelentősegteljesen Perselus Piton üres portréja felé pillantott. - A bizalom csak addig tart, amíg a végső bizonyítékot is ki nem szolgáltatják. *Figyelni fogok...* erre a bizonyítékra.

Halk kattanás jelezte, hogy az igazgató ajtaja ismét kinyílt. James hátranézett. Elküldték, de képtelen volt rávenni magát az indulásra. Megacélozta magát, és végigmérte az igazgatót.

- Igaz, hogy senkit sem bánthat az iskola falai között?

Merlin halványan Jamesre mosolygott. Az asztala felé fordult, s közben karjával az Amsera Certh irányába intett, melyet most ismét a vastag, fekete bársonylepel fedett.

- Kérdezd Lord Hadynt - szólt Merlin átvágva a szobán. Majd sokkal halkabban hozzátette: - Vagy Lady Judithot.

A fekete bársony hirtelen lelebbent a tükörről, és felfedte a kavargó ezüstködöt. A füst kezdett eloszlani, ahogy az önálló életre kelt fókuszkönyv lapjai magától peregni kezdtek, mintha erős huzat lenne az irodában.

- *Fuss, James!* - súgta harsányan Dumbledore portréja. - Ezt nem akarod látni. *Szaladj!*

James sarkon perdült, és kiviharzott az ajtón, ami visszhangzó dörrenéssel csapódott be mögötte. A csigalépcső tetején megtorpant, és rémülten zihálva próbálta összeszedni a gondolatait. Teljesen összezavarták Merlin szavai. Az igazgató láthatóan úgy véli, James talán az ellensége, de nem biztos benne. Szörnyű volt belegondolni, hogy az egyetlen okok, amiért Merlin eddig még nem támadta meg, a kastélyt védő bűbajok, illetve a titokzatos fantomsebhely a homlokán. Valahogy Merlin látta, és nem tudta, honnan van. De ha nem Merlin az okozója, akkor mégis kicsoda? És mit akar mondani neki az igazgatóról?

- James? - harsant fel Rose hangja a lépcső lába felől. - Mit művelsz? Mi tart ilyen sokáig?

James visszapillantott az iroda zárt ajtajára. Fogalma sem volt, mit jelent ez az egész, ám volt egy olyan rémes érzése, hogy hamarosan minden kiderül. És ez a tény mindennél jobban megrémítette.

Ezzel a gondolattal a fejében szaladt le a lépcsőn, és csatlakozott barátaihoz.

Aznap éjjel James leült a klubhelyiség egyik sarkában lévő asztalhoz, és előhúzott egy pergament. Megmártotta pennáját, néhány másodpercig töprengve meredt a fehér papírra, aztán írni kezdett.

Kedves apa!

Hogy mennek a dolgok otthon? Remélem, a nagyi elégedett a szobámmal. Tegyérl róla, nehogy benézzen az ágy alá, mert Al és én oda rejtettük a hebnjókat, amiket találtunk, és úgy emlékszem, azóta is ott vannak. Ja, és lehetőleg a szekrény legfelső polcát se nézze meg. Igazából az lenne a legjobb mindenkinek, ha úgy, ahogy van, távol maradna a szekrénytől.

Hallottam a híreket, hogy Londont elárasztották a dementorok, és a minisztérium új auror osztályt hoz létre a megállításukra. Nézd, túl hosszú volna levélben elmagyarázni, de az a melő sokkal veszélyesebb lesz, mint elsőre látszik. Egy Kapuőr nevű gonosz lény jött vissza Merlinnel, és úgy hisszük, a dementorokat használja, hogy kedvére lakmározhasson az emberek félelméből. Ha többet is akarsz tudni a témáról, kérdezd Lucy! Ő nézett utána nekünk egy varázslókönyvtárban, úgylhogyl rengeteget tud róla. Nagyon vigyázz a Kapuőrrel, mert hatalmas az ereje – sokkal hatalmasabb, mint a közönséges dementoroknak –, és egy emberi gazdatestet keres, hogy örökre itt maradhasson, és megsemmisítse a világot.

Erről jut eszembe – apa, emlékszel valami gyűrűre, amit Dumbledore adott neked? Talán nem is gyűrű volt, hanem egy kő. Úgy emlékszem, mintha említetted volna, mikor arról meséltél, hogy az erdőbe kellett menned, harcolni V-vel. Valaki itt azt mondta, olvasott róla a könyvekben, amik az életről szólnak, és hogy a neve „feltámadás köve”. Mindegy, meg kell kérdeznem: mi történt azzal a kővel? Rose, Ralph és én úgy véljük, nagyon fontos lehet, ha meg akarunk szabadulni a Kapuőrtől. Ígérem, hogy nem árulom el senkinek, amit mondasz. Kívóve persze Rose-t és Ralphot. Meg esetleg Zane-t, ha a segítségünkre lehet. És talán Cameron Creeveyt, mivel ő emlékezett rá a könyvekből. De senki másnak, oké?

Kösz, apa.

Szeretettel: James

U.i.: Megtaláltátok már a T. térképét, a köpönyeget és a vudubabámat?

James belecsúsztatta a levelet egy borítékba, gondosan lezárta azt, majd a hátizsákjáért nyúlt. A mozdulat közepén megdermedt, és elgondolkodott rajta, nem volna-e ideje még ma este elküldeni az üzenetet ahelyett, hogy holnapig várna vele. Az órára pillantott, és meglátta, hogy csak kilenc óra volt. Még bőven megjárja a bagolyházat takarodóig, és jobban aludna, ha biztosan tudja, a levél már ott van Nobby lábán, úton a szülei háza felé. Rose már lefeküdt, Ralph pedig odalént volt, a Mardekár klubhelyiségében, így hát James úgy döntött, egyedül megy. A zsebébe dugta a borítékot, és kimászott a portrélyukon.

Mire James felkapaszkodott a bagolyház keskeny lépcsősorán, a hold már hatalmas, sárgán izzó gömbként függött az égen. Fagyos arca ezüstös fénybe borította a

bagolyház belsejét. Elég világos volt, hogy James viszonylag gyorsan megtalálja Nobbyt. Üdvözlésként kedvesen megsimogatta a madarat.

- Jól tartanak idefent? – kérdezte tőle.

Nobby összecsettintotta csőrét, és elégedetten felborzolta tollazatát. James látta, hogy a bagolyház padlóját vastagon borítják a rágcsálócsontok.

- Jól érzed magad itt, igaz? – mosolygott James. A nagy bagoly mintha egyetértett volna. Fejét James tenyere alá dugta, és kierőszakolt még egy kis simogatást. Egy perccel később James előhúzta zsebéből a levelet, és egy madzaggal Nobby lábához erősítette.

- Ez nagyon fontos, Nobby – magyarázta James. – Vidd el apának olyan gyorsan, ahogy csak tudod, rendben? És várd meg, hogy küld-e választ! Ha igen, hozd magaddal visszafelé!

Nobby ismét csettintett a csőrével, és egy kicsit még egyhelyben toporgott, mint aki legszívesebben máris indulna. Amint James elvette kezét a lábától, Nobby kitárta szárnyait. Egy pillanatig egyensúlyozott, aztán előre szökkent, és felröppent a bagolyház hatalmas ablakaihoz. Tett egy kört, ezzel felzavarva néhány másik baglyot, aztán egy végső kanyarral eltűnt az éjszakában.

James sokkal jobban érezte magát. Kilépett a bagolyházból, és lesétált a lépcsőn. Mikor leért, és ráfordult a kastélyba vezető folyosóra, megtorpant. A bagolyház felé menet a folyosók kihaltak voltak, most azonban állt valaki az árnyékban, és kimeredt az egyik magas ablakon. James már csak azért is különösnek találta ezt, mert egyik klubhelyiség sem volt a bagolyház közelében. Az alak mögött ott ragyogott a telihold, fekete sziluetté varázsolva a testet. James csak annyit tudott kivenni, hogy az illető hosszú hajú lány. Futó remény támadt benne, hogy talán Petra az, de tudta, nem ő. James folytatta útját a folyosón, a lány nem mozdult a közeledtére. James már majdnem elhaladt mellette, mikor az ismeretlen megszólalt, de még akkor sem fordult meg.

- Kicsit késő van már a levélküldésre – morfondírozott. – Biztos valami fontos, James. James ereiben megfagyott a vér. Tabitha Corsica volt az.

- Mi közöd hozzá? – kérdezte, de nem állt meg. Azt remélte, ennyiben ki is merül a beszélgetés, ám a lány következő szavai megtorpanásra készítették.

- Úgysem állíthatjátok meg a Kapuőrt – szolt lustán, és a válla fölött Jamesre sandított. – Nem számít, kinek beszélsz róla. Ahhoz már késő.

Jamest letaglózta, amit hallott. Az agya úgy zakatolt, hogy nem tudott felelni. Honnan tud Tabitha a Kapuőrrel? James, Rose és Ralph biztosan nem említették senkinek. De még el sem gondolkodott igazán a válaszon, rájött, mi sem egyértelműbb. Tabitha azért tudott a Kapuőrrel, mert ő is része a csoportnak, akik irányítani akarják, és rászabadítani a földre. Nem lehet más magyarázat.

Tabitha visszafordult a hold felé, és kényelmesen nekidőlt a kőpárkánynak.

- Azt hiszed, a leghalványabb fogalmad van róla, mi folyik itt? Meggyőzted magad, hogy mindent értesz a Kapuőr átkával kapcsolatban – könnyedén felnevetett. – Ezt imádom a Potterekben. Mindig tisztán láttok mindent. Azonban valahogy elvétettél egy apró, ám lényeges részletet – s ezzel a *teljes* képet. Sosem volt világosabb, igaz?

James beszélni kezdett, ám hangja rekedt volt, és rémülten csengett. Megköszöri a torkát, és újra próbálkozott.

- Azért vagy itt, hogy megállíts?

- Megállítsalak? – ismételte Tabitha, még mindig háttal. – Mármint miben? Nem hallottad, amit mondtam? Késő bármit is megállítani. A Kapuőr eljövele megtörtént. Itt az idő. Csupán egyetlen feladat van hátra, és már annak sincs sok híja. Csakis azért vagyok most itt, James, mert látni szerettem volna az arcodat, mikor megtudod, hogy a világodnak vége.

Tabitha végre megfordult, és attól, ahogy a lány festett, James akaratlanul is hátrált egy lépést. Tabitha hollófekete haja sötéten keretezte a beesett, holtsápadt arcot. Szemeit vörösre színezte a mohóság.

- Igen – lehelte a lány kissé előrébb hajolva. – Épp ebben az arckifejezésben reménykedtem. Már te is látod, ugye? A Kapuőr átka működésbe lépett, de nem mindenki számára átok. A te világod, és a muglik kiégett világának végét jelenti, de akik szívükben tiszták maradtak, azoknak ez *nem* átok. *Áldás*. Mardekár Malazár tudta, megjósolta, hogy egyszer eljön ez a nap. A Kapuőr felbukkanása elhozza az aranyvérű tökéletességet! Többé nem kötik meg kezünk holmi gyenge kormányzatok törvényei, többé nem élünk a mugli kutyák árnyékában, mint a kövek alatt rejtőző férgek. Számunkra a Kapuőr a hatalom hírnöke!

James kénytelen volt még egy lépést tenni hátra. A lány örült pillantásának vadságától összeszorult a gyomra.

- Te... te nem hihetsz komolyan ebben – hebegte. – A Kapuőrt senki sem irányítja. Pusztulást hoz mindenre és mindenkire. A végén még az emberi gazdatestet is megöli.

Tabitha lassan elmosolyodott.

- Milyen érdekes, hogy azt hiszed, a Kapuőr nem irányítható. Én azonban tudom, miért ringatod ebbe a hitbe magadat. Állhatatosan bízol Merlinus Ambrosiusban, aki csakis *miattad* van itt, ebben a korban. Meggyőzted magad, hogy végül nem csatlakozik *hozzánk*. Ebben rejlik a reményed forrása, igaz?

James bólintott. Eddig a pillanatig maga sem volt vele tisztában, de Tabithának igaza volt. James a szíve legmélyén végig bízott Merlinben. Nem tudta volna megmagyarázni, miért, de így volt. Minden kétsége és félelme ellenére, dacára a bizonyítékoknak, James egész egyszerűen nem hitte el Merlinről, hogy gonosz célokra használná a jelzőkövet. Hitt benne, hogy Merlin a Kapuőr ellen harcolna, még ha vesztes csata is volna.

Tabitha mosolya már-már sajnálkozó lett.

- Dédelgesd csak a reményt, amíg tudod, James – mondta szinte suttogva. – És mikor a Kapuőr a miénk lesz, mikor Merlin átnyújtja nekünk a követ, és csatlakozik hozzánk, remélem, ott lehetek, és láthatom meghalni a szemedben azt a reménysugarat. Nagyon remélem.

Jamesben végre kezdett feltámadni a düh. Teljes magasságában kihúzta magát, és előrébb lépett.

- Hazudsz – mondta határozottan. – Csak meg akarsz ijeszteni. Te is jól tudod, hogy a terveteket még meg lehet állítani. Mondj bármit is, még nincs túl késő. Megmondhatod annak, aki küldött, hogy átadtad az üzenetet, de nem hátrálok meg. Meg fogjuk találni a jelzőkövet másik darabját.

James szavaira Tabitha arcáról lefagyott a mosoly. Őszinte megrökönyödéssel meredt a fiúra. Aztán, akár a felkelő nap, arcára ismét visszakúszott a mosoly.

- A jelzőkövet *másik darabját*? – álmétkodott. – Hát még nem jöttél rá? Nem csoda, hogy

így buzog benned a tettvágy! Drága Jamesem, a jelzőkő „másik darabja” már *nálunk van!* Évek óta! A saját módszereinkkel kerestük meg. Annyira nem is volt nehéz. Az apád egyszerűen csak eldobta a Tiltott Rengetegben. Bárki megtalálhatta, akinek halvány fogalma is volt róla, hol keresse. A saját szememmel láttam, mikor kihúzták a földből! – Tabitha ismét felkacagott, könnyedén, James mégis kihallotta a hangból a tébolyt. A lány elhallgatott, mély levegőt vett, aztán megrázta a fejét. – Mily szörnyű szerencsétlenség lehet ez a számodra, James. De, ó! *Erről* írtál az apádnak, igaz? Megkérdezted tőle, hová lett a kő! Jaj, nagyon sajnálom, hogy az idődet vesztegetted. De most már te is láthatod, milyen kétes a helyzeted. Most már tényleg minden csak Merlinus legendásan ingatag hűségén múlik. Milyen rémesen izgalmas lehet ez neked!

James haragja nem hogy alábbhagyott volna a bejelentésre, de még tovább dagadt.

- Nem hiszek neked, Corsica. Bármit mondanál, csak hogy ne dolgozzak többé ellened. Nem fog működni! Még ha tényleg nálatok is van a jelzőkő fele, Merlin nem áll mellétek! Nem fogom hagyni! Megmondhatod a pajtásaidnak, hogy megkaptam az üzenetet, és azt mondtam, hogy dugják oda, ahol nem harapnak a narglik.

Azzal James sarkon fordult, és megindult előre. Néhány lépést követően megtorpant, és hátrapillantott.

- És még valamit mondanék, Corsica, ezúttal csakis neked: tudom, hogy azt hiszed, a kisujjad köré csavartad az öcsémet, de ha valahogy ebbe az ügybe is belerángattad, *személyesen* kaparlak elő, még a föld alól is. És ne hidd, hogy csak a levegőbe beszélek!

- Albus? – kérdezte Tabitha, s a mosoly eltűnt az arcáról. – Szerintem elég idős már hozzá, hogy meghozza a maga döntéseit.

James összeszűkül szemekkel lassan biccentett.

- Erre mérget vehetsz.

Ahogy James ismét elfordult és távolodni kezdett, Tabitha még utána kiáltott. A visszhang végigzengett a folyosón.

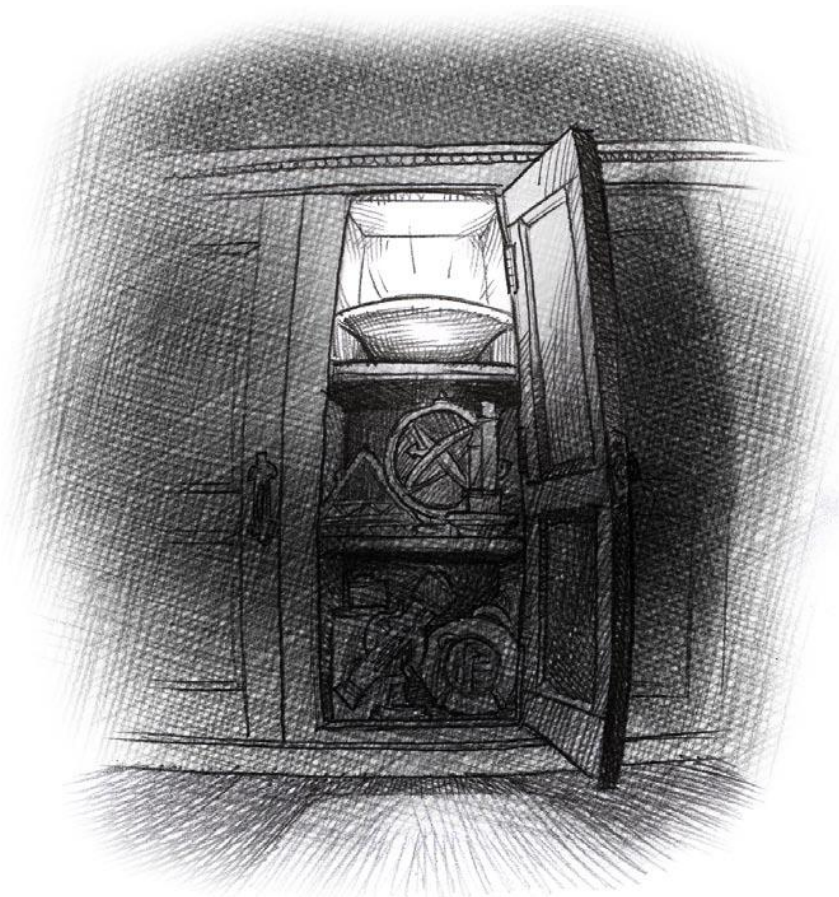
- Dédelgesd csak azt a reményt, James... Dédelgesd, *amíg tudod...*

James még akkor is remegett, amikor bemászott a portrélyukon. Határozott szavai ellenére a Tabithával való találkozás teljesen elbátortalanította. Túlságosan lesújtó volt. Igaz volna, hogy James apja egyszerűen eldobta a feltámadás követ a Rengetegben, mielőtt kilépett volna Voldemort elé? Maradt egyáltalán remény, ha Tabitha és a bandája tényleg megszerezték a jelzőkő felét? James most már biztos volt benne, hogy minden ellenére, eddig vakon bízott Merlinben, hogy az nem közösködik a gonoszokkal. De vajon amiatt, mert Merlin megbízható, vagy mert James egyszerűen csak nem tudott szembenézni a lehetőséggel, hogy a híres mágus esetleg elárulja őt? Végigfutott hátán a hideg, mikor eszébe jutott Judith, a tó úrnője, aki szintén bízott Merlinben, míg egy napon a férfi meg nem ölte. Furcsamód, mindezt átgondolva, James másra sem vágyott, csak hogy lefekhessen és aludjon.

Felment a hálótermükbe, levetkőzött, és szinte belezuhant az ágyába. Egy kis ablakon besütött a hold, egyenesen James szemébe. James az oldalára fordult, és a fejére húzta párnáját. Csupán mikor már majdnem elaludt, s a fejében kavargó gondolatok lassan elhalkultak, akkor ugrott be neki egy utolsó, aggasztó kérdés. James felült, kimeredt az ablakon a ragyogó, ezüstsín holdra, s közben újra és újra elismételte magában a kérdést: honnan tudta Tabitha Corsica, hogy a bagolyházban

van?

James merőn bámulta a holdat, de az nem szolgáltat válasszal. Visszahanyatlott a párnára, végül elnyomta az álom.

17. A VÉRVONAL

A következő hét úgy suhant el, akár egy gyorsvonat. A tanév végének közeledtével a könyvtár egyre zsúfoltabb lett. Az idősebb diákok egymásnak adták a kilincset, mind keményen tanultak és olyan témákról diskuráltak, amikből James egy szót sem értett. Még a Bajkeverők is megkomolyodtak. Noah, Sabrina, Damien és Petra a kandalló előtti kanapén ültek, s kihajtogatott pergamenekkel, könyvekkel és cukorkás papírokkal vették körül magukat. A könyvtár felé menet James odaintett nekik.

- Hé, Damien – szólt oda –, kösz, hogy a múltkor segítettél az igazgatónál.

- Csak a dolgomat végeztem – motyogta Damien, de ki sem nézett a csillagtérkép mögül, amibe beletemetkezett.

Út közben James átgondolta az előző napok eseményeit. Minden olyan gyorsan történt, hogy alig tudott lépést tartani vele. Hétfőn James szólt Scorpiusnak, hogy rá, Ralphra és Rose-ra azt a büntetést szabták ki a roxfordi kiruccanás miatt, hogy szüntessék be az önvédelmi szakkört. Érdekes módon, ez Scorpiust egyáltalán nem zavarta.

- Kár, hogy nem tudtok majd lejárni – pillantott fel rá a könyvből, a szemüvege fölött.

- Azt hiszem, nem érted – ült le James. – A klubot feloszlatták. Merlin utasítása.

Scorpius ismét a könyve felé fordult, és lapozott egyet.

- Úgy értem, ahogy akarom. Én mindössze arról tudok, hogy titeket, hármatokat

eltávolítottak a klub vezetéséből. Tanársegédként nem áll szándékomban lehúzni a rolót. Ha kell, akár még át is nevezzük. Hívhatnánk mondjuk *Scorpius Seregének*.

- Ez nem vicces – csóválta a fejét James.

- Tényleg? Pedig egész éjszaka ezen agyaltam. A fenébe.

James töprengett egy kicsit, aztán azt kérdezte:

- Tényleg tovább akarod vinni a szakkört? Még akkor is, ha Merlin úgy tudja, vége?

- Nem tudlak követni – felelte Scorpius. – Ha az igazgató úgy rendelkezett, hogy az önvédelmi szakkört fel kell oszlatni, akkor így is lesz. Színtiszta véletlen, hogy én, a Csendes Kísértet és a Szürke Hölgy egy egészen új klubot alakítunk, amely ugyanazon a helyen és időben tartja a foglalkozásait, ugyanabban a témában. Az igazgató nyilván látja majd a különbséget.

James felemás mosollyal rázta a fejét.

- Benned aztán tényleg csörgedezhet egy kis mardekáros vér. Olyan csavaros az észjárásod, mint egy dugóhúzó!

James éppen felállt volna, mikor hirtelen megdermedt, és a sápadt fiúra pillantott.

- Cedric kért meg ró, hogy „Csendes Kísértet”-nek hívd?

Scorpius megigazította a szemüvegét.

- Ki vagyok én, hogy a névválasztásáról vitatkozzak egy szellemmel?

Mint később kiderült, Scorpius minden szavát komolyan gondolta. Csütörtök este, mikor James, Rose és Ralph a tornaterem környékén sétálgatott, az ajtó mögül hallották kiszűrődni a szakkör zajait. A diákok keményen edzettek Cedric és a Szürke Hölgy türelmes felügyelete alatt.

A Triumvirátusra való előkészületek is felgyorsultak. Jason Smith és díszletesei dupla műszakban serénykedtek, s a díszlet és a kellékek java részével már elkészültek, beleértve a hatalmas szélgépet is. Gennifer Tellus lázasan sürgette a jelmezeseket, s közben gondosan lejegyzett minden apró változtatást és az utolsó pillanatban befutó jelmezmegrendeléseket. Josephina Bartlett eléggé felépült a tériszony rontásból, hogy már a színpadra is fel tudott menni, habár nem szívesen ment ki a szélére, mert olyankor szörnyű szédülés fogta el. Ennek ellenére egy hollóhátas lányokból álló küldöttség azért kampányolt, hogy helyezték vissza Josephinát Astra szerepébe. Nagy transzparenszeket festettek, és iskola szerte petíciós lapokat tűztek ki az üzenőfalakra. A próbák alkalmával Noah és Petra időnként szenvedélyesen, máskor hűvösen játszottak, attól függően, éppen hogyan alakult kapcsolatuk a való életben. James még mindig nem próbálta el a csókjelenetet Petrával, holott már ezerszer összeolvasták azt a részt. Curry professzor biztosította őket, hogy nem igazából kell csókolózniuk, egyszerűen csak hajoljanak egymás felé, és érintsék össze arcaikat. A közönség csak a körvonalait fogja látni, és a fények abban a pillanatban kialszanak, mikor elcsattan a csók, és véget ér a harmadik felvonás. James legnagyobb aggodalmára, minden egyes alkalommal, amikor Curry professzor nem ért rá, Tabitha Corsica utasításait kellett követnie. Tabithát láthatóan perverz elégedettséggel töltötte el, ha újra és újra elismételteti a szövegét Jamesszel, és állandóan kritizálja őt a többi színész és a háttér munkások előtt. Miközben James a reflektorok éles fényében izzadt, és kilencedjére ismételte el buzdító beszédét, a Tabitha csinos, önelégült arca láttán érzett ellenszenve őszinte gyűlöletté alakult.

A szezon lezáró kviddicsdöntőn végül a Hugarbug megsemmisítő győzelmet aratott a Griffendél felett, melynek eredményeként a folyosók napokig a hugarbugosok

csipkelődéseitől, illetve a griffendélek visszavágásaitól voltak hangosak. Hogy emléket állítsanak Albus első évének, mint a Mardekár fogója, Tabitha neki ajándékozta a titokzatos módon elvarázsolt seprút, amit a fiú az év során használt, s amely oly sok bonyodalmat okozott előző évben Jamesnek, Ralphnak és Zane-nek. James alig hitte el, hogy Tabitha csak úgy lemond a seprújéről, de tudta, hogy az adomány csupán arra szolgál, hogy még az eddiginél is jobban megkedveltesse Albusszal a mardekárosokat. Ráadásul az, hogy Tabitha megvált egy olyan nagyhatalmú tárgytól, mint az a seprű, azt jelentette, hogy valami sokkal erősebb került a birtokába.

Egy nap James végre megkapta a választ az apjától. Reggelinél futotta át, Ralph és Rose a válla fölött olvasták el, vele együtt.

Kedves James!

Sajnálom, hogy csak most válaszolok, de az új auror alosztály szörnyen lefoglal. Kapcsolatba léptünk Kingsleyvel, hogy segítsen, és nagy hasznunkra vált mind a szervezésben, mind pedig a terepmunkára való felkészülésben. Hiszed vagy sem, még K. Debellows is felajánlotta a szolgálatait. Kiderült, hogy a Héják Magyarországon is találtak egy jelentős dementorkaptárat. Viktor mindenestre készenlétben tartja az osztagot, ez legalább megnyugtató.

Írtad azt a Kapuőr ügyet. A kutatóink a minisztériumban már kezdik összerakni a darabkákat. Az öreg Dung Fletchert védőőrizet alá helyeztük, mert van egy sanda gyanúnk, hogy akik a tavalyi összeesküvésért felelősek, talán valami sokkal nagyobbban gondolkoznak, mint amilyen ez is. Szinte teljesen biztosak vagyunk benne, hogy a „Kapuőr átka” sztori csak egy rémisztgető hadjárat része. A H.E. még mindig azon munkálkodik, hogy titokban destabilizálja a varázsvilágot, és mi volna erre jobb módszer, mint kitalálni egy vadonatúj fenyegetést, amivel a minisztérium nem boldogul? Ne aggódj! A legjobb embereink dolgoznak az ügyön, köztük magam is. Viszont biztosra veheted, hogy mindenre odafigyelünk, rendben? Ha tényleg áll valami a megvadult dementorhordák mögött, megtaláljuk.

Ami a feltámadás követi, bármikor és bármit kérdezhetsz tőlem, James. Üzenem Cameron barátodnak, hogy jól emlékszem a bácsikájára, és igaza volt a kővel kapcsolatban. Miután akkor éjjel használtam a Rengetegben, eldobtam. Nem volt rá többé szükségem, és úgy volt a legjobb, ha örökre elveszik a varázsvilág számára. Gondolom, még mindig ott van valahol, de valószínűleg még én sem találnám meg soha többé. Azt ajánlom, ne akard megkeresni. Csak bajt hozna a fejedre. Hadd maradjon elveszve, oké?

Szeretettel: Apád

U.i.: Az eltűnt holmik azóta sem kerültek elő, de őszintén szólva, nem is igen volt időm keresni őket. Anya és a nagyfiú üdvözlölnék. A nagyfiú Albus szobájába került, úgyhogy nem kell aggódnod. Pár hét múlva találkozunk!

Valamivel később James a félhomályba burkolózó könyvtárba érve addig lépkedett a sorok között, míg meg nem találta Ralphot és Rose-t, akik elmélyülten beszélgettek.

Ledobta hátizsákját az asztalra, és lehuppant Rose mellé.

- Épp az imént dumáltunk Zane-nel – szólt Ralph. – Itt, a könyvtár közepén bukkant fel. Heretofore professzorra úgy ráhozta a frászt, hogy még azt sem engedélyezte, hogy rálőjünk pár bűbájt, de egy gyors üzenetet át tudott adni.

James előrébb hajolt.

- És mi volna az?

- Úgy tűnik, személyesen meglátogatta Madame Delacroix-t – halkította le a hangját Rose. – Nincs teljesen magánál, de tudott néhány hasznos információval szolgálni azzal kapcsolatban, hogy mit volnának képesek tenni a rossz emberek, ha a kezükbe kerülne a vudu babád.

- Mit? – kapta fel a fejét James. – Ki vele!

- Fityiszt – felelte Ralph, és nullát formázott az ujjával.

- Többé kevésbé – tette hozzá Rose Ralphra pillantva. – A papádnak igaza volt, James, mikor azt mondta, a vudu nem úgy működik, mint a mugli filmekben. Leginkább csak pszichológiai hatása van. Ha átbököd egy vuvu baba szívét, az nem öli meg az alanyt, csak szomorúnak vagy magányosnak fogja magát érezni tőle.

- Vagy gyomorégést kap tőle – kotyogta közbe Ralph.

Rose az égre emelte tekintetét.

- A lényeg, hogy senki nem képes fizikailag ártani neked a vudubabával. Talán *elhitethetik* veled, hogy fájdalmat érzel, esetleg bizonyos érzelmeket idézhetnek elő, de ez minden.

James megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Azt hiszem, nagy kő esett le a szívemről.

- De attól a kérdés még megmarad – jegyezte meg Ralph. – Ki vihette el?

- Valószínűleg senki – vont vállat James. – Nem a köpönyeggel és a térképpel volt, hanem anya éjjeliszekrényén. Valószínűleg tényleg csak elkeveredett, ahogy apa mondta.

- Lehet, hogy Tabithánál van! – súgta Rose. – Talán nem tudja, hogy igazából nem tud vele ártani neked. Valószínűleg eszi a kefét, hogy miért nem működik!

James megrázta a fejét.

- Ennek nincs értelme, Rose. Tabitha még akkor sem tudta volna sehogy megszerezni, ha véletlen tudomást szerez is róla. Viszont rajtad, Ralphon és Zane-en kívül senkinek nem említettem. Különben pedig, Tabithának nincs szüksége vudu bábura, hogy elintézzon. A múltkor simán rám támadhatott volna a folyosón. Nyilván nem akar varázslattal ártani nekünk.

- Legalábbis *még* nem – motyogta Ralph. Hirtelen mély füttyszó hasított a levegőbe. Nem volt éppenséggel fülsértő, de elég hangos volt, hogy felkeltse a közelben tanuló diákok figyelmét. A szomszéd asztalnál Ashley Doone kíváncsian pillantott fel a könyvből, és a sípolás forrását kereste tekintetével.

- Mi ez? – súgta Rose harsányan. – Ralph, azt hiszem, a táskádból jön!

Ralph visszacsusszant a helyére, és felkapta a hátizsákját. Amint kicipzárta, a sípolás hangosabb lett.

- Trenton gyanuszkópja az! – mondta Ralph, és előhúzta a szerkentyűt. A füttyszó hangmagassága és hangereje egyszerre kúszott fel a duplájára.

- Mr. Deedle! – kiáltotta egy hang. James megfordult ültében, és meglátta, hogy a polcsorok mentén Heretofore professzor siet az asztaluk felé, éles arcvonásai haragos

fintorba gyűródtek. – Hányszor kell még megkérnem, hogy ne zavarja a könyvtár nyugalmát?

- Bocsánat – hebegte Ralph még mindig a gyanuszkóppal vacakolva. – Biztos elromlott. Nem tudom, hogy kell kikapcsolni!

Heretofore professzor megvetően rázta a fejét, majd előhúzta pálcáját, és fürgén pöccintett vele. A gyanuszkóp még egy utolsót vijjogott, aztán elnémult.

- Tessék – szólt epésen. – Kikapcsoltam. Most pedig, kérem, fáradjanak ki a könyvtárból, mindhárman. Ha valamelyiküket is meglátom itt a nap hátralévő részében, pontot fogok levonni a házuktól, még akkor is, ha ön az én házamba tartozik, Mr. Deedle. Kifelé!

- Ostoba kacat – zsörtölődött Ralph, útban az ajtó felé. Visszadugta a gyanuszkópot a táskájába, majd azt a vállára lendítette.

- Nem romlott el – hallatszott egy vontatott hang. James éppen akkor pillantott oldalra, mikor Scorpius csatlakozott hozzájuk. – Pontosan azt tette, ami a dolga.

- És az mi? Kidobadni bennünket a könyvtárból? – gúnyolódott Ralph.

Scorpius lehalkította a hangját.

- Nem, Deedle. Riasztani, ha megbízhatatlan ember van a közeledben.

James összevonta a szemöldökét.

- Ezt hogy érted?

- Ne itt – legyintett Scorpius. – Kövessetek! Út közben mindent elmesélek, amit tudok.

A következő percekben Scorpius némán vezette a triót egyik folyosóról a másikra, míg végül a kastély egy ritkán használt szárnyába nem értek. A falak nehéz dohszagot árasztottak. Sehol nem láttak egy teremtet lelket.

Végül menet közben Scorpius Jamesre sandított.

- Hallom, volt egy tanulságos kis beszélgetésed „Tabby”-vel.

- Honnan tudsz róla?

- Hallok dolgokat – felelte Scorpius kitérően. – Tabitha valamiért azt hiszi, álcázott mardekáros vagyok. Azt hiszi, utállak benneteket, és hogy igazából az ő oldalukon állok.

- Nem is ok nélkül – jegyezte meg James. – Az ágyamon még mindig ott virít a „Nyafka Potter” felirat.

- Hová megyünk, Scorpius? – kérdezte Rose gyanakodva. – Úgy fest, mintha ugyanarra tartanánk, mint ahol rábukkantunk Edevis tükrére.

Scorpius biccentett.

- Épp oda tartunk, Weasley. Neked semmi sem kerüli el a figyelmed.

- Scorpius – szólt James összeszűkülő szemekkel. – Ha nem ismernélek jobban, azt hinném, ideges vagy.

Scorpius hirtelen megtorpant a folyosó kellős közepén, és a másik három felé fordult.

- Amit most teszek, jobb meggyőződésem ellenére teszem – mondta halk, komoly hangon. – Ha a nagyapám megtudná, mit akarok nektek éppen megmutatni, alighanem végezne velem, és most nem túlzok.

- Mi az, Scorpius? – kérdezte James, és a sápadt fiú hangerejéhez halkította hangját. – Tudsz valamit?

Scorpius elkapta a pillantását.

- Emlékeztek, mikor azt mondtam, már évek óta nem is láttam a nagyapámat? Hogy

bujdosik, még a saját családja elől is?

James és Rose bólintottak.

- Nem igaz? - kérdezte James. - Nem bujdosik?

- De igen. Azt viszont nem igaz, hogy nem láttam. Gyakran találkoztam vele. - Scorpius felsóhajtott, majd végignézett a Jamesen, Ralphon és Rose-on. - Két éve kezdődött. Gyűlöltem, hogy az apám hátat fordított a neveltetésének. Azért kezdte tanulmányozni az alapítókat, hogy megtudja az igazat Mardekár Malazárról. Úgy nevelték, hogy elhiggye, Mardelár a forradalmi gondolkodó és hős volt, de az apám minél inkább beleásta magát a történelembe, annál inkább rádöbrent, hogy Mardekár egyszerűen csak egy erkölcstelen, hataloméhes örült volt. Mikor még fiatalabb voltam, apa és nagyapa sokat vitáztak erről. Sokszor annyira elharapóztak a viták, hogy pálcát rántottak, habár soha, egyetlen átkot sem lőttek ki. Undorított, hogy az apám ennyire megtagadja az atyai örökséget. Mikor a nagyapám kitagadta az apámat és bujdosni kezdett, elhatároztam, hogy csatlakozom hozzá, és bizonyítom a hűségemet. Anyám segített nekem megkeresni őt. Lucius nagypapa nagyon örült neki, hogy titokban meglátogattam. Mesélt a terveiről. Igen, tudok a Kapuórról, és hogy rászabadult a világra. Tudom, hogy a nagyapám szentül hiszi, ez végre elhozza, amiről Mardekár Malazár álmodott, egy tökéletes, aranyvérű világot. Ám minél többet hallgattam a nagyapámat, annál inkább rádöbrentem, hogy teljesen elment az esze. Neki, és a társának, Gregor Tyrannicusnak is. Gregor valaha varázslófejedelem volt Romániában, de elvesztette a hatalmát, és a saját családja tette ki a szűrét. Ő és Lucius nagypapa bármire képesek volnának, hogy ismét hatalomhoz jussanak. Sőt mi több, ők akarnak lenni az új, aranyvérű királyság uralkodói, s mindezt a Kapuőr segítségével szeretnék elérni.

- Tényleg azt hiszik, hogy képesek lesznek irányítani? - hitetlenkedett Rose. - Megőrültek!

- Meg bizony - felelte Scorpius. - De ki mondta, hogy *nem* képesek irányítani? Ha náluk lesz a jelzőkő mindkét fele, meg tudják védeni magukat és a birodalmukat a Kapuórtól, ám az annál jobban fogja gyűlölni őket, és ha csak egy másodpercre is félrenéznek, azonnal elpusztítja őket.

- Na és, mit akarsz nekünk mutatni? - kérdezte James megfeszítve állkapcsát. - Mi az, amit a nagyapád nem szeretne, ha megtudnánk?

Scorpius mintha önmagával viaskodott volna. Szemét Jamesre szegezte, ajkát összepréselte. Végül, mintha csak döntésre jutott volna, aprót biccentett.

- Gyertek! - intett a többieknek, és megfordult.

Néhány lépés után egy hatalmas, vastag ajtóhoz értek. Scorpius előhúzott egy ósrégi, patinás kulcsot, a zárba csúsztatta, majd elfordította azt.

- Az apám adta nekem ezt a kulcsot, hogy segítsék neked visszajutni a tükrön át, Potter - magyarázta, ahogy belökte az ajtót. - Nem tudom, hogy jutott hozzá, de azt gyanítom, köze lehet a Zsebpiszok köz egyik kevésbé ismert üzletéhez. Viszont kétkem, hogy az apám sejtette volna, miféle kincshez enged bejutást, mikor átnyújtotta nekem ezt a kulcsot.

- Mi az a kincs? - kérdezte Ralph, mikor ismét beléptek a dohos raktárszobába. Edevis tükrének poros felszíne tompán verte vissza tükörképüket. A fal mentén tornyokban álltak a ládák, dobozok és bezárt szekrények.

- Ne nézzetek közlőrl a tükörbe! - szólt Scorpius, miközben az egyik szekrényhez

lépdelt. – A fókuszkönyv nélkül csak összezavarna. Az igazi meglepetés itt van.

- Kinek a holmija ez? – forgatta a fejét Rose. – Mikor legutóbb itt voltunk, azt hittem, csak egy rakás kacat, de az még az előtt volt, hogy megtudtam, milyen nagy a tükör hatalma, és hogy honnan származik. Egy ilyen dolgot senki sem dobna ki.

Scorpius egy halk kattanással kipattintotta a szekrény zárját, és kitérte az ajtaját.

- Ezek itt mind – pillantott hátra a válla fölött Rose-ra – Albus Dumbledore irodájában voltak, mikor még ő volt az igazgató. A legnagyobb részét az öccsére, Aberforthra hagyta, de miután Aberforth is meghalt, ő továbbörököltette az iskolára. Azóta mindent itt tartanak, elrejtve az új igazgatók elől, ahogyan Aberforth meghagyta. Nem bízott túlságosan az emberekben a fickó. Sosem bukkantunk volna rá, ha nincsen Hollóháti jele, amivel a tükörhöz vezetett.

- Ejha – füttyentett James elragadtatottan. – Fogadni mernék, hogy a papám szívesen megnézné magának ezt a helyet. Ő és Dumbledore közel álltak egymáshoz. Nézzétek! Az ott Fawkes, a fénix ülőrúdja? Biztos az!

- Ez a rengeteg holmi valószínűleg egy vagyont ér – emelt le Rose egy vaskos könyvet a polcról. – A könyvek nagy része egyedi, kézzel írt és illusztrált...

- Ez mind szép és jó – mondta Scorpius, miközben oldalra lépett, és a kinyitott szekrény felé intett –, de most *emiatt* hoztalak ide benneteket.

Ralph és James egyaránt összezavarodva pislogott a szekrényre, melynek polcai zsúfolásig voltak poros műszerekkel és ósrégi szerkentyűkkel. A legfelső polcon egy mosdótál formájú kőedény szórta halovány fényét. Rose halkan felsikkantott, és szeme tágra nyílt a felismeréstől.

- Az ott a merengő? – suttogta. – Dumbledore merengője?

Scorpius biccentett.

- A James visszatérése előtti éjszakán egyedül jártam itt. Kiszöktem a klubhelyiségből, és Hollóháti jelét követve megkerestem ezt a szobát. Biztos akartam benne lenni, hogy tényleg létezik. Mikor megtaláltam, egy kicsit körbenéztem, akkor bukkantam rá a merengőre. Sok emléket tartalmaz Dumbledore-tól és Perselus Pitontól is, úgy tűnik, Dumbledore halála után Piton átvette a merengőt, és egy ideig ő is használta. Tudtam, hogy az emlékek meglehetősen kifakulhattak most, hogy már mindketten halottak, de én egy bizonyos témájú emlékekre voltam kíváncsi. Lucius nagypapa már számtalanszor elmesélte a történeteket az ő szemszögéből, de tudni akartam, miben különbözik Dumbledore és Piton verziója. Hát különbözött... egy kicsit.

- Miről láttál emlékeket, Scorpius? – kérdezte halkán James.

Scorpius újra Jamesébe fonta a tekintetét, és szemrebbenés nélkül válaszolt.

- Valamiről, amit a nagyapám és Gregor úgy hív: „vérvonal”. Arról, hogy ki Voldemort örököse, és hogy hogyan lett az.

Egy perc néma csend következett, melyet végül James határozott kijelentése tört meg.

- Látni akarom.

Scorpius bólintott.

- Feltételeztem, hogy így lesz – mondta, majd könnyedén a derengő kőtál felé intett.

- Hogy működik? – kérdezte Ralph, mikor James és Rose közelebb léptek a szekrényhez. – Olyan, mint valami film, vagy ilyesmi? Honnan tudja, milyen emléket akarunk megnézni? Fájni fog?

- Fogd be, Ralph – szólt James, de hangjában nem volt semmi sértő. – Csak fogd meg a kezem! Te is, Rose! Azt hiszem, egyszerűen csak néznünk kell. Ennyi az egész. Lassan, óvatosan, James, Rose és Ralph a köedény fölé hajolt. A merengőben lévő folyadék felszíne kísértetiesen a Merlin varázstükrében kavargó higanyfüstre emlékeztetett, kivéve, hogy ez jobban ragyogott. Kékes fénybe vonta a három fiatal arcát. Aztán mintha valami kiemelkedett volna a merengő mélyéről; sokkal mélyebbről, mint amilyen mély maga a tál lehetett. James visszafojtotta a lélegzetét, ahogy a fény egyre erősebbé vált. Az örvény kitüremkedni látszott a merengőben lévő folyadékból. Teljesen betöltötte James látóterét, aztán fürgén, de fájdalommentesen magával ragadta őt. James, Rose és Ralph úgy zuhant bele a merengőbe, mintha az hirtelen medenceméretűvé nőtt volna. Elnyelte őket, és többé nem volt visszaút. Albus Dumbledore és Perselus Piton kifakult emlékeinek részévé váltak.

Mindháromuk külön, egyenként élte át a történeteket. Mikor James belecsöppent az első emlékebe, nem látta nyomát se Ralphnak, se Rose-nak. Ahogy Scorpius mondta, az emlékek valóban megfakultak kissé; Jamesnek inkább olyan érzése volt, mint álmodni, nem pedig átélni őket. Mikor az emlék végre megszilárdult körülötte, az igazgatói iroda kellős közepén találta magát, de az kicsit sem hasonlított arra a helyiségre, amit kétéves roxfordi pályafutása alatt volt lehetősége megsejteni. Először minden hullámzott és homályos volt, mintha a víz alatt volna, de aztán kitisztult a kép. Fawkes, a fénix ülőrúdján szunyókált, amiből James azonnal rájött, hogy Dumbledore igazgatósága alatt jár.

- Mindenre fel kell készülnünk, Perselus – mondta Dumbledore, ám nem nézett az ablakon át a fekete eget fürkésző Pitonra. – Nem hagyhatjuk, hogy Voldemort büszkeségből ilyen taktikát kezdjen. Ha tartani kezd tőle, hogy a tervei – és így az élete – veszélyben lehet, azt kell feltéteznünk, hogy kijelöl egy örökös-félét.

- A Sötét Nagyúr nem készül bukásra, professzor – szólt Piton. – Hiúsága a vereség lehetőségét sem engedi megfontolni. A horcruxok száma a magabiztosságának bizonyítéka.

- Nem értek egyet – felelte Dumbledore, és íróasztalának lapja fölött összetámasztotta ujjait. James látta, hogy az öreg igazgató egyik keze szörnyűségesen megfeketedett. – Egy horcrux elég volna egy magabiztos ellenfélnek. Voldemort figyelemre méltó gyűjteménye azonban éppen az ellenkezőjét bizonyítja. Retteg a haláltól, és azt hiszi, csak a legszélsőségesebb lépések óvhatják meg tőle. Ez nem vall egy olyan emberre, aki biztos a halhatatlanságában. Ezt ön is meglátja majd, mikor eljön az ideje, és ha így lesz, azt is tudni fogja, mit tegyen.

Piton elfordult az ablaktól, és az asztalhoz sétált.

- Fáj elismerni, de ez a feladat már túlnőtt rajtam, igazgató úr. Önnek sokkal nagyobb

esélye volna a sikerre, mint nekem.

Dumbledore lassan bólintott, és elmosolyodott.

- Ezt nem vitatom, Perselus, de mindketten tudjuk, hogy ehhez életben kellene lennem, ha eljön az idő. Azonban bármit is hisz magáról, ön épp eleget tud egy ilyen munkához...

Ahogy ezt Dumbledore kimondta, az emlék fokozatosan szertefoszlott. A szobát elnyelte a homály, Pitonnak és Dumbledore-nak pedig nyoma veszett. Eltelt valamennyi idő, aztán James azon kapta magát, hogy lassanként egy új emlék áll össze körülötte. Egy nagy ház szalonjában állt, habár nyilvánvalónak tűnt, hogy a ház már jócskán túl van fénykorán. A padló közepén egy óriási kristálycsillár hevert egyfajta furcsa tetemként. Törött kristályszilánkok borítottak mindent, s a rajtuk megcsillanó kandallótűztől olyan érzése támadt az embernek mintha az egész szoba lángokban állna.

- Potter! – szólt egy éles, bársonyos hang. James megfordult, és egy szörnyű, csuklyás alakkal találta szembe magát. Ember volt, de épp hogy csak. A kámzsa alatt rejtőző arc holtsápadt volt, szinte áttetsző, az orr helyén csupán két groteszk módon kitágult rés látszott. A függőleges pupillájú, vörös szemek szinte izzottak üregükben. James lába megkocsonyásodott, mikor úgy tűnt, az alak egyenesen rá mered, de aztán elfordította tekintetét, és kérdőn pillantott a közeli kanapé végén kuporgó nőre.

- Azt hittem, világos voltam – folytatta a magas, hűvös hang, és James végre rájött, ki az: Voldemort, személyesen. – Semmilyen más ügyben ne zavarjatok, csak ha Harry Potterről van szó. Bellatrix biztosított, hogy elég pontosan közöltem a kívánságomat, most mégis ő zavart meg más elfoglaltságomban, *holott* Harry Potternek nyomát sem látom.

Bellatrix zokogva csúszott le a kanapéről, és omlott Voldemort lábai elé.

- Itt volt, Nagyúr! Én mondom, a foglyunk volt, mikor ide hívtunk, különben sosem merészeltem volna! Lucius és Narcissa tanúsíthatják! De az utolsó pillanatban elárultak bennünket... - Bellatrix kinyújtotta karját egy férfi felé, akit James eddig még nem vett észre. A férfi az árnyékban állt, arca holtsápadt volt, és kifejezéstelen. Haja hosszú és hófehér. – Mondd meg neki, Lucius! – esedezett Bellatrix. – Mondd el a Sötét Nagyúrnak, hogy Potter a markunkban volt! – Mikor a férfi nem válaszolt, Bellatrix arca dühös fintorba rándult. – Vagy talán beszélj arról, hogy a Potter kölyök *legyőzött* téged! Mondd el, Lucius, hogy másodpercekkel azután elkábítottak, hogy rajtunk ütöttek! *Mondd el neki!*

- Perselus – szólt Voldermot ügyet sem vetve a nő összefüggéstelen, zokogásba fúló tiltakozására. – Ez a szerencsétlen eset arra sarkallt, hogy fontolóra vegyek egy olyan lehetőséget, ami, azt reméltem, szükségtelen.

James megfordult, és meglátta, hogy Piton a szalon csukott ajtaja előtt áll. Tudta, hogy Piton és Voldemort nem láthatják, ennek ellenére kényelmetlenül érezte magát tekintetük kereszttüzeiben. Behúzódott az egyik sarokba, Lucius Malfoyval szemben. Piton nem felelt, várakozón meredt a szörnyűséges, kígyószerű arcra.

- Ugyanazért hívtalak el a posztodról, amiért Narcissát, Greybacket és Lucius fiát elküldtem. Másnak nem kell tudni a feladatról, amivel most bízlak meg. Luciusnak is meglesz a maga szerepe, ha elvállalja; úgy vélem, mindent megtenne, hogy bizonyítsa értékét a legutóbb történetek után. Azonban neked, Perselus, nagyon fontos feladatot szánok.

- Amit csak kívánsz, Nagyúr – hajtott fejet Piton.

Voldemort folytatta, s beszéd közben ellépdelt a kandallótól, amely mellett eddig állt.

- Mint tudod, Perselus, horcruxokat készítettem, s ezáltal kivívtam magamnak a hallhatatlanságot...

Miközben Voldemort lassan átvágott a helyiségen, a törött csillár halkan felemelkedett, és arrébb lebegett, hogy utat engedjen neki. A kristályszilánkok is így tettek, amitől a szoba úgy festett, mintha vízcseppekkel volna tele a levegő.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy ezek a horcruxok jól szolgálnak majd engem; mindazonáltal, ha bekövetkezne az a *valószínűtlen* eset, hogy bármelyik is megsemmisül...

- Sosem, Nagyúr! – sikoltotta Bellatrix, aki még mindig a földön hevert. – Az lehetetlen!

- ... készítettem egy *végső* horcruxot – folytatta Voldemort, oda sem figyelve Bellatrix kitörésére. – Meglehetősen egyedi. Ami azt illeti, egész biztos vagyok benne, hogy még sosem készítettek ilyet korábban.

Voldemort elérte a szalon közepét, és ott megtorpant. Miközben a törött csillár föléje lebegett, ő lassan benyúlt a köpenyébe, és előhúzott egy hosszú, keskeny tört. Rendkívül csúnya volt, a markolata ezüsből készült, melyet ékkövekkel díszítettek. Pengéje megpatinásodott, csillogása letompult, mintha vékony koromréteg borítaná.

- Ez a tör – fűzte tovább a szót Voldemort, és a kandallóban lobogó tűz fénye felé fordult –, nagyon különleges a számomra. Hosszú utat jártunk be együtt, és számtalan alkalommal vált hasznomra. Talán érdekelhet benneteket, hogy egykor az apámé volt. Örökségül vettem ki a halott markából. Így hát, Perselus, a tör remekül megállja helyét, mint az utolsó, és talán legfontosabb horcruxom. Rád bízom, hogy a Roxfort falai között mindentől védve legyen, míg el nem jön a nap, amikor használni kell.

- Életem árán is megóvom, Nagyúr – hajolt meg kissé Piton. – Megtisztelő, hogy olyan feladattal bízol meg, ami a minél hosszabb életedet szolgálja.

- Sajnos, Perselus – szólta Voldemort, s magához húzta a tört, mintha vonakodna kiadni azt a kezéből –, ez nem *olyan* horcrux. Ennek a tárgynak csak a jövő generációja látja hasznát. Senki nem mondhatja, hogy a Nagyúr nem irgalmas, hiszen ezt a horcruxot nem magamnak alkottam. Mint már mondtam, ez a horcrux *különleges*. A benne lakozó lélekdarab örökre elszakadt tőlem. Nem tudom visszanyerni. Így tehát, ha bekövetkezne az az *elképzelhetetlen* eset, hogy ezen kívül minden horcruxom elpusztulna, ez a tör nem segítené elő túlélésemet.

Bellatrix elhaló sóhajt hallatott, hatalmas, mohó szemeivel egyre csak Voldemortra meredt. Tekintetét le sem vette a varázsló sápadt kezében csillogó törőről.

- Az ebbe a törbe bezárt lélekdarab egy *ajándék*, barátaim. Ami azt jelenti, hogy tovább kell öröklődnie. Lucius, hű szolgálóm, azért kértem, hogy maradj velünk, mert tudom, hogy kétségbeesve – és jogosan – próbálsz bizonyítani nekem. A te tisztéd és feladatod lesz, hogy továbbadd a tört, ha felvirrad a nap, mikor szükség lesz rá.

Lucius Malfoy arcán most először látszott némi élet. Voldemortra pislogott, aztán előre botorkált, de nem merte megérinteni mesterét.

- Köszönöm, Nagyúr! Megtisztelsz! Nem fogok elbukni!

- Ebben biztos vagyok, Lucius – felelte Voldemort lágyan, szinte már kedvesen. – Ha

valamilyen okból mégis szem elől tévesztenéd a tört, az majd megtalál. Hozzád és a családot hoz kötöttem. Ha valami szerencsétlen baleset történne Piton igazgató úrral, vissza kell szerezned tőle a tört. Várni fog rád. És ha eljönne az idő, mikor használni kell, és te mégsem tennéd meg, a tör magától is megkeres téged. Eljön hozzád és a családot hoz. Bízom benne, megértetted.

- Megértettem, Nagyúr - hebegte Lucius bólogatva. - Végre hajtom, bármilyen feladatot szabj ki rám. Esküszöm, Nagyúr!

Voldemort lassan biccentett.

- Akkor a munkád a mai nappal elkezdődik, Lucius. Találj nekem egy méltó utódot! Keress egy családot, akiknek vére tiszta, de hűségük sosem volt kérdés. Ha eljön az idő, menj el a család asszonyához, aki gyermeket hord a szíve alatt. Meg kell sebeznie magát a törrel, és szabad akaratából rá kell rajzolni a szimbólumomat - nevem első betűjét - születendő fia fölé, saját vérével használva tintának. Az önkéntes cselekedet áttölti a törben lakozó életet az anya vérebe, s onnan a gyermekbe, így lelkem utolsó darabja tovább öröklődik. A fiúban ott lesz tudatom, készen rá, hogy egy újabb generáción át szolgáljon engem. Ez a feladatod, erre esküdj, Lucius. Esküdj meg!

- Esküszöm, Nagyúr! - nyöszörögte Lucius, és térdre rogyott.

- Nagyuram! - sikoltotta Bellatrix, majd térdre emelkedett, és kinyújtotta egyik kezét.

- Válassz engem! Hadd legyen én a jövő generációnak szánt ajándékok kihordója! Pontos képmásodra nevelem majd a fiút! Szabad akaratomból! Égek a *vágytól!*

- Igen, hűséges Bellatrixom - szólt halkán Voldemort, rá sem nézve a nőre. A lebegő csillár néhány darabja némán keringett közöttük. - Azonban épp a hűséged az, amely alkalmatlanná tesz erre a feladatra. Senki sem kételkedne benne, kinek a méhében születik újra a lelkem. Bármennyire is szeretnéd, e feladat nem lehet a tiéd. Bellatrix felzokogott.

- Akkor mégis miért kellett itt maradnom, Nagyúr? - sírta kétségbeesve. - Miért kellett végignézniem, ahogy a legnagyobb vágyam kicsúszik a markomból?

Voldemort elnézőn sóhajtott.

- A kérdésben már benne is van a válasz, kedves Bellatrix. De nézd a jó oldalát: először egyszerűen csak végezni akartam veled, amiért ma éjszaka hagytad elmenekülni Harry Pottert. Ehelyett csupán az álmodat öltem meg.

- Neeee! - sikoltotta Bellatrix, amitől James minden hajszála az égnek állt. Még sosem hallott ennyire kétségbeesett, reményvesztett sikolyt.

Voldemort elindult, arcán olyan mosoly ült, mintha Bellatrix elkínzott jajveszékeltése a legszebb zene volna a füleinek. Átnyújtotta a tört Pitonnak. Mikor Piton átvette, a kristálycsillár ismét a földre zuhant. Olyan csörömpöléssel hullott le Voldemort mögött, hogy egy pillanatra még Bellatrix Lestrange zokogását is elnyomta.

A kristályokkal együtt az emlék is darabjaira tört.

Egy pillanatra felvillant a kavargó füst képe, aztán újabb emlékkép állt össze, és úszott elő a ködből, akár egy lidérces álom. Ebben az emlékből James ismét Perselus Pitont látta. Le-fel sétálgatott az igazgatói irodában, mely most már az övé volt.

- Úgy látom, félreérti, Albus - mondta Piton. A falon lógó Dumbledore-portréhoz beszélt. - Nem fogom *megkérni* semmire. Lumpsluck a felelős azért, hogy a Sötét Nagyúr egyáltalán képes horcruxokat gyártani. Ő jobban ért hozzájuk, mint én. *Tartozik* annyival a világnak, hogy ezt hatástalanítja.

- Bárcsak ez lehetséges volna, Perselus! – felelte Dumbledore portréja. – De nem az. Talán elpusztíthatja a horcruxot, igen, de senki nem képes csak úgy hatástalanítani. Mindazonáltal, úgy látom, meg kell ismételnem a lehetőséget, amit már korábban is felvettem: az eszköz megmérgezését. Az végezne az anyával és a fiúval is.

- Nem pusztíthatom el a tört, amíg a Sötét Nagyúr életben van – mondta Piton. – Össze van kötve Lucius Malfoyjal; ő tudna róla, ha a tör veszélybe kerülne, és akkor napvilágra kerülne, kihez is vagyok hűség igazán.

- Akkor tegye, amit javasoltam – szolt Dumbledore szenvedélyesen. – Mérgezze meg a pengét! Ahhoz igazán ért. Ebben a helyiségben is van egy rakás lenyomozhatatlan mérég. Hadd hordozza az a sötét lélekdarab a saját végzetét!

- Ön talán képes úgy tekinteni a nő és gyereke meggyilkolására, mint „a nagyobb jóért” elkövetett bűn, de attól tartok, ez nekem nem menne.

A portré szomorúan megrázta a fejét.

- Akkor ön ostoba, Perselus. Ennek a horcruxnak a gyümölcse az ön lelkén szárad, *nem* Horatius Lumpsluckén.

Piton lassan kifújta a levegőt, és gondolkodott. Végül felpillantott a festményre.

- Talán mégsem – súgta, mintha csak magában morfondírozna. – Talán van más mód.

- Téved, Perselus – felelte Dumbledore. – Az én módszerem az egyetlen felelős döntés. Máskülönben a fiú megszületik, és maga Voldemort fog az ereiben csordogálni.

Piton hideg mosolyra húzta a száját.

- Talán mégsem – ismételte.

- Bizonyára nem arra gondol, hogy a horcrux tör majd nem adja át Voldemort lélektöredékét?

- Nem – szűkítette össze a szemét Piton. – De talán, ha nem egy *fiúnak* adja át...

Dumbledore türelmesen felsóhajtott.

- Ez nem a legmegfelelőbb idő az összeesküvések szövögetésére, Perselus.

- Csupán eltűnődtem – felelte lassan Piton. – A Sötét Nagyúr úgy hiszi, egy fiúgyermek kapja a lelkét. Ő az egyik legarrogánsabb férfi, az a fajta, aki megkérdőjelezhetetlenül hisz neme felsőbbrendűségében. De mi van, ha Lucius döntését egy kicsit megmásítjuk? Mi van, elködösítjük a jövőlátását? És végül, mi van, ha a végső horcrux egy *lánygyermekbe* kerül?

- Ez még nem biztosítja, hogy a lélekdarab nem uralkodik el a gyermek személyiségén. Attól ugyanúgy irányíthatja őt az idegen lélek.

- A lélekdarab *hímnemű* – motyogta Piton. Alig hallotta a festmény szavait. – De vajon felborulna az egyensúly a váratlan ellentét hatására a női szívben? Vajon...

A portré szelíden közbevágott.

- Ez a spekuláció ostobaság, barátom. Azt tanácsolom, mérgezze meg a tört, vagy ha arra nem képes, pusztítsa el, mihelyt eljön az ideje!

Piton töprengve a festményre meredt. Előhúzta talárja redőjéből a tört, és a tenyerére fektette. Az ugyanolyan sötéten csillogott, mint mikor James legutóbb látta. Piton bólintott.

- Igen – mondta. – Természetesen igaza van, Albus. Mihelyt eljön az ideje. Még nem pusztíthatom el a horcruxot; túl sok áll vagy bukik azon, hogy meg tudom-e tartani a hűség látszatát. Addig is viszont, talán kísérletezgetem. A tör Lucius Malfoyhoz kötődik. Talán kihasználhatom ezt a köteléket, és elködösíthetem Lucius elméjét,

hogya itt az idő. Ha végül mégis használná a tört, „véletlen” egy születendő lánygyermeken fogja használni, éppen ellenkezőleg, mint ahogy az ura kívánta tőle. Talán, csak talán, ez elég lesz, hogy kibillenjen az egyensúly. Máskülönben viszont, a saját kezemmel pusztítom el a horcruxot, ha eljön a megfelelő idő.

- Bocsásson meg, Perselus – szólt Dumbledore, és mélyen a férfi szemébe nézett –, de mi lesz, ha nem él addig?

- Eggyel több okom van rá, hogy életben maradjak, Albus – felelte Piton, majd visszacsúsztatta a tört a talárjába. – És mint ön is jól tudja, most nem ennek a titokzatos tárgynak az elpusztítása a legfontosabb. Bízzon bennem, *óvatos* leszek.

Még el sem haltak Piton utolsó szavai, az emlék fodrozódni kezdett, és elhalványult. Örvénylő ezüstköd töltötte meg James látóterét, majd észrevette, hogy valami keménynek dől neki. Kényelmetlen volt, így hát eltolta magát tőle. Ahogy így tett, arca eltávolodott Dumbledore merengőjétől, feje kavargott és teljesen össze volt zavarodva. Ralph és Rose ugyanabban a pillanatban hajoltak el a kőtáltól. Egymásba kapaszkodtak, hogy talpon tudjanak maradni.

- Láttátok? – kérdezte Scorpius. James nagyokat pislogva igyekezte visszanyerni az egyensúlyát. Scorpius a raktárszoba sarkában kuporgott egy ládán, hátát a falnak vetette. – Láttátok a tört?

- Én igen – mondta James. – Rose, Ralph, ti is? Egyikőtöket sem láttam.

Rose rémülten rázta a fejét.

- Mindent láttam. Hallottam, mikor Dumbledore igazgató úr és Piton professzor valami örökösről beszéltek. Aztán... láttam *őt*. *Őt*, akit nem nevezünk nevén. Szörnyű volt.

- Nem sokat értettem abból, amit mondott, de a lényeg, azt hiszem, átjött – szólalt meg Ralph is holtápadt képpel. – Azok a horcrux micsodák Voldemort lelkének a darabkáit tartalmazták, így ha megölték is, nem halt meg igazán, ugye?

- De az utolsó horcrux, amit az apja törébe rejtett, az más – bólintott Rose. – Azt a lélektöredéket, ha akarta volna, akkor sem tudta volna visszavenni. Egy fiúgyermeknek szánták, aki magában hordozta volna egy másik élet darabkáját.

James összevonta a szemöldökét.

- De miért vesztegetett volna el egy horcruxot egy *másik* életre olyasvalaki, aki ennyire megszállottja a halhatatlanságnak?

Ralph úgy vonta meg a vállát, mintha a válasz nyilvánvaló volna.

- Az attól még mindig az ő élete marad, csak jól elrejtve. Ki gyanítaná? Amíg Voldemort Voldemortban volt, a jó varázslók a világon mindenhol őt vadászták. Tudta, hogy legalább pár ember, köztük a papád, James, nem áll le, amíg az utolsó horcrux is el nem pusztul, és Voldemort minden egyes darabkája meg nem hal. Elrejteni egy utolsó lélekdarabot valami névtelen csecsemőbe, zseniális húzás! Úgy értem, te is láttad, hogy nézett ki Voldemort. Nem tudott volna egykönnyen elvegyülni a tömegben. De ki gondolta volna, hogy egy kiskölyökben keresse a legnagyobb sötétvarázslót? Ez a tökéletes álca.

- De nem ő lett volna az a kiskölyök – ellenkezett Rose fintorogva. – Annak az apró lélekdarabnak egy *teljes* lelket kellett volna legyőznie, hogy átvegye az irányítást.

- Nem feltétlenül – mondta Scorpius. – Ha talált egy gyenge pontot az eredeti lélekben, befészkelhette magát, és valahogy Voldemort akarata szerint alakította azt. Még egy fát is meghajlíthatunk, ha már csemete kora óta hatunk rá. Voldemort

türelmes volt, és minden hájjal megkent. Az a lélekdarab nyugton várakozhatott, és lassanként alakíthatta át az új lelket.

- Na és, mi történt a törrel? – huppant le Rose egy ládára. – Azt kell feltételeznünk, hogy Piton professzor még az előtt meghalt, hogy esélye lett volna megsemmisíteni a horcruxot. De vajon arra volt ideje, hogy a tört megbűvölve bolonddá tegye a nagyapádat?

- Szerinte nem – villantott fel Scorpius egy ördögi mosolyt. – A nagyapám semmit sem tud a merengőről és az emlékekről. Ő egészen máshogy mesélte ezt a történetet. Nem mintha ez olyan meglepő volna...

Azzal Scorpius elmesélte a történet folytatását, ahogy ő hallotta.

Akkor kezdődött, mondta, mikor Perselus Piton életét vesztette Voldemort keze által, és nem azért, mert a Sötét Nagyúr bizalma megtört a varázsló hűségében – magának Scorpiusnak erről mindaddig fogalma sem volt, amíg fel nem fedezte a merengőben tárolt emlékeket –, hanem mert tévesen azt hitte, Pitonnak meg kell halnia, hogy végleg Voldemorté legyen a bodzapálca. Piton erre nem számított, így nem pusztította el a horcrux tört. Ahhoz azonban elég fortélyos volt, hogy alaposan elrejtse, és senkinek ne mondja el a hollétét. Nem sokkal később, miután Voldemort meghalt, a halálfalók pedig szétszóródtak, Lucius Malfoy keresni kezdte az utolsó horcruxot, hogy teljesítse halott ura parancsát. Valamivel a csata után, amíg a védelmet még nem állították teljesen helyre, belopakodott a Roxfortba. Minden tőle telhetőt elkövetett, hogy megtalálja a tört, és habár érezte, hogy valahol a közelben van elrejtve, nem járt sikerrel. A félelem és düh az örületbe kergette, mivel úgy hitte, ha elbukik, a Sötét Nagyúr még a síron túlról is beteljesíti fenyegetését. Mialatt átkutatta Piton egykori igazgatói irodáját, a kastélyban érzékelték, hogy Lucius a folyosókon jár. Menekülés közben mindent és mindenkit elkerült, vagy ha az nem sikerült, megátkozott. Mikor azonban a Tiltott Rengetegen át haladt, felfokozott érzékei nagy erejű, elveszett varázstárgyat észleltek. Akkor nem volt ideje megkeresni a tárgyat, de elhatározta, hogy amint lehet, visszatér, mert úgy hitte, talán véletlen belebotlott a tört rejtekhelyébe.

Az idő telt-múlt, Luciusnak azonban nem volt alkalma visszatérni a Rengetegbe. Legtöbb halálfaló társa vagy bujdosott, vagy már el is fogták őket, és börtönben ültek. Lucius rendkívül jó volt a nyomok eltüntetésében, de állandó rettegésben élt, hogy figyelik, bármelyik pillanatban rátalálhatnak, és rács mögé dughatják. Felesége, Narcissa, nem sokkal a csata után hagyta el, és még a fiát, Dracót sem nagyon érdekelték már apja üzelmei, így hát Lucius menekülőre fogta. Utolsó knútjaiból vásárolt magának egy lerobbant kúriát a Cannery soron, és az általa ismert legjobb védelmi bűbájokkal látta el. Ott egyedül kezdte kitervelni, hogyan juthatna vissza a Roxfortba, és kaparinthatná magához a horcrux tört.

Sajnos, az eltelt idők folyamán a Roxfortot újjáépítették, és a védelmet is megerősítették. Egy Luciushoz hasonlóknak esélye sem volt észrevétlenül bejutni a birtokra. Társakra és pénzre volt szüksége. Szerencséjére Gregor Tyranicus személyében mindkettőhöz egyszerre hozzájutott, hiszen a férfi gyenge volt ugyan, ám fűtötte a Romániában maradt uralkodócsaládja iránt táplált gyűlölet. Gregort azonnal lenyűgözték Lucius történetei a híres Sötét Nagyúr megbízásáról, és kincsének utolsó darabkáját is annak megsegítésére fordította, hogy megtalálják a titokzatos horcrux tört. Cserébe csupán annyit kért, hogy hatalmához méltó helyet foglalhasson el a megjósolt aranyvérű birodalomban. Lucius nagylelkűen elfogadta Gregor támogatását, és még a férfi kissé rögeszmés hobbiját is segítette, mikor maga is szolgált néhány relikviával a Sötét Nagyúr életéből.

Együtt összetoboroztak egy tolvajokból és gyilkosokból álló kis csapatot, és a Roxfort ostromára képezték ki őket. Valójában Luciusnak esze ágában sem volt csatlakozni az ostromhoz. Úgy tervezte, hogy a támadás okozta zűrzavarban be tud osonni a Tiltott Rengetegbe, és megkeresheti az elrejtett tört. Ami azt illeti, az ő és Gregor felkészítése ellenére biztosra vette, hogy az ostromló csapatot elfogják és az Azkabanba küldik, ám amíg biztosítják Luciusnak a kellő, rövidke időt, őt ez egyáltalán nem érdekelt. Csak jelentéktelen áldozatok lesznek a bukott Sötét Nagyúr tervének oltárán.

Az ostromra végül sosem került sor. Egy héttel a tervezett támadás előtt Lucius éppen egyedül volt otthon a Cannery soron álló kúriában, mikor egy Malcolm Baddock nevű fiatal férfi, az ostromló csapathoz felbérelt egyik tolvaj egyszer csak előlépett az árnyékból, markában egy késsel. A férfi vigyorogva arra utasította Lucius, hogy adja oda neki a házban elrejtett aranyat.

- Ha megkapom, talán csak a nyelvedet vágom ki, vénember – mondta Baddock.

Lucius mindössze felsóhajtott. Becsukta a könyvet, amit addig olvasott, aztán szinte lustán előhúzta zsebéből a varázspálcáját. Könnyedén forgatgatta azt ujjai között, nem fogta Baddockra.

- És miből gondolod, fiatalember, hogy nem öllek meg ezzel a pálcával most rögtön? Baddock mohó vigyora csak még szélesebb lett.

- Mert ez itt a szerencsekésem, azért – mutatta fel a sötéten csillogó pengét. – Még sosem hagyott cserben. Háromszor is végez veled, mielőtt a földre esnél, öreg. Eddig egyetlen pálcá sem bizonyult elég jónak, hogy legyőzze, a tied sem lesz kivétel. Most pedig, ide az aranyat!

Lucius összeszűkítette a szemét.

- Mondd csak, barátom – szólt bársonyos hangon –, ezek szerint a késed előre tudja, ha egy varázsló *erre* készül?

Egy ügyes mozdulattal Lucius aprót suhintott pálcájával. Baddock összerezsent, majd a torkán keresztben egy vörös csík futott át. A vágásból vér kezdett csordogálni, s ahogy végigfolyt mellkasán, Baddock bandzsítva megpróbált vetni rá egy pillantást. Vonásai dühös fintorba futottak, ahogy dobásra készen megemelte a kést. Azonban mikor a férfi szólásra nyitotta volna száját, feje halkán levált nyakáról a vágás mentén, és egy tompa puffanással a földre esett.

Lucius már el is tette a pálcát, és épp azon töprengett, vajon elárulja-e a csapat többi tagjának, hogy mi történt Baddockkal, amikor hirtelen szúrást érzett a hasában. Gyanakodva lepillantott, és Baddock késének a markolatát látta kimeredni a

talárjából. Egy pillanattal később hallotta, ahogy a tolvaj lefejezett holtteste a földre rogy. Úgy tűnt, valóban szerencsekés lehetett, ha Baddock még az előtt el tudta hajítani, hogy a feje elvált volna a testétől.

Lucius a késért nyúlt, hogy kihúzza azt a gyomrából. Fájt, de nem volt végzetes a sérülés, legalábbis egy olyan varázslónak, mint Lucius. Keze félúton megdermedt a levegőben, mielőtt még ujjai megérinthetnék volna a markolatot. Elkerekedő szemekkel meredt rá. A markolat azon része, melyet látott talárja lassan sötétedő redőitől, meglehetősen ronda volt, és ékkövekkel díszített. Lucius felismerte. Megmarkolta az ezüst markolatot, és kihúzta magából a pengét. Alig érezte. Térdre esett, magasba tartotta a törst, és figyelte a tűz fényének játékát a sötét, véres pengén. Nevetni kezdett.

- Köszönöm, Nagyúr! – kiáltotta, mikor végre levegőhöz jutott. – Szavad igazáról még holtadban is gondoskodszt! Az utolsó horcruxod megtalált engem! Köszönöm! Nem foglak cserbenhagyni! A végső parancsod bevégeztetik!

Lucius addig kacagott, míg végül teljesen berekedt, és a seb begyógyítása is csak akkor jutott eszébe, mikor a talárja elejéből szivárgó vér hatalmas tócsába gyűlt körülötte.

Két év telt el a roxfordi csata, és a Sötét Nagyúr hihetetlen halála óta, és Lucius végre hozzákezdhetett feladata teljesítéséhez. Beszámolt Gregornak a tör váratlan felbukkanásáról, aztán szélnek eresztették a csapatot némi arannyal, és az ígérettel, miszerint ha bárkinek is mesélnek arról, amit tudnak, osztozhatnak elhullott társuk, Baddock sorsában.

Lucius már rég kiválasztotta azt a családot, akiknek a Sötét Nagyúr „ajándékát” szánta. Aranyvérűek voltak, de alacsonyrendű, szegény emberek. Lucius rövid megfigyelés után kiderítette, hogy az ifjú ara épp nemrég lett várandós. A neve Lianna Agnellis volt, férjét letartóztatta a minisztérium, mivel Voldemort rémuralmának utolsó napjaiban állítólag összejátszott a halálfalókkal. Luciusnak úgy rémlett, ismeri is a férfit, Wilfrednek hívták. Valójában a halálfalók bábja volt, habár erről neki, magának fogalma sem volt. A fiatalember rendkívül egyszerű és naiv volt, esetenként még Lucius is használta üzenetek kézbesítésére. Lucius értesítette névtelenül a minisztériumot Wilfred halálfaló-kapcsolatairól, mivel jól tudta, hogy az a száználmas alak úgysem lesz képes senkit név szerint bemártani; Lucius és a többiek épp elég óvatosak voltak, nehogy ilyen előforduljon. Wilfredet kihallgatta a Wizengamot, végül pedig az Azkabanba került, amíg nem hajlandó kiadni a cinkosai nevét.

Miután Wilfred börtönbe került, Lucius meglátogatta kis lakásában a fiatal, terhes arát, Liannát. Úgy mutatkozott be, mint a férj barátja, és egykori munkatársa. Lianna mindkettejüknek teát készített, aztán helyet foglaltak a roskadozó konyhaasztalnál. Lucius azt állította, neki megvan a pénze és befolyása is, hogy kiszabadítsa a férfit, amennyiben az asszony hajlandó egy apró szívességet tenni a férje jötevőinek. Lianna teljesen kétségbe volt esve: térdre vetette magát Lucius előtt, és zokogva bizonygatta, bármit megtenne, hogy Wilfred hazatérhessen. Megkérdezte, mit kíván tőle Lucius, aki azt felelte, talán meggondolja magát, ha elmondja, és megkérte a nőt, gondolkozzon még rajta egy kicsit, amíg újratölti a teáscsészéjét.

Mikor Lianna szipogva és a szemét törölgetve visszatért a tűzhelyhez, Lucius belenézett a nő csészéjébe, és az alján összegyűlt teafüvet kezdte vizsgálgatni.

Biztosnak kellett lennie benne, hogy a nő méhében fiúgyermek fejlődik; Luciusnak, varázslóként, semmiség volt ezt megállapítani. Közelebb hajolt, és hunyorogva próbálta kivenni a jeleket, ám a teafű összefolyt a szeme előtt. Pislogott, igyekezett fókuszálni, koncentrálni. Talárja alatt a tör mintha vibrált volna. Érezte, amint megérinti az elméjét, és megszólítja őt. Ez szörnyen zavarta. Az utóbbi időben Lucius egy pillanatra sem vált meg a törtől, de most hirtelen azt kívánta, bárcsak otthon hagyta volna, a kúriában. Aztán, épp mikor Lianna visszatért az asztalhoz, és letette Lucius elé a gőzölgő teát, a teafű ázott levelei kitisztultak. Lucius a csészére meredt, aztán elvette azt a nő elől, és a fény felé fordította. Igen, már látta is. Kétség sem férhet hozzá: az asszony hasában lévő gyermek fiú. A teafű nem hazudik. Lucius felsóhajtott, majd elégedetten elmosolyodott. A tör ismét elcsendesedett.

- Mi az? - kérdezte Lianna feldúltan, és lehuppant a székére. - Mit lát a teafűben? Visszakapom az én Wilfredemet?

Lucius felnézett rá kedvesen csillogó szemével. Megnyugtatóan kezébe fogta a nő kezét.

- Hamarosan ismét együtt lesznek - ígérte -, ha megteszi, amit kívánok. Akár ma, most délután is végrehajthatja, ha akarja. Majd én segítek. De habozás és kérdések nélkül kell megtennie. Talán rémisztő lesz, és fájni fog, de csak egy kicsit, és csupán percekig tart majd. Hajlandó rá, kedves Mrs. Agnellis?

A nő idegesen, de határozottan biccentett.

- Tudom, hogy Wilfred főnökei nem voltak épp a legkedvesebb emberek, és hogy néha szörnyű dolgokkal bízták meg. Ugyanazt mondtam akkor neki, mint most magának, uram: nem akarok tudni róla. Megteszem, amire megkér, de nem szeretnék többet tudni róla, mint amit muszáj. Csak vissza akarom kapni Wilfredet, aztán, ha nem bánja, már itt sem vagyunk.

Lucius megértően bólogatott és paskolta a nő kezét, de Liannának nem volt több mondanivalója. A vékony vonal, amivé ajkait préselte, egyértelműen bizonyította Luciusnak, hogy az asszony szinte bármit megtenne a férjéért. Úgy tűnt, a nő érzi, hogy szörnyűségek várnak rá, ám az arcán ülő kifejezést Lucius jól ismerte. Azt hirdette: *Bármit megteszek, azután sosem beszélek róla, sőt nem is gondolok rá. Senki nem fog tudni róla, és én is elfelejtem majd. Már el is felejtettem. Az elmém üres. Csak legyünk túl rajta!*

Mikor Lucius egészen biztos volt benne, hogy Lianna arckifejezése nem csupán egy futó gondolat eredménye volt, lassan a talárjába nyúlt, s arcáról egy pillanatra sem tűnt el a kedves törődés. Egy fekete ruhaanyagba bugyolált tárgyat vett elő, és az asztalra helyezte.

- Bontsa ki, Mrs. Agnellis! - szólt halkán. - Az öné.

A nő előre nyúlt, és magához húzta a tárgyat. Kicsomagolta, aztán értetlenül meredt a csúnya ezüsttőrre.

Lucius tovább mosolygott rá.

- Csak egy pillanatig fog fájni - mondta biztatóan, majd magyarázni kezdte, mit kell tennie az asszonynak.

- Ez szörnyű! – kiáltotta Rose remegő hangon. – A nagyapád egy szörnyeteg! Scorpius nem felelt. Tekintetét Edevis tükrének poros felszínére szegezte. Ralph összevonta a szemöldökét.
- Na de hogyan jutott az a Baddock fickó a horcrux törhöz?
- Hetedéves volt a Roxfortban a csata idején – mondta Scorpius. – A nagyapám úgy gondolja, a tör valahogy engedte magát megtalálni Baddock által, mivel tudta, hogy felhasználhatja őt.
- Szerencsétlen flótás – sóhajtotta Rose.
- De ha a tör Baddocknál volt – szólt James –, akkor mi volt az a varázstárgy, amit a nagyapád a Tiltott Rengetegben érzett... - Hirtelen elhallgatott, mikor beugrott neki a válasz. Ahogy összeállt benne a kép, Rose szeme is elkerekedett.
- A feltámadás köve! – súgta. – Hát így találták meg! Volt akkora mázlija, hogy a közelébe keveredjen. Érezte a feltámadás követ, és összetévesztette a törrel!
- Erre bizonyára ő is rájött – bólintott James komolyan. – Valószínűleg fogalma sem volt róla, mi lehet az, de miután Baddock rátámadt, megtudta, hogy a Rengetegben lévő tárgy nem lehet a tör. Végül mégis belopózott az erdőbe, és megkereste! A fenébe is! Biztos maga alá csinált örömében, mikor rájött, hogy Mardekár jelzőkő-darabja az!
- Scorpius megcsóválta a fejét.
- Erről a részéről semmit sem tudok, de igen, így történhetett.
- Tehát, akkor ez a történet vége? – kérdezte James. – Szegény Lianna a hasára karcolta Voldemort monogramját, aztán életet adott a csecsemőnek, benne Voldemort lelkének egy darabjával?
- Scorpius biccentett, de még mindig nem nézett a többiekre.
- Belebetegedett abba, amit tett, és persze a nagyapám a kisujját sem mozdította, hogy kihozza a férjét az Azkabanból. Nem mintha képes lett volna rá. Végül, mikor Wilfredet nem engedték el, Lianna biztosra vette, hogy szörnyűséget követett el, a semmiért. Nagyon beteg lett, a Szent Mungóba szállították. Belehalt a szülésbe.
- Ralph összeszorította a száját.
- Ez rettenetes – rázta a fejét. – Bárcsak ne is tudnék róla!
- Rose csillogó szemekkel pillantott fel.
- Mi történt a baba apjával?
- Wilfred évekig az Azkabanban maradt. Azt megtudta, hogy a felesége meghalt a gyerek születésekor, de sosem látta a csecsemőt. Követelte, hogy engedjék ki, hogy felnevelhesse. Teljesen begőzölt, végül elzárták. Nem sokkal később holtan találták a cellájában. A nagyapám szerint az örök behajították a dementorverembe.
- „Dementorverem”? – rázkódott össze Ralph.
- Rose aprót sóhajtott.
- A dementorok az Azkaban őrei voltak. Mikor megbízhatatlannak bizonyultak, a

legtöbbet összeterelték, és bezárták a pincében, ahova nem férkőzik le a napfény. Épp mint a borleyk, a dementorok is árnyékteremtények: fény nélkül tehetetlenek. Az azkabani sötétvermek fogva tartják és legyengítik őket, de az éhségük egyre nagyobb lesz. Ha valakit beledobnak abba a verembe, az szörnyű halált hal.

- De miért dobták bele az örök azt a szerencsétlent abba a verembe? – értetlenkedett Ralph.

- Bosszúból – felelte Scorpius. – Azt hitték, a legrosszabb halálfalóknak falaz, akiket sosem sikerült elkapni. Az Azkaban új őreinek többsége egykor auror vagy Héja volt. Rengeteg embert láttak, akikkel a halálfalók végeztek, és nem kegyelmeztek olyasvalakinek, akiről azt hitték, őket védi. De soha, semmit nem bizonyítottak rájuk.

- Tehát a csecsemő árva lett – szólt halkán James. – Mint az apám.

Scorpius bólintott.

- A nagyapám igencsak dühbe gurult, mikor kiderült, hogy a gyerek lány lett. Mind a mai napig nem tudja, hogy Perselus Piton rontása befolyásolta a döntését, mely magán a törön keresztül fejtette ki hatását. Nem volt hajlandó „lány”-ként hivatkozni a gyerekre, ahelyett inkább úgy nevezte: „vérvonal” vagy egyszerűen csak „az”. Lenézte és megvetette őt, ám tudta, hogy benne lakozik halott ura utolsó darabkája. A kislányt Lianna szülei nevelték fel, akik nem éppen a legkedvesebb emberek. Az évek során a nagyapám többször is megfigyelte őket. Nem voltak nyíltan kegyetlenek, de a nagyapám szerint titkon a lányt hibáztatták a lányuk haláláért.

Rose megrázta a fejét.

- Állj! Nem akarok többet hallani. Ez szörnyű!

James vonásai megkeményedtek, ahogy Scorpiusra pillantott.

- Nem – szólt. – Minden mást elmondtál. Most jön a legfontosabb rész. Ki a vérvonal?

- Azt hittem, mostanra már magatok is rájöttetek – felelte Scorpius. – Pillanatnyilag ő az egyetlen ismert árva lány a Roxfortban, habár sosem beszél róla. Anyja sötét haját és apja magasságát örökölte, de a többi tulajdonságát a horcrux tör állandó sötét befolyása alakította, Voldemort lelkének utolsó, fennmaradt töredéke. Az előbb ott állt melletted a könyvtárban, az egyik könyvespolc mögött, és kihallgatott titeket. Emiatt kapcsolt be a gyanuszkóp Ralph hátizsákjában. Ti is tudjátok, kire gondolok. Mondjátok ki a nevet, mert én nem tudom magam rávenni. A nagyapám végezne velem, és valószínűleg azt a nyavalyás tört használná hozzá.

James Rose-ra és Ralphra pillantott, kis ideig az arcukat fürkészte, aztán visszafordult Scorpiushoz.

- Voldemort örököse Tabitha Violetus Corsica – mondta ki határozottan. – Valahogy mindvégig tudtam.

- Akkor még valami mást is tudsz – szólt Scorpius, miközben sóhajtva feltápáskodott.

- Mit? – kérdezte Ralph. Egyenként mindenkin végignézett.

Rose felelt, hangja figyelemreméltóan nyugodt maradt.

- Tudjuk, ki a vérvonal, tehát azt is tudjuk, ki lesz a Kapuőr gazdateste. Mindkettő Tabitha.

James lassan megcsóválta a fejét.

- Az egyetlen dolog, amit *nem* tudunk – mondta –, hogy hogyan és mikor fog ez bekövetkezni, és mit tehetünk a megakadályozása érdekében.

18. TRIUMVIRÁTUS

Előző évben, egy a Tiltott Rengeteg mélyén megesett kísérteties kaland során James találkozott egy „driád” nevű lényel, egy valódi erdőszellemmel. A driád, aki a maga szomorkás, hipnotikus módján gyönyörű volt, figyelmeztette Jamest, hogy apja legnagyobb ellenségének vére valaki másban csörgedez, alig egy mérföldre tőlük. A driád végül a következő szavakkal köszönt el Jamestől: *Az apád harcának vége, a tied most kezdődik.*

Jamesnek akkor fogalma sem volt, mit ért a driád ez alatt, de volt egy halvány elképzelése róla, ki lehet Voldemort vérvonala. Egész végig Tabitha Corsicát gyanúsította, még akkor is, mikor a többiek váltig állították, ő csak egy eszes, fondorlatos lány, akinek elég különös tévképzete van a történelemmel kapcsolatban. Most, hogy James tudta, hogy valóban Tabitha a vérvonal, akire a driád figyelmeztette, egyre tehetetlenebbnek érezte magát. Semmit nem tehetett Tabitha tervének megállítására, és legfőképp azért, mert nem tudta, mi is egészen pontosan a terv. Scorpius kitarzott amellett, hogy a nagyapja sosem beszélt neki arról, hogyan lesz a vérvonalból a Kapuőr gazdateste, mindössze annyit tudott, hogy Tabithának valahogy bizonyítania kell hajlandóságát és elkötelezettségét a Kapuőr iránt. James szerette volna megkérdezni erről Merlint, de a legutóbbi beszélgetésük óta kissé tartott a nagy mágustól. Az apjának is szívesen leírta volna aggodalmait egy levélben, hogy a segítségét kérje, de neki már így is elég baja volt az Odú eladásával, Weasley nagymama elhelyezésével és a Londont elárasztó titokzatos dementorraj visszaverésével foglalatосkodó új alosztály irányításával. Ráadásul a legutóbbi levelében az apja világosan megmondta, szerintük az egész Kapuőr-ügy csak az ellenség által kitalált humbug, amivel csupán félelmet akarnak szítani az emberekben. Hogyan kérhetné James az apja segítségét egy olyan dologban, amit az

apja merő kitalációnak tart? James azon kapta magát, hogy egyre sűrűbben gondol a driád utolsó szavaira: ez nem Harry Potter harca, hanem Jamesé.

Scorpius véleménye az volt, hogy a legtöbb, amit tehetnek, hogy folyamatosan szemmel tartják Tabithát, ami viszont egyre nehezebbé vált a tanév végének közeledtével. James rendszeresen találkozott vele a *Triumvirátus* próbáin, hiszen a lány volt a rendező asszisztens, s ahogy Curry professzornak egyre több dolga akadt a nagy előadás megszervezésével, Tabitha egyre inkább átvette az előkészületek irányítását. A lány csípős megjegyzései James játékára továbbra sem szűntek. Sőt, ha lehet, még durvábbak is lettek, mivel egyfolytában bocsánatot kért, amiért a többi szereplő előtt újra és újra elismételteti James szövegét, mintha valamilyen szinte maga volna a felelős a fiú nyilvánvalóan csapnivaló előadasmódjáért.

- Végül is – hallotta egyszer James Tabithát, amint odasúgott Curry professzornak –, jómagam is benne voltam a bizottságban, aki neki adta a szerepet. De hát eső után köpönyeg, ahogy mondani szokták...

Tabitha megfigyelésének oroszlánrésze Ralphra hárult, hiszen ő ugyanabban a házban volt, mint a lány. A szokásos szeszélyességen kívül azonban Ralph semmi szokatlanról nem tudott beszámolni barátainak. James úgy gondolta, Tabitha még a szokottnál is udvariasabb, mégis, valahogy türelmetlenebb volt.

A premier közeledtével az órák rohanni látszottak. Számptalan szülő és családtag jelezte, hogy eljön az előadásra, köztük James édesanyja is, a fiú kishúgával. Apjának, legnagyobb sajnálatára, Londonban kellett maradnia az első dementorrazziára, így nem tudott eljönni. Ginny azonban megígérte neki, hogy felveszi James játékát néhány kölcsönbe kapott omniszköppal, hogy később Harry is megnézhesse. Mivel a közönség létszáma egyre csak dagadt, Curry professzor szándékát, miszerint egy valóban egyedülálló, mugli stílusú produkciót mutatnak be, beárnyékolta a diákok elhatározása, hogy egy szenzációs műsort adnak. James az előkészületeknek szinte minden egyes apró részletében látta a mágikus beavatkozást, kezdve a pedálos szélgéptől, ami valami titokzatos oknál fogva akkor is működött, mikor senki nem volt a közelében, egészen az éles fényvel ragyogó reflektorokig, amiket elfelejtettek bedugni a konnektorba. Valójában, mivel a Roxfortban nem volt bevezetve az elektromos áram, beszereztek néhány kisebb mugli generátort, aminek elvileg a fényeket kellett volna ellátnia, csakhogy még Curry professzor is elfeledkezett róla, hogy a generátorokba benzin is kell, hogy működjenek. Végül Damien lopva elvarázsolta a berendezéseket, hogy zakatoljanak és berregjenek, majd a látszat kedvéért még beléjük dugta a villásdugókat is. Curry professzor ezután bölcsen nem hozta szóba többé a generátorokat, és más, sokkal égetőbb problémákkal kezdett foglalkozni.

Petra órarendje egyáltalán nem illett össze Jamesével, így nekik kettejüknek alig volt alkalmuk közös próbára a színpadon. Ez nem volt túl szerencsés, ismerte el Curry professzor, de nagyon nagy baj sem, mivel Tabitha Corsica gondoskodott egy beugróról, aki helyettesítette Petrát, mikor ő nem tudott Jamesszel próbálni. Josephina Bartlett tériszonya eléggé alábbhagyott annyira, hogy fel tudta olvasni Petra szövegét, és mivel eredetileg az övé lett volna Astra szerepe a sajnálatos „balesete” előtt, ő volt a logikus választás a beugrónak. Josephina afféle rezignált szenvedéllyel tette a dolgát, hiszen a véleménye szerint ő többre volt hivatott, mint egy helyettes, de közben bizonyítani is akart, miszerint ő sokkal jobb Astra volna,

mint Petra. Meghúzta magát a színpad egyik sarkában, és karba tett kézzel várta Astra szövegét, ügyet sem vetve a többi színészre. Mikor azonban eljött az idő, szinte lubickolt a szerepben, egy pillanat alatt váltott át fásultsága melodramai nagyjelenetbe, majd amikor Astra szövege elfogyott, Josephina ismét visszasüllyedt a teljes apátiába. Úgy tűnt, alig veszi észre, hogy James is a színpadon van, pedig a szövegük meglehetősen nagy része a másoknak szólt. A maga részéről Tabitha elégedettnak tűnt Josephina kudarcával, és a lány minden sorát önelégült mosolygással hallgatta. Jamest azt zavarta leginkább, hogy a darab végi csókjelenetet is Josephinával kellett elpróbálnia, főleg, mivel Petrával még egyszer sem sikerült átvenniük azt a részt.

- Nehogy meg merj csókolni, te kis taknyos - mormogta Josephina, miközben fátyolos mosollyal feléje hajolt.

- Eszemben sincs - szúrta James saját szeretet ittas mosolyán keresztül. - Lehetőleg ne ess rám, oké? Kicsit még mindig kótyagosnak tűnsz.

Tett róla, hogy a szája messzire elkerülje Josephina ajkait. Egy pillanattal később a fények kialudtak, és Tabitha elrendelt egy tízperces szünetet, amíg a háttér munkások újratöltötték az esőgépet.

Aznap éjjel James ismét álmodott, habár ez alkalommal úgy érezte, most tényleg csak egy álmról volt szó, nem pedig valaki más valóságába való bepillantásról. Mint mindig, most is a pengék suhogásával és villogásával kezdődött, valamint az ősrégi szerkezet zakatolásával. Az álomban az ismeretlen a hullámzó tóhoz sétált, és belenézett. Mint mindig, ezúttal is előúszott a mélyből a fiatal nő és férfi arca. Most azonban máshogy festettek. Bizonytalanul úgy vélte, talán a régen meghalt nagyszüleit látja, az apja szüleit. A két arc nem a hosszú, fekete hajú lányt nézték, helyette egyenesen Jamesre szegezték tekintetüket, legalábbis oda, ahol a fiú lebegett a sötétségben, a másik alak mellett. Arckifejezésük megfontolt volt, mégis aggodalomról tanúskodott, és habár nem tudtak beszélni, a szemükkel is világosan megértették magukat: *Vigyázz, kisunokám; figyelj oda és jól gondold meg, mit teszel! Vigyázz...*

A sötét hajú lány elfordult a tóban úszó arcoktól, és James felnézett rá. Még most is, hogy tudta, Tabitha Corsica az, a lány arca árnyékban maradt. James megpróbált szólni neki, hogy felesleges tovább bujkálnia, nincs értelme, de képtelen volt kinyitni a száját. A lány megindult, elhaladt a tó mellett, James pedig követte, s mikor megmozdult, az álom megváltozott. A mohával borított, sötét falak semmivé váltak, helyüket egy fagyos szél fűtta, füves domboldal vette át. Fejük fölött hatalmas, sárga telihold függött az égen, mintha éppen a fejükre akarna zuhanni. A Tabitha alak tovább sétált, és James végre észrevette, hogy egy temetőben járnak. Jobb felől kovácsoltvas-kerítés dülöngélt néhány megviselt fejfa és kriptá mögött.

- Még sosem voltam itt - szólt egy fiatal férfi. James oda pillantott, de csak egy magas sziluettet tudott kivenni, aki a Tabitha alak mellett lépkedett. Valahogy Tabitha is magasabbnak tűnt, és a hangja is másként csengett, mikor megszólalt.

- Miért jöttél volna ide?

- A nagyszüleim itt vannak eltemetve - felelte a fiatalember komoran. - Nem emlékszem rá, hogy valaha is láttam volna a sírjukat.

- Milyen szomorú - mondta a Tabitha alak.

- Ha te mondd.

Egy éles fénysugárba értek, mely egy póznára akasztott lámpásból eredt. Nem messze tőlük egy görnyedt férfi lapátolta a földet egy sírból. Közeledtükre a férfi felegyenesedett, és hűvös szemekkel méregette őket, mintha számított volna rájuk.

- Kinek a sírja ez? – kérdezte a Tabitha alak.

A fiatalember felsóhajtott, és James hirtelen rádöbbsent, ki az.

- Az enyém – válaszolta Albus a Tabitha alak felé fordulva. James végre alaposabban is megnézhetette magának a lámpás fényében. Tizenhét-tizennyolc évesnek tűnt, jóképű volt, ám sápadt, és olyan sovány, mintha már napok óta nem evett volna. – Te is tudtad, hogy előbb vagy utóbb eljön ez a nap – mondta, majd előhúzta varázspálcáját a talárja alól. – Ki-ki megválasztotta a maga oldalát. Ő érzi, hogy itt vagy; már jön is, száll a széllel. De először is, meg kell tenned valamit.

És Albus átnyújtotta pálcáját a Tabitha alaknak.

Habár tudta, hogy az egész csupán egy álom, James próbált rákiáltani Albusra, figyelmeztetni őt, de az ajkai nem engedelmeskedtek. Csak nézni tudott. A Tabitha alak felemelte Albus pálcáját, és az égre szegezve. Szípgött, és a válla rázkódott, mintha sírna. Aztán, minden figyelmeztetés nélkül zöld fény villant, és a levegőt éles sziszegés töltötte be. A görbe hátú férfi nézett fel először, majd a Tabitha alak. Albus nem emelte fel a tekintetét. Végül James rájött, hogy ő viszont tudja mozgatni a fejét, így hát az égre pillantott. Magasan fölöttük fényes alakzat remegett a felhők előtt. Hatalmas, zöld koponya volt, aminek nyitott szájából lassan egy kígyó siklott elő. Az alsó állkapocs baljóslatúan kiakadt helyéről. A Sötét Jegy hátborzongató ragyogása az egész temetőt bevilágította. Az egyik legközelebbi fején James a saját és húga nevét látta. Ereiben meghűlt a vér, habár tisztában volt vele, hogy azok a halott nagyszüleinek a nevei.

Hangos csattanással egy újabb alak bukkant fel, markában tüzelésre készen szorongatta a pálcáját.

- Állj! – kiáltotta, és James furcsán ismerősnek találta a hangját. – Mindketten! Tisztában vagyok veletek, mit hisztek, mit kell tennetek, de nem kell így lennie! Albus, ne hagyd, hogy így végződjön!

- Tedd meg! – szólt Albus, ám James nem tudta eldönteni, hogy a jövevényhez, vagy a Tabitha alakhoz intézte szavait.

- Ne! – kiáltotta az idegen kétségbeesve. – A többiek is jönnek, és ők nem vesztegetik az időt beszéddel! Csak másodperceink vannak! Albus, ne légy bolond!

- Sajnálom – mondta Albus, továbbra is a Tabitha alakra szegezve pillantását. Lassan feléje biccentett. A lány leeresztette a pálcát, és Albus célozta meg vele.

A jövevény a Tabitha alak nevét kiáltozva előrébb lépett, könyörgött neki.

- Kérlek, ne! Ez nem te vagy!

- Igazad van, James – szólt a Tabitha alak halkán, szinte szomorúan. – Mától fogva egészen más néven ismernek majd.

Dobhártyaszaggató sikoly harsant, majd éles fény mosott el mindent. James kétségbeesve próbált a fénybe kapaszkodni, hogy fenntartsa az álmodat, de az szilánkjaira hullt, akár egy összetörő tükörben látszódnó jelenet.

James zihálva, verejtékben úszva ébredt. Mellkasában dübörgő szívvel ült fel az ágyán. A homlokán lévő fantomsebhely olyan erővel hasogatott, hogy James attól tartott, kettészakad a feje. Oda kapta tenyerét, és élesen felszisszent. Egy perccel később a fájdalom csihadni kezdett, de nagyon lassan. Mikor végre képesnek érezte

rá magát, James megfordult, és az ágy szélére telepedett. A sötétben kinyitotta hátizsákját, mélyen beletúrt, majd kivette belőle a pennáját és egy darab pergament. Végül, épp mire a testét borító verejték száradni kezdett a hálólhelyiség hűvös levegőjén, az éjjeliszekrénye fölé görnyedt, és leírt három szót. Némán meredt saját kézírására a holdfényben. Nem volt értelme. Valószínűleg nem jelentett semmit. Csak egy álom volt, és egyáltalán nem olyan, mint a többi álma, amit a fantomsebhely gerjesztett. Mégis, valahol mélyen, aggasztó módon, az egész rossznak tűnt. Valamilyen különös oknál fogva, ezt még magának sem ismerte volna be, úgy érezte, fontos emlékeznie rá.

Mikor reszketni kezdett, James visszabújt a takarója alá. Fogalma sem volt, mennyi lehet az idő. Másnap este mutatják be először és utoljára a *Triumvirátust*, azután pedig elkezdődik az iskola utolsó hete. Valahol odakint, talán nem is túl messze, a Kapuór lesben állt, és várta emberi gazdatestét. Itt pedig, a kastély falai között, itt volt a gazdatest, aki már felkészült a próbára, amivel bizonyíthatja érdemességét. És Jamesre hárult a feladat, hogy valahogyan megakadályozza ebben. *Az apád harcának vége*, mondta a driád, *a tied most kezdődik*. Nem voltak túl vigasztaló szavak, de újra és újra ott csengtek a fülében, s még akkor is vele tartottak, mikor ő lassanként görcsös, álomtalan álomba merült.

Nem messze tőle Scorpius Malfoy ébren hevert, figyelt, nem szólt vagy mozdult. Mikor már biztos volt benne, hogy James ismét elaludt, kicsusszant az ágyából. Lábujjhegyen átvágott a helyiségen, elhaladt az ablak előtt, sötét árnyékot vetve Jamesre. Scorpius hunyorogva lehajolt. Habár a szemüvege nem volt rajta, a holdfény elég világosságot adott, hogy Scorpius kibetűzhesse James kézzel írott szavait. Hosszú percekig mozdulatlanul meredt a pergamenre, végül visszamászott az ágyába.

Jameszel ellentétben, Scorpiusnak aznap éjjel már nem jött a szemére álom.

- Ma van a nagy nap! - jelentette be Noah, ahogy lehuppant James mellé reggel az asztalhoz. - Falj csak, „Treus” komám! Nem akarsz elájulni a színpadon, igaz? Végül is, *neked* nincs beugród.

James felmordult. Az asztalok szokatlanul zsúfoltnak tűntek, mivel néhány család már az előző este megérkezett. Ralph apja, Denniston Dolohov, a fiával ücsörgött a mardekáros asztalnál, és bizonytalanul nézelődött a zajos csődületben. Noah szülei a Griffendél asztalának végén foglaltak helyet a fiú bátyjával, Stevennel.

- Nem kéne odaülnöd a családotodhoz? - kérdezte James zsémbesen.

- Rossz szerencse, haver - tapogatta meg bölcselkedve az orrát Noah. - Egyetlen családtag sem láthat az előadás előtt. Hagyomány.

Sabrina megrázta a fejét, amitől vészesen megingott a hajába tűzött tollszár.

- Az az esküvőnél van, te idióta. A vőlegény és a menyasszony nem láthatják

egymást.

- Mit gondolsz, honnan vették az ötletet? – pislogott rá Noah fél pirítóssal a szájában.
- Végül is, mi a házasság, ha nem egy nagy, élő színpadi előadás?

- Nem vagy ideges, ugye, James? – fordult Sabrina a másik fiúhoz, ügyet sem vetve Noah-ra.

- Egy kicsit – ismerte be James. – Úgy értem, sosem gondoltam volna, hogy teltház lesz az amfiteátrumban. Sokkal több ember jön, mint amire számítottam. Mintha minden egyes diák családja eljönne...

- Az én mamám itt lesz – bólogatott Sabrina. – És Hastur bácsi is. Már vagy száz éve járt a Roxfortba, és most először jön vissza, mióta végzett.

- Az én szüleim is eljönnek, pedig csak statiszta vagyok – szólalt meg Graham is. – Egyetlen mondatom van, de úgy viselkednek, mintha legalábbis én lennék a főszereplő.

- Bárcsak te volnál a főszereplő! – morogta James karba font kézzel.

- Csak nem lámpalázás valaki? – csicseregte Rose, aki ekkor foglalt helyet James mellett.

- Rosszul teszi – bökte oldalba Noah Jamest. – Ha nem javul, használhatatlan lesz, mire felgördül a függöny. Még a végén nekem kell eljátszanom mindkét szerepet! Szerencse, hogy felkészültem.

- Treus és Donovan kártpárbaja igazán nagy kihívás volna – jegyezte meg Graham töprengve.

Hogy kísérletet tegyen a témaváltásra, James körbepillantott.

- Hol van Petra? Eljöttek a szülei?

- Reggel láttam őt a klubhelyiségben – felelte Noah. – Úgy festett, mint aki még mindig a szövegét tanulja. Eléggé bele volt merülve; nem akartam zavarni. Gondolom, itt lesz a családja, de nem sokat beszélt erről.

- Tegnap megkérdeztem, itt lesznek-e a szülei – biccentett Sabrina. – Azt mondta, ma este látni fogja őket. Tök jó lesz találkozni a többiek családjával, nem? Máskor egyedül a kilenc és háromnegyedik vágánynál láthatjuk őket, de akkor mindenki rohan.

- Naná – emelte az égre tekintetét Graham. – Másra sem vágyom, mint hogy összecsiszálják az arcomat a többiek nagyjai.

- Ez van, ha az ember pofija ilyen veszettül cuki – nyúlt át az asztal fölött Noah, mire Graham morogva lökte el a kezét.

James alig tudott az órára koncentrálni. Ami azt illeti, ennyi szülővel és családtaggal az iskola falai között, néhány professzor túlságosan sokat várt a diákoktól. James azonban kimondottan örült, hogy van, amivel elterelheti gondolatait az előadásról. Feszült figyelemmel próbált jegyzetelni jóslástanon is annak ellenére, hogy Trelawney professzor kimondottan csak a gyakorlatot díjazta.

- A jóslástan egy ösztön, nem pedig *tanulnivaló*, Mr. Potter – trillázta a tanárnő, mikor elhaladt a fiú mellett, és hosszú, lilára festett körmével megkopogtatta a teleírt pergament. – Az te feladatod az, hogy kifejleszd a benned szunnyadó képességeket, nem pedig, hogy technikákat és elméletet ismételgess. Vesd le magáról a kötelékeket, és *láss!* Milyen jövőt jósolnak a kártyák?

James felpillantott Trelawneyra, aztán az előtte heverő, nyolcszögletű kártyalapokat vette szemügyre,

- Ó, ööö, itt van ez, amin a csillag van – mondta, találomra kihúzza egy lapot a pakliból. – A csillag fájdalmat jelent, és, ööö... karácsonyt. Ez azt jelenti, hogy a következő szünetben elüt egy teherautó, de nem halok bele, csak nagyon, nagyon fog fájni. – Ismét Trelawneyra sandított, figyelve a tanárnő reakcióját. – Valószínűleg csak hetekkel később halok meg, a kórházban... ööö... ugye?

Trelawney ködösen mosolygott, és elnézőn összeborzolta a fiú haját.

- Túl görcsösen próbálkozol, édes fiam. Azért húztad a csillagot, mert ma este magad is az leszel. – Trelawney felsóhajtott, majd a helyiség elejébe sétált. – Kevesen tudják, de jómagam is tehetséges előadóművész voltam fiatalabb koromban. Néhányan még ma is emlegetik, ahogyan *Elképesztő Ezriel Az élet show-ja* című darabjában énekeltem, a Roxmortszi Színháztársulat tagjaként. Sajnos, aztán engedelmeskedtem a hívnak, és látó tanár vált belőlem, elvágva ezzel színészi pályafutásomat. Mindazonáltal tökéletesen biztos vagyok benne, Mr. Potter, hogy a ma esti játékod egyszerre lesz fenséges és lélegzetelállító. Előre láttam. – Jamesre mosolygott, szeméit nevetséges méretűre nagyította vastag szemüvege.

James Ralphra pillantott, akinek arca ugyanolyan sápadt és aggodalmas volt, mint amilyennek a sajátját érezte. Figyelembe véve Trelawney professzor jóslatainak pontosságát, az esti előadás lezajlása minden lesz, csak nem terv szerinti.

A délután hátralévő részében James, nem tehetett róla, újra és újra a szövegét ismételte a fejében. Rettegett tőle, hogy kilép a színpadra, és mindent elfelejt. Az jótáncot sem javított a kedvén, hogy a többiek szerint élveznie kellene az izgalmat. Ahogy a folyosókon sétálgatott, még az idősebb diákok is rávigyorogtak, hátba veregették, és „kéz és pálcátörést” kívántak neki.

Vacsora után, úton az amfiteátrumra, összefutott az édesanyjával és húgával. Nemrég érkeztek Londonból a vonattal. A tágra nyílt szemmel forgoló Lilyt annyira lenyűgözte a hatalmas kastély és a diákok sokasága, hogy alig vette észre a bátyját. Anyja azonban hihetetlenül büszke volt Jamesre.

- Ó, kész férfi lett belőled – mondogatta, miközben a fia válláról söpörgette a szőszöket, és a nyakkendőjét igazgatta. – Csodálatos leszel, James. Nem vagy ideges, ugye?

- Ami azt illeti, most, hogy mindenki azt mondogatja, remek leszek, illetve folyton azt kérdezik tőlem, nem vagyok-e ideges – sóhajtotta James –, azon töprengök, miért is iratkoztam fel egyáltalán erre a szerepre.

Ginny nagyot csettintett a nyelvével.

- Azért iratkoztál fel, mert tudtad, hogy képes vagy rá, és nyilván mindenki egyetért. Próbáld megnyugodni. Az aggodalmaskodás csak ront a helyzeten.

- Könnyű azt mondani – morogta James.

- Valóban az – mosolygott Ginny a fiára. – Mert, a többi emberrel ellentétben, én igenis tudom, mire vagy képes, James. Nyugalom, egész életedben emlékezni fogsz erre az estére. Próbáld élvezni a pillanatot.

James biccentett.

- Elhoztátok az omniszkópokat?

- Ron bácsikádnál vannak – felelte Ginny a szemét forgatva. – Ragaszkodott hozzá, hogy ő vegye fel az előadást. Mondtam neki, hogy amíg hagyja Hermionét segíteni, benne vagyok. Még beugrottak Roxmortsba George-ért, Angelináért és Tedért. Fél órán belül itt kell lenniük, és egy meglepetést is tartogatnak a számodra.

James egész elfeledkezett róla, hogy az ő családjából és barátai közül is ennyien ellátogatnak az alkalomra. A jeges félelem ismét a szívébe mart, de most sikerült legyűrnie. Az igazat megvallva most, hogy a nyakán volt az előadás, valamivel jobban érezte magát. Így vagy úgy, de hamarosan vége lesz mindennek. Az előadás végeztével Curry professzor egy úgy nevezett „levezető bulit” tartott a nagyteremben, punccsal és rengeteg édességgel. Minden színész és háttér munkás hivatalos volt rá a családjával. Megnyugtató volt a tudat, hogy már csak három óra, és James is ott lesz, süteményt fal, valamint gratulál Petrának, Noah-nak és a többieknek a színdarab okán. James ezzel a gondolatokkal hagyta ott anyját és húgát, és azt mondta nekik, utána találkozhatnak. Ginny mosolyogva bólogatott és integetett.

Az amfiteátrum főbejáratánál a jegyszedők már messziről észrevették a közeledtét. Hugo Paulson, aki hosszú, vörös köpenyben és cylinderben feszített, még az ajtót is jó előre kitérte előtte.

- Curry téged keres – szólt oda neki, mikor James elhaladt mellette. – Rád akarják tenni a szakálladat. Gennifer szerint egyszerűbb volna egy valódit növeszteni neked ma estére, de Curry ezt hallani sem akarja. Úgy tűnik, marad a ragasztó meg a kecskeszőr.

James bólogatott, habár alig hallotta Hugót. Mikor belépett az amfiteátrumba, megtorpant, és lenézett a színpadra. Az úgy nyüzsgött, akár egy hangyaboly; a díszletesek az utolsó simításokat végezték a kastély háttérfüggönnyel, Curry professzor pedig ide-oda sétálgatott, megvizsgálta a reflektorokat, és kiadta az utolsó utasításait. A színpadon Petra felpillantott, és észrevette Jamest. Mosolyogva intett neki, hogy menjen oda hozzá. James visszamosolygott, és most először az örömtől szorult össze a gyomra, hogy részese lehet egy ilyen hatalmas produkciónak. Kettesével szedve a fokokat leszaladt a lépcsőn.

- Hát itt a mi Treusunk – szólt Curry, ahogy James felkapaszkodott a színpadra. – A jelmeze az öltözőben van. Bújjon bele, aztán irány a sminkszoba, Mr. Potter! A szakálla már várja önt.

James körbepillantott, de nyomát sem látta Tabitha Corsicának. Valószínűleg a színpad mögött lehet, gondolta, hogy a jelmezeseket és a sminkeseket felügyelje. Ahogy átbújt a háttérfüggöny alatt, abban reménykedett, nem fut vele össze, úton az öltözők felé.

A fiúk öltözője zsúfolásig telt a különféle testhezálló kabátot, felsőruházatot és buggyos pantallót viselő szereplőkkel. Cameron Creevey megállította Jamest, mikor az elhaladt mellette.

- Hogy van ez a kalap? – kérdezte a fiú egy különös fejfedőt forgatva ide-oda. – Öt sarka van. De melyik van elől? Számít egyáltalán?

- Kérdezd meg Gennifert, Cam. Halvány lila gőzöm sincs róla. Szerintem jó így.

- Gennifer nem ér rá, a lányoknál van – legyintett Cameron. – Csak nem akarok úgy festeni, mint valami idióta, mindenki előtt!

- Szerintem fordítva van rajtad, Cameron – szólt oda Noah egy nagy, háromoldalú tükör mellől. – Próbáld fejfelé lefelé.

James lefogta Cameron kezét, mikor az a kalapért nyúlt.

- Csak szórakozik veled, Cam. Hagyd így!

- És az övsálat is rosszul viseled – tette hozzá Noah. – Úgy kell magad köré kötnöd, mint egy pelenkát. Látod, Grahamen hogy van az övé?

James az égnek emelete tekintetét, és kihasználva Cameron pillanatnyi zavarodottságát, gyorsan eloldalazott a fiú mellett. A jelmezét valóban ott találta, felakasztva az öltözőszekrénye mellé, s rátűzve egy pergamendarab, melyen az ő neve állt. A függöny még csaknem egy óráig nem gördült fel, Jamesnek mégis olyan érzése volt, mintha máris késésben volna. Épp az utolsó gombot gombolta be a temérdek közül, ami a jelmezen díszelgett, mikor egy mögüle érkező hang halálra rémisztette.

- Szevasz, James! - rikkantotta Zane. - Van rám egy perced?

James nagyot sóhajtva fordult meg.

- Zane! Tényleg abba kéne ezt hagynod!

Türelmetlenül előhúzta pálcáját, és egy gyors csalánrontást lőtt a szőke fiúra, aki azonnal jajgatni kezdett, és kiejtette kezéből a virágcsokrot, ami nála volt.

- Aú! - siránkozott Zane. - Ez aztán csíp! Miért kaptam?

- Zane? - nyögte James, majd előre nyúlt, hogy megérintse barátját. - *Tényleg* te vagy az? Azt hittem, megint csak egy doppelganger! Mit keresel itt?

- Hát, konkrétan azt a vázát, a polcon - felelte Zane. - De azt hiszem, inkább ott hagyom a jókívánság csokromat a padlón, mit szólsz hozzá?

- Tényleg te vagy az! - mondta James, és alig tudta visszafojtani a nevetését. - Bocs, haver! Azt hittem, kell egy varázslöket, mint máskor. Nem akartalak megátkozni... de hogy kerülsz ide?

Zane vigyorogva vállat vont.

- Tegnapelőtt lett vége a sulinak. Mikor a szünetben beszéltem a mamáddal, megkérdezte, el szeretnék-e jönni velük a nagy premierre. Hogyan mondhattam volna nemet? A szüleim is benne voltak, úgyhogy ma reggel Londonba mentem hopporral.

- Fantasztikus! - szólt James elragadtatottan. - Meddig maradsz?

- Egész hétre, ha az öreg csodagatyás Merlinnek nincs ellenére. Még mindig áll a bál köztetek?

James szólásra nyitott a száját, de aztán csak megrázta a fejét.

- Nem is tudom. Bonyolult. Kérdezd meg a műsor után!

- Oké - biccentett Zane. - Most jobb lesz, ha visszamegyek. A mamád foglal nekem helyet, de ha nem sietek, állóhely lesz belőle. Némelyik szülőből kibújik a dúvad, ha ülőhelyekről van szó. Á, igaz is, a helyedben nem mennék túl közel a piros virágokhoz, amiken sárga tüskék vannak. Azok George-tól vannak, és fülíg ért a szája, mikor elküldte.

James komoly képpel bólintott, és vetett egy pillantást a padlón heverő virágcsokorra.

- Vettem, köszi!

Damien Damascus lépett oda a fiúkhoz, hóna alatt egy műbirkával.

- James, gyere már! - szólt. - Gennifer lepetézik, ha nincs rajtad a körszakáll öt percen belül. Hali, Zane, kell egy löket?

- Nem, kösz, egyelőre elég lesz - tapogatta meg Zane a hátát. - A bulin találkozunk, srácok!

James a gombjait igazgatva sietett Damien után, és közben a szűk nadrágot és mellényt szidta, amik máris rámelegedtek. Néhány lépés után megtorpant, majd visszaszaladt a hatalmas kardjáért, és annak hüvelyéért. A kellékekkel csörögve

robozott be a sminkszobába, s a nagy sietségben, illetve a barátjával való találkozás örömeiben szinte el is felejtkezett a lámpalázáról.

Gennifer már a kezében szorongatta James szakállát, mikor az végre levetette magát elé egy székre.

- Komolyan mondom – morogta, miközben egy bűdös, sárgás színű ragasztóval kente be az arcszőrzetet –, amennyi baj van egy ilyen darab levezésével, csodálom, hogy a muglik egyáltalán csinálják.

- Talán ezért néznek annyi tévét – jegyezte meg Victoire az egyik közeli székről. – Anya szerint a mugli gyerekek több időt töltenek a televízió előtt, mint alvással.

Damien, aki még mindig a közelben ácsorgott, felhorkantott.

- De kevesebbet, mint amennyit Victoire tölt a tükör előtt, az tuti.

Victoire elhúzta a száját, és ügyet sem vetett a megjegyzést követő nevetésre.

Öt perccel később James a színpad mellett áldogált Petrával, aki gyönyörűen festett, habár kissé túlszűfoltnak hatott a fodros, rózsaszín ruha. James vigyázva kilesett a függöny mögül. Az amfiteátrum valóban csaknem teljesen megtelt, és még számtalan vendég volt, aki éppen helyet keresett magának, vagy éppen kisebb-nagyobb csoportokat alkotva beszélgetett. James a tömeget fürkészte, míg végül rá nem bukkant az édesanyjára a nézőtér közepe táján, a tizedik sorban. Hermione néni és Ron bácsi tőle jobbra ült, és láthatóan azon vitatkoztak, melyiküknél legyenek az omniszkópok. Ted Lupin Ron mellett foglalt helyet. A haja most ismét rövid volt, habár még mindig hosszabb, mint mikor tavaly végzett az iskolában. Ezúttal sokkal jobban festett, mint legutóbb, amikor James látta, habár még most sem volt a szokott formájában. Ginny balján Lily ült sárga ruhában. Kiszúrta Jamest, rávigyorgott, és izgatottan integetni kezdett neki. James visszamosolygott rá, és lopva visszaintett neki, próbálván nem felkelteni más figyelmét. Ujját a szája elé téve csendre intette a lányt, mire Lily nagyot bólintott, és úgy tett, mintha cipzárt húzna a szájára. Zane ekkor oldalazott el néhány felháborodott szülő előtt, becélózva a George és Lily között lévő üres helyet. James elégedetten fordult vissza Petrához, és a többi színésztársához. Scorpius nem messze tőle várakozott egy az övéhez hasonló katonaruhában. Nem úgy festett, mint aki élvezzi a helyzetet.

- Ideges vagy? – kérdezte halkán Petra.

- Igen – biccentett James –, de izgatott is. Te?

Petra a függöny mögötti sötét színpad felé pillantott, majd lassan megrázta a fejét.

- Már nem. Akárhogy is, ma este vége lesz.

Jason Smith pálcájával világítva sietett elő a színpad mögül.

- Látta valaki Corsicát? – kérdezte harsány suttogással, és egyenként mindenkin végignézett.

James megcsóválta a fejét.

- Nincs odakint? Elvileg a jegyszedőket kellene irányítania.

- Senki? – mordult fel Jason, oda sem figyelve Jamesre. – A fenébe is!

Mikor az orra alatt zúgolódva elsétált, Henrietta Littleby felvonta a vállát.

- Én egy órája láttam őt, de akkor még senkinek sem kellett itt lennie. Gondolom, az nem számít, igaz?

- Hol láttad? – sandított James Henriettára.

- A harmadik emeleti lányvécében – felelte a lány. – Nem mintha túl sokáig lógtam volna arra. Kicsit rám hozta a frászt.

James összevont szemöldökkel töprengett, azonban Henrietta, aki köztudomásúlag élt-halt a pletykákért, folytatta.

- Az a legfurcsább az egészben, hogy nem is használta a vécét. Legalábbis nem úgy, ahogy mindenki más tenné. Csak állt az egyik tükör előtt, és beszélt. Először azt hittem, a szövegét gyakorolja, de aztán eszembe jutott, hogy neki nincs is szövege. Ő a rendezőasszisztens – kuncogott Henrietta.

- Magában beszélt? – kérdezte James kíváncsian. – Mit mondott?

Henrietta meglepve pislogott rá.

- Honnan tudnám? Mondom, hogy nem voltam ott túl sokáig. De most, hogy belegondolok, valami idegen nyelvnek tűnt. Fura, nem? Fura bizony, ha engem kérdezel.

- Igen – bólintott James elgondolkodva. – Fura.

Nem messze tőlük Scorpius összeszűkül szemekkel figyelte őket.

- Mindenki a helyére! – robbant be hirtelen Curry a jelmezben ácsorgó diákok közé, és hessegető mozdulatokat tett a kezével. – A függöny mögé! Rajta, mindjárt itt az idő!

James követte Petrát, amint az bebújt a függöny mögé, és megkereste a kezdő helyzetét. James is csakhamar megtalálta a kis, ragasztószalag csíkokból álló „X”-et, ami azt jelezte neki, hol kell állnia az első felvonás kezdetekor. Szíve hevesen vert, de az idegességét mintha elfújja volna a szél. A lámpaláza ott maradt a színpad mögött. Most, hogy a helyén állt, és arra várt, mikor gördül fel a függöny, csupán az izgalom maradt. Tettvágtyól duzzadt keze, lába, és abban a pillanatban végre megértette, miért hoznak össze a muglik is újra és újra ilyen produkciókat, dacára a sok bajnak, ami vele jár. Az ember könnyedén beleszerethet ebbe az érzésbe, ha nem vigyáz. Nagyot nyelt, és oldalra pillantott. Petra észrevette őt, félmosolyra húzta a száját, és odabiccintett neki. A színpad túlsó felén Noah és a többi színész idegesen kereste a helyét, alakjuk szinte elveszett a vastag függöny árnyékában. James fülében ott zsongott a nézők beszélgetésének duruzsolása, aztán végre felhangzott Curry professzor cipősarkának kopogása, amint kisétált a függöny elé. Egy reflektor halk kattanással életre kelt, és éles ragyogásba vonta a tanárnő alakját; James még a függöny túloldalán is látta a fehér fénybörtönbe zárt árnyékot. A nézősereg elcsendesedett, és udvarias taps harsant. Hátborzongatóan közelinek hatott a hang. Curry felemelte karjait, és bólintott.

- Köszönöm, hölgyeim és uraim – szólt hangosan és tisztán. Ő nem használta pálcát hangjának felerősítésére. – És azt is köszönöm, hogy ma eljöttek. Tudom, hogy sokan önök közül nagyon messziről érkeztek, így a diákok nevében, akik keményen dolgoztak, hogy a ma esti előadás létrejöjjön, még egyszer megköszönöm. A nevem Tina Grenadine Curry, s mint sokan tudják, én vagyok a Roxfort mugliismeret professzora. Úgy hiszem, a ma esti műsor igencsak érdekes lesz, és nem csak azért, mert egy oly klasszikus történetet mesél el a varázslók világából, hanem azért is, mert – mint egy hosszú távú mugliismeret feladat – teljességgel varázstalan módon kerül bemutatásra. Így hát, készüljenek az ámulatra, kábulatra és gyönyörűsége, drága barátaim, melyet a rendkívül kreatív és szokatlan módszerek váltanak ki, melyekkel elmeséljük önöknek ezt a hön szeretett történetet. Most pedig, hölgyeim és uraim, minden további szócséplés nélkül, hadd mutassam be önöknek fiaikat és lányait, testvéreiket, barátaikat és családtagjaikat, akik a roxfordi mugliismeret

tantárgy keretében előadják... a *Triumvirátust*!

Ismét tapsvihar tört ki, ezúttal csaknem fülsüketítő, miközben Damien Damascus és Ralph kezdtek felvonni a függönyt. A vörös bársony dökögve felemelkedett, s ahogy így tett, az üdvrivalgás tovább fokozódott. Kigyúltak a fények, és bevilágították a színpad egyes pontjait. Az egyik egyenesen Jamesre irányult, amitől ő egy pillanatra elvakult, és a közönséget sem látta. Erőt véve magán nem hunyorgott, és egészen addig nem mozdult, míg a függönyt teljesen fel nem húzták. Aztán, ahogy a taps elcsendesedett, végül a színpad is életre kelt. Mindenki egyszerre kezdett mozogni, a diákok ide-oda lödörögtek, hűen reprezentálva egy nyüzsgő középkori főteret. Aztán, a tervek szerint, Noah elbődült, gondosan artikulálva, kellő hangerővel ejtve a szavakat.

- Remek nap ez a seregszemlére, felséges királyom - mondta, miközben Tom Squallus oldalán keresztülmasírozott a színpadon. A másik fiú derekára vastag párnát erősítettek, hatalmas pocakot „varázsolva” a fiú vékony lábai fölé.

- Való igaz - harsogta Squallus, majd megfordult, és csípőre tette kezét. - És még remekebb, hogy kielégítsem lányom kíváncsiságát a jobbágyok életét illetően. De nicsak, már itt is jön az én Astrám!

Petra kilépett egy bástya díszlete mögül, a reflektor aranyló fényébe. Jamesnek nem kellett színészkednie, hogy kifejezze csodálatát a lány szépsége iránt. Petra futólag a kövér királyra mosolygott, majd a tekintete továbbsiklott Jamesre, mire a mosolya kiszélesedett, és sokkal őszintébbnek hatott. A nézők halkán felnevettek, és ismét tapsolni kezdtek. A legtöbbször jól ismerte a jelenetet, és annak jelentőségét; ez volt az a pillanat, mikor a hercegnő először pillantja meg a sereg kapitányát, akibe hamarosan beleszeret. Ahogy meg volt írva, James kilépett a katonák sorából, egyenesen lábbal, könnyedén meghajolt, s közben megemelte kalapját. Az üdvrivalgás fokozódott, és Jamesnek hirtelen az jutott az eszébe, hogy színészkedni sokkal könnyebb, mint azt gondolta volna.

Az első felvonás szinte minden gond és baj nélkül lefutott. James szájára könnyedén jött a szövege, és az sem esett nehezére, hogy mindig jól érthetően, hangosan ejtse a szavakat, arccal a közönség felé. Donovan híres beszéde közben, melyet a lovasainak tartott, James engedélyezte magának, hogy egy kicsit elkalandozzon a tekintete. Alig látott valamit a közönségből az éles reflektorfény miatt, ám ezer közül is felismerte volna édesanyja örömteli mosolyát, egyenes tartását, a Lily arcán ülő erős koncentráció kifejezését, ahogy próbálja követni a sztorit, illetve Zane szórakozott szemöldökráncolását.

Az első és második felvonás közötti szünetben James gyorsan kibújt mellényéből, és felvette tengerész egyenruháját. Miközben a színpadra lépdelt, hogy előadja jól ismert buzdító beszédét, a szeme sarkából látta, hogy Graham és Jason Smith teljes erővel tekerik a szélgép pedálját. Mikor belekezdett a szónoklatba, igyekezett felidézni ugyanazt a haragot és eltökéltséget, amit a meghallgatáson érzett, év elején.

- Varázslók és emberek, elő a pálcát és az észt - bömbölte, s közben lecsatolta övéről a kardhüvelyt, ami a földre hullott. Ezzel egy időben előhúzta túlméretezett kellékpalcáját, és a magasba emelte. - Győzzük le a haragvó tengert ma éjjel, s hogy a reggel győzelmünket hozza, vagy a tenger homokja lesz halotti ágyunk: a dicsőség oltárán döntessék el!

A színpalak mögött Graham és Jason tovább pedálozott, mialatt a tömeg

tapsviharban tört ki, néhányan még egy-egy füttyöt és ujjongást is megengedtek maguknak. A díszlethajó vitorlája lobogott az egyre erősödő szélben, ami a közelgő vihart volt hivatott jelképezni, egy hatalmas háttérfüggöny pedig leereszkedett, rajta a haragvó, szürke viharfelhők képével.

Az előadás szépen folyt a maga egyedülállóan különös módján, tele számtalan, apró bakival, elfelejtett szöveggel, és elvett belépőkkel, ahogy azt Curry professzor megjósolta, hogy történni fog – hozzátevé, hogy a közönség alig fogja észrevenni őket. Graham pipacspiros arccal, és hatalmasra nyílt szemekkel tántorgott be a színpadra, és annyira aggódott, hogy lekésik az egyetlen mondatról, amit mondania kell, hogy véletlen még azelőtt válaszolt egy kérdésre, mielőtt azt feltették volna. Tom Squallus hebegve próbálta helyrehozni a dolgot, hogy legyen is valami értelme a következő mondatnak, mialatt Graham megkönnyebbülten vigyorgott, a nézőközönséget fürkészte, és igyekezett úrrá lenni a kényszerén, hogy odaintsen a szüleinek. Valamivel később Ashley Doone lápi banya megszemélyesítése olyan élethűre sikeredett, hogy James hallotta, amint néhány kisgyerek felsír a nézőtéren. A Treus és Donovan között zajló mágikus kardpárbaj során pedig, melyet kötelek és csigák bonyolult szerkezetének segítségével a levegőben vívtak, egy szenvedélyesebb összecsapás következtében James kardja kiröppent a kezéből, és csörömpölve a színpadra hullott. James és Noah egy pillanatra egyaránt bambán meredtek a fegyver után, aztán James, egy hirtelen ötlettől vezérelve, dühösen lecsatolta övéről a hüvelyt, és diadalmasan a feje fölé emelte. Noah elvigyorodott, aztán kard a hüvely ellenében fejezték be párbajukat, miközben a nézősereg a hasát fogta a nevetéstől.

Végül elérkezett a harmadik felvonás felfokozott fináléja. A király meghalt, Donovant legyőzték, és Treus, aki ugyan halálos sebet kapott, de még kapaszkodott az életbe, megmentette Astrát a lápi banya bosszúból megitatott altató bájjalától. A kastélyt kis híján porig rombolták a villámok, és lángokban állt a rá lecsapó mágikus vihar miatt, és James most már pontosan tudta, miért is nevezik ezt a történetet tragédiának. Átsántikált a színpadon, és egy hatalmas kapu felé vezette Petrát. A kapu szárnyai ide-oda csapkodtak, hiszen Sabrina és Ralph minden erejükkel rázták őket a háttérből. Jason és Graham újfent a szélgépnél ültek és tekertek, a kastély lobogói csak úgy verdestek az általuk keltett szélben. Lengedező, narancssárga fényű reflektorok imitálták a lobogó lángokat és a szüntelen villámlást. James lassan botorkált a kapu felé, hön szeretett Astráját támogatva.

- Tovább! Már csaknem szabadok vagyunk – szólt Petra, és fél térdre esett James előtt, mintha esedezne neki. – A kastély átkozott, de a remény kitart! Ó, Treus, ne átkozd!

James erősen izzadt a jelmezében, ami drámai derengésbe vonta arcát a reflektorok fényében. Gyengén Petrára mosolygott, és megsimította arcát.

- Nem átkozom a reményt – mondta, majd köhögött egyet. – Dacoltam a tengeren a fürgeteg dühével, és megbuktattam a mágus hatalmát. Őket átkozom, ahogy szépséges arcodra tekintek, de a reményt? Ami életem maradt, a remény barikádjai között élem. Ha az Úr maga tépi is cafatokra a világot körülöttem, szerelmem és reményem megmarad. Most menj, kedves, hagyj magamra: hadd keljek át a túlvilágra békében!

- Könyörgöm, ne, szerelmem! – sikoltotta Petra, és még Jamest is lenyűgözte a harag és kétségbeesés keveréke, mellyel a lány megtöltötte ezt a három szót. – Hónapokig,

évekig csak a tiéd voltam: álmaimban őriztem tiltott szerelmünk magját! Nem hagylak magadra, nehogy beteljesületlen álmaim összezúzzák lelkemet!

- Akkor add hát szerelmed zálogát – szólt határozottan James. Nehézkesen feltápászkodott, és magával húzta Petrát is. – Egy csókot, mely gyógyír a halál kínjára, s melyért mindez megérte!

Petra tétovázott, szemei ragyogtak az érzelmektől, és James ismét csak tisztelettel adózott a lány tehetsége előtt. Egy pillanatig kimondottan örült neki, hogy sosem próbálták el együtt ezt a jelenetet, mivel úgy érezte, ez a spontán légkör, ami a pillanatot belengi, egyedülálló és megismételhetetlen. Petra, még mindig a fiú jobb kezét markolva, előre hajolt. Behunyta szemét, amint a fények halványulni kezdtek, a szélgép pedig teljes erőre kapcsolt, ide-oda csapkodva a haját. Aztán, épp mikor James is becsukta a szemét, és azt is elfelejtette, hogy nem Petra szájára kell adni a csókot, hirtelen éles fájdalom nyilallt a homlokába. Jobban hasogatott a fantomsebhely, mint eddig korábban bármikor. Térdre rogyott, kezét kikapta Petra kezéből, és tenyerét a homlokára szorította. A fények kihunytak, és a színpadra vaksötétség telepedett.

A szélgép azonban nem állt le. Sőt, mintha még tovább erősödött volna. A szél belekapott a köpenyébe, és egy hirtelen fuvallat a földre taszította. Jobb tenyere még estében is a homlokát szorongatta. Hosszú, visszhangzó nyikorgás hallatszott, majd egy átható reccsenés. James halványan érzékelte, hogy a szélgép felborította a kapu díszletét, ami épp csak elkerülte őt.

- Petra! – kiáltotta, miközben erőlködve próbált feltápászkodni. Mozgást látott a színpadon, de a szélgép még most sem állt le. Valami nagyon elromlott. Pálcák fénye gyúlt, és James észrevette, hogy a háttérmunkások zöme azon igyekszik, hogy a többi díszlet ne boruljon fel. Feltérdelt, és próbálta felfogni, mi történik körülötte.

- Kapcsold ki! – kiáltotta valaki kétségbeesve.

- Nem lehet! Magától megy!

- Mindjárt szétesik! Vigyázz!

Hirtelen ismét felgyúltak a fények, elvakítva Jamest. Ugyanebben a pillanatban a szélgép felől kísérteties nyikorgás és sivítás hallatszott, majd a propeller egyik szárnya leszakadt a gépezetről, és bűgő hang kíséretében belevágódott a bástyát jelképező vastag háttérfüggönybe. A szerkezet egyensúlyát veszítve erőteljesen remegni kezdett, majd felborult. Az odasiető háttérmunkások szétrebbentek, mikor a gép lassan megdőlt, aztán hangos csattanással a színpadra zuhant, s ott végleg elhallgatott.

Csodálatos módon, úgy tűnt, senki sem sérült meg. James, szemével Petrát keresve, megpördült. Ahogy sejtette, a hatalmas kapudíszlet éppen mellette ért földet. Egy pillanatra James teljesen biztos volt benne, hogy Petrát viszont maga alá temette. Térdre vetette magát, de sehol nem látta a lány nyomát. Valószínűleg sikerült még idejében átugrania a másik oldalra.

Mire Curry professzor felsietett a színpadra, már nem csak a reflektorok égtek, hanem a normális világításként szolgáló lebegő fénygömbök is. A közönség riadtan zúgolódott. Sok ember talpon volt, idegesen pislogott a színpad felé, és gyerekét, rokonát szólongatta.

- Kérem, nyugodjanak meg! – szólt Curry professzor, de a hangja elveszett a hangzavarban. – Senki sem sérült meg! Térjenek vissza helyeikre, minden az

ellenőrzésünk alatt...

Női sikoly töltötte be az amfiteátrumot, amitől James rémülten összerezett. A tömeg egy csapásra elhallgatott, míg mindenki a sikoltás forrását kutatta. A színpadról jobb rálátása volt a nézőtérre, így James találta meg először, és amit látott, attól megfagyott ereiben a vér.

Ginny kerekre nyílt, döbönt szemekkel meredt a mellette lévő üres helyre.

- *Eltűnt!* – kiáltotta kétségbeesve, miközben próbálta nem átadni magát a pániknak. – *Lily eltűnt!* Hova lett? Egy perce még itt volt! Hol van a lányom?!

Zane is lebámult a közte és Ginny közötti üres helyre. Jamesre pillantott, szemük találkozott, aztán a szőke fiú lebukott. Mikor egy másodperccel később ismét felbukkant, egy pár kis, sárga cipőt tartott a kezében. Halálosan komoly arccal emelte fel. A sötét káosz idején valami szó szerint kiragadta Lilyt az amfiteátrumból. Ginny elvette Zane-től a cipőket, aztán kutatva nézett körbe.

- *Lilyyyy!* – sikoltotta hirtelen remegő hangon. Mintha csak erre a jelre várt volna, a nézősereg egy emberként pattant fel, és iramodott meg, ki a kijárat, ki pedig a színpad felé, neveket kiáltozva és érthetetlen mondatokat hadarva.

James leugrott a színpadról, és futás közben vadul tépte le magáról jelmezkabátját. A színpad mögötti sötétségben csak a nézőtérre vezető kijáratot látta maga előtt. Meg kellett találnia az anyját, hogy kiderítse, mi történt. Becélozta az ajtót, ám váratlanul egy fekete árny lépett elé, elállva az útját. James alig tudott lefékezni, és kis híján belerohant a hatalmas alakba.

- *Gyere velem, fiam!* – mordult fel egy hang, és egy nagyon erős kéz markolta meg James vállát. James ösztönösen elhúzódott volna, ám a kéz szilárdan tartotta.

- *Eresszen el!* – kiáltotta James, hangjában düh és pánik elegyével.

- *Velem kell jönnöd* – felelte Merlin halk, nyugodt hangon. – *A Kapuőr ide tart, James Potter, és téged keres.*

- *Nem!* – kiáltott James, és minden erejével elrántotta a vállát. Sikerült annyira kiszabadulnia, hogy előkaphassa a varázspálcáját. Merlin utána lépett, és James észrevette, hogy nála van a botja. Nem volt értelme küzdeni az igazgató ellen. Gondolkodás nélkül lebukott, és átcsusszant Merlin karja alatt.

- *James!* – bömbölte Merlin, de James ügyet sem vetett rá. Rohanni kezdett a kijárat felé, és belevetette magát az emberek áradatába.

- *Anya!* – kiáltotta, ahogy felugrott az egyik ülésre, és szemével a tömeget fürkészte.
– *Anyá!*

Egy kéz ragadta meg James talárjának ujját, mire ő nem teketóriázott, azonnal a nagy árnyékokra vetette magát, aki hangosan felmordult.

- *Au!* Nehezebb vagy, mint amilyennek látszol! – méltatlankodott az alak, miközben kikászálódott James alól.

- *Ralph!* – szólt James, maga is feltápáskodva. – *Mi történik?*

Zane bukkant fel a két fiú mellett, és segített nekik talpra állni.

- *Ki kell jutnunk innen* – kiabálta túl a tömeg zaját. – *Ez a hely kész káosz, és mind tudjuk, hogy Lily nincs itt. Rose a kastély bejáratánál vár bennünket. Mivel lehetetlen dehoppálni a sulis birtokáról, Lilynek itt kell lennie valahol.*

Ralph arcáról csak úgy sütött a düh.

- *Ki tette ezt? Gondoljátok, hogy Corsica tervelte ki? A Kapuőrhöz lehet köze?*

- *Nem lehet másról szó* – felelte James, miközben a trió átfutott a kastélyba vezető

boltív alatt. Rose már valóban várta őket. Sápadt, rémült arccal szaladt eléjük. James zihálva beszámolt barátainak a Merlinnel való összecsapásáról.

- Azt mondta, hogy a Kapuőr téged keres? – kérdezte Rose. – Mit jelentsen ez? Miért? James megrázta a fejét.

- Ki tudja? A lényeg, hogy Merlin tudja, ma este valami nagy dolog készül, és távol akar tőle tartani!

- Senki nem látta Tabithát egész este – vágott közbe Ralph. – Az előadáson sem jelent meg. Curry örjögött is miatta. *Biztosan* ő áll Lily eltűnése mögött!

- Benne van, ehhez kétség sem fér – felelte egy új hang. James szembefordult a komor, ideges képpel közeledő Scorpiusszal. A fiú a fejét csóválta. – Nézzétek, a nagyapám nem ezt mondta... minden kisiklott. Segítek, ha tudok.

Rose rákapta a pillantását.

- Azt mondtad, a nagyapád sosem beszélt arról, hogy Tabitha volna a Kapuőr gazdatest-jelöltje!

- Jól van – vágta rá Scorpius, állva a lány tekintetét. – Kicsit többet tudok, mint amennyit elmondtam, oké? Megbeszélhetjük most, vagy kereshetjük James hűgát. Mit gondolsz, Weasley?

- Mit nem mondtál még el nekünk? – támadta le James Scorpiust.

Scorpius türelmetlenül elkapta a pillantását.

- Nézd, én csak annyit tudok, hogy nekem nem így magyarázták a tervet. Nem ismerem a részleteket, de ez így nem helyes. Minél tovább ácsorgunk itt, annál nagyobb slamasztikába kerül a húgod. Felfogtad ezt?

James összeszűkülte szemekkel meredt rá.

- Te biztos Scorpius vagy – nyújtotta ki a kezét Zane. – Már sokat hallottam rólad. Zane vagyok. Később talán meg kell átkozzalak, úgyhogy jobb, ha még azelőtt túl vagyunk a bemutatkozáson.

Ralph ingerülten az égnek emelte tekintetét.

- Gyertek! Menjünk a nagyterembe! A mamád is oda tartott a többiekkel. Segíthetünk a keresésben.

- Nem – mondta James, továbbra is Scorpiust bámulva. – Csak egy helyen lehet: a harmadik emeleti lánymosdóban, ahol Henrietta utoljára látta Tabithát.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Mit keresne ott?

- Én is ezt kérdeztem magamtól, mikor Henrietta említette – felelte James, de már meg is indult a folyosón. – De aztán eszembe jutott: ott él Hisztis Myrtle.

- Hisztis Myrtle? – hökkent meg Zane. – Hát az meg ki?

- Ó, csak egy szellem – felelte Rose. – A vécében él, mert ott ölték meg sok-sok évvel ezelőtt.

Zane menet közben elfintorodott.

- A budiban halt meg? Azért ez elég valószínűtlen, nem?

- Bonyolult – sóhajtott Rose. – Nem egy közönséges vécé. Ott lehet lejutni a... - Rose felsikkantott. – James, ez az!

James hátrapillantott a válla fölött, és aprót biccentett.

- Henrietta szerint Tabitha a tükörbe beszélt, valami idegen nyelven.

Rose szeme elkerekedett.

- Hát persze! A vérvonal valószínűleg párszaszájú, mint Voldemort! Ő még úgy is

képes kinyitni a Titkok kamráját, hogy azt már évekkal ez előtt lezárták! Oda vitte Lilyt!

- Egész évben erről álmodtam - mondta James. - Bárcsak korábban felismertem volna!

- Hé! - kiáltotta valaki, mire az ötös fogat egy emberként torpant meg. James megfordult, és attól tartott, hogy Merlin lép elő az árnyékok közül, kezében az elmaradhatatlan botjával. Ehelyett két alak rohant feléjük a sötét folyosón, egyikük alacsony és vékony, a másik pedig magas.

- Albus! - kiáltotta Rose. - Ted! Ti vagytok?

- Naná! - zihálta Ted. - A mamád küldött, James. Betegre aggódja magát miattatok.

- Én meg akkor lógtam meg, mikor anya nem nézett oda - jegyezte meg Albus. - Nem tudtam tovább tétlenül ücsörögni.

- Ted, hogy találtál meg bennünket? - kérdezte Zane homlokráncolva.

Ted nagyot sóhajtott.

- Van egy képességem... - ütögette meg az orrát. - Vércfarkas-képesség, ha tudni akarjátok. Rose szappanillatával és a Ralph zsebében lévő mentolos cukorkával egyszerűbb volt titeket kiszagolni, mint egy döglött kákalagot.

- Mondd meg anyának, hogy megkeressük Lilyt - húzta ki magát James. - Tudjuk, hol van, és ki rabolta el.

- Tudjátok? - ismételte Ted komolyan. - Ez fantasztikus hír, figyelembe véve, hogy a nénikéd és a bácsikád épp most kutatja át érte a kastélyt pincétől a padlásig. Mit tudtok?

- Hosszú történet - szólt Rose. - Csak add át az üzenetet. Mi visszahozzuk őt.

- Nélkülem nem - rázta a fejét Albus. - Ő az én húgom is. Ha tudjátok, hol van, én is jövök.

- Albus, *Corsica* vitte el! - kiáltotta James.

- Tabitha Corsica rabolta el Lilyt? - vágott közbe Ted. - Miért tette volna? Ez tuti?

- Tuti - bólintott Ralph. - És nincs sok időnk.

- Akkor mire várunk? - vakkantotta Albus mogorván. - Nem érdekel, ki rabolta el. Hagyjuk a részleteket akkorra, ha már visszaszereztük! Gyerünk már!

A csapat ismét futásnak eredt. Mikor már a lépcsőn rohantak, James hallotta maga mögül Ted ziháló hadarását.

- Sajnálom, Ralph... azt az egész... karletépős ügyet...

- Oké - lihegte vissza Ralph. - Nem gond...

- Dühös voltam... - fűzte tovább a szót Ted. - Petra és én... mikor beszéltünk aznap... mindent visszahozott... mivel ő is... hasonlón ment keresztül...

- Hogy érted ezt, Ted? - vágott közbe James. - Azt hittem, arról beszélgettetek, hogy miért szakítottál vele.

Elérték a lépcső tetejét, és Rose már be is fordult a sarkon, hogy a mosdó felé vezesse a társaságot.

- Én? - hökkent meg Ted. - Ezt ki mondta? Ő szakított *velem*, még hónapokkal ez előtt. Azt hittem, ezt mindenki tudja.

- Nem - felelte James. - Mindenki azt hitte, hogy aznap azért ment le Roxmortsba, hogy megpróbálja újrakezdeni veled!

- Azt hittétek, *erről* beszéltünk? - nevetett fel Ted szárazon. - Hát nem. A szüleiről beszélgettünk. Azt hittem, tudtok róla. Láttátok a csomagot, amit a minisztériumból

kapott, nem?

James éppen válaszolni akart, mikor Rose nagy lendülettel belökte a harmadik emeleti lányvécé ajtaját, majd Ralphal és Scorpiusszal a sarkában besietett rajta. Vörös fény villant a mosdóban, és valaki felsikoltott. James lebukott, és Zane-t is magával rántotta, épp mielőtt egy újabb fénysugár száguldott el a fejük fölött. Ted beugrott az ajtón, bukfcenet vetett, és fél térdre érkezvén előre szegezte a pálcáját.

- Állj! - kiáltotta.

James még mindig a mosdó bejáratában kuporgott. Óvatosan kidugta fejét az ajtófélfá mögül, és azonnal megakadt a szeme a csempén heverő, eszméletlen Ralphon. Tabitha Corsica a helyiség közepén állt, arcán tébolyult vigyorral. Haja szénaboglyaként meredezett, szemében vad tűz égett. Egyik karját Rose nyaka köré fonta, és élő pajzsként maga elé tartva rángatta a nyöszörgő lányt. Másik kezével foglya halántékának szorította pálcája hegyét.

- Lám csak! - dalolta Tabitha. - Milyen kis spontán parti! Nem számítottam ilyen sok látogatóra, pláne nem ilyen hamar, de attól még felkészültem.

- Tabitha! - lépett előre Scorpius, a lányra szegezve a pálcáját. - Mit művelsz?

- Mintha nem tudnád, Scorpius Malfoy - kiáltotta a lány, majd megtoldotta egy kurta kacagással. - Ugyanezt kérdezhetném tőled! Mikor megláttam, hogy csatlakoztál ehhez a kis társasághoz, bevallom, nem értettem.

- Nem így kéne történnie - mondta Scorpius, ismét téve egy lépést. - Sosem egyeztem volna bele egy emberrablásba.

- A nagyapád *tudta*, hogy nem volna gyomrod ahhoz, amit a ma este megkövetel, Scorpius! - szólt Tabitha diadalmasan. - De igazából a te szereped mindig is elhanyagolható volt. A múlt nyáron tett *szolgálataid* óta csupán egy *gyalog* vagy ebben a játszmában. A nagyapád maga mondta ezt nekem!

- Milyen szolgálat? - állt fel végre James is, és előhúzta pálcáját. - Miről beszél, Scorpius?

- James, ne! - kiáltotta Ted, nem véve le pillantását Tabitháról. - Mindenki, vissza, amíg még lehet!

- James - motyogta Rose, miközben igyekezett úgy fordulni, hogy ne szegeződjön rá Tabitha varázspálcája. - Menj!

- Mondd el nekik, Scorpius! - szólt Tabitha, megszorítva a lány nyakát. - Mondd el nekik, milyen „megbízható barát” is vagy igazán! Meséld el, hogyan járattad velük a bolondját, egész végig!

Scorpius pálcás keze megremegett, ahogy a szeme sarkából Jamesre sandított. Arca éberséget és rémületet tükrözött.

Tabitha ismét felnevetett.

- Tégy magadnak egy szívességet, James Potter, és gondolkozz el rajta egy pillanatra, honnan tudhattam, hogy ilyen sokan jöttök, és pontosan mikor. Kérdezd meg magadtól, miként tudtam jó előre felkészülni rátok! Vajon rájössz? Azt hiszem, talán még te is vagy annyira eszes!

Albus válaszolt, átkiáltott a bátyja válla fölött.

- Nálad van a Tekergők Térképe! - szólt, s hangjából csak úgy sütött a döbbszent csalódottság. - De miért, Tabitha?

- Ó, drága Albusom, az igazán fontos kérdés nem a „miért”, hanem a „hogyan” - felelte Tabitha. - Lucius Malfoynak van egy igazán profi kis tolvaja. Igaz, Scorpius?

Scorpius dühösen megrázta a fejét, és belevágott a lány szavába.

- Jól van! Csak fogd be, Corsica! Ha annyira akarod, elmondom. *Én* loptam el a térképet és a köpenyt! Boldog vagy? – Leeresztette pálcáját, és kínoktól eltorzult arccal fordult James felé. – Nézd, hazudtam. *Én* voltam. A szüleimmel tartottam a nagyapád temetésére. Azt mondtam nekik, a kocsiban megvárom őket, de... nem pont így történt. Mikor bementek, én kiosontam a kocsiból, és felmentem a házba. Megkerestem a szüleid szobáját, és amilyen gyorsan csak tudtam, átkutattam. *Én* vittem el a Tekergők Térképét és a láthatatlanná tévő köpönyeget, a nagyapám parancsára. Meg kell értened, James, össze voltam zavarodva! Imponálni akartam a nagyapámnak, és bebizonyítani, méltó vagyok rá, hogy a Malfoy nevet viseljem és mardekáros legyek! Meg akartam neki mutatni, hogy jobb vagyok, mint a köpönyegforgató apám. De nem sejtettem, hogy ez lesz belőle! Esküszöm!

James letaglózta a döbbenet. Élettelen hangon csak annyit kérdezett:

- És a baba?

Scorpius végül lesütötte a pillantását, és biccentett.

- Az nem volt a terv része. Nagyapa nem is tudott róla. Megláttam az éjjeliszekrényen, és arra gondoltam, esetleg hasznát lehetne venni. Úgy véltem, nagyapa talán örülni fog neki. És örült is! *Nagy* tervei voltak a babával, habár nem épp úgy működött, ahogy arra számított.

- Tudtam, hogy egy *patkány* vagy! – harsogta Albus előre tolakodva. – Mérföldekről éreztem!

James visszafogta az öccsét, és csodák csodájára, Albus engedelmeskedet.

- De miért meséltél nekünk Tabitháról? – kérdezte James. – Miért mutattad meg nekünk az emlékeket a merengőben?

- Erre ne válaszolj, Scorpius! – mondta Tabitha. – Elég a fecsegésből! Itt az ideje, hogy elkezdődjön a valódi munka. Mindenki *hátra*, vagy Weasleynek vége! Ha azt hiszitek, blöffölök, csak várjatok, amíg holtan terül el, én pedig lemegyek a Kamrába. Mi lesz? *Hátra!*

- Tabitha, te ugyanolyan örült vagy, mint a nagyapám! – kiáltotta Scorpius mérgesen. – Ereszd el! Mit gondolsz, mit csinálsz?

- *Amire megteremttem!* – sikoltotta Tabitha, szinte beledöfve a pálca hegyét Rose halántékába. – Ezerévnnyi tervezgetés után végre eljött a nap! *Én* vagyok a bosszú pengéjének éle! *Én* hozom el az egyensúlyt! *Én* vagyok *Voldemort Nagyúr vérvonala!*

- Te? – köpött ki Scorpius, és vakmerőn még egy lépést tett előre. Pálcáját továbbra sem emelte fel. – Ha ezt tényleg elhiszed, jobban félre lettél vezetve, mint én! Tudhattuk volna, hogy a nagyapám senkit nem avat be a teljes tervbe. Ereszd le a pálcát, és engedd el a lány!

- Neeem! – kiáltotta Tabitha, s mintha megrogyant volna a válla. Szeme szikrákat hányt. – *Én* vagyok a vérvonal! Az én feladatam, hogy alászálljak az ősatyám Kamrájába! *Én* vagyok a Kapuőr gazdateste!

- Nem te vagy! – szólt Scorpius határozottan. – Ha te volnál, képes lennél magadtól kinyitni a Kamrát. De nem vagy képes, igaz? Nem számít, milyen elszántan próbálkozol. Mert nem vagy *párszuszájú!* Nem vagy más, csupán egy vaskos *elterelés!* Ezért akarta a nagyapám, hogy mutassam meg azokat az emlékeket, és hitessem el velük, hogy te vagy a vérvonal: hogy eltereljem a figyelmet a *valódi* vérvonalról!

- NEEEM! – sikoltotta ismét Tabitha, behunyta a szemét, és most már látványosan

összeomlott. Pálcás keze megremegett, szorítása engedett Rose nyaka körül. Pálcája hegye váratlanul előre vágódott, Scorpius felé.

- Avada Kedavra! – kiáltotta dühtől eltorzult arccal. A pálcából zöld fénysugár tört elő.

Scorpius lebukott, és egy gyors bukfencsel oldalra vetődött, épp ahogy az önvédelmi szakkörön tanulták. A zöld fénysugár centikkel kerülte el, és szikraesőt hányva csapódott a szemközti falba. Scorpius manővere azonban túl lendületesre sikeredett, estében erősen belevágta a fejét az egyik mosdókagyló peremébe. Ugyanebben a pillanatban James látta, amint Rose összeszorított szájjal hátrarúg, pontosan Tabitha sípcsontjába. A magasabb lány mérges kiáltása fájdalmas sikolyba váltott, miközben ő maga összerogyott. Rose egy félfordulattal kiszökkent Tabitha karja mögül, s ugyanekkor Ted előre vetette magát. Esés közben kapta el Tabithát, akinek esélye sem volt a menekülésre. A pálcája kihullott kezéből, és keresztülszánkázott a véce csempéjén.

- Ó jól van? – kiáltotta Rose, Scorpius felé sietve.

- Ha nem halott – jegyezte meg Albus, mikor előre szegezett pálcával bemasírozott a helyiségbe –, én ölöm meg.

James gyengéden eltolta öccsét a padlón vérző fiútól.

- Vissza, Al! Majd később elintézik. Azt hiszem, rendbe jön.

Halk nyöszörgés hallatszott, majd Ralph a fejét dörzsölgetve felült.

- Mi történt? – nyögte. – Meghaltam?

- Tabitha elkábított – felelte Zane, talpra segítve a barátját. – Szerencséd, hogy ennyivel megúszad. A csaj tisztára bekattant, de már megvan.

- Én vagyok a vérvonal – szipogta Tabitha. – *Éreztem* a Sötét Nagyúr irányító kezét! Megígérték! Meg kell bosszulnom a szüleimet! Senki más nem felel meg az elvárásoknak! Én vagyok az egyetlen árva a kastélyban! Nekem kell lennem!

Ted élesen pillantott le Tabithára.

- Mit mondtál?

- Én maradtam az egyetlen árva, Ted Lupin! – kiáltotta a lány haragosan meresztve a szemét fogva tartójára. – Te már elmentél innen, nekem kell lennem! A legenda szerint egy tragédia gyermeke lesz a Kapuőr gazdateste. A szüleim sok-sok évvel ezelőtt meghaltak! Lucius Malfoy is megerősítette! Elmondta, hogy a minisztérium végzett az apámmal, az anyám pedig belehalt a szülésbe!

Ted lassan rázta a fejét.

- Ez nem igaz – szólt. Jamesre pillantott, arca már-már ünnepélyesnek hatott. – Ezek szerint egyikőtök sem tud róla? Azt hittem, nektek is elmondta, mint nekem.

James is a fejét rázta.

- Ki? És mit?

- Aznap, Roxmortsban – felelte Ted. – Azért akart velem beszélni, mert akkor hallott a szüleiről. Olyasvalakivel akart beszélgetni, aki hasonló veszteséget élt meg. Nem is tudott róla, míg meg nem jött a csomag. Az túl sok volt neki... ilyen gyorsan szembesülni, annyi mindennel...

- Petra? – kérdezte James, téve előre egy lépést. – Arra a csomagra gondolsz, amit az apjától kapott?

Ted a szemöldökét ráncolva nemet intett.

- James, az nem az apjától jött. A minisztérium küldte, az apja holmijával. Rá hagyta,

mikor évekkel ez előtt meghalt az Azkabanban. Mikor tizenhét lett, a minisztérium kézbesítette neki. Sosem tudott róla, hogy az apja börtönben ült. A régi ingek és cipők között volt egy levél is, a kislányának címezve, akit sosem ismerhetett meg. A levélben leírta, hogy attól tart, az örök hamarosan végeznek vele, de semmit nem tehet, hogy megállítsa őket. Elmondta, hogy azt hiszik, egykori halálfalóknak falaz, de ez nem volt igaz. Semmit sem tudott róluk; nem hallott egyetlen nevet, és nem látott egyetlen arcot sem. Azt akarta, hogy Petra tudja, ha tudta volna, kiszolgáltatta volna a főnökeit, és hogy... hogy szerette őt, és sajnálja, amiért nem lehetett ott neki.

- Petra volt? – súgta James. Alig bírta felfogni. – Az nem lehet!

Ted komolyan bólintott.

- Ő is kételkedett benne. Elment Merlinhez, és megmutatta neki a levelet. Az igazgató felajánlotta neki, hogy megmutatja neki az igazat a varázstükörben, de figyelmeztette, hogy talán nem szeretné igazán látni a történeteket. Petra mégis megnézte, és mindent látott, ahogy megtörtént. A dementorverembe dobták az apját. Szörnyen... szörnyen feldúlta a látvány.

Rose tágra nyílt szemekkel meredt hol Jamesre, hol Tedre.

- De hisz soha, senkinek nem beszélt róla, hogy árva lenne. Azt hittük, ugyanúgy vannak szülei, mint nekünk!

- Petrát a nagyszülei nevelték fel, de erről sosem mesélt – felelte Ted. – A Bajkeverők és én, mikor láttuk őket az állomáson, azt feltételeztük, ők a szülei, csak egy kicsit későn vállaltak gyereket. Petra nem beszélt róluk sokat, azt hittük azért, mert otthon nem túl boldog az élete. Csak annyit árultak el neki, hogy az anyja a szülőágyon halt meg, az apjáról egyáltalán nem beszéltek, és Petra megtanulta, hogy ne kérdezősködjön.

- Tudnom kellett volna – simította meg a homlokát James. – Láttam őt álmomban, újra és újra. Azt hittem, Tabitha az, mert az arcát egyszer sem láttam, de minden passzol. A sötét árnyék a sarokban... arról beszélt, hogy visszahozhatja azokat, akiket elveszített. Azt mondta, megbosszulhatja, és vissza is kaphatja őket. Még láttam is a szüleit... valami ragyogó, zöld tóban! Petra azt hiszi, a minisztérium ölte meg az apját, és hogy az anyja emiatt halt meg, és arra készül, amiről azt feltételezi, meg kell tennie! A sötét alak az álmomban azt állította, ez csak egy módon lehetséges – vért a véért!

- Lily! – kapta kezét a szája elé Rose.

- Nem teszi meg – rázta a fejét Albus. – Petra sosem bánthatná Lilyt. Vagy igen?

- Morganstern!? – hallatott Tabitha egy furcsa hangot, mely átmenet volt a sírás és nevetés között. – Lehetetlen!

- Nem feltétlenül – hallatszott mögülük egy gyászos hang. – Mármint, ha jobban belegondoltok.

Mindenki az ablakpárkányon trónoló szellemalak felé fordult.

- Myrtle! – kiáltott fel Rose. – Mióta vagy ott?

- Ez Hisztis Myrtle? – vont a szemöldökét Zane. – Azt hittem, egy kicsit... ööö...

- Bárdolatlan dolog úgy beszélni valakiről, mintha nem volna ott – korholta Myrtle szomorkásan. – Még ha a szó szoros értelmében... nincs is. De ne aggódj! Már hozzászoktam. – Nagyon sóhajtott.

- Bocs, Myrtle, de ez nagyon fontos – szólt közbe James. – Mit tudsz erről?

- Ó, most bezzeg mindenki Myrtle-hez szalad! „Mit láttál, Myrtle?” „Mondj el

mindent, amit tudsz, Myrtle!” De tudom ám, mi lesz: amint beszélek, ti szépen elfeledtek a szegény, szánalmas Hisztis Myrtle-ről. Ugyanígy volt apáddal is, James Potter. Az öcséd, mondjuk, jobban hasonlít rá, leszámítva azt a nevetséges álsébhelyet a homlokodon.

- Miről beszél, James? – kérdezte Albus a szája sarkából.

James a fejét rázta.

- Sajnálom, Myrtle, de ez most komoly. A hógunk veszélyben van. Segítened kell!

- Tudom – gügyögte Myrtle. – Szegény kicsi Lily! Talán ő is itt marad a vécében, társaságnak.

- Myrtle! – kiáltotta James elcsigázva, ám Rose gyengéden a mellkasára tette a kezét, majd töprengő arccal a kísértethez fordult.

- Tudod, Myrtle, ha segítesz nekünk, biztosra veszem, hogy Lily apja roppant hálás lesz. Szerintem még el is jönne látogatóba, hogy személyesen köszönje meg neked.

Myrtle sértődötten pislogott Rose-ra.

- Harry? Ugyan! Tényleg úgy gondolod? Valószínűleg már nem is emlékszik rám.

- Biztosra veszem, hogy emlékszik – vágta rá Rose. – Hallottam már rólad beszélni. Biztos nagyon örülne, ha... összefuthatna veled.

Myrtle arca mintha felélénkült volna.

- Tényleg? Ó, olyan régóta várok, de tudtam, hogy egyszer visszatér. Fenntartok neki egy különleges helyet.

- Igen – biccentett Rose. – De először, kérlek, mondd el, mit láttál! Mit tudsz Petráról?

- Ó, igen – felelte Myrtle morcosan. – Szegényke. Sosem szólt hozzám, tudjátok, mikor itt járt. Felteszem, azt hitte, nem látom őt a láthatatlanná tévő köpeny alatt, de az csak az élőknél működik.

Zane tett egy lépést előre.

- *Petránál* van a köpönyeg! Mikor járt itt, Myrtle? Mit csinált?

Myrtle lesuhant Zane mellé, és a fiú válla köré kanyarította szellemkarját.

- Ó, *gyakran*. A szünidő nagy részét odalent töltötte, amíg csak páran voltak az iskolában. De mostanában legalább heti egyszer lement. Persze, azt nem tudom, mit művelt odalent. Én, ööö... nem követtem. De aztán, alig húsz perce, a kis Lilyvel járt itt. Épp mielőtt Tabitha befutott volna azzal az ostoba térképpel.

- Hova vitte Petra Lilyt, Myrtle? – türelmetlenkedett Ted. – A Titkok kamrájába?

- Hát persze, buta fiú – dalolta Myrtle, kihívón oldalra döntve a fejét. – Hova máshova?

Albus bőszen rázta a fejét.

- Miért nem mondtad el valakinek?

Myrtle ködösen meredt rá.

- Mert senki sem kérdezte – vont vállat.

James sarkon fordult, és a helyiség közepére sétált.

- Hogyan lehet lejutni? – kérdezte. – Hol az ajtó?

A még mindig a padlón kuporgó Tabitha kurtán felkacagott.

- Sosem juttok be! Ha *én* nem tudtam kinyitni, *senki* sem tudja! Csak a valódi vérvonal tudja kiejteni a Titkok kamráját felnyitó igét!

- Igaz ez, Myrtle? – fordult ismét a szellemhez Rose.

- Ó, nem – csóválta lassan a fejét Myrtle. – Nem, nem és nem. Rengeteg ember nyitotta már ki a Kamrát. Annak a szörnyű Ron Weasleynek is sikerült évekk

ezelőtt, pedig ő csak utánozta a hangokat, amiket Harry Potter adott ki. Ha ő képes volt rá, *bárki* képes.

- Te haszontalan kis... - sikoltotta Tabitha, miközben felegyenesedett. - Egész idő alatt nézted, ahogy próbálkozom... Hagyjad, hogy bolondot csináljak magamból!

- Nem kellett a segítségem - szipogott Myrtle.

- Myrtle - lépett komoly képpel James a szellem felé. - Nincs vesztegetni való időnk. El tudod ismételni a varázsigét?

- Ne merészd! - kiáltotta Tabitha rekedten.

- Elég volt, Corsica! - csattant fel Ted, és megemelte a pálcáját. - Fogd be, vagy elkábítalak. Ez a legkevesebb, amit megérdemelnél.

- Rémes hang volt - szólt Myrtle, ügyet sem vetve Tabitha fenyegetőzésére. - Beleborzongok, mikor hallom, pedig *halott vagyok*. Mindig inkább elbújtam a lefolyóba, mielőtt Petra kimondta volna.

- Kérlek, Myrtle - könyörgött Rose. - Hogy hangzik? Le kell jutnunk oda.

Myrtle féloldalasan Rose-ra sandított, és még az egyik szemöldökét is felvonta.

- Tényleg úgy véled, hogy Harry meglátogat? Ígéred?

- Ígérem - bólintott Rose. - Kérlek, beszélj!

Myrtle nagy sóhajjal a helyiség közepére lebegett. Kelletlenül kinyitotta a száját, és szörnyű, sziszegő hangot hallatott. Mély torokhang volt, szinte gurgulázásnak hatott. Jamesnek égnek állt tőle a haja.

Mikor a szellem elhallgatott, Zane kíváncsian pislogott körbe.

- Ki vállalkozik rá? Az tuti, hogy én ilyen hangokat nem tudok kiadni.

Ralph mély lélegzetet vett.

- Majd én megpróbálom - szólt beletörődően. - Végül is mardekáros vagyok.

Senki nem ellenkezett. Ralph kinyitotta a száját, és olyan hüen próbálta leutánozni a hangot, ahogy csak tőle telt. James úgy vélte, a barátja remek munkát végzett, mivel most is a hideg futkározott a hátán. Alig halt el a sziszegés, morajló zaj töltötte be a lányvécét, és a Ralph mögötti mosdókagyló lassan elemelkedett a padlótól. Tabitha felsikkantott, és arcán a csodálat és féltékenység maszkjával hátrébb húzódott.

- Gyerünk - szólt Ted határozottan. - Sietnünk kell.

- Te nem mehatsz, Ted - fogta meg Ted karját Rose. - Hacsak nem azt tervezed, hogy Tabithát is magaddal cipeled. Hetedéves. Talán én is tudnám őrizni, de jobban érezném magam, ha te tennéd.

Ted tehetetlenül elfintorodott, s közben a pálcáját birizgálva a távolba meredt. Végül visszafordult a többiekhez.

- Ti mentek - mondta vonakodva. - Én vigyázok Corsicára, de nem megyünk el addig, amíg vissza nem jöttök, értettétek? Elvégre csak Petra van odalent, nem? Le tudjátok beszélni erről az örültségről. Sosem ártott egy légynek sem.

James biccentett, de egyáltalán nem volt benne biztos, hogy Tednek igaza van. Ted nem látta az álmokat.

- Jól van. Menjünk! - Vett egy mély lélegzetet, és az ősi lépcsősor felé fordult.

- És James - szólt utána Ted. - Mondd Petrának, amit ő is mondott nekem! Nem ez a módja! Mondd meg neki, hogy én üzenem, oké?

James bólintott, aztán rálépett a legfelső kőlépcsőre. A barátai nem sokkal lemaradva követték.

19. ÁLDOZAT

James menet közben fényt gyújtott a pálcája végén. Rose és Albus ott lépkedtek szorosan a nyomában, míg Zane és Ralph lettek a sereghajtók. James fantomsebhelye azóta sajgott, mióta az a szörnyű fájdalom hasított bele, amikor előre hajolt, hogy megcsókolja Petrát; most, hogy belépett a sötét barlangba, a folyamatos kín pulzáló lüktetésbe váltott.

- Már voltam korábban a Titkok kamrájában – szólt Rose. A hatalmas, sötét térben szavai hátborzongató visszhangot keltettek. – Évekkel ezelőtt, mikor még benne volt a roxfordi túrában. A szüleim nem akartak lejönni, mert ők már látták, és nem akarták újraélni az egészet, úgyhogy George bácsi kísért le. Nem sok látnivaló volt, mivel a halott baziliszkuszt már rég elvitték onnan. Igazából csak egy nagy, nyílt tér a föld alatt, mint valami barlang.

James megtorpant, s egyik kezét kitarotta, hogy megállítsa a többieket, míg a másikkal magasba emelte pálcáját.

- Ez a szakasz is a túra része volt, mikor itt voltatok, Rose? – kérdezte elakadó lélegzettel.

Rose tágra nyílt szemekkel lépett mögéje, és Ralph meg Zane is döbbenten toporogtak.

A padló egyszer csak véget ért James lába előtt, mintha leszakadt volna. Alattuk áthatolhatatlan sötétség jelezte a feneketlen mélységet. Valahonnan baljós suhogás hallatszott, s mikor James feljebb emelte pálcáját, annak fénye ide-oda lengedező hatalmas szabvány élén csillant.

- Nem – súgta Rose. – Ez határozottan nem volt része a túrának. Hogy került ide?

- Szerintem nemrég nyithatták fel – mutatott előre Zane. – Nézzétek!

James látta, mire utalt Zane: mindkét oldalukon egy-egy tágra nyílt, óriási kőajtó nézett az elképzelhetetlen mélységre.

- Hogy nyitotta ki ezeket Petra? – hitetlenkedett Rose. – Tonnákat nyomhatnak!

- Én inkább arra lennék kíváncsi, hogy jutott át – bökött Ralph állával a szakadék és a hatalmas pengék felé. – Sosem fogjuk tudni követni.

James lehajolt, és felvett egy közepes méretű követ. Elgondolkodva mérlemezte egy ideig, aztán kihajította a mélység fölé. Az komótos bukfenceket vetve zuhanni kezdett a sötétségbe, míg az egyik mágikus szablya hirtelen le nem csapott. A kő apró porszemekre robbant, aztán elnyelte a fekete űr.

James nagyra nyílt szemekkel pillantott Rose-ra és Ralphra, mire az utóbbi ügyefogyottan vállat vont.

Albus vett egy mély lélegzetet.

- Azt hiszem, én tudom, hogy juthatnánk át – szólt aggódva, mintha nem szívesen ismerné be a dolgot.

- Hogyan, Al? – kérdezte James, de az öccse addigra már elfordult. Tett néhány lépést a kőlépcsők felé, amelyen lejöttek, aztán visszapillantott a többiekre.

- Ezt apa tanította – mondta. – Egyszer megmentette az életét. Talán nekünk is segít Lil megmentésében. – Visszafordult a lépcsők felé, a magasba emelte pálcáját, és hangosan, érthetően azt mondta: – *Invito seprű!*

Csaknem egy perc telt el teljes csöndben, és James már-már kezdett kételkedni benne, hogy a bűbáj egyáltalán működött, amikor odafentről riadt kiáltozás hallatszott.

- Ne! – sikoltotta Tabitha. – Ne az én seprűmet! Nem tehetitek!

- Vigyázat odalent! – kiabálta túl Ted.

A seprű lesuhant a lépcsősor mentén, és megállapodott Albus mellett. A közelben álló James tisztán hallotta a seprű halk duruzsolását. Jól emlékezett rá, mikor előző évben ugyanez a jármű képes volt megakadályozni, hogy illetéktelen kezekbe kerüljön.

- Nem gondolhatod komolyan! – fakadt ki Zane, ahogy tett néhány lépést előre, és a seprűt vizsgálgatta. – Ez Tabitha seprűje! A kamu Merlin-bot tavalyról. Nem akarsz ezzel kirepülni a szakadék fölé, ugye?

- Most már az én seprűm – jegyezte meg Albus. – Tabitha nekem adta, habár azóta bizonyára már megbánta.

- Nem repülhetsz át csak úgy, egyszerűen – vetette ellen Rose. – Te is láttad, mi történt a kővel! Nem tudom, hogy vitte át Petra Lilyt, de lennie kell egy másik útnak! Albus a mélység peremére sétált, és átvette lábát a seprűn.

- Ez nem egy közönséges seprű, Rose. Fogalmam sincs, honnan szerezte Tabitha, vagy hogy hogyan működik, de tudja, amit tudnia kell. Olyan, mintha James Mennykőcsapásának a fordítottja volna. Tudja, merre menjen, és ezt az utasával is megosztja. A seprű nem hagyja, hogy lecsapjanak minket. Különben is, nincs más választásunk. Ugorj fel mögém, James, és kapaszkodj olyan erősen, ahogy csak tudsz!

James nagyot nyelve mászott fel a seprűre, majd szorosan átkarolta öccsét.

- Várjatok! – kiáltotta Rose. – Ez örültség!

- Pont ezért *nem* várhatunk, Rose – szűrte a fogai között James. – Ha várnánk, mi

magunk is felfognánk, mire vállalkoztunk. Indulj, Al!

James érezte, ahogy Albus teste megfeszül, aztán a két fiú egyszerre előre hajolt. Rose halálra rémült arccal James után kapott, de addigra a seprű kilendül a szakadék fölé.

A seprű megremegett James és Albus súlya alatt, és James, behunyt szemmel, még szorosabban ölelte a testvérét, miközben az próbálta felhúzni a jármű orrát. A seprű apró rándulásokkal irányba állt, és felfelé vette az irányt. James jobb kezével elengedte Albus, és a sebességükkel járó ellenszéllel küzdve a magasba emelte pálcáját. A pálcafény egy borotvaéles szablyára esett, amint az suhogva egyenesen feljük közeledett. Albus élesen oldalra döntötte a seprűt, és kikerülte a pengét, mire a kapaszkodóért kapó James csaknem elejtette a varázspálcát. A levegő megtelt sziszegő, füttyülő hangokkal, ahogy egyre-másra újabb és újabb hatalmas, hajlított penge suhant el mellettük, alig néhány centivel elvélve őket. Csodás módon, a seprűnek mintha tényleg saját akarata lett volna, könnyedén tért ki a villogó halálos fenyegetések elől. James olyan kicsire húzta össze magát, amennyire csak tőle telt, és igyekezett minél közelebb húzódnival a seprűnyélhez és Albushoz. Halk reccsenés hallatszott, mikor az egyik szablya egy tekintélyes darabot nyisszantott le a talárja szegélyéből, és James még a hűvös fém szelét is érezte a bőrén. Rémületében felkiáltott, és előrébb csusszant a seprűn, mire az letért a pályájáról.

Albus káromkodva próbált korrigálni, de hiába. A seprű mintha elvesztette volna az irányérzékét. Kilőtt felfelé, és Jamesnek hirtelen az az érzete támadt, hogy közelednek a szakadék másik oldalához. Hirtelen tömör szikla bukkant fel előttük a semmiből. Albus felhúzta a seprű orrát, mindent megtett, hogy elérjék a szirt tetejét, de az túl magasnak tűnt. A seprű remegve emelkedett, szinte függőlegesen, körülötte pedig még mindig ott suhogtak a pengék. Aztán James szeme nyílt teret, és halovány fényt pillantott meg, mire ő lefordult a seprűről, és valami keményre zuhant. A lendülettől gördült még párat a kőpadlón, aztán feltérdelt. Felhorzsolta álla vérzett, de attól eltekintve teljesen sértetlen volt.

Albus három méternyire hevert, vészes közelségben a szakadék szélétől. Nyöszörögve tapogatta a fejét.

- Al! - szólította meg James, mellé térdelve. - Jól vagy?

- Azt hiszem, lezuhantunk - felelte Albus, majd megrázta a fejét, hogy kitisztítsa. - Durva volt, mi? Au!

James oldalra pillantott.

- Jaj, ne! Eltört!

- A lábam? - pislogott Albus a lábszárára. - Au! Tuti, hogy ennek nem szabadna ilyen szögben állnia, de Madam Curio rendbe tudja hozni, ugye?

James Albus sérült lábára nézett.

- Ó! Nem, nem arra értettem. Bocs, Al. Arra gondoltam.

A seprűre mutatott, amely két darabban hevert mellettük a földön.

- Jaj, ne! Ez még a lábamnál is jobban fáj! Most hogy jutunk vissza? - fakadt ki Albus, a seprű egyik darabját vizsgálgatva.

James megrázta a fejét.

- Ahogy mondtad, először mentsük meg Lilyt, a többin ráérünk azután gondolkodni.

Albus kezdett volna feltápáskodni, ám aztán fájdalmában felszisszent, és visszarogyott.

- Ez így nem jó, James. Hacsak nem azt tervezed, hogy elcipelsz odáig, itt kell

hagynod.

- Ne már, erre képtelen vagyok egyedül! – csattant fel hirtelen James tehetetlen dühében.

- Ha nem térítesz le bennünket a pályáról, nem lennék ilyen állapotban, te birka!

- Én? Kinek az ötlete volt átrepülni a szakadék fölött az ördög seprűjével?

- Mert mintha neked annyi más, briliáns terved lett volna!

- Pszt! – intette csendre hirtelen öccsét James, és fejét hátra fordította.

- Te csak ne pisszegj itt nekem! – lovallta bele magát Albus. – Ha a törött lábam nem volna még mindig a helyén, azzal agyabugyálnálak el!

- CSSSS! – emelte fel kezét James, és fejét oldalra hajtva hallgatózott. Albus is elnémult, és összevont szemöldökkel hegyezte a fülét.

- Valaki beszél – súgta. – Legalábbis olyasmi. Hátborzongató.

- Abból a barlangból jön – mutatott előre James. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, még a barlang falán játszadozó zöldes fényt is ki tudta venni.

- Menj, James! – suttogta Albus sürgetően. – Mentsd meg Lilyt, ha még tudod. De ha elkésel, esküszöm, hogy kicsinállak.

James biccentett.

- Jól van. Remélem, senki nem előz meg vele.

Vett egy mély lélegzetet, aztán a barlang szájában látszó zöldes ragyogásra szegezve pillantását, elindult feléje.

James fantomsebhelye ismét sajogni kezdett. A kín ott dobolt a fülében, szinte összeolvadt a szívverésének állhatatos hangjával. Petra nem bántaná Lilyt, ugye? Őszintén hinni akarta, hogy nem, de emlékezett az álmokra, emlékezett az idegen hang hízelkedő, álmosító, dühöt szító szavaira. Azt ígérte Petrának, hogy ha meghozza a legnehezebb döntést, és vérrel fizet vértért, visszakaphatja szüleit. Petra nyilván nem volt magánál, valamiféle transzban cselekedett. Annak a szörnyű hangnak az irányítása alatt állt, és Voldemort nagyúr lelkének utolsó darabjének, amely az ő testében lakozik. Ám ahogy James egyre közelebb ért a barlang bejáratához, rájött, hogy ez nem teljesen igaz. Petrát valóban befolyásolták, igen, azonban nem *kényszerítették* semmire. Voldemort lélekdarabja nem képes teljesen átvenni az irányítást, csak próbálhat hatást gyakorolni rá. A döntés csakis Petra megtört szívén múlik, és a mélyén lakozó, elfojtott dühön, a kétségbeesett vágyon, hogy igazságot szolgáltatasson, és megbűnhődjenek azok, akik elvették tőle a szüleit. Ilyen érzelmek fogságában James biztosra vette, hogy Petra bármit megtenne, ha meggyőzik, hogy azzal beteljesítheti vágyait.

James erre a gondolatra összeresztette. Belépett a barlang száján, és meglátta.

Ott volt a szikrázó, zöld tó, amelyből a fény származott, és Petra, még mindig a rózsaszín, fodros jelmezben. A kontyából néhány tincs kiszabadult, és korábban gyönyörű sminkjét most könnyek csíkjai csúfították el. Most azonban szeme száraz volt. Pálcáját előre szegezte, Lilyre, aki kifejezéstelen arccal ácsorgott, akár egy báb. Hallotta a magas, rémes hang fecsegését, de a szavait csak most értette meg.

- A fiú, James, eljött! – szólt a hang elragadtatottan. – Nézd csak, kedvesem! Itt van, épp ahogy megjósoltam!

James felnyögött, mikor a szörnyű hang kimondta a nevét, ám amikor Petra feléje fordult, a halk nyöszörgés hangos kiáltásba ment át a homlokába hasító fájdalom miatt. Petra szemei hátborzongatóan élettelenek voltak. A zöld tó fényének táncától

az arca maszkyszerűvé vált. Szabad kezében a fiú vudubabáját szorongatta, és James látta, hogy a kis zsákvásonfigura homlokára valaki zöld villámot festett.

- James - szólt a lány üres tekintettel. Pálcája még mindig Lilyre szegeződött. - Nem kellett volna ide jönnöd. Túl késő.

James előre lépett, be a barlang fénykörébe.

- Petra, mit... mit művelsz?

Petra kissé felvonta vállát, majd Lilyre fordította pillantását.

- Amire megteremtettem - felelte, szinte megismételve Tabitha szavait és hanghordozását. Lily felé bólintott. - Tudod a dolgod, kedves.

Lily pislogás nélkül megindult a ragyogó tó irányába. Csupasz talpa hangtalanul lépdelt a kőpadlón. A tó túlsó oldalán James most egy sor lépcsőfokot pillantott meg, amik a vízbe vezettek. Lily lassan rálépett a legfelső fokra, és kezdett leereszkedni. Jamesben rémült döbbenettel tudatosult, hogy a húga Imperius átok alatt áll.

- Sajnálom, James - mondta Petra. - Tudom, hogy valószínűleg nem érted, miért történik mindez. Először nekem is rettenetesnek tűnt, de most már tudom, hogy ez az egyetlen mód. Tényleg ez a legjobb mindenkinek, még Lilynek is. Bíznod kell bennem.

- ... kell bennem - visszhangozta a másik, éles hang. Úgy tűnt, folyamatosan beszélt, Petrával egyszerre, mintha ő adta volna a lány szájába a szavakat.

- Lily! - kiáltotta James előre lépve. - Állj!

Lilynek a szeme sem rebbent, csak tett még egy lépést a hátborzongató, zöld tóba. James kétségbeesve a pálcájáért nyúlt, de az nem volt a zsebében. Túl késő, bizonyára elejtette, amikor ő és Albus lezuhantak. Elrugaskodott, hogy ha kell, saját kezével rángassa ki hűgát a vízből, ám alig tett meg néhány lépést, valami visszarántotta. Keresztülrepült a barlangon, mintha csak kötélen rángatnák, és ott a kemény sziklafalnak csapódott. Egy pillanatra minden levegő kiszaladt a tüdejéből, ahogy a földre rogyott.

- Egyszerre csak egyet, James - szólt Petra szomorkásan. Pálcája hegye még mindig Lilyre mutatott. - Sajnálom, de ezt ne próbáld újra. Nem akarom, hogy bármelyikőtöknek is baja essen, mielőtt ennek vége lesz.

James levegőért kapott, és a homlokán lévő fantomsebhely ismét felizzott. A rémes hang hűségesen visszhangozta Petra minden egyes szavát, és Jamesnek eszébe villant, hogy vajon a lány tud-e egyáltalán erről. Lehetséges volna, hogy észre sem veszi, az minként használja ki őt? Körbepillantott, a hang forrását kutatva. Épp mint álmában, az mintha most is egy sötét sarokban álló árnyék irányából hallatszott volna. Mozdulatlanul állt, egy régi keménykalapot és kopott kabátot viselt. Karjai lazán lógtak oldala mellett.

James próbált feltápáskodni, de gyengének és nehézkesnek érezte magát, mintha valami a földre nyomná őt. Az idegen jelenlét szörnyű súlyként telepedett az egész barlangra, fekete köddel töltötte meg azt, mindent elsötétítve. A Kapuőr volt. Némán leereszkedett a Kamrába, és figyelt, készen rá, hogy birtokba vegye Petra testét, ha az bizonyítja hajlandóságát: megöli Lilyt.

Lily még egy lépést tett a tóba. Sárga ruhája úszott körülötte, átázva a zavaros víztől, és ahogy a lány egyre inkább elmerült, a tó túlsó felében lassan egy alak emelkedett a felszín fölé. James felismerte. A fiatal nő volt az, akit oly sokszor látott álmában: Petra anyja. Miközben Lily derekát hullámok ostromolták, Lianna kiemelkedett

önnön tükörképéből, és mosolyogva intett a lányának. Petra szeme ragyogott, ahogy az alakra nézett.

- Petra! - kiáltotta James, mikor végre levegőhöz jutott. - Az nem lehet az anyád! Csak egy trükk! Ő nem igazi!

- Ne hallgass rá - súgta a hang mézesmázosan. - Ő annak a fia, aki hagyta anyádat meghalni. Minden szava hazugság. De a hangja hamarosan örökre elnémul, és halálával az apádat is visszakaphatod! Aztán minden készen áll majd; helyreáll az egyensúly. Eljön az ítélet kora, és csakis az áldozatodnak köszönhetően...

- Csakis az áldozatomnak köszönhetően - ismételte halkán Petra, s az arcán legördülő könnycseppek újabb csíkokat festettek sminkjére.

A hullámok már Lily állát nyaldosták. Egy újabb lépés, és a szája is víz alá került. Haja szétterült körülötte a felszínen, egyfajta különös koronát alkotva. Lianna Agnellis kísértetalakja megvetette egyik lábát a tó peremén. Egyáltalán nem volt vizes.

- Ez nem valóság! - kiáltotta James kétségbeesve, miközben talpra kászálódott. - Csak a hang miatt mondom! Mi az?

- Nincs semmiféle hang - felelte Petra dallamosan, előre-hátra hintáztatva fejét. - Halott apámén kívül nincs más hang. Látod, ide hoztam a dolgait, itt várnak rá. A cipőjét, kalapját és kabátját. Még a láthatatlanná tévő köpönyegét is, amit a látogatásaim során használtam. Olyan boldog lesz, hogy újra láthatja őket, nem gondolod?

James vadul megrázta a fejét.

- Az az én apám köpönyege, Petra! Félrevezettek!

Úgy tűnt, Petra nem hallja őt. Mintha transzban volna, szeme anyja alakjára szegeződött, pálcája azonban Lilyre, aki megtette az utolsó lépést, és teljesen alámerült a vízben. A Kapuőr sötét, nehéz jelenléte felerősödött. A feladat csaknem bevégeztetett; Lily hamarosan meghal, és a Kapuőr egyesülhet Petrával, a gazdatestével. Aztán nem lesz senki a világon, aki képes volna visszaküldeni őt, senki sem állíthatja meg ámokfutásában, mely során romba dönti az egész földet. James legszívesebben ismét a tóhoz rohant volna, történnék bármi, csak kihúzhassa hűgát a vízből, azonban még a pánik ködén át is tudatában volt, hogy Petra könnyűszerrel visszarántaná őt ismét. Nem maradt remény, James valahogy mégis úgy érezte, eljött az idő, az utolsó esélye a cselekvésre. Fuldokló hűgáról a sarokban álló árnyékokra kapta pillantását. Most már látta, hogy nem egy ember volt, hanem csak egy rakás gondosan elrendezett ruhadarab - Petra apjának ruhái -, akár egy madárijesztő. A hang alóluk jött. James hirtelen rájött, mit kell tennie.

- Ez nem az apád! - kiáltotta, majd futásnak eredt, és messzire elkerülte a tavat és haldokló hűgát. - Petra, nézd!

Mielőtt Petra megakadályozhatta volna, James megragadta az üres kabátujjat, és teljes erejével megrántotta. Az lecsúszott a tárgyról, amin eddig lógott, magával rántva a kalapot is, mire a szörnyűséges hang dühösen felrikoltott.

- Neee! Kegyetlen kölyök! Hogy merészelsz megérinteni?!

James hátratántorodott, csaknem elvesztette eszméletét a homlokába hasító elviselhetetlen fájdalomtól.

Petra felsikoltott, pálcája megremegett.

- James... mit tet... - kiáltotta, aztán a hangja megváltozott, némi kétség szűrődött

bele. – Apa?

A kabát alatt egy festmény rejtőzött. James azonnal látta, hogy a portrét egyszer majdnem teljesen megsemmisítették, aztán gondosan összevarrták és újrafestették. Az újrafestett részek nem mozogtak tökéletesen, ezzel kifacsart, csonka hatást kölcsönözve az arcnak, ám James így is tisztán felismerte a kép tárgyát. Az egyik szem üresen meredt maga elé, míg a másik haragvó tekintettel követte minden egyes mozdulatát, a vörös szem izzani látszott a kígyószerű, függőleges pupilla körül.

Petra arca akaratlanul is undorodó fintorba rándult.

- Maga nem az apám... maga... maga...

- *Fejezd be, amit elkezdted!* – sziszegte a portré dühösen. – Először végezz Lily Potterrel! Aztán jöhet James Potter! Javítsd ki egyetlen, végzetes hibámat! Nem számít, ki vagyok! Csak az számít, amit elloptak tőled, és hogy megfizess nekik! Ez az egyetlen mód, hogy visszakapd azokat, akiket elvesztettél!

- Javítsam ki a hibáját? – szölt Petra, és arcára lassan kiült a döbbsent felismerés kifejezése. – De azt hittem...

- *Az egyetlen hibámat!* – sikoltotta Voldemort portréja sürgetően. – Először James Potterrel végeztem, az *erősebb* maradt meg a végére, hogy védje a fiút! *Ősi* mágia volt, igaz, de *erős*, és én elfelejtkeztem róla! A nőnek kellett volna először meghalnia, a férfi és a gyerek ott sorvadott volna el a pálcám előtt! Az egyetlen, végzetes hibám! Ostoba voltam, igen, de a kör végre *bezárul!* Lelkem utolsó darabjának hordozója végez a lánnyal, Lily Potterrel, aztán a fiúval, James Potterrel, aztán... - A hang fortyogó, mohó sziszegéssé torzult. – Harry Potter eljön, és végül... *végül* meg... fogjuk... *ölni!*

- Harry Potter? – suttogta Petra.

- A babának őt kellett volna ide vezetnie – felelte gyorsan a festmény. – A terv egyszerű volt: rárajzoljuk a sebhelyet, így a fiú helyett az apára hat majd. Amint Harry Potter sebhelye újra életre kel, ide rohan, a karjainkba! Ehelyett a fiút, Jamest csaltuk ide, neki lett fantomsebhelye és képessége, hogy beelásson tervünkbe, de ez, kedvesem, még jobb! Előre láthattam volna! Egyetlen hibám kiigazításához meg kell fordítani a sorrendet! Lily Potter meghal, csak aztán James, végül pedig Harry Potter holtan terül el lábaink előtt!

- De a szüleim... – szölt meglepetten Petra. – Az egyensúly és tökély ígérete... kihasználta engem... – Hangereje egyre nőtt, ahogy elárasztotta őt a düh. – *Kihasználta!*

- Csak mert a szíved mélyén te és én azonosak vagyunk! – csattant fel a portré. – A te élő lelked ad otthont az enyém utolsó darabkájának, akár lámpás a lángnak! Ugyanazokra vágyunk, csak más módon igyekszünk azt elérni. Azonban a végén ugyanoda lyukadunk ki: a *bosszúnál!*

Petra szomorúan csóválta a fejét.

- Mit tettem? Nem akartam bosszút állni – mondta. – Én csupán igazságot szerettem volna... – Elfordult a festménytől, és a zöldesen csillogó tó partján álló nőre nézett. Petra anyja bús mosolyt villantott rá, majd bólintott. Petra szípotogott. – Igazságot... és hogy visszakapjam a szüleimet – folytatta el-elcsukló hangon. Felemelte a pálcáját. – *Vingardium Leviosa!*

- NEEEE! – kiáltotta a portré olyan hangosan, hogy szinte beleremegtek a falak.

Az eszméletlen Lily teste kiemelkedett a vízből, ruhájából víz csordogált. Ezzel egy időben Lianna Agnellis alakja összeroskadt, s közben vízzé változott, amely hangos

csobbanással csattant a kőpadlóra, majd visszafolyt a tóba.

- *Anya!* – sikoltotta Petra, és képtelen volt visszafogni magát, könnyekben úszó szemekkel a széthulló test felé nyúlt. – Sajnálom, anya! Apa! Anyyira sajnálom! Képtelen voltam rá!

James odarohant alélt hűgához. Kinyúlt érte, és magához húzta a tartás nélküli, hideg testet, mely úgy omlott a karjaiba, akár egy rongybaba. Vigyázva a földre fektette, és fülét a lány mellkasára nyomta.

- Még ver a szíve! – kiáltotta zokogástól elfúló hangon.

- *Ostoba lány!* – bömbölte a portré, groteszk módon eltorzuló arccal. – Ez az egyetlen mód! A benned lévő részem még most is lázad! Jobban teszed, ha nem szegülsz ellen neki! Végezz a lánnyal! Még nem késő!

Petra a fejét rázva lépdelt oda a festményhez.

- Nem pusztíthatod el, Petra – szólt James, Lilyt ölelve. – Nézz csak rá; már mások is megpróbálták! A festményeket csak a készítőjük tudja elpusztítani, nem emlékszel?

Petra még mindig a fejét rázta, könnyek csíkozták arcát, melyről azonban komoly eltökéltséget lehetett leolvasni.

- Ez nem egészen igaz, James – felelte halkán. Két kézzel megragadta a portré ráámáját, és felemelte.

- *Te vagy a Kapuőr gazdateste!* – hadarta Voldemort éles, hűvös hangja. – Most is rád vár! Érezheted a jelenlétét! Maga Mardekár Malazár választott ki erre a szerepre! Ezeréves jóslat vezetett hozzád! Nem bújhatsz ki a végzeted alól! Összeroskadsz a súlyától! Vissza! Még nincs minden veszve! *Még nem késő!*

- Két ember van, aki képes elpusztítani egy portrét, habár a második csak ritkán van ott, hogy megtegye – mondta Petra Jamesnek, ügyet sem vetve a festmény szavaira. Felemelte a képet, és a tó hullámzó felszíne fölé tartotta. – Egy portrét megsemmisítheti a festője, vagy, ha a sors engedi, a festményt elpusztíthatja... a tárgya is.

- NEEEE! – sikoltotta a portré, és James látta, hogy a hangerőtől felpúposodik a vászon.

Petra eleresztette a festményt, ami hangos csobbanással a tükörcépére esett. Voldemort festett arca tovább kiáltozott, majd bugyborékolni kezdett. Az arckép egyszer csak felhólyagosodott, és kezdett szétfolyni, mintha a tóban lévő folyadék nem is víz volna, hanem valamiféle sav. Festék folyt le a süllyedő vászonnól, feloldódott a ragyogó vízben, aztán elvékonyodott, elhalványodott, fekete fátyolcsápokot rajzolva, melyek a mélység felé nyújtózkodnak. A hang még bugyborékolott egy ideig, aztán elhalkult, ahogy a gazdája kifogyott a szuszából. A végén még kétségbeesett visítássá torzult, aztán elhalt, s csupán a visszhangja maradt a Titkok kamrájában. A festmény ráámája elmerült, s örökre elveszett a fenéketlen tóban.

- Lélegzik? – kérdezte Petra, térdre vetve magát Lily mellett.

- Nem tudom! – fakadt ki James az elázott, könnyű testet ölelgetve. – Olyan hideg!

Petra biccentett, majd Lily torkának szegezte a pálcáját.

- *Expelliaqua* – szólt határozottan.

Eltelt néhány másodperc, és James már éppen kezdte gyanítani, hogy a bűbáj nem működött, amikor Lily hirtelen összerándult az ölében. Felköhögött, majd kihányt egy nagy adag vizet. James ülő helyzetbe segítette, s közben gyengéden veregette a

hátát. A lány még több vizet köhögött fel, aztán vett egy nagy, remegő lélegzetet. James annyira belefeledkezett az örömbé, hogy észre sem vette, mikor a Kapuőr érzete lassanként elhagyta a Kamrát. A gazdateste elbukott a végső próbán; nem ölt a kedvéért. A Kapuőr némán, legyengülve távozott.

- James? – szólt Lily rekedten, a fiú arcára pislogva. – Hol vagyok? Mi történt?

James megrázta a fejét, és miközben megkönnyebbülten felnevetett, arcán kövér könnycseppek gördültek le.

- Velem vagy, Lil. Csak ez számít.

- Szia, Petra – köszönt erőtlenül Lily, mikor megpillantotta a másik fölője hajoló alakot. – Nagyszerű voltál. Sírtam, mikor megittad a lápi banya álomitalát.

Petra halványan elmosolyodott.

- Kösz, Lily.

James és Petra talpra segítették Lilyt, majd a fiú köréje fonta a karját, és kivezette őt a barlangból. Petra felvette a láthatatlanná tévő köpönyeget, de ott hagyta apja ruháinak kusza halmát. Csak egyszer nézett vissza, arca égővörös volt, és mélységes szomorúságot tükrözött.

- Szevasz, Petra – mondta Albus játékosan, mikor a közelébe értek. – Már jobban magadnak érzed magad, ugye?

Petra biccentett, de nem felelt. Hang nélkül letérdelt Albus mellé, és megvizsgálta a lábát.

- Jó vagy ebben – szólt James, miközben Petrát figyelte, ahogy az letépett egy szalagot a ruhájáról. A szalaggal és a törött seprű egyik felével sínbe rakta Albus lábát. Mikor elkészült, felállt, és Albust is felhúzta.

- Ejha – rikkantotta Albus meglepetten. – Sokkal jobb. Hogy csináltad?

- Ez afféle tehetség – felelte Petra elkapva a pillantását. – Különben is, csak egy törés. Holnapra kutya bajod, ha Madam Curio is vet rá egy pillantást.

James nem szólt egy szót sem, azonban volt egy halvány sejtése, hogy Petra hazudott Albus sérüléséről. Többnek kellett lennie egy egyszerű törésnél, hiszen szinte elképzelhetetlen szögben hajlott meg Albus lábszára. Most pedig könnyedén áll egy egyszerű sín segítségével. Mintha Petra ezzel szeretne volna jóvá tenni azt, amit elkövetett, de csak titokban, egy igazán különleges mágiával.

Petra felállt, markában ott szorongatta a vudubabát és a láthatatlanná tévő köpönyeget. Lenézett rájuk.

- Ezek nem az enyéme – mondta, és átnyújtotta őket Jamesnek. – Nem is tudtam a babáról, amíg a portré nem említette, pedig egész idő alatt nálam volt. Nagyon sajnálom, James. Nem tudok mást mondani.

James elvette a babát és a köpenyt.

- Félrevezettek – felelte egyszerűen.

Petra komor arccal bólintott, és a szakadék felé fordította tekintetét.

- Igen – szólt. – De legfőképp magamat vezettem félre. Ezt nem tagadhatom.

- Jó okod van rá, hogy dühös legyél, Petra – mondta James halkán. – Nem ez a módja – Ted akarta, hogy ezt mondjam –, de vannak más módszerek. Az érzések valódiak. Neked csak azt kell eldöntened, mihez kezdj velük.

Petra lassan biccentett. A sötétben James látta, hogy újabb könnycsepp csillan meg az arcán.

- Még egy darabban, Lil? – nézett végig a hűgán Albus. – Miért vagy csurom vizes?

Lily összevont szemöldökkel pislogott csöpögő, sárga ruhájára.

- Őszintén? Fogalmam sincs.

- Majd később kiderítjük – mondta hatalmas sóhajjal Albus, fél lábon ugrálva. – Először is, hogy jutunk át *azon*? – intett a mélység felé.

- Ahogy ide jöttem – felelte csendesen Petra. – Sétálunk.

Albus elfintorodott.

- Sétálunk? Mi vagy te? Szellem?

- Nem – válaszolta Petra, leginkább csak magának. – Úgy tűnik, Voldemort nagyúr vérvonala vagyok.

Elindult, és egyszerűen lesétált a szirtről. James felkiáltott, de képtelen volt elkapni a pillantását. Petra azonban nem zuhant le. Talpa alatt egy apró kőemelvény bukkant fel a semmiből, nem nagyobb, mint egy járólap. Egyik lábával még mindig a meredély szélén hátrafordult.

- Maradjatok a közelemben, és ne nagyon gondoljatok rá, mit tesztek éppen – mondta, és Jamest kirázta a hideg. A lány nem tűnt egészen biztosnak magában, de mi más tehetek volna? James tétovázott, aztán rájött, hogy az utóbbi csaknem egy órában most először nem fáj a fantomsebhelye. Felsőhajtott, aztán Lilyt és Albust maga előtt terelgetve Petra mögé lépett.

- Ez örültség – jegyezte meg Albus.

- Ne nézzetek le! – mondta válasz helyett Petra, aztán megindult. A három testvér bizonytalanul követte. Annak ellenére, hogy erre minden esélyük megvolt, egyikük sem esett le, mikor kiléptek a szakadék fölé. A suhogó, füttyülő pengék sem szabdalták fel őket. James talpa alatt durva sziklát érzett, nagyjából lapostányér méretűt, és abban a pillanatban, ahogy levette lábát a leghátsó kőről, az villámgyorsan belesüllyedt a sötétségbe. James hallotta a mechanikus zakatolás és csörgés távoli zaját, és azonnal felismerte. Ugyanezt a hangot hallotta mindig, mikor erről a helyről álmodott, csak most már azt is tudta, mi kelti. A kövek, amiken átkeltek, mechanikus úton mozogtak, és valahogy Petra hozta őket működésbe. A szerkezetet talán csak a vérvonal irányíthatta, vagy esetleg mindenki működésbe tudná hozni, aki ismeri a szakadék titkát, mint Petra is. Akárhogy is, ez egyáltalán nem segített abban, hogy ne gondoljon arra, mit művel, vagy hogy ne nézzen le. Mikor James megtette az utolsó lépést, és Rose, Ralph és Zane egy emberként ragadták meg és segítették be a szakadék fölül, nem tudott ellenállni, és visszanezett. Az utolsó járólap, melyet kötelek és csövek kusza kavalkádja támasztott alá, épp akkor tűnt el a sötétségben. Kereplő és nyikorgó hang kíséretében süllyedni kezdett, aztán úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna.

- Petra! – kiáltotta Rose megkönnyebbülten. – Lily! Mindenki jól van!

Zane hitetlenkedve vigyorgott.

- Azt hittem, ti vagytok a felmentőcsapat. Mi történt?

- Lezuhantunk James miatt – mordult fel Albus a fejét rázva. – Még a lábam is eltört. Szerencse, hogy Petra gyorsan sínbe rakta.

- Igen, mellette nincs szükség elsősegélycsomagra – bólogatott Ralph, kissé aggodalmas pillantásokat vetve Petra felé.

- Lily, bőrig áztál! – nevetett fel Rose, kitörölve egy könnycseppet a szeméből. – Hadd segítsek!

Rose előhúzta pálcáját, Lilyre szegezte, majd bonyolult formát rajzolt vele a levegőbe,

közben kimondva a varázsigét. A pálca hegyéből meleg levegő tört elő, és szárítani kezdte Lily ruháját, aki ettől kuncogni kezdett.

- És mi van a Kapuőrrel? – fordult Zane Jameshez, mikor a csapat már a kőlépcső, és az azon túl lévő fény felé bandukolt.

- Elment – felelte James. – Éreztem, mikor távozott.

- Örökre?

James vállat vont.

- Nem kapta meg gazdatestnek Petrát. A végén nem volt hajlandó ölni érte. Nincs többé itt maradása. Vége.

Zane homlokát ráncolva biccentett.

- Ha te mondd, haver. Tűnjünk innen. Ettől a helytől hideg futkározik a hátamon.

- Na, ja. Nem véletlenül hívják Titkok kamrájának – értett egyet Albus.

James bólintott, aztán vetett egy pillantást a háta mögé.

- Reméljük, ez volt az *utolsó* titka.

- És ez minden, amiről be tudok számolni – dőlt hátra James az igazgatóéval szembeni karosszékben. Ez már másnap történt, az éles, késő délelőtti napfény és a madárcsicsergés akadálytalanul áradt be a nyitott ablakon. – Feljöttünk a harmadik emeleti lánymosdóba, és Ted egyenesen ide vezette Tabithát, az ön irodájába. Mi többiek a nagyterembe vittük Lilyt, anyához, aki azonnal visszahívta Hermione nénit és George, valamint Ron bácsit a keresésből. Végül mégiscsak megtartottuk az előadás utáni bulit, habár akkor már inkább Lily visszatérését ünnepeltük.

Merlin lassan biccentett, ujjait sátorszerűen összetámasztotta maga előtt. Váltott egy pillantást Harry Potterrel, aki karba font kézzel, a padlót bámulva állt a fal mellett.

- És Miss Morganstern is csatlakozott a partihoz? – kérdezte Merlin.

James megrázta a fejét.

- Nem, gondolom úgy vélte, jobb, ha ő nincs ott. Figyelembe véve a történeteket.

- Nem az ő hibája volt – szólt Harry, de nem emelte fel a fejét. – Félrevezették.

- Nem *egészen* az ő hibája volt – javította ki Merlin. – Félrevezették, igen, de ő *hagyta*, hogy félrevezessék. Maga is elismerte. A tény, hogy a végén képes volt levetni magáról a megtévesztést, épp elég bizonyíték, hogy ugyanezt *bármikor* megtehetné volna, ha úgy dönt.

- A vérében ott csörgedezik Voldemort lelkének utolsó, elátkozott darabkája – pillantott fel végre Harry. – Ő minden hájjal megkent hazug és mesteri manipulátor volt. Petra Morgansternnél sokkal hatalmasabb boszorkányok és varázslók is áldozatául estek már a fortélyainak.

Merlin biccentett.

- És ők is ugyanolyan felelősek voltak döntéseikért.

James előredőlt ültében.

- Mit akar ezzel mondani? Maga szerint Petra gonosz, csak mert elég peches volt, hogy az a hülye horcrux tör őt választotta?

- Nem, James – felelte Merlin szelíden. – Erről valóban nem tehet. Azonban az, hogy Petra hagyta magát befolyásolni a benne lévő lélek által, ami egyébként bármikor máskor is előfordulhat, igenis gonosszá teheti őt. Elismerte, hogy őátkozta meg Josephina Bartlettet a tériszony rontással, tudván, úgymint mindenki Miss Corsicát hibáztatja majd, csak azért, hogy bebizonyítsa magának, képes rá. Múlt éjjel csaknem meghozta a leggonoszabb döntést, és ezzel kis híján az egész emberiség sorsát megpecsételte. Ha nem lettél volna ott a megfelelő időben, hogy leleplezd a titokzatos portrét, mostanra mindnyájunknak vége volna.

- Ezt nem tudhatja – ellenkezett James, de hangjában nem sok meggyőződés bujkált.

- Dehogyan, James – nézett a fiú szemébe Merlin. – És ezért tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

- Bocsánatkéréssel? Miért?

Merlin nagyot sóhajtott.

- Nagyot tévedtem veled kapcsolatban, James Potter.

A mágus szünetet tartott, mintha neheze esne a beismerés. Egyenesen előre nézett, és James észrevette, hogy nem órá mered, hanem el, a feje mellett, valamire a hátsó falon. James hátrapillantott a válla fölött. Albus Dumbledore portréja farkasszemet nézett Merlinnel. Halványan elmosolyodott, majd bólintott. Aztán, alig észrevehetően, Dumbledore Jamesre kacsintott. James összevont szemöldökkel fordult ismét előre.

- Azt tanácsolták – kezdte Merlin keserűen –, hogy ne titkolózzak, és ne dobálózzak féligazságokkal. A te Albus Dumbledore-od és én rengeteget beszélgettünk erről, és el kell ismernem, egészen mostanáig nem igazán értettem vele egyet. Azonban az utóbbi időben történtek rámutattak igazára. James Potter, édesapád jelenlétében, most elmondom neked a *teljes* igazságot.

Merlin újra felsóhajtott, aztán felállt, és Harry Potter mellett kísértelt az asztala mögül.

- Való igaz – magyarázta –, jól tudtam, hogy a Kapuőrnek nevezett lény talán követni fog engem, mikor visszatérek hosszú utazásomról, az időn kívülről. Mardekár Malazár ezt világosan megmondta. Remélte, sőt, belevette a terveibe is, ám akkoriban olyan állapotban voltam, hogy ez a legkevésbé sem érdekelt. „A fenébe a világgal”, gondoltam. „Ha eljön a Halálhozó, a végzet vagy megmenti a világot, vagy nem.” Mostam kezeimet. Tavaly, mikor visszatértem az emberek világába, lenéztem e kort. Elhatároztam, hogy ha a Kapuőr valóban követett, a kisujjamat sem fogom mozdítani a megállítása érdekében. – Merlin felemelte a kezét, és megmutatta a csillogó, fekete gyűrűt. – Aztán felfedeztem a borleyk jelenlétét. Valójában csak zavaróak, a csótányok mágikus megfelelői, mégis, ebből biztosra vehettem, hogy bizonyos dolgok valóban követtek engem a semmiből. Ha a borleyk itt vannak, feltehetően a Kapuőr is. Úgy döntöttem, elkapom a borleykat az erre való legjobb eszköz segítségével, a sötétzsákkal, ami, mint azt tudod, a semmiből származó tiszta sötétség a világban megmaradt utolsó darabkáját tartalmazza. Foglyul ejtettem benne a borleykat, több tucatnyit, habár akkoriban nem tudtam, miért bajlódom velük; egyszerűen ez tűnt jó és felelős döntésnek. Az az igazság, hogy egyre jobban megismertem ezt a kort, és noha sok minden volt – és még van is –, amit silánynak találok benne, rájöttem, hogy nem gyűlölöm annyira, mint azt gondoltam. Ami még

fontosabb, törődni kezdtem a kor néhány emberének sorsával. Főként az önével, Mr. Potter, és a duhaj, tiszteletlen cimboráiéval.

- Mikor erre rádöbbsentem, tudtam, hogy nincs más választásom: meg kell szabadítanom a világot a Kapuórtól, aki csakis miattam került ide. Megtudtam, hogy vannak olyanok, akik szintén tudnak a Kapuórról, és fel akarják azt használni. Mardekár követői, akik, csakúgy mint ő, azt hiszik, irányíthatják a Kapuórt, és felhasználhatják a bosszú ökleként. Tudtam a jelzőkő másik feléről, és éreztem, hogy ezeknek a bizonyos személyeknek a birtokában van. Követtem őket, és figyeltem, miként akarják megkörnyékezni a Kapuórt. Figyeltem, és vártam, a tükör segítségével. – Az Amsera Certh felé intett, mely megint letakarva állt a sarokban. – A szerkezeteim érzékelték a sötét varázslatokhoz kötődő eseményeket, és meghatározták a helyüket. Mikor ez történt, megnéztem a tükröt. Végül magam is a helyszínre utaztam, ahol Mardekár ügynökei a Kapuórral találkoztak. Azt hiszem, ennek önök is tanúi voltak, Mr. Potter, Miss Weasleyvel és Mr. Deedle-lel egyetemben. Egy feltérképezhetetlen erdőben találtam rájuk, Tom Denem sírjánál. A Kapuór megidézte Voldemort emlékét, és beszédre bírta a szobrán keresztül. A Kapuór követelte, hogy vezessék az emberhez, aki a legjobb gazdateste volna. A szobor beszélt a fiúról, aki legyőzte Voldemortot, és a Kapuór úgy vélte, ez a fiú, Harry Potter, logikus választás volna gazdatestnek. Éreztem, ahogy feléd fordult, Harry, utánad eredt... - Merlin felnézett James apjára. – Anélkül a nyomodra akadt, hogy otthagytá volna a sírt. Megéreztem téged az emberiség hálójában, és rájött, hogy nem vagy megfelelő. Szinte éreztem a gondolatait, amint elvet téged, nem mert nem vagy megbízható, hanem mert nem győzhetett le. Jól tudta, hogy te sosem hajlanál meg céljai előtt.

Harry láthatóan összerezett.

- Erre emlékszem – szólt halk, töprengő hangon. – A minisztériumban voltam, az auror főhadiszálláson, és épp Kirkham Wooddal beszélgettem. Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha kiléptem volna a testemből, láttam magamat, és mintha valami szó szerint átlapozta volna az agyamat. Csak néhány pillanatig tartott, aztán vége lett. Kirkham nem vett észre semmit. Azt hittem, csak képzeltem, hogy csupán a stressz okozta. De akkor történhetett, hogy az a... *dolog*... megvizsgált.

Merlin bólintott.

- Csak egy igazán erős varázsló képes megérezni. A Kapuór elbódítja prédáját, úgyhogy alig páran érzékelik a jelenlétét. Ami azt illeti, már csak ez is megfelelő indok lehetett rá, hogy elvetett téged, mint potenciális gazdatestet, Harry. Így hát, továbbment. Még aközben is hogy az a háborodott Lucius Malfoy próbálta meggyőzni, hogy csatlakozzon hozzájuk, hogy előkészítettek számára egy vérvonalat, aki megfelelő gazdatest lehet, éreztem, amint a Kapuór továbbmegy, túl rajtad, Harry, tovább keresett... és megtalált téged, James.

- Engem? – hökkent meg James. – Miért?

- Ha belegondolsz, a Kapuór szempontjából tökéletes választás vagy. A jóslatok szerint a Kapuór gazdateste hatalmas veszteség gyermeke lesz, egy árva. Megkereste Voldemortot, az árvát, akinek céljai leginkább egybeváltak az övével, de csak a hulláját találta. A következő logikus lépés megkeresni azt, aki felülkerekedett Voldemorton, aki véletlenül egy másik árva: Harry Potter. Ő azonban túl erős volt, így a Kapuórnek nem származott belőle több haszna, mint a halott Voldemortból. Így

hát tovább kutatott, meglelte Harry Potter elsőszülött fiát, és rájött, hogy érdekes módon, az a fiú is éppen akkor élte meg a saját tragédiáját, szeretett nagyapja váratlan elvesztését. Továbbá érzekelte, hogy te is jelen voltál aznap este, mikor a Kapuőr megérkezett a földre, és hogy te, James Potter, bizonyos módon, még segítetted is az eljövételét.

- De én nem akartam! – fakadt ki James. – Próbáltam megállítani!

Merlin felemelte a kezét.

- A Kapuőrnek ez nem számít. Éreztem, amint kinyúl feléd, és megvizsgál, miközben Lucius Malfoy beszél hozzá. Éreztelek téged a gondolataiban, James, és ekkor léptem ki a tisztásra, hogy eltereljem a figyelmét. Megszólítottam a Kapuőrt, és felfedtem neki, hogy én vagyok a jelzőkő hordozója. Emlékezett rám, még a semmiből. Először felőled érdeklődött, James. Amilyen határozottan csak tudtam, közöltem vele, hogy te semmit nem tudsz róla, és hogy sosem egyeznél bele, hogy a gazdateste legyél. Az kinevetett. Elmondta, hogy igenis tudsz róla, és ebben a pillanatban is minket nézel. Lucius Malfoy látott meg téged először egy elhagyott kalyiba ablakában. Rád mutatott, mire a Kapuőr elmosolyodott. Tudatában volt, hogy figyelsz, és feléd fordult, hogy megtalálja, James. Jómagam is megláttam a tükörképedet. Tudtam, hogy vissza kell jutnom, hogy figyelmeztesselek, de becsaptad a fókuszkönyvet, és kizártál engem. Majdnem egy napba telt, mire visszajutottam a kastélyba, és attól tartok, addigra megváltozott rólad a véleményem.

- Úgy döntött, hogy a Kapuőr oldalán állok? – tátotta el a száját James.

- Nem tudatosan – felelte Merlin. – Nem jobban, mint ahogy Petra Morganstern is a Kapuőr oldalán állt. Arra gondoltam, talán manipulál téged, és te nem bánod. Nem szívesen ismerem be, James, de attól félttem, a Kapuőr és a káosz erői kihasználják a vágyadat, hogy olyan szeretnél lenni, mint az apád. Mikor megjött édesanyád rivallója, és mind hallottuk, hogy téged gyanúsít a láthatatlanná tévő köpönyeg és a Tekergők térképe ellopásával, csak még inkább meggyőződtem, hogy a Kapuőr malmára hajtod a vizet. Úgy döntöttem, figyelek és várok, hátha tévedtem veled kapcsolatban. Aztán, mikor a saját húgodnak vészett nyoma az előadás után, tudtam, hogy ez az igazság pillanata. Nemigen hittem, hogy ártanál neki, de nem először fordult volna elő a történelem folyamán, hogy sötét befolyás hatására valaki megölje a húgát, rosszabbakat is elkövettek már. Azt terveztem, eltávolítalak az iskolából, hogy bármit is tervez a Kapuőr, ne lehess jelen. Te azonban kijátszottál, csupán azzal, hogy jóval fiatalabb és gyorsabb vagy nálam. Azonban még ekkor is elkaphattalak volna, és igazán el is akartalak, ám a szívem mélyén mégis úgy döntöttem, bízom benned – és a végzetben. Ez volt az én aranykötél próbám, James, mint neked a barlangomban. Te akkor úgy döntöttél, megtartod az aranykötelet, habár sokkal könnyebb lett volna elereszteni. Így hát én is megtartottam a bizalomnak azt a bizonyos vékony szálát. Ha nem jól tettem volna, a világ úgysem élt volna addig, hogy hibáztathasson érte. Azonban, mint kiderült, az a kis bizalom bölcs döntés volt. Valójában úgy hiszem, az mentett meg mindnyájunkat.

James kieresztette a tüdejében rekedt levegőt.

- Húha! Tehát ezért volt aznap olyan titokzatos és rémisztő itt, az irodájában.

- A festmény szerint hibát követtem el – ismerte el Merlin, oldalra pillantva. – Dumbledore nem helyeselte, ahogy veled viselkedtem, mint azt a távozásodat követően volt olyan szíves jó sokáig ecsetelni.

- Minden tiszteletem mellett tettem, Merlinus – szólt Dumbledore a James mögötti falról. – De valóban, előre figyelmeztettem, hogy ha kételkedik a fiúban, abból csak baj lehet.

Merline biccentett.

- Igen, úgy emlékszem, elég világosan közölte ezt velem.

- Az én keresztem, hogy segítsék az utánam jövőknek, hogy ne kövessék el ugyanazokat a hibákat, amiket én is – mondta Dumbledore Merlinnek, aztán Harryre pillantott. – Jőmagam csupán halálom előtt néhány nappal tanultam ezt meg. Kevés idő, hogy nagy változásokat hozzon, de megtettem, ami tőlem telt.

Harry mosolytalanul bólintott.

- Tehát, mi lesz Petra Morgansternnel?

Merlin visszasétált az asztalához, s közben vállat vont.

- Bűnös egy lopott tárgy, a láthatatlanná tévő köpeny birtoklásában, valamint egy lány, Lily Potter elrablásában. Mint főauror, a köpeny gazdája és a lány édesapja, Harry Potter, azt hiszem, ezt inkább önnek kellene eldöntenie.

Harry egy pillanatra erősen gondolkodott, végül Jamesre nézett.

- Nem élek a vádakkal – mondta. – Egyetértesz, James?

James bólintott.

- Nem volt tudatában, mit művel, apa. És mikor megmutattam neki, hogyan vezették félre, szinte azonnal átállt. Senkit nem akart bántani.

- Jól fontolják meg, miként döntenek, barátaim – jegyezte meg halkán Merlin. – Miss Morganstern nagyon komplikált ifjú hölgy.

- De nem gonosz – ellenkezett hevesen James.

- Nem jobban, mint te, James, az apád, vagy jőmagam. Én mégis követtem el gonosz dolgokat, a szerelem nevében. Mind képesek vagyunk gonoszságra, a döntéseinktől és erkölcsünktől függően. Minél nagyobb bennünk a potenciál a jóra, annál nagyobb a gonoszságra is. És Miss Morgansternben igen nagy a potenciál. A kérdés csupán az, hogyan használja.

- De helyesen cselekedett – szólt Harry. – Tapasztalataim szerint azok, akik jót cselekszenek, előbb vagy utóbb hozzászoknak. Benne van Voldemort lelkének egy kis darabkája, igen; ezen nem lehet változtatni. De Petra bebizonyította, hogy az nem elég, hogy teljesen eluralkodjon rajta.

- Ahhoz azonban igen, hogy *felossza* – felelte Merlin. – És sosem lesz képes száműzni magából azt a kis részt, a Nagyúrból. Mindig ott lesz, hízeleg, mérgez, kísért, hazudik. Ezen kívül *Voldemort* ereje most már a *lány* ereje. Miss Morganstern megmutatta, hogy képes használni azt az erőt – elismerem, eddig jóra, hiszen meggyógyította Albus lábát – de vajon meddig tudja irányítani? Most, hogy itt hagyja e kastélyt, és visszatér szeretet nélküli, keserű életébe. Megtagadta magától a szülei visszatértét, csak hogy Lily és James élhessen. De majd látni fogja, ahogy ti hazatértek a szerető szüleitekhez, és egy élethez, amiről ő csak álmodhat. Ne hidd, hogy tettei ellenére nem fog ébren forgolódni a hideg, magányos éjjeleken, halott szülei után sóvárogva, és azon töprengve, vajon azon az elátkozott éjszakán, a Titkok kamrájában, nem döntött-e rosszul.

James megrázta a fejét. Egyszerűen képtelen volt ezt elfogadni.

- Sosem tenné. Petra jó.

- Jó *akar* lenni – értett egyet Merlin. – Ezt elismerem, James. Reméljük, hogy ez elég

lesz.

Harry James mögé lépett, és kezét a fia vállára tette.

- Scorpius beleegyezett, hogy segít megkeresni a nagyapját. Őszintén szólva, egy kicsit túlságosan is gyorsan, de Lucius hazugságai és manipulációi értékes szövetségessé tették a fiút. Viszont - pillantott Merlinre - mi legyen Tabitha Corsicával? Visszaadta a térképet. Ralph elkábításán kívül igazából nem tett semmi rosszat, bármennyire is szeretett volna. Felette egyáltalán nincs hatásköröm.

- Hagyd őt rám - ült le ismét asztala mögé Merlin. - Még nem távolodott el annyira, hogy ne lehetne rajta segíteni. Emlékeztet valakire, akit valaha ismertem.

- Ugye viccel? - csattant fel James, aki már felállt, hogy távozzon apjával. - Azt hiszi, Petra átmegy Sötét Nagyúrba, de Corsicának van remény, csak mert „emlékezteti valakire, akit valaha ismert”?

Merlin Jamesre pillantott.

- Talán rosszul fogalmaztam - dörmögte. - Úgy értettem, valaha magam is olyan voltam, mint ő.

James megrökönyödve bámult az igazgatóra, de Harry lassan az ajtó felé kormányozta őt.

- Gyere, fiam - szólt apró mosollyal. - Az igazgatónak sok dolga van. Mellesleg láttam az előadást az omniszókópokon. Igazán tehetséges színészpálánta vagy. Erről eszembe is jutott, mikor azt mondtad, semmi közöd a szalonban lévő törött órához.

James gyorsan témát váltott.

- Innen rögtön haza mész?

- Nem - válaszolta Harry, becsukva Merlin ajtaját. - Lemegyek Albushoz a mardekár klubhelyiségébe. Utána pedig, ööö, úgy tűnik, tartozom egy látogatással.

James megindult lefelé a csigalépcsőn.

- Kinek?

- Hisztis Myrtle-nek - sóhajtotta az apja mosolyogva. - Rose ragaszkodik hozzá. Azt mondtad, megígérte. Csak gyere értem, ha egy óra múlva még nem jönnek vissza, oké?

20. HOSSZÚ ÚT HAZAFELÉ

Az iskola utolsó hetét mintha elfújta volna a szél. Zane a kastélyban maradt, egy-egy éjszakát James és Ralph hálótermében aludt, egy kempingágyon, amit a házimanók készítettek elő neki, míg a maradék időt a saját egykori hálótermében töltötte. A hollóhátasok örömmel fogadták, és Horace Birch büszkén adományozta neki az életre szóló hollóhátas címet, „annak ellenére, hogy egy nyamvadt jenki vagy, és kávéivó, holott mindenki tudja, hogy az igazi hollóhátasok mind teán és vajsörön élnek.”

James boldogan látta, hogy a Reggeli Prófétában megjelent egy cikk a *Triumvirátusról*, amely szépítve csak annyit említett Lily elrablása kapcsán, hogy „egy gyerek ideiglenesen elveszett”, hiszen később épen és egészségesen került elő. A cikk meglepően találékonynak és szórakoztatónak írta le az előadást, egy iskolai színdarabhoz, és a mugliismeret professzor, Tina Grenadine Curry meglehetősen vitatott mugli megvalósítási technikáihoz képest. Ezt aztán a cikkíró jótékonyan megbocsátotta, mikor kiderült, hogy a fényeket működtető generátorok egy csepp üzemanyag nélkül dolgoztak, ami aztán rögtön a padlóra söpörte az előadás varázstalan voltát.

- Itt is van - bökött az újságra Rose az utolsó tanítási nap reggelije során. - James

Sirius Potter, a mindenki által szeretett Treus alakítója bebizonyította, hogy a fiatalság és tapasztalatlanság nem lehet akadály a szemet gyönyörködtető előadásmódnak, ha az ember ilyen jól képzett, és inspirált. Az ifjú Mr. Potter meglepően drámai alakítása arra készítette jelen sorok íróját, hogy az ő esetében is igaznak vélje, az alma nem esett messze a fájától, még ha a szomszéd kertjében landolt is.

- Ötödszörre olvasod ezt fel – vigyorgott James égővörös arccal.

- Nem mintha annyira bánnád – bökte oldalba barátját Zane.

- Mit jelent, hogy James a szomszéd kertjébe esett? – értetlenkedett Ralph.

- Azt, hogy James olyan tehetséges, mint az apja – magyarázta Rose, összehajtván az újságot –, csak egészen másban. Elég nehéz elképzelni Harry Pottert egy színdarabban, nem?

- De – felelte James, ám szájáról még mindig nem tűnt el a szégyenlős mosoly. – De azt hiszem, egy életre kiszínészkedtem magam.

Zane megrázta a fejét.

- Mondod ezt most, de csak várd ki a végét! Hamarosan hiányozni fog a rivaldafény. Tudod, az apám a mugli filmiparban melózik. Biztos be tudna nyomni valamelyik moziba. Van is egy szöbeszéd, hogy elkészítik egy bizonyos varázslótanoncról szóló filmsorozat remake-jét. Tökéletes volnál a főszerepre!

- Kizárt – ellenkezett James, de hangját elnyomta a lelkes egyetértők kórusa. Úgy döntött, inkább nem vitatkozik velük, ám végül együttesen úgy határoztak, Albushoz jobban illene a szerep, még ha nem is játszik olyan jól, mint James.

- Vállalnám – szolt Albus komolyan. – Akár használhatnám a saját bűbájaimat is. Gondolod, hogy engednék?

Zane megrázta a fejét, mire mindenki felnevetett.

Aznap délután James Zane segítségét kérte a villám alakú sebhely eltüntetésében a vudubabáról. Zane a pálcája hegyét használta, hogy leradírozza a jelet az apró, zsákvászon homlokról. Furcsa mód, James a saját homlokán is érezte a műveletet; bizsergést érzett, ami aztán fakulni kezdett, ahogy a sebhely lassanként eltűnt. Végül Zane elégedett biccentéssel nyújtotta át Jamesnek a babát.

- Tiszta, mint a frissen esett hó – mondta.

James közelebből is megvizsgálta, és el kellett ismernie, hogy a rajzolt sebhelynek valóban nyoma sincs. Gondosan bebugyolálta a vudubabát az egyik pulóverébe, és a ládája legaljára rejtette. Fogalma sem volt róla, mit tegyen vele most, hogy bebizonyosodott róla, veszélyes is lehet, de azt gyanította, egész egyszerűen csak visszaadja az anyjának. Most már ő is tudja, hogy vigyáznia kell rá, és James biztosra vette, hogy sehol máshol nem lehetne jobb helyen.

Az utolsó nap vacsoráján a Griffendél kapta a házkupát, elsősorban azért, mert Merlin utólag számtalan ponttal jutalmazta Jamest és Petrát a színdarabban nyújtott páratlan teljesítményükért. James nagyon örült a díjnak, és mikor a Griffendél asztala mennydörgő tapsvihárban tört ki, és mindenki neki és Petrának gratulált, James, talán most először, úgy érezte, végre felért apjával, mint griffendéles. Az asztal végéről, arcán ideges kis mosollyal, Cedric Diggory szelleme intett oda neki. Mellette a Szürke Hölgy lebegett, arca kifejezéstelen volt, de láthatóan elégedett.

Az este zárásaként a hugrabugos diákok előadtak egy fantasztikus bábjátékot, a *Triumvirátus* kifigurázását, mindenki legnagyobb szórakoztatására. James addig

nevetett, míg végül a könnye is kicsordult. Mikor azonban Petrához fordult, hogy megossa vele véleményét, a lány helyét üresen találta. Aznap már nem is találkozott vele.

Másnap reggel érkezett a hazautazás ideje. Zane, kezében kis sporttáskájával, halkán füttyörészett, mialatt James jól megtermett ládáját rángatta lefelé a lépcsőn.

- Jó lesz megint vonatozni – mosolygott boldogan Zane. – Hiányzik az öreg büfés boszorkány. Mikor a mamáddal jöttünk Roxmortsba, nem volt a vonaton, tudtad te ezt? Biztos csak a hivatalos Roxfort Expressz járaton dolgozik. Jobb a profit, gondolom.

James nagyot nyögve lehuppant a ládájára.

- Nem is tudtam.

- De tuti sűrűbben lesz, ha megnyitják az új vonalat. Láttam a helyet, ahol leágazik a sín a hegyek felé. Egy másik varázslófaluhoz vezet, a völgy túloldalán. Már nem emlékszem a nevükre – sem a völgynek, sem a falunak –, de a mamád azt mondta, ha befejezik a vonalat, rengeteg időt és hop port spórolhatnak meg az utazók. Akkor biztos több vevője lesz a büfés boszorkánynak.

- Tuti örülne, ha hallaná, hogy aggódsz a vevőköre miatt – emelte az égre tekintetét James.

- Nem tehetek róla – vont vállat Zane. – Én már csak ilyen törődő fickó vagyok. Igaz is, erről jut eszembe, azt hiszem, megfejtetem Tabitha seprűjének a titkát.

James felkapta a fejét.

- Tényleg? És mi az?

Zane a zsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy kis borítékot.

- Albus megengedte, hogy vessek egy pillantást a seprűdarabra, amit Petra a sínhez használt. Feltörtem, és Gennifer meg Horace segítségével elvégeztem rajta néhány tesztet. Tessék! – Átnyújtotta a borítékot Jamesnek.

James feltépte azt, és belenézett. Egy kis, fekete ruhafoszlány volt benne.

- A helyedben nem érnék hozzá – jegyezte meg Zane. – Én véletlen megtettem, de még most is parázok tőle.

- „Parázol”? – vonta fel a szemöldökét James, miközben visszaadta Zane-nek a borítékot.

- Bocs. Raphaeltől ragadt rám, odahaza. Kiver a víz. Rám hozza a frászt. Csokiztat.

- Oké, vettem – sóhajtott James. – De miért?

Zane James mellé telepedett.

- Emlékszel, mikor tavaly a cinkelt seprűkről beszéltél?

James biccentett.

- Persze. Mikor egy kviddicsjátékos valami mágikus tulajdonsággal bíró anyagot tesz a seprűjébe, gyakorlatilag egy hatalmas varázspálcát eszkábálva belőle.

- Igen, nos, nem is tévedtünk olyan nagyot – felelte Zane. – Azt hittük, azért cinkelt, mert valójában Merlin botja, de ez akkor nyilván csak egy vörös hering volt. Most azonban kiderült, hogy azért volt cinkelt, mert egy szép nagy darabot tartalmaz egy dementor köpenyéből.

- Egy dementor köpenyéből? – tátotta el a száját James. – Hogy lehetséges ez egyáltalán?

Zane könnyedén vállat vont.

- Talán tévedek, de erre nem túl nehéz válaszolni. Valószínűleg Corsica haverjai elég

jóban vannak azokkal az izékkal, hogy pult alatt kapott egyet tőlük. Végül is, te mondtad, hogy a dementorok végig hűségesek maradtak Voldihoz meg a pajtásaihoz.

- Nem annyira hűségesek, inkább hasonlóan gonoszak, mint ő, de... igazad lehet.

- Elmegy – bólintott Zane. – Ha Merlin igazat beszélt, a dementorok és a borleyk ugyanabból a bagázból valók. Az időn kívülről jönnek, és képesek is azt kis mértékben befolyásolni. Ez eléggé fedi azt, amit Tabitha művelt a pályán, nem gondolod? Épp eleget tudott a jövőről, hogy ott legyen, ahol kell neki. Szerencsétekre, mikor Albusé lett, őt is ugyanolyan jól szolgálta, mint Tabithát.

- Ejha – füttyentett James, és a Zane kezében lévő borítékra pislogott. – Tudom, hogy az a seprű megmentette az életünket, de ettől függetlenül, azt kell mondjam, örülök, hogy elpusztult. Egy dementor köpenye! Hátborzongató.

- Sőt, tiszta para – bólogatott Zane, zsebre vágva a borítékot. – Albus azt mondta, ezt megtarthatom. Odaadom Franklyn kancellárnak, ha hazaértem, hogy tanulmányozhassa. Tuti kapok érte valami jó pontot!

James csak a fejét rázva mosolygott barátja talpraesettségén.

Nem sokkal később Ralph, Rose és Albus is befutott, ki-ki a saját ládáját rángatva. A lépcsőn ülve élvezték és napsütést, és várták, hogy megérkezzen Hagrid fiákere, ami majd kiviszi őket az állomásra. Vidámnak ígérkezett a hazaút.

- Még nem mondtad el, pontosan mi történt a szakadék túloldalán – szólt Ralph, mikor a vonat kigördült a Roxmorts állomásról, és gyorsulni kezdett. – Mármint, mégis mi történt Petrával? Imperius átok alatt állt, vagy mi?

James megrázta a fejét.

- Nem, nem, semmi ilyesmi. Egyszerűen csak félrevezették. Fogalma sem volt róla, hogy ő Voldemort vérvonala. Lucius Malfoy valahogy elintézte, hogy a láthatatlanná tévő köpönyeg, a vudubabám és Voldemort portréja bekerüljön Petra apjának holmijába, még mielőtt elküldték volna azt az Azkabanból. A vérében lévő lélekdarab úgy intézte, hogy Petra ne láthassa a babát és a festményt. Később, mikor a barlangban hallotta a portré hangját, azt hitte, a halott apja beszél hozzá. Őrülten hangzik, de azt hiszem, Petra maga is kicsit örülten érezte magát, miután megtudta, mi történt a szüleivel.

- Tehát amit a merengőben láttunk, egyik sem Tabitháról szólt, igaz? – mondta Ralph. – Minden emlék Petrával volt kapcsolatos. Scorpius a nagyapja megbízásából hitette el velünk, hogy Tabitha a vérvonal, mert így akart bennünket félrevezetni?

- Tojok rá, ti mit mondotok – jegyezte meg Albus határozottan –, az a kis csúszómászó vonzza a bajt. Jobb, ha nem kerül az utamba.

Rose becsukta az ölében heverő könyvet, és felpillantott.

- Elismerem, hogy elég csúnya dolgokat művelt: ellopta a köpenyt, a térképet és a

babát, és hazudott nekünk a vérvonalról, de csakis a nagyapja utasítására. Igazán nem hibáztathatód őt azért, mert tovább akarta vinni a családi hagyományt; nem tudott jobbat. Viszont amikor megmutatta nekünk a merengőben az emlékeket, kételkedni kezdett a nagyapja tervében. Ezért nem akarta kimondani Tabitha nevét. Abban reménykedett, valahogyan mégis rájövünk, Petra az.

- És végül helyesen cselekedett - tette hozzá James. - Nem tudott róla, hogy Lily megsérülhet. Mikor elrabolták Lilyt, gondolkodás nélkül kiadta a nagyapját és Tabithát. Sosem tudtuk volna meg az igazat Petráról, ha akkor Scorpius nincs velünk a vécében.

- Csak aztán nehogy összevesszettek rajta, melyikőtök vezeti az oltár elé - mordult fel Albus. - Én nem dőlök be annak a „Csak egy szegény, becsapott rosszfiú vagyok!” dumának. Egy napon be fogjuk fejezni, amit az első nap, a vonatút alatt elkezdünk.

- A helyedben én óvatosabb volnék, Albus - jegyezte meg Zane, felvonva a szemöldökét. - Az utolsó önvédelmi szakkörön láttam, milyen durván nyomja Scorpius azt az *Artis Decertót*. Össze-vissza rúgkapált, mint valami nindzsakölyök. Albus csak a szemét forgatta.

Ralph hirtelen felállt, és kikémlt a fülke ajtaján.

- Erről jut eszembe: merre van Louis és Victoire? - kérdezte, miközben jobbra-balra végignézett a folyosón. - Louisnak van egy könyve a közel keleti defenzív bűbájokról, amit kölcsönadott a nyárra.

- Victoire nem jön haza - felelte Rose. - George-dzsal és Teddel marad Roxmortsban George és Angelina esküvőjéig. Ami pedig Louist illeti, igyekszem nem gondolni rá, hol lehet.

Ralph nagyot nyújtózott, aztán végignézett a társaságon.

- Megyek, megkeresem, és sétálok egyet. Ki tart velem?

- Én jövök - állt fel James. - Ha itt maradok, biztos elalszom. Nem kellett volna olyan sokáig fent maradnunk, és csiga és fúrót játszsanunk.

- Én meg megkérdezem a büfés boszorkánytól a munkabeosztását - szólt Zane, és félrerántotta az ajtót.

- Louisnak van könyve a mágikus harcművészetekről? - kérdezte Rose Ralphot, miután az ötös fogat kisorjázott a folyosóra.

- Tisztára belehabarodott - biccentett Ralph. - Telerakta a hálóterme falát poszterekkel a Héjákról, híres harcművész varázslókról, meg ilyenekről. Még arra is megkérte a mamáját, hogy rendeljenek neki egy olyan maszkot; tudjátok, aminek csak a szeménél van lyuk. Állítólag attól még titokzatosabb lesz a kinézete.

- A *mi* Louisunkról beszélsz? - szólt Albus, elnyomva egy vigyort. - Tudhattam volna, hogy a makacssága alatt egy elnyomott harcos lakozik.

- Debellows szerint igazi őstehetség - vont vállat Ralph. - De persze *rólad* is ezt mondta, James.

- Én meg dicséretet kaptam a varázsirodalom esszémre - vágott közbe Rose, mielőtt a beszélgetés nagyon elkanyarodhatott volna Debellows professzor felé, akit ő még mindig ki nem állhatott. - Revalvier professzor azt mondta, hogy a varázsirodalom aranykoráról tett észrevételeim...

James olyan hirtelen torpant meg a folyosó közepén, hogy a mögötte lépkedők akaratlanul is beleszaladtak.

- Au! Ralph, szállj le a lábamról, te dömper! - kiáltott fel Albus. - Most meg mi van?

- Ti is látjátok? – sította James sürgetően, és előre mutatott. Mindenki megállt, és nyakát nyújtogatva átlest az előtte lévő válla felett.

- Mit is keresünk? – kérdezte Zane pár másodperccel később.

Rose felelt.

- Nem látok semmi...

- Ott! – bökött előre Albus Zane válla fölött.

Valami mozgott a folyosó végi árnyékok között.

- Olyan, mint egy élő árnyék – szolt Ralph.

- Az utolsó borley! – ismert rá Albus, és átfurakodott James mellett. – És az enyém!

- Semmi varázslás! – emlékeztette James. – Legutóbb is attól nőtt meg!

A borley ide-oda szökdécselt a villózó árnyak között, melyeket az ablak mellett elsuhanó erdő fái vetettek a vonatra. Ugrándozott, cigánykereket hányt, mintha egyenesen könyörögne egy jól irányzott átokért. Hirtelen félrecsúszott a folyosó végi ajtó, beeresztve a kocsiba a süvítő szél, és a zakatoló kerekek zaját. Az öt fiatal egy emberként kiáltott fel, ám a borley kihasználta az adódó lehetőséget, és kisurrant az ajtón, épp mielőtt az újra a helyére csusszant volna.

- Milyen érdekes! – szolt a jövevény mély hangon. James felpillantott, aztán az égnek emelte tekintetét. Az utazótalárját viselő Merlin volt az, kezében az elmaradhatatlan bottal.

- Merli... ööö, igazgató úr! – kiáltott fel Rose, előre sietve. – Épp most szaladt el arra!

- A borley! – tette hozzá gyorsan James. – Az utolsó! Biztos végig a vonaton volt!

Merlin arcán alig észrevehető árnyék futott át.

- Ez alkalommal nem kockáztathatunk, barátaim. Én követem, és megigézem. Mr. Potter, tudja, hogy néz ki a sötétzsák, igaz? A fülkémbe van, két kocsival odébb, a hatos számú. Ön beléphet. Az ülés alatti láda ezzel a kulccsal nyílik. Jöjjön vissza, amilyen gyorsan csak tud. – A hatalmas férfi egy hosszú láncon függő aranykulcsot húzott elő, és James felé nyújtotta. James tétován elvette azt.

- Gyorsan, Mr. Potter – vakkantotta Merlin. – Nincs veszteni való időnk.

James sarkon fordult, visszaszaladt arra, amerről jött, és próbálta legyőzni a kellemetlen érzést, ami abból fakadt, hogy egy teljes sebességgel robogó, rázkódó vonaton sprintel végig. Átment két összekötőn, aztán megérkezett a hatos számú fülkéhez. A tejuveg ablakon nem lehetett átlátni, de az ajtó nem volt bezárva. James gyorsan belépett, és azonnal megpillantotta a bal oldali ülés alól kilógó ládát. Térdre vetette magát, és egy erőteljes rántással kihúzta a fényre a csomagot. Az apró aranykulcs könnyen fordult a zárban, épp csak halk kattanással jelezte, hogy elvégezte a dolgát. Mikor James kitérte a láda tetejét, meglepve látta, hogy csupán a sötétzsák hever az alján, gondosan összehajtogatva. Aztán persze rögtön észbe kapott, és rájött, hogy bizonyára ez is egy azon mágikus ládák közül, amelyek mindig mást tartalmaznak, attól függően, hogy az ember milyen kulccsal nyitja ki őket. A kiéhezett borleykat tartalmazó sötétzsák fontosságát és potenciális veszélyét tekintve James kimondottan megtisztelve érezte magát, hogy a mágus őt kérte fel, vigye el neki a zsákot. Kicsit ugyan félve érintette meg, mikor eszébe jutottak Merlin figyelmeztetései, de a tapintása tökéletesen normális volt. Egy egyszerű nagy, nehéz, fekete anyagból készült zsák volt, melynek száját arany zsinórral kötötték be, oldalán pedig hosszú vállpánt húzódott. Miután megbizonyosodott róla, hogy a sötétzsákot viszonylag veszélytelen felvenni, átvette azt a vállán, majd a fejét is átbújtatta a

pánton, úgy viselve a zsákot, mint egy hátitáskát. Lecsapta a láda fedelét, a kulcs apró szemű láncát a nyakába akasztotta, aztán visszaroht a vonat elejébe.

Mire megtalálta a többieket, meglehetősen kifogyott a szuszából. A csapat a legelső kocsi végében tolongott, és mereven bámulta az ajtót. Merlin felnézett, mikor James belépett. Arca érzelemmentes volt, James mintha mégis látott volna rajta valami furcsa élvezetet; az igazgató örömét lelta a vadászatban.

- Idáig üldöztük - vigyorgott Zane. - Átbújt az ajtó alatt, de a következő kocsi már a széntároló. Zsákutca!

- Miss Weasley - fordult Merlin a lányhoz. - A jelemre ön nyitja az ajtót. Mr. Deedle, a pálcája meglehetősen egyedi tulajdonságokkal bír, mint azt ön is tudja. Ha a borleynak sikerül átjutnia mellettem, akkor ön, de *csakis* ön, kísérletet tehet rá, hogy elkábítsa. Az átok nem fog hatni, de épp eléggé megzavarja és odavonzza őt, hogy időt nyerjek. Transzba ejtem a borlejt. Azután, Mr. Potter, szükségem lesz a sötétzsákra.

Ralph jól hallhatóan nyelt egyet, de előhalászta hatalmas pálcáját.

- Oké - nyöszörögte Rose alig hallhatóan. James bólintott, hogy ő is megértette.

Albus hátrébb lépett.

- Legutóbb azon a fémezén állt, ami összeköti a kocsikat - mondta. - Lefelé célozzon.

- Köszönöm - biccentett Merlin halvány mosollyal.

Rose megragadta a kilincset, és mindenki mély levegőt vett. Merlin a lány felé bólintott, mire az ütközésig félrerántotta az ajtót. A forró levegő, és a fülsértő zakatolás szinte mellbe taszította a társaságot. James süvítő szélről és füsttől hunyorogva meredt előre, aztán akaratlanul is felkiáltott, gyomra összeszorult. Merlin kitárt karokkal lassan tett hátra egy lépést, úgy terelte a többieket maga mögé.

- Nem vagyok valami nagy szakértő - szölt Zane kigúvadó szemekkel -, de tuti biztos, hogy azok ott nem borlejk.

Valójában a borlej éppen ott állt, ahol arra számítottak. A nagy vaskapcsn táncikált, mely a vonathoz csatlakoztatta a szenes vagon. Mögötte azonban, teljesen elsötétítve a levegőt a széntároló körül, több tucat - talán több száz - dementor kavargott, mint egy sötét, fenyegető felleg.

- Ez az egész kaptár! - kiabálta túl James a kerekek zakatolását és a szél füttyülését. - A teljes londoni kaptár! Mit keresnek itt?

Merlin nem vette le pillantását az örvénylő jelenésről.

- Azt hiszem - felelte lassan -, erre a kérdésre egyértelmű a válasz.

Rose Merlinről a tárva-nyitva álló ajtóra kapta a tekintetét.

- Ott van a Kapuőr - bökött állával a szenes vagon túlsó végén levő mozdony felé, melyet alig lehetett látni a dementoroktól.

Hirtelen felharsant a fülsüketítő vonatfütty, mely csupán hosszú, elhaló sikolynak hatott a száguldó vonaton. Rose a fülére szorította a kezét, s ezzel egy időben a mozdony egy rándulással mintha nagyobb sebességre kapcsolott volna.

- Nézzétek! - kiáltotta Zane. Megragadta a nyitott ajtó szegélyét, és előre mutatott. James igyekezett kilesni a kocsik közötti résen. Fatörzsek suhantak el mellettük, különös villózás képét festve, aztán valami más is felbukkant egy pillanatra: táblák, valamint sóderhalmok és gúlákba emelt talpfák.

- Ez az új vonal! - kiáltott fel ismét Zane holtsápadtan.

- Az új *mi*? - rázta a fejét Rose.

- Nem olvastad a táblát? – hangzott a bőszt válasz. – Az új vonal a Karvaly völgy fölött! Letértünk a fővonalról, rá az új sínre!

- Ne is mondd! – legyintet Ralph magába roskadva. – A vonal még nincs befejezve, ugye?

- Nincs! A völgyhíd még csak félig készült el, ha egyáltalán! Csak jövőre nyitják meg ezt a vonalat!

Albus komolyan bólintott.

- Ez rossz. Nagyon rossz.

Merlin eltökélt arccal, botját maga elé tartva lépett egyet előre. A szél zászlóként lobogtatta talárját, belekapott hajába és szakállába. A dementorok váratlanul összetömörültek, és teljesen elállták az ajtót. A diákok rémülten botladozva hátrálni kezdtek. A dementorok vad sziszegésbe és morgásba fogtak, amitől James ereiben megfagyott a vér. Sosem képzelte volna, hogy a dementorok képesek beszélni.

A fiúúú..., sziszegték kórusban, amitől hangjuk egy lódarázsraj zümmögésének tetszett. James Sirius Potter... a fiúúú jöjjön ideee...

Merlin nem hátrált meg a haragos örvény elől, azonban kissé elfordította fejét, és válla fölött Jamesre sandított. Arca hűvös maradt, szemei egy-egy gyémántként csillogtak.

- Úgy tűnik, téged hívnak – szólt. Hangja könnyedén túlharsogta a háttérzajt és a szelet.

- Nem! – kiáltotta James. – Semmi közöm ahhoz a lényhez!

- A Kapuőr másként hiszi – felelte Merlin. – És a vonat minden utasával végezni fog, ha nem engedelmeskedsz neki.

James azonban hajthatatlan maradt.

- Képtelen vagyok egyedül szembenézni vele! – fakadt ki rémülten.

- Nem leszel egyedül – villantott fel Merlin egy humortalan mosolyt. – Én ott leszek veled.

James felnézett a mágus arcába, ám csak a tökéletes bizonyosságot és eltökéltséget tudta leolvasni róla. A dementorok talán megkísérlik megállítani Merlint, de nem járhatnak sikerrel. James lassan biccentett, és kihúzta magát.

Ahogy tett egy tétova lépést az ajtóres felé, a dementorok felhője elhátrált, és beeresztette őt a helyiségbe. Vadul örvénylettek, amitől Jamest kirázta a hideg.

- Ne! – ragadta meg Rose James talárujját. – Biztos van más mód is! Nem kell megtenned, James!

James megrázta a fejét.

- Azt hiszem, mégis, Rose. Nem lesz gond.

- Ne! – sikoltotta a lány. – Megőrültél! Nem győzheted le!

James vállat vont.

- Legalább meg kell próbálnom.

Zane Rose vállára tette a kezét, Albus pedig a kezét szorította meg.

- Ne csinálj semmi hülyeséget, nagy testvér! – szólt Albus.

- Tessék! – tolakodott hirtelen előre Ralph. Hegyével maga felé átnyújtotta Jamesnek a pálcáját.

James ismét csak a fejét csóválta.

- Nem, Ralph, ez a tiéd! Nem lehet!

- Pofa be, James! – förmedt rá Ralph, és Jamest megdöbbsentette a barátja szemében

lobogó vadság. – Merlinnek igaza volt! A pálcám ereje egyedi! Talán szükséged lehet rá! Különben sem tartod meg. Csak *kölcsönbe* adom. Értetted?

James komolyan bólintott, és elvette Ralph varázspálcáját.

- Visszaadom, amint visszajöttem – mondta.

Mossst..., sziszegték a dementorok szörnyű monotonitással. *James Sirius Potter...*

- Nem kell búcsúcsók – motyogta James idegesen, miközben megindult a dementorok között. A szenes vagon végén egy vaslétra magasodott. James az arcába csapó, süvítő széllel és a mozdonyból előtörő sűrű füsttel küzdve mászott fel rá. Alatta követhetetlen sebességgel száguldott a sín, és a kerekek zakatolása olyan hangos volt, hogy sértette a fülét. Mielőtt azonban Merlin utána eredhetett volna, James úgy döntött, megpróbálkozik élete legbátrabb cselekedetével. Előhúzta Ralph pálcáját, és a nagy vaskapocsra szegezte, ami összekötötte a széntárolót a vonat többi kocsiával.

- Convulsis! – kiáltotta a pusztító bűbajt, amit Hollóháti Hedvig is használt a festményen, Mardekár Malazár szobájában. A bűbáj telibe találta a kapcsot, és éles fénnel felrobbant. Azonban, mikor az utolsó szikra is lehullt, és a füst is leülepedett, James látta, hogy a kapcson egy árva karcolást sem ejtett.

- Érdemes volt megpróbálni – nézett fel Merlin Jamesre. – De a Kapuőr előre látja az ilyen kísérleteket.

James nem felelt, csak csüggedten tovább mászott a létrán. A dementorok folyamatosan ott örvénylettek körülötte, de tartották a távolságot. James átlendült a szenes vagon pereme fölött, és egy nagyobb fajta szénkupacra ugrott.

Hallotta, amint valahol mögötte Merlin határozottan így szól: - *Chrea Patronym!*

Ezüstös fény villant, mire a dementorok fala szétrebbent, mintha csak a ragyogás ereje lökte volna hátra őket. James épp akkor pillantott hátra, mikor Merlin is lemászott a szénhalomra, kezében zölden ragyogó botjával. Merlin előtt, a mágus és James között, egy hatalmas, kísérteties sakál állt. Az ezüstös fény belőle áramlott, s néma vicsorgással villogtatva fogait verte vissza a dementorokat. James valamivel jobban érezte magát, látva Merlin vad patrónusát, és egyáltalán nem lepődött meg, hogy az milyen állat formáját vette fel. Ismét előre fordult, és lassan megindult a fekete szén tetején, végig a vagonon. Fák suhantak el mellettük, és James megállapíthatta, hogy ez a szakasz valóban ismeretlen a számára. Fogalma sem volt, mennyi idejük maradt, míg eléri a félkész hidat. Csaknem eluralkodott rajta a pánik, ám James sikeresen legyűrte azt, és az előtte álló feladatra koncentrált.

Végül elérte a széntároló túlsó végét, és kimászott egy nyitott ajtón. A mozdony mögötti szűk kis kabinban, ahova érkezett, szüntelenül zörgött a sarokba támasztott lapát, de embernek nem volt nyoma. Merlin is kilépett az ajtón, és James mögé állt, azonban a patrónusa egyszerűen csak átugrotta a szenes vagon peremét, és kecses mozdulattal, kinyújtott nyakkal landolt a kabin padlóján. Mivel a mozdony robajától úgysem hallották volna egymást, Merlin csak a fejével intett a gépház ajtajának irányába. Az ugyanolyan vörösre volt festve, mint a mozdony többi része. Nagyjából szemmagasságban arany betűk futottak: „Belépés csak a Roxfort expressz mozdonyvezetőinek”.

James a kilincsért nyúlt, és erőt véve magán lenyomta. A gépházban koromsötét volt. James vett egy mély lélegzetet, megvetette lábát a rázkódó padlón, majd belépett a várakozó sötétségbe.

A hangos robaj és a szél azonnal véget ért. Egyáltalán nem lehetett érezni a sebességet és a mozgást. A gépházban forróság sem volt, ahogy arra James számított. A tér hatalmasnak érződött, némának, és hátborzongatóan hűvösnek.

- James – szólt egy kellemes hang. – Milyen kedves tőled, hogy eljöttél.

James körbepillantott, de senkit sem látott. Se Merlint, se senki mást. Feneketlen sötétség tátongott mindenfele, leszámítva azt a halovány fényszigetet, ahol James állt.

- Hol vagyok? – szólt végül, miután összeszedte magát. – Hol van Merlin?

- Közel – felelte a hang titokzatosan. – Érdekes fickó ez a Merlinus, nem gondolod? Tudod, ő volt az első ember, akit valaha láttam. A félelme különösen pikáns ízű. – A hang önelégülten sóhajtott. – Hogy *te* hol vagy, arra már jóval nehezebb felelni. Nem akarom, hogy befolyásoljanak a barátaid, úgyhogy elhoztalak téged... máshova. Az időn kívülre. Nos... igazából mindenem kívülre.

- Hol vagy? – nézett körbe ismét James.

- Ó, majd elfelejtettem – nevetett könnyedén a hang. – Ti emberek nem igazán szeretitek ezt az „isteni hang a semmiből” érzetet. Itt vagyok.

Alighogy kimondta az utolsó szót, a hang hirtelen megtestesült. James arrafelé fordult, és meglátta, hogy egy alak áll előtte. Ugyanaz az alak, akit Merlin varázstükrében is látott: a szakadt köpeny, mely alól nem lóg ki láb, és a sötét, formátlan csuklya. James halk kiáltással hátrált el tőle.

- Ismét csak elnézést – szólt az alak, és felemelte kezét. – Így talán jobb.

A Kapuőr hátralökte fejről a csuklyát. James félt odanézni, de képtelen volt ellenállni a kísértésnek. A lény arcára pislogott, aztán összevonta a szemöldökét.

- *Te* vagy a Kapuőr? – kérdezte, és tett egy lépést előre. – Kicsit hasonlítasz... az *apámra*. De nem egészen.

- Természetesen nem ez a valós alakom – mondta az alak. – Elismerem, még csak most ismerkedem az emberekkel, de úgy gondoltam, ezt a formát elfogadhatónak találod majd. – A Kapuőr felvillantott egy lefegyverző mosolyt. – Felteszem, valami szörnyűségre számítottál. Vagy ezer szemmel és hosszú, villás farkkal, igaz? Ilyesmire?

James bólintott, aztán megrázta a fejét.

- Dunsztom sincs, mire számítottam. Nem is igazán számít. Mit akarsz?

- Akkor térjünk a tárgyra – biccentett kurtán a Kapuőr, de a mosoly még mindig nem tűnt el arcáról. – Ezt tisztelem benned, James Sirius Potter. Nem vagy szentimentális. Megmondom, mit akarok. *Segíteni* akarok neked.

James megcsóválta a fejét.

- Ezt nem veszem be. Hazudsz. Azt akarod, hogy a gazdatested legyek, és így a földön maradhasz, hogy mindent elpusztíts. Mindent tudok rólad. Csak ki akarsz használni.

A Kapuőr kissé összevonta a szemöldökét.

- Ilyen megvilágításban tényleg elég rémesen hangzik. Legalábbis ránézésre.

- Hát... - hebegte James bizonytalanul -, igen.

A Kapuőr összeszorított szájjal bólintott.

- Akkor, azt hiszem, vége. Te nemet mondasz, én nem kapok emberi gazdatestet. Hamarosan elbukom, és visszazavarnak a semmibe. Te nyersz. – Az alak aprót rántott a vállát, mintha csalódottságában nem is futná többre.

- Igen – szólt James tétován. – Ez jól hangzik.

- Ez esetben, ugye nem bánod, ha elcsevegünk egy percre, igaz, James? Ezzel nem ártunk senkinek.

- Ööö, gondolom, nem.

- Tetszik neked Miss Morganstern, ugye? – kérdezte a Kapuőr, majd cinkosul Jamesre kacsintott. – Nem hibáztatlak érte. Tényleg nem. Elragadó leányzó. Ő és én majdnem... elég közel kerültünk egymáshoz. Azonban el kell ismernem, hogy voltak kétségeim vele kapcsolatban. A ti halott Voldemortoknak igencsak szívós követői vannak, és ők ragaszkodtak hozzá, hogy nekem órá van szükségem, habár én máshogy gyanítottam. És, persze, nekem lett igazam. Nekem mindig igazam van, James. És ezt nem csak úgy mondom. A tévedhetetlenség az időhöz kötött teremtmények fémjele. *Én* úgy látom a történelmet, akár egy nyitott könyvet, kezdettől a végig. Tudom, mi fog történni, mert, képletesen szólva, meglestem az utolsó oldalt. – A Kapuőr elnézően sóhajtott. – Hadd kérdezzek valamit, James: tudod te, ki vagyok én igazából? – érdeklődött félredöntött fejjel.

- A Kapuőr – válaszolta James óvatosan. – Gonosz vagy.

- Igen, igen – legyintett az alak türelmetlenül. – De azon kívül. Mint tudod, rengeteg nevem van. Az egyiket különösképpen szeretem. Azt hiszem, neked is tetszeni fog. James megrázta a fejét, de érezte, hogy egyre veszélyesebb vizekre eveznek.

- Nem tudom, mire gondol.

- Akkor hadd világosítsalak fel, James – szólt a Kapuőr, sebesen Jameshez lépkedett, és fél térdre ereszkedett. Ahogy közvetlen közélről a fiú arcába nézett, szemében játékos tűz égett. – James, édes fiam, emlékszel a mesére? Amit a barátod, Ralph osztott meg veled varázsirodalmon. Emlékszel, ugye?

James zavarodottan biccentett.

- Persze, de nem látom...

- Azért nem látod, mert nem *nézel!* – vágott közben a Kapuőr. Lehalkította hangját, és úgy suttogott tovább, mintha valami titokba készülné beavatni a fiút. – James, *én* vagyok a *macskák királya!*

James gerince mentén fagyos rémület kúszott egyre feljebb, és ő hátrálni kezdett.

- Gondolj csak bele – bizonygatta a Kapuőr, felállt, és követte a fiút. – *Én* ülök a lépcsőn, *én* vagyok az élet és halál közötti kapu őrzője! *Én* döntöm el, ki kelhet át a semmin, ki léphet tovább az örökkévalóságba! És, hozzáteszem, *én* döntöm el azt is... *ki térhet vissza!*

A Kapuőr fürgén csettintett az ujjával, mire egy újabb fénysziget bukkant elő a semmiből. James akaratlanul is oda pillantott. A fényben épp egy alak állt fel meglepetten, és arcán őszinte csodálkozással pislogott körbe. James halkan felnyögött, szíve vadul vert.

- Nagyapa... - lépett egyet előre.

- James! – szólt Arthur Weasley, és felnevetett. – Mit keresel te a minisztériumban? És mit csináltam a földön? Biztos felbotlottam, amilyen kétballábos vagyok.

- Nagyapa! – kiáltotta James, és csaknem odarohant a varázslóhoz, ám a Kapuőr James vállára tette kezét, és megállította őt.

- Nem érintheted meg, James – mondta keserű hangon. – Még nem. Talán idővel.

- De hogyan... - kiáltotta James.

Arthur Weasley félrehajtotta fejét, és felemás mosolyt villantott Jamesre.

- Ez a nagyanyád szupertitkos tervének a része? – kérdezte. – Az, ugye? Tudom, hogy valami meglepetésspartival készül. Sosem tud becsapni, habár néha hagyom neki, hogy azt higgye. Hol vannak a többiek?

- Ő nem lát engem – magyarázta a Kapuőr, ahogy visszanézett Arthurra. – Akik átkelnek, sosem látnak.

- Te... igazi vagy? – hebegte James, miközben szédült izgatottság lett úrrá rajta. – Tényleg te vagy az, nagyapa?

- Miféle kérdés ez, James? – nézett körbe Arthur. – Egyébként hol vagyunk? Ez nem is a minisztérium. Elismerem, kicsit ijesztő. Rossz kapun léptem ki a hop hálózatból?

- Nem, nagyapa! – zokogott fel James. – Te... neked...

- Csss – intett neki a Kapuőr. – Ne áruld el neki!

- Miért csinálod ezt? – fordult váratlanul James az előtte álló köpenyes alak felé. – Ez nem lehet a nagyapám! Ő meghalt!

- A halál csupán egy kapu – felelte a Kapuőr vállvonogatva. – Azt azonban senki sem sejti, hogy a kapu kétirányú is lehet. Szereted a nagyapádat, igaz?

- Mit tudhatsz te erről? – csattant fel James a csalódottság és harag könnyeivel küzdve.

- A fogalom valóban idegen nekem – felelte a lény –, de eleget tanulmányoztam az embereket, hogy tudjam, nagy hatalommal bír a számotokra. Ha tehetnéd, visszahoznád a nagyapádat, nem?

James az érzelmeivel küzdve beharapta alsó ajkát. A másik fényszigeten Arthur zavartan tapogatta végig zsebeit, mintha keresne valamit.

- Rossz cím – motyogta, és idegesen felkuncogott. – Hova tehettem a vészhelyzetekre tartogatott hop port? Molly ragaszkodik hozzá, hogy mindig nálam legyen. Napokig ezt hallgathatom majd tőle, hogy végül szükségem lett rá.

- Igen! – szólt rekedten James könnyben úszó szemekkel. – Szeretem a nagyapámat. De ő elment! Nem verhetsz át! Nem teszem meg, amit tőlem akarsz, még ha ezzel vissza is kaphatnám őt!

- Önzetlenség – mondta a Kapuőr komolyan. – Nagyon tiszteletreméltó vonás. Tényleg elismerem. – Felemelte kezét, és ismét csettintett.

Egy harmadik fénysziget is megjelent. James könnyein át nézett oda. Az alak mintha úgy esett volna be a fénybe. Magas volt, vékony, és sötét talárt viselt; hosszú, fekete haja gubancos volt, mintha épp egy verekedésből érkezett volna. Végül visszanyerte az egyensúlyát, és pálcáját előre szegezve megpördült. A vad tekintet Jamesen állapodott meg, mire a férfi mozdulatlanra dermedt, és erősen zihálva, nyilvánvaló zavarral küzdve meredt rá.

- Harry? – vont össze értetlenül a szemöldökét. – Te nem Harry vagy. Ki vagy?

James nem hitt a szemének.

- Sirius? – nyögte. – Maga Sirius Black!

- Tíz pont oda – felelte Sirius. – Hol vagyok? Hol vannak Remus, Harry meg a többiek? És hol van az a nyavalyás Bellatrix? Még nem végeztem azzal a boszorkánnyal.

- Sirius! – szipogta James elszoruló torokkal. – Vége... vége van. Téged meg...

- A holtak nem akarnak ilyesmit hallani – vágott közbe a Kapuőr, csendre intve Jamest. – De bizonyosan látod, ki ez. Sirius Black. Ami még fontosabb, apád rég elvesztett keresztapja.

James biccentett, habár alig hallotta az alak szavait.

A Kapuőr folytatta.

- Tagadd meg magadtól, ha akarod, James. Küldd vissza a nagyapádat a holtak világába! De képes leszel továbbélni a tudattal, hogy visszautasítottad a lehetőséget, hogy megajándékozd apádat az emberrel, akinek az elvesztése nap mint nap szörnyű fájdalmat ébreszt benne? Képes leszel ismét az apád szemébe nézni, tudván, hogy megtagadtad leghőbb vágyát: hogy a keresztapja visszatérjen hozzá?

James fejében egymást kergették a gondolatok.

- De ők nem igaziak!

- Mit jelent ez egyáltalán, James? – érdeklődött a Kapuőr. – Nézz rájuk! Nem tudnak önnön végzetükről! Számukra nem telt el idő. Ők igazinak hiszik magukat! Ki vagy te, hogy más állíts?

- Nem tudom! – zokogta James, és a fejére szorította kezét.

- Olyan egyszerű, James – duruzsolta a Kapuőr. – Én vagyok a macskák királya. Te csatlakozol hozzám, és *mindenki*, akit elvesztettél, visszatér hozzád. A nagyapád, apád keresztapja, még a régóta halott nagyszüleid is. Nincs semmi rejtett csapda, James, csak egy apró ár. Egy ár, amit nem is igen bánsz kifizetni, biztosíthatlak. Egy ár, amit *örömmel* fizetsz ki!

- Mi volna az? – kérdezte James reményt vesztve, oda-vissza járatva tekintetét Sirius Black és Arthur Weasley között.

- Csupán egy apró semmiség – felelte a Kapuőr, s kinyújtott kezét James vállára tette.

- Igazából csak a világ javát szolgálod velem.

- Nem ölok meg senkit – rázta a fejét James. Könnyek gördültek le az arcán.

- Nézd – súgta halkán a Kapuőr, és megfordította Jameset. – Lásd, *mielőtt* döntenél.

James mögött egy újabb fénysziget volt, s rajta egy újabb meglepett alak. Hosszú fehér haj keretezte az elkínzott arcot, és a gyűlölettől szikrázó szemeket. James azonnal felismerte a családi hasonlóságot. Lucius Malfoy volt az.

- Mit jelentsen ez... - lehelte Lucius. A pálcájáért nyúlt, de úgy tűnt, nem találja a talárjában. – Hol a pálcám? – meredt egyenesen a James mellett álló Kapuőrré. – *Követelem*, hogy áruld el, hova hoztál, ostoba teremtmény!

- Ez az az ember – súgta a Kapuőr a válla fölött Jamesnek. – Több tucat ártatlan vére tapad a kezéhez. Az ő terve volt, hogy te és a húgod a Titkok kamrájában leljétek halálotokat. Ő a felelős Petra Morganstern szüleinek haláláért, és miatta lakozik a lányukban Voldemort Nagyúr elátkozott lelkének utolsó darabja. Ez a könyörtelen, hitvány alak most is éppen vérontást és halált tervezget. Szíve a gyűlölet fekete katlanja. Öld meg, James. Szabadítsd meg a világot ettől az örültől. Megérdemli. Végezz vele! Tedd meg! – Beszéd közben a Kapuőr elhátrált, mintha csak átadná Jamesnek a terepet.

James vissza akarta utasítani. Már a száján volt a „nem”, mikor hirtelen nem tudta magát rávenni, hogy kimondja. A Kapuőrnek igaza volt. Lucius Malfoy *tényleg* megérdemli a halált. Számára már nem volt megváltás. James azelőtt megérezte kezében a pálcát, hogy egyáltalán felfogta volna, érte nyúlt. Ralphé volt. Forrónak és hatalmasnak érződött a markában. Halálosnak.

- Mi ez? – morogta Lucius összeszűkülő szemekkel. – A fiút küldöd, hogy végezzen velem? Ezt *ismerem*. Ugyanolyan gyenge, mint amilyen ostoba az apja. Nem fogja megtenni. Nem elég erős hozzá.

- Téged gúnyol – szólt a Kapuőr bársonyos, behízelt hangja, mely újból mintha mindenhol hallatszott volna. – Mutasd meg neki, hogy téved! Öld meg!

James remegő kézzel emelte fel Ralph pálcáját, ami mintha halkán zümmögött volna. Ugyanannyira végezni akart Luciuszal, mint James. És aztán, mikor megtette, és Lucius holtan terül el James lábai előtt, visszakapja a nagyapját. És Sirius Black ismét az apja keresztapja lehet, ahogy annak mindig is történnie kellett volna. James hátrapillantott, és meglátta, hogy Sirius és Arthur egyaránt őt nézik. Mindketten hunyorogtak kissé, mintha nem látnák tisztán, mi történik.

- James – mondta Arthur aggodalmasan. – Légy óvatos, fiam.

- „James”? – morfondírozott magában Sirius, és Arthurra pillantott. Mikor visszafordult James felé, arcán tisztán látható volt a felismerés. – Meghaltunk – mondta egyszerűen. – És valahogy, valamilyen módon, te Harry *fia* vagy, igaz? Ki az ott mögötted... Lucius Malfoy! Vigyázz, James Potter!

James megfordult, és ellenfele önelégült arcába nézett.

- Tedd meg! – sziszegte a Kapuőr. – Végezz vele!

- Nem tudsz – mordult fel Lucius. – Gyenge vagy.

- Nem vagyok! – csattant fel James. Szorosabban markolta a pálcát, és egyenesen a magasabb férfi szívének szegezte. Aztán hirtelen villámként csapott bele a felismerés, és az önbizalom szétáradt tagjaiban. *Nem* volt gyenge. Képes megtenni azt, amit kell. Fülében ott csengtek Hugarbug Helga és Merlin szavai: *helyesen cselekedni szinte mindig egyszerű, de sosem könnyű.*

- Harcos vagyok – súgta James összeszorított fogai között. – És egy igaz harcos ismerve... hogy tudja, mikor *ne* harcoljon.

Azzal James leeresztette a pálcáját, a földre ejtette, a lába mellé, aztán hátat fordított Lucius Malfoynak. Lassan elsétált tőle.

- James Sirius Potter! – üvöltötte a Kapuőr. – Nem fordulhatsz el! Öld meg! Tartozol ezzel a világnak! Tartozol vele magadnak és az apádnak! *Nem utasíthatod vissza a hatalmat, amit felajánlok neked!*

James szomorúan a nagyapjára nézett, a szíve majd megszakadt. Arthur büszkén mosolygott rá, majd bólintott.

- Erős fiú – szólt Sirius. Fekete szeme szikrázni látszott. – Épp, mint az apja.

A fényszigetek lassanként elhalványodtak, és Arthur meg Sirius visszasüllyedtek a sötétségbe.

James tovább sétált. Már csaknem elérte saját fényszigetének határát, mikor mögötte felcsattant Lucius Malfoy hangja.

- Ha *te* nem gyilkolsz, hogy a Kapuőr gazdateste legyél – mondta gyűlölettől fröcsögő hangon –, majd *én* megteszem.

James tudta, hogy Lucius felvette Ralph pálcáját. Érezte, amint a hátának szegeződik. Megtorpant, de nem fordult meg.

- Avada Kedavra! – sziszegte Lucius. Ajkáról vékony nyálcsík csöppent le, de féktelen dühében ez sem érdekelte. A zöld fény sugar keresztülzáguldott a sötétségen, és pontosan a háta közepén találta el Jamest. James érezte az erejét, kissé még előre is taszította, de még akkor sem fordult hátra. Fény és árnyék határán állt.

Lucius összeszűkül szemekkel meredt a fiúra, a haragvó grimasz szinte ráégett arcára. A kölyöknek össze kellene esnie; meghalt. Lucius várt, kezében még mindig ott szorongatta a durván faragott, zöldhegyű pálcát, mely még mindig a fiú háttára irányult.

Éles, hasadó hang hallatszott. Hosszú, rongyos csík szakadt ki a James hátán lévő sötétzsákból, épp ott, ahol a gyilkos átok telibe találta. James mozgást érzett a sötétzsákban. Valami ébredezett a belsejében. Valójában *sok* valami, amik mind farkaséhesek voltak.

- Miféle trükk ez? – kérdezte Lucius, miközben idegesen hátrálni kezdett. Szeme a sötétzsák hasadására tapadt, mikor abból zajok kezdtek kiszűrődni. James ökölbe szorított kézzel, mozdulatlanul állt. A zaj egyre hangosabb lett, végül hangos, torz visításba ment át. Aztán a sötétzsák erőszakosan rándult egyet, és a borleyk kiözönlöttek a Lucius gyilkos átka által tépett szakadáson. Megízlelték az átok tiszta mágiáját, és többet akartak. Úgy röppentek Lucius felé, akár egy kiéhezett denevérraj.

Lucius tágra nyílt, kigúvadt szemekkel meredt a támadó borleykra, majd ösztönösen feléjük intett a pálcájával, és véletlenszerű átkokat kezdett lődözni rájuk. A pálca hegyéből előtörő fénysugarak belecsapódtak a borleykba, akik tébolyult vadsággal falták a mágiát, és erősödtek tőle. Fekete fellegként zuhantak Luciusra.

James végül megfordult, és hagyta, hogy a széttépett sötétzsák a földre csússzon a válláról. Mire odanézett, Luciust már teljesen elnyelte a borleyk forrataga. Ott örvénylettek körülötte, és élve felemésztették. A férfi kiáltozott, sikoltozott, ahogy falatoztak belőle, az utolsó cseppig kiszívták belőle a mágiát, mint valami vámpírok. Végül mintha zsugorodni kezdett volna. Térdre rogyott, habár alig lehetett látni az árnyéklények fürgetegében. Szörnyű látvány volt, James mégsem tudta levenni róla a szemét. Végül Lucius teste mintha széthullott volna, szürke hamuféleséggé omlott a padlóra, még mielőtt az utolsó, rémült sikolyának visszhangja elhalt volna. A jóllakott borleyk elégedetten lóttak ki a szélrózsa minden irányába, és tűntek el a sötétben. Egy pillanattal később felszívódtak a semmiben.

James előrébb lépett. Ami megmaradt Lucius Malfoyból, hamuszürke porként ömlött ki a talár ujjain és nyakán. James letérdelt, és óvatosan két tárgyat emelt ki a porkupacból, ami Lucius kezéből maradt. Ahogy felállt, az egyiket – Ralph pálcáját – zsebre dugta. A másikat a markában szorongatta, és érezte a belőle áradó sötét erőt.

- Tedd azt le – förmedt rá a Kapuőr. Hangja mélyebb lett, kevésbé emberi. – Fogalmad sincs, mit tettél.

James megcsóválta a fejét.

- Pontosan tudom, mit tettem – mondta.

- *Nem szegülhetsz ellenem!* – bömbölte a Kapuőr, és ismét önmaga lett. Már nem tűnt embernek, sokkal inkább kavargó füstnek és hamunak. A tébolyult, vörösén izzó szemek még a forratagból is Jamesre meredtek. – *Senki* sem dacolhat a Kapuőrrel! Ide a követ! Nem bírsz az erejével!

- Ez igaz – felelte James, és arcán már egy szemernyi ijedtség sem látszott. – De ismerek valakit, aki igen.

Megfordult, mintha sejtené, hogy Merlin valahol ott van a közelében. Talán maga James idézte elő, hogy ott legyen. A hatalmas varázslóhoz sétált, és kinyújtotta kezét. Abban szinte szikrázott a gyűrű; aranyló fénysugarak csillogtak a jelzőkő fekete, csiszolt lapjain.

Merlin komoran elmosolyodott. Óvatosan elvette a gyűrűt, és az ujjára húzta, odailló oldalát a kő másik darabja felé fordítva.

- Most pedig – szólt, magasba emelve kezét –, mint földi követed és a teljes jelzőkő

hordozója, én parancsolok neked! Ez nem a te világod, és nem is a tulajdonod! Menj hát, mélység szörnyetege, a semmi kapuőre! Számúzlek téged a nemlétebe, hogy az legyen örök otthonod! Távozz hát, és *soha ne térj vissza!*

A hamuból és füstből való felhő felordított. Merlin felé vetette magát, megpróbálta felemészteni őt, de hirtelen fülsértő csattanás hallatszott, és a feketeségben egy szemkápráztató fénycsík jelent meg, akár egy hasadék. A Kapuőr ordítása sikolyba csapott át, ahogy valami a rés irányába vonta őt. A lény harcolt az erővel, vonaglott, egyre csak pörgött, és Jamesnek az az érzése támadt, hogy egy óriási, kifordított forgószelet lát. Aztán vakító fény villant, mennydörgést idéző csattanás hallatszott, és a Kapuőr nem volt többé, visszatért a semmibe, ahonnan jött.

James némán pislogott. Mély levegőt vett, aztán kimerülten Merlinhez fordult.

- Elment? - kérdezte. - Örökre?

Merlin lassan biccentett.

- A világok közötti ajtó bezárult.

Vége volt. James ismét előre fordult, és kíváncsian fürkészte a helyet, ahol a Kapuőr eltűnt, hátha vethet még egy pillantást a vakító fényhasadéokra, ám minden sötét és néma volt. Aztán...

Mintha valami felrobbant volna, mindent betöltött a fény és a hang; James akaratlanul is megtántorodott a váltás hirtelenségétől. Hunyorgott, és egy pillanatra elakadt a lélegzete, mikor az éles fény és a forró szél az arcába csapott. Újra a Roxfort Expressz gépházának végében álldogált, mintha sosem ment volna el. Fák száguldottak el mellette, épp mint korábban, ám ahogy James visszapillantott a szenes vagon irányába, akörül tiszta volt a levegő.

- Eltűntek a dementorok! - kiáltotta Merlinnek.

- Visszaküldtem őket a semmibe az urukkal - biccentett Merlin.

James megkönnyebbülten elmosolyodott, de aztán eszébe jutott, hogy a vonat egyenesen a veszébe robot.

- Meg kell állítanunk a vonatot! - kiáltott tágra nyílt szemekkel. - A befejezetlen híd felé tartunk! Mindenki meg fog halni!

Merlin ismét biccentett, arca hátborzongatóan komor volt. James újfent kinyitotta a mozdony gépházának ajtaját, de az áthatolhatatlan sötétség helyett most csak egy fullasztóan forró levegőjű, szűk helyiséget talált. A fülke elejében bonyolult műszerfal kapott helyet, tele különféle mércékkel és kijelzőkkel. Fölöttük két széles ablakon ki lehetett látni messzire, az alájuk futó sínekre.

- Melyik lehet a fék? - kiáltotta James, kétségbeesve vizsgálgatva a tárcsákat és karokat.

- Az a nagy kar, a padlón - felelte Merlin, miközben felhúzta talárja ujját. - Ragadd meg, és húzd magad felé olyan erősen, ahogy csak tudod, James. Nem számít, mi történik, ne ereszd el!

James a hatalmas rúd köré fonta ujjait, mely legalább olyan nagy volt, mint ő maga. Már épp megvetette lábát, hogy minél erősebben húzhassa, mikor elkövette azt a hibát, hogy kinézett az ablakon. A távolban a fák vonala egyszer csak véget ért, és teljes valójában tárult a szemük elé a széles, hegyes panoráma. A sínek tovább futottak, ki egy szédítően mély, sziklás völgy felé, de csak egy darabig. A völgy fölötti táv felénél a hídnak egyszer csak vége szakadt. A lába csaknem összeroskadott James alatt.

- *Húzd meg, James!* – utasította őt Merlin, mialatt ő sziklaszilárd arccal a magasba emelte kezét. – Semmilyen körülmények között ne ereszd el!

James mély levegőt vett, aztán teljes erejéből, két kézzel megrántotta a kart. Hallotta, amint a talpa alatt csikorogni és recsegni kezdenek a fogaskerekek, ahogy működésbe lépett a fékberendezés. A mozdony mindkét oldalán hatalmas gőzfelhő csapott ki, hófehér felhő mögé rejtve a tájat. A vonat rázkódva lassulni kezdett, de James tudta, hogy nem fognak tudni időben megállni.

Mellette Merlin még mindig égnek emelt karral állt, és csukott szemmel hadarva motyogott valamit. James a fékkart szorongatva meredt rá. A nagy mágus alig láthatóan reszketett, szinte vibrált. Hirtelen napfény tört be az ablakokon, amiből James rájött, hogy elérték a fák vonalának végét, a szakadék szélét. A szerelvény tovább folytatta útját a völgy fölött, sebesen közeledett a híd végéhez. James és Merlin mögött, a többi kocsiban a diákok és tanárok többsége a földre zuhant a hirtelen fékezéstől, és fogalmuk sem volt, milyen sors vár rájuk. A vonat tovább lassult, kerekei szikrákat vetve csikorogtak a síneken, de hasztalan. James lábujjhegyre állva kilesett az ablakon, és rémülten látta, hogy az út vége rohamosan közeledik. Nem messze a híd legvégétől óriási fakereszt állta el az utat, nehogy véletlen a mélybe zuhanjanak a munkások. A figyelmeztetés szánszalmasan törékenynek tűnt, ahogy a vörös mozdony akadálytalanul átrobogott rajta. James hirtelen mozgást pillantott meg az út végénél. Valami zöld mozgott alattuk, ám szinte szemmel követhetetlen sebességgel. Az utolsó sín pár James szeme láttára siklott be a mozdony alá, és a fiú fogát összeszorítva, a fékkarba kapaszkodva várta a hosszú, émelyítő zuhanást.

A szerelvény nagyot zökkent, mintha torlaszba futott volna, amitől Jamesnek csaknem kicsúszott a kezéből a rúd. Mellette Merlin megtántorodott, de állva maradt, kezeit még mindig az ég felé tartotta, és az orra alatt motyogott. Csodával határos módon a vonat nem zuhant le. Tovább gurult, a kocsik súlya toltá előre, és alig észrevehető iramban lassult. Mint Merlin, hirtelen a mozdony is vibrálni látszott. A remegés fokozatosan erősödött, s végül olyan mértékűvé vált, hogy azzal fenyegetett, a szerkezet mindjárt darabjaira hullik. Az egyik ablak fűlsértő recsenéssel kirobbant a keretéből, csillogó üvegszilánkokkal szórva tele a vezetőfülkét. James megrándult, ahogy üveg és langyos szellő csapott az arcába. Egy pillanattal később nyakát nyújtogatva lesett ki a kitört ablakon, és hitetlenkedve pislogott a még mindig mozgó vonat alatt elterülő feneketlen mélységre. A mozdony tovább vesztett sebességéből, míg végül, örökkévalóságnak tűnő másodpercekkel később, egy zökkenéssel megállt. A váratlan döccenéstől James elvesztette az egyensúlyát, és fél térdre rogyott, de még akkor sem eresztette el a fékkart.

A mozdonyra telepedő csend megdöbbenő volt a folyamatos zakatolás és káosz után, melynek utolsó emléke még mindig ott csengett James fülében. Remegve mély lélegzetet vett, felállt, és kirázta hajából az üvegszilánkokat.

- Ez... - kezdte volna, aztán felugrott, és vállát Merlin karja alá csúsztatta, ahogy a varázsló kezdett összecsucsklani. – Ugh! Maga aztán – *unf!* – nehéz! Mi a baj?

Merlin erőt vett magán, és próbált a talpán maradni. Felmordult, és kezét a fejéhez kapta, mintha attól félne, hogy az bármelyik pillanatban lepottyanhat onnan. Végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és a gépház falának vetette hátát. James felnézett rá, aztán kíváncsian hunyorogva közelebb hajolt.

- Mi történt magával? – sűgta rekedten. – Sokkal... *öregebb!*

Merlin arcán, mely már eleve sem volt fiatal, most mély barázdák futottak. Szeme körül fekete táskák sötétlettek. Még a szakála és haja is hosszabb lett, és szürke tincsek csíkozták. Fáradtan nézett bele James aggódalmas arcába, aztán búsan elmosolyodott.

- Húsz év fél perc alatt – szólt száraz, megtört hangon. – Két évtized elvesztése hajlamos meglátszani az emberen.

James zavarodottan pislogott rá.

- Hol vesztette el?

- A vonat alatt – felelte Merlin, majd eltolta magát a faltól, és megfordult. – Gyere! Nem garantálhatom, hogy sokáig kitart. Minél gyorsabban le kell szállítanunk az embereket a vonatról.

James követte a mágust, s miközben így tett, élete legfurcsább élményében volt része; mintha a mozdony lágyan himbálózott volna alatta, akár a fák lombja a gyenge szélben. Miután átmásztak a szenes vagonon, és visszatértek a legelső kocsiba, ahol Rose, Ralph, Zane és Albus boldogan gratuláltak nekik, James akaratlanul is lepillantott. A vonat kerekeire mintha friss zöld levelek és indák lettek volna rácsavarodva. Itt-ott még egy-egy pillangó is szálldosott, szárnyaikon néha megcsillant a délutáni nap fénye.

Fél órával később James vagy negyed kilométerrel arrébb ácsorgott a többi utassal, a völgy pereménél. Egy második vonatra vártak, ami a tervek szerint továbbviszi őket a fennmaradó távon, hazáig.

Zane lerúgott egy követ a szakadékba, és figyelte, ahogy az lebucskázik a szirteken, az alattuk elterülő erdő fái közé.

- Milyen volt elöl, a mozdonyban? – kérdezte Jamest.

- Rémisztő – válaszolta James, és már csak a gondolatra is összerezett. – Azt hittem, nincs mit tenni, mind meghalunk.

- Láttad, mikor megtette? – kérdezte Rose.

- Láttam, hogy csinál *valamit*. De nem tudom, konkrétan *mi* volt az.

- Húsz évnyit nőtt fél perc alatt – rázta a fejét elképedve Albus. – Ha nem látnám, nem hinném el.

- Az a legdurvább – jegyezte meg Ralph kinézve a völgy felé –, hogy úgy növesztette a fát, hogy kövesse a sínek vonalát!

James még egyszer lenézett a hegyek között elterülő erdős völgyre. Onnan, ahol állt, mindent jól látott. A befejezetlen híd csaknem félúton ért véget, a híd végétől azonban az út újabb harmada is megvolt már, mely mintha egy tökéletesen vízszintesen nőtt óriásfenyőből állt volna. A fa lombozata lágyan hajladozott a friss szellőben. A Roxfort Expressz ott állt rajta, kazánja még mindig hosszú, fehér gőzfelhőket eregetett.

- Odaadott húsz évet a saját életéből, hogy megnövesse a fát – csóválta fejét Rose hitetlenkedve. – Ő aztán szót ért a természettel.

Zane biccentett.

- Aha. Most is lent van a völgyben, és az óriásfenyő szellemével beszélget. Azért örülök, hogy Merlinnek kell megmagyaráznia, miért nőtt meg ilyen gyorsan a fa – vigyorodott el. – És hogy miért van egy vonat a törzsén.

James, Rose és Albus az udvar magas fűvében ücsörögtek, és szomorúan nézték a felkelő napot. Nem messze tőlük Harry, Ginny, Ron és Hermione halkán beszélgettek. James kinézett a hosszú földútra.

- Látsz valakit? – kérdezte Albus, sarkával a fűvet rugdalva.

James megrázta a fejét.

- Késnek.

- Miért is sietnének? – zúgolódott Albus. – Már kifizették. Már csak alá kell írniuk a papírokat, és megkapják a kulcsokat. Nem mintha valaha is használnák őket.

- Bárcsak már vége lenne – sóhajtotta Rose búsán. – Tudom, hogy az én ötletem volt kijönni, hogy elbúcsúzhassunk az Odútól, de most, hogy itt vagyok, alig bírok ránézni. A tudat, hogy az új tulajok porig fogják rombolni...

- A nagy és Lily lakást keresnek a városban – jegyezte meg James. – Jó lesz. Könnyebb lesz neki, és bármikor átmehetünk hozzá, amikor csak akarunk.

- Nem lesz ugyanolyan – motyogta Albus. – Az Odú nélkül nem.

James felsóhajtott. George és Angelina esküvőjét az előző nap tartották, és nem meglepő módon, nagyon vidám estéjük volt. Mindenki megjelent, még Hagrid, Neville, sőt, McGalagony professzor is. Az egykori igazgató a táncparkettet is megjárta, a diákok nem kis ámulatára. Ennek fényében az, hogy most utoljára ülnek az Odú udvarán, és az új tulajdonosokat várják, végletekig csüggesztő volt. „Egy kezdet majdnem mindig valaminek a végét jelenti”, mondta James apja a reggeli készülődés során, ám James ezt csöppet sem találta vigasztalónak. James, nem először, azon kapta magát, hogy az utolsó álmára gondolt, amit még akkor látott, mikor rajta volt a fantomsebhely. Az álomban a felnőttforma Albus egy temetőben odaadta pálcáját egy fiatal nőnek – Petrának? –, aki az égre küldte vele a Sötét Jegyet, aztán a fiúra szegezte a varázspálcát. Ez nyilván nem történt meg, James mégsem tudta kiverni a fejéből, hogy valamiféle próféciát, jóslatot látott. Tabitha azt mondta Jamesnek, Albusban nagy lehetőségek rejlenek, és James biztosra vette, hogy a lány nem blöffölt. Tabitha hitt benne. De mit jelenthet mindez? James az öccse felé pillantott – az öccse felé, aki egy nagyszerű griffendéles és egy hasonlóan nagyszerű mardekáros nevét viselte, és aki annyira hasonlított apjára, a kis túlélőre.

- Itt vannak – szólt Rose morcosan.

James követte Rose pillantását, és meglátta az út vége felől közeledő porfelhőt.

A három gyerek felállt, és leporolta magát, ahogy a jármű közelebb ért, majd lassan odasétáltak a szüleik mellé. Harry hunyorgott egy sort, majd megigazította szemüvegét.

- Más kocsijuk van, mint amivel a bankba jöttök – jegyezte meg.

- Ez aztán a sasszem, Mr. Auror – szólt Ginny.

- Nem rossz – mordult fel Ron. – Új ház és új kocsi ugyanazon a héten.

- Csss – intett Hermione, de nem sok lelkesedéssel.

Harry összevonta a szemöldökét.

- Ez nem is igazán új kocsis. Valójában... - Hirtelen csodálkozó vigyor ült ki az arcára.
- Bicegóc legyek, ha ez nem...
- Mi van? - kérdezte Albus, és pipiskedve, tenyerével ernyőzve szemét igyekezett jobban látni.

James is az utat figyelte. Ahogy a jármű közelebb gurult, már világosan látta rajta, hogy egyáltalán nem új kocsis. Valójában meglehetősen régi volt, habár gondos kezek hozták rendbe. A napfény vidáman csillogott a krómozott lökhárítón és a nagy szélvédőn, miközben az autó az egyenetlen úton zötykölődött.

- Ez az Anglia! - kiáltotta Rose. Tapsikolva ugrálni kezdett. - Nagyapa Angliája! De hogyan?

Harry mosolyogva rázta a fejét, Ron pedig értetlen homlokráncolással figyelte, ahogy a kocsis nyikorogva lefékezett, közvetlen előttük. A sofőr felőli ajtó kicsapódott, és egy hatalmas alak mászott ki a volán mögül. James nem ismerte fel rögtön, mivel még nem volt hozzászokva a megöregedett archoz.

- Merlinus! - szölt Hermione, s a férfi elé sietett. - Mit keres itt? Hogy jutott önhöz Arthur automobilja?

- Örömmel közlöm - felelte Merlin -, hogy a házzal jött. Ez a pontos cím, igaz? Felteszem, nem állnának ilyen sokan akárki háza előtt.

Ron felnevetett.

- Gondolom, ez az a hely, de mi ez az egész? Hol vannak Templetonék?

- Úgy hiszem, épp most veszik birtokba vadonatúj öröklakásukat Kensington Knobban - mondta Merlin, és óvatosan becsukta maga mögött az Anglia ajtaját. - Miután szinte már szemtelen összeget fizettem ezért az elbűvölő kis házikóért, azt gyanítom, igencsak megemelkedett a lakásra szánt pénzalapjuk.

- *Maga* vette meg az Odút? - kiáltotta James vigyorogva.

- De miért, Merlin? - csóválta fejét csodálkozva Harry.

Merlin meglepettnek tűnt.

- Az ember azt hinné, mi sem egyértelműbb ennél. Még mindig elég új vagyok ebben a korban, és szükségem volt egy otthonra. Az iskolai irodák takarosak, de egy hozzám hasonló természetű varázslónak térre van szüksége. Úgy találtam, ez a ház éppen megfelelő a szükségleteimnek, habár egy kicsit *túl* nagy. Épp ezért, abban reménykedtem, sikerül rábeszelnem az előző tulajdonost, hogy maradjon, legyen a társaságom, és segítsen fenntartani a helyet a tanév során.

- Azt akarja, hogy Weasley nagyi újra ide költözzön? - kiáltotta boldogan Rose. - Hurrá! Ez csodálatos!

- Ez komoly? - kérdezte Ron. - Tényleg azt akarja, hogy anya továbbra is itt lakjon?

Merlin elutasítóan legyintett.

- Talán egyszer-kétszer kedvemben járhatna egy csésze teával. Másrészről, én viszont segíthetek neki mágiával fenntartani a helyet. Igazságos alkunak tűnik, nem?

Hermione boldogan vigyorgott.

- A padlásra kellene zárnia Mollyt, ha mégsem akarna teázni. Igazán, Merlinus, ez több mint amit valaha is remélhattünk. De honnan volt rá pénze?

Merlin cinkosul hunyorgott.

- Tudták, hogy a Gringotts bank idestova ezerkétszáz éves? Lenyűgöző, mivé dagadhat egy apró pénzbetét ezer év alatt. Fogalmazzunk úgy, hogy egy ideig most

nem lesznek anyagi nehézségeim.

- Számlát nyitott, mielőtt kilőtte magát az időből? - kiáltotta Ron tágra nyílt szemekkel. - Zseniális!

- Mi a jó abban, hogy az ember egy mágus, ha nem használja ki az ideiglenes kiskapukat? - csatkozott Merlin is Ron vigyorához.

- Menjünk el nagyieért és Lilyért! - szólt Albus izgatottan. - Még mielőtt kivesznek valami hülye lakást a városban! Ma már nem költöztethetjük vissza, igaz? Igaz?

- Nem látom akadályát, miért ne tehetnék - nevetett Harry. - Ha Merlinnek megfelel.

- Másként bele sem egyeznék - felelte a férfi. - Valójában mehetnénk a nagyapjuk csodálatos járművével. Úgy hiszem, mind beférünk, ha egy kicsit összehúzzuk magunkat.

- Az Angliával? - kérdezte James, mikor mindenki kezdett bekászálódni az öreg kocsiába. - Örökkévalóságig tart, mire elzötyögünk a városba.

- Azt hiszem, meg fogsz lepődni - szólt Merlin cinikus mosollyal, miközben bemászott a volán mögé. - Mindenki kapaszkodjon! Lehet, hogy egy kicsit rázni fog. Merlin óvatosan megnyomott egy nagy gombot az autó műszerfalán. A jármű recsegve nagyot zökkent, mire az oldalából előugrottak a hatalmas vászonszárnyak, az egyik éppen a hátsó ülésen szorongó James feje mellől. A szárnyak zajosan fel-le kezdtek verdesni, egyre gyorsabb ritmusban.

- Működnek a szárnyak! - nevetett Albus. - Megjavította a szárnyakat! Fantasztikus! A szél kavarta porfelhőben a kocsi lassan felemelkedett a földútról. Ron boldogan ujjongott az anyósülésről pislogva ki az ablakon, ahogy Merlin a levegőbe emelte a kocsit, majd a nyugati horizont felé kormányozta. A vidám nevetéshez és Hermione félig rémült, félig boldog sikkantásaihoz hozzátársult a motor bőgése, mikor Merlin padlóig nyomta a gázpedált. A szárnyak feldongtak, a kocsi orra kissé előre dőlt, maga a jármű pedig dongóként lőtt ki az Odú udvara fölött, árnyékot vetve a garázsra, mikor elhaladt fölötte.

Mérföldekkel arrébb mugli gyerekek szájtátva meredtek az égre, és nem tudták, vajon honnan érkezik az örömteli nevetés csodálatos hangja.

V É G E

Kedves Olvasó!

Ez volt hát a második könyv. Köszönöm, hogy elolvastad!

Ahogy a *James Potter és az Ősök udvara* részben C. S. Lewis *That Hideous Strength* című regényének újragondolása volt, úgy felfedeztem, hogy a *Kapuőr átkának* történetét viszont Ms. Rowling saját második munkája a *Harry Potter és a Titkok kamrája* inspirálta. Mint mindig, most is a legnagyobb tisztelet mellett emelem kalapomat Ms. Rowling előtt, aki képzeletével szinte megfertőzte a világot, és számtalan más embert sarkallt saját képzeletének beteljesítésére. Hasonlóképp, biztos vagyok benne, hogy nem én vagyok az első író, aki észreveszi, hogy írásai hajlamosak tükrözni más szerzők stílusát, akitől éppen olvas. Így hát, köszönettel tartozom még Orson Scott Cardnak és Stephen Kingnek, akiknek ötletei és témái így vagy úgy, de szintén belekerültek ebbe a regénybe. Amennyiben a fanfictionök csupán újramelegített maradékai egy másik író művének, azt remélem, ez a történet legalábbis egy tál ragu. Külön köszönet illeti minden barátomat a Grotto Keep fórumon, akiknek állandó bátorítása és inspirációja nagyban elősegítették a regény létrejöttét.

Szeretném még megemlíteni Ms. Julianna Sót, aki ugyanúgy szerkesztette ezt a műt, ahogy én írtam: mindenféle fizetség nélkül, csupán a sztori szeretetért. Alapos munkája, valamint Harry (és James) Potter világa iránti szeretete felbecsülhetetlen volt a szerkesztési munkák folyamán. A regény minden pontos részlete az ő számlájára írandó; a pontatlan részletek pedig valószínűleg annak eredményei, hogy figyelmetlen voltam, és nem vettem észre egy-két javaslatát.

Szintén nagy segítségemre volt Mr. Derek Kelley, aki rengeteget segített, ha a nyelvről, történelemtől, és egyéb angol dolgokról volt szó. Többek között neki köszönhető a *Triumvirátus* szövegének shakespearizált „fordítása”, ami valódi költeménnyé varázsolta bugyuta soraimat.

Végül, természetesen, nagyon köszönöm a feleségemnek, aki hajlandó volt még aznap este elolvasni minden egyes fejezetet, hogy végeztem vele, és akinek állandó rajongása és visszajelzése mindenek felett segítették e sztori létrejöttét.

Ha őszinte akarok lenni, egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy lesz folytatása a *James Potter és az Ősök udvarának*, még akkor sem, ha tudtam, az csak egy része egy sokkal nagyobb történetnek. Most, hogy befejeztem a *Kapuőr átkát*, látom, milyen sok minden van még hátra. Vajon Scorpiusnak sikerül kitörnie az aranyvérű örökségének korlátai közül? Vajon hogyan birkózik meg Ralph saját nevének súlyával? Mi lesz Petrával, aki éppúgy őrlődik saját jósága és a Sötét Nagyúr utolsó árnya között, mint a szíve mélyén minden ember? Vajon James képes lenne szembeszállni Petrával, ha a lányon eluralkodna a sötétség? És ami a legfontosabb, vajon mit jelentett James utolsó, titokzatos álma, amiben Petra és Albus a frissen ásott sír mellett állnak, az égre küldött Sötét Jegy zölden ragyogó fényében?

Ahogy itt ülök, két hónappal a JPKÁ hivatalos megjelenése előtt, azon töprengök, vajon milyen fogadtatásban részesül a történet? Az emberek dühösek lesznek amiatt, ami Arthur Weasleyvel történik? Vajon az emberek utálni fogják a sztorit, mert annyi mindenben eltér a JPÓU-tól? Esetleg az olvasás végeztével azt kérdik majd tőlem: „Mi fog történni? Lesz harmadik könyv?”

És tényleg, lesz? Erre a kérdésre a válaszom: nem tudom. Persze van ötletem, hogyan

bontakozik ki a történet, de kimerítő valaki más alkotásán belül történetet alkotni. Nem azért, mert nem jönnek az ötletek, hanem mert a magvai nem az enyéim. Ms. Rowlingéi. Nem adhatom el ezeket a történeteket, és számtalan törvény általi megkötése van, hogy mit tehetek, és mit nem. Röviden: nincs gyakorlati haszna annak, hogy több James Potter történetet írjak. Inkább saját sztorikat kellene kiötlölnöm, nem gondoljátok? Kicsit megrémít, de azt hiszem, képes vagyok rá. Azt hiszem, meg is teszem.

Ám tudni akarsz egy titkot, kedves olvasó? Szinte teljesen bizonyos vagyok, hogy végül, valamilyen formában, megírom a többi James Potter sztorit, még ha nem is jelentethetem meg. Hogy miért? Azért, mert én magam is tudni szeretném, mi történik! Kinevethetsz, de ez az igazság. Ismerem az alapokat, de a részleteket egyáltalán nem, és nagyon kíváncsi vagyok rájuk. Vajon James végül elnyeri Petra szerelmét? Vajon Albus megváltoztatja a Mardekárt, vagy a Mardekár változtatja meg őt? És mi, ó, mi a *fene* történik a temetős jelenetben a hátborzongató Sötét Jegy alatt? Egy nap, valamikor, úgy hiszem, megírom a többi történetet, mert ki akarom deríteni. És ha így lesz, valószínűleg megosztom veled.

...valószínűleg.
(gonosz vigyor)

G. Norman Lippert
2008. június 27.